

Giới thiệu Thử Hỏi Đấng Cay Nông Sâu Thế Nào

Truyện Thử Hỏi Đấng Cay Nông Sâu Thế Nào của tác giả Tội Gia Tội thuộc thể loại truyện ngôn tình hiện đại, đưa chúng ta đến một câu chuyện tình mà ở đó sẽ xuyên suốt quá khứ đến hiện tại.

Quả là một sự sáng tạo độc đáo của tác giả khi đan xen giữa những quá khứ và hiện tại.

Những chương chẵn là hiện tại, còn những chương lẻ là quá khứ của nhân vật, nó như là một bản nhạc hòa tấu được cắt ghép một cách chi tiết, tỉ mỉ nhất.

Bạn đang đọc truyện *Thử Hỏi Đấng Cay Nông Sâu Thế Nào* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1

Minh Nguyệt tái xuất, đang rất rất buồn... (... tung boom lên cho mọi người đọc 1 lèo... mấy chương đầu chưa đặc sắc lắm, nhưng càng về sau sẽ càng hay ^^... ta sẽ cố gắng làm sớm bộ này. h mắt điện thoại như người cụt tay, tinh thần k lên cao... nên bộ này sẽ làm chậm... hi vọng mọi người k trách ^^). Mà nói trước là bộ này khó làm lắm nha, vừa tòa án vừa học đường đan xen nhau, ta đã cố gắng tìm tất cả các tư liệu trên mạng mà ta biết về 2 lĩnh vực này để làm cho chính xác một chút, nếu có gì sai sót mọi người bỏ quá cho ta nhé ^^.

Lúc từ trong tòa án đi ra đúng khi mặt trời chói chang nhất chiếu vào đầu, nán lại ở trong tòa án có bật máy điều hòa đã lâu, bỗng chốc đem chính mình phơi dưới ánh nắng bông rất oi bức này, thật sự làm cho người ta cảm thấy cực kỳ khó chịu. Ánh mặt trời nóng bỏng rải đều khắp trên người Lương Thiên Thâm, nước da trắng ngần bên ngoài liền nhanh chóng cảm thấy đau đốn, đều do buổi sáng nay cô vội ra ngoài nên quên mang ô. Lương Thiên Thâm cố gắng bắt mình kiềm chế sốt ruột trong lòng lại, trên mặt mỉm cười hòa nhã bắt tay với đương sự, hít lại đôi mắt bị ánh mặt trời chiếu cho không mở được ra, trong miệng lễ phép mà không mất vẻ khiêm nhường từ chối bữa tiệc tối chúc mừng kia.

Cũng may mà thắng được vụ kiện này, tâm tình của cô coi như cũng không tệ, bằng không cô cũng không biết mình còn có thể bày ra vẻ vừa tươi cười vừa nói nói những lời đùa hoàng như thế này hay không: “Không có gì, đây là chuyện tôi phải làm” Nhưng mà ở trong tai người nghe, những lời này là giọng nữ của một người hòa nhã thanh cao nói ra, giống như gió mát, trong nháy mắt thổi tan cơn nóng của vài người xung quanh.

Có một số việc, có một số lời, ngay từ đầu đã cảm thấy giả dối và tron tru đến tức cười, thật giống như một hạt châu pha lê trong suốt xinh đẹp, nhìn qua trong trẻo, đặt ở trong bình trông rất đẹp mắt, nhưng một khi cái bình vỡ, hạt châu rơi ra ngoài, lăn vào các góc ngách trong nhà, đó chính là một tai nạn.

Nếu như gạt bỏ không tính đến chuyện tai nạn kia, bằng lòng cẩn thận cung phụng những hạt châu thủy tinh xinh đẹp kia, rất nhanh, bạn cũng sẽ trở nên càng ngày càng ham thích sự nổi tiếng về bề ngoài kia. (đoạn này k hiểu lắm)

Qua nhiều lần Lương Thiên Thâm từ chối, cuối cùng cũng thoát khỏi hai đương sự nhiệt tình mời mọc kia, thay vì nói cô sợ ánh mặt trời chói chang cực độc này sẽ đem da thịt trời sinh đẹp để của mình nhuộm lên một tầng đỏ ửng, không bằng nói cô không thích ánh mắt của một trong hai đương sự cứ nhìn về phía cô cực kì muốn che dấu nhưng lại không thể che dấu được ánh mắt kinh ngạc và hết lòng cảm mến, cô không muốn ở lại tại cổng toàn án này thêm một giây, nói qua loa hai tiếng hẹn gặp lại, liền đưa tay vẫy một chiếc taxi ngồi lên, không để cho đối phương có một chút cơ hội đề xuất tiễn cô một đoạn đường.

Tạm thời thoát ra khỏi ánh nắng chói chang nóng nực và ánh mắt nóng bỏng, Lương Thiên Thâm xem như tìm lại chút mát mẻ và yên tĩnh, thoáng giương mắt nhìn ra ngoài cửa sổ xe nhìn cây cối cao lớn đang rút lui vun vút, không biết tại sao tâm trạng buồn bức dần dần phai nhạt đi. Chỉ có điều một lát sau không biết tại sao, huyết thái dương bắt đầu đau giật lên thỉnh thoảng, do gần đây liên tục thức suốt đêm chỉnh lý lại tài liệu để ra tòa mà tạo thành sao? Lương Thiên Thâm có chút phiền muộn lấy tay từ từ xoa nhẹ, trong lòng cũng từ từ dâng lên một chút cảm xúc bất an rất nhỏ. Mỗi lần chỉ cần huyết thái dương đau nhức là cô lập tức sẽ gặp phải chuyện không hài lòng, nghiêm trọng nhất là một lần làm cho cô ngã gãy chân, ở bệnh viện một tháng, lại ở nhà nghỉ ngơi điều dưỡng hai tháng, đợi đến khi hết bệnh, cả người cô từ đầu đến chân đều gi sét hết.

Không biết lần này lại sẽ có chuyện gì xảy ra làm cho cô hết hồn đây.

Xe taxi dừng lại vũng vàng ở trước công ty luật, Lương Thiên Thâm thanh toán tiền xe, vội vàng xuống xe, dùng tốc độ nhanh nhất trong chớp mắt tiến vào cao ốc, đón thang máy chạy thẳng lên lầu mười hai.

Thật ra, công ty luật của cô cũng không lớn, nhưng lại rất có tiếng, chỉ vì mấy năm gần đây được hưởng không ít tiếng tăm, nguyên nhân là do ở công ty này liên tiếp thắng được mấy vụ kiện lớn chấn động toàn thành phố. Cũng như người được vận may đi cùng, sự nghiệp lập tức lên như điều gặp gió, mặc dù không đến mức một bước lên mây, nhưng hưng thịnh phát đạt, đất khách thì khỏi phải nói. Điều chờ đón chính là có không ít nhân tài xuất sắc ào ào hâm mộ danh tiếng mà đến, công ty luật này vốn không được tính là quá lớn lập tức trở thành nơi làm việc được coi trọng nhất, cũng có tiềm lực trở thành công ty có thực lực nhất.

Lương Thiên Thâm hơi mệt mỏi đi vào trong công ty, thật thân nhiên nhìn thấy các đồng nghiệp của mình đang nghiêm túc làm việc với các đương sự của

chính họ. Nhận nhiều vụ kiện hơn đương nhiên kiếm được nhiều hơn, nhưng mà, cuộc sống bận rộn quá mức cũng rất dễ khiến cho người ta mệt mỏi, nhất là loại người tính cách không tập trung như Lương Thiên Thâm, nếu đổi lại là mười năm trước, cô tuyệt đối không thể nghĩ ra được có một ngày chính mình sẽ cầm túi công văn cùng tập tài liệu ngồi trước bàn làm việc tới tám ngót ngát xử lý những vụ án nhìn qua có vẻ vinh viễn không bao giờ kết thúc. Lúc đó điều cô nghĩ đến nhiều nhất ngoại trừ ăn không ngồi rồi ra đó là sống phóng túng.

Thản nhiên đi đến bắt chuyện với mấy đồng nghiệp ở trước mặt, Lương Thiên Thâm lại nhấc tay lên xoa nhẹ huyệt thái dương, nhiệt độ điều hòa trong phòng vừa đủ, làm cho mạch máu vừa rồi của cô đang căng phồng lên nhanh chóng co rút lại, đau đớn âm ỉ kia trở nên gay gắt, tác động đến dây thần kinh ở đuôi lông mày.

Đang lúc Lương Thiên Thâm đắn đo suy nghĩ nên sắp xếp đồ đạc lại cho tốt rồi lấy lý do quang minh chính đại là hôm nay giành thắng lợi vụ tố tụng để chuẩn về nhà nghỉ ngơi một chút, Gia Ny ở trước mặt xông đến chỗ cô hưng phấn khác thường liền bắt lấy cánh tay cô ra sức lắc, lắc đến mức Thiên Thâm hoa mắt chóng mặt.

Thật là, cái cô Tiểu Ny Tử này tại sao lại không nói không rằng gì thế?

“Thắng.”

“Chuyện này thật sự là quá tốt, cứu tinh đến, cứu tinh đến!” Gia Ny tiếp tục lắc lắc cánh tay của cô.

“Đợi một chút, cô đừng tiếp tục lắc nữa, cứu tinh cái gì chứ?” Lương Thiên Thâm đề lên động tác tay quá mức kích động của Gia Ny, khẽ nhíu mày hỏi.

“Lương, chị thật xinh đẹp.”

Gia Ny nhìn thấy động tác khẽ chau lại đôi mi thanh tú của đại mỹ nhân liền choáng váng si ngốc mê mẩn, lập tức đã quên giây phút ngay trước đó lo lắng như thế nào, chỉ muốn tham lam nhìn chăm chăm người đồng nghiệp trước mắt không ai không biết không ai không hiểu được xưng danh mỹ nhân “Tuyệt bản” xưa nay chưa từng có – Lương Thiên Thâm. (“Tuyệt bản” ý chỉ hàng độc, duy nhất). Nhớ năm đó cô cùng hai bạn nam đồng môn mới ra trường đến thực tập ở công ty này, vừa vào cửa hai bạn nam kia liền choáng váng, bọn họ như lọt vào trong sương mù nhìn người phỏng vấn bọn họ hỏi một đàng trả lời một nẻo, Gia Ny thực sự tức giận, cảm thấy hai bạn đồng môn này thật sự làm mất thể diện trường học cũ của bọn họ, vì thế tự lấy lại tinh thần làm bộ xinh xắn tính toán sẽ phá vỡ tình hình căng thẳng đi tới trước tự giới thiệu bản thân. Ai ngờ, ngay khi cô nhìn về phía nữ luật sư đối diện thì miệng há hốc to đến mức có thể nhét vừa một quả trứng gà điều, lời nói ra cũng lắp ba lắp bắp giống y như hai người anh em trước: “Xin chào, tôi, tôi là Tân... Gia Ny.” Sau đó, liền chìm vào một loại trạng thái hỗn độn.

Vị nữ luật sư kia trái lại không đồng ý với sự thất lễ của của bọn họ, thái độ ôn hòa lại có vẻ có một chút xa lánh giới thiệu qua cho bọn họ tình hình công ty và nhiệm vụ công việc của bọn họ, lại dẫn ba người mất hồn đến chỗ ngồi riêng của từng người, sau đó liền đi làm việc của mình.

Lúc đó, Tân Gia Ny luôn không bao giờ quan tâm để ý tới mỹ nữ lần đầu tiên biết hóa ra trên thế giới này có người có thể làm cho đàn ông, thậm chí cả phụ nữ đều kinh ngạc trước vẻ đẹp của mình tồn tại. Nhất là đối với loại người tự đánh giá mình quá cao như cô, cũng không thừa nhận vẻ bề ngoài của những cô gái khác, lần đầu tiên bị vẻ xinh đẹp chỉ nhìn thoáng qua cũng ngạc nhiên này khuấy phục. Mà người kia chính là Lương Thiên Thâm. Lương mỹ nữ không chỉ có nhan sắc, còn có tài, cô ấy chính là một trong những người hùn vốn lập nên công ty luật này, hưởng chi ở bên ngoài người ta tôn sùng cô ấy lên làm nữ hoàng ngành tư pháp, chỉ cần cô ấy ra tay, về cơ bản chính là đánh đâu thắng đó, không ai có thể địch lại.

Lương Thiên Thâm cố hết sức rút tay đang bị Gia Ny nắm lấy lắc lắc ở trước mặt trở về, khe khẽ lắc đầu, nhìn thấy bộ dạng ngơ ngác của cô bé đàn em này là biết cô ấy lại độn hờn, mới đầu bởi vì biểu hiện thực tập xuất sắc mà cô nghĩ rằng cô ấy là loại người rất tháo vát hơn nữa còn làm việc dứt khoát, nhưng mà, khi cô ấy cứ nhìn chăm chăm mặt mình ngẩn ngơ, Lương Thiên Thâm không khỏi bắt đầu nghi ngờ đánh giá của bản thân mình đối với cô ấy, cô lẽ cô nữ sinh mơ mơ màng màng này cũng không hiểu như chính mình vậy.

“Ah, ngại quá, em nói đến đâu rồi?”

“Hồi hồn rồi sao?” Lương Thiên Thâm liếc xéo nhìn cô ấy một cái, nếu không biết cô ấy đã có bạn trai, cô thật nghi ngờ cái cô bé đồng nghiệp xinh xắn này cũng sắp có tình ý với mình. Nếu không thì sao cứ nhìn thấy cô lại bày ra bộ dạng ngây ngẩn đây?

“Ha ha.” Gia Ny cười có chút xấu hổ, sau đó sắc mặt lập tức nghiêm chỉnh, tốc độ nhanh đến mức làm cho Lương Thiên Thâm hơi sững sờ: “Bên trong kia có một vị khách đến, tuần trước đã hẹn sẵn với luật sư Lâm hôm nay tới xin tư vấn một hạng mục công việc, nhưng hôm nay đúng lúc luật sư Lâm nghe được điện thoại khẩn cấp của gia đình liền lập tức chạy về, chị xem, bây giờ trong công ty mọi người đều bận rộn nhiều việc, cho nên...”

Lông mày thanh tú của Lương Thiên Thâm nhíu lại, đón nhận lời nói của cô ấy: “Cho nên, muốn để tôi tiếp chuyện?”

Gia Ny vội vàng lộ ra vẻ mặt “Đúng thế đúng thế”.

“Không được.” Lương Thiên Thâm không hề nghĩ ngợi liền cương quyết từ chối, có làm hay không, gần đây cô đã phải nhận ba vụ kiện khó xử lý, thật vất vả mới đem được cái vụ khó nhất kết liễu xong, cô cũng không muốn tự bức chết chính mình. Kiểm tiền tuy rằng quan trọng hơn, nhưng đối với cô mà nói, tiền cũng không quá trọng yếu như vậy. Hiện tại, cô chỉ muốn ngủ một giấc thật ngon, sau đó đến quán pizza gần nhà ăn một bữa thật ngon.

Nghe cô nói như vậy, vẻ mặt mong đợi trên mặt Gia Ny lập tức bị xóa nhanh trở nên suy sụp: “Lương, chị lợi hại như vậy thì không có vấn đề gì mà, chỉ là tư vấn tư vấn thôi, trước tiên chị cứ gánh vác giúp đỡ một chút, hướng chỉ lại là loại hình chị am hiểu nhất.”

Tư vấn tư vấn, nói nghe thật hay, chỉ sợ cuối cùng chính mình phải miễn cưỡng nhận luôn vụ án này, như vậy lại ngấm bồ hòn làm ngọt.

Lương Thiên Thâm không hề đáp lại, chỉ không ngừng lắc đầu, mặc cho Gia Ny đem ánh tay của mình lắc lắc đến mức đau xót.

“Em vốn đã đồng ý với anh ta để luật sư lợi hại am hiểu loại hình vụ kiện này nhất ở công ty giúp anh ta, không thể nuốt lời. Hơn nữa, hiện tại... Em đã đưa người tới văn phòng của chị...”

Lương Thiên Thâm nghĩ không ra, vì sao ở trước mặt người khác mạnh mẽ cương quyết, đến lần khi cô nữ sinh nhanh nhẹn nhanh miệng này tới thì cô luôn thay đổi bộ dạng hoàn toàn, cô ấy có chút “mặt dày mày dạn” cứ quẩn quýt lấy cô.

Nhìn không được cái bộ dạng ra vẻ “tội nghiệp” của cô gái kia, cuối cùng Lương Thiên Thâm thở dài, vung tay lên nói: “Lấy tài liệu ra đây.”

“Ha ha, em vẫn biết đại mỹ nữ cực tốt mà.”

Huyết thái dương của Lương Thiên Thâm bắt đầu cứ thỉnh thoảng giật càng lúc càng khủng khiếp, nếp nhăn giữa lông mày cứ sâu dần thêm, chỉ hi vọng lần tư vấn này không nên mất quá nhiều thời gian của cô.

Lương Thiên Thâm bước nhanh đi đến trước phòng làm việc của mình, không chút suy nghĩ liền mở cửa cúi đầu đi vào, còn chưa ngẩng đầu cô liền lên tiếng: “Ngại quá, mới từ tòa án vội trở về, để ngài đợi lâu. Luật sư Lâm tạm thời có chút việc không trở lại được, trước tiên để tôi tư vấn giúp ngài nhé.”

Đóng cửa lại, Lương Thiên Thâm mới quay người lại ngẩng đầu, cố gắng để mình quên đi cảm giác đau đớn từ huyết thái dương kéo dài đến đuôi lông mày rồi kéo tới tận sau gáy, bày ra một nét thoáng hiện tươi cười bình thân đã được công thức hóa không có kẽ hở tự giới thiệu với đương sự ngồi ở trên ghế phía đối diện: “Ngài khỏe chứ, tôi là... Lương Thiên Thâm.”

Đầu Thiên Thâm đang nhìn tới nơi của người kia trong khoảnh khắc đau buốt hoàn toàn, cái loại cảm giác như tê liệt này làm cho cô hoa mắt một chút, lúc nói chuyện không nhận được phải dừng lại.

Đối phương nhìn thấy cô cũng ngẩn ra rất lâu, cuối cùng kinh ngạc nói: “Thiên Thâm? Lương Thiên Thâm!”

Bạn đang đọc truyện *Thử Hỏi Đấng Cay Nông Sâu Thế Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Thiên Thâm còn nhớ ngày đó khi vừa vào lớp mười, trời nóng nực đến mức bất thường, cô là người không hay đổ mồ hôi cũng gần như vừa được vớt từ dưới nước lên. Vì thế, cô dùng cả người dựa ra phía sau, thoải mái nhàn nhã ngồi, miệng nhai kẹo cao su không để ý đến ai, một đôi mắt xinh đẹp đến quá mức tùy ý liếc nhìn, bỗng nhiên dừng ở trên mặt người bạn cùng lớp ấy quan sát một lúc, không bao lâu sau lại bắt đầu hờ hững nhìn lướt qua những người khác.

Khi quan sát gần hết các bạn trong lớp xong, Lương Thiên Thâm cuối cùng đưa ra một kết luận, cái lớp rách nát này, không có một người nào dễ nhìn, không có một mỹ nữ nào, đương nhiên ngoại trừ chính cô ta ra, không có một người nào con nhà giàu, ngay cả cháu nhà giàu cũng không có, cái gì mà trường chuyên trung học phổ thông, một chút để chơi đùa đều không có. Mất nhiều tiền như vậy để đưa cô vào một cái trường trung học hết sức nhàm chán này, “ông già” thật sự càng ngày càng hồ đồ.

Nhìn không được lờm một cái khinh thường, Lương Thiên Thâm không coi ai ra gì đang chuẩn bị nằm bò ra bàn ngủ, đúng lúc này, lại có một học sinh vội vàng vàng chạy vào lớp, Thiên Thâm liếc mắt qua một cái, ai ngờ đồng thời với cái liếc mắt này, từ trong miệng cô hung hăng phun ra một câu thô tục: “Mẹ kiếp, chết tiệt thật.”

Lúc ấy tiếng nói truyện trong lớp cũng không nhiều, cơ bản vẫn tương đối im lặng, một câu nói này của Lương Thiên Thâm lập tức thu hút rất đông ánh mắt, nam sinh đứng ở cửa lúc này sừng sốt, ngay cả người ngồi bên trên và cùng bàn với cô cũng không khỏi liếc mắt nhìn cô. Cô cũng không có cảm thấy xấu hổ, hứng thú bĩu bĩu môi, thuận tay ngồi dậy lấy quyển sách ra xem. Xem ra thái độ của cô không quá để ý, mấy bạn học của cô đặc biệt quay đầu lại nhìn cô một lúc cũng lại quay đầu lên làm chuyện của mình. Thiên Thâm buồn chán lật xem quyển sách tiếng Anh, tranh minh họa thô sơ lạc hậu, bài khóa đơn giản đến ngớ ngẩn, nơi này không chỉ không có ai nói chuyện, sách cũng rất nhàm chán, Thiên Thâm giận dữ đẩy sách qua một bên, bắt đầu lo nghĩ xem cuộc sống ba năm này mình làm sao mà trải qua được.

Còn cách một đoạn, Lương Thiên Thâm cảm giác được có người ngồi xuống bên cạnh mình, cô rất thần nhiên nghiêng đầu, đến khi cô nhìn thấy cái bóng đáng màu trắng kia thì thiếu chút nữa nuốt chửng luôn kẹo cao su. Ngồi bên cạnh chính là nam sinh vừa mới bước vào lớp, trong phòng học không có chỗ ngồi nào khác, chỉ còn lại chỗ này trống không ai ngồi, nam sinh không còn lựa chọn đành ngồi xuống. Thiên Thâm có chút chán ghét nhú nhú mày, nhưng mà tên nam sinh kia cứ thế lấy ra sách vở cùng hộp bút, hoàn toàn không có để ý đến sắc mặt âm u của Lương Thiên Thâm ở bên cạnh. Áo đồng phục trắng trên người của cậu ta phía sau lưng đã bị ướt đẫm mồ hôi, trên trán cũng lấm tấm mồ hôi, nhỏ giọt theo sườn má cậu ta chảy xuống. Trên sống mũi thật cao gác lên một bộ khung kính mắt bằng nhựa dẻo màu đen, so với nét thẩm mỹ của Lương Thiên Thâm mà nói thì quê mùa biết bao nhiêu. May mà bộ dạng cậu ta coi như cũng trắng trẻo, mùi mồ hôi trên người không đến mức xông chết người, bằng không Lương Thiên Thâm tuyệt đối không cho phép cậu ta ngồi vào chỗ này.

“Cầm lấy, lau mồ hôi đi.”

Ngồi cạnh nam sinh là một nữ sinh thật dễ thương, có bím tóc đuôi ngựa rất ra dáng học trò, trên tay cầm một cái khăn tay, có ý tốt đưa cho nam sinh. Đầu tiên nam sinh sững sốt, sau đó nhanh chóng mỉm cười nói: “Cảm ơn.” Giọng nói có chút trầm thấp, cũng khá dễ nghe, cũng rất hòa nhã.

Lương Thiên Thâm một tay chống cằm, bắt đầu dĩ nghĩ, chẳng lẽ lại phải học cùng trường với thằng nhóc này ba năm, lại còn cùng lớp. Thật sự làm cho người ta không thể tin nổi, vì sao hết lần này tới lần khác phải học cùng lớp với thằng nhóc không phẩm chất không dung mạo, có mắt không trông, không biết điều này ba năm, bây giờ lại còn phải thêm ba năm nữa? Cũng phải, thành tích người ta tốt, không còn gì nghi ngờ sẽ đổ vào trường trung học tốt nhất thành phố, là vận khí của cô không tốt, có mười lớp, cứ một mực đổ vào lớp này.

Lát sau, thầy giáo chủ nhiệm vào lớp, nói một đồng những lời làm nhảm Thiên Thâm nghe xong liền nhức đầu, nói xong lời cuối cùng, vị thầy chủ nhiệm này có chút kích động nhìn các học sinh nói: “Các trò, lần này người thi vào trung học tên đứng đầu bảng toàn thành phố đang ở ngay trong lớp của chúng ta.” Lời này vừa nói ra, cả lớp ồ lên. Chỉ có Thiên Thâm khinh thường lắc lắc đầu. Thầy chủ nhiệm vẫn rất kích động như cũ nói: “Trò Tân Từ, mời đi lên trên bục giảng.”

Nam sinh bên cạnh Thiên Thâm lập tức đứng lên, cúi đầu nhanh chóng đi lên trên bục giảng. Học sinh bên dưới nhanh chóng bắt đầu xì xào bàn tán, người ngồi cùng bàn với Lương Thiên Thâm không kìm lòng nổi phấn khích nói: “Không tin được có thể học cùng lớp với thủ khoa, nhất định cậu ấy rất lợi hại. Cậu nói có phải không?” Thiên Thâm không thêm quan tâm, đối với loại tiểu nữ sinh này, cô không muốn trả lời câu hỏi. Ngước mắt lên nhìn nam sinh trên bục giảng, cậu ta rất gầy, đồng phục mặc trên người cậu ta giống như áo đạo sĩ, thùng thình thùng thình, thật khó vì cậu ta lại rất cao, vừa đứng lên trên bục giống như một cây cột điện, cậu ta đi lên phía trên vẫn còn không ngừng cầm cái khăn kia lau mồ hôi trên trán, khuôn mặt ngoại trừ làn da còn trắng trẻo ra, không có ưu điểm gì đáng khen.

“Xin chào mọi người, tên mình là Tân Từ.” Nam sinh cầm lấy viên phấn, viết tên mình ở trên bảng đen, so sánh chữ của cậu ta với thân người của cậu ta, vững vàng mạnh mẽ hơn nhiều.

“Thật vui vì có thể được học chung một lớp với các bạn, hi vọng sau này có thể học chung vui vẻ với mọi người, cùng nhau tiến bộ.” Tân Từ cười tự giới thiệu, cuối cùng cúi người chào cả lớp.

Dưới bục giảng vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt, tay Thiên Thâm dùng để chống cằm, không có dư thừa tay để vỗ tay, nhìn người đứng trên bục nghĩ thầm: “Nói chuyện vẫn hoàn toàn quê mùa như trước đây.” Tiếp theo, thầy chủ nhiệm căn cứ vào kế hoạch, nhanh gọn chọn ra cán bộ lớp, không còn nghi ngờ gì, học sinh đứng đầu toàn thành phố được tôn sùng lên ngay vàng lớp trưởng, mà cô nữ sinh đưa cho cậu ta cái khăn tay được chọn làm lớp phó. Thầy chủ nhiệm lại lập tức chỉ huy điều chỉnh chỗ ngồi, ngày đầu tiên học sinh mới đến báo danh có mặt cứ như vậy trôi qua.

Đối với Lương Thiên Thâm mà nói, chuyện vô cùng bất hạnh đã xảy ra, trải qua sự sắp xếp của thầy chủ nhiệm, Tân Từ ngồi xuống phía sau cô.

Dù sao trước kia cùng với người này cũng không có chút quen thuộc mấy, coi như học cùng lớp ba năm, hình như cũng không có gì đồng thời xuất hiện, hoàn toàn không có hiểu biết. Nhưng trong lòng Thiên Thâm vẫn có chút vướng mắc. Mắt Thiên Thâm tràn đầy vẻ khó chịu nhìn Tân Từ đã đi tới chỗ ngồi phía sau, đem cặp sách nặng nề quăng ở trên mặt bàn, bộ dạng lơ đãng ngồi xuống. Ngồi cùng bàn với cô là một nam sinh nhìn qua coi như cũng thuận mắt, cậu ta nhìn thấy Lương Thiên Thâm mặt lập tức đỏ bừng lên, khăn trương mở miệng bắt chuyện với Thiên Thâm: “Xin chào, mình là Mạc Thiên, sau này mong được chiếu cố nhiều.” Nhất thời, Thiên Thâm cảm thấy bản thân mình đang ở trong địa ngục.

Vài tuần sau khai giảng, mọi người sống yên ổn với nhau, hai lần khảo sát đầu năm Lương Thiên Thâm đều vượt qua mức đạt yêu cầu, mà môn thứ nhất cô xếp sau thằng nhóc kia, ngoại trừ ngữ văn không quá hài lòng, những môn khác đều rất vừa ý. Thấy cô giáo ngạc nhiên nghĩ cậu ta là kỳ tài, càng thêm nể trọng. Thiên Thâm đem bài thi của mình tiện tay nhét vào trong ngăn bàn, khoác cặp sách bên trong không có quyển vở nào lên vai đang cân nhắc xem tối nay nên hẹn ai đi ra ngoài chơi, không ngờ bị thầy chủ nhiệm ngăn lại. Bất đắc dĩ, cô đành phải đi theo thầy chủ nhiệm vào trong văn phòng.

Từ ngày khai giảng đầu tiên, Thiên Thâm liền biết mình sẽ trở thành người lạc loài trong lớp, cô không mặc đồng phục, không đeo huy hiệu trường, tóc dài đến eo được uốn từng lọn to, còn nhuộm thành màu đỏ sậm, dưới ánh mặt trời từ sự khúc xạ của tia sáng tỏa ra lộng lẫy mê hoặc. Cô không thích đeo kính, đi học không nhìn thấy trên bảng viết gì thì nằm ngủ, bài tập phần lớn là đi chép của bạn cùng bàn, không chép kịp thì đành nộp vở trắng lên. Đến khi kiểm tra không phải cô làm bừa, có thể tính toán một chút, thường thường cô là người đầu tiên nộp bài thi trong lớp, cũng là một trong những học sinh thành tích kém cỏi nhất lớp, mà thành tích kém cũng do mấy học sinh này không phải tự thi vào được, chủ yếu đều là cha mẹ dùng tiền mua vào. Còn nữa, cô vào trong trường không bao lâu rồi cùng hai nam sinh nói chuyện yêu đương, khiến cho hai nam sinh này vì thế mà đánh nhau, Thiên Thâm làm bộ như không phát hiện ra, tiếp tục kết giao với nam sinh khác.

Mặc dù không có vi phạm những điều bị cấm nhất trong trường, nhưng mà mỗi ngày cô đều vi phạm đủ những lỗi nhỏ. Mới khai giảng không đến một tháng, liền có rất nhiều thầy cô giáo đến than phiền với thầy chủ nhiệm ở nơi này, nói lớp học của bọn họ phải quản giáo cho tốt nữ sinh Lương Thiên Thâm này. “Quản giáo” là cái gì? Thiên Thâm cảm thấy cái từ này hết sức buồn cười, trên thế giới này, không ai có thể quản được cô, chỉ là một vài thầy cô giáo ở trường trung học này muốn thu phục cô, quả thực là nói chuyện viễn vông.

Quả nhiên, thầy chủ nhiệm gọi cô lên văn phòng bắt đầu khuyên bảo răn dạy một lúc lâu, Thiên Thâm nghe tai trái lọt qua tai phải, có vẻ so với thầy giáo còn bất đắc dĩ hơn. Cuối cùng vị thầy giáo trung niên dạy học hơn hai mươi năm này nói những lời thấm thía: “Trò nên biết mình là học sinh bán chính thức, không có học tịch chính thức, ba mẹ trò tốn nhiều tiền như vậy đưa trò vào đây cũng rất khổ tâm, trò không nên phụ lòng họ.”

Thiên Thâm khẽ cười, cực kì xem thường nói: “Thầy giáo, nhà của chúng em chẳng có gì cả, chỉ có mỗi tiền.”

Từ văn phòng đi ra trở lại phòng học, Thiên Thâm vốn tưởng rằng đã không có người, nhưng mà cô có chút ngạc nhiên phát hiện đèn phòng học vẫn sáng. Hóa ra lớp trưởng đại nhân và lớp phó đại nhân còn ở lại làm hai cái đề tài nghiên cứu thảo luận môn vật lý, Thiên Thâm nghe thấy Tân Từ dùng

giọng điệu rất hòa nhã đang giải thích giúp Thiệu Chi Chi đề bài.

Thiên Thâm cười như không cười trở lại chỗ ngồi của mình, cầm cặp sách. Thiệu Chi Chi ngẩng đầu nhìn cô lễ phép nở nụ cười: “Cậu còn chưa về?”

“Uhm, vừa cùng nói chuyện với thầy Lý một chút.”

“Ah, ra là vậy.” Thiệu Chi Chi nở nụ cười, sau đó tiếp tục cúi đầu dùng bút vẽ vòng vòng lên trên giấy. Trong quá trình này, ngay cả đầu Tân Từ cũng không có ngẩng lên, cậu ta đợi sau khi Thiệu Chi Chi lần thứ hai đem lực chú ý chuyển tới đề bài, liền mở miệng tiếp tục kiên nhẫn giảng giải. Thiên Thâm tràn đầy tức giận nhũn mảy, cảnh tượng như vậy làm cho cô nhớ lại trước kia.

Tân Từ là một học sinh rất được mọi người yêu quý, từ tiểu học đi lên cậu ta liên tục làm lớp trưởng. Thành tích của cậu ta thực xuất sắc, mỗi năm đều được khen thưởng ba lần, lớp đạt danh hiệu xuất sắc, cậu ta làm việc cẩn thận tỉ mỉ, mọi việc đều đòi hỏi làm đến mức tốt nhất, chuyện gì qua tay cậu ta đều có thể được xử lý đầu ra đáy. Tính tình cậu ta tuy rằng hướng nội, nhưng hiền lành, chuyện bạn bè cho cậu ta giúp đỡ, cậu ta phần lớn sẽ không từ chối. Lúc cậu ta và bạn chào hỏi trên mặt vĩnh viễn sẽ mang theo nụ cười hòa nhã, sau đó cái gương mặt đang có chút khắc khổ khi nhìn vào đề bài kia cũng sẽ trở nên dịu dàng đẹp hơn rất nhiều. Ở trong đám bạn học uy tín của cậu ta cũng cực cao, mọi người gọi cậu ta là lớp trưởng lớp trưởng rất thân thiết. Gần như trong lớp học không ai không thích Tân Từ, cũng không có bạn học nào mà Tân Từ không quý mến. Cũng bởi vì như vậy, Thiên Thâm cảm thấy mình có chút không hợp với mọi người cũng có thể cảm thấy thái độ của Tân Từ đối với cô khác biệt. Tân Từ chưa bao giờ chủ động chào hỏi với cô, có gặp cô nhiều nhất cũng chỉ gật gù đầu tỏ vẻ, sau đó thì mặt không thay đổi chút nào đi qua bên cạnh cô. Nếu không phải vì cô là bạn cùng lớp của cậu ta, Thiên Thâm dường như có thể khẳng định cậu ta sẽ không để ý đến cô.

Thiên Thâm là người không có biết đối nhân xử thế, nhưng sau khi trưởng thành, ý thức khác giới dần được tăng cường cô ý thức được cách đối nhân xử thế của cậu con trai này thật sự rất tốt. Mới đầu cô nghĩ rằng tính tình của Tân Từ kia chỉ như một đứa trẻ, cũng không có đề ý nhiều, nhưng mà qua hai năm, loại tình hình này không cải thiện chút nào. Khi cả khối đi sinh hoạt, mười mấy bạn cùng lớp ngồi trên cùng một chiếc xe, Thiên Thâm ở đằng trước vội vàng tự thanh toán tiền xe cho mình, khi Tân Từ ở đằng sau chạy lên hỏi mọi người ai đã thanh toán tiền xe, ai vẫn không đưa, không đưa cậu ta nhất trí sẽ trả. Thiên Thâm đứng lúc đứng bên cạnh cậu ta nói: “Tôi không đưa, ba người ở đằng trước tôi đều đã thanh toán hết rồi.”

Tân Từ dường như không có nghe thấy lời cô nói, hướng về phía mấy người bạn cùng lớp ở phía trước xác nhận lại một lần nữa.

Chỉ cần một lần, người miễn cảm như Lương Thiên Thâm liền hiểu được, Tân Từ này trong miệng mọi người đều là người tốt, nhưng lớp trưởng tốt này không thích cô.

Bạn đang đọc truyện *Thử Hối Đẳng Cay Nông Sâu Thế Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: chương 3

Huyết thái dương của Lương Thiên Thâm co rút khiến cô ý thức được bản thân mình đang ngăn người với người đối diện, cho nên lập tức khôi phục tư thế, lễ độ mời người kia ngồi xuống, bản thân mình cũng nhanh chóng ngồi xuống đối diện anh ta.

Người đàn ông kia còn đang ở đó nhìn Lương Thiên Thâm không chớp mắt, Thiên Thâm bất đắc dĩ tựa vào ghế da nhìn thẳng cặp mắt đang kinh ngạc vô cùng kia nói: “Nhìn đủ chưa? Mặc tiền sinh.”

Lúc này Mạc Thiên mới thu hồi tầm mắt đột ngột của chính mình, nhưng mà chưa đầy một lát, anh ta lại không chịu nổi nhìn về phía Thiên Thâm, miệng có chút không tin nổi nói: “Thật không ngờ, còn có thể gặp lại cậu, chúng tôi đều tưởng rằng...”

Thiên Thâm cười cười, thờ ơ không để ý nói: “Đòi người tại sao lại không thể gặp lại.”

Mạc Thiên sững sốt, kinh ngạc trôi qua lại không thể nào nở nụ cười thần nhiên hai tiếng được, ánh mắt nhìn chằm chằm bảng tên trên bàn làm việc của Lương Thiên Thâm nói: “Không ngờ cậu đã trở thành luật sư. Thật lợi hại.”

Thiên Thâm khen ngược lại: “Nào có lợi hại bằng cậu, đại kiến trúc sư.” Cô cầm lấy một cái chén, thuận miệng hỏi: “Uống trà chứ?”

“Không cần phiền phức, hôm nay tôi đến chính là muốn tư vấn mấy vấn đề này.” Mạc Thiên vội vàng đứng dậy, khoát khoát tay.

“Đừng ngại.” Cô đưa tách trà tới trước mặt Mạc Thiên, tiếp theo lại ngồi xuống: “Thế thì, cậu muốn hỏi cái gì cứ lập tức hỏi đi, nếu tôi có thể giải đáp giúp cậu nhất định sẽ dốc hết sức.”

Máy điều hòa trong văn phòng thổi trúng Thiên Thâm làm đầu càng lúc càng nặng, lòng bàn tay cầm bút máy toát mồ hôi lạnh, nhưng cô không muốn ở trước mặt Mạc Thiên phải uống thuốc giảm đau, đành phải nhắc nhở chính mình cần kiểm chế. Mạc Thiên do dự một lát mở miệng hỏi: “Cậu vẫn cùng Tân...”

“Mạc tiên sinh, hôm nay tôi rất mệt, vốn tôi đã ở nhà nghỉ ngơi, nhưng bởi vì cậu bây giờ tôi còn phải ngồi làm việc ở chỗ này, cho nên, mời cậu hỏi xin tư vấn nhanh lên, tôi cũng nhanh được về nhà nghỉ ngơi. Được không?” Giọng điệu của Lương Thiên Thâm đột nhiên giảm xuống mấy lần, thái độ cũng cứng rắn hơn, tuy rằng vẫn mang theo vẻ mỉm cười lễ phép như trước, nhưng trong lời nói trống rỗng sinh ra một loại cảm giác áp lực không thể nghi ngờ.

Từ lúc trước đây, Mạc Thiên liền có chút sợ hãi đối với bạn ngồi cùng bàn của mình, nhiều năm như vậy, cái mặt dày của bản thân cũng lấn lộn rất nhiều năm, nhưng mà trong tiềm thức vẫn cảm thấy sợ hãi đối với khuôn mặt nghiêm túc của Lương Thiên Thâm.

“Được.”

Thật ra, vấn đề Mạc Thiên muốn hỏi chính là quan hệ đánh cắp trên thương trường. Thiết kế mới nhất của công ty kiến trúc bọn họ là một bản vẽ cho sân vận động sắp sửa xây mới, đáng lẽ sẽ lập tức dùng đề án thiết kế này tham gia đấu thầu công khai, không lường được đối thủ cạnh tranh lại công khai trước một bước kế hoạch đấu thầu của bọn họ, mà đề án thiết kế của bọn họ lại tương tự đến 80% đề án của công ty Mạc Thiên. Vì thế, bọn họ nghi ngờ có người đánh cắp bí mật câu công ty, hơn nữa bọn họ cũng bắt đầu nghi ngờ công ty tư vấn pháp luật tại sự kiện lần này cũng đang trong diện tình nghi, cho nên, hôm nay anh ta mới phải đến nơi này của Lương Thiên Thâm để xin tư vấn.

Sau khi Thiên Thâm nghe anh ta trình bày xong, suy nghĩ sơ lược một chút, lại phân tích: “Các vị nghi ngờ có kẻ trộm trong công ty? Phần lớn những vụ kiện kiểu này, đa số là người trong nhà gây ra.”

“Đúng.” Mạc Thiên nghĩ một chút, nói bổ sung: “Công ty của chúng tôi mấy năm gần đây phát triển rất nhanh, từ một công ty nhỏ không có tên tuổi gì đã phát triển trở thành công ty có thực lực hùng hậu trong thành phố, mấy cổ đông lâu năm của công ty cùng nhau hùn vốn từ trước đây sẽ không có vấn đề gì, chúng tôi nghi ngờ vấn đề chỉ sợ nảy sinh ở trên người mấy lãnh đạo cao cấp mới.”

“Có gì có khả năng nghi ngờ bọn họ?”

“Căn cứ vào tài liệu trên tay chúng tôi, có người muốn dồn công ty của chúng tôi vào chân tường, đối tượng chính là mấy người này.”

Thiên Thâm lấy bút đánh dấu “X” lên trên tờ giấy trắng, tiếp theo lại lắc đầu. Mạc Thiên khó hiểu nhìn cô ấy nói: “Có điều gì không đúng sao?”

“Tôi biết cậu đọc sách rất khá, làm việc cũng rất cố gắng, nhưng mà, nhìn nhận vấn đề không chỉ cần phải chuyên tâm một chút là đủ đâu.” Thiên Thâm nâng ngón tay xoa nhẹ huyệt thái dương, từ tốn nói: “Nếu tôi là cậu, tôi sẽ nghi ngờ cái này có phải bị nhân viên lấy cắp đi không.”

Hoàn toàn chưa có trải qua bộ lọc của đại não, Mạc Thiên liền trực tiếp mở miệng: “Vì sao?”

“Công ty của các vị đãi ngộ những nhân viên kia như thế nào?”

“Rất tốt. Trả lương rất cao, hàng năm đều có lương khi nghỉ phép.”

“Tốt lắm, những người này được người ta coi trọng, vậy cũng không thể chê trách. Vấn đề ở chỗ có một vài người muốn trở nên nổi trội hơn, nhưng vẫn bị một số người áp chế đã tâm, bọn họ có thể muốn rục rịch đổi nơi công tác khác hay không?” Lương Thiên Thâm hơi chút hứng thú nhìn gương mặt Mạc Thiên như đang có suy nghĩ gì, theo thói quen lấy tay chống cằm đợi anh ta hiểu ra.

Cuối cùng: “Tôi hiểu rồi. Thì ra là thế, Thiên Thâm, một câu của cậu thật sự làm bừng tỉnh người trong mộng.”

“Không có gì, chẳng qua là đã thấy nhiều vụ kiện kiểu này, kiểu gì cũng sẽ đi theo con đường đó.” Thiên Thâm thuận miệng nở nụ cười, dựa lưng vào ghế tựa quay hai bên trái phải.

“Như vậy, chúng tôi có thể tố cáo cái công ty kia không?”

Thiên Thâm khuyên can: “Thông thường mà nói, có khả năng kiện được, nhưng mà phần thắng không cao, nếu các vị nuốt không trôi con tức này, tôi có thể giúp các vị. Nhưng mà, các vị cần chuẩn bị tâm lý thật tốt, bọn họ cướp được tiền cơ, quyền tác giả bọn họ cũng lấy được trước, dù các vị bác bỏ như thế nào, trong mắt người ngoài, các vị cuối cùng cũng là kẻ bất chước sau người khác. Cho nên, phần lớn các tình huống tôi không khuyên đương sự kiện tụng một vụ vô nghĩa như thế này, cuối cùng chỉ hao tài tốn sức, làm không tốt còn có thể bị đối phương cắn ngược lại. Cho nên, nhân lúc còn có thời gian, nên suy nghĩ một chút đưa ra phương án mới vượt trội hơn hẳn đối thủ mới là thực tế.”

Lông mày Mạc Thiên cứng lại đem những lời nói của Thiên Thâm nguy nghiễm cẩn thận một phen, nói: “Tôi hiểu rồi, khi tôi trở về sẽ cùng chủ tịch của chúng tôi bàn bạc thật kỹ một chút. Cảm ơn cậu, Thiên Thâm.”

“Không cần khách sáo.”

“Ah, đây là danh thiếp của tôi.”

Trước khi đi, Mạc Thiên vội vàng lấy từ trong túi áo âu phục lấy ra một tờ danh thiếp, Thiên Thâm nhận lấy thoáng nhìn qua: “Công ty trách nhiệm hữu hạn thiết kế kiến trúc Duy Độ, chức danh tổng giám đốc, Mạc Thiên.”

“Cũng không tệ nha, đã làm tới tổng giám đốc.” Thiên Thâm cũng đem danh thiếp của mình đưa cho Mạc Thiên. Mạc Thiên cầm lấy danh thiếp của Lương Thiên Thâm nhìn một lúc lâu, sắc mặt có chút cứng lại, Thiên Thâm không nói gì, lẳng lặng đứng ở trước cửa sổ nhìn bức rèm cửa sổ bên trong bị gió máy điều hòa thổi bay lên bay xuống.

“Thiên Thâm, có thời gian cùng nhau ăn bữa cơm đi.”

Do dự nửa ngày, Mạc Thiên vẫn đưa ra lời hẹn.

“Nói sau đi, đợi hôm nào đó tôi rảnh đã, gần đây thật sự bận quá.” Thiên Thâm đưa ra một câu nói coi như là từ chối.

Mạc Thiên nhìn, đem danh thiếp của Thiên Thâm để vào trong ví da, nói câu hẹn gặp lại, Thiên Thâm từ từ nhắm hai mắt tiếp tục xoa huyết thái dương, không để ý trả lời.

“Lương Thiên Thâm.”

Đi được một đoạn, Mạc Thiên lại quay trở lại. Lương Thiên Thâm nghe tiếng mở mắt ra, bình tĩnh nhìn Mạc Thiên đang có lời muốn nói, không cần Mạc Thiên mở miệng, cô cũng có thể đoán được anh ta muốn nói gì với cô.

“Tôi coi cậu như là người bạn tốt nhất của tôi, cho nên hôm nay tôi muốn nói thật vui vì được gặp lại cậu. Nhưng mà, cái này cũng không biểu hiện rằng chúng tôi có thể tha thứ cho hành vi trước kia của cậu.”

Mạc Thiên bỗng nhiên dừng một chút, nhìn thấy mặt Thiên Thâm không phản ứng gì, lúc này mới lộ ra một chút vẻ mặt tức giận chỉ vào Thiên Thâm nói: “Tôi coi cậu là bạn bè, nhưng mà, Tần Tử cũng là bạn của tôi. Cho nên, tôi sẽ không bên trọng bên khinh. Lúc trước, là cậu đã sai!”

Bên đôi môi xinh đẹp của Thiên Thâm thản nhiên hé lộ một nụ cười thoáng qua, giống như cánh hoa anh đào như có như không phiêu linh dừng lại ở trước mắt, đẹp đến mức làm cho người ta ngạt thở. Đầu của cô đau đến mức sắp tê liệt, nhưng mà cô vẫn như lúc trước làm như không có chuyện gì xảy ra bình tĩnh nhàn nhã ngồi ở trên ghế da, bút máy trên tay gõ gõ, phát ra tiết tấu cố định.

“Nhấn nài rất lâu rồi đứng không. Vừa rồi cậu nhìn thấy tôi hình như muốn mắng tôi như vậy. Nếu như thế, tôi nghĩ cậu cũng không ngạc nhiên đến mức nói với anh ta cậu đã từng gặp tôi.”

Mạc Thiên đương nhiên không ngờ được Thiên Thâm lại trả lời bình tĩnh như thế.

“Cứ để tất cả duy trì tình hình hiện tại thế này đi, mọi người cả đời không lui tới thăm hỏi nhau.”

“Hừ.” Mạc Thiên ngẩng đầu lên hừ lạnh rồi cúi xuống: “Thiên Thâm, thật ra, tôi cũng hi vọng như vậy.”

Thiên Thâm ngồi ở trên ghế, bình tĩnh nhìn Mạc Thiên đen mặt đi ra ngoài, ngăn ra trong chốc lát, cô lập tức lấy ra hai viên thuốc giảm đau và nước nuốt hết xuống.

Gia Ny từ bên ngoài gõ cửa hai cái, ngẩng đầu lên tiến vào: “Tại sao Mạc tiên sinh lại có vẻ mặt không vui đi ra ngoài, không có gì chứ?”

“Không có chuyện gì, tôi phải về nhà. Nhớ kỹ, hai ngày tới không nên tìm tôi.”

Thiên Thâm xách túi laptop lên bước nhanh rời khỏi văn phòng, vỗ vỗ trán Gia Ny nói. Cô vẫn biết đau đầu sẽ không có chuyện tốt, chuyện lần này so với bất cứ chuyện gì cô nghĩ đến cũng đều hồng bét.

Thiên Thâm vừa rời khỏi công ty liền về thẳng nhà, cô cần nghỉ ngơi, nghỉ ngơi hoàn toàn yên tĩnh.

Bạn đang đọc truyện *Thử Hối Đáng Cay Nồng Sâu Thế Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Mỗi khi đến buổi tối, đều là thời gian hoạt động của động vật ban đêm, Thiên Thâm chính là một con cú đêm trăm phần trăm, mỗi ngày lúc buổi tối đều kêu lên làm cho nhiều người xung quanh phải tản ra, tiến đến gần đường quốc lộ. Lấy tư cách là một học sinh trung học, điều này thật sự vi phạm bốn phần mà một học sinh cần phải tuân thủ. (đoạn này k hiểu lắm)

Thiên Thâm chẳng để ý đến điều này, cô thích chơi thể nào thì sẽ chơi như thế đó, cuộc đời ngắn ngủi, không vui chơi tận hưởng chẳng phải thật lãng phí tuổi thanh xuân sao? Lại nói, chỉ cần Lương Thiên Thâm cô tùy ý ngoắc ngoắc đầu ngón tay, thì có đàn đàn lũ lũ đàn ông từ khắp nơi chen lấn tranh cướp để cùng đi chơi với cô. Khả năng uống rượu của Thiên Thâm tốt lắm, cùng người xung quanh cụng ly mấy giờ đồng hồ cũng chưa từng đổ gục. Cô có chút đặc ý quét mắt nhìn mọi người bị cô chuốc cho không còn ra bộ dạng gì nữa, lúc này tâm tình cũng thật tốt thu tay lại trở về nhà.

Nửa học kỳ sau khi khai giảng trôi qua, ở trong lòng thầy cô giáo Lương Thiên Thâm từ một học sinh không nghe lời đã biến thành một phần tử sa đọa, một thiếu nữ bất lương trăm phần trăm. Mọi việc không muốn tiến bộ, sinh hoạt thối nát kinh khủng, phẩm hạnh cá nhân không đứng đắn, đối nhân xử

thể hơi hợt, lời nói hành động khoa trương, trong lòng thoải mái thì sẽ lên trên lớp học ngồi một chút, trong lòng không thoải mái liền tự tiện viết giấy phép giả xin nghỉ, có khi ngay cả giấy phép cũng không xin, trốn học thẳng. Tóm lại một câu, cô là học sinh kém bị cả lớp tẩy chay, cho ra rìa, thầy cô giáo không bao giờ để ý xem cô có nộp vở bài tập hay không, có lên lớp học hay không, bạn học chỉ nhớ rõ trong lớp có một nữ sinh vô cùng xinh đẹp, tính khí thất thường. Nhưng mà cho dù cô có làm điều gì, trường học cũng không có cách nào đuổi học được cô, nguyên nhân rất đơn giản, cha của cô là thành viên ban giám đốc của trường học, hàng năm sẽ quyên góp một số tiền lớn cho các hạng mục xây dựng của nhà trường, ngay cả hiệu trưởng thấy cô cũng đều không biết phải làm sao, huống chi chỉ là những thầy cô giáo đáng thương làm công ăn lương này.

Thiên Thâm đuổi toàn bộ các nam sinh muốn đưa cô về nhà, một mình loạng choạng bước đi, ánh trăng sáng như vậy, cô có chút không muốn bắt xe, hiếm khi được gặp mặt mặt trắng tỳ tỳ, cô liền muốn thương thức một chút. Thiên Thâm lao đảo đi trên đường cái, buổi tối mùa thu gió thổi đã lạnh lạnh, đem một lớp mồ hôi mỏng trên người Thiên Thâm thổi tan đi, thật thoải mái. Đôi mắt hạnh xinh đẹp của Thiên Thâm híp lại, ngốc nghếch đứng trước gió nở nụ cười.

Đột nhiên, dường như cô nhìn thấy một cái bóng đáng quen thuộc.

Thiên Thâm dừng bước chân lại, quả thật nhìn thấy trước mặt là một người đang đạp xe tiến tới trông rất giống thẳng thóc Tân Từ làm cho người ta chán ghét kia, tiếp tục nhìn kỹ lại, đúng thật là cậu ta. Nếu đổi lại là bình thường, Thiên Thâm nhất định sẽ coi như không nhìn thấy gì, cứ thế bỏ đi, nhưng mà buổi tối hôm nay, cô vừa mới uống hết hơn mười chai rượu, hơi còn bốc lên đầu sẽ không còn bình tĩnh.

Thiên Thâm chạy hai ba bước lên phía trước, hai tay giang ra chặn người đi đường kia lại.

Nam sinh ngồi trên xe đạp không ngờ rằng sẽ có người đột nhiên lao ra chặn đường, hốt hoảng phanh gấp, đầu xe đã sắp lật nghiêng đổ trên mặt đất, mà người kia cũng suýt nữa từ trên xe ngã xuống đất.

“Thật kém cỏi.” Thiên Thâm hơi giễu cợt nhìn Tân Từ: “Tại sao lớp trưởng cũng về muộn như vậy a?”

Tân Từ cố gắng nâng đầu xe lên, con người trầm tĩnh nhìn vào sắc mặt đỏ hồng của Thiên Thâm.

Thấy Tân Từ không nói câu nào, con tức của Thiên Thâm liền dâng lên, cô hung hăng đạp vào đầu xe một cái, vẫn chưa hết giận nói: “Cậu cho rằng cậu là ai? Lớp trưởng Tân, mẹ nó chứ cái gì cũng không đúng, dám coi thường Lương Thiên Thâm tôi đây! Tôi cho cậu biết, tôi sẽ không để cho cậu có ngày nào yên ổn trong ba năm này đâu!”

Thiên Thâm không cẩn thận lao đảo một cái về phía sau, thiếu chút nữa ngã sắp xuống, một đôi tay kịp thời giữ lấy eo của cô mới làm cho cô may mắn tránh khỏi gặp tai nạn. Chỉ có điều, chiếc xe đạp trước mặt cô kia đã đổ rầm xuống đất.

Thiên Thâm vùng vẫy tự mình đứng dậy, giáng trả một cái tát hung hăng vào mặt Tân Từ. Tiếng vang trong trẻo trong đêm đêm có vẻ cao vút đặc biệt, dường như Thiên Thâm cũng bị một hành động kia của mình làm cho tỉnh táo lại không ít, suy nghĩ không bình tĩnh dần dần tỉnh táo lại. Trên tay nóng rất đau nhức nói cho cô biết một cái tát này của mình rất cuộc phát ra bao nhiêu sức lực.

Mặt Tân Từ nghiêng vẹo sang một bên, tiếp theo giống như là bị trúng phải chú thuật định thân (giống như đứng yên bất động ^^), không hề động đậy.

Thiên Thâm không nhận sai lại đưa tay đẩy Tân Từ ra: “Đừng dùng đôi tay bẩn thỉu của cậu chạm vào người tôi.” Tiếp theo sau đó xoay người nhanh chóng rời đi.

Thiên Thâm đi rồi, mí mắt Tân Từ hạ xuống, thờ dài một hơi rất khê khó có thể nghe thấy, im lặng nâng xe đạp lên, ngồi lên xe tiếp tục đạp về phía trước.

Qua rất nhiều ngày, Thiên Thâm vẫn không thể hiểu được rốt cuộc đêm hôm đó xảy ra chuyện gì. Hay là đêm hôm đó thật sự cô đã say? Thiên Thâm gục xuống bàn có chút đau đầu nhớ lại, nhưng mà bây giờ ngược lại cô không thể xác định được người cô gặp được hôm đó có phải Tân Từ hay không. Cô cũng không thể chỉ vào mũi Tân Từ và hỏi cậu ta: “Này, đêm đó có phải là cậu giúp đỡ tôi một phen hay không?”

Những lời nói mất mặt như vậy, làm sao có thể là những lời Lương Thiên Thâm cô thốt ra được?

Thiên Thâm suy nghĩ một chút vẫn quyết định làm bộ như chuyện này chưa từng xảy ra, cuộc sống tùy tiện hoàn toàn như trước đây, hôm nay vút bỏ mấy nam sinh dính lấy cô, ngày mai đổi sang một đám bạn trai mới. Thời gian này Thiên Thâm vui vẻ tiêu dao, đi ra ngoài chơi không cần tiêu tiền, ăn cơm xong có người trả tiền, đến quán bar uống hai chén cũng có người cùng chèn chén. Bởi vậy, những người bạn trai Thiên Thâm vừa ý ngoại trừ có tướng mạo tương xứng với cô, nếu muốn có khả năng mời cô đi ra ngoài, nhất định ví cũng phải dày, nếu không thì sẽ không chịu được vài lần hành hạ của Thiên Thâm mà ví đã nhìn thấy đấy.

Hơn nửa học kỳ lớp mười kết thúc, Thiên Thâm đã bị các thầy cô giáo bộ môn thay nhau gọi vào văn phòng răn dạy không biết bao nhiêu lần, chỉ có điều trái lại cô như không có chuyện gì, mấy giáo viên bị cô làm cho suýt nữa tức phát khóc, cho tới bây giờ bọn họ chưa từng gặp qua nữ học sinh nào không tập trung như Lương Thiên Thâm vậy. Mà lần nào cô cũng có thái độ lười liếng cuối cùng chọc giận thầy chủ nhiệm, vị thầy giáo trung niên có tuổi nghề hơn hai mươi năm không thể nhìn được nữa, đôi phải gặp mặt phụ huynh của Thiên Thâm, đồng thời tuyên bố, nếu lần này thi học kì Lương Thiên Thâm có một môn không đạt đủ yêu cầu mà nói, cô sẽ phải nghỉ học ở lại lớp. Thiên Thâm không mở miệng can ngăn, miễn là thầy giáo Lý tìm được phụ huynh của cô, cô không quan tâm thầy ấy khi gặp phụ huynh của mình sẽ dùng những phương pháp gì.

Khi tan học, Thiên Thâm đang suy nghĩ tối nay gọi ai đi theo cô, bỗng nhiên thấy Tân Từ cùng Thiệu Chi Chi vai kề vai đi cách đó không xa. Bọn họ đi rất chậm, trên đường đi không ngừng thảo luận cái gì đó, Thiên Thâm đi theo phía sau bọn họ rất buồn bực, cuối cùng tính tình không nhịn được bước nhanh vượt qua bọn họ.

“Lớp trưởng, lớp phó, cũng nhau về nhà à?” Thiển Thâm nở nụ cười nhìn Thiệu Chi Chi, có chút tình nghịch.

“... Lương Thiển Thâm, nhà cậu cũng ở phía này sao?” Thiệu Chi Chi có chút xấu hổ, chỉ có điều vẫn rất lễ độ hỏi han.

“Đúng, nhà của mình cùng đi về phía này.” Về mặt Thiển Thâm tỏ bộ dạng hiểu rõ, lúc cười lên có chút tà khí, ánh mắt của cô liếc trái liếc phải lên Tân Từ và Thiệu Chi Chi, mặt Tân Từ không không chút thay đổi đạp xe đạp, Thiệu Chi Chi lại rõ ràng không được tự nhiên hơn rất nhiều.

Thiển Thâm đối với việc Tân Từ có thái độ coi thường cô có chút tức giận, càng nói ra những lời tồi tệ: “Không nghĩ rằng tình cảm của lớp trưởng và lớp phó lại nồng hậu như thế, còn cùng nhau đi về nhà nữa.”

“Không phải như cậu nghĩ.” Thiệu Chi Chi nóng nảy, cuống quýt giải thích.

Thiển Thâm đầu đề ý có phải hay không, thích thú khó hiểu nhìn Thiệu Chi Chi cười cười, một mặt giải thích ý tứ của mình: “Không nên để cho thầy cô giáo biết nha, bye bye.”

Trên mặt Thiệu Chi Chi lúc đỏ lúc trắng, vô cùng khó coi, Tân Từ nhún nhún mày, đến cuối cùng cũng không nói gì. Thiển Thâm cảm thấy không thú vị, tới ngã tư đường liền cùng bọn họ mỗi người đi một ngã.

Mặc dù nói thầy giáo yêu cầu cuộc thi cô không thể có đèn đỏ, nhưng mà Thiển Thâm vẫn ngủ khi lên lớp như cũ, không ghi chép bài, Mạc Thiên ngồi cùng bàn là một đứa bé ngoan, mặc dù rất sợ Thiển Thâm, nhưng vẫn có ý tốt khuyên nhủ Thiển Thâm nắm vững bài tập ôn tập, xem qua sách một lần, muốn thi đạt yêu cầu cũng sẽ không phải là chuyện khó. Thiển Thâm mặc kệ cậu ta, cô không nghĩ rằng sẽ chép nhiều bài giảng trên bảng như thế, xem nhiều sách giáo khoa như vậy.

Qua hai ngày, Thiển Thâm phát hiện ra trong bản học của mình tự dưng lại kỳ lạ xuất hiện ba quyển vở chép tay, vừa mở ra nhìn, phát hiện ba quyển này là bài ghi chép các môn học, chữ viết sạch sẽ, tài liệu rõ ràng, một số trọng điểm còn dùng bút khác màu đánh dấu lại, những chỗ khó hiểu cũng sẽ có chú thích riêng biệt. Thiển Thâm kinh ngạc hỏi Mạc Thiên, nào ngờ về mặt cậu ta cũng mờ mịt nhìn quyển vở ghi kia, lại còn rất kích động muốn Thiển Thâm cho cậu ta mượn sao chép, nói quyển vở ghi chép này thật tốt quá, chính cậu ta ôn tập hằng định cũng không có hiệu quả như thế này.

Thiển Thâm cũng không có đem những điều này để ở trong lòng, giấu lại có thể là một nam sinh thầm mến mình muốn lấy lòng mình mới chuẩn bị những thủ đoạn lừa bịp này, nhưng mà người đó khẳng định không biết Lương Thiển Thâm không muốn học biết bao, cô lười chẳng muốn mở quyển vở ghi chép này ra nhìn nhiều đau mắt, có thời gian, thà rằng cô cùng mấy người bạn trai đi ra ngoài chơi. Cho nên, nam sinh này dùng nhảm chiều rồi, cậu ta làm như vậy không chỉ không thể giành được chút hảo cảm nào của Lương Thiển Thâm, ngược lại khiến cho Thiển Thâm cảm thấy người này nhất định là một mọt sách đầu heo. Quả nhiên, không quá mấy ngày có người chuyển thư tình cho Thiển Thâm, kết quả hiển nhiên rõ ràng.

Thời gian này mấy môn kiểm tra bình thường của cô lại sáng lên đèn đỏ, thầy chủ nhiệm nhìn cô đau lòng nhức óc. Thiển Thâm nhìn mấy bài thi đầy vết bút đỏ gạch chéo không quan tâm nhét vào ngăn bàn, chuông tan học vang lên, liền là người đầu tiên rời khỏi phòng học. Gần đây, cô cùng một người đẹp trai ưa nhìn tên Bành Sâm Căn ở lớp 3 kết giao, tuy rằng gia cảnh của cậu ta tạm tạm, có điều nhìn bộ dạng cậu ta cũng là tiêu chuẩn của mọi người, cùng đi ra ngoài cũng rất có thể diện, Thiển Thâm đồng ý đi chung với anh ta. (theo ta đoán là là tên lớp được đánh số 1,2,3...)

Ở cửa lớp 3, Thiển Thâm dựa vào trên lan can hành lang có chút mất kiên nhẫn chờ lớp bọn họ tan học. Lại thấy Tân Từ từ đằng xa đi tới, Thiển Thâm không tự chủ hừ lạnh một tiếng, đứng thẳng thân mình không nghiêm túc nhìn cậu ta. Tân Từ nhìn thấy cô liền khẽ gật đầu, dừng lại ở chỗ đứng cách cô có vài bước chân, hiển nhiên cũng đang đợi người.

Cậu không muốn nói chuyện với tôi, tôi cứ muốn nói chuyện với cậu đấy.

“Lớp trưởng đại nhân cũng đang đợi người?” Khi nói chuyện cô còn tiến thêm vài bước gần về phía cậu ta.

Tân Từ không ngờ rằng Thiển Thâm sẽ chủ động nói chuyện với mình, trên mặt hiện lên một chút ngạc nhiên, cậu ta gật gù đầu.

“Chờ ai đó?”

“Tăng Khả.”

Trong đầu Thiển Thâm như lóe lên gì đó, nhớ ra hình như Tăng Khả cũng là bạn cùng lớp với cô hồi học trung học cơ sở. Thấy về mặt Tân Từ chăm chú đứng ở đằng kia, nhìn đám người không chớp mắt, Thiển Thâm cũng không nghĩ ra sẽ tán dóc gì với cậu ta. Có điều, sau khi đứng chung một chỗ với cậu ta, Thiển Thâm mới phát hiện cậu ta rất cao, hoặc là nói qua thời gian vóc dáng của nam sinh thay đổi thật đáng sợ, cô còn nhớ rõ lúc học trung học cơ sở cùng lắm cậu ta cũng chỉ cao hơn cô nửa cái đầu. Thiển Thâm không lùn, nhưng bây giờ đứng bên cạnh cậu ta còn chưa tới bả vai cậu ta. Cậu ta thật thích sạch sẽ, khi Thiển Thâm nhìn thấy cậu ta, lần nào cậu ta cũng đều không nhiễm một hạt bụi, quần áo các nam sinh khác mặc vào sớm đã vết vàng vết đen, nhưng mà đồng phục của cậu ta luôn trắng tinh như mới, quần cũng là lượt phẳng phiu, ngay cả một nếp gấp cũng không có. Một người tí mĩ cẩn thận như vậy, cuộc sống không mệt mỏi sao?

Bành Sâm Căn mặt cười tươi như hoa từ trong phòng học đi ra, nhìn thấy Thiển Thâm câu đầu tiên mở miệng nói là: “Thật xin lỗi, thật xin lỗi, hôm nay mình phải trực nhật, cho nên ra muộn một chút.”

Không biết vì sao, Thiển Thâm vừa nhìn thấy khuôn mặt tươi cười có chút dè dặt này, nhất mắt cảm thấy phiền chán nổi lên. Xem ra, quan hệ của bọn họ sắp sửa chấm dứt.

Chương 5

Thức dậy sau một giấc ngủ dài, Thiên Thâm cảm thấy tinh thần tốt lên rất nhiều, bệnh đau đầu của cô nhất định phải ngủ một giấc thật dài mới đỡ được. Sờ sờ tìm di động trên đầu giường, phát hiện có mấy tin nhắn mới và mấy cuộc điện thoại bị nhỡ. Tất cả đều là Nghê Uyên, Thiên Thâm tựa vào trên giường xem từng tin nhắn một.

“Hôm nay đừng quên cuộc hẹn của chúng ta, không nên đến trễ nha.”

Tin tiếp theo.

“Em ở đâu, còn bao lâu nữa mới tới?”

Xuống tới tin tiếp theo.

“Lâu lắm rồi, sau em còn chưa tới?”

Thiên Thâm cười, tiếp tục đọc.

“Có phải em đã xảy ra chuyện gì hay không, em không nên làm tôi sợ, mau trả lời điện thoại cho tôi!”

“Em yêu, tôi chờ thật khổ nha, làm sao em vẫn chưa tới! Tôi sắp chết rồi đây.”

Thiên Thâm cười trở mình lại, rời giường. Đồng hồ trên tường chỉ mười giờ, cuộc hẹn sáu giờ với Nghê Uyên ước chừng đã quá bốn giờ. Cái tên Tiểu Bạch ngọc kia rất liêu lĩnh, không chừng vẫn còn đang đợi. Thiên Thâm có quy tắc sau chín giờ sẽ không ra khỏi nhà, chỉ là hôm nay Tiểu Bạch kia đi công tác sau một tháng mới về nước, lúc chưa lên máy bay đã hẹn gặp cô, tuy rằng tinh thần không tốt, nhưng mà vì đồ Tiểu Bạch kia, cô liền phá lệ đi một lần.

Thiên Thâm lái xe đi tới quán bar cách nhà hơi xa, đây là một quán bar sang trọng nhất, đắt đỏ nhất, cũng đông người nhất trong thành phố. Thiên Thâm cho xe dừng lại, quen đường quen lối đi vào. Nhìn xung quanh một chút, hôm nay buôn bán vẫn tốt như vậy, vẫn chưa tới đêm khuya, đã hết chỗ, bên phía sàn nhảy cũng vui chơi cuồng loạn hết mình. Thiên Thâm đeo kính râm rất to, mái tóc đen dài đến eo thướt tha như suối đổ, cô đã thay xuống bộ quần áo công sở đứng đắn nghiêm trang lúc ban ngày, mặc lên một chiếc áo ba lỗ bó sát người màu sáng bạc, trên cái cổ cao trắng ngần đeo một chuỗi hạt thủy tinh trong suốt, bên dưới mặc một cái quần short jean bó sát, hai cẳng chân thon dài đẹp để được chăm sóc rất tốt, đôi bàn chân được đi vào một đôi giày cao gót cao gần mười xen-ti-mét màu bạc theo phong cách Mỹ. Một bộ dáng người tuyệt đẹp của Lương Thiên Thâm không hề giấu giếm lộ rõ trước mọi người, cô vừa mới vào cửa liền thu hút tầm mắt của đông đảo mỹ nữ ưa nhìn ở đây. Dường như cô đã tạo thành thói quen bị tầng tầng lớp lớp ánh mắt vây quanh như vậy, cứ tự do tìm người ở trong đám người như cũ.

Nhưng mà, cô chưa đi được vài bước, đã bị một thân ảnh cao lớn cản lại. Cụ thể mà nói, là một bàn tay thêm vào trên tay một ly rượu sáng lấp lánh ngăn ở trước mặt của cô, Thiên Thâm xuyên qua kính râm, ngẩng đầu nhìn người vừa mới đến.

“Tiểu thư, có thể mời cô uống một chén không?”

Người này thật lớn mật, còn có thể giảm thấp âm thanh xuống tạo ra một loại tư tưởng dụ dỗ, nhìn Lương Thiên Thâm mỉm cười đặc biệt đẹp mắt, như là đã trải qua việc dày công tập luyện. Thiên Thâm nở nụ cười cân nhắc, trong thời gian rất nhanh nhìn người vừa đến đưa ra đánh giá: Dáng người, không tệ lắm, trên dưới một mét tám lăm, tỷ lệ cân đối, nhận ra được ngay thường thường xuyên rèn luyện; tướng mạo, chỉ nói là đẹp trai, đoán chừng có chút oan ức cho anh ta, ngũ quan tuần tú không cần phải xoi mói; phẩm vị, không tệ, từ đầu đến chân, không có cái gì không phải là hàng hiệu, không có cái gì giá trị dưới năm con số. Nếu chấm điểm mà nói, tuyệt đối phải chín trên mười trở lên.

Có điều, người như thế ở trong mắt Thiên Thâm, muốn đạt yêu cầu đều rất khó khăn.

“Ngại quá, tôi không có hứng thú, tiên sinh tìm người khác đi.”

Thiên Thâm không có ý muốn dính líu đến anh ta, gọn gàng từ chối.

“Ồi chào, ban đêm thời gian rất nhiều, chúng ta có thể nói chuyện thêm một chút, nói không chừng, tiểu thư liền có hứng thú.”

“Tiên sinh, phương pháp làm quen của anh đã quá lỗi thời, lại nhàm chán, bất luận là bất cứ cô gái nào có đầu óc suy nghĩ một chút đều sẽ không mắc câu.” Thiên Thâm không muốn nói nhiều cùng với anh ta, cô còn phải nhanh chóng đi tìm được Tiểu Bạch.

Người đàn ông kia sững sờ nhìn chằm chằm bóng lưng xinh đẹp biến mất ở trong đám người, hơn nửa ngày mới lấy lại tinh thần, tiếp theo mang theo một

bụng tức giận cùng về mặt xấu hổ đi trở về một cái phòng ngầm cách đó không xa. Anh ta vừa đi vào, bên trong liền bùng lên một trận cười vang.

“Ah! Sếp thất bại, trời ạ, anh đừng vô địch tuyệt vời, sếp chưa từng có lần nào thất bại thế mà cũng thất bại, không phải chúng ta đang nằm mơ a, ha ha ha.”

“Chắc chắn, lần này chúng ta phát tài rồi. Sếp, anh tính tổ chức tiệc mời chúng tôi thế nào đây?”

“Hạ Quý, anh xem rồi lo sắp xếp đi nha.”

Người đàn ông sắc mặt tối tệ chọn chỗ trống ngồi xuống, có nén bức bối tức giận uống một hơi hết chỗ rượu trong chén, khí chất tao nhã vừa rồi hoàn toàn biến mất, đề giọng nói giống như một thằng cha đang cố tình muốn gây sự xuống: “Thất bại cái đầu cậu ấy, không thì cậu đi thử xem? Cô gái kia tính cách giác tương đối cao, tôi đi đến lần thứ hai đảm bảo không có vấn đề gì, làm gì có cô gái nào mà tôi không “cưa” được?” Người đàn ông bắt đầu cố gắng xoay chuyển tình thế: “Cậu nói xem, phải không?”

Anh ta hướng đầu lưỡi về phía người đàn ông vẫn chưa lên tiếng kia nhủ mảy, về mặt đức hạnh của “dân chơi”. Người đàn ông kia thoáng cái thẳng lưng lên, cầm lấy chén rượu lắc lắc, ngón tay cầm chén thon dài mảnh mẽ, móng tay được cắt sửa gọn gàng sạch sẽ, mơ hồ lộ ra vẻ khỏe mạnh sáng bóng. Anh ta ung dung nhún vai, bên môi cười như không cười, ôn hòa nói: “Thế thì chưa hẳn.”

“Cái gì!” Người anh em thân thiết nhất của anh ta lại không nghe theo anh ta, Hạ Quý nóng nảy: “Nhưng tôi là Hạ Quý, không địch thủ trên tình trường, tôi không làm được, chẳng lẽ, chẳng lẽ...” Lúc này, Mạc Thiên vừa trở về từ toilet, Hạ Quý lập tức chỉ vào về mặt mũi tịt chẳng biết gì của Mạc Thiên nói: “Tôi không làm được, chẳng lẽ cậu ta làm được?”

Mạc Thiên đứng ngẩn ra, không biết ở đây đang làm trò gì.

“Mạc Thiên, có lẽ có người thích loại người như cậu ta cũng không biết chừng.” Người đàn ông ngồi bên trong thành thói thường thức rượu whiskey quý nhất ở nơi này, mỉm cười nhìn Hạ Quý.

“Được, nếu Mạc Thiên có thể mời được cô gái kia uống rượu, chỉ cần một ly thôi, tiền thưởng cuối năm của các người toàn bộ đều tăng thêm hai mươi vạn!”

Lần này, có khả năng nổ tung rồi. Mấy người vừa rồi ngồi xem kịch vui cực kỳ nhanh chóng chạy đến bên người Mạc Thiên bày mưu tính kế cho anh ta, mà Mạc Thiên đối với tình cảnh hiện tại phát sinh hoàn toàn không hay biết gì ngờ ngác mặc kệ để những người đó an bài, bị đẩy vào trong đám người.

“Nhớ kỹ, bên kia là một mỹ nữ mặc áo ba lỗ màu bạc, mặc kệ là dùng biện pháp gì, đeo bám thật chặt cũng phải mời được cô ấy uống xong chén rượu này. Tiền thưởng cuối năm của chúng tôi liền nhờ vào cậu.”

Mạc Thiên một tay cầm một cái ly rượu lão đảo xuyên qua trong dòng người, tìm kiếm người được gọi là mỹ nữ dám vứt bỏ ông chủ. Ông chủ anh tuân như vậy cô ta cũng đều mặc kệ, Mạc Thiên anh ta đi chẳng phải là làm vật hi sinh sao?

Không cần phí chút sức lực nào, Mạc Thiên liền tìm được cái bóng dáng lay động lòng người kia, chỉ từ bóng dáng đã nhìn ra được là vô cùng xinh đẹp. Tim Mạc Thiên đập bắt đầu có chút vội vã, lấy lại một chút cảm xúc bình tĩnh, bước chân đi về phía cô ấy.

Cho tới bây giờ anh ta cũng chưa từng lớn gan dám bắt chuyện với phụ nữ, lại còn là một đại mỹ nữ... Ngoại trừ Lương Thiển Thâm ra anh ta cũng không từng qua lại với một mỹ nữ nào, lần này coi như là luyện tập đi. Mạc Thiên dồn hết can đảm đứng sau lưng Mỹ nữ hô lên: “Tiểu thư...”

Mỹ nữ quay đầu lại, Mạc Thiên bị hóa đá ngay tại chỗ, anh ta dùng hết sức trợn mắt nhìn, tưởng do ánh đèn chói quá, làm cho anh ta bị hoa mắt, tiếp tục nhìn lại lần nữa, mỹ nữ vẫn là cô gái xinh đẹp kia, về mặt đang kinh ngạc nhìn anh ta.

“Lương Thiển... Thâm”

Trên đời có đôi khi, có những chuyện khéo đến không thể khéo hơn được. Buổi chiều mới chạm mặt qua, còn không thể vui vẻ kết thúc, buổi tối, liền lại gặp mặt.

“Mạc Thiên?” Thiển Thâm dường như cũng rất bất ngờ, Mạc Thiên luôn rất biết điều cũng ở quán bar, lại còn tính bắt chuyện với cô? Tại bọn họ lâu không gặp lại, là gan Mạc Thiên cũng trở nên lớn hơn.

Mạc Thiên ngẩn ra nhìn khuôn mặt tinh xảo tươi đẹp của Thiển Thâm, ngoài miệng bắt đầu tuôn ra toàn bộ những lời nói vừa mới nghĩ sẵn trong đầu: “Cậu có thể nể mặt tôi uống một chén rượu không?”

Thiển Thâm nhìn anh ta kì quái, từ chối khéo: “Ngại quá, tôi không uống rượu. Hay là thế này, tôi dùng nước trái cây thay rượu được không?” Thiển Thâm cầm lấy cái chén của mình, cùng Mạc Thiên cùng ly, rồi uống tượng trưng hết nửa ly nước trái cây.

Mạc Thiên quan sát Thiển Thâm một lúc lâu, nhìn không được nói: “Bộ dáng của cậu so với ban ngày khác thật nhiều.”

Thiển Thâm sững sờ, lập tức bật cười: “Chẳng lẽ cậu cảm thấy tôi nên mặc đồ công sở, cầm tập tài liệu ngồi ở chỗ này?”

“Cũng không phải... Cậu như vậy, có cảm giác giống với trước kia.” Mạc Thiên trả lời đúng trọng tâm.

“Tôi đang được nghe lời khen sao, cảm ơn.”

Hai người đều rơi vào im lặng. Mạc Thiên nâng cốc lên uống hết, trên làn da màu lúa mạch hơi ửng hồng. Anh ta thấy Thiên Thâm không có ý muốn nói nhiều với mình, biết điều rời đi. Sau khi anh ta đi rồi, Thiên Thâm im lặng đem nửa ly nước trái cây còn lại kia uống hết, ngẩng đầu, chỉ thấy Nghe Uyên cũng đột nhiên xuất hiện trước mặt mình, giống như làm ảo thuật vậy.

“Tiểu tử nhà cậu, tại sao lại xuất hiện mà thần không biết quỷ không hay thế hả?” Thiên Thâm lườm anh ta một cái.

Anh ta không nói câu nào, lúc này giắt lấy chén rượu trên tay Thiên Thâm liền quát: “Em dám uống rượu?”

Con người mắt Thiên Thâm bị ngọn đèn nhuộm thành màu rượu đỏ, đặc biệt giống ngọc ruby trong đêm khuya, cô cúi đầu cười cười hai tiếng, nói: “Nào dám, em chỉ uống chút nước trái cây, đừng ngạc nhiên.”

Nghe Uyên nghi ngờ cầm lấy cái chén xem kỹ, dưới ánh đèn nhìn qua bộ dáng chăm chú của anh ra hiện tại vô cùng... buồn cười. Không phải cô muốn làm hồng không khí, chỉ là khuôn mặt Nghe Uyên thật sự không xứng với động tác nhìn giống như chuyên chú vậy, lúc này trông rất buồn cười. Thiên Thâm hít một hơi, tay trái chống cằm, tay phải tóm lấy cái chén, hướng về phía nhân viên pha chế rượu ở quầy bar lắc lắc chén rượu nói: “Pha giúp tôi thêm một ly.”

Nghe Uyên nhìn hai bên trái phải Thiên Thâm, vô cùng buồn bực phát hiện những chỗ bên cạnh mỹ nữ sớm đã bị người khác chiếm lấy. Nháy nháy mắt ra hiệu cho Thiên Thâm, Thiên Thâm không để ý tới anh ta, Nghe Uyên kéo kéo góc áo của cô, Thiên Thâm lại lập tức bật cười.

“Cười cái gì?”

Thiên Thâm thuận tay bấm một cái vào mặt Nghe Uyên, cười nói: “Cái bộ dạng này của cậu giống như chú cún con bị chủ nhân vứt bỏ.”

“Thôi đi.” Nghe Uyên dùng tay hất tay cô ấy ra, không hài lòng nói: “Tôi vừa mới xuống máy bay, mệt chết đi được, em không biết ngược còn nói mình như vậy sao.”

“Em bé đáng thương.” Thiên Thâm cầm lấy một trái anh đào đưa tới bên miệng anh ta, giống như dỗ đứa bé nói: “Ăn đi.”

Thiên Thâm hứng thú nhìn thấy mặt anh ta ở dưới ánh đèn từ từ đỏ lên, một đôi mắt từ nhỏ đã được vô số người khen xinh đẹp tròn lên đến không thể lớn hơn được nữa, rất có bộ dạng như đang nghiêng răng nghiêng lợi. Chỉ có điều, muốn Nghe Uyên phá bỏ sự nghiệp cũng khó khăn giống như muốn heo mẹ leo lên cây vậy. Sau khi Trùng mắt nhìn Thiên Thâm một lúc, Nghe Uyên cười tao nhã, hai tay đút vào trong túi quần, hơi hơi ngửa đầu, yêu khí tà mị giấu ở trong lòng lập tức phát ra: “Em yêu, tôi muốn hai trái.”

Thiên Thâm sùng sốt, mặt mũi lập tức khê cong lên, tươi cười rạng rỡ, mỹ nhân tươi cười luôn không cảm được thu hút đông đảo ánh mắt của người khác. Ở bên này sau khi Mạc Thiên trở về, cầm chén rượu không ra hiệu cho mọi người. Mọi người lập tức lộ ra ánh mắt sáng long lanh như mắt sói, dùng tốc độ nhanh như chớp vây quanh người anh ta.

“Sếp, anh xem, anh làm không được, Tiểu Thiên làm được thay anh.”

“Hai mươi vạn, đã nói, sếp, không được lấp liếm.”

Hạ Quý đâm lao phải theo lao, hung tợn nhìn chằm chằm về mặt vô tội của Mạc Thiên, răng nanh mài vang ken két, đang muốn tìm viện binh, đưa tay sờ sờ, lại sờ vào khoảng không.

“Ồ, tiểu tử này đã chạy đi đâu rồi?”

“Anh nói đại quân gia ư, anh ta mới vừa nói đi có việc rồi.”

Hạ Quý nhú mày, vô cùng không hài lòng chuyện thằng cha này lẳng lẳng chuồn mất, thấp giọng mắng: “Đáng chết, ai lúc đầu nói có nạn cùng chịu chứ.”

“Mạc Thiên, cậu thật có bản lĩnh, làm sao mà cậu thuận phục được mỹ nữ kia? Có xin được số di động hay không?”

Mạc Thiên gãi gãi đầu, bị truy hỏi có chút xấu hổ, do dự nghĩ có nên nói thẳng thật ra vị đại mỹ nữ kia là bạn học trung học của mình hay không, còn ngồi cùng bàn với mình, quan hệ vẫn rất thân thiết.

“Tôi...”

“Tiểu tử.” Bỗng nhiên, một vị chủ trì người béo ục ịch cảm giác châm kim là cháy mỡ mắt sáng lên vượt qua mọi người vọt tới trước mặt Mạc Thiên, nhéo mấy cái lên tay trái của anh ta: “Vì sao trong chén rượu này vẫn còn đầy?”

“Vị tiểu thư kia nói cô ấy không uống rượu, cho nên dùng nước trái cây cùng ly với tôi.”

Về mặt Mạc Thiên chẳng hiểu gì nhìn thấy bộ dạng cười to hưng phấn của Hạ Quý, mọi người cũng không phải mơ màng nhìn thấy người béo ục ịch kia bộ dạng vừa rồi như đang hấp hối bị sục đi mất mấy cân thịt, tinh thần căng thẳng gấp trăm lần.

Tia sáng trong mắt Hạ Quý chột lóc lên, đặc ý nói: “Chúng ta đánh cuộc để Mạc Thiên mời cô gái kia uống rượu, nhưng mà, cô gái kia không uống

rượu, cho nên...” Anh ta nhìn bốn phía xung quanh, cố ý kéo một cái âm thanh thật dài, sau đó, ngẩng đầu lên, thản nhiên nói: “Mạc Thiên cũng chưa hoàn thành nhiệm vụ, hai mươi vạn, không có cửa đâu.”

Bạn đang đọc truyện *Thử Hối Đãng Cay Nông Sâu Thế Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6

Học kỳ một năm lớp mười nhanh chóng kết thúc, Thiên Thâm thậm chí cảm thấy mình còn chưa chơi đùa thỏa thích gì đâu, nhà trường tổ chức tổng vệ sinh, thầy chủ nhiệm cũng ở trên bục giảng nhấn mạnh nhắc nhở và giao bài tập nghỉ đông, dẫn dò các học sinh xuất sắc đang ngồi ở đây chớ nên mãi chơi bồi lêu lổng, lại nhiều lần khuyên bảo các học trò bị báo động đỏ trong kỳ thi cuối học kì không nên xem thường, nghỉ đông học bổ sung thật tốt, nếu không ở lại lớp, bị đuổi học cũng chẳng phải bàn. Đêm hôm trước Thiên Thâm đi đến sân nhảy, hiện tại mệt đến mức mí mắt díp chặt lại, tháo bỏ khăn quàng cổ, cô hơi không tập trung liền từ từ dựa sát về phía sau. Chỉ nghe một tiếng răng rắc, có tiếng vỡ tan của món đồ gì đó. Tiếng động không lớn, nhưng đủ để khiến cho các bạn trong lớp chú ý.

Còn buồn ngủ của Thiên Thâm sau tiếng động này tụt giảm hẳn đi, hơi chần chừ một chút, mới cứng ngắc quay đầu lại, sau đó, liếc mắt nhìn thấy trên mặt đất là kính mắt rơi vỡ. Vài ánh mắt bốn phía đều nhìn chăm chăm cặp kính mắt trên mặt đất kia, giống như cặp kính mắt kia là từ một nhãn hiệu quốc tế cao cấp nhất nào đó, hoặc là gần đây mới được bán với số lượng rất hạn chế. Chủ nhân kính mắt vẫn không chút hoang mang đem nhặt kính mắt lên, đến khi cầm lên trên tay rồi, im lặng bỏ vào trong ngăn bàn.

Về mặt Tân Từ như không có chuyện gì nhìn thầy giáo đang ở trên bục giảng, mấy bạn cùng lớp bị thu hút lúc trước cũng lần lượt quay đầu lại tiếp tục nghe giảng. Nhưng mà Thiên Thâm vẫn nhìn Tân Từ chăm chăm, Tân Từ không đeo kính rõ ràng có chút khó khăn nhìn cảnh vật xung quanh, thầy chủ nhiệm viết vài chữ ở trên bảng, cậu ta tất nhiên phải nheo mắt lại, nhưng vẫn không nhìn rõ.

“Không có chuyện gì thì tháo kính mắt ra làm gì, tháo xuống cũng không biết để cẩn thận.” Thiên Thâm dùng giọng nói không thấp nói một câu coi thường, quay đầu lại có chút bức mình gục xuống bàn. Mạc Thiên ngồi cùng bàn tặng cho cô ánh mắt kinh ngạc, bị cô hung dữ lườm trả lại một cái.

Sau khi mấy thầy cô giáo thay nhau xuất trận, đến giữa trưa, cuối cùng việc đã làm xong, có thể nghỉ. Thiên Thâm chậm chạp thu dọn xong cặp sách, chậm chạp đứng lên, chậm chạp khoác cặp sách kia lên vai. Còn ở phía sau, Thiệu Chi Chi đang nói chuyện với Tân Từ: “Vỡ vụn thế này, không có cách nào sửa được nữa, làm sao bây giờ, lại phải mua một bộ mới sao?” Nghe giọng điệu, thật sự là kinh hãi.

“Không cần, sửa mắt kính là được rồi.” Tân Từ cầm mắt kính nghiên cứu một chút, bất đắc dĩ cười nói: “Có lẽ tiền sinh hoạt lại phải chất bóp thêm một chút.”

“Tôi đền cho cậu là được mà, có cần phải nói giọng lộ liễu như vậy không?” Thiên Thâm bỗng nhiên giận dữ chen vào giữa hai người, một phen đoạt lấy cái mắt kính ở trong tay Tân Từ kia, cười lạnh nói: “Không phải chỉ là một cặp kính mắt thôi sao, đến mức kính hải như vậy sao? Tôi đền cho cậu một bộ hoàn toàn mới, như vậy là được chứ gì.”

“Không cần.” Tân Từ đứng lên, ngăn Thiệu Chi Chi đang có chút tức giận lại, bình tĩnh nhìn Lương Thiên Thâm nói: “Kính mắt vốn cũng đã sắp hỏng, tôi đeo không thoải mái mới tháo xuống, rơi vỡ cũng tốt, tôi cũng đang có ý định đổi sang kính mới.”

Thiên Thâm nhìn thấy cái khuôn mặt tươi cười hơi hột cứng nhắc kia liền tức giận, cũng không suy nghĩ, hai tay cầm kính mắt ra sức bẻ... kính mắt vẫn chưa gãy.

Thiệu Chi Chi nhìn ra dụng ý của cô, kính hải, nhào tới muốn cướp lại: “Cậu làm cái gì vậy, mắt kính vỡ thì thôi, cậu muốn phá hỏng cả khung kính mắt hay sao?”

“Tôi nói sẽ đền tất cả, cho nên, cái kính mắt này cũng không có tác dụng.” Dứt lời, Thiên Thâm ném thật mạnh cái kính mắt xuống mặt đất, lại bổ sung thêm một cú đập thật mạnh.

Một tiếng “răng rắc” vang giòn, lúc Thiên Thâm nhấc chân lên, bộ khung kính mắt lỗi thời theo tiếng động bị gãy thành hai nửa.

“Cậu... Cậu điên rồi?” Thiệu Chi Chi không thể không chế chỉ vào mũi Lương Thiên Thâm mắng: “Làm sao cậu có thể làm như vậy?”

Thiên Thâm không đồng ý nhìn cô ấy, thậm chí mặt lộ ra vẻ khoan khoái tươi cười nhìn Tân Từ nói: “Giữ lại cũng vương vãi, được rồi, cậu đi cùng với tôi, tôi dẫn cậu đi mua bộ kính mắt mới.”

Tân Từ không nhúc nhích, chỉ cúi đầu nhìn chăm chăm bộ kính mắt bằng nhựa dẻo màu đen lỗi thời đã không còn ra hình dạng gì, ánh mắt của cậu ta dường như đang dán chặt lấy bộ khung kính mắt kia không hề động đậy. Thiên Thâm muốn nói gì đó, lại bị sắc mặt có chút muốn dọa người của cậu ta làm cho ngừng lại. Tân Từ từ từ cúi người, tóc ngắn màu đen mềm mại theo tình thế rũ xuống, che tầm mắt của cậu ta. Cậu ta vươn tay cẩn thận nhặt cặp kính mắt không hoàn chỉnh không đồng đều kia, cẩn thận nhặt từng mảnh nhỏ trên mặt đất lên. Sau đó, lấy tốc độ chậm chạp như vậy đứng dậy, lấy từ

trong túi quần ra một cái khăn tay, gói kính mắt vào bên trong, gói kĩ lại để vào cái ngăn nhỏ trong cồng của cặp sách giống như giữ gìn bảo bối vậy.

Cả quá trình, Tân Từ không nói một câu nào. Cậu ta im lặng thu dọn xong đồ đạc, trên mặt không có biểu cảm gì, không nhìn ra được có phải đang tức giận hay không. Nhưng mà, không khí trong phòng học đã bị hành động vừa rồi của Thiên Thâm làm cho trở nên xơ cứng đến cực điểm, mấy người bạn cùng lớp còn chưa đi nhanh chóng vây xung quanh.

Lông mày thanh tú của Thiên Thâm nhíu chặt lại, tiếp tục cắn môi, trong lòng giạt nảy lên thỉnh thoảng, đợi nửa ngày cũng không thấy thái độ Tân Từ nói năng gì, không nhận được nói: “Cùng lắm thì đền cho cậu hai bộ.”

Bỗng nhiên Tân Từ xoay người lại, Thiên Thâm hoảng sợ, theo bản năng nhích lại gần về phía sau, lại bị bạn học ở đằng sau chặn đường lui. Cô quay đầu lại, nhìn thấy Tuyên Hồng ủy viên trong ban văn nghệ hai tay chống nạnh hung dữ nhìn cô. Thiên Thâm lập tức quay đầu, không chịu yếu thế quét mắt xuống những người bạn cùng lớp vây xem xung quanh nói: “Làm sao, tất cả đều là lỗi của tôi? Không phải tôi đã nói đền rồi sao, có cần thiết phải như vậy không?”

“Không cần cậu đền.” Tân Từ vẫn không nói gì bước hai bước đền gần Thiên Thâm, thân hình cao ráo che mất ngọn đèn chiếu ở trên đỉnh đầu Thiên Thâm, có chút áp lực, Thiên Thâm bướng bỉnh ngẩng đầu lên nhìn, trên mặt vẫn là nụ cười không ai bì nổi, nhún mày khiêu khích, khuôn mặt vốn đã kinh đẹp kinh người càng ra lệnh cho người khác không dám nhìn thẳng.

Vẻ đẹp của cô luôn có chứa tính công kích, có lẽ cất giấu chất độc, có lẽ mang theo cả gai nhọn.

Khuôn mặt Tân Từ bởi vì mất đi mắt kính to che ở phía trước, trái lại trong nháy mắt thanh tú lên không ít, mắt cậu ta vốn cũng không phải là to, nhưng lại là một nam sinh mắt một mí đặc biệt sạch sẽ ngăn nắp, một đôi con ngươi đen như bóng tối thường im lặng chăm chú nhìn phía trước, thuần khiết sáng ngời, trong veo tới mức có thể nhìn xuyên tới đáy, phần lớn thời gian, ở chỗ đó đều mỉm cười dịu dàng. Khuôn mặt nam sinh, sống mũi là điểm quan trọng nhất, trái lại sống mũi của Tân Từ lại rất cao, điều này làm cho ngũ quan của cậu ta có vẻ hơi yếu ớt lập tức trở nên góc cạnh, điều này cũng làm cho khuôn mặt thoáng nhìn có vẻ tầm thường trở nên sáng sủa hơn một chút. Bờ môi của cậu ta có chút tái nhợt, hình dáng đôi môi không tính là đẹp mắt, nhưng lại thực phù hợp với khí chất cả người cậu ta —— sạch sẽ. Làn da cũng không cần phải nói nhiều, Thiên Thâm đã sớm nói, làn da trắng của cậu ta coi như là ưu điểm duy nhất từ đầu đến chân của cậu ta.

Tân Từ nhìn Lương Thiên Thâm, diễn cảm trên mặt có thể gọi là ôn hòa, cậu ta lắc lắc đầu nói lại một lần nữa: “Cậu không cần phải đền tôi cái gì, cũng không cần đem chuyện này để ở trong lòng.”

Giọng nói của Tân Từ chột chút trầm thấp, nhận ra được tâm tình của cậu ta rất tồi tệ, nhưng mà, lời nói của cậu ta và vẻ mặt lại hoàn toàn đối lập nhau, dường như cũng không để ý đến những chuyện Thiên Thâm gây nên, thậm chí coi hành động của cô như một đứa bé cãi bướng, không muốn dính dáng đến. Thiệu Chi Chi ra sức đẩy Thiên Thâm ra, đi cùng Tân Từ ra ngoài. Tuyên Hồng ở phía sau lạnh lùng nói: “Cậu cũng đủ rồi đó, chưa gặp ai tính tình đại tiểu thư bốc đồng, thất thường như cậu vậy.”

Thiên Thâm không để ý tới bất kì người nào, khoác cặp sách lên cũng bước nhanh ra khỏi phòng học.

Cả kì nghỉ đông, mỗi ngày Thiên Thâm ra ngoài chơi cùng một nam sinh khác nhau, cũng không về nhà, vẫn còn tự mình thuê một gian nhà không nhỏ không lớn để ở lại, đúng giờ sẽ có người giúp việc đến nấu cơm hoặc quét dọn vệ sinh. Cuộc sống trôi qua dường như rất mãn nguyện, những nam sinh muốn lấy lòng cô thay nhau bày trò nghĩ cách chọc cho cô vui vẻ, cô cũng không cần suy nghĩ tiêu hao những ngày vô vị này.

Chỉ là, trong lòng chẳng biết tại sao, dường như luôn cất giấu một cái gai, cảm giác rất khó chịu, không gỡ thì ngứa, khê đụng vào sẽ đau.

Trước khi vào học kỳ mới, trải qua một cái tết âm lịch không có chút thú vị nào, Thiên Thâm hiếm khi đi dạo phố một mình, quyền luyến ở mấy cửa hàng quần áo toàn hàng hiệu một lúc, cần quét vài món quần áo không quá hải lòng, cũng dự định kết thúc công việc về nhà nghỉ ngơi. Đi qua một cái đường lớn, lại bị một cánh tay ở giữa trời xông tới ngăn lại.

Người này có một khuôn mặt rất phổ thông, Thiên Thâm nghi ngờ nghĩ nửa ngày cũng không nhớ ra khuôn mặt có chút quen thuộc này là ai. Bị người vô duyên vô cớ ngăn lại, Thiên Thâm không phải là người giỏi nhịn dễ nóng nảy, có chút mất kiên nhẫn nhìn cái vẻ mặt nghiêm túc của người kia nói: “Cậu là ai? Muốn làm gì?”

Người kia có chút giễu cợt, có chút không tin nổi nhìn Lương Thiên Thâm, sau đó buông cánh tay dài xuống, vẻ mặt đoàng hoàng nói: “Thảo nào ở trong lớp học cậu lại bị xa lánh như vậy.”

Thiên Thâm vừa nghe, thiếu chút nữa nổi giận, nhưng mà chưa kịp mở miệng mắng to, đã bị người nọ bồi thêm cho một câu làm nghẹn lại ở yết hầu.

“Có thể cậu không nhớ tôi, có điều, tôi đến muốn nói cho cậu biết, đừng tưởng rằng rất xinh đẹp liền tự cho là tất cả mọi người trên đời này đều thiếu nợ cậu, đều phải nhìn sắc mặt của cậu.” Cậu ta thực sự dùng sức chỉ chỉ về phía Thiên Thâm, nói tiếp: “Còn nữa, vì sao cậu lại làm hỏng kính mắt của Tân Từ như vậy? Cậu có biết vật đó quan trọng như thế nào đối với cậu ấy không?”

“Làm sao chứ? Là của người yêu đầu tiên tặng cho cậu ta sao?” Thiên Thâm nghịch nghịch mái tóc dài mê người, không chút nào để ý đến chuyện của người này đang nói.

Người nọ nhìn chằm chằm Thiên Thâm một lúc lâu, mới nói: “Đó là di vật của cha cậu ấy.”

Động tác nghịch tóc của Thiên Thâm tạm dừng lại, tầm mắt vô cùng nhanh chóng nhìn về phía người kia.

“Mỗi ngày cậu ấy đều cẩn thận lau chùi bộ kính mắt đó, đem nó giữ gìn sáng choang như mới. Cậu nói xem, bộ kính mắt kia đối với cậu ấy mà nói, là cái gì? Mau chóng tự kiểm điểm lại mình đi.”

Nam sinh kia nói xong cũng không quay đầu lại rời đi, chỉ để lại một mình Thiên Thâm đứng ở đầu phố ngắm người trong làn gió lạnh rét căm căm. Có mấy món đồ quần áo trong cái túi nhãn hiệu nổi tiếng rơi là tả ra ngoài, người qua đường có ý tốt nhắc nhở cho cô nữ sinh sắc mặt mới nhìn qua không tốt chút nào này.

Tất cả nói gì Thiên Thâm đều không nghe thấy, trong đầu quanh quẩn ở trên hai câu nói kia.

Bỗng nhiên, cô nhớ ra, người này không phải là Tăng Khả sao, bạn của Tân Tử.

Như vậy, không phải mình đã làm một chuyện rất không có tình người sao?

Từ sau năm mười hai tuổi Lương Thiên Thâm không biết áy náy là cái gì, lúc này trong lòng bỗng nhiên dâng lên một loại cảm xúc, tên là áy náy.

Bạn đang đọc truyện *Thử Hỏi Đấng Cay Nồng Sâu Thế Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Lần này sau khi trở về Nghệ Uyên lập tức vui đầu vào trong công việc, có vẻ như có rất nhiều vụ án đang cần tiến hành, nói cách khác anh ta sẽ không có thời gian đi quấy rầy Thiên Thâm. Thiên Thâm bỗng nhiên có loại cảm giác thoải mái không nói lên lời, bước đi cũng nhẹ nhàng hơn rất nhiều, giọng nói nghe điện thoại cũng dịu dàng hơn.

“Alo, xin hỏi tìm ai vậy? Tôi chính là Lương Thiên Thâm, xin hỏi bạn là...” Cây bút trong tay Thiên Thâm lập tức dừng lại, nụ cười trên mặt cũng rất nhanh chóng biến mất.

“Viện Viện, không ngờ là cậu.” Thiên Thâm giương mắt nhìn về phía một cái khung ảnh trên bàn làm việc, bên trong là một tấm ảnh chụp một cô bé vô cùng xinh đẹp và một cô bé thân hình hơi béo tròn đang ôm nhau cười tươi trước ống kính. Ánh mắt của Thiên Thâm bắt đầu dừng lại nhìn không chớp mắt lên người cô nữ sinh béo tròn kia.

“Họp lớp a...” Thiên Thâm do dự cầm lấy khung ảnh, đầu ngón tay hoàn mỹ không tỳ vết nhẹ nhàng vuốt ve lên khuôn mặt cô bé béo tròn kia: “Thật xin lỗi, nhưng có khả năng mình có việc bận.”

Giọng nữ ở đầu điện thoại bên kia dường như rất kích động nói gì đó, Thiên Thâm rơi vào thời gian dài im lặng. Ngoài cửa, Gia Ny gõ cửa thò một cái đầu vào thăm dò, nhìn thấy Thiên Thâm đang gọi điện thoại, cô ấy dùng khẩu hình nói: “Phải lên đường rồi.”

Thiên Thâm gật gật đầu, phất phất tay, sau đó đem tâm trí quay trở lại phía người đang không ngờ được ở trên điện thoại kia nói: “Mình vẫn đang nghe, cậu cứ nói... Nhưng mà, ngại quá, thật sự mình không có thời gian.”

“Cậu sợ cái gì? Sợ Tân Tử sao? Yên tâm, cậu ta không có thời gian tới tham gia buổi họp lớp đâu. Lại nói, đã qua lâu như vậy, còn có chuyện gì không thể cởi mở được, chẳng lẽ cậu thật sự muốn cắt đứt liên lạc với bọn mình?”

Thiên Thâm thở dài, có chút chán nản day nhẹ huyết thái dương, bàn tay đặt ở trên trán, khó khăn nói: “Được rồi, ở đâu, có thời gian mình sẽ đi.”

“Nhất định phải tới a, mình cần phải thông báo cho mọi người một tin vui mừng và kinh ngạc.”

“Chỉ có điều...” Thiên Thâm sừng sốt, đầu dây bên kia đã là tiếng tút tút.

“Chỉ có điều, không nhất định mình sẽ đi.” Thiên Thâm bắt đầu nói cho hết lời, chỉ tiếc, đối phương đã không nghe thêm được gì. Quên đi, đến lúc đó rồi nói sau. Trước lúc ra tòa không nên nghĩ quá nhiều, đây là quy định Thiên Thâm tự đặt ra cho mình, kiểm tra tài liệu có mang đủ hết hay không, sau đó đeo kính râm, đi ra khỏi văn phòng.

Sau vài ngày bận rộn, lại giành thắng lợi thêm một vụ kiện, luật sư đại mỹ nữ Lương Thiên Thâm xinh đẹp xuất kích một lần nữa, thắng lợi hoàn mỹ, danh tiếng trong giới luật sư lại tăng vọt. Nhiều sinh viên hâm mộ danh tiếng đến thực tập nhiều hơn, người hâm mộ người mến mộ lại càng kéo dài không thấy điểm dừng, đương nhiên người đến xin tư vấn vấn đề và nhờ vả vụ án cũng theo đó tăng thêm. Khó trách luật sư trưởng của công ty ngày nào cũng đều vui cười hớn hớn nói: “Thiên Thâm, cô không thể lập gia đình quá sớm a, chúng tôi đều phải dựa vào cô để kiếm sống đây.”

Thiên Thâm dở khóc dở cười, đành phải nhận lời: “Hành vi của ngài là có ý gì đây, đối tượng kết hôn của tôi cũng chưa có, ở đâu ra mà kết hôn được.”

Lời này vừa nói ra, lập tức bị bao vây thật chặt. Gia Ny bẻ khớp ngón tay nhìn về phía Thiên Thâm, nheo mắt lại nguy hiểm hỏi: “Giống không có đối

tượng ư? Ngày này qua ngày khác là ai đi xe Lexus đưa đón chị? Hàng ngày chị ngồi xe của ai đi đến công ty, ngồi xe của ai tan ca hết giờ về a?”

“Này, có thể thu hồi ánh mắt nguy hiểm lại được không, còn nữa, cái giọng điệu của em là để nói chuyện với đàn chị đi trước mình như thế hay sao?”

“Nói mau, không được đánh lảng sang chuyện khác.” Gia Ny không chịu thua không bỏ qua, thêm vào bị hai nam luật sư nhiều chuyện vây bọc trước sau, Thiên Thâm không biết trốn chỗ nào.

“Đó là...” Di động đúng lúc vang lên. Thiên Thâm nắm lấy cơ hội, gian xảo nhìn Gia Ny cười cười: “Có tin nhắn, lần sau nói chuyện tiếp nha.”

“Này, em muốn nói nếu chị vẫn chưa có đối tượng, em giới thiệu cho chị một người được không? Tuyệt đối là người đàn ông tốt nhất, nhìn khắp trên trời dưới đất, là hàng độc.” Gia Ny hưng hăng giơ móng tay lên kẹp chặt phía sau Thiên Thâm, trên đường đi làm cho nấy người đến nhờ vả sợ hãi.

“Người đàn ông tốt như vậy, em tự giữ lấy đi, chị không có phúc được hưởng thụ.” Thiên Thâm nhanh tay lẹ mắt trốn vào trong văn phòng, nhanh chóng khóa trái cửa lại, lúc này mới có được một chút yên tĩnh.

Thiên Thâm lấy điện thoại di động ra nhìn qua, tâm trí vừa mới cảm thấy yên tĩnh lại nhanh chóng nhảy dựng lên.

“Buổi họp lớp diễn ra vào tối nay, đừng quên. Viện Viện.”

Hai ngày nay đều rất bận, bận đến mức ngay cả điện thoại của Tiểu Bạch cũng đều không nghe được nhiều cuộc, trong tiềm thức của cô đã làm cho mình cố gắng hết sức quên chuyện này, không nghĩ rằng Khâu Viện vẫn còn nhớ tới. Thiên Thâm ngã xuống ghế da, tháo kính mắt xuống cười khổ một tiếng, được rồi, đi thì đi, cũng không việc gì. Lương Thiên Thâm không có bản lĩnh gì, nhưng mà da mặt dày thì đã sớm nổi danh, trước kia trêu chọc người khác đều phải đem người ta hù cho sợ tới mức sùng sốt sùng sốt, xem còn ai dám nói nhảm...

Trước kia...

Bao nhiêu lời tốt đẹp lại cũng thấy buồn phiền, bởi vì là quá khứ đã qua, cho nên, vào hôm nay xem ra, mới có vẻ đặc biệt không có trọng lượng. (đoạn này k hiểu lắm...=)"

Ngày trước, hiện tại làm sao có thể tính toán hết được.

Tám giờ tối, Thiên Thâm đi chậm rãi một giờ tới quán ăn đêm nguy nga lộng lẫy nhất thành phố, quan sát xung quanh một chút, thật sự là đẳng cấp xa hoa, trang hoàng sang trọng, phú quý lại không có vẻ tầm thường. Nhân viên phục vụ mặc dù không phải ai cũng đều tuấn tú, nhưng mà cũng rất nghiêm chỉnh. Không giống những quán ăn đêm đầu đường xó chợ treo lên bảng hiệu chỉ là hàng thứ cấp, vừa nhìn phong cách đó khiến cho người ta buồn nôn, làm sao có thể đi vào chơi.

Thiên Thâm được nhân viên phục vụ dẫn vào trong một phòng kín, cửa được đóng chặt, hiệu quả cách âm rất tốt, căn bản không nghe thấy tình hình bên trong. Thiên Thâm gật đầu ý bảo nhân viên phục vụ có thể đi được rồi, đứng ở cửa không nhìn được hít thở sâu vài lần, nhưng mà, tim vẫn đập nhanh không tự chủ được. Người ở bên trong, lúc nhìn thấy cô sẽ có biểu cảm như thế nào đây? Lúc này nhớ ra, thậm chí bắt đầu thấy căng thẳng hồi hộp.

Viện Viện nói mọi người gặp cô đều sẽ kinh ngạc và vui mừng, Thiên Thâm tự cười giễu cảm thấy được, có thể sẽ có kinh ngạc, nhưng chưa chắc sẽ vui mừng.

Thiên Thâm gõ cửa, dừng lại tại chỗ vài giây, lúc này mới nắm lấy quả nắm cửa dùng sức đẩy cửa đi vào. Bên trong người ngồi gần như đầy một phòng, phòng kín lớn nhất sang trọng nhất cũng có vẻ chen chúc, tiếng cười đùa rất lớn, căn bản không có ai chú ý tới trong góc phòng có một người vừa mới vào đang đứng đó.

Thiên Thâm nhìn qua loa, đều là các bạn cùng lớp thời trung học, có vài người, quan hệ thân thiết, có mấy người quan hệ cũng không tệ, cũng có mấy người, quan hệ tuy rằng bình thường nhưng vẫn còn hòa hợp. Các bạn nam sinh bây giờ đều đã không còn là những đứa trẻ ngô nghê ham chơi, mọi người đều đi giày Tây mặc quần áo hàng hiệu, hiện rõ phong độ đàn ông trưởng thành, bọn họ năng lý rất vui vẻ trò chuyện cười đùa ở nơi này. Mà thay đổi của nữ sinh quả thật làm cho người khác phải giật mình, Thiên Thâm vừa liếc mắt nhìn, phát hiện có hai gương mặt mà cô hoàn toàn không thể nhớ nổi là ai. Có điều, mặc kệ thay đổi như thế nào, những cô bé trước đây ngây thơ e ấp như nụ hoa bây giờ đã lột xác trở thành những người phụ nữ trưởng thành hấp dẫn, đáng người yêu điệu, trang điểm tinh tế tỉ mỉ, quần áo khéo léo, trên mặt mỗi người đều nở nụ cười tự tin.

Nhìn lại bản thân mình tạm thời về nhà thay đổi sang T-shirt cao bồi, thêm một đôi giày NIKE trắng đơn thuần, đeo một món đồ trang sức trang nhã, thật sự là càng sống càng thụt lùi, dường như có vẻ quá không đáng chú ý.

Có người không để ý đặt chén rượu xuống nhìn liếc mắt về phía cửa một cái, lại thần nhiên quay đầu đi, nhưng mà một giây sau, người nọ nhanh chóng quay đầu lại, đầu giống như bị giáng cho một gậy, mỉm cười trên môi trong nháy mắt biến thành hình chữ O kinh ngạc. Đôi mắt liếc tới liếc lui, quét nhìn Thiên Thâm từ đầu đến chân hai lần, vẻ mặt dường như vẫn không thể tin được.

“Này, cậu nói gì đi chứ.” Người bên cạnh thấy có gì đó khác thường, cũng ngẩng đầu nhìn về phía này, lập tức, lại có thêm một người giật mình.

Thiên Thâm bị người khác nhìn đến mức có chút không được tự nhiên, ánh mắt tìm kiếm khắp nơi bóng dáng của Viện Viện. Lúc này, không biết ai mở miệng trước đột ngột nói một câu: “Mình không nhìn lầm chứ, cậu là Lương Thiên Thâm?”

Trong giây lát, cảnh vật như bị cuồng phong thổi qua, trong phòng nhất thời yên tĩnh trở lại, từng đôi mắt mang theo cảm xúc bất đồng hàm chứa vẻ hứng thú đều dính chặt trên người Lương Thiên Thâm. Khâu Viện nhanh chóng chui ra từ trong đám người, vẻ mặt vui mừng chạy đến trước mặt Lương Thiên

Thâm, nắm lấy tay của cô liền liên tục thở phào nói: “Cậu đã tới, thật sự mình rất lo cậu không tới.” Đầu tiên Thiển Thâm sùng sốt, hoàn toàn không có nhận ra người phụ nữ khuôn mặt thanh tú, đáng người thon thả này lại chính là Khâu Viện trước kia gầy béo khổ không thể nói hết được.

Khâu Viện lôi kéo Thiển Thâm đang có chút xấu hổ đi vào trong nhà, vẻ mặt tươi cười lớn tiếng nhìn mọi người nói: “Các bạn xem, mình dẫn ai đến nào? Đại mỹ nữ hoa khôi của trường chúng ta!” Cô ấy quay đầu lại nhìn Thiển Thâm, Thiển Thâm thậm chí có thể nhìn thấy trong mắt cô ấy dường như có nước mắt rung rung, đáy lòng lập tức chùng xuống.

“Uhm... Đã lâu không gặp, gần đây mình mới nhận được lời mời của Viện Viện, không có quá bất ngờ chứ.” Cô không biết mình nên nói gì bây giờ, hoặc là nói, dưới tình huống bị người khác nhìn chăm chú, đầu óc của cô đã trống rỗng. Không phải căng thẳng, cũng không phải chán nản, chỉ là có chút lúng túng. Cho nên, cố gắng hết sức khiến mình duy trì nụ cười, nói vài lời khách sáo nhưng lại không gượng gạo.

“Cậu là Lương Thiển Thâm?” Lại một mỹ nữ nữa đến gần, Thiển Thâm nhìn đáp trả ánh mắt tìm hiểu của cô ấy, trong đầu cũng lục tìm xem khuôn mặt này là ai. Vài giây sau, cô đột nhiên nhớ ra người này chính là Thiệu Chi Chi trước kia giận dỗi tự nhiên, nhưng bây giờ đứng ở trước mặt cô lại là một vị giai nhân như cán bộ lãnh đạo khí chất tao nhã.

Thiệu Chi Chi cười nói: “Cậu...” Hình như cô ấy muốn nói gì đó, tuy nhiên nó không có ra tiếp được nữa, lại nói chuyển sang chuyện khác: “Đã rất lâu rồi không có nghe được tin tức gì của cậu, cậu đã đi đâu vậy?”

“Mình... đi tu tâm dưỡng tính.” Cùng so sánh với tình hình thực tế, đáp án này không tính là nói dối đi.

“Đừng nói nhiều như vậy, trước tiên ngồi xuống ăn chút gì đã, đứng rồi, cậu thích loại rượu gì, mình gọi cho cậu một chai.” Viện Viện rất nhiệt tình lôi kéo Thiển Thâm ngồi xuống, ân cần hỏi.

Thiển Thâm chần chờ một chút, nói: “Không cần, mình không uống rượu, có nước trái cây không, cho mình một lon nước trái cây là được rồi.”

“Cậu không uống rượu sao?” Người vừa nói chính là người đàn ông đầu tiên phát hiện ra Thiển Thâm tên là Tần Dục, trước kia anh ta chính là người nhanh nhồm nhanh miệng nhất lớp. Anh ta lộ ra vẻ rất nghi ngờ, vẻ mặt thật sự kinh ngạc nhìn Thiển Thâm: “Trước kia cậu chính là ngàn chén không say, cậu cai rượu sao?”

“Có thể nói như vậy, đã rất lâu rồi mình không uống rượu.”

“Khó mà tin được.”

“Hôm nay hiếm khi mọi người được tụ tập cùng một chỗ, mình thật sự đã phải liên lạc rất lâu mới có thể tìm được thời gian rảnh của tất cả mọi người để hẹn gặp mặt. Thiển Thâm, hôm nay liền uống một chút đi.” Viện Viện nghiêng đầu chân thành nhìn Thiển Thâm, không ngừng thuyết phục.

“Không được, phá lệ một lần cũng không được. Có lần đầu tiên, sẽ có lần thứ hai. Mình thấy không nên thi hơn.” Thiển Thâm rất kiên quyết từ chối.

Viện Viện không ép buộc Thiển Thâm nữa, chỉ sâu sắc nhìn Thiển Thâm, gật gật đầu.

Sau khi không khí thân mật bị gián đoạn trong ít phút, mấy người cầm đầu lại bắt đầu làm nóng bầu không khí, rất nhanh, chuyện Lương Thiển Thâm đột nhiên xuất hiện tạo thành một chút bất ngờ khó xử bị hòa tan, mọi người tiếp tục chơi đùa như cũ.

Ghế sofa lớn bằng da thật rộng rãi thoải mái, trên bàn thủy tinh tinh xảo bày đầy các loại bình rượu và đồ ăn, thích đánh bài thì đánh bài, thích xoa mặt chườm thì xoa mặt chườm, mỗi người đều tìm được cách giải trí thích hợp với mình, mỗi người đều tìm được đối tượng tâm sự. Pha lẫn với mùi rượu là không khí của những người đã từng trải qua tuổi trẻ lông bông mây tạo chi tổ, không khí coi như cũng hài hòa, điều này làm cho Thiển Thâm có chút an tâm. Tuy rằng những ánh mắt nhìn về phía cô hàm chứa rất nhiều nghi ngờ, cũng có người vài lần muốn mở miệng, nhưng mọi người vẫn rất ăn ý tránh một vài đề tài, để tránh làm hồng không khí.

Thiển Thâm không nói nhiều lắm, phần lớn thời gian đều là Viện Viện hỏi một câu cô trả lời một câu, hoặc là nghe vài người bên cạnh trò chuyện. Lặng tai nghe cô không khỏi rất đổi cảm thán, nhোáng cái đã tám năm, không phải nói gì chứ, nhiều bạn nữ học cùng lớp bây giờ cũng đã làm mẹ, đứa con lớn nhất cũng đã học tiểu học, ít nhất mới vừa tròn một tuổi. Phụ nữ tụ họp lại một chỗ đều thích nói về cái vị ở trong nhà mình kia, ít nhất lúc này nhìn qua các cô ấy mỗi người đều sự nghiệp thành công, gia đình đầm ấm, dường như chỉ có cô là cô độc. Thiển Thâm không trả lời, dùng đôi mắt xinh đẹp im lặng nhìn mấy người phụ nữ hạnh phúc kia, thỉnh thoảng cười cười phớt lờ, nhưng mà cũng ít thấy.

Bạn đang đọc truyện *Thử Hối Đẳng Cay Nồng Sâu Thế Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Đầu học kỳ mới, đôi chỗ ngồi, đổi đi đổi lại vẫn không đem Tần Tử đổi qua chỗ khác. Phía sau Thiển Thâm vẫn là Tần Tử, bên cạnh vẫn là Mạc Thiên

lúc thì đỏ mặt thẹn thùng lúc thì cười ngây ngô. Chẳng qua trước mặt của cô là Trương đại nhân lớp phó ngồi bên trên. Thiển Thâm thăm nghĩ cười lạnh, coi như là thầy chủ nhiệm ưu tiên cho cô, lớp trưởng lớp phó đằng sau đằng trước, càng trông coi chặt chẽ hơn.

Lúc này bằng tuyết đã tan gần hết, nhiệt độ không khí trong thành phố dần dần ấm lại. Cuộc sống học tập vô cùng buồn chán lại tiếp tục bắt đầu “vạn dặm trường chinh” (ý nói kéo dài lê thê), cũng chẳng biết bao giờ mới kết thúc. Thiển Thâm là một cô gái lười biếng, lúc lên lớp thích hí hóp mắt ngán người nhìn ra ngoài cửa sổ, để cho những lời giảng bài lải nhải bên tai lững lờ trôi qua. Cô gối đầu lên cánh tay, hai mắt liếc trộm về phía sau, Tân Từ đang ngồi ngay ngắn trên ghế nghiêm túc đọc sách. Cậu ta không có đeo kính, trên sống mũi trông tròn, hướng mắt nhìn qua có cảm giác không quen, cảm thấy như thiếu thiếu gì đó. Cậu ta cúi đầu bộ dáng vẫn rất im lặng, lông mi của cậu ta hình như có vẻ dài hơn, lúc rũ xuống mắt, Thiển Thâm không thể nhìn thấy rõ con ngươi mắt màu sáng của cậu ta. Tóc, hình như so sánh với học kì trước dài ra một chút, theo sóng tóc xõa xuống che bên mắt trái, buông xuống một chút, nhìn qua có chút mềm mại, nhưng không quá đen. Giờ nghỉ vẫn, cậu ta cẩn thận nghe cô giáo giảng tác phẩm văn học được phiên dịch, chú thích từng chút một lên trên sách giáo khoa, Thiển Thâm vô tình nhìn xuống trông thấy, nhìn thấy ngón tay cầm bút của cậu ta, màu da cậu ta rất trắng, ngón tay cũng rất trắng, đốt ngón tay cũng chẳng hề ngoại lệ, đặc biệt thon dài, móng tay được cắt sạch như phong cách của cậu ta, lộ ra hình vòng cung đẹp đẽ, nhưng mà, có hai ngón tay lại quấn bằng gạc dính, trên mu bàn tay cũng có một số vết thương. Cô giáo viết lên trên bảng đen một câu, Tân Từ bỗng nhiên ngẩng đầu, đúng lúc bắt gặp ánh mắt quan sát của Thiển Thâm, cậu ta hơi kinh ngạc một chút, nét mặt ngưng trệ trong nháy mắt. Thiển Thâm không nhanh không chậm quay đầu, lười nhác gục xuống bàn, rũ mắt xuống tiếp tục ngán người.

Sau đó, Thiển Thâm nghe thấy giọng nói của cậu ta thì thăm hỏi người ngồi cùng bàn: “Cô giáo viết cái gì ở trên bảng thế?”

Như là bị cái gì kích thích, trong lòng Thiển Thâm tràn lên một trận chua xót, bỗng nhiên ngồi thẳng người, nhanh chóng lấy từ trong cặp ra một cái hộp đựng kính mắt màu đen tinh xảo, mặt không chút thay đổi vung tay ném vào trên bàn đằng sau, lúc này, cô cũng không có giương mắt lên nhìn về mặt của Tân Từ như thế nào. Có loại cảm giác giống như kẻ trộm, cảm giác áy náy lại bắt đầu quấy phá, Thiển Thâm gục xuống bàn cau mày, hơn một nửa khuôn mặt đều vùi vào trong khuỷu tay, lông mi mắt thật dài chớp lia lịa, bỗng nhiên, hình như cô nghĩ ra điều gì đó, lông mày xinh đẹp tuyệt trần nhú lại, dứt khoát nhắm chặt hai mắt.

Tiếng chuông vang lên, đúng lúc kết thúc tiết học cuối cùng của buổi sáng, các học sinh dường như đã sớm chuẩn bị tốt, cô giáo vừa mới tuyên bố tan học, lập tức đã có một đám người lao nhanh ra khỏi phòng học chạy về phía nhà ăn. Thiển Thâm gục xuống bàn không nhúc nhích, Mạc Thiên lay lay có một chút, có chút quan tâm hỏi: “Đi ăn cơm chứ?”

“Để làm chi, tôi có ăn hay không mắc mớ gì đến cậu, muốn ăn thì tự mình đi ăn đi, đừng đến làm phiền tôi.” Thanh âm rầu rĩ vang lên, mang theo một chút chán nản.

Mạc Thiên không trả lời, rủ các bạn cùng lớp khác đi ăn. Một lát sau, trong phòng học toàn toàn yên tĩnh, Thiển Thâm từ từ ngẩng đầu lên, quả nhiên không có ai. Cơm thì vẫn phải ăn, thử nghĩ xem tìm ai cùng đi ăn? Bên lớp 3 có một tên gần đây liên tục theo đuổi cô, có điều cô không làm sao cảm thấy hứng thú được, hay là ủy viên thể dục lớp 5 là được rồi, người cũng khá đẹp trai...

“Kính mắt...”

Phía sau bỗng nhiên xuất hiện tiếng nói làm cho thiếu chút nữa trái tim của Thiển Thâm nhảy vọt từ trong miệng ra ngoài.

“Cậu là quỷ a, ngồi đó không lên tiếng muốn hù chết người sao?” Thiển Thâm lập tức vội vàng đứng lên xoay người lại.

Trên mặt Tân Từ ôn hòa không có cảm xúc gì, cậu ta cầm lấy hộp kính mắt đưa tới trước mặt Thiển Thâm: “Trả lại cậu, tôi nói rồi, cậu không cần phải đền.”

“Cậu cầm đi, nguyên tắc của tôi một khi đã đưa đồ đi sẽ không lấy trở lại.” Thiển Thâm không chút khách khí đem đẩy tay cậu ta trở về.

“Không cần, tự mình sẽ mua một bộ mới, cậu mua có khi cũng không phù hợp với tôi. Cho nên, cậu nên lấy về đi.” Tân Từ lại kiên quyết đem hộp kính mắt đưa qua.

Thiển Thâm cảm thấy trong lòng có một đám lửa không tên đang bốc lên khắp toàn thân với tốc độ nhanh chóng mặt, cô dùng chút sức lực, kéo tay Tân Từ ra, trợn mắt lườm cậu ta: “Cái gì không phù hợp, không phải mắt trái cậu 3 độ, mắt phải 3,75 độ sao, tôi chọn cho cậu một bộ giống y xì bộ cũ của cậu, cậu còn muốn bắt bẻ cái gì. Lại nói, phải mua sao đến bây giờ cậu vẫn còn chưa mua, đi học đều không nhìn rõ trên bảng viết cái gì.”

Có lẽ, trong lòng cô muốn nói những lời nhẹ nhàng hơn, nhưng mà không biết vì sao lời vừa ra khỏi miệng liền trở thành ngang ngược không nói lý lẽ.

Tân Từ cúi đầu, ngón tay thon dài sờ sờ bên ngoài hộp kính, lắc lắc đầu nói: “Giống nhau thì có ích lợi gì, đây vẫn không phải là mắt kính của tôi.”

Tiếng nói của Thiển Thâm trong giây lát nghẹn lại, ngực bị nén đến mức ngột ngạt, nhưng lại không có chỗ nào để xả ra.

Tân Từ lại ngẩng đầu, lộ ra nụ cười yếu ớt, nhưng ở trong mắt Thiển Thâm, nụ cười kia càng giống như một đũa chẻ được người lớn nuông chiều tính cách tồi tệ mới lộ ra vẻ tươi cười bắt mắt, giọng nói của cậu ta bình thản như trước, thậm chí không có nhấn nhá gì, nhưng lại đặc biệt dễ nghe: “Hai ngày nữa tôi sẽ đi mua mới, trả cậu.”

Thiển Thâm kiên quyết không đưa tay ra nhận, Tân Từ không có ách nào, đành phải đứng lên cầm hộp kính đặt lên trên bàn Thiển Thâm. Sau đó, cậu ta nói: “Tôi đi ăn cơm, cậu cũng mau đi đi, nếu không đồ ăn sẽ không còn đâu.”

“Không cần cậu quan tâm.”

Tân Từ gật gật đầu, một mình xoay người chuẩn bị rời đi.

“Tân Từ!” Giọng nói của Thiên Thâm bởi vì tức giận đã hơi run lên: “Cậu thật sự không cần có phải hay không!”

“Thật sự không cần.”

“Được.” Thiên Thâm vô cùng thô lỗ cầm lấy hộp kính, cần kính mắt bên trong ném xuống đất đập một cái. Cô xanh mặt nhìn Tân Từ nói: “Cậu đã không cần, tôi giữ lại có tác dụng gì, dứt khoát hủy luôn đi. Cậu nhìn đây, mỗi ngày tôi sẽ đều đưa cho cậu một bộ, cậu không cần, tôi sẽ hủy một bộ, đến tận khi cậu nhận lấy mới thôi.” (chị Thâm siêu ngang >”

Tân Từ ngán vạn lần không ngờ rằng tính cách Thiên Thâm lại cố chấp như vậy, sau khi suy nghĩ vài giây bình tĩnh nói: “Vậy cậu đưa bộ kính mắt này cho tôi đi, tôi nhận.” Nói xong, lại tiếp tục bước chân lên rời đi.

Thiên Thâm đứng một mình trong phòng học trống rỗng, sững sờ thật lâu.

Sau đó, Lương Thiên Thâm phát huy đầy đủ tinh thần đại tiểu thư đã man bèn gan vững chí của cô, thật sự mỗi sáng sớm vừa đến trường liền ném cho Tân Từ một bộ kính mắt, chỉ cần Tân Từ hơi chút do dự, liền lập tức tóm lấy nó hủy đi, sau đó gương mặt lạnh lùng bắt đầu vào học.

Chuyện này dần dần bị các bạn cùng lớp chú ý đến, Thiệu Chi Chi thật sự không nhìn được, sau khi tan học cô ta đi đuổi theo phía sau Thiên Thâm nói rõ lý lẽ: “Lương Thiên Thâm, tại sao cậu lại không suy nghĩ một chút cho cảm nhận của Tân Từ đây? Cậu làm như vậy rõ ràng chính là muốn để cậu ấy khó xử, kinh tế trong nhà Tân Từ khó khăn, cậu làm như vậy không phải rõ ràng đang bắt nạt cậu ấy sao?”

Thiên Thâm liếc mắt nhìn cô ấy một cái, cười khó hiểu, nói: “Lớp phó Thiệu, từ khi nào cậu vinh dự trở thành người phát ngôn của lớp trường vậy? Cậu là gì của cậu ta a, nói tốt hộ cậu ta, chẳng lẽ tôi làm có gì sai sao, tôi chính là người biết sai liền sửa, làm hỏng đồ của người khác biết được phải bồi thường, tại sao tôi lại bắt nạt cậu ta, hay là cậu nói cho tôi rõ một chút! Lại nói, đốt tiền cũng là một thú vui của tôi, cái đáng về đau lòng của cậu là gì vậy a!”

“Cậu...” Thiệu Chi Chi làm sao là đối thủ của Lương Thiên Thâm điều ngoa chuyên nói những lời cay độc, còn chưa có tiếp được một chiêu đã bại trận rồi, ầm ục bước sang một bên khóc nức lên.

“Lương Thiên Thâm, cậu lại đây, tôi có lời muốn nói với cậu.”

Trong lòng Thiên Thâm trầm xuống, quay đầu thấy chỗ Tân Từ đứng cách hai cô không xa, sắc mặt có chút âm u.

Thiên Thâm đi theo Tân Từ một đoạn đường, vóc dáng Tân Từ đã cao bước chân lại lớn nên bước rất nhanh, Thiên Thâm đuổi theo cũng có chút vất vả, rốt cuộc tính tình phát tác đứng lại không chịu đi nữa. Cô quát lên: “Tôi không đi nữa, một chết đi được, có điều gì cậu cứ nói đi.”

Tân Từ dừng bước lại, xoay người, từ trên cao nhìn xuống, con ngươi màu sáng nhìn Thiên Thâm chằm chằm, nói: “Chuyện kính mắt, không nên tiếp tục xích mích nữa, tất cả mọi người cũng nhìn một chút đi.”

“Xích mích, tôi không có nha, rõ ràng vấn đề là ở cậu.” Thiên Thâm co một chân lên, trong tay chơi đùa mái tóc dài của mình, vẻ mặt kinh thường nói: “Cậu chịu nhận không phải chuyện gì cũng coi như chưa từng xảy ra sao, cậu nghĩ rằng tôi rất thoải mái sao, mỗi ngày đều phải đi mua kính mắt.”

Cái bóng thật dài trên mặt đất của Tân Từ lòi ra một cái bóng thật dài, đúng lúc nhập vào trong cái bóng của Thiên Thâm. Thiên Thâm cúi đầu, nhìn hai cái bóng này, sững sờ một chút.

“Cậu có biết vì sao tất cả các bạn cùng lớp đều không thích cậu không? Cũng bởi vì cá tính của loại người như cậu.” Tân Từ thờ dài, tiếng nói bình tĩnh.

Thiên Thâm lập tức gặm chạn, vọt tới trước mặt Tân Từ chỉ vào mũi cậu ta quát: “Cá tính của tôi ư, cá tính của tôi chính là như thế, tôi không biết là có cái gì không tốt. Ai cần bọn họ thích, Lương Thiên Thâm tôi hiện tại sống rất vui vẻ thoải mái như trước, người yêu tôi nhiều không đếm xuể. Tân Từ tôi nói cho cậu biết, tôi thấy cậu ngứa mắt đã lâu rồi, hôm nay chúng ta cứ nói thẳng thắn với nhau. Lần này cái kết cục bộ kính mắt của cậu bị phá hỏng không phải do chính cậu gây nên sao, nếu cậu nói sớm một bước cho tôi biết đó là đồ của cha cậu, làm sao tôi có thể giẫm lên...”

“Cậu nói cái gì?” Ánh mắt Tân Từ mở to, đồng tử màu sáng tinh tường chiếu tới vẻ mặt mất tự nhiên của Thiên Thâm.

Thiên Thâm không nhìn Tân Từ, nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn về phía chuỗi cửa hàng bán thịt dê nướng ở ven đường, cứng ngắc nói: “Tôi biết dù tôi có mua thể nào cũng không hơn được bộ kia của cậu, cũng biết có mua bao nhiêu cũng không bù lại được, nhưng mà, lúc ấy tôi cũng không biết a, với lại cái gì cậu cũng không nói. Dù sao tôi cũng đã cố gắng chọn một bộ giống nhất, trong nhà còn dự trữ thêm ba bộ nữa, cậu cần thì lấy đi, không cần thì...” Thiên Thâm cắn cắn môi, hung hăng nói: “Không cần thì dẹp đi, tôi cũng mệt rồi, không muốn tiếp tục để ý đến cái chuyện chẳng ra sao này nữa.”

Tân Từ rất lâu không nói gì, ánh mắt của Thiên Thâm cũng nhanh chóng bị khói từ trên các bếp nướng thịt dê của mấy cửa hàng kia hun cho chảy nước mắt, mặt trời cũng sắp lặn hoàn toàn, trời càng lúc càng tối, đèn đường bên đường nhấp nháy hai cái, lập lòe rồi sáng lên. Đợi đến lúc sắp mất kiên nhẫn, Thiên Thâm buồn bực quay đầu lại, không quá hài lòng nhìn về phía Tân Từ, lại phát hiện cậu ta đang dùng một loại ánh mắt rất kỳ quái nhìn mình.

“Nhìn cái gì, từ nãy đến giờ cậu vẫn chưa nói câu nào đâu nha.” Thiên Thâm nôn nóng đến độ dậm dậm chân.

Tân Từ nhìn đến nốt ruồi dưới khóe mắt cùng với đôi mắt xinh đẹp màu nâu trầm của cô gái xinh đẹp này nói: “Sáng mai mang đến đi.”

Bạn đang đọc truyện *Thử Hối Đấng Cay Nồng Sâu Thế Nào* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9

Ngồi được một lát, Lương Thiên Thâm cảm thấy hơi buồn, liền ra hiệu cho Viện Viện muốn đi ra ngoài hít thở không khí một chút, đi đến toilet. Trên đường đi nhận được điện thoại của Tiểu Bạch, Chỗ của anh ta rất ồn ào, chắc hẳn lại đang ăn nhậu, Thiên Thâm nói qua loa với anh ta một lát, từ chối ý nghĩ gian tà muốn đến nhà cô lúc tối muộn của anh ta, Tiểu Bạch Nghe Uyên này không chịu nghe không buông tha một hồi lâu, cuối cùng không có kết quả, vì thế lại bắt đầu giáo huấn Thiên Thâm nên về nhà sớm một chút, hiện tại đã hơn chín giờ, không còn sớm nữa có thể trở về nhà nghỉ ngơi, không nên làm cơ thể quá mệt mỏi. Thiên Thâm không chịu nổi những lời lẽ nhai của anh ta, cúp điện thoại sau đó trở về phòng tiệc.

Sau khi đi vào Thiên Thâm hướng về phía mấy bạn học đang nhìn cô nở nụ cười, sau đó định nói với Viện Viện một tiếng rằng mình phải về. Chỉ có điều, không đợi đến lúc cô đi tới chỗ Viện Viện, cửa phòng đã bị người khác dùng lực mở toang ra, một giọng nam thực sự hưng phấn vang lên: “Các bạn học thân mến, cuối cùng tôi cũng từ bên ngoài vội vàng trở về được. Không chỉ có như thế, tôi còn dẫn theo một người chính là nhân vật mà các bạn đặc biệt nhưng nhớ, xin đón mừng... Tân Từ!”

Không khí trong phòng trong nháy mắt trở nên cực kỳ quỷ dị, không có tiếng hoan hô trong tưởng tượng của Mạc Thiên, cũng không có tiếng cười nhạo trong tưởng tượng của Mạc Thiên, trong không khí tràn ngập hương vị ngại ngùng và kinh ngạc, mọi người đều nhìn nhau, lại nhìn về phía anh ta, lại nhìn về phía cô gái đang đứng đằng trước quay lưng lại phía anh ta nữa.

Anh ta đang muốn đặt câu hỏi, ngoài cửa lại một người nữa tiến vào, giọng điệu nói chuyện của người này thoải mái, vẻ mặt tươi cười: “Làm sao thế, không chào đón tôi sao?” Lại vẫn không ai trả lời. Tân Từ khẽ gạt mình, đi tới vỗ vỗ bả vai Mạc Thiên, tự giễu: “Xem ra tôi là khách không mời mà đến.”

“Làm sao có thể như vậy?”

“Đúng vậy, chúng tôi đều rất kinh ngạc, không ngờ cậu sẽ đến. Không phải cậu nói cậu cùng Mạc Thiên đi công tác, ngày mai mới trở về sao?” Viện Viện vội vàng đứng dậy tiến lên, vội liếc mắt nhìn Thiên Thâm, phát hiện ra cô ấy không lộ vẻ gì đang nhìn sân nhà, đứng thẳng lưng.

“Ah, tốc độ của chúng tôi rất nhanh, đàm phán xong liền trở về. Cậu xem, hành lý của chúng tôi còn đặt ở bên ngoài đây này.” Mạc Thiên chỉ chỉ ra ngoài cửa.

Lúc này, mọi người ở nơi này mới khôi phục lại bình thường, có mấy người bạn trai đứng dậy tiến đến ôm lấy Tân Từ và Mạc Thiên như anh em ruột thịt, giúp bọn họ mang hành lý vào trong. Còn có một số người ngồi nguyên trên ghế sofa im lặng theo dõi diễn biến.

Tân Từ nhìn một phòng toàn người là người, cười hỏi: “Tôi và cậu ấy ngồi đâu đây? Hình như đều đã ngồi đủ cả rồi.”

Tiếng nói dễ nghe giống như mười năm trước không thay đổi, cúi đầu cũng rất dịu dàng, đặc biệt sạch sẽ, cực kỳ giống một cái ly nước trong veo không có lẫn tạp chất. Trong óc Thiên Thâm phát ra tiếng ông ông, vô cùng hỗn loạn, giống như tay chân đều không phải của mình, nhưng mà, tim đập lại vững vàng khác thường, đập từng chút một theo quy luật nhất định.

Thiên Thâm từ từ đi trở về chỗ ban đầu của mình, Thiệu Chi Chi vẫn nhìn cô, Thiên Thâm thân nhiên liếc mắt nhìn cô ấy một cái, quay người ngồi xuống. Tân Từ đang bị mọi người vây quanh, không có chú ý tới bên này. Thiên Thâm tựa vào ghế sofa, có chút tiến thoái lưỡng nan. Nếu lúc này nói muốn trở về, khó tránh khỏi những người khác có ý nghĩ xiên xẹo, bỏ đi, ngồi thêm một lát là được rồi.

Thiên Thâm cảm thấy cái chén uống qua một ngụm, Thiệu Chi Chi ở bên cạnh vẫn còn đang nhìn cô, Thiên Thâm chịu không nổi, quay đầu nhìn cô ấy nói: “Cậu nhìn tôi như vậy làm gì?”

“Không có gì, chỉ có điều sắc mặt của cậu nhìn qua không tốt lắm.”

Thiên Thâm sùng sốt, lập tức nói: “Buổi chiều mới vừa kết thúc một vụ kiện, đoán chừng quá mệt mỏi, ngày mai tôi nghỉ ngơi một chút là được rồi.”

“Vụ kiện?” Tuyên Hồng ở bên cạnh không nhịn được hỏi: “Thiên Thâm, bây giờ cậu đang làm gì vậy?”

Giọng nói của Tuyên Hồng không lớn, nhưng cũng không nhỏ, lập tức, không khí trong phòng như ngưng đọng lại, Thiên Thâm cảm thấy rất rõ có một đạo ánh mắt nhanh chóng nhìn về phía bên này.

Nhưng cô cũng không quay trở lại nhìn.

“Viện Viện chưa nói sao? Tôi là luật sư.”

“Luật sư?” Lại một giọng nói mang đầy vẻ tò mò: “Cậu làm luật sư thật ư? Thật sự không ngờ được, tôi còn tưởng rằng cậu sẽ làm thiết kế thời trang.”

Thiên Thâm cúi đầu nhanh chóng điều chỉnh biểu cảm trên khuôn mặt, lại ngẩng đầu lên nhìn về phía An Tiểu Ninh ở bên phải. Mà ở góc độ này, cô vừa vặn đón nhận tầm mắt kia. Không phải là ánh mắt nóng rực gì, thần nhiên chen lẫn một chút xa lạ, ánh mắt bởi vì được lọc qua thấu kính có vẻ rất ôn hòa, biểu cảm của Tân Từ không có bất kỳ thay đổi nào, một lát sau liền dời tầm mắt đi, đi theo Mạc Thiên tìm một chỗ trống ngồi xuống. Nhưng thật ra khi Mạc Thiên nhìn thấy Thiên Thâm ánh mắt rất phức tạp.

Thiên Thâm hạ mắt xuống, xoay tròn chén rượu trong tay nói: “Hồi đó thi đại học cũng không biết tại sao lại nghĩ như thế, lúc nhận ra thì phát hiện đã nhận được giấy báo nhập học của Học Viện Luật. Dù sao chính mình cũng không ghét chuyên ngành này liền học thôi.”

“Thiên Thâm, thật sự cậu đã thay đổi rất nhiều.”

“Hả?”

Tuyên Hồng buông cái đĩa, giơ từng ngón tay lên một bắt đầu nói: “Trước kia lúc nào cậu cũng luôn chọn cho mình những trang phục xinh đẹp nhất cũng không nói làm gì, không phải quần áo hàng hiệu tuyệt đối sẽ không mặc vào người, tuyệt đối sẽ không mặc T-shirt cao bồi, hơn nữa nói chuyện lại hung dữ ngang ngược, thái độ điều ngoa, dáng vẻ kiêu căng, uống rượu, hút thuốc không gì không giỏi, không thích đọc sách... Tuy rằng sau này đã sửa đổi rất nhiều, nhưng mà, cậu hiện tại làm cho tôi thật sự khiếp sợ, giống như, thay đổi thành một người hoàn toàn khác, phong cách cũng thay đổi.”

“Đúng vậy, đúng vậy, vừa rồi sau khi cậu vào cửa mình cũng không thể nhận ra được cậu.” Viện Viên cũng liên tục gật đầu.

Thiên Thâm mỉm cười một chút, một tay dựa vào lưng ghế sofa giữ đầu nói: “Minh đây đã trưởng thành, những hành vi ý nghĩ ngây thơ trước đây đều bị mình cái tà quy chính. Còn cậu nha, chính cái bộ dạng này, đều thay đổi.”

“Minh bị SHOCK. Lương Thiên Thâm biến thành một cô bé ngoan. Có điều, giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời đi.”

“Cô bé ngoan? Nói thế nào thì tuổi của mình cũng không phù hợp với kiểu xưng hô thế này đâu. Khụ khụ, trước kia danh tiếng của mình chẳng ra làm sao, có điều tốt xấu gì cũng phải cho mình cơ hội để sửa sai chứ.” Thiên Thâm nhún mày cười nói.

“Vậy, cậu dự định khi nào thì kết hôn?” Thiệu Chi Chi nhìn chăm chăm Thiên Thâm, vẻ mặt chân thành hỏi.

Hồ hấp của Thiên Thâm không khỏi nghẹn lại, sau đó hỏi ngược lại: “Vậy còn cậu?”

Thiệu Chi Chi không đáp, cứ nhìn Lương Thiên Thâm như vậy, vẻ mặt Lương Thiên Thâm ung dung, hồ hững quay lại nhìn cô ấy.

“Được rồi, các cậu bây giờ không kết hôn, nói cho các cậu biết một số kinh nghiệm, sau khi kết hôn gặp khá nhiều chuyện bức mình, tôi khuyên các cậu bây giờ có thể vui chơi thì cứ vui chơi đi, nếu không đến lúc đó bị vị trong nhà kia trói lại là kết thúc.” Đã có những lời phái biểu từ tận đáy lòng của Thạch Bản đang say khướt.

“Cậu không nên dọa người khác, nếu không Tân Từ cũng không dám kết hôn. Tháng sau người ta mở tiệc rượu, cậu nói như vậy không phải để cho cậu ta bị ám ảnh tâm lý sao?” Tân Dục ngồi bên cạnh Tân Từ cũng đã bắt đầu hơi nói líu lười, cời áo khoác, tháo cà vạt, một cánh tay khoác lên trên vai Tân Từ hướng về phía Thạch Bản cãi lộn.

“Cậu muốn kết hôn?” Viện Viên kinh ngạc hô lên.

“Đúng vậy, sắp tới đây thôi.” Tân Từ gật gù đầu trả lời rất thẳng thắn, giọng điệu bình thản như trước.

Máu huyết toàn thân Thiên Thâm đột ngột xông lên đỉnh đầu, cô nhanh chóng nhìn về phía anh ta, mà anh ta cũng vừa lúc nhìn về phía cô ở bên này.

Sau mười năm, bọn họ gặp lại không thể nói là tình cờ, rõ ràng đều có sắp đặt từ trước, nhưng thời điểm lại đồng thời đột ngột bị sắp xếp sai.

Nếu như là mười năm trước, Tân Từ nhất định là người đầu tiên đảo mắt nhìn khắp biển người mênh mông có thể phát hiện ra bóng dáng của cô.

Chỉ có điều, hiện tại, cô chỉ ngồi ở giữa mười mấy người, anh ta cũng không có nhìn thấy cô.

Thiên Thâm đứng lên, giơ chén rượu lên nhìn về phía Tân Từ cười tao nhã, cô biết làm cho bờ môi của mình cong lên một góc ba mươi độ nhỏ nhỏ, chiếc cằm đẹp để khẽ ngẩng lên là nụ cười xinh đẹp nhất của bản thân mình.

Bỗng nhiên, cả phòng đều bởi vì nụ cười ngàn năm khó gặp của cô mà sáng ngời thêm vài phần.

“Tôi không thể uống rượu, vậy lấy nước trái cây thay thế đi, chúc mừng cậu, chúc cậu tân hôn vui vẻ.” Thiên Thâm không đợi Tân Từ trả lời, giống như bình thường uống rượu đem nước trái cây uống một hơi cạn sạch.

Tân Từ cũng đứng lên, anh ta giơ lên chén rượu nho bên trong phát ra ánh sáng màu hồng hấp dẫn, hương thơm tinh khiết dễ chịu, bờ môi mông của anh ta thở nhẹ ra hai chữ: “Cám ơn.” Anh ta cũng hơi ngửa đầu, đem chén rượu uống hết.

Đây là lần đầu tiên trò chuyện của bọn họ sau mười năm.

Sau đó, không ai phát ra một chút tiếng động nào.

“Cậu giữ bí mật thật tốt nha, vợ tương lai của cậu là người như thế nào a?” Thạch Bân hỏi phá vỡ yên tĩnh.

“Tôi cũng chưa từng gặp qua, cậu ta giữ bí mật công tác tốt lắm.” Mạc Thiển ở bên cạnh bắt mắt oán hận.

Tân Từ cười nhẹ lắc đầu, nói: “Đến lúc đó mấy người sẽ biết, cuối tháng tôi sẽ đem thiệp mời đưa tới cho các vị, tất cả làm ơn tới tham dự hôn lễ của tôi nha.”

Thiển Thâm lại rót cho mình thêm một chén rượu nho, nhắm mắt lại uống ừng ực hết sạch, giống như trước kia cô ở trong quán rượu không bán khoản chút nào uống Whiskey vậy.

“Thiển Thâm, có phải điện thoại di động của cậu đang đổ chuông hay không?” Viên Viên chỉ chỉ vào túi xách của Thiển Thâm nói.

“Điện thoại di động của mình?” Thiển Thâm sững sốt, lập tức lấy di động từ trong túi xách ra, quả nhiên có cuộc gọi, hơn nữa lại là cuộc gọi của Nghê Uyên.

“Alo...”

“Em yêu, có phải em muốn làm cho tôi tức giận hay không, làm sao em vẫn chưa về nhà! Hiện tại em đang ở nơi nào!”

Giọng nói của Tiểu Bạch rất vang, đúng lúc Thiển Thâm lại vặn mở âm lượng tối đa, rất nhiều người cũng nghe được giọng nói trong điện thoại. Thiển Thâm xấu hổ che di động, nói: “Tôi đi ra ngoài nghe điện thoại một chút.”

Thiển Thâm chạy rất nhanh ra cửa, rồi mới hướng về phái Tiểu Bạch trong điện thoại tức giận nói: “Cậu gào thét cái gì thế, không phải tôi đã nói với cậu hôm nay tôi đi họp lớp cũ sao?”

“Họp lớp hỏi trung học thì sao, em có thể không có ý tới sức khỏe sao? Mau trở về, nếu không tôi lập tức tới đón em.”

“Đừng làm âm ỹ nữa, một lát nữa tôi sẽ về, Nếu cậu đang ở nhà tôi thì thành thật ngồi im đó cho tôi.” Thiển Thâm không khách khí cúp điện thoại, mới vừa quay người lại đã thấy Tân Từ đang ở phía sau mình.

“Phải về sao?” Hình như anh ta nghe thấy cuộc điện thoại vừa rồi của cô, rất tự nhiên hỏi thăm.

“Gần như vậy, hiện tại tôi có thói quen ngủ sớm.” Thiển Thâm cũng rất tự nhiên trả lời.

Cảnh tượng này làm cho Thiển Thâm lập tức liên tưởng đến một ca khúc, tên là 《mười năm》.

“Tôi cũng phải về, mới vừa xuống máy bay cảm thấy mệt chết đi được. Nếu vậy, tôi đi trước, hẹn gặp lại.”

Anh ta cũng không có nói “Tôi đưa cậu đi”, cũng không có đề nghị “Có thời gian rảnh ăn một bữa cơm đi”.

Mà cách anh ta nhấn rõ phát âm từng chữ cũng giống như tiêu chuẩn sạch sẽ trước kia vậy.

Thiển Thâm gật gật đầu, lúng túng trả lời: “Được, hẹn gặp lại.”

Tân Từ kéo hành lý không nhanh không chậm đi qua bên người cô, ngay cả đầu cô cũng không có cúi xuống.

Lúc anh ta lướt qua bên người cô, cô giống như vẫn còn có thể ngửi được mùi hương xà bông tươi mát trên người anh ta từng làm cô mê muội. Chỉ có điều, hiện tại trên người anh ta hắt là xịt mùi nước hoa cao cấp Cổ Long.

Cuối cùng lần gặp lại đầu tiên dưới áp lực của hai người cũng có kết quả yên ổn. Mà cuối cùng là rất yên ổn, hay là vì không có ý, nên không cách nào hiểu được.

Hiện tại anh ta là chủ tịch hội đồng quản trị công ty nào đó, không thể đánh đồng anh ta cũng với anh ta tám năm trước đây.

Anh ta thay đổi.

Mà cô từ một cô công chúa kiêu ngạo biến thành như bây giờ, là một người phụ nữ bình thường hàng ngày đi làm không hề hoang tưởng.

Cô cũng thay đổi.

Bạn đang đọc truyện *Thử Hỏi Đấng Cay Nồng Sâu Thế Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10

Nhìn thấy Tân Từ đeo kính mắt mà cô mua cho cậu ta thì tâm tình không biết tại sao lại thấy khoan khoái. Có điều nghĩ lại kết quả cuối cùng cũng vẫn phải chịu nhận kính mắt của cô, mấy bộ kính mắt lúc trước bị đập vỡ thật sự là không đáng. Tính toán một chút một bộ kính mắt cũng hơn một trăm đồng, lại những mấy bộ, thôi, dù sao mấy thứ này cũng là do mấy kẻ ngốc nghếch theo đuổi cô đi mua, chỉ có bộ cuối cùng cho cậu ta kia là do chính cô mua.

Tân Từ vẫn là một học sinh giỏi tiêu biểu như trước, thầy cô giáo đặc biệt ưu ái, nhưng mà Lương Thiên Thâm cũng là một học sinh tiêu biểu có vấn đề như cũ, một nhân vật thầy cô giáo đặc biệt đau đầu, bọn họ cũng không mong cô có thể thi đạt tiêu chuẩn ở kì thi, bài tập có thể nộp có thể không, chỉ cần không gây chuyện cho bọn họ thì đã là may mắn lắm rồi.

Nhưng mà, bọn họ đã quên cô vĩnh viễn không phải là một người an phận như vậy.

“Lương Thiên Thâm, trò muốn tôi nói như thế nào với trò cho phải đây! Liên quan đến vụ nam sinh ba trường tụ tập đánh nhau, trò thật là người có bản lĩnh!” Thầy giáo thật sự đã vô cùng tức giận thiếu chút nữa không kiềm chế được, rất vất vả uống hợp nước cho nguôi giận, nhưng ngực vẫn tấm tức nghẹn nghẹn như cũ. Thầy cô giáo trong văn phòng đã đi tới lớp học kiểm tra học sinh tự học, chỉ có hai người bọn họ.

Mọi chuyện nói đơn giản cũng thật đơn giản, nói phức tạp cũng thật phức tạp. Lương Mỹ nữ ở trong quán bar được một nam sinh ở ngoài trường để ý tới, kịch liệt theo đuổi, chỉ có điều người này làm gì cũng không thể lọt vào mắt xanh của cô, nhưng mà cô lại đang lo không thể “đá” được bạn trai hiện tại đang dính lấy mình, vì thế tính kẻ để hai nam sinh này nảy sinh mâu thuẫn, tỏ ra bất hòa. Vốn tưởng rằng chỉ có nhóm hai trường học thôi, ai biết phía sau còn có một đội trưởng đội bóng rổ của một học viện trung học cũng để ý đến cô, ba “chàng” thanh niên trai tráng thoáng cái nhiệt huyết bùng lên, ra tay đánh lộn vì một cái căn bản từ đầu đến cuối không hề tồn tại tên là “quyền sở hữu”. Theo lời nhân chứng, ngay khi ba bên đánh nhau tụi bụi thì Lương Mỹ nữ đang ngồi ở trong một căn phòng trang nhã của một quán trà uống trà hoa nhài, vui vẻ ăn hoa quả, thư giãn thoải mái.

Lương Thiên Thâm buồn chán hai mắt trợn trắng lên, thầy chủ nhiệm nói vẫn chưa đủ sao, nói từ lúc bắt đầu tiết tự học tới bây giờ lỗ tai sắp nát vụn ra rồi, mà ông ấy còn chưa lái nhai xong.

Thấy bộ dạng Lương Thiên Thâm hờ hững, vị giáo viên thâm niên gần năm mươi tuổi cuối cùng không chịu nổi, cầm lấy tập tài liệu soạn giáo án trong tay hung hăng ném một cái, bộc phát giọng nói rất to: “Gọi ba mẹ của cô tới cho tôi!”

Lương Thiên Thâm nhún vai nói: “Em không tìm được.” Đã nói với thầy chủ nhiệm rất nhiều lần, muốn tìm ba mẹ của cô thì tự đi mà tìm đi.

“Được, hôm nay tôi cùng về nhà với cô.” Lần này hình như thầy chủ nhiệm quyết tâm muốn quán thúc được cái cô nha đầu này.

Lương Thiên Thâm lại không mặn không nhạt đáp lại một câu: “Em ở một mình.”

“Cô!”

Đúng lúc này, có người gõ cửa.

“Vào đi.”

“Báo cáo.” Quy củ hô báo cáo xong, Tân Từ từ bên ngoài đi tới. “Thầy Lý, đã có chuông rồi, thấy có chuyện gì muốn vào trong lớp nói không ạ?”

Tức giận đến mức không phát hiện ra đã quá giờ tự học được một lúc rồi, thầy chủ nhiệm chỉ chỉ bài thi trên bàn nói: “Lấy năm mươi bài phát cho cả lớp, đây là đáp án chi tiết bài thi lần này, để cho chính bọn nó mang về so sánh, ngày mai tôi đặt câu hỏi và bình luận.”

Tân Từ lập tức cầm lấy tập đáp án bài thi qua một bên trên bàn làm việc bắt đầu đến, từ lúc vào cửa tới giờ ngay cả một cái lông mi cũng chưa hề nhìn về phía Lương Thiên Thâm.

“Cô nhìn cái gì?” Thầy chủ nhiệm nhìn thấy Tân Từ vẻ mặt tươi cười, nhìn thấy Lương Thiên Thâm lại nói như có thù sâu như biển: “Tôi hỏi cô có nói đâu, đứng thẳng cho tôi.”

“Nói, rốt cuộc như thế nào mới liên lạc được với cha mẹ của cô?”

“Em không biết!” Lương Thiên Thâm cũng không còn đủ kiên nhẫn, cô còn muốn về tắm rửa rồi đi chơi nữa.

Thấy thái độ của cô như vậy, tính cách nóng nảy của thầy chủ nhiệm lại bắt đầu bùng lên, buồn bực nói: “Hừ, khó trách cô không được dạy dỗ như vậy, hóa ra ba mẹ cô cũng không quản lý cô, suốt ngày chỉ biết cùng đám nam sinh đàn đúm tụ vạ, cô có còn một chút cái tâm xấu hổ của con gái hay không, mẹ của cô không có dạy cô là nữ sinh cần phải rụt rè hay sao...”

“Thầy Lý, thầy nói lại cái câu cuối cùng một lần nữa xem.” Bỗng nhiên, Lương Thiên Thâm từ đầu đến cuối cứ cả lợ phát phờ nghe tai trái ra tai phải trầm mặt lại, trong đôi môi mềm mại phun ra từng lời nói mỏng mảnh như lưỡi dao.

Thầy chủ nhiệm ngẩn ra một chút, ngay cả Tân Từ ở bên cạnh cúi đầu đếm đếm cũng không nhận được thả chậm tốc độ trong tay, ngẩng đầu nhìn về phía Thiên Thâm.

“Đó là thái độ nói chuyện với thầy giáo của cô sao? Tôi nói có gì sai sao, cô có cái sự rụt rè của nữ sinh sao?”

“Thầy, nói lại câu cuối cùng một lần nữa cho tôi nghe!” Nhìn qua Lương Thiên Thâm đang giận thật sự, khuôn mặt từ đầu đến cuối vẫn cười không quan tâm không để ý, có một chút gian ác của cô lúc này trầm như nước.

Không biết tại sao trong lòng thầy giáo có một chút sợ hãi, nhưng lại không muốn chịu thua trước một nữ sinh, huống chi nơi này còn có một học sinh, liền cãi bướng nói lại một lần: “Mẹ của cô không dạy cô là nữ sinh cần phải rụt rè hay sao? Còn hô to gọi nhỏ cái gì!”

“Lý Trung Phúc, con mẹ nó chứ ông nghe rõ ràng cho tôi, ông có thể mắng, có thể nói tôi không được dạy dỗ cũng Ok, nhưng đừng bao giờ lôi mẹ tôi vào cuộc, bằng không tôi sẽ làm cho ông mất mặt.”

Lương Thiên Thâm tiến lên từng bước, từ trên cao nhìn xuống chỉ vào đầu thầy chủ nhiệm hung hăng nói, vừa nói vừa vung tay hất tập tài liệu trên bàn, những tờ giáo án rơi xuống đầy đất. Cô cũng không quay đầu lại lao ra khỏi văn phòng, tiếng nói của thầy giáo tức điên lên vang vọng ở phía sau: “Cô chờ nhận được giấy buộc thôi học đi!” Cô căn bản không thêm để ý tới, dùng sức đóng sầm cửa, khung cửa lắc lư rung lên hai cái.

Tân Từ từ đầu đến cuối nhìn thấy hết mọi chuyện phát sinh cảm năm mười tờ đáp án trở lại phòng học, Lương Thiên Thâm đã ngồi ở chỗ kia thu dọn cặp sách, cậu ta đem đáp án phát xong hết, dặn dò cả lớp ý của thầy giáo sau đó cả lớp lập tức giải tán. Cậu ta đi trở về chỗ của chính mình bắt đầu thu dọn đồ đạc, lại thấy Lương Thiên Thâm thu dọn đồ đạc xong vẫn chưa đi ra, đang thấy kỳ lạ, đột nhiên cô ấy lại xoay người nhìn cậu.

“Hôm nay cậu đã nhìn thấy gì?” Cô hí hí đôi mắt to, lộ ra vẻ nguy hiểm hỏi.

“Cái gì tôi cũng không nhìn thấy.” Về mặt Tân Từ bình thản đáp, nói vô cùng tự nhiên.

Lương Thiên Thâm lập tức cười to một tiếng, trong mắt trở lại vẻ trong trẻo nhưng lạnh lùng: “Tốt lắm, lớp trưởng, hẹn gặp lại.”

Tâm tình Tân Từ không thể nói rõ là gì, nhìn theo Lương Thiên Thâm vác cái cặp sách trống rỗng rời khỏi phòng học, lại nghĩ tới một màn vừa rồi ở trong phòng giáo viên, xem chừng cũng có thể đoán được có lẽ cô nữ sinh phóng túng không tập trung này có cuộc sống gia đình cũng không hạnh phúc, có lẽ đây cũng một trong những nguyên nhân tạo thành cái bộ dạng quỷ quái hiện giờ của cô ấy.

Trên đường về nhà, Tân Từ nghĩ đi nghĩ lại nghĩ tới cô nữ sinh ngồi phía trước cậu ta kia, cô ấy và cậu ta cũng là bạn học cùng trung học cơ sở, có điều hình như hai người cũng chưa từng nói với nhau một câu, nhưng là do cách thức hành vi của đối phương quá mức khác người, cậu ta cũng không đến mức không biết tên tuổi của nhân vật này. Nghe thấy nhiều lời đồn đại, tự nhiên không có cảm tình gì với nữ sinh như vậy, thậm chí là chán ghét. Chỉ ý vào mình xinh đẹp liền đối với nam sinh đưa tới gọi đi, chướng mắt những nam sinh gia cảnh nghèo khó, coi thường những nữ sinh bộ dạng khó coi ra sức học tập, thích đối nghịch với thầy cô giáo, bị cảnh cáo xử phạt vài lần những vẫn như cũ chính mình chống lại bản thân mình.

Hiện tại bọn họ tiếp xúc nhiều hơn, có thể tất cả cũng không phải đều tốt. Một nữ sinh như vậy ngồi ở phía trước cậu ta, nói thật ra, thật sự cậu ta có chút đau đầu, mục tiêu của cậu ta là học tập thật tốt, thi đỗ đại học, như vậy gánh nặng trong nhà liền sẽ giảm bớt. Cho nên, cậu ta cần đem toàn bộ tinh thần tâm trí sức lực đều dồn hết vào trong học tập, nếu không phải vì thầy Lý ra sức thuyết phục, cậu ta cũng không muốn làm cái chức lớp trưởng kia, hết lần này đến lần khác vị đại tiểu thư kia chung quy vẫn không nhìn cậu ta vừa mắt cứ thích tìm cậu ta gây chuyện, hoặc là nói với hai người bọn họ ngồi ngay sát bàn nhau, muốn trốn cũng không trốn được.

Aizz, Tân Từ bắt đầu dĩ, lúc đầu không suy nghĩ thêm nữa, cười chiếc xe đạp mua lại ở hàng đồ cũ tiến vào trong gió.

Chỉ là, hai ngày sau, Lương Thiên Thâm không có xuất hiện, không ai biết là cô ấy lại trốn học, hay là thật sự bị nhà trường đuổi học, dù sao chuyện âm ỷ của cô ấy lần này cũng lớn, thầy cô giáo và các bạn cùng lớp đội không thấy cô ấy tới, cho nên tan học đều bàn luận sôi nổi.

“Cậu nói xem, có phải lần này cậu ấy thật sự bị đuổi học hay không?” Mạc Thiên có chút lo lắng hỏi Tân Từ.

“Sao vậy, cậu vẫn lo lắng cho cậu ta ? Không phải bị ma quỷ ám ảnh chứ?” Tuyên Hồng ngồi ở cách một dãy vui sướng khi người gặp họa nói: “Mình xem cậu ta còn dám hoành hành, đá ra khỏi trường học là tốt nhất, cậu ta học ở trong trường của chúng ta chính là một tai họa.”

“Chắc chắn, tại sao mình lại ngại thấy vị chua vậy, không phải cậu ghen tị với người ta chứ.” Từ Từ Hạo ngồi cùng bàn với cô ta nhả cái mũi lại cười nhạo.

Mấy người bọn họ ngồi gần đó cũng biết ủy viên văn nghệ thích ủy viên thể dục lớp 5, nhưng mà nam sinh kia lại từng kết giao với Thiên Thâm, còn bị cô ấy đá.

“Đi chết đi, mình ghen tị gì với cậu ta chứ, không phải là chỉ có mỗi da mặt, hơn nữa cũng không còn quá dễ coi, nhìn thấy nhiều cũng ngán.” Tuyên Hồng tức giận đẩy Từ Từ Hạo một phen.

Tân Từ không gia nhập thảo luận với bọn họ, chỉ đưa mắt nhìn chỗ ngồi trống trơn phía trước rồi lại cúi đầu làm bài tập, cậu ta vốn không thuộc loại để ý đến chuyện của người bên ngoài.

Thứ sáu ở trường không có tiết tự học muộn, cậu ta cũng thừa dịp sau đó đến làm gia sư cho một học sinh tiểu học kiếm thêm một khoản thu nhập. Sau khi gia sư xong cậu ta lại như thường ngày đạp xe về nhà, lúc đến gần một cái quán bar thấy trong hẻm nhỏ có một bóng người dường như có chút quen

mất. Giảm bớt tốc độ lại đưa mắt nhìn, dưới đèn đường quả nhiên là có một người quen ngồi ở chỗ này, chính là người ngồi ở trước cậu ta hai ngày nay không có xuất hiện.

Lương Thiئن Thâm không mặc đồng phục, khoác một cái áo bành tô kẻ ca rô ngồi xổm trên mặt đất ẩm ướt ở một cái hẻm nhỏ sau quán bar, một bàn tay chậm rãi vuốt ve chú mèo con đang ở bên chân cô ăn hộp com cô mang đến.

“Ăn từ từ, còn rất nhiều, không cần tranh nhau.” Cô kéo hai con mèo nhỏ đang tranh nhau ăn ra, gõ vào một cái đầu nhỏ của một con trong đó.

“Các em thật hạnh phúc a, tuy rằng là mèo hoang, nhưng mà có chị đây mỗi ngày đưa đồ ăn đến cho các em, đều lười tự mình đi kiếm ăn chứ, Phỉ Tử.” Cô đưa con mèo béo nhất trong hai con đó, cười híp mắt nhìn nó nói: “Em mau mau giảm béo đi, cứ tiếp tục như vậy chị lại phải mang thêm một hộp com đến đây.”

Chờ đến khi mấy con mèo nhỏ đều ăn no, cô mới thu dọn đồ đạc rồi tạm biệt chúng nó: “Chị đi đây, nhớ phải tiêu hóa xong mới được đi ngủ tiếp. Bye bye.”

Đầu ngõ chột có chiếc xe lướt qua, đèn đường rất sáng, che qua ánh trăng, Thiئن Thâm tiện tay đem hộp com ném vào trong thùng rác, một mình đạp xe về nhà.

Bạn đang đọc truyện *Thử Hối Đắng Cay Nông Sâu Thế Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

“Bản tòa tuyên án, bị cáo Ngô xx phạm tội cố ý gây thương tích, kết án tù có thời hạn bảy năm...”

Lại là một trận chiến giành thắng lợi, Lương Thiئن Thâm trên tay đang kẹp lấy quần áo, có chút ù rù từ tòa án đi ra. Thắng nhiều lắm rồi, tự dung cũng mất đi cái loại cảm giác kiêu ngạo hưng phấn sau khi thắng lợi, ngược lại là cảm thấy mệt mỏi hơn gấp mấy lần. Lâu ngày điều này trở thành một thói quen, thói quen chăm chú kết thúc vụ án, toàn tâm toàn ý đi thưa kiện, sau đó thu được kha khá tiền công. Cái nghề luật sư này thật ra chính là cùng một loại với những kẻ giang hồ thuật sĩ bói toán cho người khác, ở công ty luật giao nộp một ít tiền để mở một chỗ ngồi, sau đó hàng ngày ngóng trông khách đến thăm nhà.

Tiểu Bạch nói cái công việc làm cho người ta mệt mỏi như vậy không thích hợp với cô, cô lại cảm thấy được làm việc như vậy vừa may có thể tôi luyện tính nết của cô, không nên quá sắc sảo đánh đá như trước, số ngày bảo kiểm thu lại cũng bắt đầu nhiều hơn số ngày ra khỏi vỏ. Nhưng mà, trong lòng cô hiểu rõ cá tính của cô không phải nói thu liễm là có thể thu liễm.

Cách lần họp lớp trước đã hơn một tháng, trong thời gian này một số bạn học cũ có gọi điện thoại tới cho cô, ân cần thăm hỏi tình hình gần đây, cũng có trường hợp nói lúc rảnh rồi lại tụ tập tiếp, nhưng sau đó lại lập tức không có tin tức gì. Ai lại thật sự để ý đến chứ, người sống ở đời, mấy năm nay cô đã thấy nhiều hư tình giả ý rồi, những người mang mặt nạ tươi cười cũng biết nhiều rồi, đương nhiên sẽ không đem những người như thế để ở trong lòng. Làm người rất khó lúc nào cũng phải tích cực, lúc nào cũng tích cực mà nói chính là gây trở ngại cho chính mình, vừa làm mình mệt mỏi muốn chết mà người khác cũng sẽ không quan tâm. Chỉ cần có một hai tri kỉ thật tình làm bạn, như vậy cũng đủ rồi.

Một tháng này nếu nói có việc quan trọng gì, e rằng chính là nhận được thiệp cưới từ Tân Tử.

Chỉ nhớ ngày ấy khi nhận được thiệp cưới, người có chút choáng váng phải chống đỡ bàn làm việc mới có thể đứng vững.

Thiệp mời sử dụng màu tím đậm sang trọng, viền thép vàng, nghĩ đến thấy phong cách của cô dâu chú rể khá cao, phẩm vị không tồi. Thiئن Thâm không mở ra xem, cũng không có lên trước kế hoạch đi tham gia, cô đem thiệp mời đặt ở một đồng hồ sơ, day day huyết thái dương đang phát đau, tiếp tục vùi đầu vào trong công việc.

Không thèm nghĩ đến anh ta và ai kết hôn, không thèm nhìn anh ta và ai kết hôn, không để ý tới anh ta và ai sẽ kết hôn. Có lẽ là con nhà danh giá, có lẽ là con nhà quyền thế, có lẽ là đó là người phụ nữ cùng anh ta đi qua khó khăn gian khổ xây dựng sự nghiệp.

Từ bây giờ, bọn họ thật sự cần phải cả đời không qua lại với nhau.

Cuối tuần, Thiئن Thâm khó khăn lắm mới có ngày rảnh rỗi ở nhà nghỉ ngơi, vốn định gọi Tiểu Bạch đến nhà ăn cơm trưa, ai ngờ anh ta nói trong tay còn có một hạng mục đầu thầu cỡ lớn vô cùng cấp bách, nói mấy câu xin lỗi, lại âm ức rên la bỏ qua cơ hội được ăn món ngon. Thiئن Thâm liền tự mình xuống bếp nấu cho chính mình một chút, cô cũng không am hiểu sắp xếp việc nhà, chỉ có nấu nướng coi như có thể ra tay được, vừa xuống bếp liền suy nghĩ công thức nấu món ăn mới, mấy năm trôi qua tài nấu nướng tăng mạnh, khiến cho ngay cả cái “lão” Tiểu Bạch này cũng không muốn đi đến bất cứ quán ăn nào nữa mà chỉ thích đến nhà của cô dùng cơm.

Ngồi ở nhà ăn cơm, không có việc gì làm ngả lưng nằm đọc tạp chí và nghe một chút âm nhạc, bình thường sau đó Thiئن Thâm sẽ tắt máy điện thoại, để

cho mình có một ngày hoàn toàn yên tĩnh. Nếu công ty luật thật sự có việc gì gấp tìm cô sẽ gọi đến điện thoại bàn. Bình an vô sự đến 3 giờ xế chiều, đang định đi ngủ trưa không ngờ cái điện thoại bàn trong nhà trăm năm không bao giờ dùng đến thế mà lại vang lên.

Bộ dạng uể oải bắt máy điện thoại, Thiển Thâm hỏi: “Alo, xin hỏi ai vậy?”

“Bạn ở đâu? Tại sao lại tắt máy di động!”

Thiển Thâm sững sốt, đối phương tại sao lại có cái giọng điệu hỗn hên như vậy?

“Bạn còn đang lang thang ở đâu, không biết cả một đại sảnh chật ních người đang đợi cậu hay sao!”

Đợi một chút, cô có chút choáng váng, đây là chuyện gì a, không hiểu ra sao cả, có điều cô nhận ra giọng nói này là của Tuyên Hồng.

“Cái gì mà đại sảnh chật ních người, cậu đang nói gì đấy, mình nghe không hiểu.”

“Lương Thiển Thâm, mình xin cậu, hôm nay chính là ngày đại hỉ của cậu, bọn mình đều đang ở Shangri-La chờ cậu.” Bên cạnh Tuyên Hồng rất ồn ào, còn có người ở bên điện thoại nói nhao nhao lên.

“Các cậu làm à, tại sao bản thân kết hôn mà mình lại có thể không biết?” Thiển Thâm thấy thật buồn cười, lại đưa khoai tây lên miệng cắn “răng rắc răng rắc”.

“Mình thật sự bị cậu làm cho phát điên mất thôi, thiệp mời trên tay bọn mình chẳng lẽ lại là giả a. Hôn lễ của Tân Tử tiên sinh cùng Lương Thiển Thâm tiểu thư, giấy trắng mực đen viết rõ ràng.”

Nghe như sấm đánh giữa trời quang, Thiển Thâm thiếu chút nữa làm cho chính mình bị sặc chết, vung tay ném khoai tây chiên ra, ngồi bật dậy từ trên ghế salon, cuối cùng nghiêm túc hỏi một câu: “Các cậu đang ở Shangri-La?”

“Uhm”

“Mình tới bây giờ đây.”

Cúp điện thoại, cô lập tức vọt vào phòng sách từ trong tầng tầng lớp lớp hồ sơ tìm thấy tấm thiệp cưới bị ép đến mức bẹp dí, thờ ra một hơi, lẩm nhẩm hai tiếng bình tĩnh, kéo bìa ngoài mở ra vừa nhìn, tên mình rõ ràng xuất hiện ở trước mắt cô. Thật sự là trên đời này lại có một chuyện hài như vậy, bản thân cô đâu lại không biết là phải kết hôn!

Tiện tay cầm lấy áo khoác, xỏ vào đôi dép xăng đan, Thiển Thâm đạp lên chân ga phóng thẳng tới Shangri-La. Chiếc xe này là do Tiểu Bạch chọn hộ cô, bình thường không để ý, không ngờ khởi động chạy rất nhanh, ngoại trừ hai lần phải dừng đèn đỏ, vượt mặt xe khác khỏi phải bàn, sau tầm 20 phút vững vàng dừng ở cửa lớn khách sạn Shangri-La.

Thiển Thâm vừa mới xuống xe, còn chưa đứng vững đã bị người khác xông lên kéo lấy túm lôi vào một gian phòng.

Viện Viện thấy người đã đến, lập tức phân phó: “Mau, trang điểm thay quần áo cho cô ấy.”

Thiển Thâm thấy điệu bộ này lập tức kinh hãi toàn thân toát mồ hôi lạnh, cô liền tiếp lui về phía sau, lùi lại đến tận vách tường không còn đường để lùi nữa, đành phải nắm tay người muốn cởi quần áo của cô ra cản lại, vội vàng hỏi: “Làm cái gì vậy?”

Viện Viện cho rằng cô ấy đang cấu gắt, lập tức hạ giọng dịu dàng khuyên giải an ủi nói: “Thiển Thâm, không cần náo loạn, ở đằng trước nhiều người như vậy đều đang đợi cậu, có lẽ Tân Tử cũng sốt ruột.”

“Nhưng mà, trời ơi, các cậu đợi một chút, mình vẫn còn chưa nói xong mà.”

“Trước tiên trang điểm xong rồi hãy nói sau.”

“Này, đừng cởi quần áo của mình! A, ai kéo tóc của mình!...”

Tốc chiến tốc thắng, sau khi nửa giờ trôi qua, mười người vây tròn quanh một người dạo qua một vòng, cuối cùng cũng hài lòng đứng lui qua một bên. Viện Viện cùng Tuyên Hồng nhất thời hai mắt tỏa sáng, vẻ mặt nhộn nhạo, đuôi lông mày đều mang theo một chút kinh ngạc.

Có người từng nói Lương Thiển Thâm xinh đẹp đủ để cho đàn ông yêu cô ấy trong phút chốc, cho dù không chiếm được tình yêu của cô ấy cũng tình nguyện cúi đầu leo đèo theo sau gót giày cô ấy, cho dù lúc này cô ấy có dụ dỗ bạn uống một ngụm thuốc độc, bạn đều cam tâm tình nguyện, còn mong muốn được chìm đắm trong mộng đẹp để thưởng thức.

Những lời này là của Trang Thanh Hứa lúc trước theo đuổi Thiển Thâm hai năm cuối cùng bị thua nói cho một người khác, người kế thừa để lại câu danh ngôn này rồi xuất ngoại.

Tuyên Hồng lúc này lĩnh giáo được chân lý của câu nói này, cũng không biết tại sao, cô làm tổng biên tập tạp chí nhiều năm như vậy, mỹ nhân như thế nào còn chưa thấy qua, nhưng lúc này Thiển Thâm lại làm cho cô nghĩ không có ai có thể che lấp so sánh với sự tao nhã của cô ấy.

Có điều, mỹ nhân được người khác ngắm nhìn trong lòng lại không thể nào thoải mái. Ngắm lại năm đó bản thân tu dưỡng thật đúng là có tiến bộ rồi, đã đến nước này mà vẫn không nổi giận, trái lại cảm thấy muốn cười lạnh. Áo cưới rất đẹp, nhưng mà cô cảm thấy không nên mặc ở trên người mình.

“Tốt lắm, thực sự hoàn mỹ, rất hoàn mỹ.” Viện Viện kích động vỗ tay cảm thán, “Chúng ta mau đi ra ngoài đi.”

“Chờ một chút, các cậu nói thay quần áo xong để cho mình nói. Như vậy, hiện tại nên nghe lời của mình chứ.” Lương Thiên Thâm cũng không vội vàng chậm rãi kéo cái ghế dựa, nhắc áo vấy lên tào nhả ngồi xuống, giọng điệu nói chuyện không khỏi cố ý lấy ra phong độ đại luật sư, mười phần khí thế.

Tuyên Hồng cùng Viện Viện đưa mắt nhìn nhau, Viện Viện nói: “Cậu nói đi.”

“Đầu tiên, mình không biết cái ‘anh chàng’ Tân Từ này đang làm cái trò gì, có điều, mình thật sự không biết chuyện gì đang xảy ra ở cái ngày hôn lễ hôm nay. Tiếp theo, mấy năm nay mình và anh ta không hề liên lạc chút nào với nhau, các cậu cũng không động não nghĩ xem tại sao đột nhiên lại kết hôn. Cuối cùng, gọi anh ta tới đây, mình muốn đối chất với anh ta.”

Lúc này Lương Thiên Thâm vẫn còn đặc biệt bình tĩnh, tuy rằng tình hình mọi chuyện cô vẫn không biết rõ, nhưng mà, cô không đến mức vừa bị thế này khiến cho văng đầu, mất phương hướng.

Cô và Tân Từ kết hôn, giống như đang nói đùa, đây là đất nước Hồng Vũ, mặt trời mọc từ hướng tây, trái đất ngừng quay đều khó có khả năng xuất hiện kì tích.

“Thiên...”

“Các cậu vẫn còn ở chỗ này có tinh thần tán gẫu a!” Mạc Thiên đầu đầy mồ hôi phá cửa xông vào, cũng mặc kệ cái gì mà lễ nghĩa hay không lễ nghĩa, thấy Thiên Thâm mặc áo cưới vội túm lấy kéo xềnh xệch ra ngoài.

Lúc này, Thiên Thâm một bụng đầy lửa giận đang âm ỷ cháy bắt đầu có chiều hướng bùng lên, lật đật lật đật chạy từng bước trên giày cao gót, còn phải đề phòng ngã sấp xuống.

“Mạc Thiên, cậu buông ra, chuyện này có hiểu lầm, các cậu đều bị Tân Từ lừa rồi!” Thiên Thâm chán nản giải thích, nhưng mà hình như Mạc Thiên ngốc nghếch một câu cũng không nghe lọt cứ chạy thẳng một đường về phía trước, bỗng nhiên phanh gấp một cái, trước mặt hai người xuất hiện một cái cửa cao lớn xa hoa.

“Thiên Thâm” Mạc Thiên quay đầu nhìn về phía cô nở một nụ cười, thả lỏng người ôn hòa nói: “Vào đi thôi, cậu ấy đang đợi cậu kia.”

Cửa được mở ra, tiếng vỗ tay chot vang vọng khắp phòng.

Giờ phút này, Thiên Thâm quả thật bị sợ đến ngây người. Cô chưa bao giờ nghĩ rằng hình dáng khi chính mình kết hôn sẽ như thế nào, hoặc là nói cô không cho rằng đời này kiếp này chính mình sẽ có một ngày nào đó kết hôn, bởi vậy, cô sẽ không ảo tưởng khi kết hôn nên mặc lễ phục màu trắng hay là màu hồng nhạt, cũng sẽ không ảo tưởng khi kết hôn muốn tới giáo đường hay là tới khách sạn, càng sẽ không ảo tưởng người sắp sửa cùng cô nắm tay cả đời sẽ là người như thế nào.

Lương Thiên Thâm chỉ sợ chưa từng ngây ngốc như thế này, sững sờ nhìn thấy một phòng này ánh nắng chiếu sáng rực rỡ khe lóa mắt, hoa hồng nhạt kết thành công vòm, bánh ga-tô mười lăm tầng thật lớn, trên nóc nhà trang trí điểm xuyết đầy những bó hoa hồng màu phấn hồng hình cầu, tằm sa màu trắng tinh rủ xuống tạo nên không khí lãng mạn của sảnh tiệc, thảm đỏ thật dài như là không có điểm cuối cùng, còn có không biết bao nhiêu bó hoa thạch anh chói mắt được bọc gói để trên mặt bàn, nhìn thấy tất cả chuyện này, trong lòng cô vừa rồi vẫn còn một chút trấn tĩnh nháy mắt hết hoàng, một hôn lễ tốt đẹp đến như vậy, nếu thật sự là của cô, dường như không tồi.

“Cô dâu, mời tiến vào.”

Thấy cô dâu vẫn ngây ngốc đứng ở cửa bất động thật lâu, người phụ trách điều khiển chương trình Hạ Quý nhin không được nhắc nhở một câu.

Lương Thiên Thâm ngẩn đầu, lúc này mới hiểu được chính mình đang ngẩn người, hai cô bé phù dâu đang nâng làn váy thật dài của mình cũng oan ức phải đợi một lúc lâu, đang mê mẩn ngẩn đầu lên nhìn cô chằm chằm. Cô vội vàng sửa sang lại nét mặt thật tốt, âm thầm thở sâu một hơi, nhắc chân lên bình tĩnh tự nhiên đi lên phía trước. Tiếng vỗ tay lại vang lên, mấy trăm con mắt toàn bộ chăm chú vào trên người cô.

Mà cô chỉ nhìn chằm chằm cái thân ảnh màu trắng vẫn đứng ở phía trước kia.

Dáng người cao gầy mảnh khảnh, khuôn mặt góc cạnh nhưng trắng xanh, lúc không cười rất cứng nhắc, nhưng mà chỉ hơi cười một chút, liền dịu dàng như nước.

Người kia một tay đút túi quần, một tay đặt ở bên eo, ánh mắt dịu dàng như nước thấm vào trên người cô liền không hề thu hồi lại, sắc môi nhạt màu khẽ cong lên, vẫn duy trì nụ cười thanh nhã.

Bạn đang đọc truyện *Thử Hối Đấng Cay Nông Sâu Thế Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

Sự kiện Lương Thiên Thâm cuối cùng cũng lắng xuống, hiệu trưởng ra mặt cùng bạn đồng môn Lương Tất Trường nói chuyện thật lâu, cuối cùng bạn đồng môn Lương đưa ra các quyết định “Hồi cái để làm người mới”, “Làm người một lần nữa”, “cam đoan” không bao giờ gây chuyện thị phi. Cho nên, sau một tuần lễ, trên bảng thông báo ở tầng một dán một tờ thông báo xử phạt, Lương Thiên Thâm lại trở lại lớp để đi học.

Trong thời điểm cô đi vào phòng học, những người đi qua tất cả giống như đều là dụng cụ quét hình tia X-quang hướng về phía cô cuồng quét một trận, tóc đã nhuộm trở lại, tuy rằng vẫn rất hung hăng cần quấy mặc quần áo của mình, có điều dù sao cũng gắn huy hiệu trường ở bên ngoài. Cô nhìn không chớp mắt đi đến chỗ ngồi của chính mình, lại nhìn thấy trên bàn đã để sẵn hộp bút cùng sách giáo khoa —— Có người chiếm chỗ của cô.

Lương Thiên Thâm thật muốn ngửa mặt nhìn trời cười dài, vài ngày không tới lớp chẳng lẽ lại trở thành cô thật sự thôi học.

“Ai?” Thiên Thâm hást cảm hỏi Mạc Thiên.

Mạc Thiên vô tội mà đem mặt từ trên quyển sách tiếng anh chuyển dời đến trên người của cô: “Cái này... ngày hôm qua có học sinh mới vừa mới chuyển tới.”

“Hả?” Thiên Thâm ý tứ sâu xa lặp lại một lần: “Học sinh mới.” Cuối cùng còn cố tình nhấn nhá âm điệu một cách kỳ quái.

Hất vung tay một cái, sách giáo khoa và hộp bút rào rào văng tán loạn rơi xuống mặt đất, cô không có sợ hãi ngồi xuống, trước mắt bao nhiêu người ung dung tự nhiên lấy ra hộp bút và sách giáo khoa của chính mình. Mạc Thiên trợn mắt há hốc mồm nhìn tất cả những chuyện này, nhưng lại không nói một câu nên lời.

“Cậu bạn học này.” Có tiếng nói vang lên ở phía sau Thiên Thâm: “Đây là do cậu gây nên hả?”

Thiên Thâm không kiên nhẫn vừa quay đầu lại, đột nhiên nhếch lông mày lên có hứng thú đánh giá nam sinh kia: “Là tôi, có ý kiến gì không?”

Học sinh mới chỉ chỉ sách và bút trên mặt đất, vốn cũng muốn tức giận, nhưng mà vừa thấy Thiên Thâm quay đầu lại trong lúc nhất thời đã quên mất chính mình muốn nói gì.

“Tôi, tôi muốn nói, tại sao cậu có thể tự ý đem đồ của người khác ném loạn cơ chứ.”

Thiên Thâm một tay chống sau đầu, khá hứng thú nhìn khuôn mặt lúc hồng lúc trắng của học sinh mới, cười trêu nói: “Đây là chỗ của tôi, cậu chiếm chỗ của tôi vậy thì cậu có thể có lý không?”

“Chỗ của cậu?” Học sinh mới thực sự ngỡ ngàng.

“Mạc Thiên, cậu là người cầm sao, nói cho cậu ta biết chỗ này là của ai.”

Chiến tranh chuyển tới bên phía Mạc Thiên, Mạc Thiên xấu hổ hết nhìn trái, lại ngó phải, lắp bắp không biết nên nói như thế nào.

“Mấy cô cậu chỗ kia, sao lại thế này, chuông kêu rồi, mau ngồi xuống.” Thấy giáo ôm một chồng bài thi đi đến.

“Thầy Lý, cô bạn học này nói đây là chỗ của cô ấy.”

Lương Thiên Thâm chẳng muốn nhấc mí mắt lên nhìn cái lão yêu quái kia.

“Ah, Lương Thiên Thâm, trò đã trở lại.” Giống như hơi chút kinh ngạc, sau thầy giáo nói: “Trò nhường một chút đi, uhm... chỗ của Hiểu Kiệt ở phía sau kia.”

“Dựa vào cái gì?” Thiên Thâm vỗ mạnh xuống bàn, mai mắt mở to nhìn trừng trừng thầy giáo: “Đây là chỗ của em.” Cô nhấn mạnh gần hai tiếng “của em”

Thầy giáo và Thiên Thâm nhiều lần có mối “thù sâu như biển”, từ lâu đã kết thành đồng lớn, ở trước mặt cả lớp Lương Thiên Thâm cũng không giữ thể diện cho ông ta như vậy, khiến cho ông càng thêm uất nghẹn, đang muốn bùng nổ, không ngờ học sinh mới mở miệng nói trước: “Bỏ đi, em ngồi ở chỗ kia được rồi.”

Một câu nói, hình tượng của Trang Thanh Hứa ở trong mắt mọi người lập tức cao lớn lấp lánh.

Lương Thiên Thâm vênh vênh vào vào tiếp tục ngồi ở trên ghế không để ý tới những ánh mắt giống như súng máy đang bắn phá tới ở xung quanh.

Qua hai tiết học, Thiên Thâm mới hỏi: “Cái tên kia là ai? Rất đẹp trai đó.”

Mạc Thiên đang uống sữa tươi, thiếu chút nữa phun ra, về mặt cậu ta nhìn lướt qua giống như vừa gặp phải quỷ vậy.

“Đề làm chi, cậu có ác tâm hay không.” Thiên Thâm chán ghét tránh sang một bên nhìn cái khóe miệng còn đang nhỏ giọt sữa của Mạc Thiên.

Mạc Thiên lấy khăn tay lau lau, hỏi lại một lần nữa: “Cậu muốn nói đến Trang Thanh Hứa?”

Thiên Thâm tiếp tục lật xem tạp chí, vừa tùy miệng hỏi: “Uhm, chính là tiểu tử đó, tại sao hết học kỳ rồi mới chuyển tới?”

“Nghe nói là vừa chuyển nhà đến nơi này.” Mạc Thiên quệt quệt môi, hỏi: “Cậu cho rằng cậu ta rất tuấn tú?”

Thiên Thâm nghiêng mặt qua nhìn cậu ta, về mặt bí hiểm, cuối cùng đưa ra một câu: “Đẹp trai hơn so với cậu.”

Chuyện kể rằng, học sinh Trang chuyển đến không đầy một tuần lễ, lập tức nhậm chức nhân vật quan trọng trong nhà trường, cùng với hai vị đàn anh cũ trở thành bộ ba quyền lực. Thiên Thâm cùng với một đàn anh trong đó từng có một đoạn mờ ám, có điều sau đó không biết nguyên nhân gì Thiên Thâm bỗng nhiên trở mặt với anh ta, từ đó về sau gặp nhau giống như người xa lạ.

Tiểu Trang quả thật là một người tráng kiện có chí tiến thủ, bùng bồng sức sống, tích cực phấn đấu, là một thiếu niên anh tuấn sáng lạng, tính cách đặc biệt hướng ngoại, có tài ăn nói thao thao bất tuyệt, thành tích tuy không phải là tốt nhất nhưng cũng rất vĩ đại, đám nam sinh đi theo nhanh chóng kết thành một nhóm, người này không chỉ có thể khiến cho các thầy cô giáo vui lòng, càng có thể khiến cho những cô bé vui sướng, xứng với biệt danh bạch mã hoàng tử của nhiều người.

Tới khai giảng lớp 11, chia thành các khối lớp. Cuối học kì trước mọi người đã đem nguyên vọng của mình kê khai ra, Thiên Thâm không suy nghĩ nhiều liền đăng kí vào ban khoa học tự nhiên, sau đó khi ngày đầu tiên đến điểm danh có mặt phát hiện trong lớp có rất nhiều gương mặt cũ, Mạc Thiên đang ngoắc tay hướng về phía cô, Tân Từ cúi đầu đang đọc sách, Thiệu Chi Chi cùng Tuyên Hồng đang tán gẫu, Trang Thanh Hứa đang dựa vào bàn ngủ. Nhìn thấy những gương mặt quen thuộc này, Thiên Thâm rất muốn kêu rên, vì sao lại cùng lúc đụng phải tất cả bọn họ cơ chứ.

Điều này vẫn chưa phải là tồi tệ nhất, tồi tệ nhất chính là vài phút sau thầy chủ nhiệm xuất hiện. Lớp học mới, chỗ ngồi lại được sắp xếp lại một lần nữa, thật sự không biết có phải là nghiệt duyên hay không, Mạc Thiên lại tiến đến ngồi cùng bàn với Thiên Thâm, có điều Tân Từ ngồi chếch xuống phía sau với Thiên Thâm, Trang Thanh Hứa ngồi ngay phía sau Thiên Thâm. Tất cả mọi chuyện đều kết thúc.

Sau khai giảng, hóa ra các bạn cùng lớp hầu như đã đem lần đầu tiên khi gặp mặt liên giao chiến của hai người Lương Thiên Thâm và Trang Thanh Hứa quên hết sạch. Thật ra, nói có lý một chút cũng là cậu bạn Tiểu Trang đã cố gắng hết sức, cậu ta tự mình tìm Thiên Thâm hóa giải hiểu lầm, hai người cũng coi như mọi chuyện chưa từng xảy ra. Lương Thiên Thâm là một người có điểm đặc biệt không thể chấp nhận được, đó chính là thù dai. Ai đối tốt với cô, chưa chắc cô đã nhớ ở trong lòng, nhưng ai từng đối xử tệ với cô, thì ngay cả đối phương có mọc thêm một sợi lông mi nào cô cũng nhớ rõ ràng rành mạch. Cũng may mà cậu bạn Tiểu Trang này thông minh, biến chiến tranh thành hòa bình, Thiên Thâm cũng đem chuyện này quên luôn. Thường xuyên trò chuyện, công lực chọc cười của bạch mã hoàng tử là bậc nhất, hắc công chúa cũng thường xuyên nở nụ cười, quan hệ của hai người cũng thân thiết hơn, người bên ngoài nhìn vào có cảm giác rất “mờ ám”. Có điều, hắc công chúa lúc đó thường xuyên bị thầy chủ nhiệm coi chừng, vừa có chút biến động nhỏ cũng sẽ bị gọi vào văn phòng liên tục tra hỏi, Thiên Thâm bị làm phiền như vậy làm sao còn có tinh thần và sức lực nói chuyện yêu đương.

Thời tiết nóng dần lên, ngoan ngoãn không quá hai ngày Lương Thiên Thâm lại mặc lại quần áo của mình, muốn trách thì trách đồng phục thật sự quá khó nhìn. Sau kì thi giữa kì thời tiết càng ngày càng nóng, trong phòng học rộng hai cái quạt trần căn bản không đủ dùng, vốn dĩ trời nóng nực người ta dễ sinh cáu gắt, huống chi để mình nhìn thấy một gã vẫn đang cẩn thận tỉ mỉ bọc trong lớp áo khoác dài tay, không phải là thêm dầu vào lửa hay sao?

Lúc tiết tự học tối, gió đêm thổi cũng không có mang theo chút mát mẻ nào, mồ hôi dính dính quả thực muốn làm cho Thiên Thâm phát điên, cô cầm chiếc quạt phe phẩy quạt lấy quạt để, thoáng liếc mắt nhìn liền thấy cái tên ngồi chếch phía sau kia đang nhủu mày lại đặc biệt nghiêm túc làm đề toán học, có thể nhìn lướt qua cái bộ dạng chăm chú kia, e rằng người này đời này muốn lấy bài thi làm vợ. Thiên Thâm không nghĩ ra nóng như vậy làm sao người kia có thể có đủ tinh thần để chăm chú làm bài như vậy. Sau tiết học, bạn cùng lớp vọt tới căn tin mua đồ ăn vặt, Thiên Thâm lười vận động liền bắt Mạc Thiên mua cho một cây kem.

Sau khi cắn một miếng cảm giác mát lạnh làm cho cô nhất thời thấy sáng khoái tinh thần lên không ít, cảm giác buồn bực cũng không cánh mà bay, không mất nhiều thời gian một que kem đã trôi xuống bụng, nhưng chỉ có bấy nhiêu không đủ thỏa mãn, đang muốn kêu Mạc Thiên đi mua giúp mình, nhưng mà chuông vào học đã vang lên. Bất đắc dĩ, mới chỉ hơi giải quyết được chút nóng bức Thiên Thâm lại đành phe phẩy cây quạt ngồi đọc truyện tranh. Nhưng mà, một lát sau, “báo ứng” vì nuốt kem vội vàng lúc nãy đã tới rồi, Thiên Thâm chỉ cảm thấy bụng bắt đầu âm ỉ đau đung, dưới thân nóng lên, thôi xong rồi, bạn tốt hàng tháng đã tới! (cái này là cái gì mọi người biết rồi nha :)))

Hai chữ hồi hận viết như thế nào, giờ phút này Lương Thiên Thâm căm thù đến tận xương tủy, làm sao lại không nghĩ tới hai ngày nay là thời kỳ nguy hiểm, vừa rồi nhất thời muốn được sáng khoái nên ăn một cây kem, hiện tại muốn nôn cũng không thể nôn ra. Tình hình bên dưới vẫn còn rất lớn, lượng không phải là nhiều, Thiên Thâm bắt đầu kiểm chế mồ hôi nóng mồ hôi lạnh tủa ra ở trên lưng.

“Này, cậu không sao chứ?” Mạc Thiên phát hiện bạn ngồi cùng bàn liên tục nằm úp sấp như vậy, bộ dạng hình như không quá thoải mái bên không nhịn được hỏi han quan tâm một câu.

Tầm mắt Thiên Thâm run lên, mở miệng liền mắng: “Biến, làm bài tập của cậu đi.”

Cho dù Mạc Thiên tỉnh tỉnh hiền lành cũng bị làm cho có chút tức giận, có lòng tốt hỏi thăm lại bị mắng ngược trở lại, khuôn mặt đỏ lên “Hừ” một tiếng liền không để ý đến cô ấy nữa.

Không ai để ý là tốt nhất, chờ một lát nữa ra về thừa dịp lộn xộn chạy luôn. Đáng chết, cô nhìn chiếc quần trắng của mình, lại hồi hận run lên cầm cập,

dựa theo tình hình này phía sau khẳng định lộ ra không ít, nghĩ đến những vết tích màu đỏ đỏ trên quần cô quả thật liên muộn nôn. Không có cách nào khác, sau khi tan học một mình chạy thật nhanh đi, may mà là buổi tối, lái chiếc xe nhanh chóng trở về nhà.

Chỉ đúng 45 phút khó khăn cuối cùng cũng trôi qua, thầy giáo tới lớp dặn dò hai câu liền ra về. Lần đầu tiên tâm trạng vội vàng muộn về nhà của các bạn trong lớp ở trong mắt Thiên Thâm vẫn cảm thấy chưa đủ vội vàng, mười phút đồng hồ trôi qua tại sao vẫn còn có người lơ nhè so đáp án.

Mạc Thiên thấy cô vẫn còn nằm úp sấp nên nghĩ rằng cô đang ngủ, có điều nghĩ đến thái độ vừa rồi như muốn giết người của cô ấy, liền cố ý mặc kệ.

“Tân Từ, chúng ta đi thôi.”

“Ah, cậu cứ về trước đi, hôm nay tôi phụ trách khóa cửa.”

Thiên Thâm vừa nghe, bỗng cảm thấy bị phẫn, nói như vậy hôm nay người ngồi phía sau cô kia là người về cuối cùng?

Lác đác vài người làm trực nhật trong lớp cuối cùng cũng đi rồi, cô nghe thấy được có người cùng lớp trưởng chào hỏi nói hai câu hẹn gặp lại, tiếp theo trong phòng học không còn tiếng động gì.

Cô đang cân nhắc nên giả vờ tỉnh ngủ, hay là tiếp tục như vậy, một tiếng nói không hẹn nhưng lại vang lên ở bên tai: “Tan học rồi, đứng lên đi.”

Thêm vào, tôi đương nhiên biết đã tan học, vấn đề là cậu vẫn còn ở nơi này.

Tân Từ thấy Thiên Thâm không phản ứng, liền lay lay cô ấy, Thiên Thâm cả người lập tức giống như bị điện giật ngồi bật dậy, trên gương mặt trắng nõn bị đè nên thành một mảng dầu màu hồng hồng, mắt của cô mở rất to, ngập nước, cực kỳ giống một chú thỏ trắng đang hoảng sợ, bộ dáng so với ban ngày cao ngạo thiếu dạy dỗ kia, trái lại cô ấy như vậy tăng thêm vài phần đáng yêu.

Tân Từ không khỏi sững sờ, cúi đầu giải thích: “Ách, mọi người đều về hết rồi, cậu cũng thu dọn một chút đi, tôi muốn khóa cửa.”

“Cậu đi trước đi, để tôi khóa cho.”

“Điều này không được, Tôi phụ trách thì tôi phải có trách nhiệm.” Lớp trưởng đại nhân có đôi khi nguyên tắc cứng nhắc đến mức không phải chỉ như con gián bình thường. (ý nói gan lì như gián ấy)

Thiên Thâm có chút vội vàng, cô cảm thấy rằng phía dưới cô đã “vô cùng thâm thúy”: “Tôi nói để tôi khóa, tại sao cậu lại không tin tôi?”

“Không phải.” Tân Từ có chút khó xử đẩy kính mắt, nói: “Nhưng sáng mai tôi còn phải mở cửa nữa.”

Đáng chết đáng chết, mở cửa giống như muốn đòi mạng của cô vậy, ngày nào cô không phải sau khi chuông reo mới vào lớp học, bắt cô 6 rưỡi có mặt ở lớp học tốt hơn hết là trực tiếp mời cô ngủ lại phòng học cho xong.

Hai người giằng co một lúc, không ai chịu nhường ai, Tân Từ rất khó hiểu hôm nay sao Thiên Thâm lại quái dị như vậy, thường ngày nữ sinh này luôn là người đầu tiên biến mất dạng, hôm nay tại sao sống chết không chịu đi trước, muốn phải là người về sau cùng chứ? Cậu ta khó hiểu nhìn thấy cô ấy xoay sở ngồi ở đó tư thế cứng nhắc, đồ ửng trên mặt vẫn không thôi lui, giống như đang gắng hết sức ngấm ngấm chịu đựng cái gì đó...

Bỗng nhiên, Tân Từ cảm thấy trên mặt giống như có lửa đốt nóng hằm hạp, cậu ta cuống quýt lấy một chùm chìa khóa liệng lên mặt bàn, cũng không thèm nhìn Thiên Thâm nói: “Vậy cậu khóa đi.” Nói xong cúi đầu cực kỳ nhanh chóng ra khỏi phòng học.

Thiên Thâm thấy cậu ta đi rồi, lúc này mới thở phào một cái, may quá may quá, cuối cùng không làm mất thể diện. Cô run run rẩy rẩy đứng dậy, lòng mảy mủn chặt lại, trong lòng run sợ nhìn lại phía dưới thân, trời ạ! Trên cái ghế ngồi đều bị nhuộm lên rồi!

“A! Đúng rồi!”

“A!”

Bỗng nhiên Tân Từ quay trở lại nhìn thấy Lương Thiên Thâm cả khuôn mặt bị dọa trắng bệch thét chói tai luống cuống tay chân ngồi trở lại ghế. Cô không hề có chút hình tượng nào chỉ vào Tân Từ mắng to: “Cậu bị bệnh thần kinh a! Quay lại để làm chi!”

Tân Từ cũng không cãi lại, vội vàng đi đến trước mặt cô, nhìn chằm chằm bàn học, nhanh chóng cởi áo khoác của mình đặt ở trên bàn, nói: “Bên ngoài hơi lạnh, cậu mặc đi.” Sau đó, lần này chạy thẳng ra ngoài.

Thiên Thâm nhìn cái áo đồng phục này, bắt đầu lại muốn mắng thêm một câu bệnh thần kinh, bỗng nhiên nghĩ đến vừa rồi cậu ta cởi áo trên cánh tay lộ ra rất nhiều vết sẹo, hình như không phải là hình dạng vết thương cũ. Chẳng lẽ cậu ta vì che dấu những vết sẹo đó nên mới mặc áo khoác dài tay?

Quên đi, không đi lo những chuyện hư hỏng của cái gã này. Thiên Thâm thu dọn cặp sách qua loa, lấy khăn tay ra lau sạch ghế, lại đưa mắt nhìn ra phía sau, thật sự “vô cùng thâm thúy”, xem ra muốn che dấu tai mắt người khác về đến nhà có chút khó khăn. Cô cầm lấy đồng phục của Tân Từ ném tới trên bàn học của chính cậu ta, không nhịn được nói: “Bên ngoài nóng như vậy, lạnh cái đầu nhà cậu! Làm như tôi ngu ngốc...”

Trong giây lát, Thiên Thâm dường như ý thức được điều gì đó, nhiệt độ nhanh chóng thiêu đốt tới bên tai.

Lúc này thể diện ném hết đi được rồi!

Ai oán nhìn cái áo khoác đồng phục kia, tiếp tục đấu tranh tư tưởng năm phút đồng hồ, Lương Thiện Thâm bị buộc mà bắt đắc đi đem đồng phục của Tân Tử thất ở ngang hông vội vàng trốn vào trong bóng đêm.

Bạn đang đọc truyện *Thử Hối Đắng Cay Nồng Sâu Thế Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

Thiên Thâm tươi cười cứng ngắc đứng ở trên đài, thật sự là không thể nâng nổi dũng khí lên để hướng nhìn xuống dưới. Cô đành phải nhìn người hiện tại đang trên cùng một con thuyền với mình, có điều người kia so với cô bình tĩnh tự nhiên hơn nhiều, nụ cười khéo léo đúng mức, đang lững thững đi đến trước mặt cô. Loại cảm giác này làm cho cô cảm thấy quen thuộc lại xa lạ, quen thuộc chính là khuôn mặt trắng bóc và nụ cười nho nhã của người này, xa lạ chính là trong đôi đồng tử ẩn giấu sau cặp kính mắt không tìm thấy ánh mắt quen thuộc.

“Sao thế này, chú rể cô dâu đều đứng ngăn người a?”

Tình cảnh này làm cho Hạ Quý lần thứ hai buồn bực nhìn không được nói thêm một chút, chưa từng thấy qua một đôi cô dâu chủ rể nào lại cung kính nhau như thế này, đây rốt cuộc là hôn lễ hay là lễ tang a. Anh ta đưa mắt lại nhìn cô dâu, vừa nhìn thiếu chút nữa mất trọn tròng rớt cả ra ngoài: Mỹ nữ quán bar? Cũng may anh ta có năng lực khống chế điều tiết vô cùng mạnh mẽ, sau vài giây đồng hồ khôi phục lại về bình thường, những vẫn nghĩ không ra tại sao Tân Tử lại cùng vị mỹ nữ kia kết hôn. Khi đó bộ dạng rõ ràng là không quen biết mà.

Tân Tử bật cười trước, hướng về phía mọi người hơi chút ngượng ngừng nói một câu: “Căng thẳng quá.”

Toàn hội trường cười vang một trận, không khí lập tức sôi động, quét qua không khí trầm lắng ban nãy.

Lương Thiện Thâm cảm thấy mình ở trong ranh giới sụp đổ, là buổi sáng hôm nay chính mình vẫn chưa tỉnh ngủ hay là đám người kia chưa tỉnh ngủ, cô bây giờ trên không phải dưới cũng không phải, trở mắt nhìn Tân Tử lấy ra một cái nhẫn kim cương theo cô nhận định phải nặng hơn sáu ca-ra.

Tân Tử tình cảm nồng nàn chân thành khuy một gói xuống ở trước mặt cô: “Em bằng lòng gả cho tôi chứ?”

Hiện tại đang lưu hành một bày tiệc kết hôn rồi mới cầu hôn sao?

Lương Thiện Thâm mặt mày cố gắng bày ra một nụ cười thoáng hiện không tính là dữ tợn, dường như rằng đang mài ken kết hạ giọng nhìn Tân Tử nói: “Anh đang làm gì đó!”

“Cầu hôn em.” Về mặt người khởi xướng ra về vô tội.

“Anh!” Nhìn xuống, Lương Thiện Thâm không nên kích động, cô cảm lấy bó hoa che mặt của mình: “Có phải đầu của anh bị đập vào cửa nên hồng rồi hay không, nhiều người như vậy anh không nên tự làm mất thể diện, đến lúc đó kết cục sẽ như thế nào?”

“Vậy em nói xem làm sao bây giờ?” Tân Tử vẫn đứng lên một bộ mặt tươi cười thanh nhã, anh ta đem nhẫn kim cương đưa tới trước mặt Thiên Thâm, lại hỏi lại một lần nữa rất chân thành: “Gả cho tôi chứ? Thiên Thâm.”

Giống như bị người khác hung hăng nhéo tai cốc một cái, Thiên Thâm chỉ nhìn thấy hai bờ môi mỏng kia mở ra đóng lại, cuối cùng cái hình dáng khuôn miệng khi phát âm kia khiến cho cô trong lúc nhất thời mất đi năng lực suy nghĩ. Đợi đến khi cô bình tĩnh trở lại, trên ngón áp út đã thấy lạnh lạnh, nhẫn đã được đeo vào.

“Anh!” Cô muốn tháo nhẫn ra, không ngờ bị người kéo qua giữ chặt eo lưng không thể động đậy.

“Mim cười.” Tân Tử nhanh chóng nói nhỏ ở bên tai cô, tiếp theo lập tức bày ra nụ cười nho nhã trước kia. Thiên Thâm có chút ngây ngốc nhìn chiếc nhẫn kim cương tinh xảo trên tay kia, lửa giận tiêu tới trước ngực không biết tại sao lại từ từ lui xuống.

Ở đây rốt cuộc có bao nhiêu người, cô không biết rõ lắm, nhưng nếu sau đó cô vứt bỏ lại người này mà đi chỉ sợ cũng không phải là sách lược vẹn toàn. Tạm thời nhẫn nhịn một chút, Lương Thiện Thâm treo lên mặt nụ cười mê người đi theo sau Tân Tử mời rượu từng người một, có điều rượu trong chén của cô đổi lại thành nước trái cây.

Tân Tử uống rất nhiều, vốn dĩ khuôn mặt trắng trẻo sạch sẽ thoáng chốc ửng hồng vì hơi rượu bốc lên, khiến cho khuôn mặt trắng xanh của anh ta cũng sống động lên không ít. Nhưng có điều là ai đến anh ta cũng không từ chối như vậy, giống như đang cố ý biểu lộ rõ cho mọi người ngày hôm nay tâm trạng của anh ta cực tốt, Thiên Thâm biết rõ khả năng uống rượu của Tân Tử cũng không lớn, nhưng bản thân mình không thể làm được bất cứ điều gì, cảm thấy nôn nóng. Việc hiện tại cô có thể làm duy nhất chính là đứng bên cạnh tươi cười, tươi cười đến mức mặt rút gân cũng vẫn phải cười, nhận được

những lời chúc phúc cực kỳ hâm mộ của người khác cũng phải giả bộ ậm ờ nhận lấy, sau đó cười càng vui vẻ hơn.

Vòng vo ngoằn ngoèo nửa ngày, đi tới bàn cuối cùng, trên bàn kia hình như tất cả đều là “họ hàng gần xa” của Tân Từ, có mấy người, Thiển Thâm cũng đặc biệt quen thuộc. Có điều, trong đó có một người khiến cho Thiển Thâm trợn trừng mắt, mà người kia cũng đang kinh ngạc nhìn cô.

“Gia Ny? Làm sao cô lại...”

“Lương.” Gia Ny sắc mặt khó đoán nhìn cô, lại nhanh chóng nhìn hướng sang phía Tân Từ.

Tân Từ đứng ra giải thích: “Thiển Thiển, cô ấy chính là em gái của tôi, Tân Gia Ny, sao thế, hai người có quen biết?”

Còn hơn cả quen biết, Tân Gia Ny, Tân Từ, làm sao mà cô lại nghĩ được thế giới này nhỏ như vậy, luật sư mới gia nhập công ty luật lại chính là em gái của người này, nếu biết sớm, có đánh chết cô cũng sẽ không thu nhận Gia Ny.

Có điều, giờ phút này vẻ mặt của Gia Ny cũng giống như vừa nuốt phải thuốc độc, kinh ngạc tưởng chết, nhưng mà ở trước mặt anh trai của mình cô vẫn rất lễ phép theo sát Thiển Thâm mời rượu, rồi sau đó ngoan ngoãn ngồi xuống không hề nhìn bọn họ.

Tâm tình Thiển Thâm rất kỳ quái, có điều hiện nay nhiều người như vậy cô cũng thật sự không tiện nói nhiều, uống hết cốc nước trái cây trong tay.

Vô tri vô giác bị kéo vào một hồi hôn lễ chẳng hiểu ra sao cả, lại vô tri vô giác kiên trì thực hiện đầy đủ các màn hôn lễ, cuối cùng rốt cuộc chú rể không thể uống thêm được nữa ngã gục xuống sau đó bị người khác đẩy lên xe hoa đuổi bọn họ về “phòng tân hôn”.

Tân Từ từ đầu đến cuối tựa vào vai của cô, giống như thật sự đang ngủ. Thiển Thâm không tự nhiên vận vẹo thân người, người đang tựa trên vai cô lập tức bất mãn hừ nhẹ một tiếng, cô cũng không dám cử động nữa, nghiêng cổ chịu đựng sức nặng một nửa người của anh ta.

Xe vững vàng khởi động, lại chậm chậm chạy tới vùng ngoại thành của thành phố, Thiển Thâm không khỏi thấy căng thẳng, khu vực này cô chưa từng tới bao giờ, rõ ràng hai bên đường người ở rất thưa thớt, chỉ có một dãy biệt thự chỉnh tề xếp hàng ở ven đường.

“Đây là đang đi đâu vậy?”

“Em đang sợ hãi sao?” Người ở trên vai không biết đã tỉnh từ lúc nào, chậm chậm ngồi dậy tựa lưng vào ghế, nhìn qua con đường đầu sau khi say rượu khiến cho anh ta chịu đựng không được tốt lắm.

Thiển Thâm xoa nhẹ lên bả vai mỗi nhứ, tức giận nói: “Không uống được rượu không nên uống nhiều như vậy.”

“Uống khá lắm a, rượu cưới uống chẳng lẽ không tốt sao?” Tân Từ đưa tay lên liếc mắt một cái, đồng thời khước miệng nhả ra từng từ thong thả nói.

Chẳng muốn đôi co với người say, trong xe mùi rượu nồng nặc, Thiển Thâm quay về phía cửa sổ mở một chút, cửa sổ mở ra, làn gió ảm áp lập tức thổi vào, cuốn theo không khí bên trong xe thoát ra ngoài. Xe cuối cùng cũng giảm tốc độ, ngừng lại ở trước cửa riêng của một căn biệt thự màu trắng ngà.

Thiển Thâm theo Tân Từ đi vào, người đằng trước tuy rằng bước đi loạng choạng, nhưng lại không đi sai đường, khi nhập mật mã mở cửa cũng không có sai sót.

“Không đi vào sao?”

Tân Từ khẽ liếc trông mắt say xin quay đầu nhìn thấy Lương Thiển Thâm đang đứng ở cửa không có dép đi trong nhà, hơi có vẻ hoang mang.

Lương Thiển Thâm tháo xuống mím cười giả tạo, cúi đầu rút nhẫn ra, nhưng mà cái nhẫn kim cương kia giống như được dính trên ngón tay không nhúc nhích chút nào. Thiển Thâm hít một hơi thật sâu dùng sức cố rút, vô ích, ngón tay đã bị mài đến mức đỏ lên.

Cô nín thở đến mức mặt có chút hồng, vron ngón tay chỉ nhẫn kim cương hướng về phía Tân Từ nói: “Không tháo ra được. Hai ngày nữa tôi tháo ra được sẽ trả lại anh.”

Tân Từ đã rút cà-vạt xuống, cầm một chén nước ngã xuống trên ghế sa lon, anh ta hướng về phía Thiển Thâm khoát tay áo: “Đó là tặng cho em.”

“Vô công bất thụ lộc, tôi nhận không nổi.”

Tân Từ bỗng nhiên nghiêng đầu nhìn Thiển Thâm chăm chăm, từ xa thấu kính phản quang thành một mảng màu trắng: “Đây là nhẫn kết hôn.”

Thiển Thâm hồ hững trả lời: “Tôi biết, cho nên cần phải trả cho anh.”

“Chúng ta kết hôn.”

“A.” Lương Thiển Thâm thật sự nghi ngờ người ngồi đối diện này có phải là người khác giả mạo hay không, nếu không Tân Từ làm sao có thể nói ra những lời nói thiếu suy nghĩ như vậy: “Anh thật sự cho rằng chúng ta như vậy là đã kết hôn, anh cho rằng đây là điều nhà nào cũng thế sao?”

“Không phải sao? Tôi bỏ ra một khoản tiền lớn bao hết cả hội trường, mời nhiều bạn bè người thân như vậy, mua một viên kim cương lớn như vậy, còn chưa đủ là sự thật hay sao?”

Thiên Thâm nhìn tỉnh tỉnh xuống, nói: “Bản thân tôi rất khó hiểu, anh dựa vào cái gì tự tin rằng tôi sẽ đi đến hội trường hôn lễ, lại dựa vào cái gì cho rằng tôi sẽ không trở mặt ở trước mặt mọi người? Tôi không hiểu rõ lắm anh làm vậy vì cái gì, vừa rồi tôi cũng phối hợp rất ăn ý với anh diễn xong màn trình diễn kia, nếu không phải sợ tình hình sẽ quá khó xử tôi đã sớm...”

“Đã sớm bỏ của chạy lấy người.” Tân Từ nói tiếp lời của cô ấy: “Tính cách của em vốn dĩ như vậy, hôm nay không có làm như vậy, thật sự tôi còn có chút bất ngờ. Còn về phần tôi dựa vào cái gì cũng không quan trọng, quan trọng là... kết quả, không phải em đang đứng ở chỗ này sao?”

“Tôi là người như thế nào, chưa chắc anh đã hiểu biết hết được.”

Tân Từ lại nở nụ cười, nụ cười lạnh nhạt vô vị so với không cười còn làm cho người ta cảm thấy ớn lạnh hơn.

“Chính bởi vì hôm nay em không có bỏ đi, cho nên, em đã là vợ của tôi, có nhiều người làm chứng như vậy.”

“Anh uống nhiều quá rồi.” Thiên Thâm nghĩ rằng hiện tại anh ta đã say đến mức đầu óc hỗn loạn, ăn nói lung tung, nhanh chóng xoay người muốn rời đi.

Trong chớp mắt bước chân hụt hẫng, cả người cô vọt tới giữa không trung, cô trợn mắt nhìn trừng trừng Tân Từ đang đem cô bồng lên ngực, kinh hãi hô lên: “Anh muốn làm gì?”

“Chứng minh cho em thấy, rốt cuộc tôi uống có nhiều hay không.”

Không biết có phải ảo giác hay không, trong lòng Thiên Thâm dâng lên một tia hoảng sợ, đôi mắt Tân Từ trong trẻo nhưng lạnh lùng xác thực là hoàn toàn không có bị cồn nhiễm tới.

“Thả tôi xuống dưới, có nghe hay không, họ Tân kia!” Váy dài thật sự là trói buộc tay chân của cô, giây dựa thế nào cũng không cách nào thoát khỏi sự giam cầm của người kia.

Anh ta ôm cô lên lầu, đá văng cánh cửa của gian phòng ở trong cùng, sau đó đứng như mong muốn của Thiên Thâm, trực tiếp đem cô ném lên trên giường.

“Ầm” Thiên Thâm nhếch miệng thở dốc vì kinh ngạc, bên dưới là cái loại nệm gì, tại sao lại cứng như thế!

“Đó là chiếu, ngủ nhiều thành thói quen.”

Không đợi Thiên Thâm ngồi xuống, Tân Từ liền nằm đè lên.

Nếu đây là ác mộng, cô cầu xin thượng đế để cho cô lập tức tỉnh dậy đi.

Thiên Thâm nhắm mắt lại, không dám thở mạnh, một lát sau, mở ra, trên đỉnh đầu vẫn là khuôn mặt nhìn cười như không cười. Cuối cùng cô hiểu được, tất cả mọi chuyện xảy ra ở hiện tại đều là sự thật, không phải ở trong mộng, càng không phải là ảo giác của cô.

“Đi xuống.” Một lần nữa cố gắng nhặt nhanh bình tĩnh, Lương Thiên Thâm lạnh giọng phun ra hai chữ.

Tân Từ dường như cảm thấy yêu cầu của cô rất vô lý, buồn cười hỏi lại: “Vì sao?”

Cái đám hơi rượu này thật sự có thể xông chết người. Vết nhăn giữa lông mày Thiên Thâm càng lúc càng sâu, trên lưng từng miếng phiến trúc cộm lên làm đau sống lưng gầy yếu của cô.

Lương Thiên Thâm vỗ vỗ mặt người ở trên đỉnh đầu kia, trong bóng đêm không nhìn thấy vẻ mặt của người kia như thế nào, cô đành phải nói mấy câu khuyên bảo: “Tân Từ, hiện tại anh đang say, không biết mình đang làm cái gì, ngay lập tức xuống đi, tôi sẽ coi như không xảy ra chuyện gì.”

Tân Từ buồn bực khẽ cười hai cái, bắt lấy tay của cô ấy, lại hướng sát về phía cô một chút: “Đây không phải là chuyện bình thường vợ chồng đêm tân hôn đều phải làm sao?”

Nhiệt độ trên người anh ta rất cao, cổ tay bị nắm chặt bị nhiệt độ nóng bỏng đến mức phát đau, hơi thở nóng rực của anh ta cũng như có như không phả lên trên hai má của cô. Khoảng cách gần như vậy làm cho Thiên Thâm có cảm giác độ ẩm không khí xung quanh mình đang không ngừng bay lên, trên người cô cũng bắt đầu không tự chủ được đổ mồ hôi, đúng vậy, thật sự cô đang bắt đầu hoảng sợ, cái loại cảm giác sợ hãi từ đáy lòng xông lên mãnh liệt làm cho cả người cô không tự chủ được run rẩy lên, tốc độ tim đập đã tê dại muốn vượt khỏi tầm kiểm soát của cô.

Nhưng mà cô vẫn cố gắng bình tĩnh nheo mắt lại lạnh lùng nói: “Nếu anh dám, thì cứ thử xem. Đến lúc đó cũng đừng có hối hận!”

Cái này phảng phất giống một hồi tranh đấu, hai bên không ai chịu lùi một bước về phía sau, khiến cho không khí đúng kiểu đấu tranh sống còn cá chết lưới rách.

Có cái gì đó mềm nhẹ trên gương mặt khẽ quét qua, ảm áp khô ráo.

“Một mối rồi, tắm rửa một chút rồi nghỉ ngơi đi.”

Không đợi cô kịp phản ứng, cửa đã lại mở ra.

Gian phòng một lần nữa trở về vẻ yên tĩnh, Lương Thiên Thâm giống như được người khác gọi tỉnh dậy từ trong giấc mộng, sau một lúc lâu, như là một con cá bị chết khát tê liệt nằm ở trên giường.

Tám năm cuộc sống bình yên, cuối cùng cũng đã đi tới hồi kết.

Bạn đang đọc truyện *Thử Hỏi Đấng Cay Nồng Sâu Thế Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14

Ngày hôm sau, kỳ tích vẫn không xuất hiện, Thiên Thâm lê bước chân đi vào phòng học, nhìn thấy một đám bạn học đều đang đứng ở cửa lớp cầm sách giáo khoa học bài mới hoặc là đang ôn lại những bài giải cũ, hoặc là túm năm tụm ba lại nói chuyện phiếm.

Cho nên, khi bọn họ nhìn thấy Thiên Thâm cầm chìa khóa phòng học mở cửa phòng ra mắt tròn mắt vuông thiếu chút nữa con ngươi rơi ra khỏi hốc mắt. Lương Thiên Thâm là người đầu tiên tiến vào lớp học, Mạc Thiên vội vàng từ phía sau chạy tới hỏi cô: “Tại sao cậu lại là người mở cửa?”

Thiên Thâm nghiêng mặt qua liếc mắt nhìn cậu ta một cái, nói lảm bảm: “Là ai ngày hôm qua không muốn nói chuyện với tôi.”

Mạc Thiên là một đứa bé thành thật, bị nói một câu liền đỏ mặt, cậu ta từ từ ngồi xuống ghế giận dữ nói: “Là cậu mắng tôi trước... được rồi, chúng ta hòa nhau.”

Thiên Thâm vốn dĩ cũng không muốn so đo điều gì với Mạc Thiên, dù sao tiểu tử này tám lòng cũng không tệ. Cô vừa lấy sách giáo khoa ra, vừa nói: “Hôm qua lớp trưởng có việc phải đi trước, tôi về cuối cùng nên khóa cửa.”

“Vậy mà hôm nay muộn như vậy cậu mới đến.”

Thiên Thâm nhanh như gió liếc mắt lườm cậu ta một cái, hùng hồn nói: “Tôi không dậy sớm nổi.”

Mạc Thiên cũng không tranh cãi với cô, ngược lại khó hiểu quay mặt lại phía sau nhìn rồi hỏi: “Tại sao Tân Từ vẫn còn chưa tới?”

“Làm sao tôi biết được...”

Sửng sốt, Thiên Thâm xoay người lại, chỗ ngồi của Tân Từ quả nhiên trống không.

“Tại sao cậu ta vẫn còn chưa tới?” Tiết tự học đầu giờ cũng đã bắt đầu, người đến sớm nhất lớp hôm nay tại sao vẫn còn chưa xuất hiện?

“Không phải tôi vừa mới hỏi cậu sao, tại sao cậu lại hỏi ngược lại tôi?” Mạc Thiên vẽ mặt mù tịt nhìn Thiên Thâm, Thiên Thâm tặng cho cậu ta một cái nhìn xem thường, cúi đầu hơi nhíu nhíu mi, tám mắt chuyên đến phía cái túi giấy ở bên chân, trong túi đựng chiếc áo đồng phục đã được giặt sạch.

Không phải tới muộn, là căn bản không có tới, suốt cả ngày Tân Từ vẫn không xuất hiện.

Đến giữa trưa, Mạc Thiên đang nói chuyện phiếm với Thiệu Chi Chi, Thiên Thâm vì thân thể khó chịu nên ngồi nghe bọn họ tán gẫu, trong lúc vô ý nghe được Thiệu Chi Chi nói: “Ồ trên văn phòng mình nghe thầy Lý nói Tân Từ xin phép.”

Mạc Thiên kinh ngạc: “Có phải bị ốm hay không, ngày hôm qua không phải trông cậu ấy vẫn còn rất khỏe sao?”

Thiệu Chi Chi cũng có chút hơi lo lắng nói: “Đúng vậy a, hay là sau khi tan học chúng ta tới thăm cậu ấy?”

“... Không ổn lắm, hay là trước tiên cứ gọi điện thoại đi.”

“Cũng được.”

Sau khi tan học, cách tiết tự học muộn có một tiết trống, Thiên Thâm phóng xe về nhà, sau đó lục tung trong cái rương tích đầy bụi bặm tìm thấy một quyển sổ lưu niệm, đó là sau khi tốt nghiệp trung học cơ sở mỗi người được phát một quyển sổ lưu niệm, bên trong có số điện thoại liên hệ và địa chỉ của các bạn học trong lớp. Lúc ấy Thiên Thâm chỉ điền số điện thoại, không điền địa chỉ. Cô tìm kiếm một hồi, cuối cùng cũng tìm được người muốn tìm, nhà cậu ta ở cách trường học hơi xa, không biết hiện tại có chuyển nhà hay không nữa.

Đợi một chút, không phải bây giờ cô đang muốn đi đến nhà của người kia chứ...

Giống như đựng phải một con rệp ghê tởm, Lương Thiên Thâm nhanh chóng đem sổ lưu niệm ném ra ngoài.

“Quên đi, đợi ngày mai đến lớp trả lại cậu ta là được rồi.”

Thiên Thâm khoác cặp sách lên bước nhanh đi đến cửa chính, túi giấy đặt ở trước cánh cửa tủ giày bên cạnh, cô xỏ giày xong đứng dậy mở cửa, một chân đang muốn bước ra, rồi lại quay đầu lại.

Lúc đóng cửa lại, túi giấy đã không còn ở chỗ kia nữa.

Dựa theo trên sổ lưu niệm viết địa chỉ hẳn nên chính là ở chỗ này.

Nhưng mà, cái chỗ này, thật sự là chỗ người có thể ở không?

Cảnh tượng trước mắt khiến cho Lương Thiên Thâm vô cùng hối hận vì bản thân mình trong lúc nhất thời kích động đã bước đến mảnh đất mà vốn dĩ trong đời cô nghĩ tuyệt đối sẽ không bước đến.

Căn nhà lụp xụp nhìn qua nhiều năm rồi không tu sửa lại, trên vách tường sơn đã loang lổ không chịu nổi, trên vách tường màu gạch đỏ thung lổ chỗ được từng nắm giấy vo viên bịt kín lại, trên nóc nhà tấm che mưa bằng plastic được hàng đồng cây dây leo màu xanh biếc bò quấn đầy, có vào ngọn rù xuống ở một góc đã bị nước mưa ăn mòn. Cách vài mét trên tường vây ở bên ngoài viết một chữ “sách” rất to, sơn màu đỏ liên tục chảy tới trên đồng cỏ dại ở mặt đất.

Thiên Thâm cúi đầu nhìn những cái hồ nhỏ lầy lội dưới chân nông sâu không đồng đều một chút, lại nhếch mắt lên nhìn tảng đá ở bên đường, còn nữa ở cách đó không xa là dãy hàng quán vỉa hè, các hàng quán bé tí trong một cái hẻm nhỏ, và có thể đổi tên gọi là “bãi rác” rãnh nước thối, thực sự cảm thấy đây chính là “địa ngục trần gian”. Từ nhỏ sống trong sung sướng đối với Thiên Thâm mà nói ở chỗ này chính là “hồi kinh hoàng”, chưa từng nghĩ tới trong thành phố này lại vẫn tồn tại một nơi như vậy.

Đây là, nơi cư trú của người nghèo đi, tỏa ra mùi rách nát cùng tan hoang.

Tình hình nơi này vừa bẩn vừa lộn xộn đã khiến cho Thiên Thâm rất đau đầu, nhưng mà khiến cho cô đau đầu nhất chính là nơi này nhiều nhà dân như vậy, nhà Tần Tử rốt cuộc ở nơi nào?

“Số 12.”

Thiên Thâm nhớ kỹ biển số nhà đi thẳng một đường tìm qua, cuối cùng đứng lại ở trước một ở trước cửa một căn nhà dột nát cao tầm ba tầng.

“Đúng là... nơi này chứ.”

Thiên Thâm ngẩng đầu, nhìn thấy biển số nhà lung lay sắp đổ kia cũng với cái hàng hiên tối đen như mực rác rưởi chất thành đồng lớn.

Một bác gái ở tầng một đang ở trong phòng bếp xào rau nhìn xuyên qua bên ngoài cửa sổ thấy Thiên Thâm, sau đó đột nhiên gắt giọng kêu lên: “Cô tìm ai?”

Tiếng địa phương điển hình, Thiên Thâm từ nhỏ nói tiếng phổ thông, lập tức ấp a ấp úng nói không nên lời.

“Tôi tìm...”

“Cái thằng ranh này, tới phiên mày mắng tao! Mẹ mày, xem hôm nay tao có đánh chết mày không!” Trên tầng hai truyền đến tiếng chửi mắng thô bạo, cửa sắt bị đập ra, một người từ bên trong bị ném thẳng ra ngoài.

“Gây nghiệp chương a, lại bắt đầu đánh.”

Cái bác gái kia thò đầu từ trong khung cửa sổ mực nát ngửa cổ lên nhìn, Thiên Thâm cũng ngẩng đầu lên nhìn thấy trên ban công nhỏ trên lầu hai một ông chú mặc chiếc áo ba lỗ cũ mọ hôi mọ kê nhể nhại lời thôi trong tay nắm lấy chiếc thắt lưng ra sức quật vào người trước mặt. Người kia dựa vào vách tường trên ban công đứng bất động, kiên cường nghiêm mặt cắn chặt răng không kêu một tiếng, mặc kệ chiếc roi da kia đánh lên người mình, vài giọt máu đỏ tươi bắn tung tóe.

Thiên Thâm tròn mắt há hốc mồm mà nhìn hết cảnh bạo lực gia đình này, chỉ thấy người bị đánh vẫn còn đứng ở chỗ đó, người đánh người đã thờ hồng hộc, thờ như trâu, toàn thân béo ục ịch tủa ra đầy người mồ hôi mỡ, đầu tóc ướt như vừa dội nước. Ông chú hình dáng đáng khinh kia nhấc một chiếc áo sơ mi hoa khoác lên, đeo thắt lưng vào, ngậm thuốc lá quay về phía người kia đá một cước: “Mẹ nó, bố mày lấy mấy đồng tiền của mày thì sao, con bà nó lại làm mất hứng của bố mày.” Nói xong, dường như vẫn chưa hết giận lại đập một cước nữa., lúc này mới đưa tay vào trong túi áo chân bước chữ nhân (人) từ trên lầu đi xuống. Thiên Thâm vội đứng tránh sang một bên. Ông chú kia xuống lầu liếc mắt nhìn Thiên Thâm một cái, một bộ dạng rất háo sắc, mồ hôi dầu trên khuôn mặt béo phì nộn phản chiếu run rẩy tung tóe, nhìn cô một lúc lại đi về phía cô.

Thực sự muốn đem cái con mắt ghê tởm của thằng cha này móc ra!

Thiên Thâm cảm thấy cơm trưa mình ăn cũng phải ghê tởm đến muốn nôn ra, thật sự là sắp điên rồi, xiết chặt cái túi to trong tay, Thiên Thâm mặt lạnh không nhìn tới đồng thịt béo kia.

“Cô bé, cô tới tìm ai a?”

Thiên Thâm cau mày chán ghét duy trì vẻ mặt lạnh băng, mùi hôi nách trên người người này thật sự có thể giết chết người!

“Ha Ha, cô bé không phải sợ, chú ở đây rất quen thuộc, ai cũng biết, cô bé nói cho chú biết chú dẫn cô bé đi.”

Nói đến đây ông ta vươn bàn tay như móng giò heo của mình hướng tới bả vai của Thiên Thâm, Thiên Thâm hoảng sợ muốn lui về phía sau nhưng mắt thấy không kịp nữa rồi, bỗng một thân ảnh đứng chắn một bước ở trước mặt ông ta bắt được cái bàn tay dơ bẩn kia.

“Ông làm gì thế?” Giọng nói trầm lạnh vang lên.

Thiên Thâm đứng ở phía sau cậu ta, nhìn thấy những vết thương đan chéo nhau màu đỏ ghê rợn lan đầy khắp trên cánh tay trắng nõn của người nọ.

Gã béo ục ịch kia lại bắt đầu dừ tợn vùng lên: “Thằng ranh này mày còn chưa được dạy dỗ đủ có phải không!”

“Cầm lấy rồi đi đi.” Người nọ lấy từ trong túi quần ra hai tờ một trăm đồng nhét vào trong tay gã béo kia.

Mắt gã béo nhất thời sáng lên, cười đến mức không thể ngậm miệng lại được.

“Sớm phải nên nghe lời như vậy chứ, bố mày đi luôn đây.” Nói xong phui phui hai tờ nhân dân tệ, lại dường như thật sự quên luôn Thiên Thâm ngênh ngang rồi đi.

Thiên Thâm đứng ở phía sau Tân Từ, hoảng hồn chưa bình tĩnh lại.

Tân Từ xoay người, trên người cậu ta vẫn mặc chiếc áo T-shirt đồng phục màu trắng, có điều đây hình như là lần đầu tiên Thiên Thâm nhìn thấy quần áo trên người cậu ta lại nhăn nhoe dơ dáy bẩn thỉu, lúc này không từ trên mặt cậu ta nhìn ra được điều gì, nhưng mà lại len lén lau mồ hôi: “Thật xin lỗi, dọa cậu sợ.”

Thiên Thâm giống như mất tiếng mấp máy môi nhìn cậu ta.

Tân Từ lại hỏi: “Cậu... tìm tôi có việc sao?”

Vừa nãy mới nhìn thấy mặt Lương Thiên Thâm đứng ở dưới cậu ta còn cho rằng mình nhận lầm người, nhưng lúc này, đối mặt với Lương Thiên Thâm cả người tỉnh táo như một bức tượng điêu khắc, cậu ta lại cảm thấy có chút luống cuống, giống như đứng cách cô ấy một khoảng gần như vậy, sẽ làm ô uế quần áo xinh đẹp của cô ấy.

Thiên Thâm gật gật đầu, do dự nói: “Cậu... người kia...”

Tân Từ hạ tầm mắt xuống, thần nhiên nói: “Bố đỡ của tôi.”

Thiên Thâm cắn cắn môi một chút, bỗng nhiên nói: “Cậu đã ăn cơm tối chưa?”

Sau khi nói câu này, chính cô cũng có một chút hơi ngạc nhiên, còn có một chút hối hận.

Tân Từ đoán chừng cũng bị câu hỏi bất thành linh của cô ấy khiến cho không kịp chuẩn bị: “... Vẫn chưa ăn.”

Thiên Thâm sờ sờ bụng của mình, có chút đại tiểu thư nói: “Tôi cũng chưa ăn, đi thôi, tìm một chỗ ăn cơm tối đi, cái chỗ này của cậu thật khó tìm, tôi đi đến mức đói bụng quá.”

Tân Từ nở nụ cười thoải mái, lễ phép lại lập tức giữ khoảng cách giữa hai người nói rộng ra hơn rất nhiều: “Cậu nên đi nhanh quay về trường đi, giờ tự học muộn sắp bắt đầu rồi.”

“Này, tôi có ý tốt...” Thiên Thâm khó có thể tin nghe cái cây nói “tương đương” với ý muốn từ chối.

“Thế này đi, cho tôi gửi lời cảm ơn.” Tân Từ không có biểu cảm gì quay về đi tới hành lang.

“Tân Từ!”

Tân Từ xoay người, lại vội vàng đón lấy cái túi giấy đang bay hướng về phía cậu ta, áo đồng phục bên trong lộ một nửa ra bên ngoài.

“Cái chỗ này, tôi chịu đủ rồi.” Lương Thiên Thâm vọt tới trước mặt Tân Từ nhìn cái khuôn mặt bình thản không có gì khác lạ kia, vô cùng tức giận nói.

Tân Từ đem đồng phục nhét vào trong túi giấy, quay đầu lại giải thích hơi hân: “Muốn tôi tiễn cậu đi ra ngoài không? Đường ở nơi này đi không tốt lắm.”

Gương mặt xinh đẹp của Thiên Thâm không ngừng biến đổi màu sắc, bỗng nhiên cô nheo mắt lại ngoắc ngón tay về phía cậu ta: “Tốt, cậu đi theo sau tôi.”

Tân Từ không ngờ Thiên Thâm thật sự để cho cậu tiễn về, lời nói ra miệng không thể thay đổi, đành phải đi theo sau lưng cô ấy.

Thiên Thâm quả thật không quá quen đường, cảm nhận phương hướng của cô rất kém, Tân Từ quanh quẩn đi phía trước làm người dẫn đường cho cô, cậu ta lại đem cái áo đồng phục kia khoác lên trên người. Cô che mũi đi ở phía sau, ánh mắt vẫn nhìn người phía trước, Thiên Thâm không thể nhịn được nghĩ, chỗ dơ dáy bẩn thỉu như vậy, đến cuối cùng cậu ta làm sao có thể sinh sống ở đó được? Ở nơi này quả thực là ác mộng, có thể mỗi ngày cô đều nhìn thấy Tân Từ luôn là người đến trường đầu tiên, quần áo sạch sẽ, lên lớp rất chăm chú, làm cái gì cũng đều quá nghiêm khắc hoàn mỹ, mặc dù có nghe nói cậu ta sinh ra trong gia đình nghèo khó, nhưng không thể nhìn ra một chút nào tình hình gia đình của cậu ta lại không ổn đến mức như thế này.

Thiên Thâm chợt phát hiện ra bọn họ đã đi tới đầu đường, bên cạnh chính là cái hẻm nhỏ có rất nhiều quán hàng rong.

“Này.” Cô hướng về phía người ở đằng trước kêu một tiếng.

“Sao thế?” Tân Từ dừng bước quay đầu lại, bày ra bộ mặt cổ lỗ sĩ.

Thiên Thâm chỉ chỉ một cái quán cơm nhỏ ở trong con hẻm kia, nói: “Đói bụng quá, tôi muốn ăn cơm.”

Bạn đang đọc truyện *Thử Hối Đáng Cay Nồng Sâu Thế Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15

Mở mắt, nóc nhà xa lạ, chiếc màn màu trắng sữa điểm xuyết đầy đường viền hoa đăng ten, từng vòng từng vòng giống như lớp kem trên bánh gato. Thiên Thâm ngơ ngàng trong chốc lát, lập tức từ trên giường ngồi bật dậy, hơi lạnh của chiếc chiếu ở bên dưới nói cho cô biết đây không phải là giường của cô, sau đó tất cả những chuyện phát sinh từ hôm qua như một bộ máy chiếu phim tự động truyền tải một lượt ở trong đầu cô.

Giờ tay lên, nhả vừng vàng đeo trên ngón áp út, đầu Thiên Thâm co rút đau đớn một trận, nói như vậy, tất cả đều là sự thật.

Trên người vẫn mặc áo cưới ngày hôm qua, xiết chặt khiến cho cô có chút khó thở, cả người cũng dính dính khó chịu, tối hôm qua cuối cùng ngủ quên lúc nào không biết, tấm chăn chưa tẩm nữa. Tấm rèm che rất dày che toàn bộ ánh sáng ở bên ngoài, cô cũng không biết lúc này là mấy giờ rồi, ngày hôm qua lúc từ hội trường hôn lễ đi ra cô cũng không mang bất cứ món đồ nào lên xe.

Hay thật, cho dù bây giờ chính mình muốn chạy trốn đại khái cũng chỉ bị người khác tưởng rằng kẻ điên bị bệnh tâm thần nhà ai mặc áo cưới trên người không có đồng nào đi lang thang ở trên đường.

Thiên Thâm bật đèn trong phòng, bên trong lập tức sáng bừng lên, gian phòng ngủ này rất lớn, toàn bộ đồ dùng trong phòng đều mang phong cách châu Âu màu trắng sữa mà cô thích, dưới sàn nhà lót một tấm thảm lông cừu thật dày, dẫm lên thấy thật mềm mại thoải mái, có một phòng thay đồ độc lập, cửa phòng đang đóng lại.

Có điều, bây giờ thứ cô để ý nhất chính là phòng tắm. Tuy rằng không ôm hi vọng gì, cô vẫn mở cửa phòng thay đồ ra, khoảnh khắc mở cửa ra, cô đã bị cảnh tượng trước mắt làm cho chấn động.

Phòng này có thể so sánh với phòng ngủ lớn của cô, nhưng mà chỉ vừa thoáng nhìn hai bên trái phải cô có thể nhận định tất cả đều là quần áo hàng hiệu đẳng cấp nhất, đối diện là một tủ giày hơn nửa từ trên xuống dưới tất cả đều là những đôi giày cao gót thời thượng nhất bây giờ, Thiên Thâm vốn nổi tiếng thích giày cao gót, cô cầm một đôi lên, cỡ số 37, lại lấy đôi bên cạnh, vẫn cỡ số 37. Cô xoay người, trên cái kệ phía bên phải bày đầy các loại túi xách đủ kiểu dáng, từ lớn đến nhỏ, từ loại cầm tay đến quai chéo. Cô tiếp tục kéo một cái ngăn tủ ra, bên trong được chia rất ngăn nắp thành bao nhiêu ô, trong mỗi ô có đặt... một bộ đồ lót gợi cảm, tem mác vẫn chưa bỏ đi.

Mới sáng sớm ra, cô đã có cảm giác sắp phát điên tới nơi rồi.

Thiên Thâm cảm lấy một bộ đồ lót, nhấc lên váy áo cưới phiền phức lên vội vàng lao xuống lầu dưới. Nhưng mà, trong căn phòng to như vậy lại không có một bóng người. Thiên Thâm ở trong phòng quanh quẩn một vòng, cuối cùng xác định chỉ có một mình mình. Cô trở lại phòng khách một lần nữa, trên bàn trà có một tờ báo còn đang mở chứng tỏ người kia sớm đã thức dậy, hơn nữa đã đi ra ngoài rồi.

Cô ngẩng đầu nhìn đồng hồ, nhất thời cảm thấy vô cùng xấu hổ, một giờ, đã một giờ chiều rồi.

“Kính coong.” Đang lúc Thiên Thâm không biết lúc này bước tiếp theo nên làm gì, chuông cửa vang lên, Thiên Thâm buồn bực nhấc chiếc váy lên chạy ra mở cửa. Đứng ở ngoài cửa là một cô gái trẻ mặc đồ công sở, khuôn mặt thanh tú. Còn cô gái đang đứng ở bên trong này mặc dù rất đẹp, nhưng mà lại đang mặc áo cưới, vương miện cô dâu rũ xuống đến gần nửa đầu, trang điểm trên mặt lung tung lộn xộn, trong tay còn cầm... một chiếc áo lót phụ nữ có chút muốn dọa người.

“Tân phu nhân, cô khỏe chứ.”

Cô ấy nhanh chóng thu hồi vẻ mặt giật mình, lễ phép lên tiếng chào hỏi.

Bị ba chữ Tân phu nhân kia tác động, Thiên Thâm nửa ngày không nói nên lời.

“Tân phu nhân?” Cô gái trẻ lại lên tiếng chào hỏi.

Tuy rằng rất khó chịu, nhưng sau đó cô cũng chẳng muốn giải thích: “Chuyện gì vậy?”

Cô gái kia cười nói: “Tôi là thư kí của Tân Từ tiên sinh, anh ấy bảo tôi đem mấy thứ này đưa tới cho cô.”

Thiên Thâm nhìn thấy cái túi xách và cái túi giấy trong tay cô ấy, mấy thứ này đều là đồ đạc của cô.

“Trời, làm sao bây giờ mới đưa tới?”

“A, Chủ tịch của chúng tôi nói có lẽ cô sẽ ngủ đến xế chiều, cho nên bảo tôi đưa tới muộn một chút. Thế đó, nếu không có chuyện gì nữa, tôi đi trước.”

Thiên Thâm ngơ ngác nhìn theo thư kí của Tân Từ rồi đi, chợt nhớ ra: “Chủ tịch của chúng tôi nói có lẽ cô sẽ ngủ đến xế chiều...”

Mẹ kiếp anh ta thật đúng là liệu sự như thần.

Thiên Thâm trở về phòng dường như muốn trút hết cảm phiền bằng cách tắm rửa cho mình thật sạch sẽ, không có mặc quần áo trong phòng thay đồ, mà là mặc lại chính bộ quần áo vốn có của mình, có điều bộ này hình như cũng đã được giặt sạch, trên mặt còn tỏa ra mùi thơm nức của bột giặt. Nghĩ một chút nghĩ không cũng không phải là cách gì hay, cô lấy điện thoại di động ra, ai oán nhìn cái màn hình tối đen kia, xem ra trước tiên phải về nhà một chuyến.

Sau khi từ cái nơi quý quái khí ho cò gáy này đi ra, phát hiện hình như trong vòng phạm vi hai cây số không có xe taxi. Tối hôm qua trở về không nhìn rõ, hôm nay mới phát hiện hóa ra nơi này là khu nhà ở mới xây dành cho người giàu có. Nhà nào trong sân cũng đều có xe con, khó trách không cần xe taxi. Thiên Thâm đi nửa ngày, đang lo lắng không biết nên làm thế nào để đi từ nơi này ra ngoài, một chiếc BMW đã từ từ dừng lại ở trước mặt cô.

Cửa kính xe hạ xuống, người ở bên trong hướng về phía cô gật gật đầu: “Lên xe.”

“Tiểu Bạch!” Cho tới bây giờ cô chưa bao giờ cảm thấy nhìn thấy Nghe Uyên lại là chuyện đáng để vui mừng đến như vậy.

Thiên Thâm vui sướng lên xe, Nghe Uyên lập tức quay đầu xe lái về phía nội thành.

Ngồi trong máy điều hòa tinh thần sáng khoái không ít, Thiên Thâm mở miệng hỏi: “Tại sao cậu lại tới nơi này?”

“Hừ, chuyện lớn như vậy, tôi còn không biết, còn cho rằng tôi là óc heo sao! Há?”

Con tức của Nghe Uyên không nhỏ, âm cuối câu hỏi để lộ ra vẻ nguy hiểm.

“Lương Thiên Thâm ơi Lương Thiên Thâm, mẹ kiếp em có đầu óc hay không! Đầu óc của em có phải để cho heo ăn rồi hay không, hay vốn dĩ đầu em đã là một bộ óc heo to tướng, càng là chuyện hồ đồ em càng phạm phải!” Nghe Uyên hung hăng nện xuống vô lăng, tiếng còi bén nhọn dường như muốn xuyên thủng màng tai Thiên Thâm.

“Tôi...”

“Em có biết em đang làm cái gì hay không, em có biết kết hôn có nghĩa là như thế nào hay không? Mẹ kiếp thế mà cái gì em cũng không nói với tôi lên chạy tới kết hôn cùng cái tên kia! Sáng sớm nay khi Tiểu Xán gọi điện nói cho tôi biết, tôi còn tưởng rằng bản thân mình nghe lầm, hay cho cái chiêu tiền trăm hậu tấu...”

“Cậu nói đủ rồi đó, dừng xe!” Thiên Thâm không chịu đựng được chuyện Nghe Uyên mắng chửi vợ dũa cả nắm nữa, cũng trầm mặt giọng điệu nói lạnh lùng.

Xe đột nhiên nghiêng đột ngột, tấp vào ven đường phanh khẩn cấp kết một tiếng. Nếu không thắt dây an toàn, Thiên Thâm còn tưởng rằng mình cứ như vậy sẽ bay ra ngoài.

“Cậu nổi điên cái gì!” Cô đỏ mặt tía tai quay đầu lại.

Ngực Nghe Uyên phập phồng không ngừng, yết hầu lên xuống liên tục: “Tôi nổi điên hay là em nổi điên!”

Nhìn anh ta như vậy, trái lại Thiên Thâm lại thấy tỉnh táo, cô không giận ngược lại cười nói: “Buồn cười, cho dù tôi thật sự kết hôn vậy thì sao, đến phiên cậu quản tôi sao?”

Nghe Uyên nghẹn lời, rồi lại lập tức không yếu thế hỏi ngược lại: “Trước đây là ai nói ngựa tốt không ăn cỏ mọc lại? Em có chút thành công...”

Ngựa tốt không ăn cỏ mọc lại: ý nói cái tà quy chính, ăn năn hối lỗi.

Một cái tát, nửa bên mặt Nghệ Uyên nhất thời sưng đỏ.

“Họ Nghệ kia, cậu ngoan ngoãn nghe theo lời tôi nói là được rồi, cậu tưởng cậu là ai, dám lên lớp tôi. Mẹ kiếp cho dù tôi thật dạn dĩ ăn cỏ mọc lại cũng không tới phiên cậu ở trong này hô to gọi nhỏ với tôi!”

Chịu đựng oan ức cả ngày, không ai hiểu cho còn bị người ta mắng chửi một trận, Thiển Thâm không có chỗ trút hết tâm tình cuối cùng cũng tìm được chỗ để trút giận. Cô kéo mở cửa xe nhảy xuống, rồi hung hăng đóng sầm cửa xe lại. Chỉ chốc lát sau, xe lại khởi động, tăng tốc độ lái đi không quay đầu lại.

“Mẹ kiếp thế này là thế nào chứ!”

May mà nơi này đã vào trung tâm thành phố, Thiển Thâm bắt xe taxi đi thẳng đến công ty của người kia.

Hùng hổ đi vào một tòa cao ốc hiện đại, trên mặt Lương Thiển Thâm viết chữ rất chói lọi: Kẻ nào ngăn cản ta đều phải chết. Thang máy dừng lại ở tầng hai mươi, cô vừa đi ra khỏi thang máy liền nhìn thấy cô thư ký trẻ tuổi đưa quần áo tới cho cô.

Nữ thư ký cũng lập tức nhìn thấy cô, liền nở nụ cười bước lên chào đón: “Tân phu nhân, cô đến tìm chủ tịch sao?”

Thiển Thâm không muốn nói nhiều lời: “Anh ta đang ở đâu?”

Nghe ra được giọng điệu của Thiển Thâm không kiên nhẫn, nữ thư ký lập tức nói: “Chủ tịch đang ở trong phòng họp, nếu không cô chờ một chút... Á, Tân phu nhân! Bây giờ cô không thể đi vào, hội nghị vẫn còn chưa kết thúc...”

Thiển Thâm mặc kệ mấy chuyện này, cô bất ngờ đẩy cửa phòng họp ra, trong khoảng khắc bên trong hơn mười đôi mắt to có nhỏ có toàn bộ đều hướng về phía cô.

Tân Từ ngồi ở trong cùng, Thiển Thâm tay chống nạnh, nhún mồm, hướng về phía anh ta nói: “Chúng ta nói chuyện.”

Tân Từ thu lại thoáng kinh ngạc, thay vào đó nụ cười nho nhã như trước: “Trước tiên em cứ ra ngoài chờ một chút, tôi lập tức ra ngay.”

“Tốt nhất không nên quá lâu.”

Giọng điệu của cô rất nặng, nói xong liền đóng cửa lại ngồi ở trên ghế salon phía lối ra.

Cô thư ký về mặt xấu hổ nhìn vị phu nhân chủ tịch sắc mặt không tốt này, thử nói: “Cô có muốn uống chút gì không?”

“Không cần, cô trở về làm việc đi.”

Thiển Thâm cũng không muốn làm cô ấy khó xử, thật ra cô cũng không nghĩ rằng hành động vừa rồi của chính mình làm cho cô thư ký trẻ tuổi này sợ tới mức suýt bật khóc.

Quả nhiên không tới ba phút, cửa phòng họp lại mở ra.

Vài người đi đầu nhìn thấy Thiển Thâm vốn định tiến lên chào hỏi, lại bị bộ dạng hung thần ác sát của cô dọa cho phải trở về, hướng về phía cô nở nụ cười ngượng ngùng rồi liền nhanh chóng rời khỏi.

Tân Từ là người đi ra cuối cùng, Mạc Thiên và Hạ Quý đi phía trước anh ta.

“Chào chị dâu.” Hạ Quý về mặt tươi cười ân cần, tiến lên chào hỏi Thiển Thâm.

Thằng cha không sợ chết, Mạc Thiên im lặng nghĩ ở trong lòng.

Thiển Thâm chăm chú nhìn người này hai giây, do dự nói: “Hình như tôi đã từng gặp anh ở đâu...”

Bị người đẹp quên mất vốn là một chuyện rất đau lòng, huống chi còn là một vị đẹp trai vô cùng tự phụ bị người đẹp quên mất, Hạ Quý cố chịu đựng bị đã kích đau đớn, cười nói: “Chúng ta từng gặp qua hai lần.”

Thiển Thâm quan sát anh ta từ trên xuống dưới, hung dữ nói: “Không nhớ rõ.” Đám người lau nhau, từ trước đến nay cô không bao giờ để ý đến.

“Hôm qua đã từng gặp, trong hôn lễ.”

Không nhắc tới thì thôi, nhắc tới hôn lễ Thiển Thâm lại cảm thấy vô cùng căm tức. Cô không để ý tới Hạ Quý, đi đến trước mặt Tân Từ: “Nói chuyện đi.”

“Tức giận sao?” Tân Từ biết rõ còn cố hỏi.

Thiển Thâm vòng hai tay trước ngực, “nở nụ cười tươi rói” nói: “Đúng vậy, tình huống phát hiện trong phòng chỉ có một mình tôi, đi tới đi lui nửa ngày mới phát hiện ra đến một chiếc xe taxi cũng không có.”

Hạ Quý không có ý tốt nói ở phía sau: “Khụ khụ, ngày đầu tiên sau tân hôn liền bỏ mặc cô dâu, Tiểu Tân, tôi cũng không giúp được cậu.”

Điều này để người khác nghe ra, những lời Thiên Thâm vừa nói cực kỳ giống biểu hiện của cô dâu mới đang làm nũng không vừa lòng với chú rể mới ở đây.

Tân Từ cúi người, dịu dàng nhìn Thiên Thâm giải thích: “Ngại quá, lần sau nhất định tôi sẽ chú ý hơn.”

Thiên Thâm cảm giác tất cả lòng tơ của mình đều bị Tân Từ kích thích cho dựng đứng, tuy rằng anh ta đang cười dịu dàng, nhưng mà cô rõ ràng nhìn thấy trong mắt anh ta sự coi thường.

“Thiên Thâm à, cậu không nên trách Tân Từ, hôm nay công ty có chuyện quan trọng, sáng sớm chúng tôi đã phải tới đây, Tân Từ cũng vậy.” Mạc Thiên vội vàng “làm người tốt” giải thích giúp Tân Từ.

“Đúng rồi!” Về mặt Hạ Quý ra vẻ hiểu ra: “Chị dâu không phải là luật sư sao, có thể nhờ chị dâu phân tích một chút xem chúng tôi nên làm gì bây giờ.”

“Tôi?”

Không hiểu ra sao cả, Thiên Thâm bị Tân Từ kéo vào trong văn phòng, nhét cho một chén cà phê, sau đó nghe Hạ Quý báo cáo” vụ án” trong mười phút.

“Tình hình chính là như vậy, hiện tại công ty xây dựng Dang Bác lại muốn tố cáo chúng tôi, nói chúng tôi xâm phạm quyền sở hữu trí tuệ của bọn họ.” Hạ Quý ngồi xuống, không hề có chút bộ dạng ba lẳng nhăng như vừa rồi, nghiêm mặt hỏi Thiên Thâm: “Chị nói xem chúng tôi nên trả lời như thế nào?”

Thiên Thâm không nhanh không chậm nhấp một hớp cà phê, nói: “Hóa ra là chuyện này.”

“Chị có biết?” Hạ Quý kinh ngạc nhìn Tân Từ, anh ta cũng đưa cho anh vẻ mặt “Tôi không biết”.

“Một thời gian trước Mạc Thiên tìm đến chỗ tôi, khi đó tôi đã từng nói đứng về phía mấy người sẽ tương đối khó xử.”

Thiên Thâm buông cái chén, lộ ra phong độ chuyên nghiệp của luật sư giải thích: “Nhưng mà tình hình trước mắt xem ra, chỉ có ba chữ, đồng ý kiện! Đánh tới cùng.”

Mạc Thiên nhú mày, lo lắng nói: “Nhưng mà khi đó cậu cũng nói, đối với chúng tôi có thể tương đối bất lợi.”

“Hừ.” Thiên Thâm lắc lắc ngón trỏ không đồng ý với Mạc Thiên: “Người không đánh ta, ta không phạm người, nếu người phạm ta, ta nhất định cho hắn chết.”

Miệng Hạ Quý há to đến mức có thể nhét vừa một quả trứng vịt.

“Cho nên, bọn họ ngang ngược như vậy, vậy đầu tới cùng với bọn họ, tôi cũng không tin không có cách dìm chết được đám cặn bã này.” Những lời nói tàn khốc đi kèm với nụ cười xinh đẹp, giờ phút này Lương Thiên Thâm giống như một đóa băng ngọc trai kiêu sa lông lẩy, người khác không lạnh mà run.

Hạ Quý phản kích hỏi: “Vậy chị có thể giúp chúng tôi nhận vụ tố tụng này không?”

“Thật xin lỗi.” Thiên Thâm mỉm cười thoáng chốc lại giống như một con chim thiên đường trong sáng: “Những vụ kiện trong tay tôi còn nhiều lắm, không còn cách nào khác, hơn nữa trong công ty luật của tôi có luật sư am hiểu về loại hình vụ kiện này hơn tôi nhiều, tôi sẽ giới thiệu giúp mấy người người tốt nhất.”

Bạn đang đọc truyện *Thử Hối Đãng Cay Nông Sân Thế Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16

Quán cóc này thật sự sơ sài... Khó có thể miêu tả được.

Thiên Thâm đứng ở trước cái bàn vuông nhỏ cũ nát dơ dáy lập tức hối hận hành động ngu xuẩn của mình, Tân Từ vẫn đứng ở cửa từ đầu đến cuối không có tiến vào, cậu ta biết Lương Thiên Thâm nhất định sẽ không chịu nổi những nơi như vậy.

“Không cần miễn cưỡng, đi thôi.”

Nếu cậu ta không nói những lời này, có thể ngay sau đó Thiên Thâm muốn lấy một cái cốc để rời khỏi đây, nhưng mà, bởi vì những lời này tạo cho cô một cảm giác kích thích, cô cương quyết dẫn xuống đầy bụng không bằng lòng làm bộ như không có việc gì nói: “Tại sao phải đi, cậu mau vào đi, tôi muốn gọi đồ ăn.”

Tân Từ đứng nguyên tại chỗ nhìn chăm chú vào Lương Thiên Thâm hơi có vẻ mất tự nhiên ngồi xuống chiếc ghế tròn nhỏ, đôi mi thanh tú vừa nhắm lại lại lập tức dần ra, nhìn thấy cậu ta vẫn còn chưa đi vào ánh mắt lập tức trở nên có chút hung dữ.

“Cậu còn đứng đó để làm chi.”

Tân Từ lên thờ dài, đúng là tính cách rất xấu. Cậu ta đi tới ngồi xuống đối diện với cô ấy, hỏi: “Muốn ăn cái gì?”

Thiên Thâm lấy khăn tay ra xoa xoa ở trên mặt bàn, thuận miệng nói: “Nơi này có món gì ăn ngon không?”

“Cậu thích ăn mì hoặc phở không?”

“Uhm, cũng tạm được.”

“Mì thịt bò ở nơi này cũng không tệ lắm.”

Thiên Thâm hướng về phía người hầu bàn ở bên trong quát lên: “Hai bát mì thịt bò.” Cô lại quay đầu hỏi Tân Từ: “Cậu ăn đủ không?”

Tân Từ cho rằng chính là mình mời cô ấy ăn, vội vàng lắc đầu: “Tôi không cần.”

“Ba bát!” Thiên Thâm lại hướng về bên trong hô thêm lần nữa.

Cũng coi như là Tân Từ biết tính cách của nữ sinh này bướng bỉnh như thế nào, nếu cậu ta còn nói câu phản đối nữa phỏng chừng cô ấy sẽ gọi đến bốn bát, vì thế cậu ta cũng không tiếp tục từ chối nữa, chỉ nói là: “Tôi không mang theo tiền trên người, cậu chờ một chút tôi trở về một chuyến.”

“Cậu làm cái gì vậy?” Thiên Thâm quýnh lên vội vàng đuổi theo kéo tay Tân Từ lại, buột miệng nói: “Tôi mời.”

“Tôi không cần cậu mời.” Thân hình Tân Từ dừng lại, trả lời có chút xa cách.

Thiên Thâm từ xưa đến nay ghét nhất là phải giải thích, nhưng mà hết lần này tới lần khác ở trước mặt người kia đầu óc cứ nghĩ muốn chết: “Ngày hôm qua nhờ có cậu. . . Cho nên, việc hôm nay coi như là tôi cảm ơn cậu, không có vấn đề gì chứ.” Để cô phải nói ra những lời này thật đúng là xấu hổ quá đi mất.

Về mặt Tân Từ vẫn không gọn sóng nói: “Tôi không có làm gì hết.”

Lương đại tiểu thư hơi giận, người này tại sao nói cái gì cũng không hiểu vậy: “Cậu đủ rồi chứ, ăn một bữa cơm thật ngon miệng không được sao, nói làm nhảm nhiều như vậy! Một bát mì bao nhiêu tiền đâu, làm người tại sao lại tính toán như vậy.”

Tân Từ hạ tầm mắt xuống, lạnh nhạt nói: “Có lẽ mỗi người có nguyên tắc xử lý công việc không giống nhau. . . Được rồi, lần này xem như cậu mời, lần sau tôi mời cậu.”

Lương Thiên Thâm cảm thấy nếu tiếp tục cùng tính toán tiếp với cậu ta thì bữa cơm này có thể không ăn nổi nữa, vì thế liền tùy ý gạt đầu, còn ánh mắt liếc đến tay của cậu ta, đột nhiên phát hiện mình vẫn còn đang lôi kéo cậu ta, bỗng nhiên thấy trên mặt nóng lên, bỗng chốc vung tay ra, giống như bình thường bị bóng vậy. Nhưng mà vừa buông tay ra mới ý thức được chính động tác của mình có chút quá đáng, lập tức nhanh chóng nhìn về phía Tân Từ, đôi phương hình như căn bản không để ý đang cúi đầu nghịch nghịch chiếc đĩa.

Hai bát mì nhanh chóng được đưa lên, đúng thật ở đây chỉ có vài viên thịt bò ở trên mặt liền có thể gọi là mì thịt bò.

“Một bát của tôi, hai bát cho cậu.”

Tân Từ gạt đầu, đem đĩa đưa cho Thiên Thâm, nói: “Ăn đi.”

“Chờ một lát.” Thiên Thâm lại bảo người hầu bàn ở phía trong: “Mở cho tôi hai chai bia lạnh.”

“Không thể uống bia lạnh.”

“Cái gì? Cậu không uống bia sao? Nơi này không có điều hòa, ăn mì rất nóng.” Thiên Thâm khó hiểu nói.

“Tôi muốn nói, cậu hiện tại, tốt nhất. . . không nên uống đồ lạnh.” Nói tới đó, quả thực khiến cho Tân Từ có chút khó có thể mở miệng.

Thiên Thâm lúc đầu khó hiểu, suy nghĩ một chút lập tức kịp phản ứng, người mặt dày này dạn như cô lúc này lại đỏ mặt trong chớp mắt, nhưng suy nghĩ lại một chút lại cảm thấy có chỗ không đúng: “Cậu rất hiểu biết về nữ sinh.”

Giọng nói của Lương Thiên Thâm hình như có chút châm chọc, tay Tân Từ đang gấp thức ăn dừng lại một chút, nhưng ngay sau đó cậu ta lại như không

có việc gì nói: “Tôi có một cô em gái. Hơn nữa, nữ sinh ở bên ngoài uống rượu... không hay lắm.”

Thì ra là thế, có điều cậu ta cũng thật bảo thủ.

“Ông chủ, cho tôi hai lon Sprite, không cần đá.” Thiên Thâm gấp mí lên mặt thối thối, nhìn Tân Từ nói: “Như vậy là được rồi chứ.”

Hai người đều tự cúi đầu ăn mì, hương vị bát mì này Thiên Thâm không dám khen tặng, có điều trông bộ dạng Tân Từ ăn rất ngon lành.

“Cậu thường xuyên tới đây ăn?” Thiên Thâm nhấp một hớp Sprite hỏi.

“Không phải, bình thường đều tự mình nấu.” Tự mình mua thức ăn nấu cơm sẽ tiết kiệm hơn nhiều.

Tân Từ ăn mì rất nhanh, động tác lại đặc biệt sạch sẽ, Thiên Thâm không miêu tả được, chính là sạch sẽ, giống như cả người cậu ta làm cho người ta có cảm giác đó. Lúc cậu ta ăn không có đem nước canh vẩy bắn tung tóe ra ngoài, cũng không phát ra tiếng hút sợi mì rất lớn, lúc uống Sprite cũng không uống tràn ra khỏi miệng như những nam sinh khác.

Thiên Thâm ăn một miếng uống một hớp, lại hỏi: “Cô em gái kia của cậu đâu, vừa rồi xem ra hình như không ở nhà.”

“Cô ấy là học sinh nội trú.” Tân Từ đã ăn xong một bát mì rồi, ngừng đầu nói.

Tóc mái của cậu ta hơi dài sắp che khuất cả mắt trái, lúc này Thiên Thâm mới phát hiện vì sao hôm nay nhìn thấy cậu ta cứ cảm thấy là lạ, hóa ra hôm nay cậu ta không có đeo kính, cảm thấy có chút khó chịu, cô làm một động tác chỉ chỉ lên mắt, hỏi: “Kính mắt đâu?”

Trên khuôn mặt trắng trẻo sạch sẽ của Tân Từ chợt lóe lên một tia do dự: “Để ở nhà.”

Thiên Thâm buồn bực: “Kính mắt sinh ra là để đeo, đang yên đang lành cây ở nhà để làm gì.”

Do dự lại xuất hiện, Tân Từ cầm cái bát thứ hai nói: “Nếu bị đánh vỡ, sẽ không tốt.” Cậu ta ăn một miếng, lại ngừng đầu hỏi: “Kính mắt cậu cho tôi rất đắt mà.”

“Hả?” Thiên Thâm sững sốt: “Không có, không phải rất đắt, chỉ là một bộ kính mắt rất bình thường thôi mà.”

Không biết tại sao, nhưng mà cô không muốn nói cho Tân Từ biết bộ kính mắt kia thật ra được đặc biệt làm theo yêu cầu, một bộ tính ra hơn bốn trăm đồng.

Cô chọc chọc sợi mì, nhìn thấy Tân Từ đã ăn đến mức chớp mũi hơi đỏ mồ hôi, cậu ta lấy ống tay áo lau lau, những vết thương kia lập tức đập vào mắt Thiên Thâm.

Cậu ta sợ kính mắt bị làm hỏng đại khái là ám chỉ lão béo kia đi.

“Vì sao ông ta lại đánh cậu?” Dường như cô buột miệng nói ra.

Sau khi nói xong Thiên Thâm phát hiện ra Tân Từ lại bắt đầu im lặng, cũng cảm thấy chính mình vừa rồi không nên hỏi nhiều. Cô vốn là loại người nói không suy nghĩ, không để ý tới tính cách của người khác, vừa rồi cũng là không suy nghĩ gì liền hỏi luôn.

“Không muốn nói thì...”

“Tôi không cho ông ta đi đánh bạc.” Tân Từ hít vào một hơi, sau đó giống như vừa trút được gánh nặng: “Nhà của tôi chính là như vậy.”

Thiên Thâm nhìn thấy mặt cậu ta bình tĩnh như có suy nghĩ gì đó, không nhịn được hỏi: “Hôm nay không tới lớp, cũng bởi vì vết thương trên người cậu sao?”

“Không phải.” Tân Từ ôn hòa nở nụ cười, con mắt màu nhạt như ngọc lưu ly: “Em gái của tôi bị ốm, tôi đưa cô ấy tới bệnh viện rồi lại đưa cô ấy về trường học.”

Thiên Thâm không nói thêm gì nữa, nếu không phải ban nãy vì cô, nhất định cậu ta sẽ không đem hai trăm đồng tiền kia đưa cho lão béo.

Hai người lẳng lặng đem những đồ còn lại ăn xong hết. Thiên Thâm nhìn ba cái bát tròn tròn ở trên mặt bàn nhất thời có chút ngáy ra, từ trước tới nay mỗi lần ra ngoài ăn cơm cô chưa bao giờ ăn hết đồ ăn, cô cảm thấy cái hành động ăn hết sạch đồ kia là một loại biểu hiện của kẻ nghèo hèn lạc hậu, những loại đồ ăn cô thích thường ăn vài miếng, sau đó không ăn nữa. Vậy mà hôm nay, cô lại uống hết cả nước dùng, quả thực không thể tưởng tượng nổi.

“Đã muộn thế này rồi, cậu phải mau trở về học tiết tự học, nếu không thầy giáo sẽ lại...” Tân Từ vừa nhìn thấy đồng hồ trong quán vội hướng về phía Thiên Thâm nói.

“Không sao, đây cũng không phải là lần đầu tiên tôi đi muộn.” Thiên Thâm không bối rối chút nào, thanh toán tiền cơm, mới chậm chạp đi ra khỏi quán nhỏ.

Hai người đứng đối diện nhau, trời còn chưa tối hẳn, ánh tà dương màu đỏ sậm chiếu lên những tấm bảng hiệu bày dọc trên con hẻm nhỏ, đem những đám rêu xanh ở bên trên chiếu phát ra màu hồng.

Thiên Thâm khoác chiếc cặp sách lên vai, nói: “Tôi đi đây.”

“Uhm, làm phiền cậu phải đặc biệt đưa quần áo tôi, trên đường đi phải cẩn thận.”

Thiên Thâm đi về phía đầu hẻm nhỏ, đi vài bước lại quay đầu lại.

Tân Từ vẫn còn đứng ở cửa quán ăn, thân hình có chút gầy yếu, trên mặt đất đổ cái bóng thật dài, vừa thấy cô ấy quay đầu lại, liền hướng về phía cô vẫy vẫy tay.

“Cậu.” Thiên Thâm chỉ chỉ tóc mình: “Nên cắt ngắn một chút, dài rồi đó.”

Tân Từ nhìn theo Lương Thiên Thâm đi ra khỏi ngõ nhỏ, cảm thấy hôm nay thật sự là một ngày đặc biệt. Cậu ta lại bình an vô sự cùng ngồi một bàn ăn cơm với cô nữ sinh nổi tiếng kiêu căng này, có ai sẽ nghĩ tới một nữ sinh xinh đẹp như Lương Thiên Thâm sẽ lại ăn cơm ở một nơi lụp xụp như thế này đây. Nghĩ đến bộ dạng nhếch nhếch của cô ấy, cậu ta cảm thấy sắp bật cười thành tiếng.

Có lẽ, cô ấy cũng không tệ như lời người ngoài vẫn nói.

Nhưng mà chung quy lại bọn họ không cùng một thế giới.

Cậu ta cũng không tự ti bản thân mình bản cùng khốn khổ, cậu ta biết muốn thay đổi vận mệnh, chỉ có học tập cho tốt, thi đỗ đại học, sau này mới có thể cùng em gái có một cuộc sống tốt đẹp hơn.

Nhưng mà, vì sao trong lòng vẫn cảm thấy có một chút cô đơn.

Ngày hôm sau, Tân Từ lại giống như dĩ vãng là người đầu tiên đến trường.

Lương Thiên Thâm vẫn lại là người cuối cùng đến trường.

Cô như cũ không coi ai ra gì không thèm để ý đến thầy giáo đi vào lớp, đúng lúc bắt gặp Tân Từ đang cẩn thận lau chùi bộ kính mắt kia, vừa lúc khi đeo kính mắt lên đối diện với tầm mắt của cô, sững sốt một chút, lập tức nhìn cô mỉm cười.

Trên người cậu ta vẫn mặc cái áo khoác đồng phục dài tay không thể nào thoáng khí.

Thiên Thâm thu hồi tầm mắt ngồi xuống trên ghế.

“Tại sao mỗi ngày cậu đều đi muộn như vậy.” Mạc Thiên thật tự nhiên đem sách bài tập vật lý ném tới trước mặt cô, khẽ nói: “Mau chép đi, sẽ phải thu ngay bây giờ.”

“Ôi, cậu đã làm hết rồi sao, thật là lợi hại.”

“Hai bài cuối cùng tôi chép của Tân Từ.”

Tay đang chép bài của Thiên Thâm dừng lại trong chốc lát, cô lại lơ đãng hỏi: “Hôm qua các cậu tới thăm cậu ta?”

“Không có, chỉ gọi điện thoại hỏi thăm, nếu không có chuyện gì thì đi làm gì, chẳng qua là nói cho cậu ấy biết có bài tập. Cậu ta không thể lúc nào ngừng học các môn được, bài tập khó như vậy cũng làm ra luôn rồi, thật đáng sợ.”

“Vậy sao.” Thiên Thâm đem vở trả lại cho Mạc Thiên: “Chép xong rồi.”

Mạc Thiên khó hiểu nhìn thấy khoe miệng Thiên Thâm như có nét cười, nhin không được hỏi: “Hôm nay tâm tình của cậu tốt lắm hay sao?”

“Thật à?” Thiên Thâm sờ sờ má, nhìn ra bên ngoài cửa sổ: “Có lẽ bởi vì hôm nay trời mát hơn một chút.”

Bạn đang đọc truyện *Thử Hỏi Đấng Cay Nồng Sâu Thế Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17

Nhóm người Tân Từ đi tới khách sạn bên cạnh công ty đặt một phòng riêng để ăn cơm.

Thiên Thâm vô vị uống nước trà, Hạ Quý nhìn thấy tất cả mọi người không ai nói lời nào, liền mở miệng dẫn lời trước: “Khụ khụ, có chuyện này tôi vẫn thấy rất tò mò, tại sao chị dâu và Tiểu Tân lại quen biết nhau? Tôi nhớ hôm đó tôi gặp chị ở trong quán rượu, Tiểu Tân không có chút phản ứng gì. Còn nữa, Mạc Thiên tại sao cũng quen biết với chị dâu a?”

Kim nén vấn đề này làm cho anh ta muốn nghẹn chết, hôm nay nhất định phải hiểu cho bằng được.

Thiên Thâm cười nhạt không nói, liếc về phía Tân Từ ở bên cạnh, giống như đang nói: “Tự anh gây ra, tự anh đi mà giải quyết.”

Tân Từ nhàn nhã bình thản nhìn Hạ Quý giải thích: “Sớm đã nhận ra rồi sao, ba người chúng tôi trước kia đều là bạn học. Khi đó ở trong quán bar hai người chúng tôi vì chuyện kết hôn mà không vui cãi nhau một chút, cô ấy giận đối chiến tranh lạnh với tôi, tôi cũng có chút tức giận, cho nên làm bộ như không biết.”

“Như thế ở trong ngày họp lớp cũng vậy sao?” Về mặt Mạc Thiên sợ hãi nhìn hai người, đặt một tràng câu hỏi như bắn liên thanh: “Hai người cũng diễn giỏi quá đi chứ, Thiên Thâm, cậu còn nói với tôi cái gì mà cả đời này không qua lại với nhau, là giả a, giận Tân Từ a? Còn nữa ở trong hôm họp lớp cậu còn chúc Tân Từ kết hôn vui vẻ. Chúng tôi đều bị hai người lừa, còn ở đó đoán xem Tân Từ cưới ai. Lại nói tiếp, hai người rốt cuộc là hòa thuận lại từ khi nào? Tại sao tôi không hề hay biết?”

“Này, cậu lập tức hỏi nhiều như vậy, tôi trả lời như thế nào?”

Tân Từ vừa thân thiết gấp thức ăn cho Thiên Thâm, vừa trả lời một chuỗi vấn đề của Mạc Thiên: “Hòa thuận đã được một thời gian, tính cách của cô ấy thế nào cậu còn không biết, vừa mở miệng có thể đem người còn đang sống chọc cho tức chết.”

Thiên Thâm cố tình giả câm giả điếc, người diễn trò không phải là cô, mà là vị ở bên cạnh cô đây này.

Tân Từ vẫn vòng tay qua eo Thiên Thâm, không chặt nhưng lại rất chắc chắn, Thiên Thâm thật sự rất muốn ném văng cái bàn tay vương vãi của anh ta ra, nhưng bắt đầu dĩ bây giờ có đám người tạp nham ở đây.

Tân Từ cúi đầu dịu dàng nhìn Thiên Thâm nói: “Ngày hôm qua cũng không được ăn thật ngon, hôm nay ăn nhiều một chút, món em thích ăn nhất là tôm bóc vỏ hấp trà Long Tĩnh.”

Thiên Thâm nhìn thấy Tân Từ như vậy, trong phút chốc nhất thời suy nghĩ lung tung, trong lòng khó chịu nói không nên lời.

Mạc Thiên nhìn bộ dạng “ngọt ngào” của hai người không khỏi cảm thán: “Ha ha, hai người hòa thuận là tốt rồi. Trước kia hai người chia tay, thật sự là... thôi không nhắc lại quá khứ nữa, đừng bữa đừng bữa.”

Bốn người động đũa, ba người đàn ông nói đi nói lại nói tới chuyện làm ăn, Thiên Thâm ngồi ở một bên tập trung ăn cơm. Sau đó, không biết tại sao đề tài lại một lần nữa chuyển qua trên người bọn họ.

“Tiểu Tân, anh như vậy là không được, tân hôn không phải nên dẫn chị dâu đi hưởng tuần trăng mật sao, bằng không đến lúc đó chị dâu lại muốn phá của xông vào lúc chúng ta đang họp đó.” Tuy nói Hạ Quý là một kẻ ăn chơi, hơn nữa đối phó với đủ loại phụ nữ cũng là cao thủ hạng nhất, ngoại trừ lần đó thất thủ ở chỗ Thiên Thâm ra, anh ta chưa từng nếm mùi thất bại.

Tân Từ đang gỡ xương cá giúp Thiên Thâm, cúi đầu nói: “Cô ấy nói trên tay cô ấy còn rất nhiều vụ án trong lúc này không có cách nào xin nghỉ được, cho nên đợi một thời gian ngắn nữa mới đi hưởng tuần trăng mật.”

Thiên Thâm bỗng nhiên đặt bát trong tay xuống, gác đũa, nói: “Tôi ăn no rồi.”

Tân Từ dừng động tác lại, hơi kinh ngạc hỏi: “Ăn ít như vậy, không ăn thêm chút nữa sao?”

“No rồi, không có việc gì tôi muốn đi về trước.”

“Được, chúng ta đi thôi.” Tân Từ không nói gì thêm, cùng Thiên Thâm đứng dậy: “Hai người cứ tiếp tục đi, hôm nay tôi mời.”

Lương Thiên Thâm đứng ở bên ngoài khách sạn chờ Tân Từ lái xe ra, chỉ chốc lát sau, một chiếc Mercedes-Benz màu đen vững vàng dừng ở trước mặt cô.

Thiên Thâm không có ngồi ở vị trí bên cạnh tài xế, mà ngồi ở chỗ xếp phía sau. Trong xe điều hòa bật vừa đủ, đầu của cô lại bắt đầu mơ hồ thấy đau.

“Tôi phải về nhà.”

Đi được một đoạn đường, Thiên Thâm đột nhiên nói.

“Chúng ta đang trên đường về nhà.”

Tân Từ nhìn cô ấy từ kính chiếu hậu, không vội vàng nói từ từ.

“Tôi phải về nhà!” Thiên Thâm nâng cao giọng, quả quyết dứt khoát nói lại một lần.

Xe từ từ dừng chờ đèn đỏ, Tân Từ quay đầu lại, đôi mắt nhạt màu trong veo, khoe môi cong lên dường như muốn nói một chuyện rất buồn cười: “Đám người Tuyên Hồng nói em đã thay đổi, tôi thấy chẳng qua chỉ là về bề ngoài, trong lòng không hề thay đổi chút nào.”

“Tân Từ, anh làm những chuyện này để cho người khác xem, rốt cuộc là vì cái gì? Tôi không tin anh thật sự muốn chung sống với tôi.” Thiên Thâm nheo mắt lại, cô muốn giải quyết dứt điểm.

“Vì cái gì, em không biết sao?”

Trong giọng nói của anh ta ẩn chứa ý cười, giọng nói sạch sẽ bây giờ nghe ra như lạnh lạnh xa xăm, hơi hột không thể tưởng tượng nổi. lát sau, anh ta quay đầu trở lại, xe lại vững vàng khởi động.

Thiên Thâm ngăn người không nói nên lời, hoặc là nói, trong tiềm thức của cô đang hoảng hốt với suy đoán của mình.

Xe đi lên cầu vượt, Thiên Thâm vội vàng nhào người lên nói: “Anh đang đi đâu vậy, tôi nói rồi tôi phải về nhà.”

“Chúng ta đúng là...”

“Tôi muốn quay về nhà của tôi.” Thiên Thâm có chút khó thở, nhưng mà vẻ mặt người kia vẫn bình tĩnh như cũ.

“Tôi không biết nhà của em ở đâu.”

Tranh luận không có kết quả, không gian nhỏ hẹp trong xe giống như một căn mật thất không lọt gió, bên ngoài mặt trời đã lên cao, nhưng mà bên trong lại đóng băng làm cho người khác ngạt thở. Tốc độ xe không có chậm lại, ngược lại càng chạy như bay, càng đi về phía tây trên đường càng vắng xe cộ qua lại, đường cũng thông thoáng hơn, Mercedes dường như một mình một đường chạy thẳng vào khu nhà ở biệt thự xa hoa này.

Sau khi Tân Từ đem xe đỗ ở ga ra đi ra còn thấy Thiên Thâm đang đứng bất động ở cửa.

“Mật mã là sinh nhật của em.”

Mí mắt Thiên Thâm khe khẽ động, nhưng vẫn đứng nguyên tại chỗ không chịu cử động.

Tân Từ đi lên nhập mật mã mở cửa, kéo Thiên Thâm: “Vào nhanh lên, bên ngoài rất nóng.”

Thiên Thâm vẫn đứng bất động như vậy, lạnh lùng nhìn anh ta, nhưng mà cô đã sai lầm rồi, cô đã quên mất từ xưa đến nay Tân Từ kiên nhẫn nhiều so với cô.

Không quá năm phút đồng hồ, cô đi qua cột đá vào trong nhà.

“À, đúng rồi.” Tân Từ lấy ra một tấm card màu vàng kim ném tới bàn trà: “Ở đây không có phương tiện đi ra ngoài, tôi lại không có khả năng lúc nào cũng có thể đưa đón em, lúc nào rảnh em tự mình đi mua một chiếc xe đi. Nghe Hạ Quý nói gần đây BMW mới có một mẫu xe được giới nữ rất hoan nghênh, em không ngại cứ đi xem. Còn nữa, những quần áo treo trong tủ nếu không thích có thể đi mua bộ khác, vật dụng hàng ngày cần gì em cứ tự mình đi mua lấy. Nếu tiền trong tấm card này không đủ cứ nói cho tôi biết.”

Lương Thiên Thâm đi tới cầm lấy tấm card màu vàng kim sáng lấp lánh kia, lại đưa mắt nhìn Tân Từ đang uống nước ở quầy rượu, quơ quơ tấm thẻ trong tay, hỏi: “Bao nhiêu tiền, đều ở trong này.”

Cô cố gắng làm cho mình nhìn qua trông vẫn tự nhiên, khắc chế bàn tay đang phát run lên.

Tân Từ cuộn tay áo sơ mi lên, cõng bỏ hai chiếc cúc cổ áo, dạo bước đi đến trước mặt cô, khoe cong lưng thấp giọng nói ở bên tai cô: “Yên tâm, cũng đủ để cho em tiêu xài.”

Giờ phút này, Lương Thiên Thâm nghĩ có muốn đối mình gạt người cũng không có cách nào.

“Tôi không quá rẻ mặt như vậy chứ.” Giận quá hóa tức cười, vũ khí trí mạng nhất của cô chính là nụ cười giấu thuốc độc.

Nhưng mà, Tân Từ vừa mới xoay người sang chỗ khác, anh ta đi lên trên cầu thang, đưa lưng về phía Thiên Thâm nói: “Không cần phải đánh giá mình quá thấp, em rất sang quý.”

“Tân Từ...”

Thiên Thâm nhẹ nhàng đứng ở phía sau gọi tên anh ta.

Bước chân Tân Từ đang bước lên lầu dừng lại, bóng lưng thon dài tạm dừng ở đằng kia.

Thiên Thâm hít một hơi thật sâu, bình tĩnh nói: “Anh muốn trả thù tôi, phải không?”

Người trên bậc thang không trả lời, mà đưa tay vịn vào lan can bước lên. Hình ảnh như vậy không khỏi làm cho Thiên Thâm nhớ lại năm đó, anh ta cũng ở phía trước cô từ từ đi lên cầu thang, cô đi theo phía sau anh ta nói: “Tân Tử, chúng ta mãi mãi không bao giờ xa nhau, được không?” Sau đó, Tân Tử xoay người ôm cô vào lòng, siết chặt không buông tay.

Sau đó, Tân Tử đi đến bậc thang cuối cùng. Anh ta nghiêng nửa người lại, thoáng cúi đầu nhìn những đường trạm trở trên lan can, anh ta hé miệng ra không mang theo bất cứ tia tình cảm nào: “Lương Thiên Thâm, tận hưởng cuộc sống đi.” Anh ta lại nghiêng người nói với cô: “Còn nữa, đến lúc đó nhớ mang theo chứng minh thư, chúng ta đi đăng ký.”

Một buổi tối kia, Lương Thiên Thâm mất ngủ tới lúc gần sáng, hình như cô nghe thấy tiếng phòng bên cạnh vừa mở cửa phòng, nghiêng đầu nhìn đồng hồ báo thức, mới 5 giờ.

Đúng vậy, bọn họ chia phòng ngủ.

Sắp xếp như thể dường như làm cho cô khề thờ phào, rồi lại mơ hồ cảm thấy mất mát.

Lại nằm ở trên giường thêm một giờ, cô cũng rời giường, đánh răng rửa mặt xong đi xuống lầu, bên dưới lại không có một bóng người, rèm che của phòng khách cũng không có kéo lên.

Thiên Thâm ngồi ở trên bậc thang ngẩn người, lại từ từ đi đến phòng bếp mở tủ lạnh ra tìm đồ ăn. Trong tủ lạnh xếp đặt ngăn nắp các loại đồ ăn, cô lấy sữa và trứng gà ra, Thiên Thâm tự chiên cho mình một quả trứng, cô thích ăn trứng lòng đào, nhưng hôm nay đầu óc trên mây nên chiên hơi kĩ. Đành phải ăn thôi, rồi đem sữa uống xong, rửa sạch bát đĩa trở lại phòng khách.

Đồng hồ quả lắc theo phong cách cổ trên tường phát ra tiếng đung đưa nặng nề, cô tập trung lắng nghe, trong nháy mắt cô cho rằng mình sẽ bị những giây phút tĩnh lặng này ép cho phát điên mất, có điều, chung quy lại cô không có bị ép phát điên, nếu cần nổi điên, cô đã sớm nổi điên, nếu sẽ nổi điên, cô đã không phải là Lương Thiên Thâm.

Thu dọn xong đồ đạc, gọi taxi tới, một lần nữa cô xóc tinh thần lên bắt đầu ngày làm việc đầu tiên “sau khi kết hôn” của cô.

Bạn đang đọc truyện *Thử Hối Đắng Cay Nồng Sâu Thế Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18

Lương Thiên Thâm cùng Trang Thanh Hứa ngồi gần nhau nhất, đương nhiên càng lúc càng chơi thân với nhau. Hai người một thì xinh đẹp, một thì khôi ngô tuấn tú, ngồi cùng một chỗ cười cười nói nói thật sự là một phong cảnh đẹp hiếm thấy. Nói như thế, kỳ này thật sự Lương Thiên Thâm ngoan hơn rất nhiều, ít nhất cũng không thấy cô ấy đi cặp kè với ai.

Có điều, so sánh với tình hình hiện tại, có lẽ không đầy mấy ngày nữa cô ấy lại muốn triển khai tình yêu mới.

Tân Tử từ cửa tiến vào, trong tay đang cầm một chồng bài kiểm tra tiếng Anh. Kết quả bài kiểm tra ngày hôm qua đã xuất hiện rồi, cô giáo tiếng Anh thật sự vô cùng chịu khó. Thiên Thâm thông thường không thêm đề ý đến thành tích của mình, cho nên, kiểm tra hay không kiểm tra đối với cô mà nói chỉ là cùng một chuyện. Thi tốt cũng như thi không tốt, thi được tốt thì nhất định “ông già” ở nhà kia sẽ tươi cười rạng rỡ, cô không thích nhìn thấy ông ta vui vẻ, ông ta bị cô chọc cho tức chết cô mới có thể cảm thấy vui vẻ.

Một tờ bài thi mang theo đầy nét gạch chéo màu đỏ bay xuống trước mặt Lương Thiên Thâm, Thiên Thâm ngẩng đầu, Tân Tử đứng ở bên cạnh cô, cúi đầu nói với cô: “Cô Trương bảo cậu đến giờ tự học mang theo bài thi đi tới văn phòng của cô ấy.”

“Tôi là người thấp nhất lớp?” Thiên Thâm đưa mắt nhìn điểm, 46 điểm.

“Tôi không rõ lắm” Tân Tử do dự một chút, nói trấn an: “Bài kiểm tra lần này cả lớp làm cũng không quá tốt, không nên lo lắng quá.”

Nhưng mà cô chưa từng lo lắng đến điều này: “Cậu được bao nhiêu?”

“Cậu ấy a, ngoại trừ phần văn viết bị trừ 3 điểm, những cái khác đúng hoàn toàn, cậu nói xem cậu ấy được bao nhiêu điểm”

Tân Tử còn chưa kịp trả lời, Trang Thanh Hứa liền từ phía sau cậu ta xông tới trước một bước trả lời cho Thiên Thâm: “Thiên Thâm, cậu được bao nhiêu? Lần này kiểm tra tôi không cao lắm, chỉ có 92 điểm (tối đa 120 điểm).”

Lương Thiên Thâm không đồng ý đem bài thi hươ hươ trước mặt cậu ta: “Bằng một nửa của cậu.”

Xem ra quan hệ của bọn họ rất tốt, Tân Tử phát hiện Tiểu Trang đã gọi Lương Thiên Thâm là Thiên Thâm, mà Lương Thiên Thâm cũng không có phản

đổi.

“Uhm... không sao, lần sau thi tốt là được.” Trang Thanh Hứa e rằng đã bị số điểm này làm cho kinh hãi, nói chuyện đã không còn trôi chảy như trước.

Thiên Thâm tùy tiện đem bài thi cuộn lại, hướng về phía hai người bạn họ khoát khoát tay: “Tôi đi đến chỗ Trương tiểu thư.”

“Tôi tưởng, nữ sinh học tiếng Anh không phải rất nhẹ nhàng sao? Tại sao lần nào Thiên Thâm làm bài thi cũng không tốt.” Nhìn theo Lương Thiên Thâm bỏ đi, Trang Thanh Hứa khoác lên bà vai Tân Từ kỳ quái hỏi.

Tân Từ đương nhiên lắc đầu: “Không biết. Có thể vì cậu ấy không thích tiếng Anh.”

Có điều, nếu cô ấy cứ tiếp tục như vậy đừng nói là thi vào trường cao đẳng, muốn tốt nghiệp cũng khó, Tân Từ bắt đầu dĩ nghĩ.

Sau nửa tiết tự học trôi qua, Trương tiểu thư thân nhiên từ cửa chính tiến vào, Thiên Thâm đi theo phía sau cô ấy, trên mặt không nhìn ra được điều gì. Cô trở lại ngồi xuống ghế, lập tức ở bên phải có một tờ giấy ném tới. Cô liếc xéo mắt nhìn Trang Thanh Hứa một cái, mở tờ giấy ra: “Trương tiểu thư không có làm gì cậu chứ?”

Thiên Thâm không có viết thư trả lời, mà quay đầu lại dùng khẩu hình nói: “Cô ấy có thể làm gì tôi sao.”

Ngay sau đó nhìn thấy cậu bạn Tiểu Trang lộ ra vẻ mặt tươi cười thích chí.

Có đôi khi, làm học trò có nhiều lúc bắt đầu dĩ như thế, Trương tiểu thư mang danh là trưởng bộ môn thể nhưng lại sử dụng nửa thời gian còn lại tiết tự học của bọn họ nói một nửa về bài thi, còn nửa bài còn lại đợi đến tiết tự học tới mai sẽ giảng tiếp. Cuối cùng, cô ấy gọi Tân Từ đi ra ngoài một chuyến, Tân Từ trở về, thấy chủ nhiệm như thường lệ dặn dò vài câu cuối cùng, cả lớp tan học.

Trang Thanh Hứa nhìn qua là có ý đang đợi Thiên Thâm, nhưng mà không thấy Thiên Thâm thu dọn cặp sách lại, vì thế chủ động tiến tới: “Không về sao?”

Thiên Thâm không ngẩng đầu lên, cúi đầu nhìn chằm chằm tờ bài thi đầy vết gạch chéo loang lổ, cầm bút nhẹ nhàng nói: “Uhm, Trương tiểu thư muốn tôi đem bài thi sửa chữa lại cho tốt.”

“Thật ác độc, cậu sẽ làm sao? Tôi có thể giúp cậu.” Trang Thanh Hứa khá sốt sắng muốn buông cặp sách xuống một lần nữa.

“Không cần, cậu trở về đi.” Hàng mi thật dài của Lương Thiên Thâm vừa nhắc hướng về phía trước, đôi mắt hắc bạch phân minh nhìn chằm chằm Trang Thanh Hứa, Trang Thanh Hứa chỉ cảm giác tim mình đập chệch mất nửa nhịp.

Đúng lúc này, Tân Từ cầm bài thi đi đến bên cạnh bọn họ, cậu ta nghe thấy cuộc đối thoại của hai người bọn họ, cũng cảm thấy mình chen vào như thế này có chút xấu hổ. Có điều, cũng may lúc này Trang Thanh Hứa lại khoác cặp sách lên che dấu sự mất mát ở trong lòng nói câu tạm biệt với Lương Thiên Thâm. Lúc này Tân Từ mới tiến lên phía trước ngồi xuống đối diện Lương Thiên Thâm: “Cô Trương muốn tôi giúp cậu học bỏ túi.”

Thiên Thâm gật gật đầu, thuận tay vờ về mái tóc dài: “Tôi biết.”

Lúc ở văn phòng Trương tiểu thư cũng từng nói với cô, để Tân Từ phụ trách đem thành tích của cô kéo lên đạt tới mức tiêu chuẩn. Thật ra, Thiên Thâm cũng rất thông cảm với Trương tiểu thư, cô ấy là giáo viên tiếng Anh giỏi nhất trong bảy lớp, nhưng mà cũng bởi vì Lương Thiên Thâm nên lần nào cũng kéo cô ấy tụt lại phía sau, thành tích trung bình của cả lớp bọn họ luôn thấp nhất trong bảy lớp tới một hai điểm.

Tân Từ thấy Lương Thiên Thâm đang ngẩn người, đưa tay quơ quơ ở trước mặt cô: “Có thể bắt đầu rồi chứ?”

Thiên Thâm lấy lại tinh thần, nghĩ lại cũng trốn không thoát, với lại Tân đại lớp trưởng là một người nguyên tắc chăm chỉ không dễ dãi, cô vẫn nên nghe lời đi. Lúc giảng giải Tân Từ đặc biệt chú tâm, bắt đầu phân tích từ bài đầu tiên, điểm số của Lương thiên Thâm xem ra cũng là đoán mò mà được, chỉ ngẫu nhiên lựa chọn đáp án, những chỗ khác phải viết lách đều để trống, cho nên cậu ta cũng không chỉ chọn đáp án giảng cho cô ấy, mà suy tính sẽ đem toàn bộ các bài tập giảng lại một lượt.

Lương Thiên Thâm không phải là một học sinh hiếu học, bởi vì lúc đi học cô cũng rất có thể không tập trung. Lúc này cũng không ngoại lệ, Tân Từ ngồi đối diện với cô, cậu ta đọc nhấn rõ phát âm từng chữ đặc biệt đúng tiêu chuẩn, cho dù là tiếng phổ thông hay là tiếng Anh, nhớ rõ học kỳ trước cậu ta tham gia cuộc thi hùng biện Tiếng Anh của toàn bộ học sinh trung học trong tỉnh giành được giải quán quân, Trương tiểu thư vì thế vô cùng hài lòng, giống như tất cả công lao này đều là của cô ấy. Lúc này, Tân Từ đang cầm bút viết một dòng lên quyển sổ ghi chép của Thiên Thâm, lại vừa nói vừa viết xuống bên cạnh một dòng giải thích, cùng với phân tích đáp án. Thiên Thâm có chút say mê nhìn ngó bút lướt nhanh của cậu ta, kiểu chữ lưu loát mạnh mẽ, ngòi bút sắc bén già dặn lão luyện, thật khó hiểu một người nhìn qua sạch sẽ như vậy lại có thể tài giỏi viết ra một hàng chữ có khí phách tiêu sái như thế. Lại nhìn đến trên mặt của cậu ta, tóc cắt ngắn, làm cho cả người càng tỏa ra vẻ nhẹ nhàng khoan khoái, đeo kính mắt lên làm cho vẻ mặt có chút nhã nhặn như thường ngày, sống mũi thẳng tắp vạch một đường cong thanh tú, vô cùng phù hợp với bộ dáng sạch sẽ của một học sinh giỏi như cậu ta.

“Cho nên, đáp án câu này phải chọn A, không chọn B, hiểu chưa?”

Tân Từ nói nửa ngày, phát hiện ra người ngồi đối diện không có một chút phản ứng nào, cậu ta nghi hoặc đem tầm mắt từ trên vở và bài thi dời đi, lại nhìn thấy Lương Thiên Thâm đang tròn tròn nhìn cậu ta không hề chớp mắt, trong ánh mắt lộ ra có chút mê mang.

Trên mặt Lương Thiên Thâm không có bộ phận nào không xinh đẹp, có một số người cũng thuộc loại hình dáng ngũ quan rất xinh đẹp nhưng mà phối hợp

với nhau liền chẳng ra gì, nhưng mà Lương Thiên Thâm lại thuộc một loại khác, ngũ quan đều rất hoàn mỹ, phối hợp với nhau lại càng toát ra vẻ hoàn mỹ. Mà hoàn mỹ trong hoàn mỹ nhất chính là ánh mắt của cô ấy, lúc không cười có chút hờ hững lạnh lùng điểm lệ, hàng lông mi màu đen giống như cánh bướm khe khẽ run lên, có thể vô hình giết người, nếu cô ấy cười rộ lên, điều đó lại là một cảnh đẹp khác, không phải là cái loại cười nũng nịu e ấp của mỹ nhân, mà là cảm giác cái đẹp linh động long lanh, xinh đẹp quyến rũ tuyệt đối không làm cho người ta thấy chán ngán, một đôi đồng tử sáng ngời giống như có thể hấp dẫn hồn phách người khác tiến vào trong đó.

Nhưng mà, lúc này ánh sáng trong mắt của cô ấy lại có vẻ có chút mờ mịt, loáng thoáng hàm chứa một chút gì đó khó có thể nói nên lời, chẳng qua đây là cảm giác trong nháy mắt, lúc Tân Từ chớp mắt rồi mở ra lại nhìn thấy vẻ mặt Lương Thiên Thâm như bình thường, biểu cảm mang theo một chút lười nhác tao nhã mê người.

“Lớp trưởng, có phải cậu đang vội hay không?”

Tân Từ hiển nhiên bị cô ấy nói trúng, giật mình một lát, khe khẽ gật đầu.

Tuy rằng Lương Thiên Thâm đi học không tập trung, nhưng mà cũng không phải cái gì cũng không để ý, cô phát hiện lúc Tân Từ đang giảng bài cho cô không dưới ba lần liếc về phía đồng hồ đeo tay trên cổ tay cô.

“Nếu đang vội thì hôm nay dừng lại tại đây đi.”

Dù sao cô nghe xong cũng như không nghe, cậu ta nói nhiều như vậy không phải lãng phí nước bọt hay sao.

Nhưng mà, trong lòng Tân Từ vẫn cố chấp xuất hiện ra ngoài: “Không được, cô Trương nói...”

Lương Thiên Thâm cũng không phải là người dễ đối phó, dường như ghét cậu ta dài dòng phát phát tay: “Cô giáo nói, cô giáo nói, cậu có thấy phiền hay không! Tôi không muốn nghe, ngày mai cậu giảng thêm cho tôi đi.”

Cô vốn là như thế này, lời nói thốt ra không biết nặng nhẹ. Cũng may Tân Từ quả thật có chuyện để ở trong lòng, cũng không có để ý đến thái độ của cô ấy ra sao. Cậu ta trầm ngâm một lát, nội tâm suy nghĩ rối rắm, cuối cùng nói: “Tôi đem bài thi cho cậu mượn, trước tiên cậu sửa chữa lại là được, ngày mai tôi sẽ đem những phần còn lại nói xong cho cậu.”

“Uhm” Thiên Thâm đem hai bài thi để vào trong cặp, trong đầu đảo qua một vòng, đột nhiên hỏi: “Cậu ngăn ra như vậy lại có việc gì gấp sao?”

Tân Từ nghĩ một chút thấy cũng không có gì không thể nói, vì thế nói: “Tôi muốn đi mua quà sinh nhật cho em gái của tôi.”

Thiên Thâm không chút suy nghĩ nói: “Tôi đi cùng cậu.”

Tân Từ mất nửa ngày cũng không kịp phản ứng, đầu của cậu ta bình thường phản ứng tốt lắm, những bài kiểm tra khó khăn ở trước mặt cậu ta đều nhất định phải buông vũ khí đầu hàng, chỉ có điều, một câu này của Lương Thiên Thâm hiện tại khiến cho đầu óc của cậu ta quay mòng mòng hình như không thể nào giải thích nổi.

Lương Thiên Thâm nhìn thấy biểu tình cổ quái của Tân Từ, không hài lòng thúc giục nói: “Cậu có đi hay không đây? Đến lúc đó các cửa hàng đều đóng cửa, cậu đừng nói là do tôi làm hại cậu.”

Tân Từ và Lương Thiên Thâm, hai người hoàn toàn không ăn khớp, không thể nào hài hòa sánh vai đi dưới ánh đèn đường sáng rực rỡ.

Bạn đang đọc truyện *Thử Hối Đáng Cay Nồng Sâu Thế Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19

Cuộc sống còn phải tiếp tục, tổ tụng còn phải tiếp tục chiến đấu, vẫn còn phải tiếp đón người nhờ vả.

Trước tiên Lương Thiên Thâm về nhà một chuyến, sạc pin cho di động, sau đó bật điện thoại lên nhìn thấy tin nhắn như máy bay ném bom thả bom bùm bùm tới, kéo dài trong một thời gian. Có điều, đều là của Viện Viện và Tuyên Hồng, đa số là nhắn tin trong ngày hôm đó, còn có tin nhắn của Tiểu Bạch. Đoán chừng những người khác có muốn hỏi chuyện kết hôn của bọn họ cũng sẽ không hỏi bên phía cô, có lẽ hẳn những việc này đã sớm được Tân Từ giải quyết.

Về phần Tiểu Bạch, Thiên Thâm hiện tại không có tinh thần để ý đến anh ta, cô tức giận đến mức thật sự không muốn nói chuyện với anh ta.

Thiên Thâm tự mình lái xe đi đến công ty luật, vừa đi vào công ty, tất cả người trong công ty dường như đồng thời ngẩng đầu nhìn hướng về phía cô, đầu tiên cô sững sờ, không kịp phản ứng khó hiểu tại sao ánh mắt của mọi người lại nhiệt tình như vậy, sau khi phản ứng khôi phục lại, đã bị mấy đồng

nghiệp bao vây xung quanh.

“Tiểu Lương a.” Ánh mắt của sếp trưởng tại sao nhìn qua lại lóe lên sáng ngời như vậy, khiến cho cô cảm thấy sợ nổi da gà.

“A, Thiên Thâm, nhãn kim cương của cô trông khá lớn đó, bao nhiêu ca-ra? Cô thật sự có thể dọa chết người a, thoáng cái đã tìm được một ông chồng lợi hại.”

Lương Thiên Thâm rất muốn bóp chết mấy cái tiếng hét chói tai lớn hơn bình thường ở bên tai cô, cả đám người đã từng này tuổi rồi vẫn còn thích cười toe toét lấy người khác ra đều nói giỡn. Hình tượng của cô lúc này ở đây rất tệ, rất khó coi, đầu to người gầy, người khác tới cửa tìm luật sư nhìn thấy họ sẽ tưởng rằng mình vào nhầm sở cảnh sát đụng phải người bị tình nghi.

Có điều, nói thế nào thì bọn họ cũng đều là đàn anh đàn chị, Lương Thiên Thâm hít một hơi bình tĩnh lại, cười nói: “Anh ấy đâu tôi mua, tôi cũng không biết.” Nói đúng sự thật thôi, nhưng lọt vào trong lỗ tai của người khác liền biến thành đôi vợ chồng trẻ mới cưới tình cảm ngọt ngào.

Ở bên kia, sếp trưởng đại nhân đang bày ra bộ dạng sát thủ trên công đường đánh đầu thắng đó mỉm cười từ từ hỏi han: “Cái cô này, có sao không mời chúng tôi. Nói, vì sao trong số chúng tôi không có một ai, không có một người nào nhận được thiệp cưới?”

Bởi vì thiệp mời không phải do tôi phát.

Thiên Thâm rất muốn nói như vậy, nhưng không thể nói như vậy.

Cô cố tình làm ra một bộ dạng thật vô tội thêm một chút hoảng sợ: “Tôi vốn muốn cho mọi người một điều bất ngờ, cho nên báo anh ấy phát thiệp mời cho cả công ty cuối cùng, nhưng mà không biết tại sao trong quá trình thực hiện lại có sai sót, khi tôi ở hội trường hôn lễ mới phát hiện không nhìn thấy mọi người, khi đó có gọi điện thông báo cho mọi người cũng không còn kịp rồi. Làm sao tôi có thể quên mọi người được, hơn nữa mọi người mà đi có phải tôi thu thêm được nhiều tiền phong bì hay không.”

Không biết về hoảng sợ này có thể lừa gạt được đám người kia hay không, cho nên, Thiên Thâm nhanh chóng thêm vào một câu: “Tôi thứ sáu, bồi thường cho mọi người, đến nhà của tôi chơi đi, ừm... Lần này là liên hoan nhỏ, đặc biệt mời mọi người.”

Mọi người lập tức bị những “lời ngon tiếng ngọt” và nụ cười của Lương Mỹ Nữ thu phục, họ thu hồi lại bộ dạng khởi bình vãn tội trên nét mặt bắt đầu nghiêm chỉnh chúc cô tân hôn vui vẻ, thao thao bất tuyệt nói với cô nên tìm một nơi thật tuyệt vời hưởng tuần trăng mật, không cần phải chịu khổ như vậy, lại tò mò xem rốt cuộc là thần thánh phương nào có thể thu phục được nữ hoàng ngành tư pháp, khiến cho cô cam tâm tình nguyện khoác lên mình tấm áo cưới gia nhập hàng ngũ những người phụ nữ đã có chồng, quá nửa phải là một người đàn ông tuyệt hảo anh tuấn tiêu sái phi phạm tài giỏi có nhiều tiền, nếu không làm sao có thể lọt vào mắt của Lương Mỹ Nữ. Mấy năm nay bọn họ thấy nhiều rồi, những người đàn ông theo đuổi Lương Thiên Thâm có thể xếp thành hàng dài từ phía đông đến phía tây thành phố, người tốt xấu thế nào cuối cùng đều có kết cục giống nhau – bị nốc ao. Thường Đại Đầu cuối cùng tổng kết phát biểu một câu: “Đến ngày nào đó nhất định phải đi chúc mừng người thắng lợi cuối cùng.”

Thật không dễ dàng mới có thể đem đám đại luật sư huyền ảo này mời từng người về chỗ ngồi của mình một, Thiên Thâm cảm thấy phía sau lưng áo sơ mi của mình cũng bắt đầu ướt. Tối hôm qua căn bản cô không ngủ, hiện tại lại bị hành như vậy, dấu hiệu đau đầu đã muốn xuất hiện. Lúc đi qua bàn làm việc thực tập của Gia Ny theo thói quen cô nói một câu: “Pha cho tôi ly cà phê, càng đậm đặc càng tốt...”

Nói hơn một nửa mới phát hiện tình hình không ổn, sắc mặt Gia Ny có vẻ hơi âm trầm, một đôi mắt trong trẻo đang nhìn cô, không có vui sướng và thân thiết như bình thường, Thiên Thâm nhớ lại, hình như vừa rồi cô ấy cũng không có đi theo nổi điên cùng đám người kia.

“Cô, đến phòng làm việc của tôi.”

“Hôm nay tôi rất bận.” Gia Ny cúi đầu lật xem tài liệu, lần đầu tiên đối nghịch với Lương Thiên Thâm.

Thiên Thâm bước đi hai bước rồi lại lùi trở về, cũng không giận: “Không cần phải cau kinh với tôi, có điều gì không cần giấu ở trong lòng, cứ nói thẳng với tôi.”

Gia Ny cúi đầu làm mặt lạnh như đang dời đi theo Thiên Thâm vào trong văn phòng.

“Được rồi, nói đi.”

Tâm tư Lương Thiên Thâm vốn không tinh tế, nhưng trong mấy năm nay nhất là từ khi trở thành luật sư cũng có qua lại giao thiệp với những người tinh tường ranh mãnh, đương nhiên cũng biết được cách kiểm tra phản ứng của người khác một cách khôn khéo.

Lương Thiên Thâm đánh giá Gia Ny, muốn tìm từ trên người cô ấy thấy một chút bóng dáng của Tân Tử, nhìn kỹ mới phát hiện ra bộ dạng hai anh em nhà này không quá giống nhau, có lẽ một người giống bố, một người giống mẹ. Tân Tử mắt một mí, làn da rất trắng, ngũ quan có vẻ hơi gầy yếu, may mà mũi của anh ta còn gồ gạc lại một chút, diện mạo của anh ta cũng không phải là liếc mắt một cái là có thể nhớ kỹ, Thiên Thâm đã sớm biết rằng bộ dạng của anh ta không phải quá dễ nhìn, nhưng cố gắng thì cũng tạm tạm. Có điều, màu da Gia Ny hơi tối, nhưng bộ dạng lại rất được, khuôn mặt không quá gầy như mặt Tân Tử, rất có da có thịt.

Một lúc lâu, Gia Ny mới buồn bã mở miệng: “Tôi không ngờ là chị.”

Thiên Thâm không hiểu: “Cái gì?”

Gia Ny đã nhìn thấy vẻ mặt khó hiểu của cô, một tia tức giận ở trong lòng bùng lên, xem ra khuôn mặt xinh đẹp ngày bình thường để cho người ta nhìn mãi không chán hôm nay tại sao lại làm cho người ta cảm thấy chán ghét, một chút về mặt vô tội hồn nhiên không biết gì ở trong mắt Gia Ny lại càng đáng giận hơn.

Về mặt Gia Ny đau khổ nói: “Tôi vẫn luôn rất cảm hận cô gái năm đó đã làm tổn thương anh trai tôi như vậy... Tôi ngàn vạn lần không ngờ người kia lại là chị, chị cũng biết sau khi chị đi, anh của tôi đem tất cả tự tôn của mình so với cái gì cũng đều nặng hơn người khác...”

Cô không muốn nói tiếp nữa, đem bộ dạng bi thảm của anh trai nói ở trước mặt người này, chẳng phải là chỉ vì trong lúc tức giận mà cô tiêu diệt hết uy phong của anh trai sao. Lần này Tân Tử kết hôn là một chuyện mà ngay cả cô đến ngày hôm đó mới được biết, nếu đổi lại là người khác, cô nhất định sẽ khóc rống lên không cho anh trai cưới, nhưng mà người kia không ngờ lại là Lương Thiên Thâm mà cô sùng bái, việc này khiến cho cô phải chịu đả kích. Cho nên cô thấy mơ hồ, cũng không biết nên làm cái gì bây giờ.

Thiên Thâm thấy mừng vì tuy rằng về mặt của Gia Ny đau khổ tức giận, nhưng không có cảm hận muốn rút da lột gân cô.

Tân Gia Ny phát hiện ra Lương Thiên Thâm cũng không có biểu lộ về áy náy hối hận gì, giống như đang nghe cô giảng giải về một món đồ bình thường không có chuyện gì liên quan tới cô ấy, cô nhất thời hết sức không chịu được để anh mình bị thiệt thòi: “Lương. Anh trai tôi đối với tôi mà nói chính là người thân nhất, tôi không hi vọng nhìn thấy anh ấy đau lòng khổ sở, tôi quyết không cho phép chị tiếp tục làm tổn thương anh ấy. Nếu không, tôi mà biết... sẽ không bỏ qua cho chị.”

Nghe ra không có chút lực uy hiếp gì, giống như là một đứa bé đang gào khóc không cam lòng hơn.

Lương Thiên Thâm rất muốn cười, thầm nghĩ: Tiếp tục làm tổn thương? Yên tâm đi lần này anh trai cô nhất định có chuẩn bị mới đến, gặp nguy hiểm không phải anh ta mà là tôi.

Nhưng mà cô không thể cười, nếu bật cười nhất định sẽ thật sự chọc giận đứa nhỏ này. Tình cảm của anh em Tân Tử rất sâu đậm, cô hiểu rõ.

Thiên Thâm ngồi ở trên ghế ngẩng đầu lên, bình tĩnh hỏi Gia Ny: “Em cảm thấy tôi là một người như vậy sao? Chỉ dựa vào việc em đã làm việc chung một năm với tôi.”

Gia Ny do dự một hồi, quan sát khuôn mặt ôn hòa của Lương Thiên Thâm từ trên xuống dưới, không quá bằng lòng nói: “Mặc dù có lúc làm việc hơi chút cực đoan, nhưng đối xử với người khác không tệ, làm việc với chị cũng rất thoải mái.”

“Vật là được rồi, chúng ta có thể tiếp tục duy trì quan hệ như vậy không? Tôi không hi vọng có chuyện gì khác tạo thành mâu thuẫn giữa chúng ta.”

“Nhưng mà, chỉ cần vừa nghĩ tới trước kia chị đối xử với anh trai tôi như vậy...”

“Gia Ny.” Thiên Thâm âm giọng ngắt lời cô: “Chuyện quá khứ, tôi không muốn nhắc lại nữa. Huống chi, huống chi đoạn quá khứ kia đối với mấy người chúng ta mà nói đều không phải là chuyện gì vui muốn nhớ lại.”

Gia Ny nhìn khuôn mặt bình thản của Thiên Thâm ở trước mặt, con ngươi trong suốt như nước tron tuột chảy vào làm cho người ta yên lòng. Thật ra, đến bây giờ cô cũng không còn muốn quá tin rằng người phụ nữ trước mắt mà cô sùng kính yêu quý này lại chính là kẻ đầu sỏ gây nên mọi chuyện kia, cô còn từng muốn nói dây tơ hồng giữa cô ấy với anh trai của mình.

“Anh của tôi, đã tha thứ cho chị?”

Lúc này Thiên Thâm mới nở một nụ cười, ra vẻ thoải mái nói: “Chuyện này, em chỉ có thể hỏi anh trai của em.”

Tuy rằng, cô đã biết đáp án.

Tàng đá trong đầu Gia Ny không phải nói thả xuống liền thả xuống được, Thiên Thâm cũng không ép cô ấy. Cô đi tới cửa, chậm chậm mở cửa, rồi lại không nhận được quay đầu lại. Thiên Thâm dường như có thể dự đoán được cô ấy sẽ hành động như vậy, tư thế ngồi ở trên ghế cũng chưa từng thay đổi.

“Còn chuyện gì à?”

Trong lòng hơi hoảng, Gia Ny đứng thẳng lưng nói: “Năm đó, thật sự chị đã phản bội anh của tôi?”

Hai tay Thiên Thâm đan vào nhau từ từ xiết chặt lại, máu đang lạnh lẽo chảy dưới làn da, hàng lông mi dài giống như cánh bướm đang muốn bay lên từ từ hạ xuống, che lấp đôi mắt rung động lòng người kia, bên môi cô nở nụ cười như đã được định sẵn.

“Đúng vậy.”

Không muốn phủ nhận điều gì, cứ nói sự thực, sự thật chính là như vậy.

Ngay sau đó cô nghe được tiếng đóng cửa nặng nề.

Ở trong yên tĩnh, Thiên Thâm lặng lẽ ngồi đó, không có một chút ham muốn gì với đồng hồ sơ vụ kiện kia. Mà bất thành linh tiếng chuông tin nhắn lại vang lên trong không gian im lặng làm cho người kia lập tức giật mình kinh hãi.

“Tôi đi công tác.”

Thiên Thâm hiểu rõ, kí tên là vị nào, Thiên Thâm không cần nhìn cũng đoán được.

Thiên Thâm cầm điện thoại ném qua một bên, một mình nghĩ lại không khỏi bật cười, kết hôn mới ba ngày, chú rể liền bỏ mặc cô dâu, dấn dò cho một câu bốn chữ mà lại dùng phương thức nhắn tin gián tiếp để thông báo.

Tiếp theo, không cần đến ba phút, lại bay tới tin nhắn tiếp theo: “Có thể cần ba bốn ngày.”

Được rồi, bây giờ tổng cộng là một lời dấn dò mười chữ cái.

Mặc kệ như thế nào, cô đành tự nhắc nhở mình cả mười lần: “Không sao cả, Lương Thiên Thâm, đây vốn cũng không phải là một cuộc hôn nhân bình thường.”

Nhưng mà, trong lòng vẫn cảm thấy rất khó chịu, thực sự rất khó chịu, một chút khó chịu và chua xót ở trong lòng, ruột gan rối bời nhưng thật sự lại không thể để cho mình có thể trút hết ra ngoài.

Giống như là lần đầu tiên bọn họ cãi nhau, Tân Tử gọi điện cho cô, lại không thể nói hai câu dễ ngon dễ ngọt người ta. Trong lòng Thiên Thâm rất tức giận, lại càng khó chịu hơn, giống như không được chồng mình coi trọng, nhưng sau đó cô lại hiểu điều này chẳng qua là do Tân Tử không giỏi biểu hiện bằng lời nói, anh ta rất sốt ruột, nhưng mà càng sốt ruột anh ta lại càng không biết nên giải thích với Thiên Thâm như thế nào.

Hiện tại anh ta cũng không cần giải thích, nhưng câu nói đơn giản như vậy giống như trước kia lại khiến cho Thiên Thâm đã tĩnh lặng tám năm nay không thể kiềm chế được thấy cơ rút đa đốn.

Cô bắt đầu lo lắng rằng mình không có cách nào có thể kiên trì, kiên trì cho đến khi anh ta chấm dứt trả thù, có lẽ cô sẽ gục ngã ở nửa đường mất.

Bạn đang đọc truyện *Thử Hỏi Đấng Cay Nồng Sâu Thế Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20

Tân Tử khó hiểu nhìn nữ sinh đang đi cùng bên cạnh mình, bình thường nữ sinh sẽ chủ động đề xuất muốn đi mua đồ cùng nam sinh hay sao? Hay là, tại cậu ta và nữ sinh tiếp xúc quá ít, không biết phong cách hành động của những cô gái bây giờ. Có điều, phong cách hành động của vị trước mắt này từ xưa đến nay một mình một kiểu, cũng không theo chuẩn mực của số đông.

Thiên Thâm nhìn người bên cạnh này giờ không nói gì, đành phải mở miệng phá vỡ cục diện bế tắc: “Này, em gái của cậu bao nhiêu tuổi rồi, thích cái gì?”

Nói đến em gái của mình, Tân Tử không thể che dấu tự hào đang dâng lên: “Năm nay nó mười bốn tuổi, bắt đầu học năm thứ hai trung học cơ sở. Thành tích của nó tốt lắm, thích đọc sách, đặc biệt thích các tác phẩm nổi tiếng...”

“Dừng lại!” Thiên Thâm lộ ra một cái vẻ mặt không chịu nổi nữa: “Tôi đang hỏi cậu cô ấy thích những món đồ gì, không hỏi cậu cô ta thích làm cái gì. Còn nữa, cậu không cần ở trước mắt tôi nhấn mạnh chuyện nhà các cậu ai ai cũng rất thích đọc sách.”

Trên khuôn mặt trắng xanh của Tân Tử thoáng hiện lên một nét xấu hổ, ý của cậu ta cũng không phải như thế, khóe mắt nhìn thấy Lương Thiên Thâm đang chờ cậu ta trả lời, liền vội đáp: “Mèo đi. Nó rất thích những động vật nhỏ.”

“Ah, những người thích động vật nhỏ là người lương thiện.” Thiên Thâm thuận miệng nói tiếp một câu.

“Cậu cũng vậy sao?” Tân Tử nhìn về chỗ đèn xanh đèn đỏ phía trước khẽ nói một câu.

Thiên Thâm không có nghe rõ: “Ban này cậu vừa nói cái gì thế?”

“Không có gì.” Tân Tử lắc đầu nhanh chóng che dấu quá khứ.

Thiên Thâm không có truy hỏi đến cùng, nhanh chóng suy nghĩ đến vấn đề “mèo”. Cô bé à, chắc hẳn tầm tuổi này thích những loại đồ chơi nhỏ đáng yêu, món quà sinh nhật này phải có ý tưởng mới nhưng cũng không thể quá quý giá, quá đắt tiền, xa hoa, Thiên Thâm nghiêng đầu đưa mắt nhìn Tân Tử, nếu quá đắt tiền, xa hoa cậu ta không mua nổi.

Đúng lúc này, hai người du khách nước ngoài cầm bản đồ du lịch về mặt lo lắng chạy đến trước mặt bọn họ, chỉ vào bản đồ du lịch dùng tốc độ phát âm rất chậm hỏi một câu: “Can you speak English?”

Chẳng biết tại sao, anh ta lại nhìn Lương Thiên Thâm hỏi.

Tân Từ đứng ở bên cạnh trên vầng trán không thể che dấu hết lo lắng, cậu ta không dám tùy tiện tiến lên trả lời thay Lương Thiên Thâm, nhưng mà lại lo Lương Thiên Thâm lúng túng nói không nên lời, đang khi tiến thoái lưỡng nan, Lương Thiên Thâm bất ngờ đáp lại một câu: “Yes, Can I help you?”

Ông du khách nước ngoài kia mừng rỡ, hai mắt lập tức tỏa sáng chỉ những tuyến đường phức tạp trên tấm bản đồ du lịch, nói một lượt, đại ý là không tìm thấy một con đường có cửa hàng thủ công mỹ nghệ, hỏi Thiên Thâm có biết hay không, bọn họ chỉ biết đại khái phương hướng chính ở xung quanh khu vực này. Thiên Thâm vừa nghe, một tia sáng lóe lên trong óc, vẻ mặt mừng rỡ quay đầu nhìn Tân từ nói: “Tôi nghĩ ra rồi.”

Tân Từ đương nhiên không rõ cô ấy nghĩ ra điều gì, sau đó cậu ta vô cùng kinh ngạc nhìn Lương Thiên Thâm, cái cô nữ sinh làm bài kiểm tra tiếng Anh chỉ được 46 điểm kia hướng về phía hai người nước ngoài bộ dáng hưng phấn, chỉ bản đồ du lịch một lúc, lại chỉ về phía trước một lát, trong miệng nói ra chính là kiểu tiếng Anh lưu loát thuần thục làm cho người khác thần phục.

Hai người nước ngoài bày ra vẻ mặt thông suốt, lập tức nhiệt tình tặng Lương Thiên Thâm một cái ôm, nói câu “Thank you very much” rồi vẫy tay rời đi.

Chờ cho bọn họ đi rồi, Thiên Thâm lập tức vỗ vỗ vai Tân Từ, trên mặt có chút đắc ý: “Tôi nghĩ ra nên mua tặng cho em gái cậu món quà gì rồi.”

Cô nghĩ rằng Tân Từ sẽ hỏi: “Mua cái gì?”

Nhưng ai mà ngờ được cậu ta lại dùng một loại ánh mắt chăm chú tìm tòi nghiên cứu quan sát Thiên Thâm, hình như rất kỳ quái.

“Sao cậu lại cứ nhìn tôi như vậy?” Thiên Thâm bị cậu ta nhìn chằm chằm khiến cả người thấy không được tự nhiên.

“Ngại quá.” Tân Từ luống cuống thu hồi tầm mắt, từ từ nhấc chân bước đi, do dự nói: “Phát âm của cậu, rất êm tai, đặc biệt thuần thục. Thành tích tiếng Anh của cậu không đến mức không đạt yêu cầu đâu.”

Có thể lưu loát trôi chảy trao đổi với người nước ngoài như vậy, ngay cả phát âm tiêu chuẩn của cậu ta cũng cảm thấy không bằng, nhưng mà mỗi lần kiểm tra tiếng Anh đều không đạt yêu cầu, điều này thật sự làm cho người ta không thể tin được.

“Cũng không nhất định là như vậy.” Thiên Thâm vờn vai, nói: “Ngữ pháp của tôi rất kém, tôi không thích cách học cứ phải nhớ công thức gì gì đó, tiếng Anh tôi nói tất cả đều bằng cảm giác.”

Thật ra, từ hồi học tiểu học đến trước năm lớp sáu Lương Thiên Thâm đều ở Anh Quốc, có điều, về điểm này cô nghĩ không nên phải kể ra trước mặt Tân Từ làm gì.

Tân Từ dường như vẫn còn rất nghi ngờ, nhưng Thiên Thâm lại kéo cậu ta về cái đề tài ban đầu kia: “Cậu có thể chú ý nghe tôi nói hay không, quà tặng cho em gái của cậu tôi đã nghĩ ra rồi.”

“Cậu nói đi.”

“Chính là cái cửa hàng thủ công mỹ nghệ vừa rồi hai người nước ngoài kia mới nói đến xong, nơi đó rất thú vị, những đồ ở đó cũng rất vui mắt, nhanh, bây giờ chúng ta lập tức tới đó, nếu không chậm chút nữa nó sẽ đóng cửa mất.”

Không thể không nói rằng, Tân Từ cảm thấy thực sự kinh ngạc, dường như cậu ta bắt đầu hoài nghi rốt cuộc con người nào mới thật sự là Lương Thiên Thâm, cũng bắt đầu hoài nghi lại có phải ấn tượng đánh giá của mình đối với cô ấy cần sửa đổi lại hay không. Nữ sinh trước mắt này tuy rằng tính tình có chút kiêu căng, nói chuyện thẳng tuột, nhưng không đến mức vô lễ, khi nói chuyện phiếm với cậu ta luôn nghĩ gì nói đấy, có đôi khi nhanh nhồm nhanh miệng nói sai vài lời, cho dù trong ánh mắt đã xuất hiện ý hối hận, nhưng ngoài miệng vẫn thật sự cứng rắn như cũ.

Còn một điều nữa, cậu ta không thể không thừa nhận, sau một thời gian ở gần cô ấy, cậu ta mới phát hiện ra cô nữ sinh này thật sự không tồi, đối với cậu ta ngoại trừ học tập, làm việc, em gái ra thì những chuyện bình thường cũng không quá để ý, nhưng trên người Lương Thiên Thâm lại có một thứ gì đó ngay cả cậu ta cũng không thể không chú ý, hình như có một lực hấp dẫn mãnh liệt thu hút cậu, hơn nữa loại cảm giác này gần đây càng lúc càng mãnh liệt. Có đôi khi ngay cả cậu ta đi học cũng không hiểu tại sao ngồi nhìn bóng lưng cô ấy lại ngẩn người, khi phục hồi tinh thần lại thấy toàn thân toát mồ hôi lạnh, chuyện này thật không bình thường, điều này cũng làm cho cậu ta rất bất an.

Lương Thiên Thâm dẫn Tân Từ đi tới cửa hàng đồ thủ công mỹ nghệ, mặt tiền của cửa hàng không lớn, bảng hiệu được làm bằng gỗ, chữ khắc bằng tay, vừa nhìn có thể khiến người ta thấy thích. Từ bên ngoài nhìn vào bên trong được bố trí rất phong cách, lúc này trong cửa hàng không có nhiều người lắm, hai người bạn nước ngoài kia đang ở bên trong chọn đồ, Thiên Thâm đẩy cửa vào, một mùi hương có bạc hà thơm mát liền lập tức chui vào cánh mũi, nhất thời khiến cho người ta sáng khoái tinh thần.

Thiên Thâm ra hiệu cho Tân Từ đi vào, cô ấy lại đi tới bên trong. Chủ cửa hàng này vừa nhìn thấy Thiên Thâm liền nhiệt tình đến bên cô chào hỏi: “Đã tới rồi, lâu lắm rồi không thấy em.”

Tân Từ nghe tiếng nói nhìn lại, chủ cửa hàng là một phụ nữ còn khá trẻ, đeo kính không số, người gầy tong teo.

Thiên Thâm đi đến trước mặt cô ấy hỏi: “Lần trước khi em tới đây có nhìn thấy một bộ đồ trang trí hình mèo con được làm thủ công, còn có ở đây không? Em thấy trong tủ kính hình như không có.”

“Em rất may đó nha, chỗ chị đây còn thừa lại đúng một bộ cuối cùng, vốn định giữ lại cho mình, em có muốn không?”

Thiên Thâm lập tức nói: “Mau lấy ra cho em xem đi.” Rồi sau đó lại vội vàng kéo Tân Từ đến bên người: “Bộ búp bê này rất đáng yêu, cậu nhìn xem liệu em gái của cậu có thích không?”

Tân Từ nhìn thấy cô chủ cửa hàng lấy từ trong kho đồ ra một cái hộp được bọc bằng plastic dài và hẹp, sau khi mở ra nhìn thấy trong hộp bày biện ngăn nắp một bộ búp bê trang trí hình mèo con bằng vải phúc hậu đáng yêu, đầu của những chú mèo con ở nơi đó đủ các phong thái khác nhau, màu sắc và hoa văn rực rỡ tươi đẹp, rất bắt mắt.

Tân Từ lấy ra một con mèo nhỏ xem cho kỹ, cảm thấy rất hài lòng, liền hỏi: “Cái này, bao nhiêu tiền?”

“Em có thể hội viên, lần trước chị nói với em là 40 đồng, chiết khấu giảm giá còn 32 đồng, 2 đồng coi như khuyến mại, 30 đi.” Thiên Thâm cướp lời, vừa âm thầm không ngừng đưa mắt ra hiệu cho chủ cửa hàng.

Cô chủ cửa hàng mới đầu có chút không hiểu, sau đó lại lập tức thông minh hiểu ý, cười nói: “Vây 30 đi, em cũng là khách quen ở chỗ chị mà.”

Tân Từ do dự nhìn chú mèo con trong tay một hồi lâu, Thiên Thâm ở bên cạnh có chút sốt ruột, lại đưa mắt ra hiệu cho cô chủ quán.

Chủ quán vội hướng về phía Tân Từ cổ vũ: “Cậu học sinh này, bộ búp bê mèo bằng vải này toàn bộ đều được chế tạo bằng tay, những thứ này của chúng tôi bởi vì đều làm bằng tay, cho nên số lượng có hạn, nếu không phải là bộ cuối cùng, tôi cũng sẽ không dễ dàng bán cho cậu như vậy.”

Tân Từ cắn chặt răng, gật đầu nói: “Chị có thể gói bộ này lại giúp tôi được chứ, tôi muốn tặng cho người khác.”

“Được.” Cô chủ cửa hàng mỉm cười đem bảy chú mèo con đặt lại vị trí, đóng nắp hộp lại, lấy ra một tờ giấy gói quà màu hồng nhạt hỏi: “Tờ giấy này được chứ?”

“Cũng được.”

“Là muốn tặng cho bạn gái sao?” Cô chủ cửa hàng vừa thành thạo đóng gói, vừa hỏi Tân Từ, ánh mắt còn hướng về chỗ Thiên Thâm liếc một cái.

Tân Từ rất thành thật trả lời: “Không phải, tặng em gái.”

Hộp quà thật sự tinh tế đẹp mắt, bảo sao những cô nữ sinh lại thích những thứ đáng yêu màu hồng phấn. Tân Từ đem tiền trả xong, cô chủ cửa hàng đem đồ giao cho cậu ta rồi nói: “Tháng này cửa hàng chị có hoạt động rút thăm trúng thưởng, chỉ cần mua một món đồ cũng có thể được tham gia, muốn thử một lần hay không?”

Thiên Thâm đẩy đẩy Tân Từ một phen: “Cậu rút thử xem đi.”

Tân Từ đưa tay cho vào trong hòm rút thăm, sờ soạng một hồi lấy ra một tờ giấy, vừa cạo ra nhìn, phần thưởng mức độ ba.

“Là phần thưởng mức độ ba.” Thiên Thâm vừa nhìn, liền hỏi: “Vây là cái gì?”

“Là được khuyến mại một đôi móc chìa khóa tình nhân.” Cô chủ cửa hàng lấy từ trong quầy ra hai chiếc móc chìa khóa bằng bạc được khuyến mại, tuy hình dáng không lớn nhưng rất tinh xảo, hai cái nếu hợp lại cùng một chỗ đó là một hình trái tim đầy đủ, nếu tách xa nhau ra chính là mỗi bên một nửa trái tim.

Thiên Thâm cảm lấy một cái nhìn xem, hướng về phía Tân Từ nói: “Rất đẹp nha, cái này cho tôi đi, tôi cùng chọn quà với cậu, lại giúp cậu chọn được món quà tốt như vậy, lấy của cậu một cái móc khóa được khuyến mại không quá đáng chứ.”

“Không sao, cậu thích thì lấy đi là được. Đúng rồi, nếu không thì hai cái đều cho cậu.” Nói xong, Tân Từ muốn đem cái móc khóa được khuyến mại còn lại đưa cho Thiên Thâm.

Sắc mặt Thiên Thâm sẽ biến đổi: “Tôi lấy hai cái làm gì, cái kia cậu cứ cầm đi.”

Tân Từ thấy hình như Thiên Thâm không vui, lại dùng vẻ mặt dửng dưng nhìn mình, căn cứ theo kinh nghiệm cậu ta đã mấy lần hiểu được cô ấy nóng giận tới rất nhanh mà cũng đi rất nhanh, dứt khoát không nói thêm gì nữa lập tức lấy cái móc khóa được khuyến mại bỏ vào trong túi tiền.

Lông mày Thiên Thâm lúc này mới giãn ra, nói: “Quà biếu lấy lòng, chúng ta đi thôi.”

Tân Từ lễ phép nói hẹn gặp lại cô chủ cửa hàng, đi trước một bước ra khỏi cửa tiệm, Thiên Thâm ở phía sau nhân lúc cậu ta không chú ý lạng lẽ nói với chủ cửa hàng: “Vài hôm nữa em sẽ đem tiền đến trả thêm.”

Giá của bộ mèo con kia chính xác phải gấp 3 lần 30 đồng có lẽ.

“Người này, là mục tiêu mới của em?” Cô chủ cửa hàng hướng về phía Thiên Thâm nháy mắt mấy cái.

Thiên Thâm sững sốt, tới lúc hiểu ra đột ngột phản bác lại nói: “Người vừa rồi, làm sao có thể!”

“Đúng vậy sao?” Cô chủ cửa hàng có chút khó hiểu: “Nhưng mà cậu ta là người đầu tiên em dẫn vào cửa hàng của chị, chị còn tưởng rằng sẽ có khác biệt.”

Thiên Thâm lại sững sốt, sau đó vội vàng khoát tay: “Đây không phải là muốn dẫn cậu ta đi chọn quà tặng hay sao.”

Cô chủ cửa hàng cười nhạt không nói, thích thú nhìn Thiên Thâm khuôn mặt ửng đỏ cùng với ánh mắt có chút hung dữ.

Lương Thiên Thâm ra khỏi cửa hàng đi cùng với Tân Từ một đoạn đường, ở ngã tư đường hai người đi tách ra, không biết vì sao không khí ở giữa hai người bọn họ có chút kỳ quái, đi cùng một chỗ cũng không có nói chuyện gì, không giống khi này bọn họ còn có thể nói chuyện câu được câu chăng, hình như đều có chút mất tự nhiên.

Ngã tư đường, trong tay Tân Từ nắm cái túi quà tặng, đứng ở trước mặt Thiên Thâm, con ngươi màu sáng được sao trời nhuộm thêm một chút màu sắc, lộ ra vẻ ẩm ướt sạch sẽ, nhìn qua thấu kính lại có một chút mỏng lung sâu xa. Cậu ta hướng về phía Thiên Thâm thanh nhả nở nụ cười, khuôn mặt bình thường nhất thời sáng ngời sống động hẳn lên, Thiên Thâm chợt thấy trong lòng mình giật lên một cái thật mạnh.

Cả đoạn đường vừa rồi cậu ta cứ suy nghĩ mãi, mới đem những lời đã nghĩ kỹ này nói ra: “Hôm nay thật sự vô cùng cảm ơn cậu, đã làm phiền cậu. Lần trước nói muốn mời cậu dùng cơm, nếu cuối tuần cậu có thời gian tôi muốn mời cậu ăn một bữa, cũng coi như là cảm ơn cậu tối nay đã đi cùng mua quà giúp tôi.”

Đứng ở trước mặt người này, Thiên Thâm cảm thấy trái tim của mình đập thình thịch vô phương cứu chữa, cô vội vàng gạt đầu, lần đầu tiên ở trước mặt nam sinh lúng túng chạy trốn.

Bạn đang đọc truyện *Thử Hối Đáng Cay Nồng Sâu Thế Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21

Thứ sáu, không khí trong công ty luật giống như sắp ăn tết đến nơi. Từ sáng sớm sếp trưởng đã bắt đầu nhìn Thiên Thâm chăm chăm, vô tình hoặc cố tình nói nhắc cho cô nhớ chớ quên hôm nay là thứ mấy.

Thiên Thâm nào dám quên, buổi trưa liền dặn dò tất cả mọi người ở trong công ty tối nay nhất định phải đến nhà cô, cô sẽ đích thân chiêu đãi bọn họ một bữa. Vì thế, mọi người đều ủng hộ, chỉ trừ Gia Ny đã từ chối trước, những người khác đều đồng ý, Thường Đại Đầu còn hô phong bì cũng đã chuẩn bị xong, chỉ chờ vào cửa sẽ đưa cho cô đâu.

Thiên Thâm trở lại văn phòng, lấy điện thoại di động ra xem, vẫn không có một tin nhắn hay một cú điện thoại nào. Đến hôm nay Tân Từ vẫn chưa về, tuy nói rằng cô đã nhắn tin nói cho anh ta biết tối nay sẽ dẫn đám bạn bè đồng nghiệp trong công ty đến nhà chơi, nhưng mà bên kia vẫn không có tin trả lời. Nói rằng ba bốn ngày sẽ về, nhưng hôm nay đã là ngày thứ năm, Thiên Thâm không khỏi có chút bận tâm, nhưng mà cầm lấy di động đấu tranh nửa ngày lại không muốn gọi điện thoại hỏi thăm trước. Vì thế, chịu đựng chờ đợi và vô cùng rớt ruột trong một ngày, di động vẫn nằm im lìm ở đẳng kia, có khi rung lên một chút cũng là nhận điện thoại của người khác.

Cuối cùng cũng đã tới giờ, cả đám người đều hoan hô reo hò, ôm lấy Lương Thiên Thâm lập tức chạy tới chỗ thang máy. Lương Thiên Thâm không còn cách nào khác, dẫn theo đám người bọn họ, đi tới căn biệt thự trong núi kia.

Mặc dù công ty của bọn họ không lớn, nhưng tốt xấu gì cũng có đến mười mấy hai mươi người, tất cả đều đứng ở trước cửa, lại có vẻ làm cho cánh cổng và cái sân của biệt thự này nhỏ đi nhiều. Thiên Thâm cũng đã sớm sắp xếp người giúp việc chuẩn bị một chút, chuẩn bị xong thức ăn và rượu ngon, lúc này cũng không cần cô mở cửa bên trong đã có người đi ra mở cổng chính.

“Phu nhân, cô đã trở về.” Một người phụ nữ nhìn qua khoảng ba mươi tuổi đang mỉm cười đứng ở cửa.

“Uhm, đã chuẩn bị xong chưa?”

Thiên Thâm vừa nói vừa đi vào trong nhà, đèn thủy tinh trong phòng sáng ngời lấp lánh, vừa vào cửa đã thấy phong cách đồ dùng trong nhà không nhiễm một hạt bụi, trên bàn ăn rất dài bày đầy những món ăn ngon miệng, bên trong thùng đã chuẩn bị xong rượu vang đỏ.

“Tốt lắm, mọi người vất vả rồi, có thể trở về được rồi.”

Thiên Thâm rất hài lòng, đặc biệt mời đến đầu bếp và bồi bàn của khách sạn quả thật có hiệu quả bất ngờ.

Cô dẫn các đồng nghiệp vào trong phòng khách, đám người bọn họ nhao nhao tranh nhau lên đem phong bì nhét vào trong tay Thiên Thâm, Thiên Thâm cầm không xuê đành phải cười nói: “Các vị ngàn vạn lần không cần khách khí với tôi, phong bì lát nữa đưa cũng không muộn, bây giờ trước tiên là ăn gì đã, muốn ăn cái gì thì ăn cái đó, thoải mái một chút.”

“Người ở đây khí phách cũng thật không phải người bình thường.” Giang Thừa Phong lão luật sư thâm niên trong công ty nhìn thấy cách bày trí của căn biệt thự trong núi này nguy nga những cũng không mất đi phong cách không khỏi tấm tắc khen ngợi.

“Chỉ có hai người ở, quá rộng, thật ta tôi cũng không thích lắm.” Thiên Thâm không đồng ý, cô dẫn đầu đi đến bên cạnh bàn rót cho mình một ly nước chanh tươi.

Sau khi tiến vào sếp trưởng đại nhân cũng đem tất cả những chỗ có thể nhìn thưởng thức một lần, rồi hướng về phía đồ dùng trong nhà cẩn thận tính toán một chút, hỏi Thiên Thâm: “Tôi cảm thấy, cái vị kia của cô kia thật đúng là có bản lĩnh, tôi nghe nói một căn biệt thự ở nơi này ít nhất cũng phải hơn một ngàn vạn. Ồ, nói đến mới nhớ tại sao không nhìn thấy vị kia của cô?”

Thường Đại Đầu cũng bắt đầu thét to: “Đúng vậy, chúng tôi chính là muốn đến xem rốt cuộc là ai có thể thu phục được Lương đại ma nữ.”

Trên mặt Thiên Thâm lộ vẻ khó xử, vội giải thích: “Thật ngại quá, mấy ngày trước anh ấy đã đi công tác, vốn dĩ nói hôm nay sẽ trở về, nhưng không biết tại sao đến giờ vẫn chưa về, đại khái là có việc nên về muộn.”

Quý Duẫn là một nữ trợ lý trẻ trong công ty cũng cẩn cẩn môi, ra vẻ tiếc nuối nói: “Cái gì a, em đến chính là để nhìn thấy phong thái của anh ta, sớm biết như vậy chúng em hai ngày nữa mới đến là được rồi.”

“Lương, cô không nói trước, không phải cố ý đó chứ?”

Thiên Thâm bị bọn họ mỗi người nói qua nói lại cho một câu không có chỗ nào để trốn, chỉ có thể bày ra một nụ cười “Xin tha” nói: “Thật ra, con người ai mà chẳng cùng chung một bộ dạng, đều có một đôi mắt, một cái mũi, một cái miệng, hơn nữa bộ dạng của anh ấy cũng không có gì đặc biệt, còn không đẹp trai bằng bạn trai của Tiểu Quý đầu. Tôi cũng không ngờ hôm nay anh ấy vẫn chưa trở về.”

“Ôi, mấy người làm gì vậy, sau này còn có rất nhiều cơ hội, còn sợ người nào có thể chạy thoát chứ.” Cuối cùng sếp trưởng cũng đứng ra chủ trì đại cục, vung tay lên chỉ hướng về phía mấy món ngon trên bàn: “Đến đi, không nên phụ tấm lòng của Thiên Thâm, chúng ta nên ăn trước rồi nói sau.”

Thiên Thâm len lén thở phào một hơi, lại vội vàng lấy ly rượu ra rót từng ly rượu vang đỏ một.

Thường Đại Đầu đưa tay lên ngăn Thiên Thâm đang chuẩn bị rót rượu: “Không cần nhiều, một chút tượng trưng là được, chúng tôi đều phải lái xe.”

“Tôi biết.”

Sau khi vào bàn, không khí càng trở nên sôi động. Người trong công ty bình thường ở chung một chỗ không có việc gì liền sẽ tụ họp đi ra ngoài làm gì đó như hát ca uống rượu, hiện tại đều tự bùng chén đĩa lượn vòng quanh một bàn toàn món ngon lại càng vui vẻ nói cười, mọi người tán gẫu đều nói về một số vụ kiện trong tay, người nào ủy thác người nào yêu cầu, rồi những vụ kiện bắt đầu đặc biệt phiền toái. Đột nhiên, có người nói chuyện công việc ban ngày nói chưa đủ một chết hay sao, hiện tại là buổi tối không cho phép nói đến nữa, cho nên bọn họ bắt đầu chuyển sang những nói những chuyện linh tinh, bắt đầu từ bạn trai của Tiểu Quý lại kéo đến trên người của cậu thanh niên Kim Nhất Minh, tóm lại chính là một cuộc bức cung vô hình, cuối cùng không thể né tránh lại kéo trở lại trên người Thiên Thâm.

Đám người Tiểu Quý bọn họ thường ngày quan hệ với Thiên Thâm cũng không tệ, lên tiếng cũng vào thẳng vấn đề luôn: “Lương, chị khai thật ra đi, vị kia của chị làm sao có thể theo đuổi được chị?”

Thiên Thâm nghiêng đầu làm bộ như đang vắt óc suy nghĩ một hồi, mặt giãn ra chậm rãi nói: “Không phải anh ấy theo đuổi tôi, là tôi theo đuổi anh ấy.”

Lời còn chưa dứt, mọi người đều trở nên ngẩn ra, vẻ mặt biểu hiện sự kinh ngạc làm cho sợ hãi.

“Không có khả năng, tuyệt đối không có khả năng!” Thường Đại Đầu là người đầu tiên nhảy dựng lên, “Nếu là cô, bắt cô theo đuổi đàn ông chỉ bằng để cô đi giết người còn nhanh hơn.”

Những người khác đều có cùng ý tưởng như vậy, nhao nhao đồng ý.

Thiên Thâm đương nhiên biết rằng bọn họ sẽ không tin, cũng không vội giải thích, hơi có chút bất đắc dĩ nói: “Nhưng mà sự thật chính là như vậy a, về mặt này anh ấy rất chậm chạp, khi đó làm cho tôi tức giận rất lâu.”

Tiểu Quý kinh hô: “Trời ạ! Quá kinh khủng, thật ư, chị cũng có lúc theo đuổi đàn ông, tại sao em không nhìn thấy chị lộ ra dấu vết gì vậy?”

“Chúng tôi cũng không phải là mới quen biết gần đây, trước kia...”

Bỗng nhiên, ngoài cổng truyền lại tiếng mở cửa, có người từ bên ngoài đi tới, Thiên Thâm ngừng lời lập tức theo phản xạ đứng dậy, trong tay còn đang cầm nửa ly nước chanh, trong lòng bàn tay hơi bắt đầu đổ mồ hôi. Mà hơn chục người bên cạnh cô đều tò mò hướng về phía cửa nhìn lại, trong lúc nhất thời trong phòng vô cùng im lặng.

Tân Tử thay đôi giày mới vừa vào cửa, lập tức cảm thấy bị một đợt sóng nhiệt thổi quét toàn thân, còn đang kinh ngạc, vừa quay đầu liền đón nhận hơn mười đôi con ngươi nóng rực như lửa, đều đang trừng mắt nhìn chằm chằm vào anh. Tân Tử tựa hồ chưa kịp thích ứng được với cảnh tượng trước mắt, ánh mắt hơi mù mờ đứng ở trước mặt cả đám người, nhìn qua trông anh rất mệt mỏi, trên khuôn mặt trắng bóc lại lộ ra vẻ tái nhợt, lông mày nhẹ chau lại, cổ áo sơ mi màu trắng khê mở ra, một tay anh kéo hành lý, một tay đang còi cà vạt xuống, tinh thần thiếu một phần sáng khoái của ngày thường.

Thiên Thâm lập tức tiến ra đón, vừa muốn mở miệng, đã thấy đáy mắt Tân Từ có một màu xanh đen dày đặc, vội vàng nhẹ giọng hỏi: “Tại sao lại mệt mỏi như vậy?”

Tân Từ không đáp, ngược lại đi lướt qua Thiên Thâm nhìn thẳng vào những người ở bên trong, mặt không chút thay đổi hỏi một câu: “Em dẫn bọn họ tới?”

“Đúng vậy, tôi có nhắn tin nói cho anh biết. Anh chưa có trả lời tôi.”

Tân Từ bước về phía trước vài bước, dừng lại trước mặt mười mấy người, nhìn đồng hồ đồng trên bàn một chút, lại nhìn bộ dáng ngây người của bọn họ, khẽ cười, về mặt mới rồi còn có vẻ cứng nhắc nghiêm túc lập tức thanh nhả dịu dàng hơn rất nhiều, anh nói: “Ngại quá, tôi vừa mới bay từ nước ngoài về, không có cách nào tiếp đãi các vị, các vị cứ tự nhiên, chơi đùa thoải mái một chút.”

Nói xong, Tân Từ liền kéo hành lý vượt qua Thiên Thâm bước nhanh lên trên lầu. Thiên Thâm mơ hồ cảm thấy tình hình của anh ta không ổn, vội vàng quay về phía đám người kia nói: “Mọi người cứ tiếp tục, tôi đi lên xem anh ấy một chút.”

Thiên Thâm đi theo Tân Từ vào phòng của anh ta, cô gõ cửa, bên trong có tiếng trả lời trầm thấp. Thiên Thâm đẩy cửa vào, trong phòng không có bật đèn, tối đen, cô chau mày nói thầm một câu: “Tại sao lại không bật đèn lên.” Vừa muốn đi bật đèn, không ngờ bị một tiếng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng ngăn cản: “Không cần bật.”

Thiên Thâm theo phía tiếng nói nhìn lại, ánh mắt dần quen với bóng tối nhìn thấy đang có một người ngồi ở phía đầu giường, chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy cái hình dáng thân hình gầy gò kia, quanh thân tản ra vẻ dịu hui, còn đâu không nhìn thấy gì khác.

“Vì sao không bật đèn.” Thiên Thâm không để ý tới lời nói của Tân Từ, vẫn cứ bật đèn lên.

Trong phòng bừng sáng, Tân Từ theo phản xạ nhắm mắt lại. Thiên Thâm thấy anh ta đã đem kính mắt ném qua một bên, thu suy nghĩ lại nhìn chằm chằm sàn nhà không biết đang nghĩ gì, bộ dạng lặng lẽ cô đơn, như là bị một tầng sương mù âu sầu bao vây lấy toàn thân.

Thiên Thâm bất giác thốt lên một giọng dịu dàng, hỏi: “Làm sao vậy? Đi công tác không thuận lợi sao?”

Qua một lúc lâu sau, không nhận được câu trả lời, cô liền đi tới bên cạnh Tân Từ, ngồi xuống cách anh ta một khoảng: “Này, tôi đang nói chuyện với anh đó.”

Tân Từ hừ nhẹ một tiếng, chậm rãi nghiêng đầu nhìn về phía Thiên Thâm, ánh sáng trong mắt chuyển động, nhìn không ra nơi đó đang ẩn giấu điều gì.

Thiên Thâm ghét nhất người khác có lời gì lại không nói ra, còn nhìn mình chằm chằm đầy ý vị, giống như cô đã phạm phải một sai lầm lớn gì vậy, vì thế giọng điệu cũng tăng nặng lên không nhịn nữa: “Làm cái gì mà nhìn tôi như vậy, tôi dẫn người về nhà không được sao, hơn nữa tôi cũng đã nói qua với anh, là tại anh không trả lời tôi.”

Lúc này, ý cười trên mặt Tân Từ càng đậm, nhưng cũng càng phát ra vẻ khinh thường.

Anh ta vẫn không có chuyện, chỉ đeo kính mắt vào đứng dậy sửa sang lại hành lý, đem quần áo bẩn lấy ra chất trên mặt đất, lại đem một vài tài liệu linh tinh gì đó vung tay ném lên trên bàn. Sau đó, anh ta lấy từ trong tủ quần áo lớn ra một cái túi nhỏ tiện lợi, đút vào trong đó một vài bộ quần áo đã được giặt sạch sẽ, kéo khóa lại xách túi muốn rời đi.

Thiên Thâm nhận thấy không ổn, lập tức tiến lên ngăn ở cửa, ngẩng đầu lên giọng nói lạnh lùng: “Anh làm cái gì vậy?”

Tân Từ bình thản đáp: “Đi ra ngoài ở mấy ngày.”

“Đi ra ngoài ở?” Giọng của Thiên Thâm cao lên, như cơn gió giống như không thể tin được hỏi lại: “Bây giờ anh đi, đám đồng nghiệp kia của tôi sẽ nhìn như thế nào?”

Tân Từ không nhìn cô, thấp giọng nói: “Sau hai ngày tôi sẽ trở về, cô tránh ra.”

Thiên Thâm khó thở, càng đứng thẳng lưng ưỡn ngực không chịu nhường một bước: “Muốn tôi tránh ra, tốt xấu gì cũng phải để cho tôi hiểu được, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì khiến cho khi trở về anh có bộ dạng sắp chết đến nơi thế này? Mấy ngày nay hoàn toàn không có tin tức, nói đi là đi, nói về là về, bây giờ còn muốn đi ra ngoài ở. Anh không sợ bị người khác chê cười, nhưng tôi vẫn sợ!”

Nét mặt tao nhã của Tân Từ vẫn bình thản như trước, giọng nói lại càng thêm trầm thấp: “Lương Thiên Thâm, hiện tại tôi không muốn nói chuyện với cô.”

Những lời này vừa thốt ra, Lương Thiên Thâm lập tức giậm chân, đôi mắt đẹp mở tròn, hung dữ nói: “Tân Từ, anh có ý gì, tôi làm gì đắc tội với anh sao?”

Tân Từ đưa mắt lại, nhìn cô không chớp mắt, rồi sau đó giống như đã hiểu ra điều gì, nhẹ nhàng cười, lạnh nhạt nói: “Cô vẫn luôn có bản lĩnh như vậy... xem ra là tôi đã coi thường cô.”

Thiên Thâm nhận ra trong giọng nói của Tân Từ mơ hồ có mùi thuốc súng, cô biết rõ tính tình Tân Từ từ xưa đến nay luôn cũng duy trì bình tĩnh, tính cách hướng nội, không để lộ ra ngoài, sẽ không bị người khác kích động một cách đơn giản, e rằng lần này ở bên ngoài anh ta đã phải chịu một sự kích

động nào đó.

Nhưng ngay lập tức Thiên Thâm há có thể nhìn con tức ngày xuống, lúc này châm biếm lại: “Phải nói là tôi đã coi thường anh mới đúng, vài năm không gặp mà thay hình đổi dạng không nhận ra.”

Tân Từ không để ý đến Thiên Thâm, muốn nhanh chóng mở cửa, Thiên Thâm giữ chặt anh ta lại, nhanh chóng lấy di động từ trong túi quần anh ta ra gọi điện thoại cho Mạc Thiên.

“Alo, là tôi, Thiên Thâm.” Ánh mắt Thiên Thâm không rời khỏi Tân Từ, trên tay cũng không chịu buông lỏng, hướng về phía di động nói thẳng vấn đề: “Lần này mấy người đi công tác làm sao vậy?”

Mạc Thiên sùng sốt ở đây đây bên kia, có chút khẩn trương hỏi: “Tân Từ không sao chứ?”

Thiên Thâm châm chọc nói: “Còn sống, ở ngay bên cạnh tôi, có điều không chịu nói cho tôi biết xảy ra chuyện gì.”

“Ôi, cậu đừng như vậy, gần đây tình hình công ty không ổn lắm, vụ kiện kia còn chưa nói, lần này chúng tôi cùng tập đoàn Duy Thiên vốn đã chuẩn bị ký hợp đồng, không hiểu tại sao đối phương lại đột nhiên nuốt lời, chủ tịch của công ty bọn họ lại trốn tránh không muốn gặp chúng tôi, chúng tôi nghe nói anh ta đã đi tới Hồng Kông, liền cũng lập tức bay tới đó tìm anh ta, nhưng mà, không có cách nào cứu vãn như cũ...”

Đầu kia còn chưa nói xong, Thiên Thâm cũng đã buông điện thoại di động xuống. Cô ngừng đầu đối diện với tầm mắt của Tân Từ, về mặt anh ta lạnh lùng nhìn cô cười như không cười nói: “Lúc này đã hiểu rõ rồi?”

Thân hình cô lao đảo, anh ta ở bên cạnh cô mở cửa đi ra ngoài.

Tập đoàn Duy Thiên, chủ tịch là Nghê Uyên.

Bạn đang đọc truyện *Thử Hối Đãng Cay Nông Sân Thế Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22

Thiên Thâm cầm cái móc khóa được khuyến mại ngắn ra, trên bề mặt của nó trong phút chốc sáng lấp lánh giống như muốn hút hết ánh sáng rực rỡ trên bầu trời vào trong. Thật ra, cái móc khóa được khuyến mại này cũng không có gì đặc biệt, so với cái mà người bạn trai cũ của cô trước đây tặng cho cô thì cái móc khóa này thật sự bình thường. Nhưng mà, ngay cả mấy cái kia để ở đâu cô cũng không nhớ rõ, nhưng lại mang theo cái này ở bên người.

Mấy ngày cuối kỳ, Trương tiểu thư sắp xếp cho Tân Từ mỗi ngày đều phụ đạo tiếng Anh một lúc cho Thiên Thâm, muốn để Thiên Thâm có vấn đề gì thì cứ hỏi Tân Từ một chút. Mức độ làm việc thật của người tên Tân Từ này lại một lần nữa Thiên Thâm được lĩnh giáo. Không chỉ mỗi ngày sau khi tan học cũng sẽ ở lại giảng bài cho cô nửa giờ, còn đem các bài ghi chép chương trình học cả ngày sửa sang lại cho cô một phần.

Thiên Thâm vốn không thích đọc sách, thế nhưng lại có thể thật sự biết điều mỗi ngày khi tan học đều tự giác ở lại. Mạc Thiên cảm thấy đặc biệt khó tin, hơn nữa đều đem những việc này quy hết cho công lao kiên định nghị lực không sợ Lương Thiên Thâm của Tân Từ.

Lương Thiên Thâm lật xem bài ghi chép trong tay, chữ trên mặt vở viết lưu loát rõ ràng, tuấn đạt phi phàm, đánh dấu chú giải lại càng cẩn thận tỉ mỉ, hơn nữa còn dùng những cây bút màu sắc khác nhau để phân biệt, những chỗ trọng điểm đặc biệt còn được cậu ta cố ý đánh dấu hoa thị. Mạc Thiên nhìn đến đỏ mắt nói: “Đồ tốt như vậy cậu không dùng thật đáng tiếc, không bằng cho tôi đi.”

Thiên Thâm lập tức né người qua, đem vở ghi ôm ghì trên ngực, hùng hồn nói: “Ai nói tôi không dùng, đây là của tôi, không tới phiên cậu.”

Mạc Thiên kinh ngạc nhìn phản ứng của Thiên Thâm, phì cười nói: “Không có nhìn nhầm chứ, không phải cậu luôn coi thường những quyển vở ghi chép gì gì đó sao, lần trước có ai kia muốn dùng quyển vở ghi chép để lấy lòng cậu không phải bị cậu kiên quyết từ chối sao?”

“Ai nói tôi coi thường vở ghi chép, tôi chỉ không thích tự mình ghi chép, lại nói, là tôi không thích người kia, chưa nói không thích vở ghi chép. Được rồi được rồi, lập tức cho cậu mượn đọc xem, không được tìm cách phá hoại, trước khi tan học trả lại cho tôi.” Thiên Thâm không đành lòng đem vở ghi chép đưa cho Mạc Thiên.

Thiên Thâm phát hiện mình lâm vào một loại vòng vây mê hoặc rất kỳ quái, mỗi ngày người ở đây nhưng tâm hồn lại bay bổng lên trên chín tầng mây, mỗi ngày đều cảm thấy vui vẻ thoải mái. Buổi sáng thức dậy mở mắt ra đã không còn chán nản rời khỏi giường, ngược lại rất nhanh nhẹn đánh răng rửa mặt rồi đi học, giống như mỗi ngày hình như đều có hi vọng mới.

Ngay cả Mạc Thiên cũng cảm thấy gần đây trạng thái của Thiên Thâm khiến người khác không thể tin được, buổi sáng không đi học muộn, giữa trưa cũng không có hẹn hò mấy nam sinh gì đó đi ra ngoài dạo mát, tiết tự học muộn cũng rất biết điều, vì thế nhìn không được lặng lẽ hỏi dò: “Có phải cậu

có chuyện tốt gì hay không? Tại sao hàng ngày mặt mày đều tươi cười hơn hờ, kiểu như tâm tình rất tốt ấy?”

Thiên Thâm tặng cho cậu ta một cái huých mạnh, lại tặng kèm cho cậu ta một cái liếc mắt: “Tâm trạng bốn tiểu thư tốt không được sao, cũng không có làm khó dễ gì cậu.”

Mạc Thiên xoa xoa đầu, lại bắt đầu miệt mài suy ngẫm cách giải bài tập vật lý, một lát sau, bỗng nhiên ôm đầu kêu trời: “Làm không ra, làm không ra!” Cậu ta cầm lấy bài kiểm tra lấy lại tinh thần quay người hướng về phía người nào đó ngồi chéo phía sau hô một câu: “Tân Tử, bài mười hai làm như thế sao?”

Tân Tử nhìn nhìn bài thi của mình, ngẩng đầu hỏi: “Cậu tính tới đâu rồi?”

“Vấn không ra, không hiểu gì cả, cậu lại đây nói cho tôi nghe một chút.” Mạc Thiên nghĩ muốn đem “đại tiên” mời đến sau đó đem những vấn đề không hiểu giải quyết một lượt.

Tân Tử đẩy quyển vở ngữ văn trong tay ra, cầm bài kiểm tra môn vật lý ngồi vào chỗ trống phía trước Mạc Thiên, nói: “Làm sao không hiểu?”

Thiên Thâm đang xem quyển vở ghi chép ngữ pháp Tiếng Anh Tân Tử viết cho cô, những lúc này tâm tư sớm đã rời khỏi quyển vở ghi chép này. Tân Tử ngồi ở phía trước bên phải cô, đang kiên nhẫn giảng giải bài tập cho Mạc Thiên, Thiên Thâm không tập trung lật lật vở, khéo mắt lại không nhìn được liếc về phía trước.

Thật ra, cô cũng không nghĩ ra, trên thân người này rốt cuộc có cái gì đâu, nhưng mà khiến cho ánh mắt của cô luôn không thể khống chế cứ tìm bóng dáng cậu ta ở trong đám người. Có một chút cảm giác mê muội, mười bảy năm nay chưa từng trải qua cảm giác này, tuy rằng buồn bực nhưng từ đầu đến cuối lại không thể kháng cự, khi vào lớp việc đầu tiên là nhìn về phía của cậu ta đã thành một thói quen; khi đi học chỉ cần cậu ta lên bảng giải bài tập, bảng đen vốn nhảm chán không thú vị cũng trở nên vô cùng đáng yêu; thời gian nghỉ giải lao, có thể không cần làm chuyện gì chỉ cần ngồi nghe giọng nói sạch sẽ thanh nhả của cậu ta truyền đến từ phía sau liền cảm thấy thật thoải mái; khi cậu ta phụ đạo cho mình đã trở thành thời điểm mà cô mong chờ nhất trong ngày, không có những người khác quấy rầy, thời gian này thuộc về bọn họ. Cậu ta cười một cái đã cảm thấy ngày mưa cũng có ánh mặt trời tươi sáng, cho dù cậu ta chỉ lơ đãng nhìn về phía bản thân mình, cô cũng sẽ kích động khó hiểu, không dám đối diện với cặp mắt trong vắt sạch sẽ kia, rồi lại không nhìn được lên quan sát cậu ta, nhìn thấy cậu ta và Thiệu Chi Chi tán gẫu rất vui vẻ liền tức giận muốn đập phá đồ đạc...

Rốt cuộc có cái gì đặc biệt đâu, hình dáng cũng không tính là quá đẹp trai, ít nhất phần lớn những người bạn trai trước kia của cô so với cậu ta đẹp hơn nhiều, cậu ta nhiều nhất cũng chỉ sáng sủa, không biết ăn nói, không hài hước không dí dỏm, lời nói với cô tuy rằng không còn cứng nhắc như lúc đầu nhưng cũng không thân thiết, quần áo mặc cho tới bây giờ đều là chiếc áo sơ mi trắng bệch, gia cảnh nghèo khó, có một người bố dượng làm cho người ta ghê tởm, từ trước đến nay cô ghét nhất những người như vậy, cậu ta hẳn phải là loại người mình không thích nhất, nhưng mà vì sao, vì sao...

“Lương Thiên Thâm, Lương Thiên Thâm?”

Thiên Thâm vội lấy lại tinh thần, hai mắt mù mờ nhìn hai người trước mặt, hiển nhiên vẫn còn chưa tỉnh táo lại.

“Cậu ngẩn ra làm gì vậy, Tân Tử gọi cậu hai lần rồi.” Mạc Thiên mắt nhìn quyển vở ghi chép trong tay cô, làm ra vẻ bộ dạng hiểu biết: “Có phải tại đang xem mà không hiểu hay không?”

Thiên Thâm đã khôi phục lại như bình thường, đang muốn cầm quyển vở gõ vào đầu Mạc Thiên, lại thấy Tân Tử đang mỉm cười nhìn bọn họ, không biết làm sao lại cảm thấy nếu mình như vậy sẽ rất thô lỗ, lập tức thu tay về, tức giận trừng mắt lườm Mạc Thiên một cái: “Bài thi tuần này tôi đã thi đạt tiêu chuẩn, cậu chẳng qua cũng chỉ cao hơn tôi mười điểm mà thôi, cẩn thận lần sau tôi sẽ vượt qua cậu cho mà xem.”

“Cậu?” Mạc Thiên hiển nhiên không để ý tới Thiên Thâm, hướng về phía Tân Tử nói: “Cậu cảm thấy cậu ấy có thể vượt được tôi không?”

Tân Tử cười nhẹ lắc đầu, nhìn Thiên Thâm lại nhìn Mạc Thiên, thoải mái nói: “Tôi thấy cũng có khả năng, cậu cố gắng lên.”

“Này... Cùng lắm, bởi vì có cậu phụ đạo cho cậu ta thôi.” Mạc Thiên có chút không phục.

“Nói đến mới nhớ.” Tân Tử có chút xin lỗi nhìn về phía Thiên Thâm nói: “Trong khoảng thời gian này tôi có chút việc, khả năng không có cách nào phụ đạo cho cậu được.”

Thiên Thâm theo bản năng nhú nhú mày, cảm xúc lập tức tụt xuống, trên mặt bày ra vẻ mất hứng: “Vì sao?”

Mạc Thiên nói tiếp lời: “Cậu không biết Tân Tử bạn thế nào đâu, hai ngày nữa kỉ niệm ngày thành lập trường mỗi lớp phải chuẩn bị một tiết mục văn nghệ.”

Thiên Thâm xụ mặt, lời nói cứng ngắc: “Kỷ niệm ngày thành lập trường? Thật sự rất nhảm chán. Nhưng mà đây cũng là chuyện của Tuyên Hồng, tại sao lớp trưởng cũng phải bận rộn giúp đỡ là sao?”

Tân Tử thấy giọng điệu Lương Thiên Thâm không tốt cũng không thể trách, đành giải thích: “Một mình Tuyên Hồng bận không làm nổi, tôi là lớp trưởng đương nhiên phải giúp cậu ấy.”

“Là tiết mục gì, chuẩn bị lại khó như vậy?”

“Thật ra, đúng lúc muốn tìm cậu nói về chuyện này.” Tân Tử ngồi sang trước mặt Thiên Thâm, mặt lộ vẻ khó khăn nói: “Lớp chúng ta và lớp 11 đều chọn

cùng một tiết mục ca múa, Văn Tiêu lớp bọn họ đã đồng ý biểu diễn. Cho nên...”

Thiên Thâm cười nhạt một chút: “Cho nên, muốn tìm tôi sao? Thật hài hước, mấy người muốn tôi hát là tôi phải hát, tôi không phải là phường hát rong.”
Tìm cô rõ ràng chỉ vì muốn đối phó với Văn Tiêu, coi Lương Thiên Thâm đây là cái gì!

Văn Tiêu là mỹ nữ số một của lớp khoa học xã hội, đang là người duy nhất trong trường có thể so sánh với Lương Thiên Thâm danh hiệu hai hoa khôi của trường. Nếu để Văn Tiêu lên sân khấu mà nói, tương đương với tiết mục ca múa của lớp 2 khoa học tự nhiên chỉ có đưa được Lương Thiên Thâm ra mới có thể so sánh cao thấp với nó. Hiện tại vấn đề lúc này là nói như thế nào để thuyết phục cô ấy, có điều, trước mắt xem ra không có hi vọng gì.

Tân Từ không ngờ Thiên Thâm lại phản ứng dữ dội như thế, giật mình, cũng không đề cập đến nữa: “Vậy coi như không có chuyện gì. Có điều, chuyện phụ đạo phải để hai ngày nữa.”

“Không phụ đạo thì không phụ đạo, ai thèm.” Thiên Thâm ném quyển vở ghi chép xuống, đẩy cái bàn ra đùng đùng nổi giận đi ra khỏi phòng học.

“Oa, tính cách đại tiểu thư lại tới nữa kìa. Tôi nhìn tính tình của cậu ấy thật sự là nghĩ mãi mà không ra, một phút trước còn rất hoàn hảo, một phút sau liền trở mặt.” Mặc Thiên nhìn theo bóng lưng Thiên Thâm lắc đầu, vừa chuyển tầm mắt qua nhìn Tân Từ liền hoảng sợ: “Tại sao sắc mặt cậu lại khó coi như vậy? Không cần phải để ý, cậu ấy chính là như vậy, mỗi ngày tôi đều bị mắng.”

Tân Từ miễn cưỡng nở nụ cười, nhặt quyển vở trên mặt đất lên: “Không có chuyện gì, tôi biết.”

Thiên Thâm chạy đến WC buồn bực rửa tay, nước trong lạnh buốt chảy qua lòng bàn tay của cô, cũng làm cho những ý nghĩ nóng nảy trong đầu cô dần dần tỉnh táo lại. Lúc đó trong WC không có mấy người, chỉ nghe ở trong phòng kế bên có người đang nói chuyện phiếm ở đó.

“Này, mình nghe nói cái cô Lương Thiên Thâm kia cùng lớp trưởng lớp đấy có ý rõ ràng với nhau đấy.” Một giọng thì thầm nói.

“Cậu nghe tin này ở đâu thế?” Giọng nói này khá giật mình.

“Có người thấy tan học bọn họ đều ở cùng một chỗ.”

“Không phải đâu, nam sinh kia mình đã thấy rồi, không phải là quá đẹp trai, hơn nữa hình như gia cảnh nghèo khó, người như vậy thật buồn, tuy rằng thành tích rất tốt, người thích hư vinh giống như Lương Thiên Thâm kia làm sao có thể thích cậu ta, những người bạn trai trước đây của cô ta người nào mà trong nhà không có tiền. Mình thấy, cô ta với Trang Thanh Hứa mới là mờ ám không rõ, nữ sinh kia thật sự là... rất dễ tiện.”

“Nhưng mà, học kỳ này Lương Thiên Thâm vẫn không có động tĩnh gì, nói không chừng nha.”

“Mình nói cái cô béo Viện Viện kia nên đau lòng đi...”

Tiếng nói dừng lại, hai nữ sinh cùng lúc đi ra nhìn thấy người đang đứng ở bên ngoài ngăn ra tại chỗ.

Lương Thiên Thâm đang cầm giấy ăn lau tay, tư thế tao nhã từng chút từng chút lau khô vết nước trên tay, cô từ trong gương nhìn hai nữ sinh ở phía sau, trong đôi mắt đen láy giống như xẹt qua một tia sáng lạnh lẽo mê hoặc, không khí căng thẳng lên trong nháy mắt.

“Cô nói tôi dễ tiện, tôi không có ý kiến, nhưng càng dễ tiện hơn chính là những tên con trai kia, ai bảo cả đám bọn họ giống như bị ma ám đi yêu thích tôi đây?” Không để ý tới trong mắt các cô ấy lộ ra vẻ xem thường, Thiên Thâm tiếp tục nói: “Tôi tốt với ai, cũng không tới lượt các cô thì thầm to nhỏ, lo tốt cái miệng của chính mình đi.”

Tiếng nói của cô mềm nhẹ vô cùng, đôi lông mày thanh tú hơi nhíu lên, cô cố ý khe khẽ giật giật môi của mình, một tay đem giấy vụn ném vào trong sọt rác, chẳng thèm nhìn liếc hai người kia một cái đi ra khỏi WC.

WC nhiều thí phi, nếu đổi lại là trước kia, Thiên Thâm căn bản không quan tâm, nhưng mà, khi nghe bọn họ kéo Tân Từ vào trong chuyện này lửa giận trong lòng cô liền không làm sao dằn nén được nữa.

Đột nhiên, Thiên Thâm dừng bước trước cửa phòng học.

Tân Từ đang ở trên hành lang cầm một quyển vở ghi chép đứng ở nơi đó đợi cô.

Nửa người cậu ta dựa trên lan can, thân hình cao gầy, ông phục màu trắng sạch sẽ, bên dưới quần dài là một đôi giày đá bóng màu trắng bởi vì giặt nhiều qua thời gian đã trở nên cũ rách.

Thiên Thâm đột nhiên cảm thấy ở trong lòng bị cái gì đó đụng vào một chút.

Cậu ta đi đến trước mặt Thiên Thâm, ánh mắt dịu dàng, mùi xà phòng sạch sẽ trên người cậu ta làm cho tinh thần cô hốt hoảng, cô hơi hơi nheo mắt lại thấy khuôn mặt tròn nhẵn trắng bóc như ngọc của cậu ta giống như đang tỏa ra một vàng sáng nhàn nhạt: “Đây vốn là một ít tôi tổng kết trước đây, hai ngày này cậu xem trước một chút đi, có vấn đề gì có thể hỏi tôi, ngại quá, chuyện phụ đạo...”

Cậu ta đang nói cái gì từ đầu đến giờ cô hoàn toàn không có nghe thấy, cô chỉ nghe thấy tiếng tim đập của mình nhanh hơn mạnh hơn một chút so với bình thường.

“Các cậu dự định để cho tôi hát bài gì?”

“Hả?” Tần Tử bị cô ấy đột ngột thay đổi chủ đề trở nên sững sốt, có điều cậu ta nhanh chóng phản ứng kịp, hiển khi lộ ra một chút sợ hãi lẫn vui mừng: “Cậu đồng ý rồi?”

“Lớp trưởng đại nhân, tốt nhất nhân lúc tôi chưa đổi ý nên sắp xếp tiết mục đi.” Một nét sợ hãi lẫn vui mừng kia hại cho Thiên Thâm phải vội vàng cúi đầu, nếu không cô có cảm giác mặt của cô nhất định sẽ bị thiêu cháy.

Cô lại giả vờ bình tĩnh cầm lấy quyển vở ghi chép trên tay cậu ta tùy ý lật giở, cố ý nhử mồi: “Nhiều ghi chép như vậy, e rằng lần sau cậu cần phải giảng giải rõ ràng tí nữa tôi mới có thể nghe hiểu được.”

Cô rốt cuộc biết bản thân mình vì sao lại tồn tại cùng lúc cảm giác vui sướng cùng lo lắng, vì sao ánh mắt luôn không dời khỏi người cậu ta, vì sao luôn hi vọng cậu ta chỉ vừa nói vừa cười ở trước mặt mình...

Bởi vì, có một điều cô chưa bao giờ biết bắt đầu mọc rễ nảy mầm trong lòng cô.

Thích, rất thích.

Bạn đang đọc truyện *Thử Hối Đẳng Cay Nồng Sâu Thế Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23

Thiên Thâm đuổi theo xuống dưới lầu, đúng lúc thấy Tần Tử đang lễ phép xin lỗi giải thích với đám đồng nghiệp của cô: “Ngại quá, trong công ty của tôi có chút chuyện quan trọng, tôi phải đi bây giờ, mọi người cứ ở lại chơi thêm một lúc đi, như vậy nhé, tạm biệt.”

Thiên Thâm lơ đãng nhìn anh ta đi ra cổng, đóng cổng lại, trước khi đi ra ngoài cũng không có liếc nhìn cô lấy một cái.

Không khí trong nhà đột nhiên trùng hẫng xuống, tất cả mọi người đưa mắt nhìn nhau, dường như cũng đều cảm thấy không khí quái lạ của đôi vợ chồng mới cưới này, không khí vui vẻ hoàn toàn không có. Mọi người hơi xấu hổ buống chén rượu xuống, dùng ánh mắt trao đổi, cuối cùng đẩy Thường Đại Đầu lên trước.

“Ôi, Thiên Thâm à, tôi thấy thời gian cũng không còn sớm, chúng tôi đi về trước đây.” Anh ta lại làm ra vẻ khôn ngoan muốn không khí sôi nổi hơn, nói: “Tôi thấy vị kia của cô bộ dáng rất bận rộn, cô nên thông cảm cho anh ấy nhiều hơn, sự nghiệp bên ngoài của đàn ông càng lớn thì áp lực cũng càng nhiều.”

“Khụ, khụ.” Sếp trưởng trừng mắt liếc anh ta một cái, đi đầu đứng dậy: “Được rồi, bây giờ chúng ta đi thôi, mấy người ai còn chưa đưa phong bì thì đưa nhanh đi.”

Thiên Thâm rất muốn bày ra một nụ cười để làm hòa dịu một phần không khí ngột ngạt, nhưng mà, thật sự cô không cười nổi, nhìn cô cố gắng làm cho mình trở nên khôn khéo dịu dàng, nhưng cô vẫn như trước không thích hợp làm một người giỏi đeo mặt nạ che dấu tâm tình. Giống như bây giờ đứng trước mặt mọi người cũng đều phải cố gắng hết sức, cái loại cảm giác tức giận không có chỗ để xả ra này thật sự làm cho người ta cảm thấy ảm ức. Thiên Thâm miễn cưỡng nói xin lỗi mọi người, tiễn bọn họ tới cửa, sau đó quay người lại đối mặt với một căn nhà trống rỗng lung tung lộn xộn, hận không thể dùng một mồi lửa đốt cho xong chuyện.

Nhưng mà, trên thực tế hai giờ sau, cô thu dọn tất cả sạch sẽ, bàn ăn trơn bóng như mới, sáng bóng đến mức có thể soi gương được, Thiên Thâm trải khăn trải bàn sạch sẽ lên, lại đem chỗ rượu vang đỏ chưa uống hết để lại vào tủ rượu, chén bát trong phòng bếp cũng được thu dọn xong xuôi, đến khi thu dọn xong rồi liếc nhìn đồng hồ đã quá mười hai giờ.

Thiên Thâm tựa vào ghế sa lon, trong tay cầm di động, nghĩ một chút trước tiên cô vẫn nên gọi điện thoại cho Nghe Uyên, nhưng mà điện thoại luôn trong trạng thái chỉ đồ chuông, không có người bắt máy. Hung hăng vỗ xuống cái đệm dựa một cái, Tiểu Bạch này nếu một ngày nào đó để cô bắt được cô không đánh cho một trận thì cô không tên là Lương Thiên Thâm nữa.

Thiên Thâm lại ngồi dậy gọi điện thoại đến di động của Tần Tử, mặc dù cô cũng không biết nên nói gì, nhưng mà cô vẫn muốn gọi điện thoại, cô luôn hành động trước khi suy xét.

Điện thoại vang lên hai tiếng đã được bắt máy, Thiên Thâm vừa muốn mở miệng, lại nghe đầu bên kia trong điện thoại truyền tới một giọng nữ mềm mại: “Xin hỏi tìm Tần Tử phải không? Bây giờ anh ấy đang tắm không tiện nghe điện thoại.”

Ngon đèn trước mắt chao đảo, lác rư phá rối suy nghĩ của cô, giống như tín hiệu TV đột nhiên đứt đoạn, tiếng ồn cùng ruồi nhặng ùn ùn kéo đến đầy màn hình. Trong đầu Thiên Thâm như bị sét đánh thẳng xuống mặt đất bằng, oanh một tiếng tóe lửa văng ra khắp nơi, bên tai vang lên ong ong, màng tai

bị xé rách đau đớn.

Giọng nữ kia mềm mại thật dễ nghe, dịu dàng như lông chim lay động, nhưng mà khi chạm đến lỗ tai của Thiên Thâm lại đúng là một lưỡi dao sắc nhọn khoét từng chút một vào màng nhĩ của cô: “Àlo? Xin hỏi là ai vậy, muốn nhắn lại gì không?”

Thiên Thâm bình tĩnh lại một chút, lạnh nhạt hỏi: “Hiện tại anh ta đang ở đâu?”

Đối phương nghe được tiếng nói của cô dường như cũng sững sốt, có điều vẫn dịu dàng đáp: “Anh ấy đang ở nhà a.”

Nhà?

Lương Thiên Thâm ném văng điện thoại di động trong tay ra ngoài, di động bay xẹt qua tạo thành một đường cong không đẹp mắt gì, sau đó hung hăng nện vào màn hình TV LCD 64 inch phát ra một tiếng nặng nề, vỡ đôi thành hai mảnh.

Quả nhiên cô tu dưỡng vẫn chưa được tốt! Mãi mãi vẫn không có khả năng tu dưỡng tốt được! Tu dưỡng vài năm vẫn có thể bị cái người gọi là Tân Từ kia kích động một chút lập tức hiện nguyên hình!

“Khốn nạn, mẹ kiếp rốt cuộc có mấy cái nhà không biết!”

Thiên Thâm giận dữ, vung tay lên gạt hết chén nước và đĩa quả trên bàn trà, tiếng đồ dùng bằng thủy tinh bị bẻ nát tạo thành tiếng vọng trong căn phòng tĩnh lặng giữa đêm dài có vẻ đặc biệt làm người ta sợ hãi, quả táo đỏ rục rơi đầy đất, lún lụng tung khắp nơi.

“Tôi còn đang mệt mỏi lo lắng Tiểu Bạch đã làm gì anh, giỏi lắm, ngay tức khắc đã đi tìm tình nhân. Giỏi lắm, Tân Từ, rất giỏi, giỏi vô cùng!”

Thiên Thâm thở hồng hộc đi qua đi lại ở trong nhà, động một tí là đá vào một cái bình hoa quý giá, đập vỡ một cái khung tranh thủy tinh, phòng khách mới được thu dọn xong trong giây lát trở nên vô cùng thê thảm. Cô vỗ vỗ cái trán không ngừng hít thở không khí, liều mạng mở trừng hai mắt, vẫn không có cách nào ngăn cản vành mắt đã trở nên đỏ hồng.

“Anh muốn chơi? Tôi chơi cùng anh.”

Lương Thiên Thâm vọt tới trước TV nhấc di động lên, tuy rằng vỡ thành hai nửa nhưng sau khi ghép vào lại khởi động được. Chất lượng NOKIA quả nhiên có đảm bảo, Thiên Thâm tra danh bạ lập tức gọi điện thoại cho Mạc Thiên.

“Alo, là tôi.” Thiên Thâm cầm chìa khóa xe vừa đi giày, vừa cắn răng hỏi lên điện thoại: “Không nên giờ trò với tôi, lập tức nhanh chóng nói cho tôi biết địa chỉ cái nhà bên ngoài của Tân Từ kia.”

Ban đêm, trên đường cái xe cô thừa thốt dần, Thiên Thâm lái xe như bay chạy vào trong thành phố. Trong đầu, trong lòng tạo thành một mớ rối loạn, không biết hiện tại mình đi đâu làm gì, bắt kẻ thông gian, tranh luận, nổi đóa, cô hoàn toàn không nghĩ tới, chỉ muốn biết một chút xem cái nhà kia như thế nào, cái người phụ nữ dễ mỗi khi cảm thấy phiền muộn anh ta đều nghĩ đến đầu tiên là người như thế nào. Người đã đang xui xẻo, làm cái gì cũng không thuận lợi, cả một đoạn đường thẳng rút cuộc còn có thể bị cảnh sát ngăn lại ở giữa đường, nói là kiểm tra nồng độ cồn, nhائن chịu đựng phối hợp với cảnh sát làm xong việc, chân nhún ga phóng thẳng đến cái nơi gọi là khu chung cư cao cấp kia.

Thiên Thâm nhìn cửa chính trước mặt một chút, điều chỉnh hơi thở, không để cho mình nhìn qua sát khí quá nặng, sau đó nhấn chuông, chuông cửa vang lên rất lâu nhưng không thấy có người ra nhận, Thiên Thâm lại nhấn thêm vài lần, cuối cùng cũng có người bắt máy. (cái loại chuông cửa có điện thoại ấy)

“Ai vậy?”

Giọng nữ mềm mại, hơi thở có chút hân hển.

Thân thể đang run lên của Thiên Thâm ngừng lại, cố ý cười nhẹ khinh thường một chút, chậm chạp nói: “Tôi là vợ cả, cô là vợ lẽ, mở cửa.”

Đối phương dường như ngẩn ra, lập tức không có phản ứng, đang lúc Thiên Thâm lại muốn mở miệng chậm chạp, một giọng nói sạch sẽ vang lên: “Mở cửa cho cô ấy.”

Cửa chính mở ra, Thiên Thâm dùng sức kéo cửa ra đi vào. Trong thang máy, cô tự nhủ với chính mình: cho dù nhìn thấy cái gì, cho dù nghe được điều gì, đều phải bình tĩnh, ngàn vạn lần không thể mất thể diện, ngàn vạn lần không thể.

Cửa thang máy mở ra, cô vừa đi ra, cửa phòng đối diện với cô đã lập tức mở ra từ bên trong.

Đi một đoạn đường dài như vậy, hơn nữa trong lòng phiền muộn, máu nóng dâng lên, trên lưng Thiên Thâm đã phủ một tầng mồ hôi, trên trán cũng lấm lấm mồ hôi, hơi lạnh từ bên trong thổi ra lập tức khiến toàn thân cô nổi da gà.

Dáng người Thiên Thâm rất khá, tầm 1m68, hơn nữa đang đi trên đôi giày cao gót mười phân, chiều cao sớm đã vượt mức 1m75, nhưng mà người phụ nữ ra mở cửa kia lại có thể nhìn thẳng với cô.

Cô vốn đã chuẩn bị tư tưởng mình sẽ đối mặt với một người xinh đẹp dễ thương, giả nai, nhìn sắc mặt đã thấy là điển hình của một con hồ ly tinh được bao nuôi. Nhưng mà, cô gái ở trước mặt này, mái tóc dài sáng mềm màu hạt dẻ sóng sánh tới eo tràn đầy vẻ nữ tính, gương mặt trái xoan nõn nà xinh xắn trong sáng giống như có thể thấm ra nước, tuy nói rằng không có đôi mắt to xinh đẹp kinh người như Thiên Thâm, nhưng cũng là thùy mị như nước.

xinh đẹp như hoa, mũi dọc dừa thanh tú, làn môi mỏng mềm màu hồng nhạt, lại thêm chiếc eo thon mảnh khảnh, bộ ngực đầy đặn, chân dài thon nhỏ...

Lương Thiện Thâm có vẻ đẹp đầy khiêu khích, làm cho đàn ông có ham muốn theo đuổi được tìm hiểu mảnh liệt, nhưng mà cô gái này lại tương phản với cô, toàn thân từ trên xuống dưới đều có một chữ – nhu, ôn hòa dịu dàng yêu kiều như hoa bách hợp, có thể như nước chảy đá mòn làm cho đàn ông không thể buông ra.

Chiều theo từ bên ngoài nhìn vào, Thiện Thâm lại càng giống một con hồ ly tinh miệng lưỡi bén nhọn hơn, còn vị này càng giống một người vợ hiền dâu thảo đúng cách.

Tình hình này khiến cho Thiện Thâm có chút không kịp chuẩn bị, cô buộc chính mình phải nhắm mắt lại, ổn định tinh thần, mở mắt ra lướt qua cô gái kia, nhìn vào trong phòng, nhưng mà ngọn đèn trong phòng rất tối không thấy rõ điều gì.

“Đang làm chuyện mờ ám gì vậy.” Trong tâm Thiện Thâm cười lạnh.

“Đừng chặn ở cửa làm gì vậy, để cho tôi đi vào.” Thiện Thâm hơi cương quyết kéo tay của cô gái kia ra, không có thay giày dẫm thẳng giày cao gót đi vào trong nhà.

“Cô không biết trước khi vào nhà phải đổi dép hay sao?”

Ngọn đèn sáng lên, Tân Từ đã đứng ở trước mặt cô, anh ta không có đeo mắt kính, mặc trên người bộ quần áo ngủ màu đen bằng tơ, rất thoải mái vắt chân lên. Chưa bao giờ cô biết, Tân Từ cũng có thể kêu gọi như thế, ví dụ như hiện tại. (từ kêu gọi là nguyên văn nhá =.=)

Đề nén máu nóng đang không ngừng cuộn cuộn dâng lên ở trong lòng, Thiện Thâm làm lơ không nhìn Tân Từ, dạo bước đến trước sofa thản nhiên ngồi xuống, mặt của cô đã lạnh đến mức đáng sợ, khóe miệng còn ẩn chứa nụ cười lạnh, cứ như vậy đối diện với Tân Từ.

Cửa phòng ngủ vẫn đóng lại như cũ, Thiện Thâm nhanh chóng quét mắt khắp cả gian phòng, phong cách trang trí đơn giản, nhưng mà liếc mắt một cái có thể nhìn ra là từng được thiết kế tỉ mỉ, đồ dùng dụng cụ trong nhà đều của những nhãn hiệu nổi tiếng, lại nhìn về phía bàn trà trước mặt, một chai rượu vang đỏ, hai ly rượu đế cao, bên trong còn có rượu uống chưa xong, lẳng lẽ tỏa ra ánh sáng màu đỏ nhàn nhạt.

Thật sự rất hào hứng nha.

“Sao thế, xem ra tôi tới không đúng lúc, làm hỏng hứng thú của hai người.” Thiện Thâm nâng một ly rượu lên quan sát một chút, lại đặt ở dưới mũi hít hà, lông mi khẽ động giương mắt nhìn về phía Tân Từ.

Về mặt tân Từ bình tĩnh, vẫn đứng ở nơi đó không nhúc nhích. Người phụ nữ kia ở phía sau anh ta đóng cửa xong cũng đi đến bên cạnh anh, nhẹ chau đôi mày thanh tú lại nhìn Thiện Thâm.

Bộ dạng mảnh mai bất đắc dĩ như thế, thực sự tưởng mình là nữ chủ nhân của cái nhà này hay sao?

Thiện Thâm hít sâu một hơi rồi lại khẽ nhàng thở ra, thật sự muốn xông tới tặng ngay cho con tiện nhân kia một cái tát, nhưng mà cuối cùng cô cũng kiềm chế được, nếu thật sự ra tay có thể làm mất thể diện của cô.

Thiện Thâm không hề báo trước phun ra một câu nói, sau khi nói xong ngay cả chính cô cũng đều âm thầm sợ hãi.

“Anh mệt mỏi như vậy, còn dự định làm gì nữa?”

Sắc mặt Tân Từ hơi trầm xuống, môi mỏng nhấp nhẹ: “Lương Thiện Thâm, không nên làm loạn.”

Thiện Thâm vung tay lên, rượu vang đỏ trong ly rượu đổ lên trên tấm nệm ghế sofa màu trắng, lập tức vẽ lên một màu đỏ tươi đẹp kinh người, tiếp theo khẽ nhàng buông lỏng tay, chén rượu rơi thẳng xuống sàn nhà màu nâu vàng.

“Tôi không nói đùa với anh.” Lương Thiện Thâm thu hồi nụ cười đứng lên, ánh mắt lạnh như băng: “Chuyện Nghe Uyên, tôi sẽ lên tiếng hỏi rõ ràng giúp anh. Chuyện cô gái này, anh có phải nên nói rõ ràng với tôi hay không?”

“Tôi không có gì phải nói rõ ràng. Còn nữa...” Tân Từ trầm giọng nói: “Cô không nên hiểu lầm, tôi chỉ rất tức giận việc Nghe Uyên phá hỏng một số vụ làm ăn lớn của tôi, đối với chuyện giữa các người tôi hoàn toàn không có hứng thú.”

Thiện Thâm sùng sốt, trong lòng nhất thời cuộn cuộn dâng lên chưa xót làm cho cô tiến từng bước đến gần Tân Từ ngẩng đầu lên đối diện với anh ta cao giọng hỏi: “Làm ăn lớn, bao nhiêu, mấy trăm vạn, mấy ngàn vạn, hay là mấy triệu? Tôi để Nghe Uyên đền anh không được sao, có cần phải tức giận như vậy không, thật sự là không thoát khỏi lớp vải lót của người nghèo.” Thiện Thâm nhất thời khi nổi nóng liền sẽ không lựa lời mà nói: “Anh đã muốn chơi, tôi cũng liều mình bồi quân tử. Chín giờ sáng mai mang theo chứng minh thư, tôi chờ anh ở cục dân chính, chúng ta đăng ký.”

Tân Từ ngăn con tức, trong mắt có cái gì đó nhanh chóng tụ lại, nhưng vẫn giữ im lặng.

Cô đẩy Tân Từ ra, đi tới trước mở cửa, không đếm xỉa đến cô gái kia, đưa lưng về phía bọn họ nói: “Tân Từ, tôi hận nhất là gì, anh nên biết rõ. Không nên làm ra chuyện để cho tất cả mọi người đều không thể cứu vãn.”

Cửa bị Lương Thiện Thâm nặng nề đóng lại.

“Chuyện như vậy, không phải cô đã sớm làm rồi sao?” Tần Từ đưa đôi mắt lạnh như băng về phía cửa phòng khẽ giọng kêu lên.

“Không đuổi theo sao?” Giọng nói vẫn mềm mại như cũ, cô gái yếu đuối dịu dàng vẫn đứng xem cuộc chiến từ đầu đến cuối đã mở miệng, mặc dù nói như vậy, nhưng mà trong lời nói cũng không có ý lo lắng gì.

Tần Từ ngồi xuống, đưa tay chạm vào vết rượu vang đỏ trên ghế sofa, lạnh nhạt nói: “Em trở về đi, anh muốn một mình yên tĩnh một chút.”

Bạn đang đọc truyện *Thử Hối Đáng Cay Nồng Sâu Thế Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24

Tính cách Lương Thiển Thâm nóng nảy, tính nết hay thay đổi, miệng lưỡi ác độc vô tình, “mỹ danh” kiểu căng phách lối sớm đã truyền bá ra ngoài, nhưng khi thật sự đem kiến thức của mình ra lại là một “mỹ cảnh” khác.

Tần Từ không biết đây là lần thứ mấy được cả lớp ủy thác thay mặt chạy tới tiến hành “khai thông” với Lương Thiển Thâm, rất có cảm giác sút đầu mẻ trán. Đám người trong lớp tuy rằng lúc đầu vì Lương Thiển Thâm chịu lên biểu diễn mà vui mừng trong chốc lát, nhưng mà dần dần bị những yêu cầu hà khắc và tính nết khó khăn của cô ấy làm cho ai nấy mệt mỏi hơi tai, cũng không muốn tiếp tục hợp tác với cô ấy, chỉ có Tần Từ chạy tới chạy lui hai bên, muốn làm dịu đi cục diện căng thẳng của hai bên.

Nhưng mà mọi người cũng nhận ra, Lương Thiển Thâm đối với lớp trưởng cũng nghe lời vài phần, cho nên bên này bọn họ muốn bàn bạc cái gì tất nhiên sẽ giao cho Tần Từ đi nói chuyện với Lương Thiển Thâm. Thiển Thâm thấy Tần Từ khổ cực như vậy mà bộ dạng lại vẫn đặc biệt có trách nhiệm, cũng bị mềm lòng không bắt bẻ gì nữa đồng ý hát bài 《Bỏ mặc Bỏ mặc》của Tiêu Á Hiên. Cuối cùng, cái đám chết tiệt kia lại không biết suy xét truy hỏi đến cùng: Cậu biết chơi nhạc cụ không?

Thiển Thâm đề nén con tức lại, tươi cười sáng lạn trả lời: “Rất cuộc các cậu muốn tôi vừa hát vừa nhảy, hay là muốn tôi vừa hát vừa đánh đàn, hay là muốn tôi vừa hát vừa nhảy vừa đánh đàn a?”

Một vài tiếng “A” véo von vang lên, nghe xong một đám người trong ban ủy viên của lớp rụt đầu không dám lên tiếng.

Thiển Thâm giận dữ hừ một tiếng, ai mà không biết cái tiểu tâm tư của bọn họ, Văn Tiêu là tài nữ lần này lên sân khấu biểu diễn là vừa đàn vừa hát, bọn họ sợ tiết mục của lớp mình không sánh bằng, thật sự muốn dùng thêm chút mẹo khéo gì đó. Thiển Thâm từ nhỏ đi theo mẹ học Piano, nhưng mà ngay khi còn bé tính cách đã không tốt không thể hứng thú nổi với cái cách đào tạo truyền tình cảm gì gì đó, học qua loa vài năm liền ngừng tay. Đến tận khi mẹ của cô mất, cô chịu đựng kích lớn, lại một lần nữa học môn nghệ thuật này để tưởng nhớ về mẹ, bởi vậy, mỗi ngày cũng sẽ lặng lẽ luyện tập khoảng một giờ. Mặc dù không đạt đến trình độ người khác xem mà thần phục, lên biểu diễn trên sân khấu cũng không phải là chuyện khó, nhưng mà cô lại không muốn không có ý tưởng mới cứ phải đi theo đuôi Văn Tiêu, nên lựa chọn ca hát thêm múa phụ họa.

Mỗi ngày tập luyện ca múa cũng là một chuyện hành hạ người khác, tính khí Lương Thiển Thâm vốn cũng không phải là một người giỏi kiên nhẫn, cho nên đối với mấy cô bạn nữ học cùng lớp nhảy phụ họa cô vô cùng bức bối. Không phải chỉ là mấy bước nhảy thôi sao, nhưng tại sao mấy cô ấy học ba ngày vẫn cứ học trước quên sau. Thiển Thâm lúc đầu còn có thể nén con tức giận xuống làm nẫu một lượt, nhưng mà lại cứ lặp đi lặp lại nhiều lần cuối cùng không nhịn được nữa chửi ầm lên với sáu cô nữ sinh này một phen.

Đợi đến khi Tần Từ tới mọi chuyện đã hồng bét, Thiệu Chi Chi ở giữa đang ngăn lấy Lương Thiển Thâm ở bên trái và sáu nữ sinh kia ở bên phải, Tuyên Hồng đầu đầu tay chống nạnh mặt xanh mét không nói được câu nào. Lương Thiển Thâm hai tay vòng qua ngực liếc xéo, mấy nữ sinh kia chỉ cần mở miệng nói câu nào, bên kia lại giống như được dịp bùng nổ như mấy người đàn bà chanh chua chửi đồng chí vào mũi của mấy cô đó mắng to không dứt.

Tần Từ vội vàng vàng bước lên phía trước kéo Thiển Thâm qua một bên thấp giọng hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Thiển Thâm nhìn Tần Từ, cũng nhíu chặt mi lại, tức giận nói: “Đám người kia ngu đến mức không có cách nào có thể dạy được.”

Tần Từ lại đi qua khuyên giải một hồi, bên kia cuối cùng cũng ổn định, có điều những ánh mắt hung tợn kia vẫn còn đang đảo quanh trên người Thiển Thâm.

Tần Từ đi trở về bên cạnh Thiển Thâm nói với cô: “Hôm nay không tập luyện nữa, cái bộ dạng này có luyện tập tiếp cũng vô dụng.”

Thiển Thâm ậm ừ không đưa ra ý kiến, vốn cô cũng không có tâm tình gì dạy tiếp được nữa, vì thế rất rõ ràng gật gật đầu.

Tần Từ cúi đầu hắng giọng, nhẹ nhàng nói: “Vậy thì... chúng ta đi ăn cơm đi.”

Mặt Thiển Thâm mới ban nãy còn nổi giận đùng đùng nháy mắt tiến thoái lưỡng nan cứng lên, tức giận chưa tiêu tan mà lại bị làm cho kinh ngạc đến mức

mở to hai mắt nhìn, trong lòng vừa bùng nổ vừa nhảy dựng lên: “Cậu nói cái gì?”

Tân Từ vẫn hơi ngẩng đầu ánh mắt dịu dàng thanh nhã, tiếp theo lặp lại một lần nữa: “Không phải tôi nói rằng sẽ mời cậu ăn bữa cơm sao, hôm nay được không? Vốn muốn thứ bảy mời cậu đi, nhưng mà em gái của tôi hiếm khi được về nhà một chuyến, tôi phải đi cùng nó, cho nên...”

“Cũng được, đúng lúc tôi cũng đang đói bụng.” Không đợi Tân Từ nói hết lời, Thiên Thâm lập tức ngắt lời cậu ta: “Mau thu dọn đồ đạc đi, chúng ta đi thôi.”

Ý của Thiên Thâm là chọn qua một quán ăn là được rồi, cô không muốn làm khó Tân Từ. Nhưng mà, ở phương diện này Tân Từ cố chấp như trước, thật sự dẫn Thiên Thâm đến một nhà hàng cách trường học một đoạn đường khá tĩnh tế sạch sẽ. Thiên Thâm đánh giá, tuy nói mặt tiền của nhà hàng này không lớn, nhưng mà bên trong lại độc đáo mát mẻ thoải mái, trên bàn ăn bên cửa sổ bày biện những món ăn cũng làm cho người ta thấy thèm, nhưng mà...

Thiên Thâm kéo Tân Từ đang muốn đi vào trong lại, cẩn thận nói: “Bên trong này hình như không có nhiều người, hay là đi sang nhà khác đi.”

Tân Từ nhìn chằm chằm ánh mắt của cô ấy đang di chuyển quan sát khắp nơi, trên mặt mang theo ý cười: “Cậu không cần lo lắng, nơi này tôi nghe nói đồ ăn ngon giá cũng rất hợp lý.”

“Ai lo lắng cho cậu.” Thiên Thâm thực không chịu được kích động, khẽ lúng túng trừng mắt lườm Tân Từ một cái, lập tức đi vào.

Tân Từ hỏi Thiên Thâm thích ăn cái gì, Thiên Thâm nói ngay một câu tùy ý, Tân Từ đành phải tự mình chọn bốn món ăn và một món canh.

“Nghe nói cháo vịt ở nơi này rất ngon, hôm nay nếm thử đi.” Cậu ta lại nghĩ tới điều gì, hỏi: “Cậu muốn gọi đồ uống gì?”

Không ngờ cậu ta vẫn còn nhớ bản thân mình lúc ăn cơm thích uống đồ uống, Thiên Thâm mỉm cười nói: “Không cần, có canh là được rồi.”

Từng món ăn được mang lên, Thiên Thâm nếm thử từng thứ một, quả nhiên rất ngon miệng. Cô thật sự rất đói bụng, thức ăn đầy bàn giống như đang nở nụ cười vẫy gọi cô mau chóng bắt tay vào hành động, cô cũng không khách khí bắt đầu ăn. Nhưng mà ăn nửa ngày lại phát hiện người đối diện không có động tĩnh gì, động tác lấy đồ ăn dừng lại, Thiên Thâm khó hiểu nhìn Tân Từ hỏi: “Nhìn tôi ăn thì sẽ no sao? Cậu cũng ăn đi.”

Tân Từ nở nụ cười, rất cẩn thận tháo kính mắt xuống cất kỹ, tiếp tục không nhanh không chậm gấp đồ ăn ăn một miếng, nói: “Tôi vẫn chưa ăn, còn cậu nên ăn từ từ thôi, ăn quá nhanh sẽ bị nghẹn mất.”

Thiên Thâm nhất thời hiểu ra vừa rồi tướng ăn của mình mất hết cả hình tượng, chán nản đến mức thiếu chút nữa cắn gãy thìa, đầu cũng nhanh chóng chôn vùi vào trong bát cơm.

“Gần đây cậu biên đạo múa rất khổ cực.”

Thiên Thâm sững sốt, lập tức ngừng đầu.

Tân Từ cũng không có nhìn cô ấy, thìa trong tay gấp lên một miếng sườn xào chua ngọt, dịu dàng nói: “Cậu biên đạo phần múa kia tôi cũng nhìn thấy, rất đẹp, nhưng mà, có lẽ tại cậu đã từng học múa nên không cảm thấy khó khăn, nhưng mà các bạn ấy lại lần đầu tiên tập múa như vậy, e rằng trong chớp lát không học tốt cũng khó tránh. Cho nên, cậu có thể điều chỉnh mức độ khó giảm xuống một chút được hay không?” Cậu ta nâng mi lên nhìn về phía cô, đôi mắt sáng kia phản phát như một dòng suối mát, nhìn đến mức trong lòng Thiên Thâm xoay chuyển ngàn vạn lần.

Thiên Thâm không phải là người ưa nịnh, lại càng không phải là một người thích cứng rắn, nhưng ngay sau đó lại cảm thấy không có chút sức chống cự nào, không tự chủ gật gật đầu: “Quay về tôi sẽ sửa đổi lại.”

Tân Từ vốn nghĩ rằng cần phải hao phí một thời gian mới có thể khuyên bức tượng phật này di chuyển, không ngờ lại dễ dàng như thế trái lại khiến cậu ta lập tức không đón nhận kịp, một lúc lâu mới cười nói: “Cảm ơn.”

Một bữa cơm ăn trong bầu không khí cực kỳ ấm áp, trong không khí ngoại trừ mùi thơm của món cháo vịt dường như còn mờ ảo thêm cái gì nữa. Lương Thiên Thâm thu tính cách nóng nảy lại mặc dù không tính là dịu ngoan nhưng cũng khá ôn hòa, điều duy nhất khiến cô không thoải mái chính là tốc độ tìm đập rất không bình thường, có chút hưng phấn quá độ nhưng lại không thể bày ra cho thiên hạ nhìn thấy, phải nhẫn nhịn làm cho cô có chút vất vả. Nụ cười trên mặt Tân Từ so với thường ngày nhiều hơn vài phần, con ngươi màu sáng lại càng tràn ngập các loại màu sắc trong ánh mắt, cùng nói chuyện phiếm với Thiên Thâm càng lúc càng tự nhiên. Tư thế dùng cơm của cậu ta rất bình tĩnh, ngón tay thon dài cầm thìa rất linh động, Thiên Thâm thỉnh thoảng lại liếc trộm cậu ta vài lần, cảm thấy bộ dạng của cậu ta hiện tại rất dễ nhìn, lại tự cúi đầu hé miệng cười trộm.

Lúc tính tiền Thiên Thâm còn có chút lo lắng, nhưng mà thấy giá tiền quả thật cũng có vẻ hợp lý, trên mặt Tân Từ cũng không lộ ra điều gì, rất tự nhiên thanh toán tiền, cô cũng yên tâm. Vừa muốn đứng dậy, lại thấy trong cặp sách của Tân Từ có một vật gì đó rơi trên mặt đất, cúi đầu nhìn lại liền sững sốt: “... Cái móc khóa được khuyến mại của cậu rơi nè.”

Tân Từ cúi người nhặt nó lên, nắm ở trong tay thời một chút, nói: “May mà cậu nhìn thấy.”

Trong đầu Thiên Thâm choáng váng một trận, cảm xúc giống như từng đợt sóng muốn phá tan lớp đê chắn mà ào ra, lòng bàn tay nắm ba lô đã lại ẩm ướt, cuối cùng cô cũng bất tỉnh thần mình phải dồn nén không được xúc động, khoác ba lô trên lưng đi theo sau Tân Từ ra khỏi cửa hàng.

Ngày hôm sau, tâm tình Thiên Thâm rất tốt, đương nhiên cũng không hề chấp nhặt với đám nữ sinh đang nhìn cô thù hằn kia. Thời gian rất gấp, cô cũng

lần đầu tiên đem mở chuyện đề ở trong lòng rất nghiêm túc chỉnh sửa lại những bước nhảy một lần nữa, những bước nhảy mới không hề khó như trước, sáu nữ sinh khác tập nhảy cũng dần dần thoải mái hơn rất nhiều.

Rốt cuộc, ở buổi tập tổng duyệt, tiết mục của lớp bọn họ được thông qua một lần, cuối cùng cũng khiến cho mọi người thở phào một hơi, mấy ngày này thái độ của các bạn cùng lớp cộng thêm thầy chủ nhiệm đối với Lương Thiên Thâm cũng thay đổi rất nhiều. Mấy thầy cô giáo xem buổi tổng duyệt đều sôi nổi ước ao có một nữ sinh tài nghệ xuất chúng giống thầy chủ nhiệm như vậy, thầy chủ nhiệm cảm thán, đứa nhỏ này tuy rằng thành tích không tốt, không tuân thủ quy củ, thật ra cũng có một số năng khiếu, cũng chưa đến mức hết thuốc chữa.

Ngày kỉ niệm thành lập trường cuối cùng cũng đến, những học sinh bị áp lực học tập đè nén đâu có chịu bỏ qua cơ hội như vậy để có thể xả hơi thả lỏng. Nhà trường đặc biệt thuê riêng hội trường biểu diễn ca nhạc làm sân khấu biểu diễn. Sáu giờ tối, tại đây ánh đèn sáng lung linh, đầy ắp những học sinh mặc đồng phục cũng gia đình tùm nập tùm ba, cười cười nói nói đi vào.

Tân tử đem tất cả các bạn học của lớp mình sắp xếp chỗ ngồi thật tốt liền đi vào trong hậu trường xem tình hình chuẩn bị của mấy người Thiên Thâm. Tuyên Hồng ở đây đang giúp đỡ bọn Ngải Nghệ hóa trang, thấy Tân Tử đến cũng không có dừng bút kẻ lông mày trên tay lại: “Mình ở đây cũng được rồi, không biết Lương Thiên Thâm ở bên đó thế nào, cậu qua bên cạnh xem xem.”

Tân Tử tránh những người biểu diễn đang qua lại, tìm Lương Thiên Thâm khắp nơi, nhưng vẫn không thấy cô ấy đang ở nơi nào.

“Xin hỏi, cậu có nhìn thấy Lương Thiên Thâm không?”

Tân Tử mơ hồ nhớ được người trước mặt này đã từng là một người bạn trai gì đó của Lương Thiên Thâm, trong hội học sinh với mình cũng có vài phần giao tình liền tiến đến hỏi thăm.

Nam sinh kia vừa nghe thấy tìm Lương Thiên Thâm, sắc mặt nháy mắt khá khó coi, lấy ngón tay chỉ về phía sau, giọng điệu là là nói: “Tôi nhìn thấy cậu ấy cùng một nam sinh đi vào phòng thay đồ phía sau kia.”

Tân Tử sững sờ, hướng về phía sau nhìn lại, cửa đang đóng, bên trên treo một tấm biển “Người không phận sự miễn vào”. Trong lòng Tân Tử không hiểu sao lại có chút bất an, do dự một chút vẫn không đi gõ cửa. Nhưng đúng lúc này, cửa được mở ra, Thiên Thâm vội vàng từ bên trong cúi đầu đi ra cũng không có nhìn thấy Tân Tử.

Tân Tử quay đầu lại vừa nhìn vào trong phòng, chỉ thấy Trang Thanh Hứa hai tay chống lên trên cạnh bàn đứng ở nơi đó.

Bạn đang đọc truyện *Thử Hối Đáng Cay Nồng Sáu Thế Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25

Không biết là thuận theo mọi chuyện hay là đúng lúc, ngày hôm sau, trời không đẹp lắm, mưa đông ngày hè giống như từng hạt đậu to nện xuống mặt đường cái, bốc lên từng đám sương mù.

Thiên Thâm trở về nhà mình ngủ một giấc, thật sự là ngủ quên giường, tuy rằng trần chọc một lúc lâu, cuối cùng vẫn ngủ thật say, nhưng mà đêm đó ác mộng liên tục, mà cô lại cảm thấy tỉnh táo lạ thường, đem tất cả những cảnh tượng trong mộng đều nhìn thấy rõ ràng, giống như cô có thể nhìn thấy tất tần tật mọi thứ ở trong lòng mình vậy.

Cảnh tượng huyền ảo, sương giăng đầy trời, ánh tà dương đóng băng trên người của anh ta. Chiếc bóng Tân Tử đứng cô đơn một mình ở trên cây cầu nhỏ phía sau trường học, đau thương nhìn mặt sông, lặng lẽ lưu lại hai hàng lệ, đôi mắt sạch sẽ trong suốt mơ hồ. Cô bay bay trên không trung, nắm chặt vật ảo, nghe anh ta cúi đầu lầm nhảm: Thiên Thiên, Thiên Thiên...

Thiên Thâm đột nhiên mở mắt ra, tim đập nhanh đến mức há mồm thở dốc, mê man rồi đột nhiên quay đầu nhìn đồng hồ báo thức, đã gần tám giờ rồi. Thiên Thâm chui vào trong chăn day day huyết thái dương, trở mình một cái rồi khỏi giường, đánh răng rửa mặt xong xuôi, nhắc túi xách lên liền đi thẳng đến cục dân chính.

Thời tiết ngày hôm nay không tốt đẹp gì, cũng không phải là ngày hoàng đạo, trong cục dân chính rất rảnh rỗi, liếc mắt một cái đảo qua cũng chỉ có khoảng năm sáu người đang chờ đăng ký. Thiên Thâm đến cuối cùng, nhìn thấy Tân Tử ngồi ở bên trong cùng chiếc ghế băng, ánh mắt trong sạch đang nhìn mình. Thiên Thâm hít một ngụm không khí ẩm thấp, bước đi đến trước mặt Tân Tử: “Xếp hàng đi thôi.”

Từ ngày hôm qua đến giờ Tân Tử đặc biệt lặng lẽ, tuy rằng trước kia anh ta cũng không nói nhiều, nhưng mà nét mặt thật ra còn dịu dàng thanh nhã mang chút yêu chiều và quý trọng, không có lạnh nhạt bình tĩnh như hiện tại, làm cho người ta nghĩ mãi cũng không hiểu được tâm tư của anh ta. Anh ta đứng dậy đi đến phía sau hàng ngũ, tay rút túi quần đưa lưng về phía Thiên Thâm đứng. Thiên Thâm nhìn theo bóng lưng của anh ta, chợt thấy có phải anh ta gầy như vậy hay không, nhìn như thế này lại có vẻ gì đó hiu quạnh, không có vẻ cao gầy mạnh mẽ kiên cường trước kia. Thiên Thâm lắc đầu, tự trách mình tối hôm qua tại sao lại mơ cái giấc mộng quái lạ như vậy, lại đem chuyện trước kia lôi ra tra tấn chính mình, vì thế vội vàng đi đến đứng phía sau Tân

Từ.

Chờ đến phiên hai người bọn họ, nhân viên công tác hai mắt nhìn bọn họ, một người sắc mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng, một người vẻ mặt mệt mỏi kiên nhẫn, cô suy nghĩ một hồi, hắng giọng một cái do dự nói: “Chỗ của tôi đây là đăng ký kết hôn, nếu muốn ly hôn mời đi sang phòng bên cạnh.” (=)) chưa kết hôn đã được chỉ chỗ cho ly hôn)

Thiên Thâm im lặng nhìn trời, gồ bần nói: “Chúng tôi tới kết hôn.”

Người nọ ngăn ra, dường như vẫn còn không tin: “Thật sao? Tôi nhìn hai người thế nào cũng thấy dường như có thù hận gì đó, thật không giống với cặp vợ chồng mới cưới hạnh phúc, trên khuôn mặt sao lại cứng nhắc như vậy, thật sự rất khó coi.”

Tuy hơi rườm rà một chút, nhưng mà làm việc lại có năng suất tuyệt vời, có điều mất hơi nhiều thời gian, Thiên Thâm và Tân Từ đều tự cảm một quyền sở hồng đứng ở trước cổng cục dân chính.

Thiên Thâm nhìn cái quyền sở hồng in chữ vàng kia, không cảm thấy chân thực, ngây người một lát, buồn vui lẫn lộn.

Kết hôn, nói đơn giản, thật sự rất đơn giản, một quyền sở nhỏ để chứng minh, nhưng lại đem cuộc sống sau này của hai người quán bện lại cùng một chỗ.

Nhưng nếu nói phức tạp, trên đời này phức tạp nhất không có gì khác ngoài kết hôn.

Có người nói, một người sống ở trên đời bao giờ cũng có một người khác xứng đôi với họ, người kia có thể ở ngay bên cạnh bạn, cũng có khả năng ở cách xa bạn cả vạn dặm, ở một nơi khác trên trái đất này. Cả đời người quanh đi quẩn lại, nếu may mắn tìm thấy người xứng đôi với mình, thì từ nay về sau yêu thương lẫn nhau; nhưng mà nếu cùng với người không xứng đôi ở cùng một chỗ, khó có gì đảm bảo cuối cùng không mỗi người một ngã. Cho nên, cả đời người đều muốn có được nhân duyên toàn vẹn, thật sự không dễ, yêu nhau có thể ở gần nhau, người thật sự xứng đôi vừa lứa, đều không phải dễ dàng tìm được như vậy.

Có người cả đời đều không thể tìm được người kia đang thất lạc ở một nơi nào đó trên thế giới, có người lại không ngừng tìm kiếm trong những mối quan hệ rối rắm không thể thoát ra được.

Mà anh ta có phải là người tương xứng với mình hay không, Thiên Thâm chưa bao giờ nghĩ đến, thậm chí tám năm trước liền cắt đứt suy nghĩ muốn ở chung một chỗ với anh ta ở trong đầu. Nhưng hôm nay, bọn họ lại có một tờ giấy kết hôn thật sự, bất kể là xuất phát từ cái lý do gì, bất kể là sau khi kết hôn anh ta sẽ đối xử với cô như thế nào, lại càng không kể đến có phải sự kháng cự trong tuyệt vọng hay không, nhưng mà chỉ nhìn thấy quyền sở này, cô lại cảm thấy đây chính là bài thuốc để chữa lành vết thương vĩnh cửu ở trong lòng cô, thấm vào tim gan, làm đau thương yên lòng.

Dù sao, Lương Thiên Thâm sống đến bây giờ, cho dù là sống đến ngày nào đó chuẩn bị lia đời, cho dù tiếp tục lừa mình dối người, trời đất đều hiểu cô chỉ yêu có một người mà thôi. Giống như tình yêu của mẹ cô, rồi lệ tới chết vẫn không có bỏ người kia xuống. Nhưng mà, chuyện kia lại phảng phất như ở kiếp nào rồi.

Tân Từ đỗ xe ở trước mặt cô, anh ta kéo cửa kính xe xuống, câu nói đầu tiên với cô là: “Muốn đi đâu, tôi đưa em đi.”

“Tòa án.” Cô dự định đi đến tòa án, có một vụ án phúc thẩm sắp mở phiên tòa, cô muốn đi đến đó kiểm tra tài liệu một chút.

Trời mưa rồi, cô bắt xe tới, có người đưa đi cô cũng thấy nhàn nhã vui vẻ hơn. Thiên Thâm lên xe, trong xe yên lặng càng làm tăng tiếng mưa rơi bên ngoài, từ xưa đến nay Thiên Thâm chán ghét trời mưa lần đầu tiên lại cảm tạ trời mưa, hiện tại nếu không có tiếng mưa rơi sẽ khó xử nhặt nhều đến mức nào.

Không ai trong bọn họ nhắc đến chuyện tối hôm qua nữa, giống như lật qua một trang của quá khứ, không đáng nói đến nữa. Tân Từ không đề cập tới đương nhiên Thiên Thâm cũng không muốn nói, tối hôm qua thật sự cô rất kích động, bộ dạng hùng hổ dọa người lại đánh đá ngang ngược, có lẽ tất cả suy nghĩ trong lòng cô đều được biểu hiện rất rõ ràng, cô không nên làm như vậy, hiện tại cô không muốn nhớ đến cái tính tình của mình lúc ấy, quá bề mặt.

Tiếng chuông điện thoại di động của Thiên Thâm giải thoát trận chiến im lặng này, cô lấy ra liếc nhìn, không khỏi nhú mày. Tiếng chuông liên tục vang lên, nhưng mà cô không bắt máy.

“Vì sao không nghe?” Tân Từ nghiêng mặt qua hỏi.

Thiên Thâm nhanh chóng nhìn anh ta một cái, lạnh mặt nhắc điện thoại lên: “Alo.”

“... Đại Bạch...” giọng nói của Nghê Uyên rất oan ức.

“Cảm ơn.” Thiên Thâm gầm nhẹ một tiếng: “Cậu đang ở đâu?”

Tiểu Bạch thành thật báo cáo: “Ồ dưới quán cà phê trước cửa nhà em.”

“Đứng yên đó đừng nhúc nhích, xem hôm nay tôi sẽ dạy dỗ cậu phải quỳ xuống đất cầu xin tha thứ như thế nào!”

Thiên Thâm bực mình cầm điện thoại thả vào trong túi xách, nhìn Tân Từ nói: “Không tới tòa án nữa, đưa tôi quay về nhà của tôi.”

Tân Tử không phát biểu câu nào, đến chỗ giao lộ liền quay đầu xe lại. Thiển Thâm nhìn chăm chăm cái bóng của mình trên cửa sổ mới phát hiện ra sắc mặt của mình hôm nay tiêu tụy như thế nào, cười khổ một tiếng, bộ dáng này của cô rơi vào trong mắt Tân Tử e rằng ở trong lòng anh ta đã sớm cười nhạo bản thân cô cả trăm ngàn lần. Nghĩ đến đây, đầu của cô lại bắt đầu đau đớn, mà khi đau đầu thường báo hiệu có chuyện gì đó không tốt sắp xảy ra. Cô day day huyết thái dương, lấy thuốc giảm đau ra đang muốn uống, lại bị một bàn tay bên cạnh vội vã ngăn lại.

Tân Tử nhân lúc Thiển Thâm đang sững sờ giật lọ thuốc trở lại, giọng điệu bình thản nói: “Không nên uống loại thuốc này, đối với thân thể không có lợi.”

“Bác sĩ nói thỉnh thoảng uống thì không có vấn đề gì, đưa thuốc cho tôi.” Thiển Thâm hoàn hồn, giang hai tay bày ra trước mặt Tân Tử.

Tân Tử nhanh chóng cho thuốc vào túi quần bên trái của mình, kiên quyết nói: “Nếu đau đầu thì về nhà ngủ một giấc, không nên lệ thuộc vào thuốc.”

Thiển Thâm âm ức nói: “Chỉ thỉnh thoảng tôi mới uống, làm sao anh biết tôi luôn luôn lệ thuộc vào thuốc?”

Tân Tử cười rất sâu xa, nói: “Khi em uống thuốc, bao giờ chẳng bảo em gái tôi rót nước giúp em.”

Thiển Thâm ghen giọng, quay mặt nhìn chăm chăm bộ dạng ung dung tự nhiên của người nọ một hồi lâu, mới bắt đầu rồi rảo quay lại dựa vào ghế ngồi. Qua vài phút đồng hồ, xe từ từ giảm tốc độ, văng vẳng dừng ở trên chỗ đỗ xe ven đường.

“Tới rồi.”

Thiển Thâm hướng ra phía ngoài nhìn một chút, bên ngoài trời mưa càng lúc càng lớn, cô cảm ô lên, nói: “Anh đi xuống xe cùng với tôi, hôm nay chúng ta nói mọi chuyện cho rõ ràng.”

Tân Tử khẽ quay đầu lại nhìn cô, ánh sáng trong con ngươi lập lờ, cuối cùng cũng tắt ngóm, tháo dây an toàn ra cảm ô xuống xe.

Hai người cùng nhau đi vào quán “Tà Ngạn Nam”, cửa hàng này là quán cà phê nổi danh của vùng này, phong cách tươi mát mê người, phong cách cà phê cao đặc biệt, món bánh ngọt ăn kèm cũng làm cho người ta ăn một lần cả đời khó quên, hàng ngày đều có rất nhiều người nghe danh mà đến. Lúc này trong cửa hàng có rất nhiều khách, bên ngoài cửa hàng còn có rất nhiều người đi đường đứng tránh mưa. Thiển Thâm vừa vào cửa đã bắt đầu tìm kiếm bóng dáng của Tiểu Bạch, nhìn quanh một vòng, chưa có nhìn thấy Tiểu Bạch, trái lại nhìn thấy một cái bóng đáng quen thuộc, cô kinh hãi đến mức hô hấp cũng ngưng trệ.

Ông trời có mắt, dự cảm của cô lại linh nghiệm. Nếu sớm biết thế này, có đánh chết cô cũng sẽ không bảo Tân Tử cùng đi vào.

“Quý khách, đi hai người ư?” Nhân viên phục vụ vẻ mặt tươi cười chào đón, vừa nhìn thấy Thiển Thâm lại lập tức nhiệt tình nói: “Lương tiểu thư, đã lâu không thấy cô tới rồi.”

Thiển Thâm cười qua loa, nói: “Xem ra nơi này của mấy người hết chỗ ngồi rồi.”

Tân Tử cúi đầu nhìn nửa khuôn mặt hơi mất tự nhiên của cô ấy một chút, tuy rằng không biết trong bụng cô đang suy tính những điều gì, nhưng cũng không lên tiếng.

Thiển Thâm đang nhanh chóng suy nghĩ xem làm cách nào để không một tiếng động cùng Tân Tử rời đi, sau này sẽ tìm Tiểu Bạch tính sổ, nhưng mà kế hoạch vĩnh viễn không thể thay đổi được, một tiếng “Thiển Thâm” của Tiểu Bạch, lập tức làm cho cô chấn động đến tan xương nát thịt. Thiển Thâm không biết nét mặt bây giờ của mình có phải vô cùng nhăn nhó hay không, nhưng mà nhìn qua thấy tâm tình Tiểu Bạch khá vui mừng, trên khuôn mặt tuấn tú nở nụ cười, không hề có bộ dạng buồn bực không vui như trên điện thoại chút nào.

Mà người ngồi đối diện anh ta, đang đưa lưng về phía bọn họ nghe thấy một tiếng “Thiển Thâm”, lập tức ngồi thẳng lưng, từ từ xoay người lại, khi nhìn thấy cô, một đôi con ngươi đen nhánh hé ra ánh sáng chói lọi mê người. Anh ta lập tức đứng dậy bước nhanh đến trước mặt Thiển Thâm, nắm tay của cô kêu lên vui không tả xiết: “Thiển Thâm, tôi đã trở về.”

Bạn đang đọc truyện *Thử Hối Đấng Cay Nông Sâu Thế Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 26

Buổi biểu diễn đã lập tức bắt đầu, nhưng Tân Tử không đi nhìn Lương Thiển Thâm lần nào nữa, Trang Thanh Hứa lúc đi từ trong phòng kia ra nhìn thấy Tân Tử cậu ta rõ ràng sững sờ, những cũng không nói gì quay đầu rời đi.

Tân Tử đứng nguyên tại chỗ lần đầu tiên trong óc trống rỗng, Lương Thiển Thâm và Trang Thanh Hứa, vì sao bọn họ lại ở chung một chỗ, cậu ta dường như chưa hiểu trước mắt đã xảy ra chuyện gì, rồi hình như lại rất muốn biết chuyện gì vừa xảy ra.

Khi Thiệu Chi Chi tìm được Tân Từ thì cậu ta đang đứng ngẩn người ở trên hành lang phía sau khán đài, cô chạy tới hô gọi cậu ta một tiếng, cậu ta quay đầu nhìn cô, ánh mắt vô cùng mờ mịt, giống như không biết cô là ai.

“Bắt đầu biểu diễn rồi, mấy người Lương Thiên Thâm đã chuẩn bị xong chưa.” Thiệu Chi Chi vỗ vỗ bả vai Tân Từ, lo lắng hỏi: “Cậu không sao chứ?”

Tân Từ lập tức tỉnh táo lại, lắc đầu, cười yếu ớt một chút: “Không có chuyện gì, chúng ta qua xem đi.”

Bọn họ trở lại chỗ của Tuyên Hồng, mấy người biểu diễn tất cả đều đã chuẩn bị xong. Lương Thiên Thâm ngồi cách chỗ bọn họ một quãng hơi xa, hờ hững nhắm mắt lại như đang nghỉ ngơi, nhưng mà lông mày lại nhíu chặt.

Thiệu Chi Chi đi đến trước mặt Lương Thiên Thâm, nói: “Lương Thiên Thâm, tiết mục của chúng ta thứ mười hai, Văn Tiêu biểu diễn trước chúng ta, không cần phải căng thẳng.”

Lương Thiên Thâm từ từ nhắm hai mắt hừ nhẹ một tiếng, một tay chống đầu chậm rãi nói: “Nhìn qua tôi giống như đang căng thẳng sao? Còn nữa, khi nào Văn Tiêu lên sân khấu thì có liên quan gì tới tôi?”

Trên mặt Thiệu Chi Chi có vẻ không nên được giận, vốn lo lắng cậu ấy sẽ căng thẳng muốn trấn an cậu ấy một chút, không ngờ bị Lương Thiên Thâm hiểu lầm, khiến cho trong nháy mắt cô cũng không tìm được lời nào ứng phó với những lời nói độc ác của Lương Thiên Thâm.

Tuyên Hồng thấy ngứa mắt, ở bên cạnh nói bóng nói gió: “Có người không biết tự trọng, lời hay nghe không vào, chỉ muốn nghe lời mắng chửi.”

Lương Thiên Thâm đột nhiên mở to mắt, ánh sáng trong mắt bắn thẳng đến chỗ Tuyên Hồng, xoay người ngồi thẳng lên cười nói: “Có vài người được hưởng lợi lại còn khoe mẽ. Tốt nhất cậu không nên chọc vào tôi, tôi mất hứng cùng lắm thì không diễn nữa, với tôi không hề gì, các cậu cũng không hề gì sao?”

“Cậu!” Tuyên Hồng đang muốn xông lên tranh luận với Lương Thiên Thâm, lại bị Tân Từ tiến lên trước một bước ngăn lại ở phía sau.

Tân Từ trầm mặt nhìn Lương Thiên Thâm, hướng về phía mọi người ở đây thấp giọng khuyên nhủ: “Được rồi, tất cả mọi người nói ít đi một câu.”

Trong lòng Thiên Thâm không khỏi “lộp bộp” rơi xuống, đầu như bị dội một gáo nước lạnh, chưa từng thấy Tân Từ dùng ánh mắt như vậy nhìn mình, cho dù lúc trước cô làm hỏng mắt kính cậu ta cũng chưa từng lạnh nhạt như vậy. Cảm xúc trong lòng Lương Thiên Thâm lúc đó giống như bị anh hàng xóm mà là mình luôn luôn thương yêu vứt bỏ, ảm ức khó chịu đến mức rối tinh rối mù, nhưng tính cách cô trời sinh bướng bỉnh, không chịu nhận thua. Vì thế, ngoan cố trừng mắt lườm Tân Từ, khuôn mặt Tân Từ lại lập tức lạnh nhạt tránh tầm mắt của xoay người sang chỗ khác.

“Tôi trở về lớp trước, các cậu không nên tiếp tục tranh cãi, dù sao cũng là thay mặt lớp biểu diễn.” Tân Từ dặn dò một câu liền rời đi, để lại chín nữ sinh các cô mắt tròn mắt dẹt nhìn nhau, không khí quái dị.

Thiên Thâm bị ánh mắt của Tân Từ xiết lại làm tâm thần không yên, liên lụy đến vết thương ở mắt cá chân phải càng đau hơn. Vừa rồi đang bê đạo cụ bị người khác đụng phải may mà không chết, lại trượt chân cũng may mà không chết, mắt cá chân phải không may bị chấn thương đau đến mức cô toát mồ hôi lạnh, khí lạnh đảo ngược thấm sâu vào tim. Nhưng khi cô đang gắng gượng chịu đựng đau đớn, Thiệu Chi Chi lại chạy tới đụng vào họng súng muốn làm vật hi sinh, cô đương nhiên sẽ thỏa mãn cô ấy. Cô bắt đầu lo lắng đợi đến khi ra nhảy không biết có thể chịu đựng được đến phút cuối cùng hay không, hiện tại giờ phút trọng yếu này tuyệt đối không thể vứt bỏ được.

Ở đằng trước người dẫn chương trình đã thông báo đến tiết mục biểu diễn số mười, nhân viên công tác chạy tới bảo các cô chuẩn bị, Thiên Thâm nhìn thấy sáu bạn nữ kia còn đang ở đó uốn nắn bước chân, bỗng cảm thấy nhàm chán phát phát tay nói: “Không cần căng thẳng như thế, tí nữa chỉ cần ở đằng sau nhảy phụ họa cho tôi là được rồi.”

Qua một lát, ở đằng trước tiếng vỗ tay như sấm dậy, Thiệu Chi Chi thờ không ra hơi chạy về, sắc mặt rất khó coi, âm thầm lo lắng nói: “Văn Tiêu vừa biểu diễn xong.”

Mấy ánh mắt đều nhìn chằm chằm về phía cô ấy, cô nuốt nước bọt, nói: “Thật sự rất lợi hại.”

“Đề cao chí khí của người khác, là tiêu diệt uy phong của mình, cậu có biết điều đó không.” Thiên Thâm chống ghế dựa đứng lên, ánh mắt sáng lên phản đối nhìn những người khác nói: “Chúng ta cũng đã tập luyện rất lâu, không có lý nào lại không bằng lớp 11, chỉ cần đưa ra tình độ như bình thường vẫn luyện tập là được rồi, không cần tăng thêm gánh nặng gì cho mình.”

Một người đều giật mình không thể tin được, giống như người đang đứng trước mặt không phải Lương Thiên Thâm, nếu là Lương Thiên Thâm làm sao cái miệng chuyên nói những lời làm người khác chán ghét lại có thể nói ra những lời hùng hồn như vậy. Thiên Thâm sắp không chịu đựng nổi ánh mắt soi mói của các cô ấy, may mà người dẫn chương trình trước sân khấu cuối cùng cũng nói đến tên tiết mục của nhóm các cô. Thiên Thâm khẽ xoay xoay mắt cá chân, lầm nhảm hai tiếng: “Chống chịu”, rồi dẫn đầu nhóm đi ra sân khấu.

Tân Từ ngồi ở trên khán phòng nhìn tấm màn che trên sân khấu từ từ hạ xuống, ngọn đèn dần tối. Người dẫn chương trình vừa mới báo hết tên tiết mục, bên cạnh cậu ta liền có tiếng chiêng trống bùng nổ, các học sinh liền lấy ra đồ nghề đã chuẩn bị sẵn ra sức hoan hô hò hét, không cần đợi đến khi nhìn thấy Lương Thiên Thâm, cả lớp đều cảm thấy vẻ vang hơn hết thảy, tiếng hò hét của bọn họ không kém so với tiếng hò của lớp 11 lúc này chút nào. Tuy rằng tiếng tăm của Lương Thiên Thâm chẳng ra gì, nhưng tốt xấu gì cũng là nhân vật quan trọng trong trường học, từ lớp mười cho tới lớp mười hai, hình như không ai không biết trong trường có một hoa khôi số một chuyên gây chuyện như cơm bữa. Cho nên, lần này nghe nói cô ấy sẽ đại diện cho lớp 2 biểu diễn liền náo động giống như là lốc xoáy ẩn nấp ở trong lòng đáy biển, ngay cả cậu ta ở trong hội học sinh cũng đều bị người khác giữ chặt lấy về mặt tò mò cùng chờ mong lên lút hỏi: “Thật sự Lương Thiên Thâm sẽ biểu diễn sao? Không phải cô ấy ngay cả những hoạt động tập thể cũng đều không

tham gia hay sao?”

Cậu ta không biết vì sao cô ấy lại đồng ý với mình, có điều, cậu ta thật sự rất vui mừng khi cô ấy đồng ý, loại cảm giác vui mừng này không phải là vì hoàn thành công việc của lớp mà thấy vui mừng, mà là một loại cảm giác khác... Bỗng nhiên cảm thấy có một tầm mắt đang nhìn mình chăm chăm, Tân Từ quay đầu lại, thấy Trang Thanh Hứa như đang có suy nghĩ gì đó nhìn mình, thấy cậu ta quay đầu lại từ từ dời tầm mắt đi.

Tân Từ không kịp ngẫm nghĩ đã bị tiếng hò hét lần sau cao hơn lần trước thu hút lực chú ý lại, màn che màu đỏ trên sân khấu đã hạ xuống, trên sân khấu màu đen chỉ còn lại bối cảnh ngọn đèn mờ hồ hiện ra bảy bóng người màu đen. Âm nhạc vang lên, ánh sáng đèn tụ lại, trong lúc nhất thời toàn hội trường bùng lên từng trận tiếng huýt gió và tiếng hoan hô.

Lương Thiển Thâm như chú bướm vàng chói mắt bay xuyên không trung ra ngoài, tiếng hát trong trẻo, dáng người uyển chuyển, bước nhảy hoa mỹ, bầu không khí trong nháy mắt nóng lên, hơi nóng cuộn cuộn dần dần sôi trào. So với Văn Tiêu thanh nhã nhưng biểu diễn có chút quá mức ôn tồn, Lương Thiển Thâm lại càng có thể làm cho hội trường bùng nổ, cho dù là những người bình thường chán ghét cô ấy cũng không thể không thừa nhận sức hấp dẫn của cô ấy là không thể ngăn cản.

Mạc Thiên ở bên cạnh Tân Từ cảm thán nói: “Quá sức tương tượng, Lương Thiển Thâm thật sự rất yêu nghiệt.” (2 anh em nhà chị đều gắn với từ này, hehe)

Điều Tân Từ để ý đến không phải là cái này, lòng mày cậu ta càng lúc càng nhăn chặt, không biết có phải tại cậu ta đa nghi hay không, lúc Lương Thiển Thâm đang nhảy giống như có gì đó không đúng, trong lòng cậu ta như là bị cái gì đó níu lấy, chạm vào rất đau.

Tiết mục biểu diễn kết thúc, tiếng vỗ tay vẫn tan mát không ngớt, Thiển Thâm thờ hồn hên trên sân khấu cúi chào cảm ơn, mồ hôi nóng mồ hôi lạnh ào ào lướt qua trên trán của cô, quần áo sau lưng cũng ướt đầm, cô chỉ cảm thấy trên chân đau đón bông rất, sự vật trước mắt cũng trở nên mờ hồ không rõ. Sau khi rút lui ra hậu đài, sáu nữ sinh phía sau cô kích động đang ôm chầm lấy bọn Tuyên Hồng, Thiển Thâm một mình nhón chân lên ngồi xuống cái ghế bên cạnh.

“Có phải bị thương hay không?”

Một giọng nói lo lắng xen lẫn lo âu từ trên đỉnh đầu truyền đến, Lương Thiển Thâm đang xoay người xem mắt cá chân kinh hãi, trái tim thiếu chút nữa nhảy vọt ra ngoài, sợ rằng lúc này chính mình nhảy một quá đến mức thiếu ô xi nên nghe nhầm.

Tân Từ ngồi xổm xuống nhìn thấy tay Lương Thiển Thâm đang che ở chỗ mắt cá chân, cô ấy cúi đầu, khuôn mặt đỏ bừng, không biết là bị đau hay là do nhảy mệt, bộ dạng rất thống khổ.

Tân Từ có chút sốt ruột, muốn kéo tay của Thiển Thâm ra, lại bị cô ấy lập tức né được, cậu ta hơi ngẩn ra, tiếp theo hỏi: “Làm sao vậy, nếu cảm thấy rất đau thì tốt nhất nên đi bệnh viện khám qua.”

“Không có chuyện gì, không cần cậu phải quan tâm.” Lương Thiển Thâm là một người lòng dạ hẹp hòi không ai so sánh được, cô có thể nhớ rõ vừa rồi Tân Từ đối với cô như thế nào, cái giọng điệu kia cô cũng không thể nuốt trôi được.

Tuyên Hồng và Thiệu Chi Chi đứng bên cạnh cũng đã phát hiện ra Thiển Thâm bị thương, ào ào đi tới hỏi thăm.

“Ban này lúc nhảy bị trẹo chân sao?”

Thiển Thâm nhăn mặt lại, nghiêng răng cái buồn nói: “Tôi nói không có chuyện gì, trở về nghỉ ngơi một chút là được rồi.”

Cô gắng hết sức muốn đứng lên, lại phát hiện ra bàn chân đã hoàn toàn không còn chút sức lực, còn chưa kịp đứng thẳng đã muốn ngã xuống. Tân Từ cực kỳ nhanh đứng dậy đỡ cô ấy, nắm chặt một bàn tay không cho cô ngã xuống, lúc này mới phát hiện trên người cô ấy toàn thân đều là mồ hôi, ngay cả trong lòng bàn tay cũng có mồ hôi.

Dán lên người cậu ta gần như vậy, mùi xà phòng tươi mát kia lại khiến cho cô hoa mắt chóng mặt, nhưng mà chân lại vô cùng đau đớn nên ngoại trừ cách cô phải tựa vào người cậu ta, không còn cách nào khác, vừa thẹn vừa giận, muốn bỏ cái tay kia ra, nhưng lại luyến tiếc, chưa bao giờ có ai có thể làm cho cô tiến vào cái hoàn cảnh tiến thoái lưỡng nan này.

Tân Từ thấy thân mình cô ấy cứng ngắc tưởng đang vô cùng đau đớn, không nhận được rất lo lắng, liền quay đầu nhìn Thiệu Chi Chi nói: “Cậu nói với thầy Lý hộ tôi một câu, tôi đưa Lương Thiển Thâm đi bệnh viện.”

Cậu ta lại cúi đầu thân thiết hỏi: “Có thể đi được không?”

Mang tai Thiển Thâm đều bắt đầu nhuộm đỏ, cô không dám nhìn cậu ta, cắn răng gật gật đầu.

Ánh mắt Thiệu Chi Chi phức tạp nhìn theo bóng lưng hai người đang đỡ nhau rời đi.

Tân Từ rất cẩn thận đỡ Thiển Thâm đi đến ngoài cửa, để cho cô vịn lên lan can cầu thang kiên nhẫn chờ một chút, sau đó nhanh chóng chạy đi lấy xe đạp. Không lâu sau, Tân Từ đem dựng chiếc xe đạp của mình ở trước cổng chính, chạy tới nói: “Tôi cũng cậu đi xuống.”

Thiển Thâm sững sốt, tiếng nói đều cả lăm “Không... không cần.”

Tân Từ đã đưa lưng về phía cô khụy một chân xuống: “Lên đây đi.”

Thiên Thâm đành phải chậm chạp di chuyển đến phía sau cậu ta chụp lấy, Tân Từ dùng đủ sức mang cô ấy lên trên lưng, cười nói: “Cậu rất nhẹ.”

Bị một người gầy như thế dễ dàng cõng trên lưng, Thiên Thâm vẫn cảm thấy rất kinh ngạc, nhưng tựa vào trên lưng cậu ta cũng có cảm giác vô cùng an tâm, giống như cả những đau đớn trên chân cũng giảm bớt đi vài phần. Tân Từ rất thuận lợi đem cô cõng trên lưng đi đến hết cầu thang, tiếp tục vô cùng cẩn thận đỡ cô xuống.

“Cậu phải thiết thời ngồi xuống yên sau của xe rồi.” Tân Từ giúp Thiên Thâm phui đi bụi đất phía yên sau, hơi xấu hổ nói.

“Thật ra, thật sự không cần đi bệnh viện...”

“Cậu cho rằng đau chân là chuyện nhỏ sao, trước khi cậu ra nhảy chân đã bị trật rồi, nếu xử lý muộn rất có thể sẽ để lại di chứng.” Lời nói trong câu nói của Tân Từ rất nghiêm trọng, trên mặt cậu ta cũng là vẻ nghiêm túc trước nay chưa từng có.

Thiên Thâm ngoan ngoãn ngồi xuống yên sau, nửa đùa nửa thật nói: “Cậu cũng không nên để tôi bị ngã xuống chứ.”

“Vậy cậu ôm chặt lấy tôi đi.” Tân Từ quay nửa đầu lại, vẻ mặt ôn hòa, khi nghiêng mặt độ cong thật là đẹp.

Tim Thiên Thâm rung động đến mức phát run lên, rõ ràng là khuôn mặt rất bình thường, rõ ràng là những lời nói rất bình tĩnh, rõ ràng là bạn cùng lớp giúp đỡ nhau, nhưng mà cô vẫn cảm thấy từ trong trái tim tỏa ra sự vui mừng cùng cảm động. Thiên Thâm vòng tay ra ôm ngang hông cậu ta, nhẹ nhàng dựa vào, chớp mũi cọ cọ vương vãn mùi mồ hôi nhàn nhạt và mùi xà phòng trên quần áo của cậu ta.

Gió mát buổi tối thổi hiu hiu, thổi tan toàn thân khô nóng của con người, từ mười bảy năm nay, lần đầu tiên Thiên Thâm cảm nhận được cảm giác hạnh phúc giống như đang ở trong lòng mẹ.

Bạn đang đọc truyện *Thử Hỏi Đấng Cay Nông Sâu Thế Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27

Thiên Thâm bị người kia nắm chặt tay, mà trong mắt người kia dường như trước mặt chỉ có cô, không có một chút ý muốn buông tay nào. Thân thể cô cứng ngắc, không biết nên gãy ra thì tốt hay là mặc kệ để người kia nắm tay thì tốt, đành phải cứ như vậy đứng nhìn người kia.

Người đàn ông trước mặt này có một mái tóc ngắn đen bóng gọn gàng sạch sẽ, đôi mắt phượng hẹp dài đẹp kì lạ mười phần, một đôi đồng tử trong trẻo giờ phút này đang lóe lên những tia sáng vui sướng, sống mũi cao ngất như núi Viễn Sơn lại càng làm tăng vẻ tuấn mỹ của khuôn mặt góc cạnh không giống người bình thường.

“Thiên Thâm! Tôi đã trở về, tôi thật sự rất nhớ em.”

“Cánh Nhiên... trước tiên anh buông em ra được không?” Thiên Thâm cố gắng bày ra một nụ cười, nâng tay lên ra hiệu một chút.

Cố Cánh Nhiên giật mình, lập tức buông tay ra, ngại ngùng cười nói: “Thật xin lỗi, gặp lại em thật sự quá kích động.”

Thiên Thâm xoa nhẹ cổ tay, vẫy vẫy một chút, cười nói: “Không sao.”

Hiện tại cô căn bản không dám nhìn sắc mặt của Tân Từ, mắt thấy tình hình phát triển càng lúc càng khiến cho người ta đau đầu, nhưng mà đầu của cô lại cứ bị mặc kẹt lại, không tập trung tinh thần suy nghĩ được.

“Cố Cánh Nhiên, phải không?”

Ngay khi Cố Cánh Nhiên lại muốn mở miệng nói với Thiên Thâm đủ loại tình cảm tương tư sầu khổ thì bị một người mà từ đầu đến cuối anh ta vẫn xem nhẹ gạt lời ngay trên đầu lưỡi, thu hút tầm mắt của anh ta từ trên người Thiên Thâm kéo đến trên người mình. Cố Cánh Nhiên từ từ đứng thẳng người quay sang nhìn lên phía bên phải, vừa nhìn thấy người kia anh ta đột nhiên mở to hai mắt, con ngươi sâu sắc lập tức nhanh chóng nheo lại.

“Tân Từ.”

Nụ cười mới vừa rồi sáng lạn như ánh mặt trời của anh ta trong giây lát biến đổi thành nụ cười khe khẽ yếu ớt, bao gồm cả một chút ý vị.

“Không ngờ, còn có thể gặp được anh.”

Tân Từ lặng lẽ tiến tới gần chỗ Thiển Thâm đang đứng, bày ra nụ cười tao nhã mang theo một chút nghiêm túc.

Ánh mắt Cố Cảnh Nhiên trong phút chốc lộ ra sự sắc sảo, bén nhọn xẹt qua trước mặt Tân Từ: “Tôi cũng không ngờ còn có thể gặp được cậu.” (Cảnh Nhiên hơn tuổi Tân Từ nên ta để xưng hô thế hen ^^)

“Thời gian qua vẫn tốt chứ?” Tân Từ thoải mái đem tay đặt lên trên lưng Thiển Thâm.

So với Tân Từ Cố Cảnh Nhiên thấp hơn nửa cái đầu, anh ngẩng đầu lên, ngược cảm hướng về phía Tân Từ, nói: “Tốt, đương nhiên là tốt không thể tốt hơn, cậu thì sao, nghe nói cậu tự mở công ty, cũng không tệ lắm.”

Ánh mắt Tân Từ sau thấu kính dịu dàng thản nhiên, anh ta nhìn Cố Cảnh Nhiên khiêm tốn cười nói: “Yên tâm đi, để nuôi gia đình là không thành vấn đề.”

“Hi vọng chuyện hợp đồng không gây ra thiệt hại lớn cho quý công ty.”

Thiển Thâm quay đầu về phía sau nhìn lại, lập tức khó thở, Tiểu Bạch cảm một tờ giấy nở nụ cười đặc biệt vô sỉ, bày ra một bộ dạng tiêu chuẩn của công tử nhà giàu đi tới, trước tiên anh ta rất kiêu ngạo nhìn Tân Từ nở nụ cười, rồi mới đưa ánh mắt nhìn về phía Thiển Thâm, sau đó tiếp xúc với tầm mắt tàn khốc của Thiển Thâm, lập tức thu hết cổ ngạo khí vừa rồi lại, rất mất phong độ đi tới sát sau lưng Cố Cảnh Nhiên, không dám liếc mắt nhìn Thiển Thâm lấy một cái.

Tân Từ xem thường cái bộ dạng ăn trên ngồi trước của anh ta, anh trả lời rất phong độ: “Chủ tịch Nghê nói đùa rồi, công ty của chúng tôi chỉ là một công ty nhỏ thiệt hại làm sao có thể lớn so với quý công ty được, đến bây giờ tôi vẫn còn cảm thấy tiếc vì chúng ta không thể tiếp tục hợp tác.”

Thiển Thâm tiến lên một bước, lập tức hùng hổ hăm dọa hỏi cái người dường như đã đem nửa thân mình trốn ở sau lưng Cố Cảnh Nhiên: “Nghê Uyên, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, tại sao lại nuốt lời?”

“Thiển Thâm, có chuyện gì từ từ nói, nhất định Tiểu Uyên có lý do của cậu ấy, dù sao chuyện của công ty...”

Thiển Thâm cộc cằn ngắt lời anh ta: “Anh câm miệng!”

Cố Cảnh Nhiên rất kinh ngạc, miệng há hốc nhìn Thiển Thâm.

Thiển Thâm kịp thời cảm thấy thái độ của mình hơi quá khích, có vẻ xấu hổ giải thích với anh ta: “Chuyện của em và Nghê Uyên, Cảnh Nhiên tốt nhất anh không nên xen vào là hơn.”

Nghê Uyên giả bộ đáng thương kêu lên: “Đại Bạch...”

“Câm miệng! Không được kêu!” Thiển Thâm hung ác trừng mắt nhìn anh ta: “Chuyện lần trước cộng thêm chuyện lần này, lá gan của cậu có phải đã to phình lên rồi phải không! Bò ra đây!”

“Thiển Thâm, Cảnh Nhiên nói rất đúng, có chuyện gì từ từ nói, không nên hung dữ như vậy, em nhìn xem, tất cả mọi người đều đang nhìn em, xấu hổ quá.” Tân Từ cúi đầu hòa nhã nói bên tai Thiển Thâm, anh ta lại ngẩng đầu bình tĩnh nhìn sắc mặt hai vị ở trước mắt thay đổi mấy lần liền, khẽ cười nhẹ.

Thiển Thâm tuyệt đối không phải vì bị ánh mắt sắc bén của mọi người trong quán cà phê nhìn mà sợ tới mức cả người run lên, mà là bị Tân Từ đột nhiên dùng lời nói và hành động dịu dàng khiến cho trở nên không biết phải phản ứng như thế nào, hơi nóng bốc lên trên tai lập tức đỏ bừng.

“Thiển Thâm, chúng ta ra ngoài nói đi.”

Nghê Uyên khôi phục bộ dáng bình thường, lạnh lùng quét mắt liếc nhìn Tân Từ một cái, đi trước một bước ra khỏi quán cà phê, Cố Cảnh Nhiên thanh toán xong đi theo sát phía sau, Tân Từ ôm lấy Thiển Thâm đi theo sau bọn họ.

“Tay anh dễ nhầm chỗ rồi.” Thiển Thâm hạ giọng kiễng chân nói với Tân Từ, vừa mắt tự nhiên lắc lắc eo.

Tân Từ không rảnh để tranh cãi, ngược lại tăng thêm sức lực trên tay, anh ta nhìn không chớp mắt thản nhiên trả lời: “Không nên lộn xộn.”

Ngoài cửa, đã có mấy người đi đường đứng tránh mưa, lại thêm bốn người bọn họ, ba người đàn ông đều rất cao cùng với một người phụ nữ cũng chẳng thấp bé gì, không gian không lớn đột nhiên càng trở nên chật chội. Giọt nước mưa từ trên mái hiên chảy xuống thấm qua áo tạo thành một cái đường cong nhỏ trên vai Thiển Thâm, Tân Từ lập tức đổi chỗ cho cô, để cho cô đứng bên trong, bản thân mình đứng chắn ở bên ngoài.

“Không nên để mưa xối vào.” Anh ta vẫn còn rất thân thiết cõng âu phục bên ngoài của mình ra khoác lên trên người Thiển Thâm, Thiển Thâm cố gắng vùng vẫy, nhưng mà khoác áo khoác của anh ta lên trong lòng lại càng cảm thấy không thoải mái.

“Thiển Thâm, em...” Cố Cảnh Nhiên nhìn thấy từng động tác của Tân Từ, ánh mắt lập tức tán loạn lại thêm đau xót: “Em thật sự...”

Nghê Uyên tiến nên đưa tay chắn trước mặt Cảnh Nhiên, chặn lời của anh ta lại, thay đổi bộ dạng nịnh hót từ thân ban nãy, nghiêm túc nói với Lương Thiển Thâm: “Thiển Thâm, nhân lúc mọi chuyện còn chưa đến mức không thể cứu vãn, dừng tay đi, còn có thể dấu được cha của em. Em cứ như vậy, để Cảnh Nhiên phải làm sao bây giờ, anh ấy vừa mới về đã nghe thấy tin em kết hôn cũng chưa từng trách em...”

Thiển Thâm lập tức làm mặt lạnh, mắt kiên nhẫn lên tiếng hỏi: “Cậu có ý gì.”

“Hai người vẫn còn chưa đăng ký, cho nên, lễ cưới kia coi như không tính đi.”

“Thật xin lỗi, chủ tịch Nghe, sáng nay chúng tôi vừa mới đi đăng ký.” Người lên tiếng không phải là Thiên Thâm, mà là Tân Từ, giống như đang chứng tỏ sức mạnh của bản thân, anh ta lại càng đem Thiên Thâm giữ chặt trong cánh tay mình.

Nghe Uyên hoàn toàn không dự đoán được mọi chuyện sẽ trở nên như vậy, khuôn mặt tuần tú đã trắng bệch lại càng trắng hơn, hoàn toàn mất hết phong độ ngạo mạn nhìn Tân Từ: “Hai người đã đăng ký sao?” Anh ta không nhìn Tân Từ, mà nhìn chăm chăm vào Thiên Thâm tìm kiếm câu trả lời.

Thiên Thâm lén thở dài, gật đầu: “Đúng vậy.”

So với Nghe Uyên, Cổ Cảnh Nhiên bình tĩnh hơn nhiều, may mà trước đó Nghe Uyên đã báo cho anh ta biết chuyện Thiên Thâm và Tân Từ cử hành hôn lễ, thần trí của anh ta từ lúc ấy đã bị kích rất lớn, nếu không hiện tại không biết sẽ thất thố như thế nào. Anh ta kiềm chế bản thân, ổn định tinh thần, cố gắng dùng hết khả năng không để cho mình có vẻ mất mát quá mức hoặc đau khổ quá mức, nhưng vẫn không thể che dấu hết lo lắng hỏi Thiên Thâm: “Hôn ước của chúng ta làm sao bây giờ? Lúc đầu trước khi tôi ra nước ngoài, tôi bảo em chờ tôi trở lại sẽ thành hôn, vì sao mới hai năm, lại trở nên như vậy?”

Nghe Uyên cũng khôi phục vẻ trấn tĩnh, ánh mắt có một số tia tức giận, nhìn Tân Từ lớn tiếng hỏi: “Tân Từ, tôi cũng đã từng nói cho anh biết Thiên Thâm có hôn ước từ trước, anh vẫn còn khăng khăng làm theo ý mình!”

“Chủ tịch Nghe, e rằng anh vẫn còn chưa đủ hiểu biết về thái độ làm người của tôi. Thứ nhất, tôi ghét nhất bị người khác uy hiếp. Thứ hai, tiền tài rất quan trọng, nhưng với tôi mà nói cũng không phải là quan trọng nhất.” Tân Từ nắm lấy tay Thiên Thâm, mười ngón tay đan xen, không chút sợ hãi nhìn Nghe Uyên, bên môi chứa đựng nụ cười: “Nếu do đó mà phải hủy hợp đồng, tôi vui lòng nghe theo, sau này tốt nhất ngài nên tìm một lý do tốt hơn để uy hiếp tôi.”

Nói xong, anh ta bật ô lên ôm lấy Thiên Thâm đi vào trong mưa, trước khi rời đi, sắc mặt Tân Từ khó hiểu đứng trước Cổ Cảnh Nhiên, trên mắt kính của anh ta lấm tấm hơi nước, con ngươi màu sáng nhìn qua rất không thật, anh ta dùng tiếng nói chỉ có hai người mới có thể nghe thấy nói: “Phong thủy thay phiên nhau chuyển động, có phải không?”

Thiên Thâm ngồi ở trong xe, lặng lẽ lấy khăn tay lau chùi vết nước ở trên người, từng giọt nước nhỏ đọng trên mái tóc dài lóng lánh trong suốt. Tân Từ vừa lên xe liền tập trung chú ý lái xe, xem bộ dáng là muốn đưa cô đến tòa án.

Nhớ lại tất cả những gì vừa xảy ra ban nãy, Lương Thiên Thâm vẫn có cảm giác như mình đang dần thân vào trong mây mù, bị bao vây ở bên trong từng đám mây xinh đẹp nhưng giả dối, mỗi câu anh ta nói ra khỏi miệng cũng làm cho tâm lý vốn không kiên định của cô có mấy phần bị chìm đắm vào trong, mỗi lần anh ta nở nụ cười cũng làm cho những suy nghĩ hỗn loạn của cô càng trở nên mơ hồ không rõ mục tiêu. Giả, đều là giả, rõ ràng là anh ta đang nói cho Nghe Uyên cùng Cổ Cảnh Nhiên nghe những lời nói dối, nhưng mà lọt vào trong tai lại thật sự nóng đến mức có thể làm bỏng lòng của cô. Một phút này, khi ngón tay của anh ta đan xen với ngón tay của cô, ôm ấp tình cảm như thời còn yêu nhau say đắm giống như từng đợt sóng lớn bất tri đang đánh úp về phía cô, nếu không phải còn giữ lại cho mình một tia bình tĩnh cuối cùng, e rằng cô đã khóc ướt vạt áo, không thể tự kiềm chế, khiến cho toàn bộ cái tâm trong sáng ngăn cản ham muốn mà cô tự mình tạo dựng lên thiếu chút nữa bị hủy hoại trong chốc lát.

Nhưng mà, vừa đến bên cạnh xe anh ta liền buông tay cô ta, sau khi lên xe lại chưa từng nói câu nào.

Cô biết, bộ dáng kia chung quy đều do anh ta cố ý làm ra, bởi vì, khi đó anh ta gọi tên cô chính là “Thiên Thâm”, ngoại trừ một tiếng “Thiên Thiên” trong hôn lễ kia ra, anh ta không dùng thêm lần nào cái biệt danh mà anh ta đã từng gọi cô nữa.

“Vừa rồi tại sao anh lại nói như vậy.” Tiếng nói của cô khàn và cực kì nhỏ, trong không gian yên tĩnh này có vẻ có chút hư ảo.

Mưa như trút nước, xối xả lên trên cửa kính xe, cần gạt nước bận tới mất tới mười hết gạt trái lại gạt phải, lọt vào tai là một vài tiếng động máy móc thành quy luật.

Tân Từ đợi đến chỗ dừng đèn đỏ mới mở miệng, giống như đang nói về một món đồ rất bình thường: “Ngoài miệng nói bao giờ cũng phải đẹp một chút, lại nói, loại người như Nghe Uyên nếu mình nghe theo anh ta chỉ làm anh ta càng thêm vinh vào hung hăng, tự tôn của tôi không cho phép tôi cúi đầu trước loại người như vậy.”

Tự tôn và tự ti, hai loại tình cảm cực đoan, có thể đối với người khác mà nói chúng cũng giống nhau thôi, nhưng từ trước đây rất lâu, Lương Thiên Thâm đã hiểu được đạo lý này.

Thiên Thâm hít một hơi thật sâu, dự định đem những lời giải thích mà trong lòng nghĩ nói cho Tân Từ: “Chuyện hôn ước tôi chưa từng đồng ý, là ‘ông già’ của tôi tự mình với...”

Tân Từ bình bỗng ngắt lời cô, giọng điệu nhẹ nhàng dường như thật sự không hề hứng thú: “Em không cần phải... giải thích với tôi việc này.”

Thiên Thâm nhìn con tức này xuống, thay đổi đề tài: “Nghe Uyên sẽ không đem chuyện của công ty ra làm trò đùa, anh yên tâm, chuyện hợp đồng này hai ngày nữa sẽ được giải quyết.”

“Em đi giải quyết giúp tôi sao?” Tân Từ dường như đoán được tâm tư của Thiên Thâm: “Không cần phải làm chuyện này, nếu không đạt được thỏa thuận trên bàn đàm phán, bỏ đi cũng không thương tiếc.”

“Nhưng mà, anh sẽ bị lỗ mất gần ngàn vạn!”

Tân Tử hơi nghiêng mặt qua, ánh mắt vẫn nhìn về phía trước, anh ta nở nụ cười không quan tâm nói: “Em cho rằng tôi bị lỗ không thể gượng dậy nổi hay sao? Chút tiền ấy, lập tức có thể kiếm trở về. Được rồi, đã tới tòa án.”

Thiên Thâm nhìn chăm chăm thấy Tân Tử hờ hững quay mặt đi, giống như nhìn đời bằng nửa con mắt, bình tĩnh như nước.

“Anh diễn rất thật, tôi thật sự bội phục, nếu ở trên tòa án gặp phải một phạm nhân như anh, tôi thật sự bó tay.” Thiên Thâm không mặn không nhạt tặng anh ta một câu.

Tân Tử bị trêu chọc lại nở một nụ cười, trước khi Thiên Thâm xuống xe, anh ta quay đầu, cũng nói khen cô một câu: “Em cũng khiến cho tôi rất bội phục, có thể quen biết nhiều nhân vật lợi hại như vậy.”

Thiên Thâm bật dù đứng ở trước cổng tòa án, mắt nhìn thấy chiếc xe kia biến mất trong màn mưa.

Dòng nước chảy qua con sông trái tim so với màn mưa hôm nay lạnh hơn nhiều lắm.

Bạn đang đọc truyện *Thử Hối Đấng Cay Nồng Sâu Thế Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28

Tân Tử dẫn Lương Thiên Thâm đi vào một bệnh viện trong nội thành, buổi tối trong phòng cấp cứu các bệnh nhân bệnh nặng của bệnh viện vẫn đầy ắp người như trước, mà mùi nước khử trùng tràn ngập trong từng phần tử của không khí, Thiên Thâm được Tân Tử dẫn dò không được phép nhúc nhích, liền nằm chán ngời ở trên ghế cửa phòng khám bệnh, đợi cậu ta đi xếp hàng đăng ký giúp mình.

Bệnh viện là một nơi lộn xộn tràn ngập vi khuẩn cùng siêu vi trùng, tuy rằng bộ dạng Thiên Thâm gầy yếu, nhưng mà thân thể vẫn rất khỏe mạnh, xác suất đến những nơi như thế này cũng là ít lại càng ít. Cho nên, hiện tại bất kỳ một người thích sạch sẽ như cô ngồi giữa một đám người sắc mặt ảm đạm, hơi thở nặng nề, giữa một đám người bị bệnh nặng, hơn nữa có tiếng em bé khóc lóc không dứt bên tai, thực sự như đang ngồi trên đồng lửa, lông tơ cả người dựng đứng hết lên. Vừa đúng lúc này có một người đáng đi tập tễnh, vẻ mặt xanh xao được người khác dìu dựa vào vách tường chậm chạp đi tới, lúc đi qua chỗ Lương Thiên Thâm loạng choạng như sắp ngã xuống, Thiên Thâm sợ tới mức giật bắn người bật dậy nhường chỗ ngồi luôn. Lần này, tác động đến vết thương trên chân, làm cô đau đến mức suýt nữa bật khóc.

“Tại sao lại đứng?” Tân Tử lấy sổ đăng ký xong trở về nhìn thấy Thiên Thâm vẫn duy trì bộ dạng lò cò một chân đứng ở đó, lập tức tiến lên đỡ lấy cô ấy, sau đó lại nhìn thấy bộ dạng vẻ mặt cô ấy đã muốn khóc không ra nước mắt.

Tân Tử trở lại, Thiên Thâm khẽ thở phào, bám lấy cánh tay cậu ta vội vàng nói: “Có thể không khám được không, tôi không thích ở đây, thật sự làm cho người ra điên mất.”

Tân Tử dường như nhìn thấy một đứa bé không chịu được áp lực, đoán chừng lúc này ngay cả tức giận cô ấy cũng không phát ra ngoài được, cậu ta vội vàng cười an ủi: “Cố gắng nhẫn nhịn một chút, để bác sĩ khám xong chúng ta liền đi. Cậu xem, số thứ tự tôi cũng lấy xong cho cậu rồi.”

Lời nói này của Tân Tử có thể được tính là dịu dàng, điều này đối với Thiên Thâm hiện tại mà nói là đặc biệt có tác dụng, nhìn tình hình lộn xộn xung quanh một chút, lại nhìn khuôn mặt trắng bệch ôn hòa của Tân Tử, Thiên Thâm thầm nghĩ: Thôi, chuyện khám bệnh mất cũng lắm là mười phút, cắn răng một cái rồi nhắm mắt lại là trôi qua rồi.

Đi nhìn số thứ tự thấy sắp đến lượt Thiên Thâm, Tân Tử để Thiên Thâm cố gắng đem toàn bộ sức lực dựa vào trên người cậu ta, sau đó lại nói một câu xin lỗi với cô, Thiên Thâm còn chưa hiểu tại sao cậu ta lại đi xin lỗi mình, lúc này trên lưng xuất hiện một bàn tay mạnh mẽ chống đỡ, cô lập tức hiểu được. Tân Tử vừa đỡ lấy eo của cô, vừa dìu bằng tay của cậu ta, Thiên Thâm thực sự cảm thấy thoải mái hơn.

Bác sĩ phòng bệnh nặng không phải thuộc khoa chỉnh hình, nhưng ông ta cẩn thận xem xét mắt cá chân đang sưng lên của Thiên Thâm cũng chẩn đoán hẳn là chắc không có thương tổn đến xương cốt, nếu không chỉ sợ ngay cả đứng thôi cô cũng cảm thấy khó khăn. Vị bác sĩ kia kê cho Thiên Thâm một liều thuốc giảm đau, nhưng vẫn rất cẩn thận dặn cô ngày mai đến chụp X-quang xem rốt cuộc có bị thương tổn gì không, không có tổn thương đến xương cốt là tốt nhất, chỉ cần nghỉ ngơi điều dưỡng 2 tuần là được rồi.

Tân Tử ngồi bên cạnh nghe rất cẩn thận, Thiên Thâm không cần mở miệng, Tân Tử đã đem những chỗ không rõ nhắc lại hỏi bác sĩ, sau đó mới dẫn Thiên Thâm đi ra ngoài.

Tân Tử đến chỗ nhận thuốc tìm một cái ghế không ai ngồi đặt Thiên Thâm ngồi xuống, nói: “Cậu cố gắng chờ một chút, tôi đi lấy thuốc giúp cậu.”

Thiên Thâm nhìn thấy bộ dạng bận rộn vì mình của cậu ta, không kìm lòng được nở nụ cười, dường như chân này bị trẹo rất đáng giá, cho dù có bị đau

thêm một chút cô cũng cam tâm tình nguyện. Loại tâm tình của nữ sinh này Thiên Thâm chưa từng nếm thử, cũng khinh thường từ xưa đến nay, từ một thời điểm nào đó cô bắt đầu chống lại loại cảm giác này.

Từ khi cô còn nhỏ tới nay, cha mẹ đã sớm không hòa hợp, mẹ cả ngày lấy nước mắt rửa mặt, cha cả ngày không về nhà, nhất là đối với quan hệ thông gia bên ngoại là một đại gia tộc toàn kim đồng ngọc nữ dường như đã bằng mặt mà không bằng lòng, tan tành nát vụn. Cô cảm thấy mẹ của mình thật đáng thương, từ nhỏ không gần gũi với cha mà chỉ cùng mẹ lớn lên, cùng mẹ đánh đàn, vẽ tranh, đọc sách, nói chuyện phiếm, làm nũng, mẹ của cô xinh đẹp cao nhả, giống như một bông hoa bách hợp thuần khiết, kiên cường, không thể xâm phạm. Nhưng mà cô nghĩ mãi không hiểu, vì sao một người tốt đẹp như mẹ, mẹ yêu cha như vậy, cha lại không yêu mẹ. Cho nên, ngay khi cha dẫn người đàn bà kia về nhà, lúc người đàn bà kia còn dẫn theo một đứa bé, mẹ hoàn toàn suy sụp. Người mẹ thân yêu nhất của cô ở trước mặt cô lựa chọn cách tự sát.

Khi đó, Lương Thiên Thâm mới chỉ 10 tuổi. (đọc đoạn này k hiểu sao ta rất buồn)

Đối với tâm hồn non nớt của một đứa trẻ mà nói, cảnh tượng này sẽ trở thành ác mộng vĩnh viễn, ám ảnh mãi mãi, bóng tối không thể xua đi được. Đoạn thời gian kia là những ngày âm u đen tối, bà ngoại hai mắt nhắm lệ đem cô ôm vào trong lòng, còn cô chỉ hoảng sợ hai mắt mở lớn, cuộn tròn thân mình lại bất lực run rẩy, không kêu rên một tiếng.

Từ đó về sau, lòng hận thù bao trùm cuộc sống của cô, cô oán hận cha của cô, cả người đàn bà đề tiện để cho mẹ của cô phải tìm đến cái chết, cùng với đứa con của người đàn bà đề tiện kia. Trên pháp lý cô vẫn thuộc quyền trông nom của cha cô, có điều sau khi 12 tuổi, Thiên Thâm một mình dọn sạch ra ngoài, sống một mình, cuộc sống long bong sống ngày nay không biết ngày mai.

Cô không còn hiểu được tình yêu như trước đây, liền không hề tin tưởng vào tình yêu. Bởi vì, trước khi mẹ chết, trên miệng không ngừng phun ra từng giọt máu đỏ tươi, bà dùng bàn tay dính máu vuốt ve hai má đang kinh hoàng của Thiên Thâm, trên khuôn mặt trắng nõn của cô trong nháy mắt lau đầy vết máu, mẹ nói: “Con yêu, không nên giống như mẹ phải sống cúi đầu dưới tình yêu thế này, con phải sống thật tốt cuộc đời của con, không nên đi vào vết xe đổ của mẹ.”

“Thuốc lấy xong rồi.”

Hồi ức bị cắt ngang, Thiên Thâm ngẩng đầu, Tân Từ đã đứng trước mặt cô, lúc này ánh mắt của cô rất mờ mịt, dường như bị sa vào một cái đầm lầy sâu không thấy đáy không thể tự kiềm chế.

Trong lòng Tân Từ cũng căng thẳng, ngồi xổm xuống lo lắng nhìn cô ấy: “Chân vẫn đau lắm hả?”

Thiên Thâm lấy lại tinh thần, nhanh chóng nhắm hai mắt lại, một lát sau mở ra đã khôi phục như bình thường, cô khẽ nhắm mắt nhú mày một chút, nói: “Cũng ổn rồi, tốt hơn ban nãy một chút, có lẽ phải tàn phế một tuần liền.”

Tân Từ có chút trách cứ: “Trước lúc biểu diễn tại sao cậu lại không nói, lúc ra nhảy khẳng định bị nặng thêm.”

“Khi đó không phải cậu bảo tôi bớt nói một câu đi hay sao.” Thiên Thâm cố ý làm bộ như đang giận dỗi, liếc xéo Tân Từ một cái kéo dài giọng nói.

Khuôn mặt trắng xanh của Tân Từ ngầy ra rõ ràng, đôi mắt Lương Thiên Thâm trang điểm màu vàng kim nhạt nhìn qua như lần tấn phát sáng, từ góc độ của cậu ta nhìn xem, hai hàng lông mi dày rậm màu đen kìa cực kì giống hai cánh bướm đang muốn bay lên, khiến cho người ta không dám nhìn thẳng, cậu ta vội vàng cúi đầu, giống như bị lời nói của Thiên Thâm làm cho nghẹn lại nửa ngày không nói lên lời, cuối cùng sắc mặt xấu hổ lại có một chút hồi hận thấp giọng nói: “Ngại quá, lúc đó giọng điệu hơi nặng nề, tôi chỉ không muốn các cậu vì chuyện nhỏ mà cãi nhau.”

Chỉ có cậu ta tự mình biết, không chỉ vì nguyên nhân này, còn có một nguyên nhân khác làm cho cậu ta trong lúc đó có cảm xúc khác thường.

Thiên Thâm ngạc nhiên nhìn thấy Tân Từ cúi thấp đầu, viền tai bên tai xuất hiện màu hồng nhạt kì lạ, dưới ánh đèn huỳnh quang màu trắng màu da của cậu ta gần như trong suốt, giống như có thể nhìn thấy tất cả các mạch máu nhỏ màu xanh trên mặt cậu ta vậy.

Tân Từ có chút vội vàng đứng lên, giúp Thiên Thâm cho thuốc vào trong cặp sách, nói: “Thời gian không còn sớm, tôi đưa cậu về nhà.”

Cái giọng điệu kia của Thiên Thâm đã sớm tan thành mây khói khi được cậu ta cống xuống cầu thang. Tân Từ vẫn giúp đỡ Thiên Thâm như trước, để cho cô gắng hết sức không phải dùng chân phải chạm xuống đất, Thiên Thâm lúc đầu còn có chút lo lắng Tân Từ không đỡ cô xuống được, có điều sau đó lại nhìn thấy cậu ta đỡ an toàn như vậy cũng yên tâm đem toàn bộ trọng tâm dựa lên người cậu ta.

Thiên Thâm thấy Tân Từ đã chuẩn bị đạp xe đưa cô về nhà, vội cười nói: “Hay để tôi bắt xe về nhà cũng được, nhà của tôi cách đây rất xa, nếu cậu đạp xe đạp đưa tôi về nhà nhất định sẽ mệt chết.”

Tân Từ lo lắng: “Nhưng cậu sẽ gặp khó khăn khi lên lầu, vẫn nên để tôi đưa cậu đi, tôi đạp rất nhanh.”

Thiên Thâm vội vàng chặn một chiếc taxi lại, cô tựa vào cạnh xe hướng về phía Tân Từ vẫy vẫy tay: “Chân trái tôi không bị làm sao, lại nói nhà của tôi có thang máy. Nếu cậu vẫn còn lo lắng, về đến nhà tôi sẽ gọi điện thoại cho cậu?”

“Được rồi, tôi cho cậu số điện thoại.”

Thiên Thâm kinh ngạc nhìn thấy Tân Từ thật sự lấy ra một quyển vở, viết lên trên đó một dãy số, sau đó vội vàng xé trang đó ra đưa cho cô: “Đi đường cẩn thận.”

Thiên Thâm từ từ ngồi vào trong xe, Tân Từ ở ngoài xe vẫy tay và nói hẹn gặp lại với cô. Thiên Thâm nhìn qua gương chiếu hậu, bóng dáng Tân Từ vẫn đứng yên tại đó không nhúc nhích, sau đó từ từ nhỏ dần nhỏ dần, đến tận khi không nhìn thấy gì nữa.

Mẹ ơi, chỉ sợ, con không còn cách nào để quay đầu lại, đối với người kia con không có cách nào lấy ra thái độ ngông cuồng vênh váo, ngang ngược không coi ai ra gì, cố tình tức giận cũng không thể phát ra ngoài nổi. Tuy rằng, con không biết cậu ấy có thích con hay không, nhưng mà con đã đi trước một bước mất rồi.

Thiên Thâm nhìn cái bóng mình trên tấm kính cửa sổ xe khẽ cười khổ.

Chuyện Lương Thiên Thâm bị thương không lâu sau liền được đám học sinh truyền ra ngoài, lần này thầy chủ nhiệm đối với cô nữ sinh này ít nhiều cũng có cái nhìn khác, trước kia nhìn thấy cô học trò này chưa bao giờ tham gia hoạt động tập thể cho rằng nữ sinh này không có tính đoàn thể, hiện tại xem ra có một chút hiểu lầm cô ấy.

Sau đó Thiên Thâm lại đi bệnh viện kiểm tra lại một lần, xác định không có tương tổn gì đến xương cốt, nhưng vì để đảm bảo an toàn, cô vẫn xin nghỉ ba ngày, sau ba ngày mới bắt đầu đi học lại. Nhưng vừa vào phòng học, cô đột nhiên phát hiện ra ngày không tới lớp như cách ba thu, vụn tai tiếng mới liên quan đến mình cô cũng không biết.

Lời đồn đại chuyện Trang Thanh Hứa thổ lộ với Lương Thiên Thâm đã lan nhanh. Điều này mặc dù là sự thật, nhưng mà khi bị người khác hỏi Thiên Thâm lần này đã thay đổi thái độ mặc kệ như ngày xưa, ý tứ rất rõ ràng nhiều lần nhấn mạnh không có chuyện này, cô không hi vọng chuyện này tạo thành ấn tượng xấu cho người nào đó.

Lúc này đã là gần cuối học kì, tất cả mọi người vì cuộc thi cuối kì ra sức ôn luyện. Tân Từ lại càng không có thời gian rảnh rỗi, cậu ta là bậc vương giả có thành tích điểm số tất cả các môn cao nhất toàn trường, cư xử với mọi người cũng rất tốt, hơn nữa có một số bài tập thầy cô giáo chưa chắc đã nói triệt để, Tân Từ lại có thể dùng cách đơn giản phổ thông đem vấn đề phức tạp giảng giải sáng tỏ, cho nên Thiên Thâm nhận thấy hàng ngày cậu ta đều bị rất nhiều người vây quanh hỏi bài tập. Hàng ngày Tân Từ gặp cô đều vội vàng chào hỏi, cô không có coi hội nói chuyện với cậu ta, muốn được phụ đạo tiếng Anh sau tiết tự học cũng bị cậu ta dùng bài vở chồng chất gián tiếp từ chối, có điều cậu ta vẫn sẽ ghi chép vài ba công thức đưa cho cô.

Ở nhà ba ngày không phải đi học, Thiên Thâm suy nghĩ cẩn thận một việc, cũng là một quyết định trọng đại trong cuộc đời, cố gắng hạ quyết tâm này cũng không phải dễ dàng, điều này có nghĩa là Lương mỵ nữ muốn bỏ thái độ cao ngạo từ trước đến nay được người khác theo đuổi xuống, lần đầu tiên thổ lộ với người khác. Thật ra, trong lòng cô cũng vô cùng lo sợ, thái độ của Tân Từ trước kia đối với cô cũng không tốt, trong vẻ lạnh nhạt mang theo xa cách, gần đây tiếp xúc nhiều hơn mới trở nên thân quen hòa nhã. Có điều, căn cứ vào kinh nghiệm phong phú mấy năm nay lựa chọn “nam sinh” của Thiên Thâm, không nói đến cậu ta có thích cô hay không, nếu hiện tại cậu ta như vậy nhất định có chút thích Thiên Thâm, dựa theo loại tính cách của cậu ta tuyệt đối sẽ không chủ động thổ lộ, hoặc là nói nếu không hoàn toàn chắc chắn cậu ta sẽ không hành động mạo hiểm. Hơn nữa lần này bị ảnh hưởng của lời đồn đại, Thiên Thâm mơ hồ cảm thấy có chút không bình thường, liền quyết định nhanh chóng xuất kích, đỡ phải đem dài lâu mộng.

Vì thế, ở trong giờ học không tìm thấy tình huống nào có thời gian rảnh để tiếp cận Tân Từ, Thiên Thâm lặng lẽ thả một tờ giấy vào trong ngăn bàn của cậu ta, trên đó viết sau khi tan học hẹn gặp cậu ta ở cửa hàng tiện lợi 24h ngay gần trường học, cô có chuyện muốn nói với cậu ta.

Ngày đó, Lương Thiên Thâm mang theo tâm tình bất an không yên ngồi đợi ở trên chiếc ghế gỗ trước cửa hàng tiện lợi, cứ cách mười phút lại xem đồng hồ một lần, cứ cách năm phút lại nhìn tới xung quanh ngã rẽ có người nào đang đạp xe lại đây hay không, trái tim đập nhanh từng hồi cứ nhấp nhô không yên. Loại cảm giác căng thẳng đến không thở nổi này khiến cho cô sâu sắc cảm nhận được chuyện trước đây chính mình tuyệt tình từ chối lời thổ lộ của các nam sinh kia là một chuyện tàn nhẫn thế nào. Mà hiện tại cô chỉ có hướng lên trời cầu xin thượng đế để cho Tân Từ thích cô nhiều hơn chán ghét cô một chút.

Hễ là một học trò nào đi qua con đường nhỏ kia cũng khó hiểu nhìn thấy hoa khôi trong trường một mình ngồi ở trên ghế gỗ, mà nhân viên cửa hàng tiện lợi cũng nhìn không hiểu tại sao cái cô nữ sinh có mái tóc dài xinh đẹp kia lại ngồi ở trước cửa tiệm của mình cả buổi tối, sương đêm rơi xuống nhiều, bầu trời lác rác mưa, đến nửa đêm về sáng hạt mưa lớn dần, không mất bao lâu làm cho nữ sinh kia ướt từ đầu đến chân. Cô nhân viên có lòng tốt, cảm ô cho cô ấy, nhưng mà cô bé kia tính cách trời sinh bướng bỉnh hiềm thấy. Cô ấy vẫn không nhúc nhích ngồi ở đó, môi đông lạnh đến tím tái, sắc mặt tái nhợt giống như lập tức muốn té xỉu rồi, nhưng cơ thể vẫn run rẩy ngồi ở chỗ đó.

Mãi cho đến tận khi mặt trời mọc, cô nhân viên giao ban, nữ sinh kia mới im lặng đứng dậy, chớp mũi đỏ bừng, mặt trắng như tờ giấy. không nói một lời rời đi.

Chỗ cô ấy ngồi kia để lại dấu vết một vũng nước rất sâu.

Bạn đang đọc truyện *Thử Hối Đáng Cay Nồng Sâu Thế Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29

Hôm đó có chút ngoài dự liệu của Lương Thiên Thâm, sau khi cô làm xong việc từ trong tòa án đi ra liền nhìn thấy xe của Tân Từ đang dừng ở bên

ngoài, anh ta ngồi ở trong xe đợi cô. Suy nghĩ của Thiên Thâm đột nhiên bị ngưng trệ, đứng ngẩn ra ở cổng. Tân Từ thấy cô dừng lại đành phải tự mình xuống xe mở cửa cho cô, buồn cười hỏi: “Không lên xe?”

Anh ta chờ cô về tới biệt thự của bọn họ, trong phòng đồ đạc lộn xộn, trông vô cùng thô thảm, Tân Từ nhìn tình cảnh này không nói một lời nào, thậm chí cả lông mày cũng không nhăn lại chút nào liền lên lầu trở về phòng. Thiên Thâm nhìn thấy đồng lõa xộn kia lập tức nhớ lại tình cảnh không vui ngày hôm đó, tâm tình nhất thời không tốt, liền cũng không đi thu dọn đồ đạc trở về phòng luôn. Ngồi trong đó ngẩn ngơ liên tục đến tối, nghe thấy có người gõ cửa, Thiên Thâm vội vàng buông cái bánh mì ăn được một nửa xuống chạy ra mở cửa. Ngoài cửa, Tân Từ mặc chiếc áo may-ô màu trắng, quần dài bằng vải nhung màu vàng nhạt, tóc của anh ta hơi ướt, trên khuôn mặt trắng nõn hơi chút phớt hồng, sau khi tắm rửa xong mùi sữa tắm thơm ngát xông thẳng lên mặt, khiến cho Thiên Thâm không khỏi thất thần.

“Đi ăn cơm, xuống đây đi.”

Tân Từ nói xong liền xoay người xuống lầu, Thiên Thâm kiểm chế kinh ngạc trong lòng đóng cửa đi theo Tân Từ xuống lầu. Sau đó, cô tròn mắt há hốc mồm nhìn thấy phòng khách, nhà ăn đã được thu dọn đổi mới lại hoàn toàn, bình hoa đĩa quả bị cô ném vỡ, lại thêm tất cả những đồ linh tinh rải rác gì đó đều được quét dọn sạch sẽ, trên bàn trà bày một lọ hoa mới, trên tường treo một bức tranh mới. Cô lại đi đến nhà ăn, trên bàn cơm có hai bát mì thịt bò được bày đặt ngay ngắn.

“Trong nhà không có đồ gì ăn, ăn tùy tiện một chút đi.” Tân Từ ngồi xuống trước bát đầu ăn.

Thiên Thâm nhìn mì thịt bò trong bát, trăm thứ cảm xúc lộn lộn, trước mặt là món cô thích ăn nhất. Thịt bò thơm nồng nàn phối hợp với nước hầm xương heo thuần túy, bày thêm hai cọng rau cải màu xanh nhạt, rải lên đó một chút rau thơm, sớ mì mềm dai trơn bóng, sắc, hương, vị đều đủ cả. Thiên Thâm thoáng nếm một ngụm, cái loại cảm giác quen thuộc này xuyên qua thực quản thấm vào máu chạy thẳng vào tim, là vị tươi mát mà cô thích, là cảm giác mà cô nhưng nhớ.

Cô nhớ lại bữa cơm đầu tiên hai người bọn họ ăn cùng nhau, cũng là bát mì thịt bò, đột nhiên cảm thấy trong lòng căng ra, liền từ từ buông đũa xuống, im lặng đứng đây, rời khỏi nhà ăn.

“Tại sao lại không ăn?”

Phía sau truyền đến câu hỏi bình tĩnh của Tân Từ, Thiên Thâm không dừng bước, cũng không quay đầu lại, cô cứ như vậy trả lời hờ hững: “Không đói bụng, không muốn ăn.”

Khi cô trở lại nhà trên, phía sau cũng không có tiếng động truyền đến.

Nếu như không phân biệt được cái gì là thật, cái gì là giả, vậy coi như tất cả đều là giả đi, cũng làm cho mình bớt đi một phần ảo tưởng là được rồi.

Thiên Thâm tiếp tục trải qua những buổi sáng sau khi thức dậy trong nhà không có ai, hàng ngày một mình ăn bữa sáng, sau đó một mình lái xe đến công ty luật ở đó nghiên cứu các vụ kiện, tiếp đón những người mới đến nhờ vả, tìm đương sự vụ án nói chuyện, đi đến toà án xem xét các tài liệu, có khi còn cần phải tự mình đi ra ngoài lấy bằng chứng. Cô sắp xếp lộ trình của mình đã kín cả, có đôi khi còn có thể làm tăng ca buổi tối, về đến nhà so với chủ tịch Tân Từ còn muộn hơn, khi về đến nhà cô sẽ nhìn thấy trên bàn cơm đã chuẩn bị xong đồ ăn, tiếp đó ngày hôm sau cô bắt đầu ăn ở bên ngoài xong mới trở về, mà từ đầu đến cuối Tân Từ cũng không có hỏi tới, dường như anh ta cũng đang rất vội. Bởi vậy, sống chung một nhà, nhưng hai người không phải là cúi đầu không thấy thì ngẩng đầu sẽ gặp, trái lại tỷ lệ chạm mặt mặt nhau đã nhỏ lại càng nhỏ hơn.

Tuy rằng trước đây thái độ làm việc của cô rất nghiêm túc, nhưng mà gần đây càng điên cuồng hơn, giống như muốn làm cho mình mệt chết vậy. Mấy ngày nay người trong công ty luật đối với tình hình của Thiên Thâm đều im lặng không dám nói gì, khá cẩn thận. Cuối cùng Gia Ny nhìn không được nữa, sau hai tuần lễ liên tục chuẩn bị cặp lồng cơm cho Thiên Thâm, thật sự không chịu nổi nữa nói: “Chị có cần phải làm khổ chính bản thân mình như vậy không, hay là anh trai của em làm khô chị, vụ kiện phải phụ thuộc vào cả nhóm, chị vội cũng không có tác dụng.”

Thiên Thâm vẫn không ngẩng đầu lên, cứ thế nói: “Hai ngày nữa tôi phải đi công tác một chuyến, cái vụ án gian trá cố chấp kia không mở phiên tòa ở đây, tôi lại phải đi, tôi không có ý định tự lái xe đi, em đặt vé xe khách giúp tôi.”

“Em đang nói chuyện với chị chị có nghe thấy không?” Gia Ny tức giận, đưa tay rút tập tài liệu đang kẹp trong tay Thiên Thâm ra.

Thiên Thâm sững sốt, giương mắt nhìn Gia Ny chăm chăm, thờ thật dài: “Biết rồi, tôi sẽ từ từ, đã được chưa? Xong rồi, mau đi đặt vé xe khách vào ngày mốt giúp tôi.”

“Anh của em có biết chị phải đi công tác không?”

Mất Thiên Thâm bắt đầu co giật, thuận miệng trả lời: “Vẫn chưa nói cho anh ta biết.”

Gia Ny lại tức giận, lập tức hai tay chống nạnh không khách khí nói: “Ngay cả chuyện quan trọng như vậy chị cũng không nói cho anh ấy biết? Anh ấy sẽ lo lắng, nhớ rõ hôm nay vừa về lập tức phải nói cho anh ấy biết.”

Thiên Thâm cười khổ, đứa nhỏ này gần đây thật sự càng lúc càng đối xử với cô thật kỳ cục, cậy mình là em gái của Tân Từ, chẳng phân biệt công tư, giờ làm việc cũng dám mắng cô.

Hôm nay, Gia Ny thúc giục Thiên Thâm phải tan làm về đúng giờ, nhưng mà còn chưa đi ra khỏi công ty luật đã chạm mặt một người. Cổ Cảnh Nhiên đang cầm một bó hoa tươi trong tay đi về phía cô, áo sơ mi màu bạc làm nổi bật diện mạo bất phàm, anh tuần tiêu sái của anh ta.

“Thật khéo quá, em tan làm rồi sao?” Trong mắt anh ta tràn đầy ý cười, con ngươi đen trắng rõ ràng cực kỳ xinh đẹp.

Thiên Thâm nhận lấy bó hoa anh ta đưa tới, nói: “Mới vừa tan ca, anh đến tìm em sao?”

“Đúng vậy, có thể hân hạnh mời em đi ăn cùng tôi một bữa cơm không?”

Thiên Thâm do dự, hàng mi xinh đẹp không khỏi có ý khép lại.

Cảnh Nhiên thấy vậy liền hiểu được, vẻ mặt lập tức âm trầm, ánh hào quang sáng láng trong mắt cũng tắt hết: “nếu thấy không tiện thì thôi cũng được, Tân Từ sẽ tức giận, đúng không?”

“Chuyện này không liên quan tới anh ta.” Thiên Thâm rất sợ Gia Ny nhìn thấy trong tay mình đang cầm một bó hoa lại phải giải thích nửa ngày, vì thế nhanh chóng phân bác: “Đến đâu vậy, đi thôi.”

Thật ra Thiên Thâm cũng mất bình tĩnh, đi theo Cảnh Nhiên vào một nhà hàng mì Nhật Bản, Cảnh Nhiên rất cẩn thận kéo ghế ngồi giúp cô, cô quay đầu lại nói câu cảm ơn, nhưng lập tức lại đổi lấy vẻ không vừa lòng của anh ta: “Từ bao giờ, em lại khách khí với tôi như vậy?”

Thiên Thâm im lặng, không biết nên nói gì cho phải.

Cảnh Nhiên thấy mặt cô ầy lộ vẻ khó xử, lập tức giải vây giúp cô: “Không có chuyện gì, hai năm không gặp, xa lạ một chút cũng là chuyện bình thường. Nhưng mà không nên cứ xa lạ mãi như vậy là được rồi.”

Không khí trong nhà hàng này không tệ, đúng phong cách Nhật Bản, Cảnh Nhiên nói là do một người Nhật Bản mở ra, cho nên rất thuần túy, Thiên Thâm gật gật đầu, không đưa ra nhận xét. Sau đó, hai người lại ngồi im lặng, đợi đến sau khi bắt đầu động đũa, mới lại bắt đầu tán gẫu câu được câu chẳng.

Cảnh Nhiên gấp một cuộn mì lên đến trước mặt, thổi thổi nó, cười nói: “Tôi nghĩ rằng đưa em đến ăn ở nhà hàng sang trọng, không bằng đưa em tới nơi này ăn. Những món sơn hào hải vị đó nhất định em đã từng nếm qua, nhưng mà em thích nhất là món mì Nhật, nhất định ăn không chán.”

Thiên Thâm đang che mặt nhai, sau khi nghe thấy anh ta nói không khỏi khựng lại một chút, tiếp đó cười nhạt nói thêm vào: “Đúng vậy, món mì sợi của Nhật ăn rất ngon.”

Cảnh Nhiên vẫn không biết tuy rằng Thiên Thâm thích thức ăn chế biến từ bột mì, nhưng mà thích nhất là món mì thịt bò. Có thể từ khi cô và Tân Từ chia tay, cô liền không ăn nữa, đi ra ngoài ăn mì với Cảnh Nhiên cũng chỉ ăn mì sợi của Nhật, dần dà, Cảnh Nhiên liền hiểu lầm rằng Thiên Thâm thích ăn nhất món này.

Cảnh Nhiên lấy đũa chậm chạp chọc chọc sợi mì, dịu dàng nói: “Thiên Thâm, thật ra, mấy ngày hôm nay tôi suy nghĩ rất nhiều. Nghĩ xem vì sao em và cậu ta lại ở cùng một chỗ, vì sao không nói cho tôi biết.” Anh ta im lặng nhìn Thiên Thâm, vẻ mặt phức tạp: “Tân Từ cậu ta có biết hay không...”

“Im mồm!” trong phút chốc Thiên Thâm đã để đũa xuống, hơi thở có chút gấp gáp, sắc mặt cô âm trầm nhìn Cảnh Nhiên nói: “Không được nhắc lại chuyện kia! Ngay cả anh cũng không được!”

Cảnh Nhiên lập tức thay đổi sắc mặt, cuống quýt giải thích: “Thật xin lỗi, là tôi không tốt, em không nên tức giận. Tôi chỉ không hiểu, không cam lòng, tôi rất tức giận, rồi lại không biết nên tức giận với ai.”

“Anh cảm thấy em phản bội anh sao?” Thiên Thâm cầm lấy khăn tay lau nhẹ khóe miệng, cười như không cười, trong đôi mắt xinh đẹp phản chiếu khuôn mặt hơi có vẻ bất an của Cảnh Nhiên.

Cảnh Nhiên hoảng sợ nói: “Tôi...” Lại không nói được.

Thiên Thâm cười lạnh: “Xem ra anh thật sự nghĩ như vậy.” cô từ từ lấy ví từ trong túi xách ra, nói rõ ràng: “Cảnh Nhiên, em thật sự thích anh, cũng rất quý trọng tình nghĩa giữa chúng ta, không có anh thật sự không biết em còn có thể sống đến bây giờ hay không. Nhưng em không hề yêu anh, em không nói rõ sợ làm anh bị tổn thương, em vẫn cho rằng anh sẽ hiểu được điều này, hi vọng anh có thể chủ động buông tha cho em. Hôn ước là do ‘ông già’ định ra em chưa từng đồng ý, huống chi anh cảm thấy rằng tâm tư em để ý đến chuyện đó hay sao? Còn về phần ông ấy có biết em kết hôn hay không, em không quan tâm, em không sợ ông ấy.”

Cảnh Nhiên ngẩng ra nhìn Lương Thiên Thâm đặt tờ một trăm đồng trên mặt bàn, cầm túi xách rồi đi, cuối cùng cô ấy vẫn tặng cho anh một nụ cười, vẫn khách khí như vậy: “Hoa anh nên mang về đi, em cũng không thể cầm về nhà được. Như vậy nhé, liên lạc sau, tạm biệt.”

“Có thể nói cho tôi biết, rốt cuộc tôi có chỗ nào không bằng cậu ta, cậu ta lại có thể khiến cho em nhớ mãi không quên như thế. Bề ngoài, bằng cấp, năng lực, tiền tài và địa vị? Em giải thích cho tôi đi.” Cảnh Nhiên vội vàng giữ chặt Thiên Thâm lại, vẻ mặt tuần tú khó che dấu được đau khổ, cũng không chịu được việc cô ấy có ý xa cách như vậy, không thể chịu được thời gian anh làm bạn với cô ấy sáu năm lại cứ biến mất như vậy hầu như không còn gì.

Trên thế giới này, ngoại trừ Tân Từ, chỉ có Cố Cảnh Nhiên, Thiên Thâm không thể nói nặng lời làm tổn thương anh ta được: “Cảnh Nhiên, không nên như vậy, anh cũng biết, có nhiều thứ không thể nói rõ.”

Cố Cảnh Nhiên cố chấp lời kéo tay của Thiên Thâm, vội la lên: “Nhưng mà, em có biết công ty của Tân Từ có vấn đề hay không, anh ta sao chép thiết kế của người khác.”

Thiên Thâm ngăn ra, tiếp đó lập tức nghiêm mặt lời lẽ nghiêm khắc nói: “Anh nói bậy bạ gì đó!”

Về mặt của Cảnh Nhiên cũng nghiêm túc: “Hiện tại em không tin cũng không sao, tôi sẽ chứng minh cho em xem.”

“Anh...” Nghĩ ra điều gì đó, Thiên Thâm nheo mắt lại thử hỏi: “Là luật sư biện hộ cho công ty kia?”

Cảnh Nhiên nhếch môi lên, khẽ gật đầu.

Thiên Thâm vung cánh tay đang bị anh ta giữ chặt ra, ngẩng đầu gần từng tiếng một nói: “Tân Từ sẽ không làm chuyện như vậy.”

“Tám năm đủ để một người thay đổi, huống chi khi đó em lại tuyệt tình chia tay với cậu ta như vậy, công ty của cậu ta lại phát triển nhanh như thế, cậu ta vì cái lợi trước mắt muốn nhanh chóng thành công không có gì là không thể.”

“Cảnh Nhiên, chú ý từ ngữ của anh. Bây giờ chúng ta ở đây tranh luận cũng không có tác dụng gì, nếu anh muốn chứng minh điều gì thì nên làm cho xong đi, nhưng mà anh cũng phải tìm ra chứng cứ mới được.” Nói xong, Thiên Thâm bước đi không quay đầu lại.

Thiên Thâm ngậm mang đầy một bụng lửa giận đi về nhà, Tân Từ đang ngồi ở trên ghế sa lon xem TV, thấy cô trở về liền sùng sốt, nhìn đồng hồ treo tường, hỏi: “Hôm nay về sớm vậy?”

“Uhm” Thiên Thâm ậm ừ trả lời, mang túi xách đi vào trong phòng khách.

“Ăn gì chưa?”

Tô mì kia cô mới chỉ ăn hai miếng, vì thế, cô thành thật trả lời: “Vẫn chưa ăn.”

Tân Từ tiện tay tắt TV, đứng dậy nói: “Tôi đã nấu xong rồi, hâm lại là có thể ăn được.”

Thiên Thâm ngồi ở trong phòng ăn, Tân Từ ở trong bếp giúp cô hâm lại đồ ăn, cô nắm tay lại, lại thả ra, lên tiếng hỏi: “Vụ kiện kia thế nào rồi?”

Qua một lát, trong bếp truyền đến tiếng nói của Tân Từ: “Chưa đến đâu cả, vẫn đang điều tra, một thời gian ngắn nữa mới có thể mở phiên tòa.”

“Ông Hồ nói như thế nào.” Ông Hồ là luật sư mà Thiên Thâm tìm hộ Tân Từ, có lý lịch của một đại luật sư.

“Ông ấy nói mặc dù có đôi chút bất lợi đối với chúng tôi, nhưng vẫn có thể thắng kiện.”

“Vậy là tốt rồi.” Thiên Thâm thấp giọng nói, sau đó lại nghĩ tới chuyện đi công tác, liền nói: “Ngày mốt tôi phải đi công tác, có thể cần ba bốn ngày.”

Tân Từ bung đồ ăn đi ra: “Uhm, bản thân ở bên ngoài nên cẩn thận một chút.” Anh ta cầm bát đĩa đưa tới trước mặt Thiên Thâm: “Em ăn từ từ, tôi đi lên nhà.”

Thiên Thâm nhìn Tân Từ bỏ đi, quay đầu lại nhìn thấy hai món ăn đơn giản một món canh, lại nhớ tới buổi nói chuyện với Cảnh Nhiên, cuối cùng lắc đầu không suy nghĩ thêm nữa.

Bạn đang đọc truyện *Thử Hỏi Đấng Cay Nông Sâu Thế Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30

Lương Thiên Thâm xin phép nghỉ một tuần, kì thi cuối kỳ sắp tới, những người khác ngay cả xin nghỉ một ngày cũng đều không muốn, nhưng mà Lương Thiên Thâm lại xin nghỉ một tuần. Tân Từ cảm thấy có chút khó hiểu, khi đi tới văn phòng hỏi thầy chủ nhiệm, thầy chủ nhiệm nói cô ấy không có xin nghỉ, nếu tiếp tục trốn học nữa rất có thể sẽ bị đuổi. Tân Từ trong lòng nặng nề trở về phòng học, trong đầu tràn ngập suy nghĩ rồi cuộc Lương Thiên Thâm đã xảy ra chuyện gì, nhưng mà cậu ta không biết số điện thoại nhà của cô ấy, cũng không biết cô ấy đang ở nơi nào, chỉ có thể lo lắng suông.

Ngày thứ tám, cũng chính là trước kỳ thi hai tuần lễ, ngay tại lúc Tân Từ đang nghĩ nên hỏi thầy chủ nhiệm số điện thoại nhà của Lương Thiên Thâm thì nhân vật mục tiêu rồi cuộc cũng xuất hiện. Mới bắt đầu tiết thứ hai môn tiếng anh, Trương tiểu thư đang giải thích đề tài làm văn cho mọi người, cửa phòng học bỗng nhiên bị người đẩy ra, Lương Thiên Thâm không xin phép một tiếng nào, mang theo cặp sách lập tức đi vào phòng học. Tất cả mọi người đều đang sùng sốt, Lương Thiên Thâm không có mặc đồng phục như trước, chiếc áo liền váy màu vàng nhạt bằng tơ tằm của cô ấy làm nổi bật lên làn da trắng nõn óng ánh như trong suốt, mái tóc quần được buộc cao lên, khuôn mặt tinh xảo xinh đẹp hoàn mỹ hiện ra, có điều, tất cả mọi người đều

chú ý tới trạng thái sắc mặt và vẻ mặt dị thường lạnh lùng kiêu ngạo của Lương Thiên Thâm, đôi mắt mê hoặc chứng sinh của cô ấy như bị bịt kín một tầng sương lạnh thật dày, sắc bén lạnh lùng như băng.

Trương tiểu thư tạm dừng một lát, sau khi hoàn hồn không nói gì tiếp tục giảng bài. Mạc Thiên nhìn thấy Thiên Thâm tuy rằng xao động, nhưng khi nhìn thấy bộ dạng chọc tao mày sẽ chết của cô ấy lập tức đem những lời muốn thăm hỏi nuốt ngược trở về trong bụng. Mà cả ngày sau, Lương Thiên Thâm tỏ ra đặc biệt bình tĩnh, cơ bản là không nói gì, bản thân cầm sách lên đọc, hoặc là nghe MP3 rồi ngủ.

Một ngày trôi qua Tân Từ nhìn theo bóng lưng Thiên Thâm càng lúc càng cảm thấy đứng ngồi không yên, cả ngày cô ấy chỉ đứng lên khỏi ghế đứng ba lượt, không biết có phải tại cậu ta suy nghĩ nhiều hay không, nhưng mà cậu ta cảm thấy ánh mắt của cô ấy cố ý tránh né cậu. Giờ giải lao buổi chiều, cậu ta rất muốn qua tâm sự với cô ấy, có điều Mạc Thiên nhìn cậu ta lắc đầu, lại làm một động tác cắt cổ, khuyên cậu ta không nên đến tìm cái chết. Tân Từ không suy nghĩ chú ý đến lời Mạc Thiên khuyên bảo, đúng lúc đang muốn đi qua, Trang Thanh Hứa tiến lên một bước thân thiết nói chuyện với cô ấy, không ngờ cậu ta còn chưa nói xong, Lương Thiên Thâm đã đem sách trên bàn ném một cái, lạnh lùng nói: “Phiền chết đi được.” Về mặt Trang Thanh Hứa lúng túng quay trở lại chỗ ngồi của mình.

Tâm trạng của cô ấy hình như thật sự không tốt, Tân Từ suy nghĩ một lát, lại ngồi nguyên tại chỗ.

Thiên Thâm nhẫn nhịn hết một ngày, cuối cùng đợi tới tan học, thu dọn cặp sách xong, nội tâm của cô đấu tranh hồi lâu, vẫn quyết định đến hỏi Tân Từ vì sao ngày hôm đó không tới. Tuy rằng, cô rất không muốn phải kéo bộ mặt này xuống, nhưng mà có một số vấn đề không hỏi rõ ràng, không phải là tính cách của Lương Thiên Thâm cô, dù phải chết cô cũng phải hiểu được rồi mới chết.

Cô hít vào một hơi, cố gắng làm cho mình nhìn qua có vẻ không sao cả, cầm cặp sách xoay người đi tới chỗ Tân Từ, Tân Từ đang đưa lưng về phía cô đứng giảng giải bài tập cho một bạn học. Nhưng khi cô muốn gọi cậu ta, Từ Từ Hạo từ cửa chạy vào trong phòng học hồ ầm lên, tiếng nói nghe không rõ lắm.

“Lớp trưởng, Đường Viện đang chờ cậu ở cửa.”

Thiên Thâm nhìn theo đó, phát hiện bên ngoài phòng học có một nữ sinh béo mập tóc tết hai bên đang đứng đó.

Từ Từ Hạo lại từ cửa chạy đến bên người Tân Từ nói sâu xa: “Cậu ra tiễn người ta đi, người ta cũng đã chờ cậu một tuần rồi.”

Thiên Thâm nhất thời chậm nửa nhịp, cô trở lại chỗ ngồi, trừng đôi mắt to lên lúng ta lúng túng hỏi Mạc Thiên: “Cái người tên Đường Viện kia là sao?”

Mạc Thiên ban đầu bị Thiên Thâm đột nhiên mở miệng ra làm cho hoảng sợ, nhưng ngay sau đó không có ý tốt cười cười, lộ ra nụ cười như bà tám không hợp với hình tượng của cậu ta: “Một tuần vừa rồi cậu không đi học có thể bỏ lỡ rất nhiều trò vui.” Cậu ta hướng ra bên ngoài hất cằm nói: “Cái cô Đường Viện kia thứ hai tuần trước thô lộ với Tân Từ, thật là can đảm.”

Thiên Thâm túm chặt làn váy, lặp lại một lần: “Thứ hai?”

“Uhm, ngày đó sau tiết tự học muộn có người nhìn thấy bọn họ chạm mặt nhau ở sau cổng trường.”

Lương Thiên Thâm cắn chặt môi, trong cổ họng lập tức trào ra mùi máu ngai ngái, cả trái tim dường như đang rơi vào trong chảo mỡ nóng hổi, đau đớn dữ dội, tiếp theo lại rơi vào trong hầm băng tuyết đông lạnh đến mức phát ra tiếng vang “tê tê”. Cái gì cô cũng không nghe thấy nữa, cái gì cũng đều không muốn nghe, cô chỉ biết người kia thà rằng đi gặp một cái cô vừa béo vừa xấu, cũng không tới gặp cô.

Đã từng cho rằng cậu ta có thích cô một chút, hay đều là chính cô tự ảo tưởng trống rỗng ngu xuẩn. Tính cách trời sinh kiêu ngạo như Lương Thiên Thâm, sao có thể chịu được nhục nhã như thế.

Mạc Thiên trở mắt cứng lờn nhìn Lương Thiên Thâm tức giận ngập trời rồi lại không nói câu nào lẳng lặng đi ta khỏi phòng học, Tân Từ đã chạy tới hỏi cậu ta làm sao vậy, cậu ta chỉ có thể mù tịt lắc đầu, rốt cuộc ai chọc vào cô ấy?

Có điều, ngày hôm sau, trước hôm thi xuất hiện một tin giật gân, Lương Thiên Thâm cùng một thiếu niên đại ca giang hồ ngoài trường học qua lại, nghe nói đối phương là người vô cùng tàn nhẫn nhất khu vực này. Có người nhìn thấy người kia cười xe máy hút thuốc đứng ở cổng trường học đợi Lương Thiên Thâm, cũng thấy Lương Thiên Thâm ngồi trên xe của người nọ rồi đi. Lương Thiên Thâm nhanh chóng bị gọi vào dạy dỗ, có điều nói chuyện nửa ngày cô cũng không có một chút phản ứng nào.

Lúc Tân Từ biết chuyện này đang ở nhà ăn ăn cơm, Mạc Thiên không thể tin được ghé vào lỗ tai cậu ta nói: “Lần này Lương Thiên Thâm chơi rất lớn, người kia bị đuổi học ba lần, chuyển trường bốn lần, tôi thấy ngoại trừ giết người đốt nhà, chưa có gì y chưa từng làm. Còn nữa, Tân Từ có phải cậu chọc tới cậu ấy lúc nào không, vì sao cậu ấy lại nói với cậu những lời khó nghe như vậy?”

Động tác dùng com của Tân Từ dừng lại trong nháy mắt, đại não giống như không có suy nghĩ như bình thường, nó trống rỗng.

Chính cậu ta cũng không biết mình đắc tội với cô ấy ở chỗ nào, nhưng mà cậu ta có thể cảm giác rất rõ ràng cô ấy đối với mình có xa cách và ý thù địch, Lương Thiên Thâm ở trong bệnh viện nói đùa với cậu ta và Lương Thiên Thâm hiện tại căn bản là hai người. Một tuần không gặp, sau khi trở lại cô ấy không chỉ không bằng lòng nói chuyện với cậu, mới đầu miệng nam mô bụng một bộ dao găm đâm chọc cậu ta, nhưng mà sau đó rõ ràng không có ý tốt đối với cậu. Tuy rằng bên ngoài cậu ta thân thiện như không, nhưng cũng không thể nói cậu ta là người không có cảm giác, mỗi lời mỗi câu của Lương Thiên Thâm đều làm nhục và làm tổn thương cậu ta, có điều, cậu ta không có cách nào đáp lại những lần đó, cũng giống như lúc cậu ta biết Trang Thanh Hứa thô lộ với cô ấy, cho dù cậu ta đau lòng, cũng không có tư cách nói nửa câu.

Ở trước mặt nữ sinh này, tự ti và tự ái của cậu ta bị phóng đại ra vô cùng, ép cho cậu ta hết hơi, giống như có một tiếng nói ở đó nói cho cậu ta biết: “Mày không xứng với cô ấy.”

Từ lúc nào nảy sinh tình cảm với cô ấy, cậu ta không thể nào biết được, có điều từ khi cậu ta ý thức được một khắc này, cậu ta liền biết thích một người không cùng một thế giới với mình nhất định phải chịu đựng đau đớn thống khổ.

Sau khi ăn cơm xong, cậu ta cầm hộp cơm đi trở về phòng học, trên đường đi đầu nặng chân run, giống như bình thường bị mất hồn không tìm được phương hướng. Cậu ta biết Lương Thiên Thâm có rất nhiều bạn trai, cũng biết Lương Thiên Thâm rất đào hoa, còn biết cuộc sống Lương Thiên Thâm rất rối loạn, cho tới bây giờ cậu ta cũng chưa từng để ý, một loại cảm giác mệt mỏi chính mình không thể khống chế bao quanh cậu ta.

Bước chân của cậu ta dừng lại cách phòng học một đoạn đường, Lương Thiên Thâm trên lưng đeo cặp sách đang đứng ở ngoài phòng học, mà đứng bên cạnh cô ấy là Đường Viện, biểu cảm trên khuôn mặt tròn xoe của Đường Viện như đang muốn khóc, Lương Thiên Thâm biểu lộ nụ cười rất du côn đang nói chuyện với cô ấy.

Khóe mắt Tân Từ giật giật, trực giác bảo có chuyện, bước chân liền nhanh chóng đi tới. Đường Viện vừa nhìn thấy cậu ta, lập tức ném về phía đó ánh mắt van xin được giúp đỡ.

“Làm sao vậy?”

Tân Từ nhìn thấy nụ cười trên mặt Lương Thiên Thâm đang càng rộng rãi hơn, xoay đầu lại nhìn thấy trong ánh mắt của cô ấy tràn ngập tia sáng cười đùa tàn nhẫn: “Không có gì, tôi đang nói chuyện phiếm cùng với bánh trôi.”

“Tên cậu ấy là Đường Viện.”

Lương Thiên Thâm ra vẻ kinh ngạc nói: “A, ngại quá, bao giờ tôi cũng không nhớ được tên người khác.” Cô cẩn thận quan sát Tân Từ và Đường Viện, cười nói: “Lớp trưởng, hai người rất xứng đôi, cậu cũng không nên kén chọn, cũng không tìm được tốt hơn đâu.”

Sắc mặt Tân Từ cứng đờ, nói tiếp: “Không có chuyện này, Đường Viện và tôi là bạn.”

Đường Viện đứng một bên đầu cúi thấp lại càng thấp hơn, hai tay nắm cùng một chỗ siết chặt lại càng chặt hơn.

Trong nụ cười của Lương Thiên Thâm vẻ tàn ác càng nặng thêm: “Lớp trưởng, không nên coi tất cả mọi người đều là kẻ ngốc.”

Cô xoay người muốn đi, phía sau cũng không có người đuổi theo, Cô tự cười giễu mình ngu xuẩn, nhưng mà khi cô đi đến cổng trường lại bị người nào đó giữ chặt lại từ phía sau. Cô bị bắt buộc phải dừng bước, chán nản quay đầu lại, Tân Từ đứng ở sau lưng cô khẽ thở hồn hển, trên khuôn mặt trắng xanh lộ ra vẻ lo lắng.

“Lớp trưởng, tôi đã xin phép qua với thầy chủ nhiệm, buổi chiều tôi không đến lớp.” Cô vẫn giữ vẻ mặt châm chọc kia.

Tân Từ nhìn nhìn ra phía ngoài trường, phát hiện có mấy nam sinh ăn mặc quái dị hung hăng càn quấy cười mô-tô chờ ở đó.

“Lương Thiên Thâm, không nên quá thân thiết với người kia, y rất nguy hiểm.”

“Cậu nói đến Phan Vũ?” Thiên Thâm quay đầu nhoen miệng cười nhìn người kia, người kia mờ ám thả ra một ngụm khói nhìn cô, cô quay đầu lại giễu cợt nói: “Tôi quen biết bạn trai là chuyện không liên quan tới lớp trưởng đại nhân.”

Lương Thiên Thâm dùng sức giãy ra khỏi Tân Từ, lập tức đi về phía Phan Vũ.

Trong lòng có chút xiu khoái cảm trả thù, nhưng không có sung sướng như trong tưởng tượng.

Phan Vũ ôm chặt lấy Thiên Thâm đang muốn hôn một cái trên mặt cô, Thiên Thâm theo bản năng né tránh, khẽ cười nói: “Có phải anh quá nhanh hay không, đây không phải quy tắc của em.”

Phan Vũ蹭 trán vào trán cô, cười to: “Được, nghe theo em.”

Thiên Thâm ngồi vào chỗ ngồi phía sau xe của y, mặc dù biết Tân Từ đang nhìn cô từ phía sau, nhưng mà cô cũng không quay đầu lại, cho nên, cô cũng không có nhìn thấy Phan Vũ ra dấu cho mấy tên thuộc hạ, mấy người kia nhanh chóng tới gần Tân Từ.

Thiên Thâm được đưa đến một quán ăn, Phan Vũ gọi rất nhiều đồ ăn, Thiên Thâm lại không hề có cảm giác muốn ăn những món ăn kia, thậm chí còn cảm thấy buồn nôn. Cô cau mày xối những hạt cơm trong bát, Phan Vũ thấy bộ dạng này của cô đặc ý châm một điếu thuốc nói: “Đừng buồn thế, anh đã bảo mấy anh em đi dạy dỗ cho tiểu tử đó.”

Thiên Thâm tức thì không hiểu được ý tứ của y, nghi hoặc nhìn y, Phan Vũ cười lấy lòng: “Không thể tha cho tên tiểu tử đuổi theo em, mẹ nó chứ, bạn gái của anh mà nó cũng dám đụng vào, nó cũng không muốn sống thêm nữa rồi.”

“Anh đã làm gì đối với cậu ta?” Thiên Thâm kinh hoàng trong phút chốc đứng bật dậy khỏi ghế.

Phan Vũ nhú mày, hít một hơi thuốc, phun ra một làn hơi trắng: “Có thể làm gì, cho ăn vài cú đấm nằm đo đất một chút thôi.”

“Mẹ nó, ai cho anh đánh cậu ta!” Lương Thiên Thâm một cước đá văng cái chân ghế Phan Vũ đang gác lên, nhấc chân chạy ra bên ngoài.

Thiên Thâm chạy về chỗ gần trường học, dọc theo con đường tìm qua từng cái ngõ nhỏ ngõ tắt bí mật. Nhịp tim của cô rất nhanh, tay chân lại lạnh cóng, thậm chí cô có thể cảm thấy huyết thái dương của mình đang giật lên thỉnh thoảng. Cả con đường đi qua đều không có bóng người, ít nhiều Thiên Thâm cũng biết thủ hạ của Phan Vũ đánh nhau liền không biết đúng mực, nghĩ đến thân mình Tân Từ gầy như vậy làm sao có thể chịu đựng những nắm đấm cứng như đá đó.

Khi cô đang đi tra xét đến cuối phố mơ hồ nghe thấy trong ngõ hẻm phía trước truyền đến từng trận tiếng đánh nhau. Trong lòng Thiên Thâm nhảy dựng lên, cảm giác sợ hãi điên cuồng xâm chiếm cô, cô chạy rất nhanh tới đó, vừa mới nhìn thấy tình cảnh kia liền sợ hãi thất thanh kêu lên: “Tất cả dừng tay lại cho tôi!”

Ba nam sinh vóc dáng cao ráo nghịch ngợm dường như đều bất ngờ nhìn thấy Lương Thiên Thâm xuất hiện ở trong ngõ hẻm, động tác trên tay lập tức dừng lại.

Trong lòng Thiên Thâm hoảng sợ nhìn người ngã khuỵu trên mặt đất kia, quần áo màu trắng luôn luôn không để cho một hạt bụi nhỏ nhiễm bẩn, dấu vết máu đỏ như bông hoa hồng màu đỏ máu yêu dã, bờ vai của cậu ta đang run rẩy, cho dù bị đánh gục xuống cũng kiên trì lấy tay chống xuống đất không chịu gục xuống.

“Biến, tất cả rút hết cho tôi.” Tiếng nói của Lương Thiên Thâm dường như từ bộ phận sâu trong yết hầu vọng lại, vĩnh viễn làm cho người ta sợ hãi.

Ba người kia đưa mắt nhìn nhau, đều lắc lắc cánh tay đi ra khỏi ngõ nhỏ, lúc một người đi qua cô có nói: “Đại ca bảo chúng tôi đến đánh.”

Bọn họ vừa mới đi, Tân Từ liền ngã trên mặt đất, Thiên Thâm sợ tới mức nhanh chóng nhào đến muốn nâng cậu ta dậy, nhưng mà người kia lại dùng sức gạt tay cô ra.

Cô ngơ ngác nhìn tay mình đang dừng lại giữa không trung, mắt thấy cậu ta nặng nhọc thở hắt ra, cổ hết sức lao đảo đứng lên từ mặt đất. Cậu ta từ từ ngẩng đầu, ngay khi cô nhìn thấy cả khuôn mặt của cậu ta kinh hãi đến mức phải lấy tay bịt miệng của mình mới không có kêu lên. Cái khuôn mặt trắng xanh giờ phút này hiện đầy máu đen, hai bên gò má lại càng bị cọ xát tróc một mảng da lớn, máu tươi ứa ra bên ngoài, không thể phân biệt rõ mặt mũi của cậu ta.

“Lương Thiên Thâm, tôi biết cậu coi thường tôi, tôi cũng biết mình ngàn lần không phải vạn lần không phải, có điều, tôi không có trêu chọc cậu cũng không có chọc giận cậu, cậu có cần phải nhẫn tâm như thế này đối với tôi? Mặc dù tôi là người không nhạy cảm, nhưng điều này không có nghĩa là tôi sẽ không cảm thấy đau, sẽ không cảm thấy khổ sở.”

Cật ta ép buộc chính mình đứng thẳng lưng lên. Mặc cho máu từ miệng vết thương dính vào làn da từ từ chảy xuống, chảy vào áo, chảy vào trong lòng.

Thiên Thâm liên tục lắc đầu, cô lo lắng vết thương trên người cậu ta, sợ hãi lời của cậu ta, nhìn thấy máu trên trán của cậu ta sắp chảy xuống mắt, nhưng mà cậu ta không hề nháy chớp mắt lần nào, lạnh nhạt nhìn cô, loại ánh mắt này khiến cho tính cách luôn kiên cường cứng rắn của cô yếu ớt đến mức không thể chịu được một cú công kích.

Tân Từ bỗng nhiên ngửa mặt lên trời cười khê, tự giễu cợt chính mình: “Nếu tôi trêu chọc làm cho cậu thấy phiền chán, cậu có thể nói cho tôi biết, tôi để cho người khác đưa cậu đi bệnh viện, để Tranh Thanh Hứa phụ đạo tiếng Anh cho cậu, chẳng qua tôi chỉ thích cậu mà thôi, cho dù cậu cho rằng tôi không có tư cách này, những xin cũng không nên tùy tiện giẫm đạp lên tôn nghiêm của tôi.”

Thiên Thâm không dám tin nhìn Tân Từ, run giọng hỏi: “Cậu nói... cậu thích tôi?”

Tân Từ nhắm mắt lại, không hề nhìn cô.

“Cậu nói dối, rốt cuộc là ai giẫm đạp lên tôn nghiêm của ai? Tôi viết tờ giấy hẹn gặp cậu ở cửa cửa hàng tiện lợi, chính là cậu thà rằng đi gặp Đường Viện cũng không tới gặp tôi. Cậu có biết hay không, đêm hôm đó tôi ở trong mưa đợi cậu bao lâu? Cậu có biết vì thế nên tôi bị ốm những một tuần liền hay không!”

Thiên Thâm cũng ghen ngào không nhịn được nữa, cô ghét phải khóc, ghét tủi thân, ghét yếu đuối, nhưng mà, cô thật sự tủi thân, thật sự đau lòng, thật sự khổ sở.

Tân Từ phút chốc tròn mắt quay đầu lại, con ngươi màu sáng lúc này lại sâu thẳm vô cùng, rất giống màu sắc thời gian từ đêm khuya về rạng sáng: “Tờ giấy gì, tôi không biết, tôi không nhìn thấy. Cậu... đợi tôi cả một buổi tối?”

“Cậu không có nhìn thấy? Tôi đặt ở trong ngăn bàn của cậu.” Trong đôi mắt hạnh của Thiên Thâm đã ngân ngấn đầy nước mắt.

Cũng nhìn thấy bộ dạng này của cô ấy, trái tim Tân Từ lập tức bắt đầu mềm nhũn, cậu ta háng giọng một cái nói: “Thật sự tôi không có nhìn thấy, nếu không, tôi không thể không đi.”

Trong lòng Thiên Thâm đột nhiên bùng sáng lên, cô bắt lấy tay Tân Từ, ngửa mặt lên, đem những áp lực trong lòng nói ra hết toàn bộ: “Tôi không bảo bọn họ đánh cậu, không phải tôi cố ý muốn nói những lời khó nghe với cậu, căn bản tôi cũng không thích cái người tên Phan Vũ kia. Chẳng qua bởi vì tôi nghĩ rằng cậu đang đùa giỡn tôi, cho nên tôi rất tức giận, rất căm phẫn, tôi không tìm được cách nào giải tỏa, lại không biết nên làm sao bây giờ, cho tới bây giờ tôi chưa từng rối loạn như vậy, cũng chưa từng thích một người, nhưng mà tôi... tôi lại thích cậu như vậy, tôi không chịu được đã kích.”

Càng nói đến lúc sau, Thiên Thâm bắt đầu thấy không thở được, Tân Từ đến gần cô ấy, thấp giọng hỏi: “Tất cả những gì cậu nói đều là sự thật?”

“Những lời cậu nói có phải cũng thật như vậy không?”

Tân Từ áp chế hơi thở nặng nề của chính mình, khẽ nâng bàn tay bị tổn thương lên muốn xoa hai má Thiên Thâm, rồi đến khi sắp đụng tới lại rút ra, cậu ta khẽ cười cười, nói: “Sợ sẽ làm bẩn cậu mất.”

Thiên Thâm nhắc một bàn tay của cậu ta lên áp vào trên mặt chính mình, lắc lắc đầu: “Không đâu.”

Cô rất vui vẻ, thật sự rất vui vẻ, sau khi mẹ cô qua đời, cô không còn vui vẻ như thế nữa.

Mẹ cô nói mùi vị của tình yêu rất đau khổ, có điều bà quên nói cho cô biết đó cũng là vị ngọt ngào say đắm lòng người.

Thiên Thâm nhẹ nhàng vòng tay qua ôm Tân Từ, ở trong lòng ngực của cậu ta hỏi: “Đều là hiểu lầm, đúng không?”

Tân Từ ngửi mùi thơm ngát trên mái tóc dài của cô ấy, dịu dàng nói: “Uhm, hiện tại cũng đã được gỡ bỏ.”

“... Chúng ta rốt cuộc cũng ở chung một chỗ phải không?”

“Cậu nói thử xem?”

Thiên Thâm mỉm cười.

Bạn đang đọc truyện *Thử Hối Đắng Cay Nồng Sâu Thế Nào* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31

Buổi sáng sớm, Thiên Thâm đã rời giường, cô là người thích ngủ nướng, nhưng mà vì phải đi đứng giờ xe khách chạy, không thể không ôm hận bỏ ra khỏi cái ổ chăn ấm áp. Cũng không biết có phải Tân Gia Ny lợi dụng việc công để trả thù riêng hay không, dám mua cho con mèo lười là cô đây vé chuyển xe sớm nhất. Lương Thiên Thâm vẫn còn như đang chìm trong giấc mộng thần tiên mang theo một cái túi du lịch lớn đi lao đảo xuống lầu, thật không ngờ mới giờ này đã có người đứng đó nhàn nhã uống cà phê, đọc báo.

Tân Từ đã đi tập thể dục buổi sáng và tắm rửa xong xuôi, anh ta nghe thấy tiếng động liền bỏ tờ báo xuống, nhìn thấy Thiên Thâm đang cầm một cái túi có vẻ rất to và nặng đi xuống. Anh ta lại dựng thẳng tờ báo lên, tiếp tục đọc, trên miệng lơ đãng hỏi Thiên Thâm: “Ăn sáng chứ?”

“Không được, muộn giờ rồi, tôi phải đi.”

Cũng do cô tối hôm qua uống tách cà phê nên phải đến gần sáng mới ngủ được, sáng nay làm sao mãi vẫn không tỉnh dậy được, Thiên Thâm vội vàng mang túi xách và đi giày, nhưng mà cẳng vội tay chân càng luống cuống, một chiếc giày mà vát vả cả nửa ngày vẫn không đi xong.

“Đi công tác tốt nhất không nên đi giày cao gót.” Chẳng biết từ lúc nào, Tân Từ đã đứng ở bên cạnh cô, trong tay cầm theo một đôi giày da mềm: “Không nên vội vàng như vậy, tôi đưa em đi cũng được.”

Tâm trạng mới vừa rồi còn lo lắng của Thiên Thâm không biết tại sao lại dịu hẳn xuống, cô đưa mắt nhìn đôi giày da kia, cân nhắc một chút liền cầm đôi giày cao gót trên tay thả lại vào tủ giày, cầm đôi giày trên tay Tân Từ đi vào.

Tân Từ đi lên trên lầu thay một chiếc áo T-shirt trắng rồi đi xuống, anh ta nhắc cái túi to của Thiên Thâm lên, hơi có vẻ giật mình, hỏi: “Rốt cuộc em mang bao nhiêu thứ đi vậy?”

“Gia tài đương nhiên phải mang theo bên người.” Thiên Thâm dậm chân, quả thật đi giày đế bằng vẫn thoải mái hơn, cô chỉnh lại gấu áo hơi nhăn quay đầu lại đưa tay ra nói: “Đưa cho tôi.”

Tân Từ gờ túi hành lý lên bất động, trong lòng Thiên Thâm tức giận nhìn thời gian cứ trôi ào ào qua trước mặt mình, rất mất bình tĩnh ngẩng đầu lên đưa mắt nhìn về phía Tân Từ. Nhưng mà cái nhìn này quả thật làm cho cô lập tức quên mất thời gian đang vội, chỉ chú tâm theo dõi khuôn mặt ở trước mắt không chút biểu cảm cùng với hai con mắt hồ hững hờ giấu ở sau thấu kính của anh ta, còn có vài tia sáng bên trong đó mang theo hơi rét lạnh.

Thiên Thâm buồn bực cúi đầu lắc lắc, sau đó ngẩng đầu lên bất đắc dĩ hỏi: “Tôi nói gì sai sao? Tôi không muốn trước khi đi còn cãi nhau.”

Tay Tân Từ đang nắm cái túi nhắc lên, bởi vì dùng sức, có thể nhìn thấy mạch máu hơi gồ lên trên cánh tay, anh ta im lặng đi giày, tóc mái ngắn hơi hơi rũ

xuống, nhẹ nhàng lắc lư hai cái, làm mềm đi khí tức sắc bén trên người anh ta.

“Tôi chi nghĩ.” Tân Từ đẩy cửa ra, bước ra nửa bước, ánh sáng bên ngoài như bao phủ lên người anh ta một tầng vải voan mỏng màu vàng lóng lánh, nhưng nhìn vào trong mắt người khác vẫn thấy vẻ trong trẻo nhưng lạnh lùng: “Đem gia tài đi nếu muốn chạy trốn sẽ thuận tiện hơn rất nhiều.”

Không ngờ anh ta lại để ý đến điều này, Thiên Thâm đi lên trước kéo cái túi du lịch của mình lại, nhìn Tân Từ nở nụ cười, còn sáng chói hơn so với ánh mắt trời vài phần, cô “nhẹ nhàng” nói: “Đừng sợ, tôi sẽ không chạy trốn, tôi không phải là người nhát gan.”

Tân Từ híp mắt lại, mắt kính phản quang, Thiên Thâm không nhìn rõ sắc thái trong mắt của anh ta, chỉ thấy anh ta mỉm cười một chút không nói thêm gì đi lấy xe.

“Vì sao phải đi xe khách? Vừa bẩn vừa mệt.” Sau khi lên xe không lâu, Tân Từ hiếm khi chủ động mở miệng.

Thiên Thâm mở cửa sổ ra thật rộng, đón gió lạnh cho thoải mái rồi từ từ nhắm hai mắt, vừa ăn bánh mì, vừa nói: “Tự mình lái xe đi chẳng phải càng mệt hơn sao?”

Tân Từ nghĩ một lát, vừa muốn mở miệng, lại bị Thiên Thâm trách móc: “Chẳng lẽ anh muốn đưa tôi đi?” trong lời nói của cô mang theo ý trào phúng rõ ràng.

Tân Từ cong khoe môi lên, nhưng trên mặt lại không có ý cười: “Đi xe khách quả thật rất tốt, em ném thử một chút cũng không tồi.”

“Ném thử cái gì chứ, mỗi lần tôi đi công tác nếu đường không quá xa đều ngồi xe khách, nếu xa mới ngồi xe lửa.” Một tay Thiên Thâm nâng trán, tóc mái bị gió thổi bay loạn xạ, cô cũng không buồn bực thêm cứ nhắm mắt nghỉ ngơi.

Tay cầm lái của Tân Từ khẽ run lên, nghiêng đầu nhìn về phía Thiên Thâm, cô ấy đang thoải mái đón gió, trên khuôn mặt rất dịu dàng. Những lời nói vừa rồi của cô ấy làm anh thấy rất khó hiểu, một người luôn được người khác nâng niu trong lòng bàn tay như Thiên Thâm sớm đã có thói quen ngồi xe ta-xi, nếu không phải chính miệng cô ấy nói ra nhất định anh sẽ không tin.

Cô ấy không có nhận ra anh đang nhìn cô, Tân Từ thu hồi ánh mắt lại hơi nhăn mày cũng không nói thêm gì nữa, tập trung lái xe đưa cô ấy ra bến xe. Thấy cô ấy không có phản ứng gì, khẽ lay cô ấy một cái mới phát hiện ra cô đang ngủ mơ mơ màng màng.

Thiên Thâm ngáp một cái, mơ màng nhìn ra bên ngoài, đến khi ý thức lại mới nhận ra đây là bến xe. Lắc lắc đầu để cho mình nhanh chóng tỉnh táo, cô mang theo túi đồ đi xuống xe.

“Tôi đi đây.” Không nói thêm một câu, cô xoay người đi về phía bến xe.

Tân Từ ngồi trong xe nhìn bóng lưng cao gầy của cô, trong lòng bỗng nhiên nổi lên một loại cảm xúc bất an khó hiểu.

“Thiên Thâm.”

Anh xuống xe gọi cô ấy lại, nhưng mà đợi đến khi cô ấy quay đầu lại, anh lại không biết nói gì bây giờ.

“Đi đường cẩn thận.”

Cuối cùng, chỉ nói mỗi một câu như vậy.

Anh cũng thấy cô ấy không suy nghĩ gì liếc mắt nhìn lại, vẫy vẫy tay bước nhanh vào trong cửa lớn của bến xe, bóng dáng biến mất trong chốc lát.

Lương Thiên Thâm lấy một cái bọc nhỏ từ trong túi du lịch ra, đây là vật tùy thân bên người, sau đó đem cái túi lớn ném lên trên khoang hành lý ở trên đầu. Tìm cho mình một chỗ ngồi, chỗ ngồi bên cạnh là một người đàn ông trung niên, ông ấy nhìn cô gật gật đầu, cô cũng gật đầu đáp lại, sau đó hai người một người ngồi ngủ, một người đeo MP3 nghe nhạc.

Đoạn đường này cũng không xa lắm, đi khoảng hai giờ, bởi vì là hai thành phố cạnh nhau, đương sự của cô cũng chính là người nhà người bị hại tìm đến công ty luật của bọn họ, chỉ đích danh muốn cô nhận vụ kiện này. Đối với các loại vụ kiện Thiên Thâm cũng không thể nói rõ đầu là sở trường của mình, bởi vì tất cả đều ngang ngửa nhau, nhưng mà, ở trong công ty luật loại vụ kiện này chỉ có cô là lợi hại nhất, có lẽ bởi vì trước đây khi còn học đại học loại vụ kiện này chính là mục tiêu nghiên cứu của cô. Cho nên, sau khi ra trường nhận mấy vụ kiện loại này, liền cũng có chút danh tiếng.

Xe chạy ở trên đường cao tốc cũng đã quá nửa lộ trình, nhìn qua xe này tuy rằng hơi tồi tàn, nhưng chạy cũng khá vững vàng. Bên trong xe vô cùng yên lặng, nhiều người đã mơ màng ngủ, người bên cạnh cô cũng đã ngủ sớm rồi, thỉnh thoảng truyền đến tiếng lẩm bẩm, Thiên Thâm đáng thương muốn ngủ cũng không ngủ được, cô buồn chán nhìn cảnh vật tươi đẹp bên ngoài cửa sổ. Điện thoại di động rung lên, Thiên Thâm lấy ra nhìn một chút, là Cảnh Nhiên: “Em đi công tác à? Lần này đi...”

Cô vẫn chưa xem hết, thân xe chấn động mạnh một cái, căn bản không để cho người ta có thời gian suy nghĩ, Thiên Thâm cảm thấy lực phủ ngũ tạng của mình đều bị lộn tung hết cả lên, tia lửa lóe lên, Thiên Thâm đột nhiên nhận ra – xe sắp lật. Chưa đầy ba giây, xe nặng nề đung vào rào chắn bên đường, tiếng ma sát bên nhọn như tiếng từ thần kêu gào, trong cơn hoảng loạn ngược lại Thiên Thâm vô cùng bình tĩnh, cô thấy đặc biệt may mắn vì ba điểm: một là, xe có xu hướng nghiêng về bên phải, mà cô ngồi ở bên trái. Hai là, cô vẫn đang tỉnh táo. Ba là, cửa sổ bên cạnh cô có thể mở ra.

Nhưng mà, chấn động khi lật xe vượt ra xa tưởng tượng của cô, tình hình bên trong xe vô cùng hỗn loạn, hành lý trên khoang ào ào nện xuống. Cô chỉ

cảm thấy có cái gì đó đè lên trên tay của cô, lại có cái gì đó đang chảy từ trên trán cô xuống, e rằng là máu, cô cố chịu đựng đau đớn đến tận xương, trước khi ý thức mơ hồ liêu mạng leo ra khỏi cửa sổ. Sau khi ngã văng ra mặt đất, Thiên Thâm liền mất đi tri giác.

Trước khi bất tỉnh, trong đầu cô hiện lên một cái ý niệm cuối cùng: “Muốn nhìn thấy Tân Từ một lần.”

Cùng lúc đó, Tân Từ đang ngồi ở trong phòng làm việc nghe vài vị quản lý báo cáo tình hình tài vụ của công ty trong thời gian tới. Từ vụ kiện ăn cắp bản quyền, đến việc tập đoàn Thiên Duy nuốt lời, gần đây tình hình công ty không thể lạc quan. Anh ta đang cau mày xoay xoay chiếc bút trong tay định hỏi tiếp kế hoạch sắp tới, có người ở bên ngoài phá cửa xông vào.

Cô thư ký rất chật vật, trước tiên vừa vất vả chặn người xông vào lại, vừa sợ hãi giải thích với Tân Từ: “Chủ tịch, thật xin lỗi, tôi lập tức đưa vị tiểu thư này ra ngoài.”

Tân Từ nhìn người tới, trên khuôn mặt trắng xanh đầu tiên sùng sốt, thuận tay phát tay nói với thư ký: “Không có việc gì, cô đi ra ngoài đi.”

“Gia Ny, sao em lại tới đây...” Tân Từ cảm thấy ngạc nhiên vì người tới là em gái của mình, nhưng mà vừa thấy vẻ mặt hoảng sợ chưa bình tĩnh lại của cô ấy, vẻ mặt khóc mếu nước mắt lã chã, trong lòng không khỏi giật mình: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Gia Ny vừa thấy Tân Từ liền không nhịn được nữa nước mắt tuôn rơi, khóc không thành tiếng nói: “Anh, Lương, Lương chị ấy...”

Vừa nghe thấy là Thiên Thâm, Tân Từ không nhịn được đứng bật dậy, bước nhanh tới vỗ vỗ nhẹ sau lưng Gia Ny, an ủi nói: “Không cần hoảng sợ, từ từ rồi nói.”

Gia Ny nắm chặt lấy tay Tân Từ, tinh thần ổn định lại, mới nắc lên một tiếng nói hết lời: “Chiếc xe khách sáng nay chị Lương ngồi trên đó đang đi trên đường thì bị lật xe, e rằng, e rằng...”

Sắc mặt Tân Từ đại biến, khuôn mặt vốn dĩ trắng bóc giờ phút này tái nhợt đến mức gần như trong suốt, ánh mắt của anh ta đại ra trong một giây, trong đầu trống rỗng, một chút choáng váng khiến cho anh ta không giữ vững được thân mình, một giây sau đó anh đã như con sóc phá cửa chạy ra.

“Anh, chờ em một chút!” Gia Ny lập tức chạy theo anh ra ngoài.

Hai người ngồi trên xe, Tân Từ không để ý đến giới hạn tốc độ trong thành phố, liên tục vượt các xe khác, tăng thêm tốc độ. Gia Ny ngồi bên cạnh căng thẳng giữ chặt lấy tay vịn trên xe, trên mặt vẫn lã chã nước mắt như trước, cô hồi hận tự trách: “Nếu không phải vì em bức mình mua cho chị ấy vé tuyến xe này, chị ấy cũng sẽ không xảy ra chuyện như vậy, đều tại em không tốt, là lỗi của em.”

“Đừng nói gì cả! Để cho anh tập trung lái xe.”

Gia Ny kinh sợ, quay đầu nhìn thấy gương mặt cứng ngắc của anh trai, tay của anh ấy nắm vô lăng, bởi vì nắm rất chặt, nên trắng bệch.

Hiện giờ anh ấy rất khản trương, Tân Gia Ny ngậm miệng lại, không dám nói gì nữa.

Anh cứ nắm giữ chặt vô lăng, trong đầu nghĩ đến buổi sáng nay cô ấy có ý kích anh: “Chẳng lẽ anh muốn đưa tôi đi?”

Nếu lúc đó anh không vì không hài lòng mà nói không suy nghĩ, nghe theo lời cô ấy đưa cô ấy đi... Tân Từ hung hăng nện vào vô lăng, khởi động xe ra khỏi trạm thu phí để đi ra ngoài thành phố.

Mặt Tân Từ trầm như nước, con ngươi sáng màu trở nên sâu vô cùng, bên ngoài ánh mặt trời chiếu rọi khắp nơi, bên trong xe cũng bao trùm bởi băng tuyết, tiếng nói trong lòng anh kiên quyết hết lần này đến lần khác: Lương Thiên Thâm, em không thể chết được, tuyệt đối không thể, tôi không cho em chết.

Bên phía công ty luật gọi điện thoại đến, nói cho Gia Ny biết Thiên Thâm được đưa đến bệnh viện Đệ Nhất. Khi anh và Gia Ny đi tới, đã gần hoàng hôn.

Tân Từ xuống xe cất bước liền vọt vào bệnh viện, anh vọt tới bàn tư vấn bệnh hỏi luôn: “Bệnh nhân sáng nay bị lật xe trên đường cao tốc đang ở đâu?”

Y tá kia bị khí thế của anh ta dọa cho lập tức giật mình, cuống quýt lật lật tài liệu, nói: “Một phần vẫn còn đang cấp cứu, một phần đã đi vào phòng bệnh, ngài muốn tìm bệnh nhân nào?”

“Lương Thiên Thâm.”

Cô y tá cầm điện thoại bấm số, hỏi vài câu, sau đó nhìn Tân Từ nói: “Cô ấy phẫu thuật xong, đã được chuyển vào phòng bệnh, anh đến khoa phòng bệnh hỏi xem.”

Tầng đá đè trên ngực anh theo tiếng nói của cô y tá cũng rơi xuống, cô ấy còn sống, Tân Từ có cảm giác trống rỗng. Khi Gia Ny đuổi theo tới đúng lúc nhìn thấy anh trai đang vịn vào bên cạnh bàn đá mồm thờ khóc. Anh nhìn thấy cô, liền đi về phía cô, tay đặt lên người cô hơi hơi run rẩy.

“Chúng ta đi tới khu phòng bệnh thôi.”

Khi hai người đi tới, bên ngoài đã có rất nhiều người vây quanh, trong đám người có người khóc, có người kêu, cũng có người luống cuống không biết gì,

còn mấy y tá bị vây quanh đã sắp sứt đầu mẻ trán. Tân Từ chen vào đám người, túm được một cô y tá liền hỏi: “Lương Thiên Thâm đang ở phòng bệnh nào?”

Y tá kia cúi đầu lật lật sổ ghi chép, hỏi: “Lương Thiên Thâm phải không?” Tân Từ căng thẳng nghe cô ấy nói: “Ở phòng 710, anh đi theo tôi.”

Trên đường, y tá kia đọc đường hỏi Tân Từ để đăng ký: “Anh là gì của cô ấy?”

“Tôi là chồng của cô ấy.”

Y tá cúi đầu nhìn sổ ghi chép nhất thời lộ ra vẻ mặt ngạc nhiên, ngừng đầu hỏi: “Anh là chồng cô ấy? Nhưng mới vừa rồi cũng có một người tự xưng là vị hôn phu của cô ấy đã đến.”

Người kia chợt lóe lên trong đầu, Tân Từ tỉnh bơ nói: “Chắc là bạn của cô ấy lo lắng không gặp được cô ấy mới giả mạo, không sao, tôi quen biết người kia.”

Y tá kia vẫn rất nghi ngờ quan sát Tân Từ lại vài lần, nhưng cũng không hỏi gì thêm, cô nói cho Tân Từ biết Lương Thiên Thâm xem như là người bị thương nhẹ nhất của chuyến xe khách tử thần đó, khi xe cấp cứu của bệnh viện chạy tới chỉ có cô ấy leo ra khỏi xe nằm trên mặt đất, tuy rằng xương tay bị thương, trên đầu cũng có vài chỗ bị tổn thương, coi như cũng rất may mắn.

Sau khi cô ta dẫn anh đến liền đi đối phó với những người nhà bệnh nhân khác, Gia Ny từ đầu đến cuối vẫn không lên tiếng khó hiểu hỏi: “Vị hôn phu nào?”

Tân Từ không trả lời cô, anh ta vô cùng nhẹ nhàng mở cửa phòng, từ từ giữ cửa đẩy ra một cái khe nhỏ, vừa đủ có thể nhìn thấy tình hình bên trong. Gia Ny nhìn thấy trước giường bệnh có một người đàn ông ngồi bên cạnh đang đưa lưng về phía bọn họ, hình như còn nắm tay Lương Thiên Thâm.

“Người kia là ai?” Gia Ny giảm thấp tiếng nói xuống hỏi Tân Từ.

Trong mắt Tân Từ có chứa tia lạnh lóe lên, mặt anh ta không thay đổi chút nào phun ra một câu: “Năm đó, Thiên Thâm đi theo anh ta.”

Bạn đang đọc truyện *Thử Hỏi Đấng Cay Nồng Sâu Thế Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32

Tân Từ và Lương Thiên Thâm đều đoán là tờ giấy kia bị rơi, sau đó bị học sinh trực nhật quét đi mất rồi, cho nên, Tân Từ mới không nhìn thấy. Vì thế, hiểu lầm được hóa giải, tiếp theo có thể đem con người chìm đắm vào trong tình yêu.

Cảm giác của tình yêu cuồng nhiệt là gì?

Nhìn cái bộ dạng ngốc nghếch kia của Lương Thiên Thâm sẽ biết, vốn dĩ rất thông minh lanh lợi, là nữ sinh chỉ cần vung ống tay áo lên hàng đàn nam sinh say mê tung hô, từ khi chìm đắm vào trong tình yêu đến bây giờ lúc nào cũng chỉ nhìn người yêu cười ngây ngô, thật khiến cho lòng người run sợ, sức mạnh của tình yêu không thể coi thường. Mấy ngày này Tân Từ bị thương cô đến giúp cậu ta đi khám bệnh, giúp cậu ta bôi thuốc, đồ ngon đồ ngọt kèm theo đe dọa liên tục để bắt cậu ta ở nhà nghỉ ngơi, không cho phép đến trường, đến tận khi bề mặt vết thương se lại mới đồng ý cho cậu ta quay về trường học.

Đối với những học trò sắp học hết năm lớp 11 trở thành học sinh lớp 12 mà nói, kì nghỉ đông này mà nói nghe qua giống như câu chuyện cười, học thêm học bù liên tục, hình thức thi kiểm tra hàng ngày biến đổi đa dạng. Tại kì thi thử đại học vừa rồi thành tích của trường không hoàn toàn như ý mọi người, lại bị trường khác vẫn xếp thứ hai từ trước đến nay đuổi kịp và vượt qua, hiệu trưởng nổi trận lôi đình, họp hội nghị khẩn cấp, tạo áp lực cho các giáo viên lớp mười hai lần này, sau đó toàn thể thầy cô giáo lại tạo áp lực cho các học trò. Bởi vậy, cả kì nghỉ đông năm nay trôi qua không êm đềm, đêm 30 tết còn có rất nhiều học sinh phải làm bài tập. So với đứa trẻ số khổ như Mạc Thiên, Thiên Thâm xem như quá hạnh phúc. Vì sao? Bên cạnh cô có một “Trạng Nguyên” thi thử đại học điểm cao có một không hai, được thầy cô giáo tung hô, là học trò siêu ngoan có thể khiến cho nhà trường mở mày mở mặt. Có điều, Tân Từ cũng không để cho Thiên Thâm trực tiếp sao chép lại bài tập của mình, mà là giảng giải cho cô từng phần một, sau đó lại đưa vở của mình cho cô xem.

Thiên Thâm giờ vờ vài tập của cậu ta lên khó hiểu hỏi: “Cái này là sao, tại sao hao phí lại nhiều như vậy, cậu giảng nửa buổi cho mình đi.”

Tân Từ khẽ vuốt mái tóc dài của cô, dịu dàng nói: “Cái này không giống nhau, cậu thông minh như vậy, mình giảng vài lần kiểu gì cũng có tác dụng, đến lúc đó đi thi sẽ gặp.”

Thiên Thâm cũng chẳng thèm để ý đến thành tích, thành tích của cô càng tồi tệ, khiến cho “ông già” tức chết cô mới vui vẻ, có điều nhìn thấy Tân Từ lo lắng cho cô như thế, cô cũng thật sự thu liễm tính tình lại ngoan ngoãn nghe cậu ta giảng bài.

Kì nghỉ đông chỉ cần có thời gian hai người bọn họ liền sẽ ở cùng một chỗ, đây là bệnh chung của những người đang chìm trong tình yêu cuồng nhiệt, dường như không nở xa nhau một giây, vừa không nhìn thấy mặt trong lòng dường như liền ngứa ngáy khó chịu, hận không thể dính chặt với nhau từ sáng đến tối. Thiên Thâm để Tân Từ đến nhà cô làm bài tập, như vậy bọn họ có thể ở cùng với nhau, cũng sẽ không làm chậm trễ việc học của Tân Từ. Tân Từ mới đầu hơi không đồng ý, nhưng không thể lay chuyển được quyết định của Thiên Thâm nên đành phải đi.

Thời điểm lần đầu tiên cậu ta đến nhà Thiên Thâm thực sự hồi hộp, đứng ở cửa chần chừ nửa ngày, Thiên Thâm thấy buồn cười trêu chọc cậu ta: “Cậu làm cái gì đấy, còn không vào đi.”

Tân Từ chững chạc đang hoảng nói: “Cậu thật sự ở một mình?”

“Mình lừa cậu để làm gì?”

Thiên Thâm đi lên trước níu lấy cánh tay cậu ta kéo cậu ta vào nhà, Tân Từ đưa mắt đánh giá xung quanh. Phòng không lớn, nhưng rất sạch sẽ, đồ dùng trong nhà rất đẹp, tự nhiên thoải mái, giống với cá tính của Lương Thiên Thâm. Thiên Thâm chạy tới trước sofa, lại thấy Tân Từ vẫn còn đứng ở cửa vẻ mặt như đang có suy nghĩ gì.

“Tại sao lại ngần ngại?” Cô tiến đến gần cậu ta, lấy đầu ngón tay chọc chọc trên mặt của cậu ta, thật mềm mại.

Tân Từ hoàn hồn, nhìn thấy khuôn mặt đặc biệt nổi bật của Thiên Thâm đang dán gần vào mặt mình lập tức kinh hãi lùi lại ba bước, suýt nữa đụng vào cửa.

Tính khí tiểu thư của Thiên Thâm lại nổi lên, nhú mày không hài lòng nói: “Cậu làm gì thế, mặt hồn mất vía.”

Tân Từ lấy lại bình tĩnh, xoay người thay dép lê đi vào trong phòng, cậu ta là một người rất biết che dấu cảm xúc bản thân, cho dù trong lòng không thoải mái cũng có thể bình tĩnh khiến cho đối phương không nhận ra. Nhưng mà, không điều gì có thể nói trước được, Tân Từ biết lần này không thể che dấu hết cảm xúc, bởi vì Thiên Thâm đã nhận thấy cậu ta không bình thường, thò đầu ra đưa tay gỡ gỡ cằm, mắt mở to chớp chớp, hỏi cậu ta: “Có phải cậu có chuyện gì muốn nói với mình hay không?”

Cậu ta nghĩ một chút, cố gắng lựa chọn từ ngữ cho dễ nghe một chút, nhưng mà trên mặt vẫn có vẻ hơi xấu hổ: “Một mình cậu ở đây... trước kia không phải cũng sẽ đưa rất nhiều bạn học tới?”

Thiên Thâm nghe xong gương mặt xinh đẹp sùng sốt, lập tức bùng lên một trận cười to, ngã trên người Tân Từ cười không ngừng. Tân Từ càng cảm thấy khó xử, nhìn thấy Thiên Thâm ở trong lòng tay chân cũng luống cuống không biết nên làm sao, sớm biết như thế tốt hơn hết là không nói cho xong.

Sau khi Thiên Thâm cười xong, lau lau nước mắt trên khóe mắt của mình, mỉm cười nói: “Cậu thật đáng yêu quá đi.”

Trên mặt Tân Từ cứng đờ, trên mặt thường ngày ung dung bình tĩnh lúc này buồn vui khó hiểu.

“Không đùa với cậu nữa.” Thiên Thâm làm bộ nghiêm chỉnh, co chân lên nhìn Tân Từ rất nghiêm túc nói: “Cậu là người đầu tiên mình dẫn vào nhà. Cho nên, không cần phải ghen.” Nói xong lại cười ha hả.

Tuy rằng Tân Từ bị cô ấy cười cho có chút buồn bực, nhưng cũng chỉ có một chút buồn bực như thế, khóe miệng không khỏi muốn nở nụ cười, cúi đầu tiếp tục làm bài tập.

Bảy ngày nghỉ cứ nhanh chóng trôi qua ngọt ngào như vậy, ngày khai giảng mới, Thiên Thâm nhìn một chồng bài tập trong tay, hơi có chút cảm giác thành tích, đây là lần đầu tiên cô hoàn thành toàn bộ bài tập thấy cô giao cho trong kì nghỉ. Mặc Thiên lật xem vở bài tập của cô, kinh ngạc nửa ngày không nói lên lời.

“Tất cả đều là do cậu làm?”

“Đúng vậy, đúng vậy a.” Thiên Thâm cười kiêu hãnh đoạt lại vở bài tập, phúi phúi nói.

Sau khi khai giảng, Thiên Thâm và Tân Từ cũng cố gắng duy trì tần số thấp, cũng không đem chuyện này đi thông báo với bên ngoài, tạm thời không có người nào phát hiện ra quan hệ của hai người này đã nảy sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất. Trang Thanh Hứa cũng không biết đầu đuôi chuyện này, phát huy tinh thần bền bỉ theo đuổi Thiên Thâm, đa số những người quen biết hai người này và cả hai người cũng đều biết cậu bạn Tiểu Trang kia quyết theo đuổi Lương Thiên Thâm đến cùng. Bất kể Lương Thiên Thâm mềm rắn đủ cả với cậu ta như thế nào, cậu ta cũng không chịu từ bỏ, giống như một anh chàng đẹp trai phong độ say đắm chung tình, e rằng nếu là những nữ sinh khác đã sớm không chịu được nộ vũ khí đầu hàng rồi. Có điều, nữ sinh này là Lương Thiên Thâm, cô hoàn toàn không có động tĩnh gì.

Hôm nay sau tiết tự học muộn, hai người nắm tay nhau về nhà, Thiên Thâm giải thích chuyện này với Tân Từ: “Mình đã nói với cậu ta rất rõ ràng, nhưng mà cậu ta không chịu nghe, thật sự không thể trách mình, cậu cũng đừng để ý.”

Tân Từ trái lại cũng không có suy nghĩ gì, hơi hơi nghiêng đầu, nở nụ cười nói: “Không nên đối xử quá đáng với người ta, thích một người không có gì sai, bị từ chối là một chuyện rất đau khổ.”

Lý lẽ này hiện tại Thiên Thâm cũng đã biết, nhưng mà cô vẫn khẳng khái bấu môi không đồng ý, cố tình nói: “Không phải ngày đó cậu cũng vì cậu ta mà tự làm mình bị ghen ở trong lòng còn gì.”

“Có thể, nhưng dù sao bây giờ mình cũng ở cùng một chỗ với cậu, không phải cậu và cậu ta ở cùng một chỗ.” Tân Từ nói xong bình tĩnh như trước, ánh trăng mờ ảo, mái tóc mềm mại rủ xuống, cả người cậu ta nhìn qua tĩnh lặng dịu dàng, nghiêng khuôn mặt gầy lộ ra độ cong tuyệt đẹp.

Thiên Thâm dừng bước lại, Tân Từ cũng dừng lại quay đầu nhìn cô: “Làm sao vậy?”

“Cậu nói xem, cậu có bản lĩnh gì?” Cô ra vẻ suy nghĩ sâu xa gãi gãi cằm, nhìn chằm chằm Tân Từ.

“Bản lĩnh gì?” Tân Từ vẻ mặt cũng khó hiểu, tập trung tư tưởng nhìn cô.

Thiên Thâm có vẻ như đang “Khô nghĩ” một phen, lắc đầu: “Nghĩ hoài không ra. Nhìn khuôn mặt của cậu này.” Cô đưa tay ra vẻ ông lớn nâng cằm Tân Từ lên nhìn trái xem phải, Tân Từ mỉm cười mặc cho cô đùa nghịch: “Thường thôi, lại nhìn thân thể của cậu này, mình đây cậu cậu đều ngả lán, lại nói đến chuyện bộ dạng của cậu, không có cảm xúc hóm hỉnh, cả ngày nghiêm mặt cứng nhắc. Nhưng mà tại sao cậu lại có thể hết lần này tới lần khác đem một tuyệt thế đại mỹ nữ như mình đây nắm trong lòng bàn tay? Thật sự nghĩ mãi cũng không ra a.” Cô càng làm ra vẻ buồn rầu cau mày, vẻ mặt vô cũng đau khổ.

Tân Từ cũng không phải là không hiểu tình hình, liền phụ họa theo cô, khe khẽ nhún mày nói: “Làm sao, không thích ư?”

“Thích, thích vô cùng!” Sau một giây Thiên Thâm liền tươi cười rạng rỡ, kiễng chân lên ôm lấy cổ Tân Từ, khuôn mặt xinh đẹp như hoa của cô ấy khe động, xinh đẹp không gì sánh được, một đôi mắt in sâu vào trong lòng Tân Từ: “Nhưng mà, cậu có biết mình vui thích nhất vì điều gì không?”

“Điều gì?” Tân Từ ôm lấy hông của cô ấy, dịu dàng nhìn cô hỏi.

Đôi mắt to của Thiên Thâm rất hài lòng híp lại, hơi có chút đắc ý: “Cậu tỏ lộ trước với mình nha, thật sự khiến cho mình không thể tin được, mình vẫn cho rằng chính mình sẽ là người nói ra trước.”

“Vì điều này mà vui thích? Trước kia những nam sinh đó không phải đều tỏ lộ trước với cậu hay sao.”

“Mấy cái đó không giống!” Thiên Thâm vội la lên: “Bọn họ làm sao có thể so với cậu, không cho phép cậu tự đem mình so sánh với bọn họ. Còn nữa, mình sẽ nói cho cậu biết một lần, mình và bọn họ cũng không phải là nghiêm túc...”

“Mình biết, không sao.”

Tân Từ âm giọng ngắt lời cô, nhìn cô vội vàng đến mức mặt đỏ rần, đầu phải giống như Lương Thiên Thâm thường ngày ngang ngược kiêu ngạo, có điều, chỉ có cậu ta có thể nhìn thấy bộ dạng đáng yêu này của cô ấy, thật tốt.

Thiên Thâm hơi đỏ mặt, lông mi như cánh bướm bay bay run lên hai cái, loại không khí này, cô không tự chủ được nhẹ nhàng nhắm mắt lại. Tân Từ nhìn thấy cô ấy nhắm mắt lại vẻ mặt chờ đợi không khỏi cảm thấy tâm thần nhộn nhạo, cậu ta đương nhiên hiểu được đây là ý gì, có điều, cậu ta lập tức cảm thấy mình hơi hộp không thở được, bàn tay ôm cô ấy đã hơi hơi đỏ mề mòi. Cậu ta hơi cúi người, hơi thở có chút bất ổn, khi cậu ta tới gần Thiên Thâm hơi thở của cô ấy ấm áp lướt qua mặt cậu ta, cậu ta lại càng hơi hộp mảy may môi nhẹ nhàng áp lên môi của cô ấy.

Thời gian dừng lại hai giây, không có gió thổi qua.

Khi cậu ta tách khỏi cô, há miệng thở hồng hộc, giống như vô cùng thiếu ô-xy, khuôn mặt bốc hơi nóng giống như con tôm hùm bị hấp chín. Thiên Thâm cũng không có khá hơn chút nào, cô không có mờ mắt ra mà khẽ tựa vào trước ngực Tân Từ, nghe tiếng tim đập liên hồi trong lòng ngực của cậu ta, nói: “Có tin không, đây là nụ hôn đầu của mình.”

Người dựa vào đương nhiên toàn thân đang run lên, cô ngẩng đầu mong được tiến vào trong đôi mắt kinh ngạc của cậu ta, cười nói: “Cũng biết cậu sẽ không tin, có điều, đây là sự thật. Mình cũng không phải thích những người đó thật, tại sao lại để cho bọn họ đụng vào mình.” Thấy Tân Từ vẫn ở trong trạng thái kinh ngạc, Thiên Thâm ngụy hiểm nheo mắt lại, đưa tay cậu, véo cậu ta mấy cái: “Nhìn vào những gì trước kia cậu đối đãi với mình, có phải cảm thấy mình là một người chuyên làm bậy chuyện quan hệ nam nữ?”

Tân Từ bùng tỉnh, trong lòng tự nhiên xúc động vạn phần, khó nén được vui sướng, một đôi mắt sáng bùng lên.

“Trước kia không hiểu cậu, mới có những hiểu lầm đó, hiện tại biết cậu không phải người như vậy.”

Sẽ yêu thích cô ấy ư, ngàn vạn lần cậu ta cũng không nghĩ tới, còn từng một lần tự trách mình. Có điều, ở chung càng lâu, cậu ta cũng càng tăng thêm hiểu biết về cô ấy, bề ngoài là một người tính tình rất thẳng thắn, cô ấy nghĩ cái gì thì sẽ nói cái đó, sẽ không lừa gạt người khác, cũng không muốn lừa gạt người khác, nhìn cô ấy giống như người kiêu ngạo ngang ngược nhưng trong lòng lại là một người cô độc, cô ấy sẽ vờn những móng vuốt sắc bén của mình ra với những kẻ châm chọc cô ấy, nhưng cũng sẽ hiền lành tốt bụng mang đồ ăn cho những chú mèo con trong ngõ hẻm. Cho nên, cậu ta tin cô không giống như vẻ bề ngoài, cùng với những lời mà cô ấy nói không có nghi ngờ gì.

Cậu ta bình tĩnh nhìn đôi mắt xinh đẹp của cô, dùng giọng nói sạch sẽ trong veo như thủy tinh nói: “Chỉ cần là cậu nói, mình đều tin tưởng.”

Thiên Thâm ngẩng đầu lên, cười nói: “Cho cậu một đặc quyền.”

“Là gì?” Trong mắt của cậu ta dịu dàng như nước, như đang chứa đầy dòng suối ấm áp, tràn đầy tình thương yêu nồng nàn.

“Cho phép cậu gọi mình là Thiên Thiên, ngoại trừ mẹ của mình, chỉ có cậu có thể gọi.”

Tân Từ khẽ ngạc nhiên, lập tức cúi đầu xuống, gọi cô một tiếng: “Thiên Thiên.”

Nếu phải nói ai là người đầu tiên phát hiện ra quan hệ của hai người bọn họ, khẳng định không có phần của Mạc Thiên, tuy rằng cậu ta là người chơi thân nhất với hai người, trong đầu cậu ta thiếu nếp nhăn như vậy, nhất định không có khả năng nghĩ tới. Cho nên, người phát hiện hai người bọn họ đang hẹn hò chính là Đường Viện. Không thể nói nữ sinh béo tâm tư sẽ không tinh tế, do cô thích Tân Từ, cho nên cũng để ý quan sát cậu ta, sau đó cô hoảng hốt phát hiện ra Tân Từ đang hẹn hò với Lương Thiên Thâm. Thật ra, chỉ cần để ý kỹ một chút liền có thể phát hiện ra, lúc Tân Từ nói chuyện với Lương Thiên Thâm sẽ vô cùng dịu dàng, mà Lương Thiên Thâm tuy rằng nhìn thấy cô sắc mặt sẽ không tốt, nhưng không hề nói năng châm chọc, dùng những câu nói có gai. Nếu đối thủ là Lương Thiên Thâm, như vậy đương nhiên cô sẽ không có hi vọng gì, cô chủ động tìm Lương Thiên Thâm nói cô đã từ bỏ ý định với Tân Từ, vốn tưởng rằng sẽ bị cô ấy giễu cợt, thật không ngờ cô ấy nói thích Tân Từ là tự do của cô, nhưng mà cô ấy sẽ không đem Tân Từ tặng cho bất kì người nào, cuối cùng còn khuyên cô nên giảm béo đi một chút, nếu không còn có thể sẽ lại bị những nữ sinh trong lớp kia xa lánh. Đường Viện ngạc nhiên vì Lương Thiên Thâm biết tình cảnh của mình ở lớp khó có thể sống yên ổn, ngày nay cô cố lấy tất cả dũng khí đến thổ lộ với Tân Từ không có kết quả gì càng khiến cô trở thành trò cười cho cả lớp. Nhưng mà khiến cô càng ngạc nhiên hơn chính là lúc cô đang bị những người ở trước mặt châm chọc, Lương Thiên Thâm đi qua lại ra mặt giúp cô, lạnh lùng mắng chửi hai nữ sinh kia. Đường Viện cảm thấy có lẽ nữ sinh này chỉ có vẻ bề ngoài lạnh lùng thôi, tâm lòng cũng không xấu, những tin đồn biến cô ấy thành yêu ma, sự thật xem ra cô ấy không phải người khó chịu như vậy, bởi vì một nam sinh như Tân Từ cũng thích cô ấy.

Tân Từ sau khi nghe lời đồn nói Lương Thiên Thâm giúp Đường Viện, hơi giật mình hỏi: “Tại sao cậu lại giúp cậu ấy?”

Thiên Thâm hơi khó chịu nói: “Mình giúp cậu ấy thật sự rất kỳ quái sao?”

Tân Từ cười nhẹ hai tiếng, nói thật: “Đúng là rất kỳ quái.”

Thiên Thâm lườm cậu ta, bảo chữa cho chính mình: “Mình cảm thấy được con người cậu ấy rất tốt, giao lưu làm bạn bè cũng không tệ, không cho phép cậu có ý kiến.”

Sau đó, Lương Thiên Thâm liền cùng Đường Viện trở thành bạn bè, Viện Viện về mặt ý nghĩa có thể nói chính là người bạn gái tốt nhất của Thiên Thâm.

Bạn đang đọc truyện *Thử Hỏi Đấng Cay Nồng Sâu Thế Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33

Trong khi vô tri vô giác, Thiên Thâm cảm thấy có người nâng cô lên, phủ lên mặt cô cái gì đó, cô cảm thấy hô hấp trở nên trôi chảy, tuy rằng giờ phút này cô không thể mở mắt ra, nhưng cô biết cô không chết, có người tới cứu cô. Cô thoáng thấy an tâm, cô cũng không thể cứ chết như vậy được, cô còn rất nhiều chuyện chưa làm, cô còn rất nhiều tâm nguyện chưa thực hiện, cô... còn chưa kịp hỏi anh ấy xem có thể không hạn cô hay không.

Lúc hôn mê, cơ thể dường như rơi vào một không gian siêu thực, xuyên qua trong đường hầm thời không, phiêu đảng trong không khí hư vô, một đám cảnh tượng nho nhỏ đan xen không có khe hở nối tiếp nhau, nhanh chóng xẹt qua trước mắt cô, nhưng trong chốc lát lại lọt vào đầu của cô, mẹ đang khóc lóc vô cùng bi thương, cha lạnh lùng tuyệt tình xoay người, bà ngoại vì lợi ích trước mắt mà bức hôn, mà một đứa trẻ như cô thì đứng một mình trong một góc âm u, mặt không chút thay đổi nhìn những màn kịch này diễn đi diễn lại mấy lần liền... Đến tận khi gặp anh ấy, lòng mây của anh ấy, bờ môi của anh ấy, nụ cười của anh ấy, còn có, anh ấy tuyệt vọng bi thương kêu gào, ngày qua ngày anh ấy đứng ở trước cửa nhà cô, còn những ngày tháng dường như vĩnh viễn không phân biệt ngày đêm...

Phía sau lưng Thiên Thâm như bị đâm một đao tàn nhẫn, “vụt” một tiếng ngồi bật dậy từ trên giường, ngay sau đó trên đầu choáng váng một trận, cảnh tượng trước mắt trở nên mơ hồ, Thiên Thâm nằm vật trở lại giường, động tác này quá mạnh lập tức tác động đến vết thương trên người cô, lúc này cô mới phát hiện ra không chỉ trên đầu cô đang quần băng, trên cánh tay lại bị bó bột rất nặng nề, mà những đau đớn ở các khu vực khác trên người khiến cho cô không chịu được kêu lên thành tiếng.

Cửa phòng bệnh lập tức mở ra, có người bước nhanh đến, bước chân hình như không chỉ của một người. Thiên Thâm cố gắng hết sức quay đầu nhìn lại, nhìn thấy đám người này không khỏi sợ hãi. Tân Từ, Cố Cảnh Nhiên, lại còn thêm cả Tân Gia Ny? Thái dương cô co giật, vì sao sau một cơn thập tử nhất sinh tỉnh lại vừa mở mắt ra cô lại phải đối mặt với cục diện phiền toái như vậy, thà rằng để cô tiếp tục hôn mê thêm năm bảy ngày nữa còn hơn.

“Em tỉnh rồi?” Cảnh Nhiên là người đầu tiên đi đến bên cạnh cô, cúi xuống hỏi thân thiết bên tai cô: “Tôi đi gọi bác sĩ tới khám bệnh cho em nhé.”

Sau khi Cảnh Nhiên ra ngoài đã trở lại rất nhanh, bác sĩ kiểm tra cho Thiên Thâm một lượt, nói cho cô biết mặc dù cô bị gãy xương, nhưng các vết thương bên ngoài khác cũng không quá nghiêm trọng, nhưng bởi vì đầu bị va chạm, ngày mai còn cần phải kiểm tra đầu, nếu không có vấn đề gì, sẽ được xuất viện. Cảnh Nhiên vô cùng vui mừng kéo tay bác sĩ nói cảm ơn mấy lần liền, sau đó xoay người trong mắt có chứa lệ, về mặt anh ta kích động cầm tay Thiên Thâm nói: “Em thật sự làm cho tôi sợ chết khiếp, có biết không, lúc bệnh viện gọi điện thoại nói cho tôi biết em bị tai nạn, tôi thiếu chút nữa hồn vía lên mây. Sau khi tôi tới em liên tục hôn mê, tôi thật sự sợ rằng em sẽ không tỉnh lại, nếu em có chuyện gì không hay xảy ra, tôi...”

Hiện tại Thiên Thâm không có chút sức lực này, tay cũng đành để mặc cho Cảnh Nhiên nắm, lần này anh ta đem hết chân tình bày tỏ hoàn toàn coi Tân Từ như người vô hình. Thiên Thâm có chút vất vả giật giật khóe miệng, trong cổ họng đã bỏng rát, cô đành phải nhin đau cất giọng khàn khàn nói: “Trước tiên anh cứ từ từ đã, em muốn uống nước...”

Về mặt Cảnh Nhiên cứng lại, khá là buồn cười.

“Thay vì nói nhiều lời vô nghĩa như vậy, chi bằng làm chuyện gì đó thật sự có tác dụng.”

Tân Gia Ny không liếc mắt nhìn Cổ Cảnh Nhiên lấy một cái, lạnh lạnh nói. Cô đã cầm chén nước đi đến bên cạnh Thiên Thâm, sau đó vô cùng cẩn thận tránh những vết thương trên người Thiên Thâm đỡ cô ngồi dậy uống nước. Thiên Thâm thật sự cảm thấy bây giờ uống một ngụm nước cũng mệt đến mức sắp tắt thở tới nơi, bệnh cũ của cô tám năm trước còn chưa khỏi hoàn toàn, tai nạn xe lần này e rằng đem non nửa cái mạng của cô hành hạ lòi đi. Sau khi uống nước xong, Thiên Thâm nằm trở lại giường, thở dốc một hồi, lúc này mới cảm thấy bình thường lại được. Gia Ny lại lấy cháo nóng đã chuẩn bị xong ra, nhưng mà Thiên Thâm uống được hai ngụm thì không thể uống thêm được nữa, Gia Ny thấy cô vô cùng mệt mỏi, cũng không ép buộc nữa.

“Đã gần tối rồi, Tiểu Ny, em quay về khách sạn đi, anh ở lại đây sẽ tốt hơn.”

Tân Từ vẫn không mở miệng cuối cùng cũng nói chuyện, Thiên Thâm hướng ánh mắt về phía anh ta, nhưng mà anh ta vẫn không hề nhìn cô. Sắc mặt Tân Từ bình thản, hình như có ý cười, anh ta dùng giọng điệu có thể coi là lễ phép nói với Cổ Cảnh Nhiên: “Anh vất vả vì Thiên Thâm một ngày cũng mệt mỏi rồi, không bằng tôi bảo Gia Ny đặt giúp anh một phòng ở khách sạn nhé?”

Cổ Cảnh Nhiên không cần suy nghĩ liền từ chối: “Không cần, tôi định sẽ ở lại chăm Thiên Thâm.”

Sắc mặt Tân Từ không đổi, vẫn nói đầu ra đấy: “Điều này e rằng không ổn, Thiên Thâm là vợ của tôi, nên để tôi ở đây chăm cô ấy.”

Cổ Cảnh Nhiên dường như bị câu “vợ của tôi” kích thích, đôi mắt hoa đào tà mị sắc bén vô cùng, nhìn đâm thẳng về phía Tân Từ: “Những lời tôi vừa mới nói, cậu quên nhanh như vậy sao?”

“Được rồi!” Thiên Thâm thấy hai người bọn họ mỗi người một câu làm cho đầu óc choáng váng, cô cố gắng hết sức nói với Cảnh Nhiên: “Anh trở về đi.”

Sắc mặt Cổ Cảnh Nhiên âm trầm trong chớp mắt, đôi mắt đen trắng rõ ràng toát ra sắc thái đau khổ.

“Còn nữa, nhớ kỹ không được phép nói chuyện này cho ‘ông già’ em biết, cũng không được phép nói cho Tiểu Bạch biết.” Thiên Thâm cố tình không đề ý đến vẻ đau buồn của anh ta, nhắm mắt lại nói yếu ớt.

“Vi sao? Em xảy ra chuyện lớn như vậy...”

“Cổ Cảnh Nhiên, không nên để em phải nói lại lần thứ hai, em mệt chết đi được.” Giọng điệu Thiên Thâm nói ra, âm điệu cao hơn vài phần.

Cổ Cảnh Nhiên ngơ ngác nhìn khuôn mặt mệt mỏi tái nhợt của Thiên Thâm, cố gắng đem những điều không cam tâm thu lại vào trong đáy lòng, xoay người đi ra khỏi phòng bệnh. Chỉ chốc lát, Gia Ny cũng đi theo, trước khi đi cô còn khẽ nói với Thiên Thâm bảo ngày mai lại đến.

Hai người liên tiếp rời đi, không gian cuối cùng cũng yên tĩnh. Thiên Thâm vẫn từ từ nhắm hai mắt, nhưng mà một đạo ánh mắt dừng lại ở trên mặt cô giống như ánh mặt trời không nóng không lạnh chiếu vào mặt khiến cho cô khó chịu.

Cô bắt đầu dĩ, mở mắt, lúc này Tân Từ đã đứng ở đầu giường của cô, đôi mắt sâu như biển dường như gắn sát trên mặt cô, vẻ mặt không vui không buồn thật sự làm cho người ta không tài nào đoán được.

Nhất thời cô cảm thấy mất tự nhiên, ở trong bộ dáng này nhìn nhau không nói lời nào sẽ làm cho không khí càng thêm xấu hổ, Thiên Thâm nhanh chóng nghĩ một chút, tìm vấn đề hỏi anh ta: “Tại sao Cảnh Nhiên lại đến được đây?”

“Khi nhân viên cứu hộ phát hiện ra em, trong tay em đang nắm điện thoại, trên điện thoại di động có tin anh ta vừa mới nhắn. Anh ta đi đến đây sớm hơn so với tôi, cũng giúp em đổi sang phòng chỉ một bệnh nhân nằm.”

“Anh thì sao?”

“Gia Ny nói cho tôi biết, bên phía công ty luật nhận được tin báo nói xe khách mà em đi bị lật xe ở trên đường cao tốc.”

“Vừa nãy anh mới nói gì với anh ấy thế?”

“Không cần phải lo lắng, mọi người tán gẫu một chút thôi.”

Tân Từ trả lời rất bình thản, đồng thời cũng thuật lại những chuyện không quan trọng một lượt.

Thiên Thâm nghe giọng điệu của anh ta như vậy, tâm trạng không khỏi buồn bã, khi này cô còn ôm một chút chờ mong, hy vọng xa vời có thể nhìn thấy anh ta lộ ra vẻ mặt có chút lo lắng khổ sở. Quả nhiên cô đã đánh giá thấp Tân Từ, đánh giá mình quá cao, e rằng lúc này mình có thiếu tay thiếu chân, anh ta cũng sẽ không động lòng mi chút nào.

“Tôi thật đúng là may mắn, đại nạn không chết.” Cô ra về thoải mái chế nhạo chính mình, lại chăm chọc anh ta: “Tôi chết rồi, anh cũng sẽ không còn phiền lòng vì tôi nữa, thật tiếc quá.”

“Không nên đem những chuyện này ra nói đùa.” Sắc mặt Tân Từ trầm xuống, u ám có chút rất khủng bố, Thiển Thâm giật mình trong lòng nghe anh ta buồn rầu nói: “Tôi... em gái tôi rất lo cho em, em muốn để nó phải khóc tang cho mình sao?”

Hóa ra là Gia Ny lo lắng cho cô, cô nhắm mắt lại cười bản thân mình quá ngu ngốc.

Đột nhiên cảm giác có người đang đắp chăn cho cô, Thiển Thâm giương mắt nhìn thấy Tân Từ đang hơi khom người nhẹ nhàng giúp cô đắp chăn, ánh mắt của anh ta từ từ chuyển lên trên, đúng lúc tiếp xúc với tầm mắt của Thiển Thâm, cô nhìn anh ta quan sát một lúc lâu, há miệng thở dốc muốn nói lại thôi.

Tân Từ lẳng lặng di chuyển tầm mắt, lại giúp cô điều chỉnh độ cao gối đầu, thấp giọng nói: “Không nên nói nhiều, nghỉ ngơi là quan trọng nhất, buổi tối nếu trên người chỗ nào không thoải mái lập tức gọi tôi.”

Anh ta tắt đèn, kéo chiếc ghế nằm ra mặc nguyên quần áo nằm xuống. Trong phòng bệnh hoàn toàn yên tĩnh, không gian im lặng như vậy ngược lại khiến cho cảm giác mệt mỏi của Thiển Thâm dần dần biến mất, ngủ hai ngày, hiện tại lại cảm thấy tinh thần tỉnh táo. Không biết qua bao lâu, đồng tai lên nghe, tiếng hít thở bên người trở nên dài và vững vàng, trong bóng đêm Thiển Thâm thử nhẹ giọng gọi anh ta: “Anh đang ngủ sao?”

Đợi một lúc lâu sau, không có phản ứng gì.

Thiển Thâm nhìn lên trần nhà tối đen, hít một ngụm không khí trộn lẫn thuốc sát trùng, tiếp tục từ từ thở ra khí bản, trong đầu từ từ hiện ra cái ý niệm cuối cùng của cô khi đang ở giữa con đường sống chết, trôi qua vài lần, trong lòng cô từ từ bình tĩnh, lại lầm lầm, dường như đang nói với người bên cạnh: “Vi sao chúng ta lại đi tới bước đường này hôm nay? Có đôi khi, lúc tỉnh dậy em còn giật mình nghĩ rằng hôm nay phải đến trường, ngày hôm qua anh đưa em về nhà vẫn chưa hôn tạm biệt em. Nói ra cũng thấy thật buồn cười, có rất nhiều chuyện chúng ta không thể nắm trong tay, anh hận em, oán em, muốn trả thù em, có khả năng anh còn nghĩ rằng tai nạn xe lần này cũng là báo ứng của em, em có thể hiểu được, thật sự, nếu đổi lại là em, e rằng thủ đoạn tàn nhẫn như thế nào cũng có thể làm ra được.” Cô dừng lại một chút, nặng nề hít vào một hơi, hô hấp đều đang run lên: “Anh cho rằng em bỏ rơi anh, nhưng mà, em chưa từng nợ anh, mặc kệ anh tin hay không tin, em... Thôi, chuyện quá khứ không thể quay lại, không nên nhắc lại nữa.”

Cô cố gắng hết sức tránh đề lên tay phải bị thương, chậm chậm nghiêng người đi nhắm hai mắt lại.

Có một đôi mắt từ từ mở ra, trong bóng đêm, đôi đồng tử kia sáng lên khác thường.

Qua vài ngày, Thiển Thâm mới biết được cô thật quá may mắn, trên xe có hai người lúc ấy đang ngủ khi chuyện đó xảy ra chết ngay trong giấc mộng, còn hai người khác may mắn hơn bị thương trong khi tai nạn bây giờ vẫn phải nằm ở phòng bệnh nhân nặng để bệnh viện theo dõi, hai lần người nhà đã được báo tin ra là bệnh tình nguy kịch khó qua khỏi. Còn cô chỉ bị gãy tay, đầu bị đụng một chút, không phải nằm thử mùi vị khổ sở sinh lý tử biệt, cũng không cần giành giật sự sống với tử thần, thật sự rất may mắn.

Nhưng sau đó cũng có rất nhiều chuyện đáng ghét chờ đợi cô, cô y tá trên ghẹo cô có hai người đàn ông đẹp trai như vậy luôn ở bên cạnh không rời một ly, cô thật sự quá hạnh phúc, còn cô lại cảm thấy khổ không nói nên lời; còn vụ kiện trên tay cô lại phải xin tòa án cho lùi ngày mở phiên tòa lại; ngoài ra đầu phải kiểm tra rất rườm rà phiền toái, cũng may không có vấn đề gì lớn, chỉ là não bị chấn động rất nhỏ; vốn dĩ muốn ra viện về nhà, nhưng mà cục cảnh sát lại phải một nhóm người đến ghi chép khẩu cung của mấy người bị thương nhẹ, cũng nói cho bọn họ biết suy đoán ban đầu là do tài xế ngu gât nên gây ra tai nạn. Đợi đến khi giải quyết một loạt chuyện phiền phức xong trở về nhà, đã là chuyện một tuần sau đó.

Thiển Thâm đã văng giày ra ngã lên trên ghế sa lon không động dậy, Tân Từ giúp cô đem túi đồ đạc vào trong cửa, nhìn người đang giả bộ chết trên ghế nói: “Em có làm ầm lên cũng không có tác dụng gì đâu, không được tắm rửa, trên người em có vết thương, em lại suy nhược như vậy, làm sao mà tắm được?”

Thiển Thâm vừa nghe xong, lập tức mở mắt ra: “Anh muốn tôi bốc mùi lên có phải không, lau nửa dưới người cũng được mà, trên người có mồ hôi cũng không tốt đối với miệng vết thương.” Cô đành phải nhượng bộ.

Tân Từ rất nghiêm túc nghĩ một chút, đồng ý với đề nghị vừa rồi của cô: “Tôi đi lấy nước, em không được lộn xộn.”

Thiển Thâm nghĩ đến một vấn đề rất nghiêm trọng, lúc này cô không tiện cử động, lau người mặc dù không phải chuyện gì lớn nhưng lúc này đối với cô mà nói cũng rất tốn sức: “Chờ một chút, anh để tôi tự lau người sao?”

“Chẳng lẽ tôi lau giúp em?” Tân Từ tựa lưng lên lan can trên cầu thang, buồn cười nhìn cô.

Thiển Thâm giận dữ, nâng nửa người dậy, nói: “Để Gia Ny giúp tôi.”

“Chẳng lẽ em rất muốn nói cho nó biết chúng ta chia phòng ngủ?” Bộ dạng của Tân Từ càng phát ra vẻ buồn cười.

Thiển Thâm chào thua, nghiêng răng ken két, tạm thời tha cho anh ta chờ cơ hội trả thù sau. Trong chốc lát Tân Từ từ trên lầu đi xuống, đi được một nửa đường, di động của anh ta vang lên.

“Alo.”

Thiển Thâm nhìn thấy Tân Từ vừa nghe được một lát liền giận tái mặt lại, ánh mắt đông cứng, chỉ trong chốc lát, lại khẽ cười nhạt.

“Bọn họ mưu tính quả thật rất nhanh, tôi biết rồi, tôi sẽ đi tới tòa án.”

“Phải mở phiên tòa sao?” Trục giác mách bảo Thiển Thâm là vụ kiện có điểm khác thường.

“Uhm” Tân Từ hờ hững trả lời.

“Có phải có vấn đề gì hay không?” Luật sư biện hộ cho đối phương là Cố Cảnh Nhiên, tuy rằng bên này bọn họ có ông Hồ, nhưng mà cô hiểu rõ Cố Cảnh Nhiên lợi hại thế nào.

Tân Từ rót hai chén nước, đưa cho cô một chén, lắc đầu nói: “Không có vấn đề gì.”

“Không nên lơ là, Cảnh Nhiên rất có bản lĩnh đi thưa kiện.”

Chén thủy tinh của Tân Từ vừa đưa lên trên miệng liền buông xuống, cúi đầu thần nhiên nhìn Thiển Thâm, con ngươi màu sáng phẳng lặng như trước, anh ta bình tĩnh hỏi: “Tại sao em biết là Cố Cảnh Nhiên?”

Thiển Thâm mở miệng lại im lặng, nhưng mà nghĩ lại cảm thấy mình cũng không làm sai chuyện gì, vì sao phải chột dạ, tiếp đó liền nhìn thẳng vào Tân Từ nói: “Chính anh ấy nói cho tôi biết.”

“Đúng vậy sao?” Thiển Thâm uống một hơi cạn nước trong chén, không nhìn Thiển Thâm xoay người lên lầu: “Cố Cảnh Nhiên đúng là có bản lĩnh, nhưng lại kém một nước cờ.”

Bạn đang đọc truyện *Thử Hối Đắng Cay Nồng Sâu Thế Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34

Chuyện Thiển Thâm và Tân Từ vẫn bị người khác phát hiện, có người báo ở bên ngoài trường nhìn thấy hai người bọn họ nắm tay đi dạo phố, vì thế tin tức này có tính chất bùng nổ không thua gì tin con người cuối cùng cũng có thể lên được trên mặt trăng trong vòng một ngày quét qua toàn bộ trường học.

Hễ là người nghe thấy tin tức đó phản ứng ban đầu đều sững sờ ngây ngốc, trong miệng lặp đi lặp lại: “Lương Thiển Thâm và Tân Từ? Tân Từ và Lương Thiển Thâm?” Sau đó nở nụ cười: “Hừ, cậu đang trêu tôi chứ gì.”

Sau khi được đối phương khẳng định lại đáp án, toàn bộ đều ngã xuống đất không dậy nổi, Sau đó trầm tư suy nghĩ vẫn thấy nghi ngờ, hai người nhìn vào hoàn toàn chẳng có điểm nào chung như thế rốt cuộc tại sao lại có thể thành một đôi.

Lúc Mạc Thiên biết chuyện về mặt vô cùng hoảng sợ, tầm mắt kinh hãi đảo quanh trên mặt hai người, sau đó ngậm miệng không nói năng gì cả ngày, cuối cùng ở trong tiết tự học muộn không nhìn được nữa bùng nổ: “Lương Thiển Thâm! Đồ yêu nghiệt nhà cậu, từ khi nào đã bắt cóc mất Tân Từ của chúng tôi!” Thời điểm khi Trang Thanh Hứa biết chuyện mặt không thay đổi chút nào, vài ngày sau để lại một câu danh ngôn kinh điển rồi phui mông bay ra nước ngoài.

Cậu ta nói: “Lương Thiển Thâm xinh đẹp đủ để cho đàn ông yêu cô ấy trong phút chốc, cho dù không chiếm được tình yêu của cô ấy cũng cam lòng cúi đầu dưới làn váy của cô. Dù cho lúc này cô ấy mê hoặc lừa gạt bạn uống một chén thuốc độc, bạn vẫn cam tâm tình nguyện, còn chìm đắm trong giấc mộng đẹp tình tế thường thức.”

Ở bên ngoài nhìn vào, nhất định là Lương Thiển Thâm đã sử dụng thủ đoạn gì đó, mê hoặc được một học sinh giỏi điển hình của toàn trường là Tân Từ. Viện Viện an ủi cô: bọn họ không biết tình cảm của các cậu, chớ để trong lòng. Cô hừ lạnh, cô để ý làm gì, kẻ khác nghĩ về cô như thế nào cô hoàn toàn không thêm để ý, cô chỉ quan tâm đến Tân Từ, bởi vì cô biết Tân Từ đang phải chịu áp lực rất lớn.

Học sinh trong trường bàn tán xôn xao như vậy, thầy cô giáo ở đó không có lý nào lại không nghe phong phanh được gì. Quả nhiên, Tân Từ liên tiếp bị gọi vào văn phòng, có nhiều lúc cả một tiết học cũng không nhìn thấy cậu ta, thầy chủ nhiệm biết tìm một kẻ cứng đầu như Lương Thiển Thâm nói chuyện cũng vô ích, nói về cô đồng nghĩa với từ không biết xấu hổ, nên thuyết phục Tân Từ quan trọng hơn, cũng không thể để cho một nhân tài có thể bỏ đường đào tạo cứ bị hủy hoại như vậy. Cho nên hàng ngày thầy chủ nhiệm đeo về mặt “thâm thù đại hận” nhìn Lương Thiển Thâm, hàng ngày cũng đều tìm Tân Từ nói chuyện. Thiển Thâm từng hỏi Tân Từ thầy chủ nhiệm nói gì với cậu ta, cậu ta không chịu nói, chỉ dụi dãi cười để cho cô yên tâm.

Tình hình này căng thẳng hơn một tuần, các bạn trong lớp đều có phần phê bình kín đáo với Lương Thiển Thâm, có vài người đã không còn che dấu mà bày tỏ thái độ coi thường, mà những người trong bụng đau khổ lại càng nhiều hơn. Tiết tự học muộn hôm nay, Tân Từ lại bị thầy chủ nhiệm gọi đi, đến tận khi tan học cũng chưa trở về. Thiển Thâm không thể chờ được, liền chạy tới văn phòng tìm cậu ta, lúc cách văn phòng một đoạn ngắn cô chợt nghe thấy tiếng thầy chủ nhiệm rống lên giận dữ.

“Trò có biết Lương Thiện Thâm là cái dạng nữ sinh gì hay không? Tân Từ ơi Tân Từ, trò cũng không thể vì nhất thời mê muội mà phá hủy tương lai của mình.”

Thiên Thâm nhẹ chân nhẹ tay tránh ở bên cửa nghe lên.

Tân Từ không trả lời, vẫn là tiếng của thầy chủ nhiệm tức giận đến mức đậm mạnh chân: “Lương Thiện Thâm là một đứa trẻ ngay cả cha mẹ cũng không muốn chăm lo cho, không cần nói đến chuyện cô ta nhất định sẽ thi trượt đại học, trò xem xem tác phong nhân phẩm của cô ta, đâu giống một nữ sinh trung học. Ngay cả tôi cũng từng nghe cô ta và một bạn học nam trong lớp từng ở chung một phòng, làm sao trò còn u mê không chịu tỉnh ngộ, bị cô ta mê hoặc cho thất điên bát đảo không tìm ra phương hướng? Cô ta chính là một cái đầm lầy, làm sao trò có thể sa đọa theo cô ta được?”

“Thầy Lý, em kính trọng thầy, cho nên, em không muốn nói những lời quá đáng. Nhưng mà, điều kiện đầu tiên khi làm thầy giáo là phải có thái độ đối nhân xử thế là tấm gương sáng, không nên nói ra những lời nói khó nghe không chịu nổi như vừa rồi. Thiên Thâm không giống như trong suy nghĩ của thầy, cô ấy rất hiền lành, là một cô gái tốt, tuy rằng tính cách hơi có chút kiêu ngạo. Nhưng em không biết cô ấy có điều gì không tốt, em tự nguyện ở chung một chỗ với cô ấy, cũng sẽ không bỏ rơi cô ấy. Nếu thầy Lý cảm thấy cô ấy không tốt vì thành tích của cô ấy không tốt, như vậy em sẽ phụ đạo thêm cho cô ấy, cho nên, xin thầy không cần phải khuyên em nữa, em sẽ không thay đổi chủ ý.”

Lần đầu tiên Thiên Thâm nghe thấy Tân Từ nói lớn tiếng tức giận như vậy, ngay khi cô đang đắm chìm trong rung động là lúc, cửa bỗng nhiên được mở ra, Tân Từ về mặt giận dữ từ bên trong đi ra, cậu ta liếc mắt một cái nhìn thấy Thiên Thâm, có thể do cảm xúc nhất thời không thể chuyển đổi, biểu cảm trên nét mặt vô cùng quái dị.

“Đi.”

Cậu ta kéo tay cô bỏ chạy, cô đi theo sau cậu ta trong lòng tràn ngập những ý nghĩ về câu nói vừa rồi của cậu ta, rung động như vậy khiến cho máu ở toàn thân cô đều sôi trào lên. Đã nhiều ngày nói chuyện với thầy chủ nhiệm chỉ sợ toàn nghe được những lời nói khó nghe, nhưng mà cậu ta lại chưa từng tiết lộ chút gì ở trước mặt cô, cả ngày trên mặt tươi cười bao dung những chuyện không hài lòng, bức tức và oán hận của cô. Cậu ta là một người sống quá nội tâm, có chuyện gì đều thích giữ lại trong lòng, lúc hẹn hò đa số đều do cô chủ động, nếu không phải chính tai nghe thấy cậu ta thổ lộ với mình, Thiên Thâm sẽ nghi ngờ rất cuộc có phải cậu ta thích mình hay không.

Mà giờ khắc này, bóng lưng Tân Từ trong chớp mắt cao lớn hẳn lên trong mắt Thiên Thâm, cậu ta so với trí tưởng tượng của cô còn là một nam sinh kiên cường, có trách nhiệm, cũng có thể gánh vác được mọi chuyện hơn, trầm mặc ít lời chỉ là vẻ bề ngoài của cậu ta, còn trong con người cậu ta là một trái tim mạnh mẽ vô địch. Chỉ có cậu ta có thể vô tư đón nhận chính mình như vậy, không tranh cãi những chuyện tùy hứng làm bậy, ngang ngược, cực kì kiêu ngạo của cô, chịu được bộ dáng chanh chua lòng dạ hẹp hòi của cô, bảo vệ cô khi cô cảm thấy ám ức tủi thân phiền muộn, chỉ ra những chỗ sai khi cô có những lời nói và việc làm quá đáng. Trên người cậu ta dường như chỗ nào cũng đều tỏa ra ánh sáng kiên định dịu dàng, bao trùm lấy cô vào trong đó, bảo vệ cô, khiến cô yên tâm.

Cậu ta đang đi phía trước cô chậm rãi đi lên cầu thang, cô đi theo phía sau, rốt cuộc không nhịn được xúc động nói với cậu ta: “Tân Từ, chúng ta mãi mãi không bao giờ rời xa nhau, được không?”

Thân hình Tân Từ dừng lại, sau đó, nhanh chóng xoay người lại ôm cô vào lòng, siết chặt không buông tay.

Cô áp vào lồng ngực của cậu ta, trong mắt có cảm giác đau đớn âm ỉ: “Năm mình mười tuổi mẹ của mình đã chết, cha của mình kết hôn với người đàn bà khác, mình không phải là đứa trẻ không có cha mẹ chăm lo, là mình không cần cái nhà kia.”

“Mình hiểu mà, Thiên Thiên.” Cậu ta càng ôm chặt cô hơn, xót xa và thương yêu nói.

“Mình chưa từng cùng nam sinh nào ở chung một phòng. Có một đàn anh muốn đùa giỡn với mình, bị mình tặng cho một cái tát lập tức chia tay, tin mình đi Tân Từ, mình không có.” Giọng nói của cô như sắp khóc.

Cậu ta vô cùng đau lòng, chỉ có thể hôn lên mặt cô ấy, nói mấy câu làm cô ấy yên lòng: “Mình biết, Thiên Thiên không phải là nữ sinh như vậy, chúng ta mãi mãi không xa rời nhau, để cho bọn họ biết chúng ta thật lòng.”

Cô ngẩng đầu nhìn cậu ta cuối cùng cũng có ý cười, ánh mắt của cô lướt qua gương mặt thanh tú của cậu ta, sống mũi thẳng, môi mím chặt, mặc dù là dung mạo bình thường, nhưng mà ở trong lòng cô cậu ta là một người anh tuấn hoàn mỹ, không ai so sánh được.

Sóng gió rồi cũng sẽ qua, khi hai người đứng vững trước áp lực, kiên trì không lơ là tình hình, có vài người quay ra ủng hộ bọn họ. Mấy bạn học chơi thân với Tân Từ trong lớp mới đầu cũng không thể hiểu được, thậm chí càng có nhiều ý thù địch với Lương Thiện Thâm, mới đầu Lương Thiện Thâm cũng rất tức giận, chỉ vào bọn họ nói: “Nếu còn dùng những ánh mắt này nhìn chúng tôi, tôi cho mấy người đi vào thi đứng, đi ra thì bỏ”. Tình hình không thể chững đốn trong một sớm một chiều, nhưng bây giờ bọn họ cũng dần dần bị hai người cảm hóa.

Tuy rằng Thiệu Chi Chi có nhiều thiện cảm với Tân Từ, trong lòng không thoải mái hai ngày cũng đã điều chỉnh lại. Tuyên Hồng vẫn rất đặc biệt, nếu Tân Từ thích, điều này nói lên trong người Lương Thiện Thâm vẫn có chỗ có thể chấp nhận được, cô cố gắng tiếp xúc nhiều hơn với Lương Thiện Thâm cũng phát hiện ra cô ấy quả thật không phải không tốt như mọi người vẫn nghĩ, ít nhất là cô ấy thật lòng đối với Tân Từ. Bởi vì, tại sinh nhật cô ấy thì Tân Từ, Viện Viện cũng mấy người bạn họ làm cho cô ấy một bữa tiệc sinh nhật loại nhỏ, Tân Từ lấy ra quà tặng của mình đưa cho cô ấy, là một hình người tự khắc rất giống với cô. Ở trong mắt những người khác, kia chỉ là một vật rất tầm thường, nhưng mà sau khi nhận lấy Lương Thiện Thâm tỉ mỉ quan sát một lượt, đầu ngón tay nhỏ trắng nõn không ngừng vuốt ve những nếp khắc trên bề mặt. Sau đó, bất ngờ xoay người ôm lấy Tân Từ, cuồng nhiệt hôn lên trên má cậu ta một cái, cười nói: “Mình rất thích.” Tiếp theo lại đau lòng nắm lấy bàn tay cậu ta nhìn thấy vết thương trên tay còn chưa liền lại nói: “Sau này đừng tặng quà cho mình, cùng ăn sinh nhật với mình là được rồi.”

Từ lần đó, mọi người ở đây, đều nhìn Lương Thiên Thâm với một con mắt khác, quan hệ với Thiên Thâm cũng đột nhiên tốt hẳn lên.

Thời gian mới bắt đầu Tân Từ còn lo Thiên Thâm có để ý đến gia cảnh nhà cậu ta hay không, có thể tưởng tượng được cô ấy đã từng chứng kiến thấy nhà cậu ta nghèo túng khốn khổ, còn có một ông bố dượng cậu ta không chịu nổi, mặc dù cậu ta không rõ gia cảnh nhà cô ấy như thế nào, nhưng nhìn cách ăn mặc thường ngày của cô ấy cũng có thể thấy xuất thân của cô ấy cũng là một gia đình tương đối khá giả trong thành phố, nếu cô ấy vẫn mong muốn ở chung một chỗ với mình, cô ấy nhất định đã phải trải qua nhiều lần đắn đo suy nghĩ. Nghĩ đến đây, Tân Từ bỗng nhiên thấy trong thân thể mình dâng lên một động lực, trước ngày hôm nay cậu ta sống vì em gái, vì để sớm ngày thoát khỏi khốn khổ, thoát khỏi người bố dượng đáng ghét, cậu ta không ngừng nhắc nhở bản thân phải cố gắng vượt khó. Hiện tại, trách nhiệm trên vai cậu ta lại nặng thêm một phần, nếu bọn họ thường xuyên qua lại, như vậy cậu ta muốn để cho Thiên Thâm có một cuộc sống không phải lo nghĩ, có thể để cho cô mua được những thứ cô thích, lúc sinh nhật có thể tặng cô ấy một món quà không còn là bức tượng do tay cậu ta khắc nữa. Cho nên, đối diện với những khó khăn này, cậu ta坦然 thừa nhận, cậu ta bằng lòng thừa nhận, mỗi một chiến thắng đều phải trải qua rèn luyện khó khăn gian khổ, cậu ta coi những thứ này như là thử thách trên con đường tình yêu của bọn họ, tin tưởng chỉ cần kiên trì, cuối cùng nhất định có thể vượt qua khó khăn.

Thiên Thâm quả thật cố gắng vì cậu ta rất nhiều, trước kia là một nữ sinh chẳng quan tâm điều gì, đi gây chuyện khắp nơi hiện tại đầu tóc đã nhuộm về màu đen, mặc đồng phục, cai thuốc, cai rượu rồi, đi học cũng bắt đầu chú ý, thành tích bắt đầu tiến bộ. Thầy cô giáo thấy Tân Từ không hề giảm sút, thành tích không những không bị tụt dốc, lại còn tiến bộ, thi đỗ trường đại học tốt nhất cả nước là chuyện cậu ta có thể nắm trong lòng bàn tay, còn Lương Thiên Thâm cũng thoát khỏi nhóm những học sinh thi không đạt yêu cầu, không hề còn bỏ tiết trốn tiết, cũng an phận hơn. mấy thầy cô giáo không nói thêm gì nữa, một người là học sinh ưu tú nhất trường, một người là con gái của thành viên ban giám đốc trường không thể chọc vào, liền cũng nhắm mắt một mắt mờ một mắt. Mọi chuyện dường như đang trở nên thuận lợi, nhưng mà bề ngoài tốt đẹp như vậy chỉ duy trì được vài ngày là sóng gió lại nổi lên.

Sau khi bước sang học kì cuối cùng của lớp mười hai không lâu, Tân Từ đang trên đường đi học bị người khác chặn lại, cậu ta bình tĩnh nhận ra bọn họ chính là thuộc hạ của cái kẻ tên là Phàn Vũ trước kia. Mấy người kia không nói một lời đi lên tặng cho cậu ta một trận đấm đá, cho dù cậu ta có phản kháng, cũng không có sức. Đợi đến khi bọn chúng trút giận xong, Phàn Vũ đi ra, y dí đầu thuốc lá lên trên tay Tân Từ, vỗ liên tục vào mặt cậu ta, bức tức nói: “Biến bố mày thành thằng ngốc có phải không, chơi đùa với người phụ nữ của tao mày rất đặc ý phải không? Bố mày muốn xem mày có thể đặc ý được bao lâu nữa.” Y đứng lên, nhìn thấy kính mắt của Tân Từ rơi trên mặt đất, gờ chân lên muốn dẫm, Tân Từ tốt cuộc vùng lên, cậu ta liều lĩnh xông lên nhào về phía Phàn Vũ, đoạt lấy kính mắt vội vàng che vào trong ngực. Hành vi của cậu ta như vậy đương nhiên đổi thêm một trận đòn nữa, đợi bọn chúng đi rồi, cậu ta mới thật cẩn thận lấy kính mắt ở trong lòng ra cẩn thận kiểm tra lại một lượt, nhẹ nhàng thở ra, may mà không bị hỏng.

Lúc Thiên Thâm phát hiện ra cậu ta bị thương vô cùng lo lắng, ra sức hỏi cậu ta là ai đánh cậu, cậu ta không muốn cô ấy phiền lòng vì chuyện này, trong tiềm thức cũng không muốn cô ấy đi gặp Phàn Vũ, nên nói qua loa là tại bố dượng gây ra. Nhưng mà mấy ngày sau, cậu ta vẫn luôn bị những người đó làm phiền, khi ở cùng với Thiên Thâm, bọn chúng đứng ở chỗ xa xa góc độ mà Thiên Thâm không nhìn thấy làm đủ loại động tác khiêu khích với cậu ta. Vết thương cũ trên người cậu ta chưa lành, vết thương mới lại xuất hiện, Thiên Thâm lại thấy nghi ngờ với vết thương của cậu ta, ép hỏi cậu ta rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Cậu ta vẫn không chịu nói, đến cuối cùng bị ép buộc quá, cậu ta không thể không dùng những lời nói mất bình tĩnh bảo cô không cần phải lo chuyện này. Vì thế, đó là lần đầu tiên trong thời gian này bọn họ bùng phát một trận cãi vã kịch liệt.

Lương Thiên Thâm vô cùng tức giận, những cũng thấy rất đau lòng, cô quan tâm đến cậu ta, thế nhưng cậu ta lại bảo cô không cần phải lo. Cô không thể chấp nhận chuyện Tân Từ lại lớn tiếng nói chuyện với cô như vậy, cô giận dữ không thêm để ý đến cậu ta, sau hai ngày liên tục chiến tranh lạnh với cậu ta, cuối cùng vẫn là Tân Từ bỏ sĩ diện xuống tìm cô làm hòa trước, nhưng mà cô vẫn còn đang giận, không tha thứ cho cậu ta, dứt khoát chạy thẳng tới quán bar mượn rượu giải sầu.

Đã lâu rồi cô không uống rượu, lại uống hơi nhiều nên có chút say, lúc đi ra bước chân cũng không ổn định. Cô lao đảo đi vào bước, đang định bắt xe, đột nhiên mấy bóng người cao lớn chắn trước mặt cô.

Thiên Thâm cau mày lại, về mặt không kiên nhẫn nhìn về phía bọn họ, quát lên: “Tránh ra!”

Tên con trai đi đầu từ trong bóng tối bước ra, mang trên mặt nụ cười âm u tà mị: “Đã lâu không gặp, em yêu.”

Bạn đang đọc truyện *Thử Hối Đãng Cay Nông Sâu Thế Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35

Vì phải điều dưỡng xương tay phải cho tốt, Thiên Thâm nằm liên tục trên giường nghỉ ngơi tĩnh dưỡng mấy ngày. Sếp trưởng và mấy bạn đồng nghiệp mang theo giỏ hoa quả, một hộp thuốc bổ đi tới nhà thăm cô, nhưng mà bọn họ đều bị Tân Từ ngăn ở ngoài cửa. Cô nhìn thấy liên hiệp, anh ta chỉ không muốn để bọn họ phát hiện ra hai người họ phân phòng ngủ. Sếp trưởng thấy Tân Từ kiên quyết như thế, đành phải đặt quà tặng lại, nhờ Tân Từ chuyển lời hỏi thăm đến cho Thiên Thâm, bảo cô không cần lo lắng những chuyện khác, điều dưỡng cơ thể cho tốt là quan trọng nhất.

Có điều, cũng mệt cho Tân Từ, mấy ngày này Thiên Thâm vô cùng mệt mỏi, Tân Từ không thể nào luôn luôn quan tâm chăm sóc cô được, vì thế thuê hộ lý tư nhân đến lo những sinh hoạt thường ngày cho Thiên Thâm, mặc dù Thiên Thâm không thường xuyên đi ra khỏi cửa phòng, những vẫn nhận ra anh ta

đang dần dần bận rộn lên. Máy ngày nay Tân Từ đi xã giao ở bên ngoài rất nhiều, hôm nay lại vội vã trở về lúc ăn cơm tối, vừa hay đang dọn cơm, Thiển Thâm cũng không ăn cơm ở trong phòng, đi xuống lầu cùng dùng cơm với anh ta ở nhà ăn.

Máy ngày nay không có trực tiếp gặp mặt, lúc này Tân Từ đã tháo kính mắt xuống im lặng ăn cơm, sắc mặt anh ta nhìn qua có vẻ không tốt, nhưng mà tinh thần cũng không tệ lắm, có thể do anh ta giỏi nhất chính là mặt không đổi sắc, muốn tìm hiểu một điều gì đó từ trên mặt anh ta e rằng vô dụng. Thức ăn trên bàn mùi vị rất thanh đạm, Thiển Thâm ăn mấy ngày liền, sớm đã chán ngấy, ngượng ngập gấp một cây cải thìa lên lại bỏ xuống, ánh mắt liếc về phía đối diện nhìn vị kia trái lại đang ăn rất ngon miệng.

Lúc ăn cơm cứ nhìn nhau không nói gì thật sự rất kỳ quái, Thiển Thâm phá tan im lặng: “Anh vẫn nên đeo kính mắt vào thì hơn.”

Tân Từ ngẩng đầu khó hiểu nhìn cô.

“Đôi mắt anh vốn đã nhỏ, không đeo mắt kính càng khó coi.” Thiển Thâm nói những lời rất khó nghe.

Ai ngờ Tân Từ cười cười không quan tâm, cúi đầu tiếp tục ăn cơm.

“Vụ kiện kia thế nào rồi?” Cô thông thả trộn cháo trong bát lên, thờ ơ nói.

Lần này Tân Từ cũng chẳng thèm ngẩng đầu lên, hỏi ngược lại: “Tại sao em lại quan tâm đến vụ kiện của tôi như vậy? Lần trước Hạ Quý nhờ em giúp nhận vụ kiện này, không phải em từ chối đó sao?”

Thiển Thâm lại bị anh ta chặn họng, cảm thấy khó chịu, buột miệng nói: “Tôi bận nhiều việc, sợ không có sức để phân ra, lỡ như thua chẳng phải là hại anh sao.”

“Không ngờ em vẫn còn cố gắng suy nghĩ cho tôi.” Thiển Thâm chậm rãi uống canh, thản nhiên cười.

Nghe ra ý châm chọc trong giọng nói của anh ta, Thiển Thâm cảm thấy nhục nhã, hậm hực để đĩa xuống đứng dậy trở về phòng.

Sau khi trở về phòng, Thiển Thâm ngồi ở trên giường đắn đo suy nghĩ cuối cùng vẫn không chịu nổi phải gọi điện cho ông Hồ. Ông Hồ rất vui mừng nói cho Thiển Thâm nghe, ở trong phiên tòa trước Tân Từ cố tình sai người phát tán tin tức, công ty kiến trúc Hòa Duệ vu cáo bọn họ ăn cắp bản quyền thiết kế, nhưng thật ra là Hòa Duệ ăn cắp bản quyền của bọn họ, trên bản thiết kế có khuyết điểm rất bí mật, mà công ty bọn họ khi lấy cắp bản thảo không phải là bản đầy đủ, cho nên, trên bản vẽ có vài chỗ thiết hụt. Còn trên bản vẽ của công ty kiến trúc Duy Độ bọn họ đều đã thay đổi kỹ càng tỉ mỉ những khuyết điểm đó, cùng so sánh một bản vẽ, nếu đó thật sự là bản vẽ thiết kế của Hòa Duệ tại sao lại không nhận ra những khuyết điểm này đây?

Còn nữa, ngày hôm đó Tân Từ vừa mới xảy ra tai nạn, Tân Từ vội vã rời khỏi thành phố đi gặp cô, đúng lúc ấy tên gián điệp trong công ty rốt cục không chịu được lên vào văn phòng Tân Từ ăn cắp bản vẽ thiết kế được cho là đầy đủ kia. Mà tất cả những điều này đều bị camera bí mật trong phòng làm việc của Tân Từ ghi hết lại, bằng chứng rõ ràng, chiều này của Tân Từ thật sự rất tuyệt.

Thiển Thâm cúp điện thoại, trong lòng buồn bực khó hiểu, những mà nghĩ lại một chút liền hiểu rõ, đi sâu vào cạnh tranh trong kinh doanh, có mấy người có thể thắng lợi mà không vấp đục, tính khôn mẫn được? Trong khi muốn gọi điện cho Mạc Thiên hỏi lại một chút, điện thoại của Nghê Uyên không hẹn mà đến.

Thiển Thâm không nghĩ nhiều, bắt máy liền hỏi: “Chuyện gì vậy?”

“Nghe giọng nói, thân thể đã tốt hơn nhiều?” Tiếng nói của anh ta ở đầu bên kia điện thoại tròn trịa thân thiết, hình như có ý cười sang sảng.

Thiển Thâm sững sốt, hỏi lại: “Làm sao anh biết thân thể của em không tốt? Cảnh Nhiên nói cho anh biết?”

“Em muốn giấu tôi được bao lâu? Tôi cũng không phải kẻ ngu, gọi điện thoại đến công ty luật tìm em, bọn họ nói em xin nghỉ phép, Cảnh Nhiên lại không lý do gì mất tích một tuần lễ, đoán cũng ra là em đã xảy ra chuyện.” Nghê Uyên giải thích rất rõ ràng rành mạch, cuối cùng mới nghiêm túc nói: “Chuyện lớn như vậy cũng không nói cho tôi biết, em có biết khi tôi nghe nói em bị tai nạn xe sợ tới mức hồn bay phách lạc hay không?”

Tâm trí Thiển Thâm vẫn đặt trên vụ kiện kia, ngoài miệng nói qua loa vài lời: “Em xin anh đấy, anh không có ý tưởng gì mới sao, Cảnh Nhiên đã sớm dùng cái từ kia rồi.”

Ở đầu dây bên kia Nghê Uyên cười khê hai tiếng: “Dù sao cũng rất lo lắng cho em, nhưng mà chỗ ở hiện tại của em làm tôi đến thăm em không được thuận tiện, khi nào khỏe hơn một chút tôi mời em ăn cơm, giúp em giải xui.”

“Thế nào cũng được, phải tầm hai ngày nữa em mới có thể ra khỏi cửa.” Thiển Thâm vẫn tiếp tục nói qua loa với anh ta.

“Thiển Thâm.”

Im lặng một chút, Nghê Uyên bỗng nhiên gọi tên cô ở trong điện thoại rất nghiêm túc, giọng nói rõ ràng trầm hẳn đi, không giống giọng điệu bình thường là lời, trơn như bôi mỡ của anh ta, Thiển Thâm sợ run lên, thu hồi tâm trí.

Nghê Uyên dường như có chút do dự: “Tôi biết tôi không nên nói điều này, nhưng mà...”

“Có chuyện gì anh cứ nói thẳng đi.”

“Em và Tân Từ không phải vợ chồng bình thường, đúng không?” Anh ta cố gắng hết sức chọn ra vài từ dễ nghe: “Tôi vẫn nhắc lại câu nói kia, sớm chấm dứt đi, anh ta đối xử với em như vậy, em cần gì phải nhẫn nại như thế?”

Thiên Thâm không ngờ rằng anh ta lại nhắc lại chuyện trước đây, lập tức bị mấy câu nói này của anh ta khiến cho tức giận, cô xoay người xuống giường, đứng thẳng người lạnh lùng nói: “Anh nghe ai nói mà biết chúng tôi không bình thường!”

Nghe Uyên thờ dài nói: “Em cũng đừng nên tức giận, tôi chỉ đoán thử thôi, nhưng mà hiện tại xem ra thực sự như thế?”

Thiên Thâm bực mình ghen lời lại, hóa ra anh ra dùng thủ đoạn đùa giỡn để cô phải lộ ra!

“Nếu anh ta thật tâm đối đãi với em, tôi cũng sẽ không phản đối. Nhưng mà hành động giữa hai người với nhau thoát nhìn rất khó hiểu, không giống như vợ chồng bình thường, tôi mới đoán có phải hai người là vợ chồng trên danh nghĩa hay không, điểm này ngay cả Cảnh Nhiên cũng nhận ra.” Anh ta lại bắt đầu nói chuyện này với cô, nghe rất hiểu biết và có lý, giọng nói nhẹ nhàng, dường như dụ dỗ, lại có chút gì đó giống như mê hoặc, cũng giống lo lắng: “Thiên Thâm, không nên làm cho mình phải ám ức, Tân Từ anh ta không còn là Tân Từ trước kia, anh ta vì đạt được mục đích có thể không từ một thủ đoạn nào, anh ta chỉ lợi dụng em, em có biết anh ta mượn lý do em gặp tai nạn giả vờ rời khỏi công ty, tính toán để cho bọn Cảnh Nhiên bị trúng kế, Hòa Duệ thôi không kiện nữa, Cảnh Nhiên vì chuyện này hai ngày hôm nay chạy vạy khắp nơi.”

Thiên Thâm xoa nhe trán, thân hình có chút lảo đảo một lần nữa ngã ngồi vật xuống giường: “Anh nói Tân Từ giờ thủ đoạn là có ý gì?”

Giọng điệu của Nghe Uyên có chút nặng nề, nói tiếp: “Anh ta âm thầm trộm lấy bản thiết kế của Hòa Duệ, còn vu cáo hãm hại Hòa Duệ trộm thiết kế của bọn họ, em thấy có vô lý lảo toét không? Tôi chỉ cảm thấy cách hành xử của anh ta không ổn, mới quyết định kết thúc hợp đồng với anh ta.”

“Đủ rồi.” Thiên Thâm lạnh giọng ngắt lời Nghe Uyên, bực dọc nói: “Người em khó chịu quá, không nói chuyện nữa.”

Những lời nói của Nghe Uyên cứ bám lấy Thiên Thâm khiến cho cô không thể yên lòng đi vào giấc ngủ, sáng sớm hôm sau phá lệ rời giường. Vừa bước ra khỏi cửa, thấy Tân Từ đã đi vắng, người chăm sóc cô đã đuổi việc rồi, chỉ mời một bà đi, mỗi ngày phụ trách ba bữa cho cô. Sau giờ cơm trưa, Thiên Thâm cho bà đi về nghỉ, một mình đi loay quanh trong nhà, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn phòng đọc sách ở trên lầu hai.

Hiện tại hai bên nào cũng cho rằng mình đúng, Thiên Thâm nghĩ không nên cả tin bất cứ bên nào.

Thiên Thâm lại ngẩng đầu, lầm nhảm: “Mình chỉ xem một chút.”

Tự động viên chính mình, Thiên Thâm rón ra rón rén đi vào phòng đọc sách của Tân Từ. Đẩy cửa ra, cô thò đầu nhìn vào bên trong, phòng đọc sách này so với tưởng tượng của Thiên Thâm còn lớn hơn. Tất cả bốn phía đều là những giá sách đồ sộ, bên trong đầy ắp các loại sách được xếp ngăn nắp trật tự thẳng hàng, giống như có thể ngửi thấy được ở đâu đó tỏa ra mùi sách thơm mát, nhìn gần quả thật sách gì cũng có, Thiên Thâm nở nụ cười, đứng là trước kia Tân Từ rất thích đọc sách, bây giờ vẫn vậy.

Trước kệ sách một chiếc bàn làm việc được đặt rất ngay ngắn, trên mặt bàn rất sạch sẽ, cũng không đặt quá nhiều đồ linh tinh. Nhưng mà có một món đồ thu hút sự chú ý của Thiên Thâm, một cái gạt tàn thuốc, cô không khỏi kinh ngạc, không ngờ trông Tân Từ như vậy mà lại hút thuốc. Đầu mẫu thuốc lá trong cái gạt tàn vẫn chưa rụng hết một nửa, cô lầm nhảm đếm, có hơn mười cái, xem ra anh ta nghiện thuốc lá khá nặng.

Thiên Thâm đi qua bàn làm việc, cách đó không xa có bày một bộ ghế sofa bằng da màu đen, đằng trước là một chiếc bàn trà thủy tinh trong suốt, tuy không lớn nhưng lại khiến cho không gian phòng đọc sách nặng nề này trở nên lịch sự tao nhã. Thiên Thâm ngồi xuống ghế sofa, nhìn thấy có một tập tài liệu đặt ở dưới đệm dựa, cô do dự một chút, vẫn rút nó ra ngoài, lại do dự một chút, tay trái không bị thương đang muốn mở ra, đáy lòng lại vang lên mãnh liệt tiếng nói lạnh lùng của người kia: Em thật sự nghi ngờ Tân Từ?

Cả người run lên, tài liệu suýt nữa rời tay rơi xuống, tim Thiên Thâm đập thình thịch, ngay người nhìn chăm chăm tập tài liệu màu xanh đậm kia, giống như kia là một thứ gì đó rất đáng sợ, cô vội vàng đem nó ném sang một bên. Tầm nhìn chuyển lại, ánh mắt cô lóe lên dừng lại ở một góc trên bàn trà, trên đó đặt một hộp bảo hiểm rất tinh xảo, có mặt mã điện tử bảo vệ.

Qua giây lát, trong lòng Thiên Thâm có một ý nghĩ, ý nghĩ này khiến cho cô có chút kích động, tay trái mở ra lại nắm chặt, mở ra lại nắm chặt, sau vài lần như thế, không hề do dự, đang muốn nhấp thử ngày sinh nhật của mình vào cái nút đó xem thử...

“Em đang ở trong phòng tôi làm cái gì vậy?”

Bất ngờ một giọng nói đột nhiên xuất hiện giống như ma quỷ, tâm lý của Thiên Thâm đang chột dạ thật sự bị dọa đến mức hồn vía lên mây, theo phản xạ đứng bật dậy không ngờ đụng vào cái bàn trà khiến cho nó bị chấn động, cái hộp sắt kia lắc la lắc lư thiếu chút nữa đổ kênh xuống đất.

Mặc kệ đau đớn, Thiên Thâm đứng thẳng người, vội vàng cố gắng hết sức sắp xếp lại suy nghĩ cho tốt, điều chỉnh diễn cảm tốt, lúc sau khi cô nhìn về phía Tân Từ đã khôi phục về bình tĩnh, có điều tay trái vẫn giấu ở sau lưng có chút run rẩy.

Tân Từ đứng ở cửa đối diện với Thiên Thâm, vẻ mặt anh ta thay đổi liên tục, cuối cùng cũng bình tĩnh. Anh ta đi vào phòng đọc sách, thuận tay đóng cửa lại, Thiên Thâm không nhịn được rút lui từng bước, sau khi bước chân chạm vào sofa ở phía sau, đã không còn đường rút lui.

Ánh mắt Tân Từ nhanh chóng quét lên tập tài liệu trên ghế sofa, lại nhìn cái hộp sắt trên bàn trà, không vội vàng đi đến trước mặt Thiên Thâm, khoảng cách giữa hai người lúc đó chỉ cách nhau vài bước chân. Đôi mắt giấu sau cặp mắt kính kia đang hứng thú như có ý gì đó nhìn cô, tim Thiên Thâm đập càng nhanh hơn, những vẫn không chịu thua, cô chấp đón lấy ánh mắt của anh ta.

Thân hình Tân Từ hơi nghiêng về phía trước, Thiên Thâm hoảng sợ, cuống quýt tránh đi, không ngờ không phải anh ta hướng về phía cô, anh ta cúi người xuống cầm lấy tập tài liệu trên ghế sofa, lại đứng vững một lần nữa, đã nhìn thấy sắc mặt tái nhợt của cô, môi mím khẽ cười nói: “Tìm được thứ em muốn rồi chứ?”

Thiên Thâm làm bộ như khó hiểu, hỏi lại anh ta: “Ồ chỗ này của anh có cái gì để tôi muốn tìm sao?”

“Ah?” Tân Từ nhăn mày lại, tiếp theo đó mở ra, lật lật tài liệu trong tay như có suy nghĩ gì đó nói: “Chẳng lẽ không phải em muốn tìm chứng cứ đưa cho Cố Cảnh Nhiên sao? Để cho anh ta không bị thua kiện thảm hại như vậy.”

“Anh nghĩ rằng tôi đang lấy trộm chứng cứ giúp anh ta?” Thiên Thâm không thể tin nổi nhìn Tân Từ, cô nhanh chóng hừ lạnh một tiếng: “Anh dựa vào cái gì mà nghĩ như vậy?”

“Tôi nghĩ sai rồi sao?” Trên mặt Tân Từ rất dịu dàng, hờ hững nói: “Trước đây em sống chết cũng muốn đi cùng anh ta, một lòng nhào vào người anh ta, nhưng mà gần đây đụng phải anh ta lại thờ ơ như vậy, cố tình phôi sạch quan hệ, huống hồ em lại quan tâm đến vụ kiện này như vậy, đặc biệt gọi điện cho luật sư Hồ, hiện tại em lại không có lý do gì xuất hiện ở trong phòng đọc sách của tôi, em nói xem, tôi nên nghĩ như thế nào bây giờ?”

Thiên Thâm không có lời nào để phản bác, lúc này cô cảm thấy mình giống như một thằng hề đang diễn trò, mà Tân Từ chính là một khán giả rất thờ ơ lạnh nhạt, không đứng bắt đầu từ khi cô bước chân vào căn nhà này, ở trước mặt anh ta cô càng lúc càng không có chỗ dung thân, tất cả anh ta đều nắm trong lòng bàn tay, đối xử với cô lúc nóng lúc lạnh, khi thì dịu dàng khi thì hờ hững, khiến cho cô không hiểu, thăm dò cũng không ra rốt cuộc anh ta muốn làm gì.

“Lương Thiên Thâm” Tân Từ giơ tài liệu lên, khe khẽ lắc đầu, tươi cười rất lạnh, ánh mắt rất trầm, giọng nói rất xa xăm: “Tám năm trước em coi tôi là thằng ngốc, tám năm sau em vẫn cho rằng tôi là thằng ngốc sao?”

Anh ta thật sự nghĩ rằng cô đứng ở bên phía Cảnh Nhiên.

Thiên Thâm thật sự bị bức đến mức bức tức, ánh mắt của cô so với Tân Từ càng lạnh hơn: “Tám năm trước anh là thằng ngốc, tám năm sau anh càng lúc càng ngu ngốc!”

Trên mặt Tân Từ không nhận ra cảm xúc, nhưng mà giọng điệu của anh ta lại không bình tĩnh giống như vừa rồi: “Đúng vậy, tôi ngốc, nhưng em nói rõ ràng cho tôi nghe xem, tôi ngu ngốc như thế nào, vì sao em lại không nợ tôi điều gì?”

Hồ hấp của Thiên Thâm bị ngưng trệ, im bật nhìn anh ta, trong đôi mắt hạnh tràn đầy vẻ rối loạn, những lời cô nói đêm hôm đó anh ta đã nghe thấy tất cả rồi sao?

“Tại sao không nói gì?” Tân Từ thấy phản ứng của cô như thế, tâm từ từ trầm xuống: “Vậy tôi hỏi vấn đề khác, nếu như hiện tại cho em thêm một lần lựa chọn, tám năm trước em chọn anh ta, hay là chọn tôi?”

Thiên Thâm không có cách nào đối diện với ánh mắt của anh ta nữa, khuôn mặt quật cường dần dần xuất hiện vết nứt, có lẽ Nghê Uyên nói rất đúng, Tân Từ không phải là Tân Từ trước kia, nếu là Tân Từ trước kia làm sao sẽ đành lòng nói những lời cường ép cô như vậy.

“Tôi không chọn, tôi cũng không hối hận quyết định lúc đầu tôi đưa ra.” Im lặng trong chốc lát, cuối cùng cô cũng ép tâm tình xuống, kiên cường chống mặt lạnh lùng nhìn anh ta, đưa ra đáp án của cô.

Đây là đáp án của cô, lời nói trong đêm đó quả nhiên là lừa gạt người khác.

“Lương Thiên Thâm, quả nhiên vẫn là Lương Thiên Thâm kia.” Tân Từ mỉm cười, rất phong nhã.

Sau khi Thiên Thâm quay đầu đi, chỉ để lại một bên mặt lạnh cứng nói với Tân Từ: “Chuyện tình cảm vốn là hai bên cùng hòa hợp, nếu như người nói lời chia tay chính là nợ đối phương, vậy trên đời này có quá nhiều người không bao giờ trả hết khoản nợ này.”

“Vậy vì sao em lại ở lại đây?”

Thiên Thâm cắn cắn môi, không muốn trả lời.

Thấy cô ấy không nói, Tân Từ liền trả lời giúp cô: “Hiện tại, những gì Cố Cảnh Nhiên có thể cho em, tôi cũng có thể. Tân Từ không còn là tên con trai nghèo túng khốn khổ thấp kém nữa.”

Anh ta nói xong câu đó, liền cầm tài liệu và chiếc hộp sắt nhanh chóng rời đi, khi anh ta đóng cửa vẫn lễ độ nho nhã như vậy, nhẹ nhàng cài then cửa, nếu là cô nhất định đã đập cửa đi ra rồi.

Tân Từ ngồi vào bên trong xe, chẳng biết từ bao giờ, trên lưng đã ướt đầm mồ hôi.

Anh cúi đầu nhìn tập tài liệu trong tay, nếu như không phải để quên nó ở nhà, có phải anh sẽ mãi mãi không bao giờ biết được hôm nay cô ấy lên vào trong phòng đọc sách của anh hay không?

Hoặc là, đây cũng không phải là lần đầu tiên.

Thuận tay ném tập tài liệu kia sang một bên, Tân Từ dựa vào ghế ngồi trên xe, nhanh chóng nhắm chặt hai mắt, chiếc hộp sắt đặt ở trên đùi anh ta, tay anh đặt lên trên nắp nó run lên nhẹ nhẹ.

Bạn đang đọc truyện *Thử Hối Đắng Cay Nồng Sâu Thế Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36

Đến khi nhìn rõ người vừa tới, đáy mắt Thiển Thâm ngập tràn vẻ chán ghét, kinh thường nhìn y: “Hôm nay tôi không có thời gian tranh cãi với anh, tránh ra.”

Phản Vũ đối với thái độ ngạo mạn của Thiển Thâm không buồn bực chút nào, trái lại cảm thấy rất có hứng thú, y tiến lên từng bước đưa tay đỡ lấy Thiển Thâm: “Sao nào, đi theo tên tình nhân đó tốt hơn, liền bỏ quên anh sao?”

Thiển Thâm đứng không vững, lại không còn sức lực hất cái tay heo đang dính trên người mình ra, chán nản có chút nín thở nói: “Không phải tôi đã từng nói với anh hai chúng ta chia tay rồi sao? Anh có phải đàn ông hay không, cứ bám chặt lấy không buông.”

“Mèo hoang bé nhỏ, khoảng thời gian trước anh bị một vài chuyện phiền lòng quán lấy, cho nên không có thời gian tìm cung, hiện tại không hiểu sao anh lại thấy nhớ cung.” Phản Vũ vừa mở miệng liền nói những lời xằng bậy, Thiển Thâm chỉ cần nghĩ đến trước đây vì giận dữ lại kiếm y làm bạn trai mấy ngày cả người liền sợ hãi.

“Mọi người nhanh tụ nhanh tan, anh muốn đổi ý?” Thiển Thâm biết tính tình loại đàn ông này, sắc mặt cô cứng lạnh, đôi mắt hạnh chứa ý tàn ác nhìn y.

Phản Vũ căn bản không chịu thua, ngược lại vừa nhìn thấy Thiển Thâm khẽ trừng mắt, ánh sáng lưu chuyển, nước da trắng như tuyết, môi hồng như hoa anh đào, người đẹp như ngọc, tươi đẹp đến mức làm cho người khác không chịu nổi, càng thêm kích thích thú tính trong con người y.

Y lấy thân thể trơn trợt càng áp sát vào Thiển Thâm, gần như muốn liếm lên trên lỗ tai của cô, thì thầm nói: “Cho tới bây giờ anh cũng có đồng ý đâu, lại nói tiểu tử đó có điểm gì tốt, đánh hai cái liền gục xuống, hay là cung đá hất quay trở lại với anh, được chứ?”

Thiển Thâm theo bản năng lùi về phía sau, cô vốn đã bị những cử động của y khiến cho vô cùng ghê tởm, trong bụng còn căm buồn nôn, nhưng mà hai câu nói cuối cùng kia của y nhất thời khiến cho Thiển Thâm như rơi vào hầm băng.

“Là mày đánh Tân Từ?” Cô tỉnh rượu một nửa, dồn lực vào cùi chỏ thúc đẩy Phản Vũ ra.

“Tân Từ?” Phản Vũ sùng sốt, lập tức kịp phản ứng, vuốt vuốt tóc mái dài rủ xuống, cười rất du côn nói: “Chính là tiểu tử đó, mẹ nó, xương cốt cứng rất cứng rắn đó, đánh nó mà tay tao còn thấy đau.”

Thiển Thâm nhớ ra Tân Từ năm lần bảy lượt dấn điểm tình cảnh với cô, còn có những vết thương lớn nhỏ trên người cậu ta, nhất thời vô cùng đau lòng, dường như muốn rơi lệ, cậu ta ngầm chịu đựng như thế, nhất định là sợ mình khổ sở tự trách, mà cô còn cấu gât với cậu ta.

Nhưng mà cô ngẩng đầu lên nhìn tên đầu sỏ bộ dạng như mọi việc không liên quan đến mình kia, trong khoảng khắc sôi gan lên, nghiêng răng nghiêng lợi, hận không thể lột da tên làm cho người khác buồn nôn kia!

Còn nhập vào não, Lương Thiển Thâm không thể khống chế cảm xúc của mình, cô giáng cho Phản Vũ một cái tát lên trên mặt, tiếng vang giòn khiến cho những người ở chỗ này chấn động: “Mày dám đánh đại ca, mẹ nó chứ mày không muốn sống chẳng!”

“Con này lại dám đánh đại ca của chúng ta?” Có người nói giận nảy ra, đi lên muốn nện cho Lương Thiển Thâm một đấm, nhưng khi còn chưa vung nắm đấm lên đã bị Phản Vũ ngăn lại.

Phản Vũ nhô ra trên mặt đất một búng máu, sờ sờ khoe miệng, ánh mắt âm u tàn nhẫn nhìn Thiển Thâm: “Không ngờ sức lực của cung vẫn còn lớn như vậy? Hừ, như vậy chơi đùa mới tốt.”

Y dùng ánh mắt ra hiệu cho hai tên khác, bọn chúng lập tức tiến lên giữ chặt lấy Lương Thiển Thâm. Thiển Thâm tức giận, liều mạng giãy dụa, càng không ngừng gào thét: “Buông ra, cái đám khốn nạn chúng mày kia, chúng mày muốn đưa tao đi đâu?”

Với sức lực của Thiển Thâm tuyệt đối không có khả năng vùng vẫy thoát ra được, huống chi hiện tại cô đã uống rất nhiều rượu, đầu óc choáng váng mụ mị, tay chân cũng không còn nghe lời, lại còn phải giãy khỏi trói buộc của hai tên con trai cao hơn mét tám.

Không lâu sau, cô bị ném đến sau một cái ngõ hẻm, trên đỉnh đầu là một chiếc đèn hồng âm u u ám, cảm giác sợ hãi trên người gia tăng thêm mấy lần.

Thiên Thâm cảm thấy mí mắt phải máy liên hồi, mơ hồ có dự cảm không lành, cô đứng lên từ trên mặt đất, ngẩng đầu lên giẫm cột nhìn Phàn Vũ: “Mày đưa tao đến chỗ này làm cái gì, muốn đánh tao? Không ngờ mày cũng chẳng hơn gì bọn trộm cướp, ngay cả phụ nữ cũng muốn đánh.”

“Đánh cung?” Phàn Vũ giống như vừa nghe được một câu chuyện rất buồn cười, hai vai run lên cười đến không còn ra hình dạng gì: “Làm sao anh lại đành lòng đánh cung cho được, khuôn mặt tròn trịa này của cung tất cả đàn ông đều nghĩ cần phải thương yêu cung, chứ không phải đánh cung.”

“Mày thật đáng ghê tởm, tao khuyên mày tốt nhất nên thả tao đi, nếu không...”

“Thả cung đi? Lương Thiên Thâm, cung không nên được vui đùa tiên quá.” Phàn Vũ ghé sát vào cô, hơi thở nóng rực từng ngum phun ở trên mặt Thiên Thâm, trên mặt y không hề có bất kỳ ý cười nào, lại nham hiểm đáng sợ: “Nếu cung cùng anh đã chơi ngán, được, dù sao cũng là mọi người chỉ chơi đùa, chúng ta chia tay trong hòa bình. Nhưng mà cung lại biến anh thành thằng ngốc, để anh làm thằng ngốc, vì muốn dụ dỗ tên tiểu tử thối kia có ý mang anh ra đề nghị trang. Phàn Vũ này ghét nhất là bị người khác lợi dụng, nếu như vừa rồi cung biết nhận sai chịu hối cải anh cũng không tính nữa, nhưng mà cung lại cố tình rượu mời không uống muốn uống rượu phạt, lại là lối khốc lóc với anh, anh đây đành phải để cho cung biết những kẻ muốn đùa giỡn với anh có kết cục gì.”

Lúc này cuối cùng Thiên Thâm cũng hiểu được tiếp theo y muốn làm cái gì, nhưng mà còn chưa chờ cô hô lên thành tiếng, đã bị người ta bịt chặt miệng lại, ấn ngã xuống đất, tăn năn lại điên cuồng giày vò làm nhục.

Cho dù Lương Thiên Thâm ngày thường ngang ngược kiêu ngạo giờ phút này cũng hoàn toàn ngu muội, sau khi ngấn ra một giây, cô mới bắt đầu liều mạng giãy dụa dường như phát điên. Cô muốn quay đầu đi tránh né việc y đang cần xé trên môi mình, thế nhưng y lại siết chặt cho đầu cô không động đậy, cô lại liều mạng cào cấu, dùng tất cả sức lực ở trên đùi đá vào trung tâm thú tính của gã này, nhưng mà không hề có tác dụng, sức phản kháng của cô đối với y mà nói chỉ như của một đứa trẻ, hoặc đúng như theo lời của y chỉ là một con mèo hoang bé nhỏ đang giờ nanh múa vuốt.

Miệng bị người bịt chặt, không khí bị cướp đoạt từng chút một, Thiên Thâm giãy dụa càng lúc càng chậm, càng lúc càng nhẹ, đến cuối cùng tê liệt mềm oặt trên mặt đất không thể nhúc nhích. Người nọ cuối cùng cũng buông cô ra, cô há to miệng giống như con cá chết điên cuồng hít thở.

Nhưng đây chẳng qua là một giây rảnh rỗi, một giây sau, cô hoảng sợ nhìn gã đàn ông kia giống như đã thú xé toang áo khoác của cô, kéo phăng nội y của cô, thậm chí cô còn nghe được tiếng vải dệt bị xé rách đang gào thét ở trong không khí.

“Bảo bối, cung thật sự rất đẹp.” Đầu tên dã thú kia nằm sấp trên người cô, tham lam nhìn chăm chú vào thân thể xinh đẹp không mảnh vải che thân của cô.

Lúc này thân mình Thiên Thâm run lên như cây sậy, cô không thể tin được, đây nhất định là ác mộng, không phải sự thật. Nhưng mà trong lòng tuyệt vọng sợ hãi, thân thể lạnh như băng, bên cạnh là cái công nước phát ra mùi hôi thối cùng với lần lượt từng khuôn mặt dâm đãng trước mắt, đều nói cho cô biết, cô đang đối mặt với điều gì.

“Không nên, Phàn Vũ, không nên đụng vào tôi!”

Cô hoảng sợ, sợ hãi, chưa bao giờ cô cảm thấy hoảng loạn sắp phát điên như thế này.

Kẻ kia cười dơ bẩn, vẻ mặt dâm đãng: “Cung hấp dẫn anh đến mức này, còn muốn bắt anh phải buông tha cho sao?”

Cô bỗng nhiên gất gao mở to hai mắt, cảm giác được nửa thân dưới có cái vật cứng gì đó đã đặt tại chỗ kín của cô, cứng rắn nóng bỏng, vừa chạm vào sẽ nổ ngay.

“A! Không nên, tôi cầu xin anh, buông tha cho tôi, không nên đụng vào tôi, anh muốn cái gì, tôi đều cho anh hết, tiền, anh muốn bao nhiêu tiền tôi cũng cho anh, cầu xin anh buông tha cho tôi.”

Lúc này cô đã nói năng lộn xộn, cô mặc kệ bên dưới người có bao nhiêu cát bùn gạch đá xù xì thô ráp cào xước da thịt của mình, cô giãy dụa thân thể giữ mạng, sau đó sợ hãi đã làm cho cô mất đi lí trí, cô chưa bao giờ từng yếu ớt như thế, nước mắt đã ướt đẫm khuôn mặt của cô, sương mù che hai mắt của cô, mỗi một giọt lệ đều là tiếng kêu cứu của cô, khàn cả giọng. (haizzz, thực sự ta quá đau lòng, bây h chỉ ước ai ngồi edit hộ mình chương này, đến mức này là quá sức chịu đựng của ta rồi, vừa làm vừa thấy đau lòng, vừa thấy ghê tởm>”

Nhưng mà, cô không biết hành động như thế của cô lại càng khơi dậy dục vọng đen tối của kẻ ở bên trên kia.

“Bảo bối, cái gì anh cũng không muốn, anh chỉ muốn cung.”

Mà thời điểm khi lá chắn cuối cùng bị hủy ở trong tay tên kia, Thiên Thâm nhất thời mất tiếng, giống như xác chết dùng cặp mắt trống rỗng xám tro, tràn đầy nước mắt nhìn bầu trời đêm tối đen không trăng không sao.

Hai tay của cô bị người kéo qua đỉnh đầu, chân của cô bị kéo mở tối đa, cổ họng của cô đã có thể ho ra máu.

Một giây đau đớn này, tê tâm liệt phế, giống như bị người ta đâm thẳng một đường từ dưới lên trên, đau muốn chết.

Nước mắt đã chảy cạn khô trong mắt, cô giống như một con búp bê rách nát, bẽ tan tành ở trong con hẻm sau quán bar.

Trong không khí bao tới mùi máu tươi, quá nhiều vị dâm dục, tiếng thở, tiếng rên rỉ, Thiên Thâm nhìn lên trên bầu trời, nơi đó đen như vậy, đen như vậy, dường như vô tận không có điểm dừng, giống như những chuyển động máy móc của kẻ đang ở trên người cô cũng vô tận không có điểm dừng.

“Tân Từ, Tân Từ, Tân Từ...”

Cô không phát ra tiếng kêu nào, nhưng mà từ khẩu hình miệng của cô có thể thấy được cô đang gọi một cái tên, không ngừng, từ đầu đến cuối.

“Các người đang làm gì thế! Này! Mọi người mau tới đây, bên này có điều gì đó bất thường!”

Xa xa dường như có người đã phát hiện ra bên này có điều gì khác thường, cắt đứt trận tra tấn không ngừng lại này, người ở bên trên đột nhiên dừng lại, đau đớn tê liệt bỗng rất thoáng hòa dịu một chút.

“Đại ca, có người đến đây. Làm sao bây giờ?” Tên đàn em luôn ở bên cạnh xem phim nóng xông lên nói: “Có muốn chúng em đối phó với chúng hay không?”

Đôi mắt Phan Vũ đang chìm đắm trong mê tình lóa lên, cất giọng khàn khàn nói: “Đi, dù sao chuyện gì cần làm cũng đã làm.”

Y rút ra khỏi thân thể Thiên Thâm, kéo theo một đám chất lỏng màu đỏ tươi. Thân thể Thiên Thâm hướng về phía trước run lên, sau khi lại ngã xuống trên mặt đất liền không có động tĩnh gì.

“Đại ca, không phải người đó đã chết rồi chứ?” Một tên đàn em ở bên cạnh nuốt nước miếng, nhìn Lương Thiên Thâm vẫn không nhúc nhích, mặt cắt không còn giọt máu nào nói.

“Hừ, làm sao chết dễ dàng như vậy được.” Y không thương tiếc chút nào vỗ vỗ lên mặt Thiên Thâm, liếc nhìn cười nói: “Bảo bối quả nhiên rất đẹp, lần sau anh tiếp tục tới tìm cung.”

“Đại ca, có người tới.”

Khi Cổ Cảnh Nhiên dẫn người đuổi tới cái đám xáu xa tòi tệ kia đã nhanh chóng chạy trốn rồi, anh ta nhìn hướng về phía ngõ nhỏ, hình như có một người nằm ở bên kia. Anh ta không có nghĩ nhiều, nhanh chóng chạy vào, khi anh ta nhìn thấy cảnh tượng trước mắt đã hoàn toàn kinh hãi.

Một nữ sinh trần truồng, tóc tai bù xù bằm nghiêng ở trong vũng bùn, cả nửa dưới thân mình tất cả đều là vết máu màu đỏ cùng một chất lỏng màu trắng đục chưa khô, cô ấy dường như đã không còn thở, hai mắt tròn tròn nhìn phía trước, môi lại đang mấp máy.

Cổ Cảnh Nhiên nhanh chóng cởi áo khoác, chạy đến bên cô ấy ôm cô ấy lên, đem áo khoác bọc cô ấy cẩn thận lại, sau đó mới phát hiện ra toàn thân cô ấy lạnh như băng, nhưng vẫn còn hơi thở mong manh.

“Cô làm sao vậy? Cô chịu đựng, tôi lập tức đưa cô tới bệnh viện!”

Nữ sinh đã mất đi thần chí, sắc mặt trắng bệch làm cho người khác kinh hãi, bên bờ môi gần như trong suốt của cô đang không ngừng mấp máy.

“Cô nói cái gì?”

Anh ta ghé tai đến bên môi cô ấy, cẩn thận lắng nghe, rốt cuộc nghe được thanh âm của hơi thở mong manh kia đang nói:

Tân Từ, Tân Từ...

Từ lúc Lương Thiên Thâm hôn mê rồi tỉnh lại, đã là chuyện của ba ngày sau.

Cô cảm giác mình đang trôi bồng bềnh ở trong một khoảng không mải mải không có bình minh, lâu đến mức ngay cả đau đớn trên người cô đều đã quên đi.

Vì sao lại đau như vậy?

Cô bị thương sao? Ý thức dần dần tỉnh táo, cô từ từ mở mắt, ngọn đèn chói mắt làm cho cô vội vàng nhắm hai mắt lại.

Sau đó, cô nghe được có người nói: “Mau tắt đèn! Khép rèm cửa sổ vào.”

Sau khi không cảm thấy ánh sáng nữa, cô mới lại mở mắt ra. Bóng tối khiến cho cô dễ chịu hơn nhiều, cô từ từ nghiêng đầu muốn xem xem ai đang ở bên cạnh cô.

Kia là một cái bóng đáng quen thuộc lại xa lạ, cô quan sát một lúc, cố sức nghĩ một chút, cuối cùng nhận ra người này là một người đàn ông tên gọi Nghệ Đạo Viên.

Cha của cô. (kì ghê, 2 cha con khác họ =.=)

“Không có việc gì, Thiên Thâm, chưa từng có việc gì.” Giọng nói của người đàn ông kia sao lại già nua như thế, đây mới thật là người cha lạnh lùng vô tình của cô hay sao?

Nhưng mà cái gì không có việc gì? Đã xảy ra chuyện gì?

“Thiên Thâm, có ba của con và di ở đây, con không phải sợ.” Một giọng nữ đang khóc vang lên ở bên tai của cô.

Cô cau mày không muốn hao tâm tổn sức nghĩ xem người này là ai vậy, cô đang suy nghĩ xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Lương Thiên Thâm ngo ngắc nhìn trần nhà tối đen, chỗ ấy giống như ở trong trí nhớ của cô là một khoảng trời đêm màu đen vô cùng vô tận.

Bầu trời đêm màu đen...

Đồng tử chợt thu nhỏ lại, cái đoạn ngắn trong trí nhớ phút chốc quét qua linh hồn của cô.

Ngon đèn u ám, bóng dáng quỷ quái, nụ cười tà ác, dâm dăng, còn có...

“A! _____”

Cô nghĩ ra rồi, cô ở trong ngõ nhỏ sau quán bar, ở trước mắt bao nhiêu người, bị kẻ khác... cưỡng gian.

Bạn đang đọc truyện *Thử Hối Đắng Cay Nồng Sâu Thế Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37

Thiên Thâm là một người hay để tâm sự ở trong lòng, Tân Từ đã đi liền mấy ngày chưa về nhà, Thiên Thâm cả ngày ở đây chẳng biết làm gì ngoài ngồi ngây người, ngay cả bà di nấu cơm kia đều dùng ánh mắt thương hại nhìn cô, bất chợt thở dài một tiếng, giống như hiển nhiên cô là một thâm khuê oán phụ, bị chồng của mình lạnh nhạt bỏ quên ở nhà.

Thiên Thâm còn chẳng thở dài, bà ấy than thở cái gì vậy trời!

Ngày hôm sau, bà di kia lập tức bị Lương Thiên Thâm đuổi việc.

Tuy rằng trong người vẫn thấy khó chịu, lại không ít chuyện làm cho bức mình, nhưng Thiên Thâm vẫn sửa sang lại dung nhan đáng vẻ một chút, xách túi xách lên đi ra ngoài. Đây là lần đầu tiên sau nhiều ngày cô được đắm mình trong ánh mặt trời ấm áp, tốt nhất mặt trời nên chiếu sáng cực mạnh để diệt hết sạch sành sanh vi khuẩn nấm mốc trên người cô đi.

Sau nửa giờ, cô đã đứng trước cửa công ty luật, mấy ngày không gặp mặt, lần tiếp theo nhìn thấy những chữ to lấp lánh ánh vàng kim quả là khiến cho lòng người kích động, cảm xúc u uất cũng theo đó mà giảm bớt đi không ít. Trong phút chốc khi cô đẩy cửa bước vào, lặng ngắt như tờ, hai giây sau, cô liền được đối xử như một anh hùng, điều này cũng không phải nói quá, cả đám người toàn bộ đều bỏ những việc còn dang dở xuống vọt tới trước mặt cô ào ào như thủy triều, hỏi han ân cần liên miên, vẻ mặt đều rất kích động. Thiên Thâm không phải là không thích loại cảm giác được quan tâm này, cũng rất cảm động vì có nhiều người lo lắng cho chuyện của mình như vậy, nhưng mà hiện tại cô bệnh nặng mới khỏi, vết thương chưa lành, nhiều người vây quanh như vậy khiến cho cô cảm thấy khó thở.

“Được rồi, mấy người đừng vây quanh cô ấy nữa, Lương cô ấy lại cảm thấy khó ở buồn bức đó.”

Bộ dạng Tân Gia Ny trang nghiêm như một cô bảo mẫu, che chắn cho Lương Thiên Thâm xông ra khỏi vòng vây.

“Ha ha, Tiểu Ny Từ nóng lòng bảo vệ chị dâu, chúng ta đừng làm khó cô ấy.”

Sau sự kiện lần này, quan hệ của Gia Ny và Thiên Thâm cũng bị bại lộ, thấy cô ấy vì Thiên Thâm mà mỗi ngày hai mắt đều đỏ hồng, mọi người cũng không có ý trách cô vì đã giấu giếm sự thật.

“Lương lần này đại nạn không chết, tất sẽ được hưởng phúc về sau, hôm nay chúng ta tan làm sớm một chút tổ chức một buổi tiệc nhỏ chào đón cô ấy trở về đi!” Sếp trưởng nghe tiếng cũng từ văn phòng chạy ra.

“Không cần, không cần.” Thiên Thâm rất sợ phiền phức, liên tục xua tay.

“Cần chứ, chúng tôi biết thân thể của cô nhất định vẫn chưa bình phục hoàn toàn, nhưng đây đều là nguyện vọng của mọi người. Khi cô còn đang dưỡng bệnh, vị kia nhà cô coi cô như bảo bối không cho chúng tôi hỏi thăm, hiện tại bây giờ thể nào cô cũng phải cho chúng tôi có cơ hội bày tỏ tấm lòng, yên tâm, sẽ không khiến cho cô mệt đâu, sau khi cơm nước xong tôi đưa cô về.” Sếp trưởng nghiêm mặt lại không cho Thiên Thâm từ chối.

“Vị kia nhà cô coi cô như bảo bối” những lời này khiến cho thái dương Thiên Thâm ẩn hiện gân xanh, nhưng nhìn thấy nhiều đôi mắt đang chờ đợi như vậy, cô đành phải đem những lời từ chối cương quyết nuốt ngược trở vào: “Vây mọi người sắp xếp đi, cảm ơn nhiều.”

Gia Ny giúp Thiên Thâm cầm túi xách của cô vào văn phòng. Thiên Thâm thấy gian phòng của mình rất sạch sẽ, tài liệu không loạn chút nào, phân loại đặt ở ngay giữa bàn, nhất định là có người hằng ngày quét dọn trong thời gian cô đi vắng.

“Gia Ny, cảm ơn em” Cô không cần đoán cũng biết đây là do ai làm.

Mặt Gia Ny đỏ lên, cúi đầu có chút ngượng ngùng nói: “Không có gì, đây là việc em nên làm”

“Việc này sao lại nói là em nên làm được, em cũng là luật sư, không phải thu dọn văn phòng giúp chị.” Thiên Thâm kiên nhẫn giải thích với cô ấy.

“Nhưng đây là do em tự nguyện làm vậy, về việc công chị là thầy của em, hai năm qua chị đều hướng dẫn cho em, về việc tư chị lại là chị dâu của em, em không quan tâm tới chị cho tốt, anh của em sẽ không vui.”

Gia Ny không cho rằng như vậy, những thành kiến đối với Thiên Thâm từ lúc nghe nói chị ấy xảy ra chuyện đã lập tức tan thành mây khói, cô vội vã nghĩ rằng chỉ cần Thiên Thâm có thể trở về, cô nhất định sẽ đối tốt với chị ấy, không bao giờ tức giận chiến tranh lạnh với chị ấy nữa.

Thiên Thâm hơi sững sờ, thầm nghĩ e rằng anh của em đang ước gì hàng ngày tôi bị ngược đãi mới hợp với ý nguyện của anh ta nhất.

Nghĩ thì nghĩ vậy, nhưng ngoài miệng Thiên Thâm vẫn chỉ nói qua loa: “Không đâu, anh của em bận rộn nhiều việc, không có nhiều thời gian quan tâm đến những việc vớ vẩn thế này đâu.”

“Không phải đâu, tại sao chị lại nghĩ như vậy?” Gia Ny trừng lớn con mắt sáng giọng nói: “Ngày hôm đó nghe tin chị bị tai nạn, anh của em sợ tới mức mặt xanh mét, mấy năm nay em chưa từng nhìn thấy anh ấy gặp chuyện gì mà vội vã như vậy. Ài, con người anh ấy thích giấu mọi chuyện ở trong lòng, chắc chắn sẽ không nói cho chị biết. Khi chúng em đến bệnh viện, xe anh ấy cũng không tắt máy đã bỏ lại chạy vào trong bệnh viện, em đuổi theo không kịp. Sau đó lại nghe nói chị không có việc gì, em mới thấy tâm tình căng thẳng của anh ấy thả lỏng xuống, nhưng vẫn đứng ngồi không yên. Mấy ngày này anh ấy cũng bảo em không được quấy rầy chị, nói chị cần an tâm nghỉ ngơi điều dưỡng. Lương, chị ấy, vẫn còn chưa đủ hiểu anh của em đâu.”

Nghe xong những lời miêu tả cảm động lòng người của Gia Ny, Thiên Thâm có chút không hiểu ra sao cả, lại quay về một giả thuyết cũ.

Nếu lời Gia Ny nói là thật thì sao, vậy Tân Từ kia che giấu quá tốt.

Nếu lời Nghe Uyên nói là thật thì sao, vậy diễn xuất của Tân Từ kia có thể giành được giải Oscar.

Trong đầu có chút hỗn loạn, tìm Thiên Thâm đập thành thịch, không khỏi đứng dậy cất bước đi thông thả.

“Lương, làm sao vậy?”

“Ah, không có gì, em đi ra ngoài làm việc của mình trước đi.” Thiên Thâm nghiêng đầu nở nụ cười.

“Vậy chị cứ thông thả một chút nha, thân thể quan trọng hơn, có việc cứ gọi em”

Đợi đến khi Gia Ny đi khỏi, Thiên Thâm lại nhớ tới những suy nghĩ hỗn loạn vừa rồi ở trong đầu kia.

Từ khi kết hôn cho tới bây giờ, cô luôn ôm ý nghĩ Tân Từ làm điều này vì trả thù, thái độ của anh ta đối với cô rất mập mờ, khiến cho cô như lạc vào trong sương mù, bởi vậy bất luận anh ta có làm gì, ở trong mắt cô cuối cùng đều được quy kết hết về mục “thù đoạn trả thù”. Đó là do cô chưa từng nghĩ bao giờ, cũng không dám nghĩ anh ta sẽ có lý do nào khác để trói buộc cô ở bên cạnh.

Có lẽ, ngoại trừ hận ra, anh ta đối với cô còn có một chút cảm tình... nhưng mà, điều này có thể xảy ra sao?

Trong tâm Thiên Thâm run lên, đưa tay kéo rèm cửa sổ ra, ngửa mặt nhìn lên bầu trời, không hề né tránh để cho ánh mặt trời chiếu vào con ngươi mắt cô, nước mắt trong chốc lát liền đầy vành mắt của cô, thế giới bên ngoài cũng mờ ảo. Cô đột nhiên cúi đầu đóng mi mắt lại, lông mi không ngừng rung động, nước mắt bị ép quay trở lại.

Ngày hôm qua lúc cô đang nổi nóng, suy nghĩ không bình tĩnh, bị hiểu lầm của anh ta kích động khiến cho nói năng lỗ mãng, không giải thích, không muốn cúi đầu. Nhưng cẩn thận nghĩ lại, những chuyện cô làm trong khoảng thời gian này quả thật có thể gây nên hiểu lầm, huống chi Cảnh Nhiên và cô còn có một cái hôn ước càng tăng cường thêm nhiều điều không rõ ràng cho bản thân, là điều khiến cho mọi người hiểu lầm. Ngày hôm qua Tân Từ cũng không nói những lời quá nặng nề, nhưng thái độ của cô lại càng khiến cho tình hình đi lệch khỏi tầm kiểm soát.

Nghĩ đến như vậy, Thiên Thâm cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều, người dễ xúc động sẽ có thể phá hỏng mọi chuyện, nếu ngày hôm qua cô giải thích cho tốt một chút căn bản cô không đứng cùng một phe với Cảnh Nhiên, tình cảnh lúc đó cũng sẽ không trở nên khó coi như vậy.

Nhưng vấn đề là Tân Từ đã không về nhà mấy ngày rồi, vậy làm sao cô có cơ hội để giải thích đây, chẳng lẽ còn muốn cô chủ động đi tìm anh ta? Đây không phải rõ ràng muốn cô đi nhận sai sao?

Không được, không được, cô tuyệt đối không làm những chuyện mất mặt như vậy.

Thiên Thâm ngồi ở trên ghế đầu tranh tư tưởng hơn trăm hiệp, giằng co đến giữa trưa, hao phí tinh thần rất lớn, cuối cùng, cô dứt khoát đứng dậy, hít sâu một hơi: “Minh là đại nhân nên rộng lượng”

Ngồi taxi khoảng 2km thì đến công ty của Tân Tử, Thiên Thâm đi vào rất có khí thế như trước, một bàn tay bị thương càng khiến khí thế của cô so với trước đây cao thêm mấy lần.

Trước khi cô đến không có gọi điện thoại nói cho anh ta biết, thứ nhất là để chờ lại đường lui cho mình; thứ hai cô chỉ đến đúng một lần, anh ta có ở công ty hay không do ý trời quyết định.

Trên sàn của tòa nhà cao tầng này lót thảm rất dày, ngay cả tiếng giày cao gót cũng biến mất, đến tận khi Thiên Thâm đi tới trước mặt, cô thư ký mới đột nhiên hiểu được có khách đến.

“Chủ tịch của mấy người có ở đây không?”

Cô thư ký lập tức nhận ra vị này là phu nhân chủ tịch lần trước hùng dũng xông vào phòng họp, liền vội cung kính đứng dậy nói: “Xin cô chờ chút, tôi gọi điện hỏi thử.”

“Tôi tới cũng phải thông báo sao?” Thiên Thâm lập tức lấy tay trái đè chặt bàn tay đang đặt lên điện thoại của cô thư ký, từ từ hỏi.

Cô thư ký vẻ mặt cứng ngắc ngẩng đầu lên đưa mắt nhìn cô, phu nhân chủ tịch lúc này nở nụ cười rất chân thành, xinh đẹp động lòng người, chỉ cười như vậy cũng khiến cô thấy lạnh sống lưng.

Ngay sau đó, Thiên Thâm nhắc chân bước nhanh đi về phía văn phòng của Tân Tử, cô thư ký đuổi sát theo.

“Chủ tịch, phu nhân của ngài tới!”

Thiên Thâm đứng khựng lại ở cửa, quay người híп mắt nhìn cô ta chăm chăm, cười châm biếm nói: “Gọi lớn tiếng như vậy làm gì?”

Cô thư ký này rõ ràng đã trải qua huấn luyện chuyên nghiệp, trên mặt cô ta không còn biểu hiện xấu hổ, lập tức bình tĩnh nói: “Ngại quá, thông báo người đến là công việc và trách nhiệm của tôi.”

Đã đến nước này, trong lòng Thiên Thâm có thể tính toán được, đại khái là trong văn phòng còn có người khác nữa.

Ánh mắt Thiên Thâm vừa nhìn khuôn mặt có vẻ cẩn trọng của cô thư ký, trên tay vừa dùng lực mở cửa. Cô quay đầu nhìn hướng vào bên trong, nhanh chóng lại quay đầu ra cười nói với cô thư ký: “Cô thật sự rất chuyên nghiệp.”

Đóng cửa phòng làm việc lại, Thiên Thâm lững thững đi đến bàn làm việc của Tân Tử, trên đường đi đặc biệt chú ý nhìn các góc khuất trên trần nhà. Sau đó, tư động kéo chiếc ghế da ngồi xuống, có chút hứng thú nhìn hai người trước mắt, nhưng chỉ không mở miệng nói chuyện.

Hai bên căng thẳng sau mấy phút đồng hồ, hai đương sự mắt to trừng mắt nhỏ nửa ngày cũng chưa mở miệng, trái lại người thứ ba mở miệng trước, giọng nói mềm mại kia bánh nếp kia dính vào lòng người: “Lần trước gặp nhau vội vàng quá, cô là phu nhân của Tân Tử đúng không, xin chào.”

Thiên Thâm lười biếng hướng mắt về phía cô ta, vòng một vòng trên khuôn mặt dịu dàng của cô ta, lập tức khó hiểu nhăn mi lại.

“Cô không nhớ tôi sao?” Mỹ nữ mềm mại như nước khế cười nói: “Tôi là...”

“Nguyệt San.” (cái tên thật là ‘ba chấm’)

Thiên Thâm thâm nghĩ: Mặt của cô dù có hóa thành tro tôi vẫn nhận ra được.

Nguyệt San hơi sùng sốt, lập tức cười dịu dàng nói: “Tân Tử từng nói về tôi với cô sao?”

“Không có.” Thiên Thâm liếc mắt về phía Tân Tử, sau đó ngồi ở trên ghế bình tĩnh như thường.

Nguyệt San có chút tò mò: “Vậy làm sao cô lại...”

Thiên Thâm nhìn khuôn mặt có chút ngốc nghếch của cô ta cảm thấy buồn cười: “Cô là người mẫu, nhìn thấy trên tạp chí cũng không có gì lạ.”

Nhưng mà cô gái kia hiển nhiên không thấy được Thiên Thâm đang suy nghĩ gì, còn rất vui vẻ nói: “Không ngờ cô còn xem qua tạp chí của tôi.”

“Cô nói sai rồi.” Thiên Thâm giơ ngón trỏ tay trái lên làm động tác lắc nhẹ hai cái, nói: “Là tôi mua tạp chí trên đó vừa khéo có hình cô.”

Nét mặt vui mừng của Nguyệt San bị khựng lại, một lát sau cô ta mới che miệng cười nói: “Ha ha, đúng vậy a, tôi chỉ vừa mới kí hợp đồng người mẫu mới Tiểu Nghiêm.”

Không biết có phải giác quan thứ sáu của phụ nữ đang gây chuyện hay không, Lương Thiên Thâm hoàn toàn không có cảm tình với cô gái ra vẻ kiêu ngạo trước mắt này, cảm giác chán ghét từ tận sâu thẳm, cô gái này nhất định không thể dịu dàng vô hại giống như vẻ bề ngoài được.

“Lúc này sao em không ở trong nhà, chạy ra ngoài làm gì?” Người nào đó từ đầu đến giờ không mở miệng cuối cùng cũng mới chuyện.

Thiên Thâm bày ra một vẻ mặt rất nhàm chán, thờ dãi: “Không có việc gì, liền đi làm, nhìn giờ đã đến buổi trưa, nghĩ muốn hẹn anh ăn một bữa cơm, thay

lời xin lỗi gì đó. Chỉ tiếc...” Thiên Thâm kéo âm dài ra, đôi mắt đẹp dừng lại ở hộp com tính xảo đang bày trên mặt bàn kia: “Đã có người đưa com đến đây cho anh.”

“Tôi chỉ đi qua, tiện đường mang đến cho Tân Từ.” Nguyệt San vội vàng giải thích với Thiên Thâm.

Thiên Thâm thăm ngẫm: ‘mẹ kiếp cô thật đúng là biết cách giấu đầu hở đuôi’. Nhưng mà cô không nói gì chỉ cười híp mắt nhìn bọn họ.

Tân Từ chăm chú nhìn Thiên Thâm vài giây, bỗng nhiên lộ ra một nét thoáng mỉm cười, anh ta đem hộp com tính xảo kia đẩy kín lại, nói: “Tiểu Nguyệt, ngại quá, hôm nay tôi phải đi ăn com trưa cùng với phu nhân, hộp com này em mang về đi, cảm ơn. Chuyện kia cũng sẽ không có vấn đề gì đâu, em yên tâm đi.”

Thiên Thâm không ngờ Tân Từ lại dùng nước cờ này, nhưng mà cô phản ứng rất nhanh đưa tay ngăn lại tay Nguyệt San đang đặt lên trên hộp com, nhìn Tân Từ nở nụ cười như thường nói: “Thật xin lỗi, hiện tại tôi lại không muốn ăn.”

Tân Từ im lặng không lên tiếng nhìn cô chằm chằm trong con ngươi mắt không mang theo ý cười, hơi thờ từ từ trở nên nặng nề.

Trước khi đi Thiên Thâm lại nghĩ ra điều gì đó, cô quay đầu chỉ vào cái túi xách của Nguyệt San nói: “Cái túi xách kia hình như số lượng rất hạn chế, cô mua ở đâu vậy?”

Nguyệt San bị cô hỏi như vậy, tay cầm túi mắt tự nhiên giữ chặt lấy quai đeo, ánh mắt né tránh, mặt lộ vẻ khó nói.

Thiên Thâm cười lớn thành thạo nói: “Sau này nhớ kỹ muốn mua thì hãy mua hàng chính hãng, nếu bị đám phóng viên báo lá cải phát hiện ra, sẽ rất mất mặt. Tôi có mấy món đồ chính hãng, nếu cần có thể nói đề tôi cho mượn. À, mấy lời vừa rồi tôi nói có khả năng bị camera ở nơi này ghi lại, sợ sẽ ảnh hưởng đến hình ảnh của cô, nhớ bảo chủ tịch Tân xóa sạch giúp cô.”

Thiên Thâm mới ra khỏi cửa văn phòng, sắc mặt lập tức trở nên xanh mét, bước đi mang theo gió lạnh, cô thư kí ở bên ngoài không dám ho he một tiếng, che miệng lại đợi cô đi qua.

Mang theo tâm tình tồi tệ như thế, không khí bữa tiệc buổi tối không cần đoán cũng biết. Mặc dù không đến mức tẻ nhạt, nhưng mà Lương Mỹ nữ ngoại trừ ăn thì chỉ uống, miễn cưỡng trả lời hai ba câu, mọi người cũng phát hiện ra tinh thần cô không tốt, cảm xúc rất kém, tưởng rằng thân thể cô không thoải mái, bởi vậy bữa com này ăn cực nhanh, chỉ nếm thử hết các món ăn trên bàn liền đứng dậy lên đường trở về nhà.

Từ phòng ăn đi ra vào thang máy xuống lầu dưới, sau khi nghe thấy một tiếng ‘ding’, Thiên Thâm ngẩng đầu, trong phút chốc máu huyết chảy ngược, liếc mắt một cái nhìn thấy đầu mấy người đứng bên ngoài, ngay sau đó trong lòng cô tức giận gào thét: Không thể để cho cô không tức giận được sao!

Tân Từ, Nguyệt San, Tuyên Hồng mặt đối mặt đứng phải Thiên Thâm đang đứng trong thang máy.

Bạn đang đọc truyện *Thử Hối Đắng Cay Nông Sâu Thế Nào* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38

“Cả tuần nay Thiên Thâm không tới lớp rồi, này, lần này các cậu rất căng thẳng đấy, cậu ấy giận lâu như vậy vẫn còn chưa ổn định lại.” Giờ nghỉ giải lao Mạc Thiên ngồi xuống chỗ bên cạnh Tân Từ cảm thán nói: “Tính tình cậu ấy hơi xấu, cậu nên dỗ dành cậu ấy là được rồi, không nên phải cố hạ mình làm gì.”

Tân Từ cười khổ một tiếng, cuốn vở ôn tập trước mặt cậu ta chỉ viết họ tên và môn học, ngồi bút dừng lại ở danh mục đề bài rất lâu, lại cũng chưa đi động nửa phần, chảy ra một vết mực màu đen không lớn không nhỏ.

“Tôi không liên lạc được với cậu ấy, gần đây cậu ấy cũng không có nhà, điện thoại bàn trong nhà không có người nghe, di động cũng tắt máy, cũng không xin phép thầy Lý.”

Chưa sót nổi lên trong lòng Tân Từ, nếu sớm biết cô ấy sẽ tức giận như vậy, tuyệt đối cậu ta sẽ không lớn tiếng với cô ấy, nhưng mà cậu ta quá lo lắng cái tính cách kích động của cô ấy, nếu cô ấy biết mình bị Phan Vũ đánh, nhất định sẽ tức giận, nói không chừng sẽ tìm mấy kẻ đó tính sổ. Nhưng mà cậu ta không muốn cô ấy tiếp tục có liên quan tới cái loại người kia, nếu như có thể tự mình gánh vác, như vậy chỉ cần một mình cậu ta đối mặt là đủ rồi. Những kẻ đó một tuần lễ rồi cũng không xuất hiện, có lẽ đã chán ngấy, hàng ngày cứ đi đánh một người không có chút phản kháng nào cũng không phải là một chuyện thú vị gì, vết thương trên người cậu ta dần dần hồi phục, nhưng mà Thiên Thâm ngày cả ngày chủ nhật cũng không thấy xuất hiện.

Ngay khi Tân Từ đang trầm tư hồi hận, Viện Viện đột nhiên xông vào lớp bọn họ, thấy Tân Từ lập tức vọt tới.

Trên khuôn mặt tròn quay của cô tràn đầy vẻ kinh hoàng, đứng ở trước mặt Tân Từ không ngừng thở hồng hộc, bộ dạng hình như là từ bên ngoài chạy

tới, nhưng mà cô ấy còn chưa hô hấp chậm lại, liền chỉ chỉ ra bên ngoài, lại chỉ chỉ Tân Tử, khiến cho những người nhìn cô không hiểu ra sao.

“Cổng trường... tôi... vừa mới đến nhìn... Thiên Thâm... đến đây...” Những lời đứt quãng thật vất vả mới nói hết, hô hấp của cô ấy cũng nhanh chóng bị ngừng lại.

Tân Tử còn chưa kịp nghe xong liền ném bút chạy ra bên ngoài, Viện Viện ở phía sau gọi thế nào cũng không được.

“Cả tuần nay cậu ta đã buồn bực lắm rồi, cậu giúp cho cậu ta giải trừ được nỗi khổ tương tư, có chuyện gì lát nữa nói sau cũng được.” Mạc Thiên chạy nhanh ngăn Viện Viện đang muốn đuổi theo cười híp mắt nói.

“Ai nha, tôi còn chưa nói xong!” Viện Viện lo lắng cầm lấy cánh tay Mạc Thiên, mồ hôi túa ra trên khuôn mặt đỏ ửng: “Thiên Thâm... Thiên Thâm...”

“Làm sao vậy?” Mạc Thiên nhìn thấy bộ dáng Viện Viện gấp đến mức đó không khỏi thu hồi khuôn mặt tươi cười lại.

Viện Viện buông Mạc Thiên ra, lắc lắc đầu, nhưng mà không thể che dấu hết lo lắng nhìn cậu ta nói: “Hi vọng tôi nghĩ làm rồi.”

Tân Tử không ngừng một giây nào chạy thẳng từ tầng năm xuống tầng một, dường như khi thi kiểm tra chạy một trăm mét thể dục cậu ta cũng chưa từng dùng hết toàn lực chạy như thế. Tim của cậu ta đập rất nhanh, một một nhịp đều đặn nhưng mạnh mẽ, kích thích tế bào toàn thân của cậu ta. Cũng không biết, mình cũng sẽ kích động như thế, toàn thân giống như mất đi không chế, đứng như tên rơi cung, không thu lại được.

Mà trong khoảnh khắc cuối cùng cậu ta chạy tới cổng trường, hình ảnh trước mắt nhất thời như một thùng nước đá lạnh thấu xương dội xuống người cậu ta, lồng ngực trống rỗng chấn động, mỗi một giây đều là những mũi nhọn sắc bén đâm vào linh hồn của cậu ta.

Thiên Thâm vẫn xinh đẹp chói mắt như thế, mái tóc quấn lại một lần nữa được nhuộm màu, dưới ánh mắt trời phản chiếu ra màu nâu sáng bóng mờ người. Trên đầu cô ấy đội chiếc mũ nồi bằng len màu trắng sữa, áo gió màu phấn tím dài qua thắt lưng, váy ngắn màu đỏ, giày bó màu nâu, cả người đáng vẻ hồng hào, tươi đẹp động lòng người, mấy ngày không gặp hình như càng đẹp thêm vài phần.

Tân Tử đứng dưới tán cây to cách bọn họ mười mét, vẫn không nhúc nhích nhìn thấy bọn họ đang ôm nhau đứng cùng một chỗ hôn môi, tách ra, ní non vài câu, lại tiếp tục hôn môi. Nam sinh đang quay nghiêng người về phía cậu ta đang hôn lên khuôn mặt khéo léo hoàn mỹ của Thiên Thâm, Thiên Thâm nhắm mắt, vẻ mặt say mê mà tập trung, một lúc lâu bọn họ mới tách ra, hai má Thiên Thâm muộn lên một màu hơi ửng hồng, nam sinh kia không biết nói bên tai cô ấy cái gì đó, Thiên Thâm càng thêm vui vẻ, nét mặt thẹn thùng, lại trách mắng đám cậu ta một cái.

Sau khi hai người tách ra, cậu con trai kia điều khiển một chiếc xe BMW đáng thể thao phóng khoáng rời đi, Thiên Thâm đứng nguyên tại chỗ đợi chiếc xe kia hoàn toàn biến mất mới xoay người lại. Cô lập tức liền nhìn thấy Tân Tử đứng cách đó không xa, nhưng mà trên thực tế cô chỉ hơi thất thố một chút rồi trong chốc lát lại chỉnh sửa nét mặt xong đi về phía cậu ta, thế nhưng cậu ta lại đứng ở dưới tán cây tay chân lạnh như băng cứng đờ không thể nhúc nhích, không biết nên dùng vẻ mặt như thế nào đối diện với cô ấy.

Thiên Thâm đi đến trước mặt cậu ta, dừng lại cách chỗ cậu ta đứng ba bước. Nhìn gần lại càng cảm thấy nước da cô ấy trắng như tuyết, sắc mặt như trái đào, làm rung động lòng người, cô ấy cúi đầu, cậu ta không nhìn thấy rõ lúc này nét mặt của cô ấy như thế nào, chỉ nghe những tiếng trong trẻo của cô ấy từ từ truyền đến bên tai: “Vốn tôi còn đang lo lắng không biết nói với cậu như thế nào, nhưng cậu đã nhìn thấy cả, tôi cũng nói thẳng luôn không phải vòng vo nữa.” Cô ngừng lại nửa giây, thản nhiên nói: “Chúng ta chia tay đi.”

Tân Tử chỉ cảm thấy trong lòng bỗng nhiên rất đau, như cuồng phong vừa thổi qua, càn quét sạch sẽ, để lại một vùng đất hoang vu, mấy ngày liền tiếp nhớ nhung, lo lắng, thương cảm tất cả đều hóa thành tro bụi, trong tâm không biết ở chỗ nào đang khổ sở đấu tranh ngay tại đây.

“Mình biết lần này là mình không đúng, mình không nên nói nặng lời với cậu, chọc cho cậu tức giận. Hai ngày qua mình đã tự kiểm điểm bản thân, Thiên Thâm, tha thứ cho mình có được không, không cần phải nổi giận với mình.” Cậu ta nghe được giọng nói của mình đang run rẩy, cảm thấy hô hấp của mình đang hỗn loạn.

Thiên Thâm dứt khoát lắc lắc đầu, thờ dài rất bất đắc dĩ: “Tôi đã nghĩ thông suốt, tôi và cậu căn bản không phải người đi trên cùng một con đường, lần cãi nhau này đúng dịp cho tôi một cơ hội để bình tĩnh lại, dù sao chúng ta cũng sẽ không có kết quả gì, tốt hơn hết là nên sớm chia tay đi thôi.”

Chu dù cậu ta muốn bình tĩnh, bình tĩnh, nhưng lúc này cũng không cách nào kiềm chế được cảm xúc không ngừng nhào lên xuống: “Trong thời gian chỉ một tuần, vì sao đột nhiên cậu lại nghĩ như vậy? Không phải chúng ta rất tốt sao, chỉ một trận cãi vã mà thôi, hai người hẹn hò đây là điều không thể tránh được.”

“Cậu không hiểu!”

Cuối cùng Thiên Thâm cũng ngẩng đầu lên, cậu ta kinh hoàng phát hiện ra cậu ta không tìm thấy điều gì quen thuộc trong ánh mắt của cô ấy, không có thương yêu, không có tin tưởng, không có quyến luyến, chỉ còn lại xa lạ, xa cách và chán ghét, dường như cô ấy đang hết sức nhẫn nại nói vài lời với cậu ta, áp chế tính tình nói: “Chúng ta rất tốt? Cậu căn bản không biết tôi hẹn hò với cậu có bao nhiêu áp lực, tôi ghét việc đọc sách, cậu lại cố tình muốn tôi học này học kia, tôi ghét những quy củ khi đến trường, mỗi sáng sớm cậu đều đưa áp lực bắt tôi phải lên lớp đúng giờ, tôi chán ghét việc hẹn hò ở trong thư viện, nhưng mà lần nào cậu cũng đều đưa tôi đến nơi đó ngồi ngẩn ra cả ngày, tôi lại càng thấy phiền chán cái vẻ tươi cười mỗi ngày đều không thay đổi của cậu, mỗi lần đều là tôi ở đó nói làm nhảm một mình, cậu ngoại trừ cười vẫn chỉ cười, cậu có biết cậu chẳng có chút thú vị nào hay không?”

“Nếu cậu thật sự cảm thấy có nhiều điều không thoải mái như vậy, cậu có thể nói với mình, mình cũng không muốn cậu chiều theo ý mình như vậy, nếu cậu thấy không thích, mình nhất định sẽ không ép buộc...”

Thiên Thâm day day trán, nhúu chặt mảy lạnh lùng mạnh mẽ ngắt lời Tân Từ: “Không có tác dụng đâu, tôi nói những lời thật này cho cậu biết, tôi đã không còn cảm giác gì đối với cậu, chuyện cảm giác chính là như vậy, nói đến là đến, nói đi là đi. Có lẽ cậu là một nam sinh đặc biệt xuất sắc, khi đó tôi cảm thấy rất mới mẻ, cảm thấy thích thú với cậu nên mới sinh ra hứng thú, nhưng mà bây giờ nghĩ lại chẳng qua là nóng đầu trong chốc lát, cậu và tôi vốn đã không cùng một thế giới.”

Tiếng chuông vào lớp sớm đã reo lên, xung quanh không có một bóng người, chỉ còn hai người bọn họ mặt đối mặt nhìn nhau.

Mặt Tân Từ trắng như tờ giấy, sắc mặt lộ vẻ đau thương, đồng tử màu sáng luống cuống chiếu ra gương mặt lạnh lùng của Lương Thiên Thâm ở trước mặt, mỗi cậu ta tái nhợt khê run lên, tiếng nói sạch sẽ trước kia lúc này lại rất khàn: “Thiên Thâm, đừng cãi nhau nữa, đều là lỗi của mình, cậu nể mình, đánh mình đi cho hả giận, đừng nên nói chia tay dễ dàng như vậy.”

“Tân Từ!” Lương Thiên Thâm rốt cuộc không thể nhịn được nữa, ánh sáng lạnh như băng trong mắt cô ấy xuyên phá lồng ngực của cậu ta đâm thẳng vào trái tim cậu: “Tôi thấy bình thường cậu cũng tính như là một người tâm cao khí ngạo, làm việc gọn gàng dứt khoát, tại sao lúc này lại không bằng một người con gái. Có vài lời khó nghe tôi vốn không muốn nói ra, nhưng mà cậu cứ bắt tôi phải nói ra. Cậu đã không tự trọng như vậy, tôi đây liền có cái gì nói cái đó.”

Tân Từ dường như không nhận ra Lương Thiên Thâm nữa, mở to hai mắt nhìn khuôn mặt xinh đẹp nhưng tàn nhẫn của cô ấy, đó là một đóa hoa hồng đen chứa chất độc.

“Tôi đã từng cho rằng tôi có thể chịu được cuộc sống tầm thường, nhưng mà sự thật chứng minh tôi không có cách nào trải qua được những ngày này. Cậu căn bản không có cách nào thỏa mãn những hư vinh trong lòng tôi, tôi thích quần áo đẹp, trang sức bắt mắt, túi xách hàng hiệu, cậu có thể mua được cho tôi sao, cậu chỉ biết tặng tôi một cái tượng đầu gỗ chẳng đáng một xu. Còn nữa, tôi chán ghét phải ngồi phía sau cái xe đạp tồi tàn của cậu, chuyện này thật sự rất mất mặt. Khi đi ra ngoài hẹn hò, cậu thậm chí cả một bữa cơm cũng không thể đưa tôi đến nhà hàng tốt một chút! Tôi chịu đủ cuộc sống yêu đương nghèo túng này rồi, đây không phải là yêu đương, đó là tra tấn.” Lương Thiên Thâm không chút do dự nói tiếp: “Nhưng mà Cảnh Nhiên không như vậy, đối xử rất tốt với tôi, anh ta càng hiểu lòng tôi, anh ta liếc mắt một cái có thể nhận ra tôi thích cái gì, ghét cái gì, trong tuần này hàng ngày anh ta đều ở cùng tôi, dẫn tôi đi ra ngoài chơi, tặng tôi rất nhiều quà, để cho tôi vui vẻ. Tôi đột nhiên phát hiện, đó mới là cuộc sống tôi cần, thật tươi mới thật kích thích. Nhưng những điều này cậu không thể cho tôi, Tân Từ, cậu nhìn lại chính mình xem, rồi lại nhìn tôi đây, cậu thật sự cảm thấy chúng ta xứng đôi hay sao? Nhưng trên thực tế, cậu không xứng với tôi.”

“Những gì muốn nói tôi đều nói xong rồi, nếu chia tay, cậu cũng không nên cứ quấn lấy tôi. Tuy rằng tính tình Cảnh Nhiên rất tốt, nhưng tôi không muốn để cho anh ấy hiểu lầm.” Hôm nay lần đầu tiên Thiên Thâm nở nụ cười, còn lạnh hơn cả nhiệt độ tháng mười hai: “Để lại cho chính mình một chút danh dự, nếu không phải vì chúng ta hẹn hò đã hơn nửa năm, khi chia tay tôi sẽ không nói làm nhảm nhiều lời với cậu như vậy, nhớ rõ đừng nghĩ nữa.”

“Cậu từng nói, chúng ta mãi mãi không cách xa nhau, đó là lừa gạt sao?”

Đội cô ấy nói xong, Tân Từ giống như vừa đi qua quỷ môn quan về, mặt xám như tro.

“Àh.” Thiên Thâm không thể khống chế cười thành tiếng, giọng nói biến ảo khủng bố vô cùng: “Không phải cậu tin đấy chứ, lời này nghe qua rồi quên ngay, ai lại để vào trong lòng? Hay là, lúc tôi nói với cậu đó chính là nụ hôn đầu tiên, cậu cũng tin? Tân Từ, tại sao cậu lại ngây thơ như thế, chỉ là chơi đùa thôi, không nên quá ngu ngốc.”

Thân hình Tân Từ thoáng cái lắc lư, suýt nữa đứng không vững, tầm mắt cậu ta nhìn Lương Thiên Thâm càng lúc càng mờ hồ, cậu ta nghe được tiếng động đang nghiền nát trái tim mình, khe khẽ lắc người một cái, sau đó lời nói ra đã bình tĩnh lại: “Chỉ vì cậu chê mình nghèo, phải không?”

Thiên Thâm vén mái tóc quần xinh đẹp của cô lên, khoe môi quyến rũ cong lên: “Tôi không phải là loại phụ nữ thanh cao gì, cậu cũng biết tôi sống một mình, cho nên, tôi cần có bạn trai nuôi tôi. Không có tiền, nhất định là không được.”

“Nam sinh kia, cậu vì tiền mới hẹn hò cũng với anh ta đúng không?”

“Điều đó là đương nhiên, có điều, tôi sẽ không hẹn hò với người mình không thích, dĩ nhiên là thích anh ta mới hẹn hò với anh ta.”

Tân Từ không biết cô ấy bỏ đi từ khi nào, cũng không biết làm sao mình trở về phòng học được.

Thay đổi của cô ấy mọi người đều đã nhận ra, mà cô cũng không e dè mà cho biết bọn họ chia tay. Cậu ta không muốn nhìn về mặt chẳng sao cả của cô ấy, không muốn nghe những lời nói hờ hững của cô ấy, không muốn biết có bao nhiêu người bất bình thay cho cậu.

Trên hành lang, Thiên Thâm bị người gọi ra bên ngoài, Tuyên Hồng vừa tiến lên giữ chặt áo của Lương Thiên Thâm lớn tiếng mắng: “Tôi cũng biết loại tiện nhân như cậu chỉ là một con hồ ly tinh, mê hoặc hết người này đến người khác.”

Thiên Thâm chẳng hề nhúu mảy, nói: “Đây là chuyện của tôi, không mướn cậu xen vào.”

“Tân Từ là bạn thân của chúng tôi, chúng tôi muốn can thiệp!” Ngay cả Mạc Thiên xưa nay tính tình hiền lành cũng không chịu được bộ dạng này của Lương Thiên Thâm xông ra chỉ trích cô: “Cậu có còn lương tâm hay không? Tân Từ đối với cậu vẫn còn chưa đủ tốt hay sao?”

“Tôi xin cậu, những nam sinh đối tốt với tôi trong quá khứ còn nhiều hơn, mỗi người đều muốn tôi báo đáp lại sao?” Lương Thiên Thâm tuyên bố rõ nếu tôi cứ muốn chia tay, các người làm gì được tôi!

“Cậu...”

“Một đám người các cậu có thấy phiền phức hay không, chia tay là chuyện rất bình thường. Chỉ là tôi không thể tiếp tục chịu nổi ở cùng một chỗ với cậu ta, tôi không có cách nào có thể mở miệng nói với người khác tôi có một người bạn trai ở trong xóm nghèo, cho nên...”

Lương Thiên Thâm còn chưa kịp nói xong, đáng trùng ngay một cái tát như trời giáng.

Thiệu Chi Chi giận đỏ mặt nhìn cô chăm chăm, giống như muốn móc lòng dạ cô ra nhìn xem rốt cuộc có phải nó màu đen hay không: “Cứ giữ lấy những ý muốn của cậu, sớm hay muộn cậu cũng sẽ gặp báo ứng.”

Lương Thiên Thâm sửa sang lại đầu tóc, cười như không cười nhìn từng khuôn mặt vây quanh trước mắt đang căm phẫn nhìn cô, qua hôm nay, cô đích thị là tiếng xấu đồn xa, tên xấu rõ rệt, xấu xa muôn đời.

Đám người Thiệu Chi Chi rời đi, chỉ còn lại Viện Viện đứng ở đó.

“Cậu cũng muốn mắng tôi vài câu?” Lương Thiên Thâm trắng trợn lấy một điều thuốc ra châm, khói thuốc lượn lờ giữa hai người bọn họ.

“Vì sao cậu lại nói ra những lời như vậy?” Giọng nói của Đường Viện nghe thật sự bi thương.

Thiên Thâm không đồng ý phun khói trắng ra: “Tôi chính là người như vậy, đây là ngày đầu tiên cậu quen biết với Lương Thiên Thâm hay sao?”

“Lương Thiên Thâm như vậy, đây là lần đầu tiên mình nhìn thấy.” Viện Viện tiến gần lên từng bước, nhỏ giọng hỏi: “Cậu không muốn nói những lời như vậy, đúng không?”

“Cậu nói cái gì, tôi không nghe thấy.” Thiên Thâm đứng từ trên tầng năm nhìn xuống, nhìn những nam sinh đang đá bóng ở trên sân thể dục.

“Cậu nhìn ánh mắt của cậu xem, chúng đã đỏ lên rồi.”

“Không có.”

“Có.”

“Tôi nói là không có!”

“Thiên Thâm... tiền đối với cậu mà nói thật sự quan trọng như vậy sao?” Giọng nói của Viện Viện nhẹ nhàng, nhưng lại không buông tha cứ quẩn luyến hỏi.

Lương Thiên Thâm hí hai mắt lại, dường như đang nhìn về một nơi rất xa: “Thế giới này rất thực dụng, tôi cũng rất thực dụng.”

Vượt qua một ngày hỗn loạn, Tân Từ không có nói với cô ấy một câu nào. Mà tin tức hai người bọn họ chia tay trong khoảng khắc đã lan truyền khắp trường học, cậu ta nghe được đoạn đối thoại giữa cô ấy mà mấy người Mạc Thiên, nhưng cậu ta lại đang ở chỗ ngồi của cô ấy lên để lại một tờ giấy: “Trước giờ tự học muộn, mình ở cây cầu nhỏ sau trường học chờ cậu.”

Cậu ta vẫn không muốn tin rằng, những ngày âm áp tươi đẹp này thật sự chỉ là thoáng qua? Trong lòng cậu ta không có chút sức nặng nào, một chút lưu luyến cũng không tồn tại? Cho dù chính tai cậu ta nghe được những lời nói tàn nhẫn của cô ấy, cậu ta vẫn không thể tin Thiên Thiên của cậu ta không muốn gặp mặt cậu ta như vậy.

Cậu ta ngồi ở đầu cầu, mặt trời chiều ngã về tây, nhìn những ánh tà dương dần dần biến mất, bốn phía mất đi ánh sáng, từ từ trở nên lạnh như băng, tình cảm trong đầu và trong lòng vẫn bồi hồi, nặng nề đau đớn khiến cho cậu ta không thở nổi.

“Thiên Thiên, cậu thật sự là hạng người như vậy sao?”

Cảnh tượng huyền ảo, sương giăng đầy trời, ánh sáng còn sót lại của trời chiều đóng băng trên người cậu ta. Chiếc bóng cô đơn của Tân Từ đứng một mình trên cây cầu nhỏ sau trường học, bi thương nhìn mặt sông, lặng lẽ để lại hai hàng nước mắt, làm nhòa đi đôi mắt trong sáng kia.

Nhưng đợi đến khi mặt trời lặn hẳn về đằng tây, trăng bạc treo lơ lửng trên bầu trời, bình minh nhô lên từ phương đông, cô ấy vẫn không hề xuất hiện.

Đây chính là tình yêu đầu tiên của cậu ta, bởi vì quá mức tươi đẹp, cho nên rất không chân thực, hiện tại tình giấc mộng này, từ trong giấc mộng ngọt ngào bừng tỉnh xen lẫn nhiều cay đắng. Nói cho cùng, là mình quá ngốc, nghĩ rằng tình yêu thật sự có thể chiến thắng tất cả, kết quả là, cái gì cậu ta cũng không đúng, cậu ta chỉ là một người thiếu niên hèn mọn nghèo kiết xác mà thôi.

Cho nên, cậu ta không xứng có được tình yêu.

Mấy ngày sau Lương Thiên Thâm không có đến lớp, một tuần sau, tin tức cô thôi học từ trong miệng thầy Lý truyền ra.

Lúc cô đến trường lo thủ tục thôi học, cậu ta đứng ở cửa văn phòng, nhìn thấy cô ấy thân mật kéo nam sinh kia đi qua trước mặt cậu ta, cô ấy cùng không nhìn cậu, nhưng nam sinh kia lại tò mò nhìn cậu ta một cái, lúc này cậu ta mới nhìn rõ dung mạo vô cùng tuấn mỹ của nam sinh kia. Nam sinh tên gọi Cố Cảnh Nhiên hình như nhìn cậu ta cười cười, tiếp theo dẫn Thiên Thâm rời đi.

Lương Thiên Thâm thật sự khách khí, người này tiền tài hơn cậu ta nhiều lắm, ngay cả tướng mạo cũng không cách nào so sánh được. Ngay cả chính cậu

ta cũng không khỏi bắt đầu nghi ngờ, lúc trước cô ấy thích mình vì điều gì? Hay đúng như theo lời cô ấy nói, chỉ là nhất thời xúc động.

Cô ấy cứ đi như vậy, không một ai biết cô ấy đi đâu. Cô ấy giống như một làn gió thổi hừng hực vào cuộc sống của cậu, lại cũng giống như gió thổi thoảng rồi khỏi cuộc sống của cậu ta.

Những lòng bông thời trai trẻ, người trẻ tuổi khác thì không biết, nhưng đối với Tân Tử mà nói, trong phút chốc chân tình bị người khác làm tổn thương, một thế giới bị phá hủy hết một nửa, chỉ còn sót lại vài góc ngách cuối cùng để cho cậu ta thôi thóp ở nơi này, cậu ta vẫn không quên cậu còn có một người em gái cần cậu quan tâm.

Mà từ đó trở đi, từ trong đáy lòng Tân Tử căm thù tiền tài, cũng từ trong đáy lòng có khát khao với tiền tài.

Một ngày nào đó vào bảy năm sau, Tân Tử đưa một người bạn bên viện kiểm soát tới tòa án, anh đứng ở bên ngoài chờ anh ta. Nhàm chán nhìn ra ngoài cửa sổ, lúc này, từ cổng lớn của tòa án có một nữ luật sư đang đi ra, cô ấy mặc đồ công sở, tóc dài vén lên, vẻ mặt tươi cười, bước chân nhẹ nhàng. Theo tình hình nhìn lại, một chiếc Mercedes-Benz đang ở bên ngoài chờ cô ấy.

Người bạn cũng từ trong tòa án đi ra, lúc chạy vào trong xe anh ta không ngừng than phiền vụ kiện lần này thật phiền phức.

Anh không cảm thấy buồn rầu, chỉ thản nhiên hỏi anh ta: “Vị nữ luật sư kia cũng vừa mới từ tòa án đi ra.”

Người bạn tập trung nhìn lại, lập tức ngồi dậy cười hắc hắc: “Sao thế, vừa ý nhanh như vậy? Cô luật sư xinh đẹp kia, chúng tôi không ai không biết, người thật đẹp, thủ đoạn rất mạnh mẽ, dù sao mấy người đồng nghiệp của tôi gặp phải cô ta đều phát hoảng.”

“Tên cô ấy là gì?”

“Ah, Lương Thiên Thâm, tên cũng rất dễ nghe.”

Tân Tử khe khẽ nở nụ cười, không đưa thêm ý kiến, khởi động xe, rồi đi trước một bước so với chiếc Mercedes-Benz kia.

Lương Thiên Thâm

Thật sự đã quá lâu không gặp.

Bạn đang đọc truyện *Thử Hối Đáng Cay Nóng Sâu Thẳm Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Phiên ngoại: Cố Cảnh Nhiên

Khi tôi từ bên ngoài trở về phòng trọ của mình nhìn thấy bên ngoài có một chiếc xe màu đen có rèm che dừng vững vàng ở trước cổng, sắc trời đã gần tối hẳn, từ xa xa nhìn lại lại càng cảm thấy chiếc xe màu đen có rèm che kia tỏa ra một khí thế trang nghiêm. Limousine tôi nhìn đã nhiều rồi nên không lấy làm lạ, cho nên không để ý nhiều liền dừng hẳn xe của mình lại rồi đi vào trong ký túc xá.

“Xin chờ một chút.” Một giọng nói trầm hùng hờn truyền đến từ phía sau lưng.

Tôi nhìn xung quanh không có một ai, xác định chắc chắn rằng người đó đang gọi tôi liền có chút nghi hoặc xoay người lại.

Người gọi tôi là một người đàn ông trung niên, ông ta từ trên chiếc xe limousine kia ung dung đi tới, tôi hơi nheo mắt lại thoáng quan sát ông ta một lượt, liền thấy người này phong độ bất phàm, tiền bạc và quyền lực nắm chắc trong lòng bàn tay, tính cách kiêu ngạo, là một người đàn ông thành công mất cao hơn đầu. Chỉ có điều tôi không biết ông ta tìm tôi có chuyện gì, hay ông ta đến tìm phó chủ tịch tỉnh là cha tôi không gặp mới tới tìm tôi?

“Cậu chính là Cố Cảnh Nhiên à?” Giọng nói lạnh lùng trầm thấp của ông ta rất có cảm giác đè ép, tôi dường như có thể khẳng định đôi mắt từng trải nhiều năm rất lợi hại kia đang bắn phá toàn thân tôi từ trong ra ngoài một lượt.

“Là tôi.” Tôi lễ phép trả lời ông ta.

“Lên xe nói chuyện.”

Tuy rằng không phải giọng điệu ra lệnh, nhưng mà lúc này nghe vào trong tai thấy rất khó chịu, ông là ông lớn, tôi cũng chẳng phải phường nghèo hèn.

“Vị tiền sinh này, tại sao tôi phải đi lên xe với ông?” Tôi một tay chống hông, miệng nở nụ cười, hỏi lại không hề có chút khách khí.

Người đàn ông đó dường như sững sốt, tôi cho rằng tiếp theo ông ta sẽ dùng giọng điệu càng cứng rắn kiên quyết hơn để nói với tôi, nhưng mà, tôi đã

nhầm. Ông ta mở cửa xe, vẻ mặt nghiêm túc trầm ổn như trước, có điều ông ta hạ giọng nói với tôi: “Cô bé hai ngày trước cậu cứu bây giờ muốn gặp cậu, tôi là cha của cô ấy.”

Điều này quả thật tôi không ngờ tới, trong nháy mắt tôi chợt nhớ lại hai ngày trước tôi muốn trải nghiệm cuộc sống nên đến làm thuê ở quán bar, mà ngày hôm đó ở trong ngõ sau quán bar tôi có cứu được một nữ sinh, khuôn mặt trắng bệch lạnh như băng của cô ấy lập tức hiện ra trước mắt tôi. Tôi không nói thêm điều gì, cùng ông ta đi lên xe. Xe nổ máy rất nhanh, trên đường đi không ai nói gì, tôi nhìn ra bên ngoài cửa sổ nghĩ không biết nữ sinh kia hiện tại ra sao, đã bị tổn thương như vậy, nhất định rất khó có thể tiếp nhận đi.

Xe chạy thật sự rất nhanh, chớp mắt đã tới một bệnh viện tư nhân, đây không phải là bệnh viện mà tôi đưa cô nữ sinh kia đến, tôi đi theo người đàn ông kia vào trong thang máy lên tầng mười. Nơi này im ắng, tôi thử quét hai mắt liền nhận ra tầng lầu này của bệnh viện mở ra chỉ chuyên phục vụ phòng bệnh cho những người nhà giàu. Người đàn ông kia không nói một lời dẫn tôi đi tới trước một cánh cửa phòng, ông ta cúi đầu thờ dài, dường như trong nháy mắt già thêm vài tuổi, ông ta vỗ vỗ vai tôi nói: “Vào đi, chú ý một chút, cảm xúc của nó không ổn định lắm”

Khi tôi đi vào liếc mắt một cái liền nhìn thấy trên giường bệnh kia có một bóng dáng gầy yếu, cô ấy cũng không có chút phản ứng gì khi có người bước vào, dựa vào trên giường không hề động đậy. Ngồi bên cạnh giường bệnh là một người phụ nữ, luôn cầm khăn tay lau nước mắt, đôi mắt đã sưng lên giống như quả hạch đào, tôi đoán có lẽ là mẹ của cô ấy. Người phụ nữ kia nhìn thấy tôi không khỏi sững sốt, lập tức đi đến trước mặt tôi bày ra một nụ cười nhản nhỏ, lại quay đầu hướng về phía ghế sofa vẫy vẫy tay. Lúc này tôi mới phát hiện ra trong phòng bệnh còn có người thứ ba, cậu thiếu niên kia không có cảm xúc gì, nhưng hai mắt đỏ bừng, khi cậu ta đi qua phía tôi có liếc mắt nhìn tôi một cái, sau đó cùng người phụ nữ kia đi ra ngoài.

Trong phòng chỉ còn lại tôi và cô nữ sinh kia, nhìn nghiêng khuôn mặt im lặng của cô ấy, tôi thấy hơi khó hiểu. Tôi không biết mình nên nói gì bây giờ, vẫn đứng im như vậy đợi cô ấy quay đầu lại. Không khí trong phòng bệnh yên ắng đến mức người ta không dám thở, tôi không làm gì cả cứ đứng hồi lâu, cuối cùng cũng nghe thấy một giọng nói nhỏ khàn khàn trong trẻo nhưng lạnh lùng: “Lại đây.”

Tôi đi về phía tiếng nói, cô ấy vẫn không nhìn tôi, hai mắt vẫn trống rỗng nhìn về phía trước, tôi theo tầm mắt của cô ấy nhìn sang cũng không nhìn thấy điều gì. So với lần đầu tiên tôi gặp cô ấy trong tình cảnh bi thảm, bây giờ trông cô ấy đã giống một con người hơn, nhưng chỉ giống mà thôi. Từ khoảng cách gần như vậy nhìn cô ấy, tôi không thể không vô cùng kinh ngạc, cô ấy rất đẹp, nhưng mà bây giờ cô ấy giống như một con búp bê tình xảo mộng mạnh mẽ vô cùng chút sức sống, mái tóc đen làm nổi bật khuôn mặt tái nhợt như xác chết của cô ấy, không thể nhìn thấy chút ánh sáng thuộc về người sống trong đôi mắt trắng đen rõ ràng của cô ấy, ở trong đó dờ dẩn trống rỗng, trong con ngươi lạnh như băng tỏa ra hơi thở tử vong.

“Không cần lo lắng, tôi sẽ không tự tìm cái chết.”

Chẳng biết từ lúc nào, cô ấy đã đem tầm mắt chuyển tới trên người tôi. Tôi kinh ngạc, xấu hổ đón nhận đôi mắt không có tiêu cự của cô ấy. Cô ấy đang nhìn tôi, nhưng lại không giống như đang nhìn tôi. Cha của cô ấy nói tâm tình của cô ấy không ổn định, nhưng mà nhìn từ hiện tại xem ra cô ấy bình tĩnh đến đáng sợ, ngay cả một chút cảm xúc cũng không có.

Tôi kéo ghế dựa qua ngồi xuống, ngừng đầu nhìn thẳng tầm mắt của cô ấy nói: “Em muốn gặp tôi?”

Cô ấy nghe xong câu đó nở nụ cười như có như không: “Là anh đã cứu tôi phải không?”

“... Đúng vậy.”

Cô ấy thong thả đi động tầm mắt trên mặt tôi, không biết tại sao tôi cảm thấy khi hai con ngươi băng lạnh kia xẹt qua mặt tôi, không rét mà run.

“Vì sao lại cứu tôi, để tôi chết đi chẳng phải tốt hơn sao?” Cô ấy cười phá lên nhưng không khiến cô ấy trở nên xinh đẹp hơn, ngược lại khiến cho tôi cảm thấy có chút gì đó thê lương thảm hại.

“Tại sao em lại nghĩ như vậy, sống tiếp mới có hi vọng.” Thật ra tôi cũng không biết mình đang nói điều gì, lời nói khô khan hoàn toàn không có sức thuyết phục, nhưng mà ngoại trừ điều này ra tôi nhìn khuôn mặt xinh đẹp nhưng tái nhợt kia không thể nói được nên lời.

Cô ấy lại nở nụ cười càng sâu, con ngươi đen nhánh cực kì giống bầu trời đêm không có ánh sao, xuyên qua người tôi nhìn về một nơi nào đó, hoặc là người nào đó: “Đúng vậy, sao tôi có thể chết được, nếu chết rồi sẽ không còn được gặp lại cậu ấy nữa.”

Tình hình của cô ấy sau này tôi mới được biết, mẹ của cô ấy hai mắt đỏ hồng nói cho tôi biết sau khi tỉnh lại tình trạng tinh thần của cô ấy cực kì kém, bởi vì không chịu được hiện thực mà điên cuồng muốn tìm cái chết, mấy y tá giữ chặt cô ấy tiêm cho cô ấy thuốc an thần, lúc này mới khiến cô ấy im lặng lại một chút. Nhưng mà tới ngày thứ ba, tính tình cô ấy bỗng nhiên chuyển biến, sau khi tỉnh lại cũng không nào loạn, im lặng ăn cơm, rất nghe lời chịu điều trị, nhưng mà từ đầu đến cuối vẫn không nói lời nào. Bộ dạng này của cô ấy càng khiến bọn họ cảm thấy lo lắng, đến tận ngày hôm qua cô ấy bỗng nhiên nói muốn gặp người cứu cô ấy.

Từ hôm đó tới mấy ngày sau, hàng ngày tôi đều đến thăm cô ấy, có thể vì tôi lớn hơn cô ấy hai tuổi, từ trong đáy lòng đã thương yêu cô ấy. Tôi biết cô ấy có một cái tên rất dễ nghe, Lương Thiên Thâm. Khi tôi có thời gian liền ở đây trò chuyện với cô ấy, cô ấy không muốn gặp bất kỳ ai, kể cả cha, mẹ và em trai của cô ấy. Cha mẹ cô ấy dặn dò tôi nhờ tôi ở bên cạnh chăm sóc cô ấy, nói thật ra tôi thấy rất khó xử, không phải tôi không muốn, mà là tôi cũng không hiểu một người ngoài như tôi có thể làm điều gì.

Nhưng mà sau vài ngày tôi phát hiện ra, thật ra tôi cũng không cần làm gì, cô ấy không khóc cũng không làm loạn, cả ngày vẻ mặt lạnh lùng ngồi gặm người, khi thì nói vài câu, từ trong vài câu nói kia cũng đủ để cho tôi hiểu được trong lòng cô ấy có một người đặc biệt quan trọng, chính là người đêm hôm đó cô ấy vẫn luôn ní non gọi tên, Tần Tử. Nhưng có một hôm, vốn dĩ cô ấy đang bình thường, không biết tại sao nước mắt đột nhiên chảy xuống từ khóe mắt cô ấy không thể ngăn lại được, im lặng nhưng khiến người ta nhìn thấy ghê người.

“Tôi nghe nói những người đó đều chết hết rồi.”

Tôi ngạc nhiên khó hiểu, sau đó lập tức hiểu được từ lời nói của cô ấy ám chỉ những người đêm hôm đó làm những chuyện độc ác với cô ấy.

“Dù sao ba của tôi cũng có rất nhiều cách giết chết bọn chúng. Nhưng mà, tất cả điều này đều do bản thân tôi tự gây nên, tôi không thể tìm được người để oán hận. Tại tôi thường ngày tùy hứng làm bậy, không kiêng nể gì, thích gây chuyện sinh sự, làm xằng làm bậy, cho rằng ai cũng sợ hãi tôi ba phần. Nhưng tôi đã quên mất rằng gây chuyện, luôn phải trả giá.” Cô ấy khóc đến mức khó thở, khuôn mặt đầm lệ, không ngừng đánh vào lồng ngực của mình, nói: “Đáng đời tôi, đáng đời tôi gặp phải báo ứng.”

Tôi không muốn thấy cô ấy cứ nguyên rùa chính mình như vậy, giữ chặt tay cô ấy, lại rút khăn tay thay cô ấy lau nước mắt, nhưng mà vô dụng, khăn tay ướt hết, nước mắt của cô ấy tuôn ra như suối.

“Tôi cầu xin anh, anh giúp tôi một chuyện, được không?” Bỗng nhiên cô ấy nắm lấy tay của tôi, đôi mắt mở to, vừa gấp gáp vừa bi thương nhìn tôi.

Lòng tôi co rút đau đớn một hồi, gật gật đầu. Nhưng mà, sau khi tôi nghe xong những chuyện cô ấy muốn tôi làm, tôi không khỏi giật dử: “Chuyện này căn bản không phải lỗi của em, có gì mà em phải sợ, nếu bạn trai của em ngoài miệng nói thích em, ngay cả chuyện này cũng không thể chấp nhận, cậu ta căn bản không thích em thật sự.”

Cô ấy lắc đầu, nói: “Thi đậu đại học đối với cậu ấy mà nói quá quan trọng, cậu ấy không thể phân tâm, tôi không thể nói cho cậu ấy biết chuyện này, như vậy là hại cậu ấy.”

Tôi không đồng ý với cách làm của cô ấy: “Nhưng mà nếu em muốn chia tay với cậu ta, cậu ta cũng sẽ không thể chấp nhận mà bị phân tâm.”

“Không đâu.” Dường như cô ấy nghĩ tới người kia, khóe miệng hiếm khi thoáng hiện một nét mỉm cười, rất chắc chắn nói: “Tôi hiểu cậu ấy rất rõ, cậu ấy tự ti nhưng cũng kiêu ngạo, tự ai của cậu ấy không cho phép cậu ấy khuất phục trước số mệnh, cho nên, cậu ấy có thể càng cố gắng so với hiện tại hơn, nhất định sẽ thi đậu đại học tốt nhất.”

“Em...” Tôi bất đắc dĩ nhìn cô ấy, đành kháng cự phút cuối cùng: “Hà tất phải như thế, chia tay như vậy em đau khổ, cậu ta cũng đau khổ, vì sao phải tra tấn nhau như vậy?”

Cô ấy vươn tay của mình ra, vén ống tay áo lên, lộ ra cổ tay trắng nõn mảnh khảnh, cười thầm nói: “Bởi vì tôi đã ô uế, còn cậu ấy vẫn sạch sẽ. Tôi chỉ cần vừa nghĩ tới toàn thân dơ bẩn mà bản thân mình còn có tham vọng quá đáng muốn cùng ở chung một chỗ với cậu ấy, liền cảm thấy mình thật đáng buồn nôn...”

Đúng lúc này, em trai của cô ấy mang theo một gói to đi từ ngoài cửa vào, sững sờ nhìn thấy cảnh này, tôi đứng bên cạnh lau nước mắt thay cô ấy, cô ấy ở đây càng không ngừng nước nỡ.

Cậu thiếu niên thanh tú kia nhanh chóng ném gói to đi, hung hăng xông lên, độc ác túm cổ áo của tôi giáng cho tôi một quyền.

“Nói, anh làm gì cô ấy!” Sức lực của cậu ta rất lớn, túm cổ của tôi khiến cho tôi không thở được, tôi không chút phòng bị nhận một quyền của cậu ta, mắt nỏ đom đóm, lao đảo một chút thiếu chút nữa ngã ngửa ra, làm sao còn có thể trả lời được cậu ta.

“Dừng tay!” Cô ấy đột nhiên lạnh giọng quát: “Nghê Uyên, lập tức buông anh ấy ra.”

Con người của Nghê Uyên lóe lên những tia nguy hiểm, từ từ khôi phục vẻ trong sáng, cậu ta thoáng buông lỏng tay ra, tôi lập tức đẩy cậu ta ra ho khan, tiểu tử này thật đúng là dễ nóng nảy, không phân biệt trắng đen liền đánh người.

“Thiên Thâm...”

“Mày đi ra ngoài.” Cô ấy cũng không thèm để ý đến bộ dáng lo lắng của thiếu niên kia, vội vàng lau nước mắt trên mặt, lạnh như băng nói: “Mày biến ngay, tao không muốn nhìn thấy mày, tao không cần mày giả vờ tốt.”

Kiểu cư xử hờ hững lạnh nhạt kì quái của chị em bọn họ hiện tại tôi đã không còn cảm thấy quá ngạc nhiên nữa, cậu thiếu niên này là đứa con khi mẹ kế của cô ấy tới nhà mang theo. Thiếu niên kia bướng bỉnh kiêu ngạo, lãnh khốc dị thường, lại chỉ nghe lời riêng với những mệnh lệnh của Lương Thiên Thâm, khi bị Thiên Thâm châm chọc thường xuyên lộ ra bộ dạng hoảng sợ. Cậu ta dùng ánh mắt thù hận trừng mắt nhìn tôi một hồi lâu, lại rất không đành lòng nhìn Thiên Thâm, sau đó im lặng đi ra khỏi cửa.

Cậu ta đi rồi, cô ấy kiên quyết dứt khoát hỏi tôi: “Anh sẽ giúp tôi?”

Tôi không đành lòng nhìn ánh mắt bị thương của cô ấy nữa, thờ dãi, gật gật đầu.

Cuối cùng tôi cũng thuận theo ý của cô ấy, lái xe BMW đưa cô ấy đến trường. Ngày đó, cô ấy ti mi trang điểm rất lâu rất lâu, từ trong đồng quần áo chất đầy giường chọn ra một bộ áo khoác màu phấn lam, váy ngắn, giày bó, mũ nhung, đợi đến khi tất cả đều ổn thỏa cô ấy đứng trước mặt tôi cười yêu ớt hỏi: “Thế nào? Nhìn không quá tệ chứ?”

Lúc này tôi đã hiểu được, hai ngày nay hàng ngày cô ấy đều ngoan ngoãn ăn cơm cũng vì muốn khiến cho sắc mặt mình trở nên hồng hào một chút, trong lòng chua xót, tôi rất nghiêm túc dạo một vòng quanh cô ấy, dùng giọng điệu vô cùng chắc chắn tán thưởng nói: “Đẹp lắm, rất đẹp.”

Thật ra, tôi có chút tò mò, nam sinh có thể khiến cô ấy thích như vậy rốt cuộc là một người như thế nào?

Dựa theo sắp xếp từ trước, tôi ôm cô ấy làm bộ rất thân thiết, khi tôi hôn cô ấy, tôi cảm thấy trong chớp mắt thân thể cô ấy cứng ngắc theo bản năng kháng cự lại tôi, tôi do dự nghĩ xem có nên buông cô ấy ra hay không, nhưng mà đột nhiên cô ấy lại chủ động dựa vào ôm lấy cổ tôi. Tôi nghĩ, nam sinh kia hẳn là đã ở phía sau lưng chúng tôi nhìn thấy tất cả chuyện này.

Khi tôi rời đi đã thấy trong kính chiếu hậu mơ hồ có một cái bóng dáng cao gầy, không có gì đặc biệt.

Chạng vạng, tôi đến trường đón cô ấy, cô ấy không có lên xe, cũng không nhìn tôi, im lặng đi tới cây cầu sau trường học, tôi đang muốn hỏi cô ấy tới đây làm gì, nhưng mà vừa nhìn thấy người đứng ở đầu cầu tôi lập tức hiểu hết rồi.

Đó chính là người trong lòng cô ấy, cảm giác giống như người buổi sáng tôi thoáng nhìn thấy xa xa, là một nam sinh cực kì bình thường. Thậm chí tôi nhìn cậu ta thêm mấy lần, nhưng vẫn không nhớ được hình dáng của cậu ta. Thiên Thâm không hề động đậy, chỉ đứng xa xa nhìn cậu ấy. Cậu ta đứng bao lâu, cô ấy liền đứng nhìn cậu ta bấy lâu. Tôi biết hiện tại tôi có bảo cô ấy đi cô ấy cũng sẽ không đi, người đứng ở đầu cầu kia hình như rơi lệ, còn cô ấy cũng liên tục che chặt miệng của mình không để cho mình khóc thành tiếng, nhưng mà toàn thân đã run rẩy không thể khống chế được.

Thật ra, vài năm sau, tôi không bao giờ nhìn thấy Thiên Thâm khóc nữa, có lẽ, cô ấy đã lưu lại hết nước mắt vào trong ngày đó rồi.

Lúc sáng sớm, cuối cùng cậu ta cũng rời đi, đợi đến sau khi chúng tôi xác định không thấy bóng dáng của cậu ta nữa, cô ấy mới chạy vọt tới trên cầu cất tiếng khóc lớn, cuối cùng dường như ngắt đi.

Qua một tuần, tôi đi cùng cô ấy đến trường làm thủ tục thôi học. Tôi cùng cô ấy sánh vai đi tới, bỗng nhiên cô ấy khoác tay tôi, tôi không cần nhìn cũng biết nam sinh tên Tần Tử kia đang ở gần đó. Quả nhiên, cậu ta đứng ở ngay phía trước cách đó không xa, khi chúng tôi đi qua mặt cậu ta, Thiên Thâm cúi đầu nhìn không chớp mắt, tôi lại không nén được tò mò quay đầu lại nhìn cậu ta. Người này quả thật là một nam sinh bình thường, nhưng mà đôi mắt sâu như biển phát ra khí thế bức người khiến cho tôi lâm vào chấn động. Mặt cậu ta không chút thay đổi nhìn chúng tôi lướt qua, tôi không nhận ra được trong đôi mắt kia có bao nhiêu hận ý, chỉ biết cậu ta quả thật như lời Thiên Thâm nói, là một nam sinh vô cùng kiên cường.

Khi đó, tôi còn tiếc thay cho đôi tình nhân bọn họ phải khổ sở như vậy. Nhưng mà gần nửa năm sau, tôi bắt đầu cảm thấy may mắn khi bọn họ chia tay, nếu không, làm sao tôi lại có cơ hội đặc biệt để tiếp cận cô ấy như vậy? Mặc dù là như vậy, nhưng lòng của cô ấy đã khóa lại, không hề mở ra vì bất cứ người nào, cho dù cô ấy nhìn tôi cười, cũng rất hờ hững. Có điều, tôi không buông tha, tôi nghĩ chân thành tới cùng, kiên định, tôi tự cho mình là con cháu cán bộ, mọi mặt cũng đều nổi bật, một ngày nào đó, tôi có thể thay thế người kia, tiến vào trong tâm hồn đã phủ bụi của cô ấy.

Sau khi cô ấy thôi học quan hệ của tôi và cô ấy càng ngày càng hòa hợp, Nghê Uyên cũng nói xin lỗi với tôi, cũng thường xuyên đi theo bên cạnh chúng tôi. Cho dù trăm ngàn lần bị Thiên Thâm lạnh mặt coi thường, nhưng cậu ta vẫn ngoan cường đối xử tốt với cô ấy, giống như một con lừa nhỏ bướng bỉnh kéo thế nào cũng không quay đầu lại. Dần dần, thái độ của Thiên Thâm đối với cậu ta cũng có chút thay đổi, có điều Thiên Thâm không cho phép cậu ta gọi mình là chị, bọn họ đặt ra cách thức xưng hô Tiểu Bạch Đại Bạch để nói với nhau.

Chúng tôi cùng nhau đi du học ở Mỹ, tôi đổi lại chuyên ngành học cùng ngành pháp luật với cô ấy, đó cũng là khoảng thời gian năm năm vui vẻ nhất của chúng tôi. Ba người cùng nhau học tập, cùng nhau du sơn ngoạn thủy, suốt nửa đi du lịch vòng quanh thế giới.

Có lẽ tôi thật sự khờ dại quá mức, cho dù cô ấy không để ý đến hôn ước của chúng tôi, tôi cũng nghĩ đây chẳng qua chỉ là vấn đề thời gian.

Nhưng tôi đã lầm rồi, khi tôi đi công tác từ Mỹ trở về, có một tai họa đột ngột đang đợi tôi.

Tôi tro mắt nhìn cậu ta ôm eo cô ấy, tao nhả nhìn tôi cười nói: “Cố Cảnh Nhiên, phải không?”

Bạn đang đọc truyện *Thử Hối Đắng Cay Nồng Sâu Thế Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40

Người trong thang máy đi ra, nhưng người ngoài thang máy không có đi vào.

Về mặt Tuyên Hồng ngạc nhiên nhìn Lương Thiên Thâm hỏi: “Tại sao cậu lại ở đây?” Cô lại lập tức phát hiện ra cánh tay phải của cô ấy đang bó bột, ngạc nhiên hỏi: “Tay của cậu tại sao lại như vậy?”

Thiên Thâm giả bộ ngạc nhiên ngẩng đầu nâng cánh tay lên, nhún vai nói: “Không có gì, ra ngoài gặp chuyện không may, xương cốt của mình vốn đã giòn yếu.”

“Chắc chắc, trước kia cậu uống quá nhiều rượu, cần phải uống sữa tươi đi.” Tuyên Hồng không hề kiêng nể bày ra bộ dạng chính cậu tự tạo nghiệp chương thì phải chịu.

Thiên Thâm lập tức thấy vô cùng đau đớn: “Nhiều năm rồi mình chưa nếm một giọt rượu nào, cậu đừng trùm những chuyện quá khứ lên người mình.”

“Tiểu Lương, cô đi cùng với chúng tôi, hay là...”

Thiên Thâm thiếu chút nữa quên mất mấy người đang đứng phía sau cô: “Sếp trưởng, mọi người cứ đi về trước là được rồi.” Cô nở nụ cười rất ngọt nhìn Tân Từ: “Tôi sẽ đi về cùng tiên sinh của tôi. Làm phiền mọi người hôm nay có ý đặc biệt bày tiệc cho tôi, cảm ơn.”

Sau đó người kia rất phối hợp nimb cười hướng về phía cô, rồi lại khách khí nói với đồng nghiệp của Thiên Thâm: “Ngại quá, mấy ngày trước cảm ơn mọi người đã quan tâm đến Thiên Thâm như vậy, nếu có cơ hội tôi sẽ mời các vị một bữa cơm.”

“Có gì đâu, việc chúng tôi nên làm mà.” Sếp trưởng quay đầu nói với Thiên Thâm: “Được rồi, chúng tôi đi đây, bản thân dọc đường phải cẩn thận.”

Tiến bước đám người ở công ty luật xong, Thiên Thâm đi theo mấy người Tân Từ vào trong thang máy đi lên lầu, vào phòng tiệc ngồi. Phòng tiệc này ở ngay bên cạnh phòng tiệc mà vừa rồi bọn cô ngồi ăn, có điều không gian bên trong nhỏ hơn một chút, trên tường dán giấy màu vàng có vẽ tráng lệ, mấy bức tranh thủy mặc ra vẻ văn nhã cũng rất có tính ý. Phòng tiệc như thế này mỗi lúc trời tối đều có người đặt từ trước rồi.

Sau khi mọi người ngồi vào chỗ của mình, cô mới phát hiện ra ngoại trừ Tân Từ, Tuyên Hồng, Nguyệt San còn có hai người cô không quen biết, một nam một nữ. Cô cũng không hỏi nhiều, tự mình kéo chiếc ghế dựa ra ngồi xuống bên cạnh Tân Từ, rất tự nhiên cầm chén trà trên bàn uống một ngụm.

“Vừa rồi cậu ăn chưa no sao?” Tuyên Hồng thích nhất chính là tranh cãi với Lương Thiên Thâm, nhưng mà Lương Thiên Thâm luôn tỏ thái độ trả lời rất nhàn nhã.

Hiện tại cô cũng như thế, vô cùng dịu dàng nói: “Không phải mình đây rất có phúc được ăn uống sao, ăn một bữa rồi lại vẫn còn một bữa khác đang chờ đợi mình.”

Tuyên Hồng cũng uống nước trà, chậm rãi nói: “Bị thương nên kiêng không nên ăn quá nhiều, với lại chúng tôi sẽ còn phải ở lại nói chuyện một chút.”

“Bữa này ai mời vậy?” Thiên Thâm đột nhiên hỏi.

“Tân Từ.”

Nụ cười trên môi Thiên Thâm nở ra càng sáng lạ: “Anh ấy mời cũng chẳng khác nào là mình mời, chớ để ý, mấy người nói chuyện của mấy người, mình ăn uống tiệc tùng là được rồi.”

Tân Từ làm bộ như không nghe thấy hai cô lời qua tiếng lại một phen, chọn xong đồ ăn liền nói với Tuyên Hồng: “Cậu bận rộn như vậy, còn thu xếp thời gian ăn bữa cơm với chúng tôi, thật sự là giữ thể diện cho tôi.”

“Cậu xem cậu đang nói cái gì kia, cậu đường đường là một đại chủ tịch còn có thể thu xếp thời gian, chỉ một tiểu biên tập như mình đây đã tính là gì.” Tuyên Hồng vội vàng nói không dám.

“Vây, để tôi giới thiệu, vị này chính là Nguyệt San mà mình đã nói qua với cậu, cô ấy là một người mẫu bình thường, gần đây cũng muốn phát triển sang bên lĩnh vực nghệ thuật.”

Nguyệt San ngồi cạnh Tân Từ phía bên kia, về mặt cô ta lập tức e thẹn đứng dậy bắt tay với Tuyên Hồng: “Tổng biên tập Tuyên, xin chào, có thể gặp được cô thật sự rất đáng mừng.”

Cặp mắt bách luyện thành tinh của Tuyên Hồng lập tức quét toàn thân Nguyệt San từ đầu đến chân, lại quét từ trong ra ngoài mấy lần, sau đó cố gắng khiêm nhường nói: “Nhìn cô ở bên ngoài còn hấp dẫn hơn ở trong ảnh, vận đồ gần đây bắt đầu lên rồi chứ.”

“Cũng được, đóng một vài quảng cáo mà thôi.” Nguyệt San cười dịu dàng, vòng eo giống như cành liễu mềm có vẻ khom khom xuống với Tuyên Hồng.

“Khởi bước của mỗi mình tình đều như vậy, những quảng cáo của cô tôi đều đã xem, rất khá.” Tuyên Hồng ngồi trở lại ghế, chỉ người đàn ông xa lạ bên cạnh cô nói: “Thật ra nếu anh muốn tìm người thì để tôi tìm là được rồi, không cần phải tự mình ra mặt.”

Người đàn ông xa lạ kia lập tức cầm lấy chén rượu kính rượu cười theo: “Không được, cô ấy nghe các đàn chị nói tổng biên tập Tuyên rất lợi hại, đã muốn gặp cô từ lâu, nhưng mà cô bận rộn như vậy, khó có thể hẹn được, đành phải làm phiền chủ tịch Tân giúp đỡ.”

Nguyệt San ở bên đem chữ chân thành viết lên trên mặt, đôi mắt sáng trong suốt có thể nhìn thấy đáy.

“Anh nói như vậy làm cho tôi đây không thể không... Lương Thiên Thâm, cậu cười cái gì.” Tuyên Hồng cười đến mức không ngậm miệng lại được, nhưng mà thấy Lương Thiên Thâm ngồi ở bên kia vừa ăn vừa cười, lập tức dừng cười lại, đem lời nói lúc đầu đổi hướng.

Thiên Thâm mím môi lắc đầu, rất vô tội nói: “Mình không cười nha.”

“Nguyệt San cô ấy còn lễ phép hơn cậu.”

Thiên Thâm liếc mắt nhìn Nguyệt San một cái, rất đồng ý gật đầu: “Đúng vậy nha, cô ấy rất lễ phép. Mình không lễ phép cũng không phải mới ngày một

ngày hai, không thể sửa được.”

“Vị này là?” Cô gái ngồi ở bên cạnh Tuyên Hồng tò mò nhìn Thiên Thâm một chút, không nhận được hồi Tuyên Hồng.

“À, là Lương Thiên Thâm, vị này là phu nhân của chủ tịch Tân, trước kia học cùng lớp cấp ba với tôi.” Tuyên Hồng lại nói với Thiên Thâm: “Trợ lý của mình, Tiểu Hi.”

Có lẽ dường như Tiểu Hi đã bị vẻ ngoài xinh đẹp của Lương Thiên Thâm mê hoặc, tự đáy lòng tán thưởng: “Tôi còn tưởng rằng vị này cũng là một nghệ sĩ mới nổi của Cục Ảnh, phu nhân chủ tịch Tân thật làm cho người ta được mở rộng tầm mắt, xinh đẹp lại có khí chất.”

Thiên Thâm cũng không vì những lời như vậy mà trên mặt lộ vẻ vui mừng, từ nhỏ cô được người khác thói quen rồi, những lời như vậy cũng chẳng tính là gì, cô chỉ lễ phép trả lời một câu: “Cảm ơn.” Sau đó cô nghiêng đầu lướt qua phía Tân Từ nhìn về phía Nguyệt San, hỏi: “Cô là người của Cục Ảnh?”

Nguyệt San dùng đầy đủ cách thức của thực nữ, hơi hơi nghiêng đầu, độ cong chắc chắn vô cùng hoàn hảo: “Đúng vậy, hai năm trước tôi kí hợp đồng với họ.”

“Cục Ảnh?” Thiên Thâm khẽ cười một tiếng, trái trái dùng đĩa ăn xiên chéo lên một miếng bò bít tết chuẩn bị đưa vào trong miệng: “Chính là công ty của Tạ Tranh?”

Nguyệt San càng cảm thấy ngạc nhiên: “Cô biết ông chủ của chúng tôi?”

Thiên Thâm cố tình làm ra vẻ bí ẩn từ từ uống ngụm trà, mới lạnh nhạt nói: “Còn hơn cả quen biết, tôi và anh ta chơi rất thân, những chuyện hư hỏng của tên này không có gì tôi không biết.”

“Làm sao ngay cả anh ta mà cậu cũng biết?”

Mấy người ở đây dường như cũng rất kinh ngạc, Tuyên Hồng càng thấy giật mình hơn, lại hưng phấn, giọng điệu nói chuyện với Thiên Thâm đều trở nên vô cùng cay nghiệt. Chỉ có Tân Từ nhìn qua vô cùng bình tĩnh, chỉ hơi hơi nghiêng đầu nhìn cô.

“Vì sao lại ngạc nhiên như vậy? Tôi quen biết với anh ta thật sự quá lạ vậy sao?” Thiên Thâm bị những ánh mắt này chiếu vào người khiến cho chẳng hiểu gì cả, đột nhiên hiểu ra được điều gì, cô lập tức giải thích: “Ngày, không được nghĩ lung tung.”

“Làm sao chúng tôi có thể không nghĩ lung tung cho được, hai người một là đại thiếu gia ăn chơi nổi tiếng, một là siêu cấp sát trai, hai người còn có thể vì sao mà quen biết? Hay là nói tại sao hai người lại quen biết.” Tuyên Hồng giống như nắm được cái đuôi gì đó của Lương Thiên Thâm đuổi theo rất ráo riết hung hăng.

Thiên Thâm cũng không tức giận, tự rót cho mình ly nước trái cây, chậm rãi nói: “Thật ra, tình bạn giữa tôi và anh em bọn họ cũng không tệ, quen biết đã nhiều năm, có thể coi là bạn thân. Tại sao quen biết... Trước đây chơi với em trai của anh ta, sau đó quen biết anh ta, còn về từng chi tiết một, tôi không cần phải thông báo với mấy người đâu.”

“Cậu và anh ta thân quen đến mức nào?” Trong mắt Tuyên Hồng thoáng hiện lên một tia giả hoạt, nhận không được dò xét nửa thân trên người ngồi phía trước.

“Minh...” Thiên Thâm đột nhiên im bặt, khẽ nhíu mày nhìn Tuyên Hồng, nở nụ cười cân nhắc: “Vì sao cậu lại quan tâm tới quan hệ của mình và anh ta như vậy, có chút quá mức đó.”

Sau khi bị người nhìn thấu, Tuyên Hồng cũng mở miệng, nói thẳng rõ ràng: “Nếu cậu và anh ta rất thân như lời cậu nói, mình nghĩ cậu có thể thu xếp hộ một người giúp mình. Tạp chí của chúng mình muốn tìm Tô Bạch Đạm chụp hình trang bìa, làm thêm một kì phỏng vấn, nhân tiện còn muốn phỏng vấn cả Quan Như Ân, nhưng mà cậu cũng biết anh ta hình như rất khó hẹn gặp...”

“Tổng biên tập Tuyên, hình như cậu đã quên mất một vài người rồi, chuyện nọ xọ chuyện kia, nếu cậu tiếp tục nói vậy nữa, Nguyệt San sẽ sốt ruột.” Thiên Thâm không chút hoang mang đem sự chú ý của mọi người từ trên người cô dời vị trí, ánh mắt giống như thủy ngân từ từ chảy qua khuôn mặt đang cười nhạt của Tân Từ: “Tân Từ cũng rất vội, thật không dễ dàng phải bán thể diện mới có thể mời được cậu, nếu cậu không làm tốt chuyện này, trên mặt anh ấy nhất định sẽ không sáng sủa.”

Ánh mắt Tân Từ nhẹ nhàng lướt qua khuôn mặt đang mỉm cười của Thiên Thâm, anh ta tự rót đầy chén rượu của mình, mỉm cười nâng lên hướng về phía Tuyên Hồng: “Thiên Thâm nói rất đúng, cậu phải cho mình thể diện chứ.”

Tâm tư Tuyên Hồng dường như vẫn chưa thể chuyển đổi ngay tức khắc, trên tay chạm cốc với Tân Từ, ánh mắt vẫn bay về phía Thiên Thâm, trong lòng vẫn đang tính toán nên tiếng chạm cốc vang mạnh lên, ở xa xa Lương Thiên Thâm cũng có thể nghe thấy, nhưng mà cô làm bộ như không nghe thấy gì, cúi đầu ăn cơm.

“Tân phu nhân...” Người đại diện của Nguyệt San ở bên cạnh quan sát từ đầu đến cuối bỗng nhiên mở miệng.

Thiên Thâm lập tức ngắt lời anh ta: “Gọi tôi là Thiên Thâm là được rồi.”

Người nọ vừa cười, vừa giơ chén rượu lên kính: “Được rồi, tôi họ Thành, người trong nghề gọi tôi là Thành ca. Không ngờ cô lại là chỗ quen biết cũ với

chủ tịch Tạ của chúng tôi, tôi mời cô một ly.”

“Ngại quá, tôi không uống rượu, thay bằng nước trái cây đi.”

Vốn đã tự nhận là chỗ quen biết từ trước, người nọ cầm chén rượu muốn rót cho Thiển Thâm một chén: “Ồi chào, Thiển Thâm, không đến mức không nề tình như vậy chứ, chỉ một chút thôi cũng được.”

“Phu nhân của tôi quả thật không uống rượu.”

Thiển Thâm còn chưa nói, Tân Từ đã ra mặt ngăn cản hộ cô, lại rót nước trái cây thay Thiển Thâm, âm giọng nói: “Nên uống nước trái cây đi.”

Thiển Thâm nhìn ngón tay thon dài trắng nõn của anh ta vì mình mà rót nước trái cây, lặng lẽ giương mắt nhìn hai má anh ta còn ửng đỏ vì hơi rượu, không khỏi khe khẽ lắc đầu.

“Thiển Thâm cô có biết ông chủ của chúng tôi gần đây ở đâu không?” Uống xong một ly, người nọ càng tỏ ra vô cùng thân quen với Thiển Thâm

Thiển Thâm cầm chén rượu lắc lắc hai cái, trong mắt thoáng chốc hơi lạnh, sau đó nở nụ cười nói: “Thành ca đang kiểm tra tôi sao? Chuyện của Tạ Tranh hiện tại có mấy người không biết, cô gái mà anh ta yêu nhất kết hôn với mối tình đầu, một mình anh ta đi chữa lành vết thương, không muốn người khác quấy rầy. Không có chuyện gì, sau một thời gian nữa anh ta sẽ trở lại.”

“Vậy khi anh ta trở lại cậu có thể giúp mình nói một tiếng với anh ta chuyện Tô Bạch Đạm không?” Tuyên Hồng tận dụng triệt để mọi thời cơ.

Thiển Thâm nhún mi lại, rất thoải mái phát phát tay: “Kiểm Tô Bạch Đạm không cần làm phiền tới Tạ Tranh, cậu muốn anh ta xuất hiện trên tạp chí của cậu, mình giúp cậu là được.”

Từ đầu đến cuối bữa cơm, Nguyệt San từ khởi đầu là nhân vật chính đến cuối cùng căn bản chỉ là một người không có cảm giác đang tồn tại, khi Tuyên Hồng đến bữa tiệc này có thu hoạch bất ngờ từ phía Thiển Thâm, vui mừng đến thế nào thì khỏi phải nói, nhìn thấy Thiển Thâm so với nhìn thấy chị em ruột còn gần gũi hơn, làm sao còn có chút bộ dạng hà khắc nào nữa, nếu không có Tân Từ ngồi đó, cô ấy đã sớm không thèm để tâm đến cô người mẫu như Nguyệt San đang tha thiết mong đợi cô trả lời rồi.

Nguyệt San cũng được tính là một người cố gắng duy trì vẻ bình thản, mắt thấy tâm huyết bao lâu nay của mình ở nửa đường lại bị nhờ mất bởi một con ki đà cản mũi, nhưng mà trên mặt tuyệt nhiên không hề lộ ra vẻ không vui, trước lúc đi còn có chút thân thiết đi theo Thiển Thâm chào tạm biệt.

Thiển Thâm không thể lái xe, Tân Từ uống rượu cùng không thể lái xe, hai người bắt taxi về nhà.

Khí trời đã lạnh rồi, Tân Từ mở cửa sổ, để gió thổi cho chính mình tỉnh rượu, Thiển Thâm dựa vào trên ghế ngồi nhắm mắt nghỉ ngơi, trong xe chỉ có tiếng radio đang phát nhạc thị trường, không biết là ngôi sao ca nhạc của Hồng Kông hay Đài Loan đang ngâm nga.

Tân Từ tháo kính mắt xuống, ánh mắt bị gió lạnh thổi vào phát đau, vẫn không muốn nhắm mắt, anh biết người bên cạnh chỉ giả bộ nghỉ ngơi, bởi vì anh có thể cảm thấy hô hấp trên người cô ấy vẫn căng thẳng.

“Hôm nay, biểu hiện của em rất tốt.”

Mí mắt Thiển Thâm giật giật, nhưng không mở mắt ra, trong giọng nói của cô ẩn chứa ý cười nguội lạnh: “Biểu hiện của tôi? Tôi biểu hiện cái gì, tại sao tôi không biết?”

“Không phải em rất thành công thu hút toàn bộ sự chú ý của Tuyên Hồng đều chuyển hết lên trên người mình sao?” Tân Từ bình tĩnh nói.

“Anh cho rằng tôi có ý?” Tiếng nói của Thiển Thâm đột nhiên hạ thấp vài phần: “Tôi cũng không biết anh sẽ cùng bọn họ đi vào trong đó ăn cơm.”

“Ah.” Tân Từ gục đầu xuống, ngón tay nhẹ nhàng day day phần giữa lông mày: “Em không nên đối xử với Nguyệt San như vậy, cô ấy đi trên con đường này không dễ dàng gì, gần đây công ty lại chèn ép cô ấy, cô ấy sốt ruột mới tìm Tuyên Hồng.”

“Những lời này anh nói là có ý gì? A, là nói tôi không nên nói gì, không nên làm gì, cản đường nổi danh của cô ta? Tân Từ, tôi, Lương Thiển Thâm này không phải loại người ăn no cơm không có việc gì làm.” Thiển Thâm đột ngột mở mắt, khí lạnh hiện ra, sắc mặt âm trầm: “Dừng xe! Tôi muốn xuống xe.”

Xe taxi từ từ dừng ở ven đường.

Thiển Thâm có chút cố sức dùng tay trái để mở cửa, lại bị Tân Từ giữ chặt lấy.

“Em muốn làm cái gì vậy?”

Thiển Thâm cười khinh thường nói: “Còn làm gì nữa? Đương nhiên là xuống xe.”

“Muộn như vậy, con đường này rất khó có thể bắt được xe khác.” Tân Từ kéo tay cô lại không cho đi, chợt phát hiện lòng bàn tay cô nóng bỏng giống như bàn là không khỏi sửng sốt: “Tại sao lại nóng hằm hập như vậy?”

Lúc này anh mới phát hiện ra sắc mặt Thiển Thâm rất khó coi, hai má đỏ ửng lên rất không tự nhiên, môi lại càng đỏ tươi quý dị. Tân Từ lập tức đưa tay

lên thử độ nóng trên trán cô ấy, Thiên Thâm muốn tránh về phía sau nhưng lại không tránh được.

Cảm thấy trên trán cô ấy cực nóng, ấn đường Tân Từ khẽ nhíu, không hề nghĩ ngợi lập tức nói với lái xe: “Quay đầu, đi đến bệnh viện gần nhất.”

Thiên Thâm phản ứng lại, vùng vằng thoát hơi tay Tân Từ, lớn tiếng nói: “Tôi không đi bệnh viện, tôi ghét bệnh viện.”

Bác tài khó xử quay đầu lại nhìn đôi vợ chồng trẻ đang cãi nhau âm ỹ.

“Em đang sốt đây này!” Tân Từ lập tức nhanh chóng đóng cửa kính hai bên cửa sổ xe lại, giọng điệu không nhịn được tăng thêm: “Vì sao không nói thân thể em không thoải mái, vừa rồi còn bị gió lạnh thổi như thế. Tôi cũng từng nói trước khi thân thể em khỏe lại không cần ra khỏi nhà, hôm nay nhất định là đi ra mới bị ốm.”

“Tôi tự nguyện, anh quản được sao? Tôi không muốn đi bệnh viện, tôi phải về đi ngủ!” Cho dù thân thể cực kì khó chịu, nhưng Thiên Thâm vẫn không nghe theo không làm theo, hô hấp còn càng nặng thêm, cô thở ra khí nóng, đôi mắt hạnh hung hăng nhìn Tân Từ chăm chăm, ánh mắt vì nhiệt độ tăng cao nên hơi đỏ lên.

Tân Từ nhìn thấy bộ dáng cô ấy như thế này còn cố chấp bướng bỉnh không chịu nghe lời như vậy, cuối cùng không thể lay chuyển được cô ấy đành phải nhượng nhịn: “Bác tài, vẫn tiếp tục đi về phía trước đi.”

Bạn đang đọc truyện *Thử Hối Đẳng Cay Nồng Sâu Thế Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41

Vừa đến cửa nhà, Tân Từ lập tức mở cửa chính ra, quay lại đưa tay ra muốn đỡ Thiên Thâm, lại bị cô vung tay đẩy mạnh ra: “Tôi tự đi được...”

Còn chưa kịp nói xong, trên đùi cô đã lập tức mềm nhũn ra trực ngã nhào về phía trước. Tân Từ nhanh tay lẹ mắt bước lên trước một bước dài đúng lúc đỡ được cô, sau đó cúi người ôm lấy, Lương Thiên Thâm bị anh ta bế lên rất vững chắc.

“Anh thả tôi xuống dưới.” Thiên Thâm từ từ cảm thấy được trên người mềm nhũn không còn chút sức lực nào, đầu càng lúc càng đau đớn, nhưng tính tình vẫn cứng đầu miệng ương bướng nói.

“Bộ dạng em thế này làm sao có thể lên lầu được?”

Tân Từ không để ý đến Thiên Thâm đang giãy giụa cứ ôm cô khur khur đi đến phòng ngủ, vừa muốn đặt cô lên trên giường, nhưng mà nhìn thấy phần lót trên giường của cô ấy, anh hít mạnh một hơi, nhịn không được trầm giọng chất vấn: “Đã là tháng mấy rồi, tại sao em vẫn còn ngủ chiếu?”

Lương Thiên Thâm đã không còn sức để mở mắt ra, mơ mơ màng màng hừ nhẹ nói: “Vì không ai đòi giúp tôi, tôi cũng không biết nệm ở đâu...”

Nhìn cô ấy mệt mỏi như vậy, Tân Từ vội vàng đem cô ấy ôm trở về phòng của chính mình, sau khi buông cô ấy ra, anh sờ sờ lên trán cô ấy, dường như càng nóng hơn.

Tân Từ đắp kín chăn giúp cô ấy, rồi vội vàng tìm cái hộp thuốc trong nhà lấy thuốc hạ sốt ra.

“Uống thuốc đi.” Tân Từ ôm hờ Thiên Thâm vào trong ngực, đem thuốc đưa vào trong miệng cô ấy, bắt cô ấy uống thuốc: “Uống thêm hai ngụm nữa, nếu không sẽ không thể nuốt thuốc xuống được.”

Không dễ dàng mới nuốt được thuốc xuống, anh lại quấn cô thật kỹ trong chăn để toát mồ hôi ra, ngồi trông ở bên cạnh không cho cô ấy đá tung chăn ra, nhìn cô ấy khó chịu vì sốt, mấy sợi tóc trên trán vì dính mồ hôi mà ướt đầm, anh liền lấy khăn mặt lạnh lau giúp cả một chút.

Cả đêm lặp đi lặp lại như thế, khiến cho anh kiệt sức, đến sau nửa đêm nhiệt độ của cô ấy cuối cùng cũng giảm xuống, nhưng mà vẫn không thể ngủ yên được, lông mày nhíu chặt không có giãn ra, trong miệng thỉnh thoảng lại nỉ nong điều gì đó. Mới đầu anh ta không có nghe ra, nhưng sau đó mới phát hiện hóa ra cô ấy đang gọi “mẹ”.

Ngọn đèn đầu giường chiếu tới mờ mờ, ánh sáng lung linh mờ ảo, sắc mặt ửng đỏ của cô ấy đã giảm bớt không ít, lúc này chỉ hơi hơi phớt hồng, trên hàng mi thật dài chợt hiện lên một chút nước mắt khe khẽ rung động.

Tân Từ ngồi ở đầu giường, lấy khăn mặt ở trên trán cô ấy xuống, lại thay bằng một cái khăn lạnh khác. Nếu cứ dùng ở trên mặt cô ấy như vậy, dường như thời gian đều ngừng lại ở đây, khoảng thời gian từng trôi đi kia dường như trong một giây này quay ngược trở về, khoảng cách giữa bọn họ chỉ có một bước, nhưng lại xa tận chân trời.

Còn nhớ ngày đó hai người bọn họ đọc sách ở thư viện, cô ấy xem chưa được bao lâu hai mí mắt đã đánh nhau, chỉ chốc lát sau liền nằm gục mặt xuống quyền sách ngủ. Cũng chỉ có lúc này, anh mới có cơ hội từ từ, cẩn thận, can đảm, tỉ mỉ miêu tả hình dáng của cô ấy. Lúc cô ấy ngủ nhìn cái mũi nhắn nhắn, cái miệng nhỏ nhắn chu lên, tưởng tượng khi cô ấy tỉnh dậy trên mặt có những ngấn hồng hồng, mỗi lần như vậy anh đều không kim lòng được mình cười nhìn dung nhan khi ngủ của cô ấy. Người khác đều nói Lương Thiên Thâm mang trên mình gương mặt của thiên thần, nhưng lại có tâm địa của một con ma nữ. Khi đó nghe xong anh cảm thấy thật buồn cười, Thiên Thiên của anh rõ ràng chính là có gương mặt thiên thần, tâm hồn trẻ thơ. Nhưng mà một nữ sinh có nhiều người theo đuổi như vậy tại sao cuối cùng lại lựa chọn anh ta, anh cảm thấy đó là on huệ của thượng đế.

Ý nghĩ này về cô ấy tan biến sạch khi cô ấy bỏ đi. Cô ấy không phải là on huệ gì, cô ấy rõ ràng chính là kiếp nạn của anh, kiếp nạn không thể tự thoát khỏi được.

“Em nói tôi hận em, hận không thể giết chết em, tôi đang trả thù em, nhưng em lại không hay biết rằng hận em bao nhiêu tôi càng yêu em bấy nhiêu. Tôi không muốn hận em, nhưng mà khi gặp lại em còn có thể thần nhiên đối diện với tôi như vậy, bày ra vẻ mặt vô tội như vậy, giống như người sai trong chuyện đó là tôi, em làm cho tôi không biết làm gì với mối hận trong lòng mình đây?” Anh nhẹ nhàng vén mái tóc dài rối tung của cô ấy lên, nhiệt độ trên mặt cô ấy truyền đến đầu ngón tay lạnh cóng của anh, một đợt cảm giác tê dại thấm vào đáy lòng, anh đột nhiên tỉnh ngộ, vội vàng thu hồi tay lại.

“Thiên Thiên, trái tim của em rốt cuộc làm bằng gì, vì sao em có thể thoải mái buông tay, thờ ơ lạnh nhạt với tất cả mọi chuyện, còn tôi vẫn đang vật lộn trong đau khổ.”

Thiên Thâm mơ mơ màng màng ngủ một giấc, mới đầu đầu vô cùng đau đớn, sau khi uống thuốc xong từ từ không còn thấy khó chịu như vậy nữa, nhưng mà vẫn ngủ không được thoải mái như trước. Trong lúc ngủ mơ màng ánh sáng và hình ảnh đan xen lồng vào nhau, bản thân đang ở trong đó những không biết mơ thấy cái gì, tui thân nấy ngày nay để ở trong lòng, làm cô đột nhiên nhớ... rất nhớ mẹ. Dần dần, nhiệt độ giảm bớt, cảnh trong mơ cũng ổn định lại, nhưng mà dường như có nghe thấy ở xa xẩm đâu đó có tiếng thở dài, khẽ kêu lên “Thiên Thiên”, là ai vậy, là ai còn đang gọi cái tên này của cô.

Cô rất muốn nói rằng, không cần tiếp tục gọi nữa, cô nghe thấy rất khó chịu, rất muốn khóc, nhưng mà cô không có cách nào đáp lại được, chỉ có thể để mặc cho ý thức liên tục mơ hồ, đến tận khi rơi vào trong tầng sâu nhất của giấc ngủ mơ.

Thiên Thâm cảm thấy mí mắt như được khối chì nặng ngàn cân trảm vào, cô mất rất nhiều sức lực mới thoảng mở được một khe hở hẹp. Rèm cửa sổ trong phòng đang khép, chỉ có ánh sáng rất yếu, cô cố gắng động đậy mí mắt thêm một chút, cuối cùng nhìn thấy rõ được cảnh tượng trước mắt.

Đây không phải là phòng của cô, phòng của cô không dùng những đồ dùng có màu sắc xám đen nặng nề như vậy, giường bên dưới thân cũng không phải là giường của cô, trên giường của cô chỉ có trải chiếu, buổi tối lúc ngủ lạnh đến mức cô phải đem một nửa cái chăn lót dưới thân mình nhưng vẫn lạnh run lên, còn cái giường này lại ấm áp mềm mại như vậy, cô còn có thể cảm nhận được mùi thơm ngát sạch sẽ trên chăn. Nhưng mà đại não của cô đang ở trong trạng thái bị bao vây ngừng hoạt động nên nhất thời không nghĩ ra được nguyên do vì sao.

Ngọn đèn mờ ảo phía bên trái thu hút sự chú ý của cô, cô quay đầu, thân mình cũng giật giật theo, không ngờ đụng phải cái gì đó còn cách một lớp chăn. Cô đưa tay trái ra kéo chăn quấn chặt lấy thân mình, đưa mắt nhìn sang, đầu của cô đang u mê đột nhiên tỉnh táo lại.

Tân Từ cởi áo khoác, mặc một bộ quần áo ngủ có kẻ màu vàng nhạt gục ở bên giường, hình như đang ngủ, trong tay anh ta còn cầm một chiếc khăn mặt. Lúc này cô mới phát hiện ta bên cạnh gối của cô cũng có một chiếc khăn mặt, có lẽ khi quay đầu cô đã làm rơi. Còn trên tủ đầu giường có đặt một hòm thuốc, ca nước, một hộp thuốc được mở ra để ở một bên.

Anh ta chăm sóc cô cả đêm sao?

Trong lòng bị cái gì đó va đập vào một chút, sau đó như sóng gợn trên mặt nước từ từ nhộn nhạo tản ra. Trong phòng ngủ im lặng, lúc này dường như là lần yên lặng nhất kể từ khi hai người họ gặp lại đến nay, khí tức trên thân thể anh ta lúc này ôn hòa yên bình như thế, cô không dám tiếp tục cử động nữa, sợ khi anh ta vừa tỉnh dậy liền trở lại về bình thân xa cách bình thường.

Mái tóc tơ sáng màu của anh ta nhìn qua mềm mại trơn tuột, cô không nhận được nhớ lại cái cảm giác dịu dàng thoải mái kia. Có một tiếng nói nho nhỏ ở trong lòng cô đang thúc giục: Chạm vào đi. Thiên Thâm nín thở chậm chậm vươn tay ra, khi đầu ngón tay sắp đụng tới liền rụt rụt lại, đợi đến khi xác định anh ta vẫn còn đang ngủ mới dám nhẹ nhàng chạm vào.

“Tỉnh rồi sao?”

Người nằm sắp động đậy, Thiên Thâm hoảng sợ vội vàng thu tay về, cả người lập tức vùi vào trong chăn.

Tân Từ ngồi lên trên giường, thấy cô ấy vội vàng chui kín người vào trong chăn liền tiến lên kéo chăn của cô ra: “Đừng trốn vào trong chăn, đi ra cho tôi xem xem có còn sốt hay không.”

Thiên Thâm bất đắc dĩ, nhúc nhích một chút hơi thò đầu ra bên ngoài một chút, lập tức có bàn tay đặt lên trán của cô. Vẻ lạnh lạnh của bàn tay kia làm cô vô cùng thoải mái, Thiên Thâm từ từ nhắm hai mắt chờ anh ta kiểm tra nhiệt độ xong. Tân Từ lo lắng, lại lấy nhiệt kế ra bắt cô đo thử, xác định chính xác nhiệt độ cơ thể đã giảm mới thôi.

Một lần nữa anh ta điều chỉnh chăn giúp cô, hỏi: “Trên người còn có chỗ nào không thoải mái không? Cổ họng có đau hay không, đầu còn đau không?”

Thiên Thâm lắc đầu, cẩn thận mở mắt nhìn anh ta, anh ta đang lo lắng chăm chú nhìn cô.

“Em chờ một chút.”

Tân Tử đem mấy đồ ở đầu giường thu dọn xong, sau đó ra ngoài bưng một ly nước ấm cùng một chiếc bát con tiến vào.

“Trước tiên súc miệng đi đã, tôi nấu chút cháo, em uống chút đi.”

Anh ta đỡ cô ngồi dậy, lấy một cái đệm lớn mang tới để cô dựa vào, sau đó bản thân mình ngồi lên trên ghế bên cạnh giường, cầm lấy bát múc một thìa cháo thổi thổi, đưa đến bên miệng cô.

Thiên Thâm ngẩn ra nhìn một loạt động tác của anh ta, cháo đã tới bên miệng cũng không biết phải há mồm ra.

“Không muốn ăn sao?” Tân Tử khó hiểu hỏi.

Thiên Thâm lập tức há mồm, nhưng mà một giây sau bị cháo nóng bỏng khiến cho không thể nuốt trôi nhưng lại không nhả ra.

“Đợi chút... làm sao em lại vội vàng như vậy, mau nhỏ ra.” Tân Tử lập tức vội rút chiếc khăn tay đưa tới bên miệng cô.

Thiên Thâm nhìn anh ta chăm chăm cuối cùng vẫn đem ngụm cháo kia nuốt xuống, sau đó mới thở ra một hơi. Tân Tử không biết phải làm sao, đành phải lại đi rót cho cô một ly nước lạnh. Sau đó, lại bón cho cô một lúc, anh ta kiên nhẫn thổi một lúc lâu mới để cho cô ăn.

Không khí có chút quái dị, không thể nói rõ tốt hay không tốt, một người bón, một người ăn, nhưng cả hai đều không nói chuyện, Thiên Thâm không muốn nói những lời khó nghe làm hỏng bầu không khí, còn Tân Tử cũng không biết đang suy nghĩ điều gì.

Đến khi một bát cháo đã gần tới đáy, Tân Tử mới mở miệng: “Trời lạnh như thế này còn ngủ chiếu, mời đi tới lại từ chối, thể chất yếu như vậy còn không ngoan ngoãn ở nhà dưỡng bệnh còn đi lung tung khắp nơi, em không lo lắng cho thân thể của mình chút nào sao?”

“Không sao đâu, dù sao tôi ở nhà sống hay chết cũng không phải việc của anh.”

Nghĩ đến chuyện mấy ngày liên tiếp anh ta không trở về nhà cô liền bốc hỏa, một chút dịu dàng vừa rồi lập tức lùi lại phía sau.

Tân Tử biết cô đang bực bội, liền không dám đổ thêm dầu vào lửa nữa, chỉ nói: “Tốt xấu gì đi ấy cũng có thể chăm lo ba bữa cơm cho em, ngay cả cơm em cũng không nấu được lại ở nhà như vậy bộ muốn làm cho mình chết đói hay sao?”

“Ai nói tôi không biết nấu cơm!” Nếu không ở trên giường, nhất định Thiên Thâm đã giậm chân rồi.

Tân Tử lộ ra vẻ mặt không tin: “Em biết?”

Thiên Thâm liếc mắt nhìn bát cháo của anh ta, có chút đắc ý nói: “Kỹ thuật nấu nướng của tôi so với anh còn giỏi hơn nhiều, có lẽ những việc nhà khác tôi không thông thạo lắm, nhưng mà nấu nướng tôi đã từng nghiên cứu đằng hoàng.”

Tân Tử thấy cô ấy nóng lòng khoe ra bộ dáng của mình, không khỏi bật cười: “Tại sao tôi chưa từng nhìn thấy em làm những việc này?”

“Là anh không cho tôi làm, nói mới nhớ, chúng ta đều ăn cơm ở bên ngoài nhiều, làm cũng vô ích.”

Tân Tử cup mắt xuống, suy nghĩ một chút, thấp giọng nói: “Khi nào thì em nấu một lần cho...”

Một tiếng chuông vang lên.

Tân Tử dừng lại, buông cái bát đang cầm trong tay ra: “Tôi đi mở cửa.”

Thiên Thâm nhìn theo bóng anh ta đi ra khỏi phòng, thầm nghĩ vừa rồi rốt cuộc anh ta muốn nói điều gì? Không biết là tên chết tiết nào, lại biết chọn thời điểm như vậy.

Lát sau, cái tên “chết tiết” kia lại chạy lên lầu đứng trước mặt cô, vừa nhìn thấy cô đã nói những lời vô cùng đáng ghét: “Tại sao bộ dạng em lại như quỷ thế này?”

Thiên Thâm sùng sốt, lập tức hiểu ra bộ dạng mình bây giờ nhất định rất khủng khiếp, theo bản năng cô đưa tay lên vuốt vuốt tóc, tên “chết tiết” kia còn nói: “Đừng vội vàng, bộ dáng gì của em tôi còn chưa từng thấy qua, đừng làm khổ bản tay bị gãy nữa.”

“Cậu nói duyên thuyên nhiều như vậy bộ muốn chết à!” Thiên Thâm ăn được chút cháo cảm thấy sức lực hồi phục lại không ít, liền lấy ra một phần ba công lực quát Nghê Uyên.

Tân Tử đứng ở phía sau Nghê Uyên, liếc mắt một cái nhìn hai người, thân nhiên nói: “Hai người cứ nói chuyện đi, tôi đi ra ngoài trước.”

Nghê Uyên tự động đem một đồng quả tặng đặt lên trên mặt đất, ngồi lên trên ghế bên cạnh giường nhìn Thiên Thâm đau lòng nói: “Em nhìn em kia, biết thể trạng mình yếu ớt, còn tự hành hạ mình hết lần này đến lần khác. Hay là, họ Tân kia ngược đãi em? Không được, tôi phải đưa em đi gặp bác sĩ.”

“Cậu nói đủ chưa vậy, tôi không muốn đi bệnh viện, chỉ mệt mỏi một chút, nghỉ ngơi là khỏe rồi.” Thiên Thâm miên cưỡng rút vào trong chăn, lườm anh ta một cái.

Nghê Uyên nhìn quanh bốn phía, vừa rồi khi đi vào anh ta đã cảm thấy có chút kì quái, hiện tại anh ta đột nhiên hiểu được chút kì quái đó ở chỗ nào.

“Em ngủ chung một phòng với anh ta?” biểu cảm trên mặt Nghê Uyên có chút cứng ngắc, trong căn phòng này có hơi thở đàn ông rất rõ ràng.

Thiên Thâm biết thừa anh ta đang hiểu lầm, nhưng cô cũng chẳng muốn tốn nước bọt giải thích, dù sao anh ta cũng muốn cô ly hôn với Tần Tử, nghe nhiều đến mức lỗ tai cô phải đóng thành kén: “Cậu tới để xem tôi và anh ta có phải ngủ chung một phòng hay không à?”

Nghê Uyên phục hồi về tươi cười, nịnh hót nói: “Đương nhiên không phải, tôi thật sự lo lắng cho em, nhìn không được nên tới thăm em. Nghe nói lần đó bị tai nạn thật sự rất nguy hiểm, may mà em không có việc gì.”

“Việc này cậu có nói cho ‘ông già’ không?”

“Không có, có điều... cho dù tôi không nói, đại khái ông ấy cũng có thể biết, chỉ làm bộ như không biết thôi.” Nghê Uyên vội vàng biện bạch cho chính mình.

“Hừ, ai thèm để ý tới ông ta, đừng tới quấy rầy tôi là tốt rồi.” Thiên Thâm lạnh giọng nói.

Nghê Uyên nhìn cô, vẫn biết những lời sắp nói sau đây có thể sẽ làm cho cô ấy càng lạnh nhạt với mình hơn, nhưng vẫn phải nói.

Anh ta cân nhắc, nói: “Tháng sau chính là đại thọ 80 tuổi của bà ngoại em. Ông ấy muốn tôi hỏi em một chút, em có đi hay không, nếu em không muốn đi vì có ông ấy, ông ấy sẽ không đi, em đi thăm bà ngoại, dù sao bà cũng lớn tuổi...”

Thiên Thâm quát lạnh ngắt lời anh ta: “Nghê Uyên, những chuyện này từ khi nào đến phiên cậu được xía vào sao?”

Sắc mặt Nghê Uyên tái nhợt, lập tức ngồi thẳng người, không dám nói thêm một câu nào nữa.

“Tôi thân thiện với cậu, nhưng không có nghĩa là tôi quên cậu là ai, cũng không có nghĩa là trong lòng tôi ưa thích cậu nhiều. Cậu trở về nói với ‘ông già’, đừng tưởng rằng thay tôi trừ sạch những người đó liền cho rằng có bao nhiêu ân huệ đối với tôi, bảo ông ấy sau này bớt lo chuyện của tôi đi.” Thiên Thâm dường như không muốn nói thêm gì với anh ta nữa, nhắm hai mắt lại.

“Thiên Thâm, em đừng đối xử với tôi như vậy có được không, sau này tôi sẽ không nói gì khiến em tức giận nữa.”

Đợi một lúc, Thiên Thâm không có phản ứng, Nghê Uyên đành phải đứng dậy, trước lúc đi nói với cô: “Vây em nghỉ ngơi cho tốt, tôi có mang thuốc bổ đến, nhớ phải uống đó.”

Sau khi anh ta đi rồi, Thiên Thâm mới mở mắt ra khe khẽ thở dài.

Tần Tử đi tới, tựa bên cạnh cửa nhìn cô, tâm Thiên Thâm trầm xuống, cô lại nhìn thấy vẻ lạnh nhạt trong mắt anh ấy.

“Không ngờ em rất thân quen với chủ tịch Tạ, lại còn thân thiết với chủ tịch Nghê hơn.”

Thiên Thâm không có sức tranh luận với anh ta: “Anh muốn nói gì cứ việc nói thẳng ra.”

“Không có gì.” Tần Tử vào phòng thu dọn bát đĩa, từ trên cao nhìn xuống nói với cô: “Dưỡng bệnh cho tốt, tôi muốn đưa em tới gặp một người.”

“Ai vậy?”

“Đến lúc đó, em sẽ biết.”

Bạn đang đọc truyện *Thử Hối Đấng Cay Nông Sân Thế Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42

Lần này Thiên Thâm bị ốm có thể nói bệnh đến bất chợt, vốn tưởng rằng nghỉ ngơi tĩnh dưỡng hai ba ngày sẽ không có chuyện gì, nhưng không ngờ mỗi khi đêm xuống liền sốt cao không hạ, lúc tỉnh lúc mê, mới có mấy ngày mà người đã gầy đi trông thấy, khí sắc kém đến mức dọa người, liên lụy đến Tần Tử hàng ngày quan tâm chăm sóc cô sắc mặt cũng tiêu tụy đi rất nhiều.

Tối ngày thứ ba, mặc kệ Lương Thiên Thâm bướng bỉnh như thế nào, Tần Tử kiên quyết dẫn cô tới bệnh viện.

Thiên Thâm hiện tại đã hoa mắt chóng mặt, đầu nặng chân run, người như đang đi trên mây, cả người mềm nhũn như cục bông, Thiên Thâm còn phải diu

đỡ nửa người cô mới đưa cô vào được trong bệnh viện. Nhưng mà lúc này đúng giờ cao điểm của bệnh viện, người đến người đi, ồn ào huyền não, cái mùi thuốc sát trùng của bệnh viện càng khiến cho Thiên Thâm suýt nữa nôn hết chỗ cháo sáng nay mới vắt và uống hết ra.

“Em ngồi đợi một chút, tôi đi đăng ký cho em.”

Tân Từ đỡ Thiên Thâm ngồi xuống một chỗ, lại giúp cô buộc lại khăn quàng cô bị lệch, mới cầm bệnh án tiến vào xếp hàng. Thiên Thâm ghét nhất những chỗ ngập tràn bệnh khuẩn và vi khuẩn như bệnh viện, nhưng không còn cách nào khác vì lúc này một chút sức lực cô cũng không có, không thể tự ý thức suy nghĩ được, làm sao có sức mà tức giận nữa.

Đợi đến khi Tân Từ thoát ra khỏi vòng vây, cầm bệnh án trở lại, Thiên Thâm đang cố gắng nâng đầu lên và mặt khô sở nhìn anh.

Tân Từ nhanh chóng tiến tới, để cho cô ấy dựa vào trên người mình cho vững mới nói: “Được rồi, chúng ta lên trên lầu đợi đi, dựa vào trên người tôi đi từ từ thôi.”

Thiên Thâm nghe xong câu này thiếu chút nữa té xui, còn phải đợi, phải đợi tới khi nào đây. Cô rất muốn nói với Tân Từ, chúng ta đừng đợi nữa, bảo Tiểu Bạch gọi bác sỹ tư nhân đến khám một chút là được rồi, cô thật sự không muốn chịu đựng khổ sở ở trong này. Nhưng mà, cô vẫn còn chưa bị ám đầu, hiểu được lời này trăm ngàn lần không thể nói ra được.

Tân Từ đưa cô lên tới lầu sáu, dựa vào cảm giác của anh ta lần này cô ấy bị sốt cao như vậy rất có thể có liên quan tới chuyện bị tai nạn lần trước, cho nên anh đi đến khoa chấn thương chỉnh hình. Vừa đến lầu sáu, Thiên Thâm còn chưa kịp hít vào liền thở mạnh một hơi – chỗ này gọi là người đồng như kiến a, thử hỏi tại sao trong một ngày lại có nhiều người què tay gãy chân như vậy?

Tân Từ cảm thấy được người bên cạnh đang cực kì mất kiên nhẫn, vội kiên nhẫn trấn an cô ấy: “Chỗ này hơi đông người, em nhẫn nại một chút, khám bệnh xong chúng ta liền lập tức đi về.” Nói xong lại nhìn xung quanh, tìm kiếm chỗ trống.

Lúc này Thiên Thâm đã không có thời gian chú ý đến việc Tân Từ dịu dàng khác thường như vậy, đầu đau đớn vô cùng, cô trả lời lầy lẹ “uhm” một tiếng rồi mềm oặt dựa vào trên người anh ta. Tân Từ có chút vội vã, tay Thiên Thâm lạnh vô cùng, hô hấp vừa nặng vừa nóng, đang gắng sức dựa vào người anh. Thình thoảng anh lại xem xét xung quanh, cuối cùng cũng phát hiện ra cách đó không có ai đang đứng đây, vội vàng đỡ Thiên Thâm đi qua đó ngồi xuống.

Sau khi ngồi xuống Thiên Thâm thở phào nhẹ nhõm, những vẫn cảm thấy toàn thân khó chịu, tức ngực khó thở, đầu chìm vào hôn mê gập gù. Tân Từ vội vàng ngồi nửa người xuống trước mặt cô ôm lấy cô, để cho đầu của cô gối lên trên đôi vai mình.

Thiên Thâm tựa lên trên vai Tân Từ, tuy rằng tư thế khó chịu một chút, nhưng rốt cuộc có cái để dựa vào buồn bực trong lòng liền biến mất. Mùi thuốc khử trùng đáng ghét trong bệnh viện dần dần bị mùi thơm ngọt sạch sẽ nhàn nhạt trên người Tân Từ cuốn đi hết, Thiên Thâm dùng sức hít hà, dường như ngửi thấy mùi xà phòng đã từ rất lâu kia, rất nhẹ nhưng cũng rất dễ chịu, trong thoáng chốc Thiên Thâm không nhận ra bây giờ đang là thurở nào rồi.

“Rốt cuộc anh dùng thứ gì để giặt quần áo vậy?” Thiên Thâm nhắm mắt lại, từ từ mở miệng, hỏi một câu không đầu không đuôi.

Tân Từ đang chú ý đến màn hình hiển thị tên, bỗng nhiên bị Thiên Thâm hỏi như vậy ngược lại không kịp phản ứng ngay lập tức, sau một lúc lâu mới đáp: “Bột giặt.”

“Trước kia anh cũng dùng bột giặt sao?” Thiên Thâm lại ngửi một chút, hương vị này khiến cho cô cảm thấy an tâm dị thường, trên người dường như cũng chẳng còn khó chịu nữa.

Tân Từ nghĩ một chút vẫn không hiểu tại sao Thiên Thâm lại hỏi anh ta điều này, những vẫn nói thật: “Trước kia dùng xà phòng.”

Thiên Thâm cúi đầu cười khẽ hai tiếng, nhưng mà nghe tiếng nói vẫn rất yếu ớt, thì thào: “Em tưởng rằng hiện tại anh đã đổi sang nước giặt cao cấp Cổ Long rồi, không ngờ vẫn là hương vị này.”

Trong lòng Tân Từ có chút gai gai, Thiên Thâm ở rất gần anh, hơi thở ấm áp đảo qua cổ anh, từ xưa đến nay cô ấy cố chấp ngang ngược, nhưng mà chẳng biết tại sao những lời nói hiện tại của cô ấy lại ẩn chứa một chút đau buồn lẫn lẫn, lại nghe cô ấy yếu ớt nói tiếp: “Anh nói xem, có phải chúng ta đặc biệt có duyên với thương tổn xương cốt không? Lần trước em đau chân, lần này ngã gãy tay, lần trước anh cõng em đi bệnh viện, lần này đỡ em tới bệnh viện.”

Mà cái lần trước kia, đã là chuyện tám năm về trước.

Cảm xúc trong lòng anh nhấp nhô, lại không nói một lời, thay vì nói anh không muốn nói, không bằng nói anh không biết trả lời như thế nào, Thiên Thâm đại khái là đang bị sốt, nếu không những lời như vậy nhất định cô ấy sẽ không bao giờ nói ra khỏi miệng.

Nghĩ một chút, anh chỉ vỗ nhẹ phía sau lưng của cô ấy, âm giọng khuyên nhủ: “Em khó chịu thì đừng nên nói chuyện. Ngày trước thân thể em vốn đã rất yếu, tai nạn giao thông lần này nếu không điều dưỡng cho tốt e rằng sẽ để lại mầm bệnh, đợi lát nữa để bác sĩ khám bệnh xem sao.”

Thân mình Thiên Thâm cứng đờ, một lát sau mới mơ mơ hồ hồ trả lời.

Tân Từ ngồi ở chỗ này chân dần dần tê dại, Thiên Thâm tựa vào vai anh dường như đã im lặng đi rất nhiều, anh cũng không nhúc nhích. Cũng may một lát sau cuối cùng cũng đến lượt của bọn họ, Thiên Thâm không quá tình nguyện bị đưa đến trước mặt bác sĩ, con mắt nửa nhắm nửa mở nhìn cái áo khoác trắng kia.

Bác sĩ nhìn qua bệnh án của Thiên Thâm một chút, hỏi: “Từ lúc bị tai nạn giao thông đến giờ, thạch cao vẫn chưa tháo ra?”

“Đúng vậy, phải qua một tuần nữa mới có thể tháo ra.” Tân Từ trả lời thay.

Bác sĩ quan sát sắc mặt Thiên Thâm lại hỏi: “Đã tỉnh dưỡng gần hai tháng rồi, bình thường có uống thuốc đúng giờ hay không?”

Tân Từ cúi đầu nhắc lại cho Thiên Thâm nghe một lần: “Chỗ thuốc kia em có uống đúng giờ không?”

“Thuốc gì vậy? Hình như có uống chút chút.” Thiên Thâm nhú nhú mày, nghi hoặc nhìn bác sĩ.

Sắc mặt Tân Từ khề biển, không ngờ thậm chí ngay cả thuốc cô ấy cũng không uống. Còn bác sĩ dường như hiểu rõ rồi, nữ bệnh nhân này đại khái không nghĩ ngợi tỉnh dưỡng cho tốt, vì thế lại hỏi: “Ngoại trừ gãy xương, trên người còn có tổn thương gì hay không?”

“Có vài chỗ.”

“Sau bao lâu thì đụng vào nước, có để chạm vào vết thương hay không?”

Tân Từ đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, vội hỏi Thiên Thâm: “Lúc đó có phải em trộm tắm rửa hay không?”

Thiên Thâm sùng sốt, choáng váng một lát mới hiểu được đã bị lộ tẩy rồi, đành phải nói vòng vo hai câu: “Trên người khó chịu nên tắm một chút.”

“Không phải tôi đã bảo em không được tắm sao?” Tân Từ sốt ruột, giọng nói không khỏi nặng thêm.

Thiên Thâm giãy giụa ngồi thẳng dậy, cố gắng trừng mắt nhìn Tân Từ thêu thảo nói: “Tôi thấy không đau mới đi tắm qua, ai biết sẽ bị sốt, ngủ hai ngày là khỏe rồi, tôi liền cho rằng không có việc gì, cứ yên tâm tắm sạch.”

Tân Từ không nói nên lời mấp máy môi, muốn nói lại thôi, nhìn bộ dạng ngồi lắc lư lão đạo của cô ấy cũng không muốn nói thêm điều gì nữa, quay đầu hỏi bác sĩ: “Bác sĩ, ông xem bây giờ nên làm sao?”

“Chỉ sợ tỷ lệ bị nhiễm trùng rất cao, trước mắt cứ đưa cô ấy đi thử máu đã.” Bác sĩ vừa viết giấy xét nghiệm, vừa có chút không hài lòng nhìn Tân Từ nói: “Anh là chồng của cô ấy, vợ của mình có uống thuốc hay không cũng không biết, hiện tại anh có bức mình với cô ấy cũng vô dụng, hai ngày tới chăm sóc cô ấy cho tốt.”

Tân Từ cúi đầu trả lời, nhận lấy giấy xét nghiệm, cùng Thiên Thâm đi thử máu, đại khái vừa rồi cô đem chút sức lực còn sót lại ra cãi nhau hết, hiện tại đặc biệt ngoan ngoãn ngã vào trong lòng Tân Từ không kêu một tiếng.

Khi có kết quả kiểm tra, quả nhiên như dự đoán của bác sĩ. Thể chất Thiên Thâm vốn không tốt, khi bị thương lại không nghe theo lời dặn của bác sĩ, những bệnh lật vạt tích tụ rốt cuộc cũng bùng nổ, liền biến thành bộ dạng run rẩy như hiện tại.

Truyền dịch là không thể tránh khỏi, nhưng mà Thiên Thâm vừa nghe thấy phải truyền dịch không biết sức lực lấy ra từ đâu, đẩy Tân Từ ra nóng nảy cáu gắt nói: “Không phải anh nói khám xong sẽ trở về sao, tôi không muốn ở đây truyền dịch nữa, cần truyền thì trở về rồi hãy truyền.”

Ở cửa phòng truyền dịch, Tân Từ cầm bình thuốc trong tay, muốn tới gần Thiên Thâm, Thiên Thâm liền một mực trốn tránh, không cho anh ta tới gần. Tân Từ biết người đang bị ốm tâm tình không được tốt, không hài lòng một chút liền bùng phát như núi lửa, hiện tại Lương Thiên Thâm chính là điển hình.

Một lúc sau rất nhiều người nhìn về phía bọn họ, Tân Từ đành phải đứng nguyên tại chỗ dịu dàng gọi cô ấy: “Thiên Thâm, hiện tại em cảm thấy rất khó chịu, nhưng mà truyền dịch xong liền đỡ hơn nhiều. Như vậy đi, đợi lát nữa tôi đưa em đi tìm chỗ nào đó thoáng mát để truyền dịch, được không?”

Thiên Thâm quả thật rất khó chịu, cân nhắc mấy lần, lại thấy bộ dáng Tân Từ cầm theo bình nước thuốc rất to chạy theo cũng có chút chật vật, áo khoác sớm đã nhăm nhúm vì bị cô dựa vào, khăn quàng cổ cũng xộc xệch bên dài bên ngắn, nhưng mà, điều thật sự khiến cho Thiên Thâm thôi không vùng vẫy nữa chính là ánh sáng dịu dàng trong mắt anh ấy, nơi đó cũng không có bức mình như cô nghĩ.

Thiên Thâm buông đề phòng xuống đi gần về phía anh thêm hai bước, không thể nào tình nguyện nói: “Chỉ lần này thôi đấy, bắt đầu từ ngay mai tôi muốn ở nhà.”

Sau khi Thiên Thâm treo bình truyền dịch lên, Tân Từ mượn y tá một cái ghế gấp dài, sau đó một tay giơ bình thuốc lên cao đang muốn đưa Thiên Thâm đi ra cửa sổ chỗ cầu thang, Thiên Thâm lại dừng bước hỏi anh ta: “Anh định giờ như vậy đến khi nào tôi truyền xong hay sao? Lúc ấy chắc tay anh tàn phế luôn rồi?” Cô thờ dài một hơi chỉ chỉ vào phòng truyền dịch nói: “Đi vào đó tìm chỗ đi.”

Bọn họ chật vật mãi mới ngồi xuống được một chỗ cạnh cửa sổ, nhưng chỗ này chỉ cho một người nằm, Tân Từ đành phải ngồi trên băng ghế, Thiên Thâm thấy một người cao lớn như anh ta phải ngồi ở trên băng ghế, tâm tình cũng tốt lên không ít, ghé vào bên cửa sổ hít thở không khí tươi mới mát mẻ, ý nghĩ căng thẳng nóng nảy cũng dần dần bình tĩnh trở lại.

“Đừng đón gió lạnh quá, sẽ làm bệnh nặng thêm.”

Tân Từ muốn đóng bớt cửa sổ lại, lại bị Thiên Thâm ngăn cản: “Khó chịu lắm, để gió thổi một chút sẽ đỡ hơn.”

Ngồi đối diện với bọn họ là hai mẹ con, đứa bé gái nhìn qua mới chỉ bảy tám tuổi, trên tay cũng đang truyền dịch, nằm gọn trong lòng mẹ ăn cam mẹ cô bé đang bóc. Thiển Thâm nhìn hai người một lúc lâu, Tân Từ nhìn theo tầm mắt của cô, quay đầu lại hỏi cô: “Muốn ăn cam sao? Tôi đi mua.”

“Nhìn tôi giống một đứa trẻ tham ăn sao?” Thiển Thâm từ từ thu hồi tầm mắt, một lần nữa nhìn về phía ngoài cửa sổ.

Vài sợi tóc của cô như bay phất phơ trong gió, cũng tách rời mặt bên trắng xanh của cô, dung mạo của cô nhàn nhạt như bức tranh thủy mặc dưới ngòi bút của một danh họa bậc thầy, đẹp khó có thể diễn tả bằng lời.

Anh rất muốn cho gọn sợi tóc vào cho cô, nhưng bàn tay muốn vươn ra lại thu nắm lại vài lần, cuối cùng vẫn nắm thành quyền thật chặt đút vào trong túi áo.

“Năm tôi mười tuổi, sức khỏe của mẹ càng lúc càng kém, cả năm đó tôi đã coi bệnh viện gần như là nhà của mình. Khi mẹ truyền dịch, tôi liền ngoan ngoãn ngồi bên cạnh đọc sách, nếu mẹ thấy buồn, tôi sẽ đọc tiểu thuyết cho mẹ nghe. Tôi cũng không biết rốt cuộc mẹ bị bệnh gì, bác sĩ cũng không tìm ra nguyên nhân, chỉ nói là u uất sinh bệnh.” Cô nói rất nhẹ, giống như tiếng đàn hạc ngâm nga, ánh mắt của cô ấy giăng đầy sương mù, chỉ thỉnh thoảng nhẹ nhàng chậm chạp chớp chớp mắt: “Đến tận ngày ấy, tự tay mẹ kết thúc tính mạng của mình. Tôi căm ghét bệnh viện, bởi vì mỗi lần đến bệnh viện đều sẽ phát sinh những chuyện không tốt, như vậy khiến cho tôi rất đau khổ. Ngoại trừ lần đó anh đi cùng với tôi.” Cô cười yếu ớt, dung mạo tiêu tụy trước mặt trong nháy mắt sinh động hẳn lên.

Một lúc lâu Tân Từ vẫn không nói lên lời, Lương Thiển Thâm trước mắt làm anh thấy xa lạ lại quen thuộc.

Xa lạ, vì khi cô ấy bị tai nạn, ở ngoài phòng bệnh Cố Cảnh Nhiên có nói với anh: Cậu không hiểu Thiển Thâm, giữa hai người có tồn tại khoảng trống tám năm. Nếu cậu không thương cô ấy, chỉ vì tám năm trước không cam lòng mà trói buộc cô ấy ở bên cạnh mình, Tân Từ, cậu không phải là đàn ông.

Quen thuộc, vì hôm nay cô ấy dường như đã quay trở lại tính tình của Thiển Thiển hay chơi đùa với anh, sẽ nỏ cáu, sẽ oán hận anh, còn nói những chuyện trước kia của cô ấy với anh.

Anh không nói lời nào, anh sợ rằng nếu làm như vậy cô ấy sẽ biến mất ngay sau đó.

Bị bệnh không chỉ làm cho thân thể người ta suy nhược, còn có thể làm cho tình cảm của người ta trở nên mỏng manh. Dây thần kinh tình cảm nắm trong tay kia thật sự nhỏ đến mức không thể nhỏ hơn, vì thế, một vài việc nhỏ đều có thể khiến cho người ta cảm động đến mức cánh mũi cay cay, còn có thể che lấp khoảng trống giữa hai người.

Thiển Thâm có thể cảm nhận sâu sắc được tại sao trong phim truyền hình khi nữ nhân vật chính vì muốn cứu vãn tình cảm sắp mất đi sống chết gì cũng không để ý cứ làm tổn thương thân thể của chính mình, quả đúng thật chiều này lần nào cũng là biện pháp giải quyết rất hữu hiệu.

Không tiếp tục thuê người giúp việc đến chăm sóc, vì chăm sóc cô, một tuần anh ta không đến công ty, có những tài liệu gì tất cả đều bảo thư kí đưa tới, xem xét xong lại bảo cô ấy mang về. Còn cô lại sống cuộc sống của kẻ lười, hơn nữa còn không lo không buồn, có người bung com lên cho cô, cũng sẽ nhắc nhở cô uống thuốc đúng giờ, quy định thời gian ngủ mỗi đêm của cô, trước khi đi ngủ anh ta sẽ dùng mu bàn tay kiểm tra nhiệt độ cơ thể của cô, lại nói chúc ngủ ngon với cô. Mỗi lần như thế cô lại có những ý tưởng không nghiêm chỉnh, được người chăm nom như vậy cũng thật quá tốt.

Mấy ngày này, là những ngày ảm áp và bình yên nhất kể từ sau khi kết hôn của bọn họ, không ai nói móc ai, cũng không ai nói năng lỗ mồm, lại càng không có người ở bên ngoài tiến tới quấy rầy, hai bên dường như cũng có ý không muốn làm hỏng cảm giác bình yên khó có được như vậy. Cô thử oán trách oán hận thời kì này thật nhàm chán, anh ấy cũng cười bao dung, sau đó tiếp tục mát xa giúp cô.

Buổi tối lúc ngủ, Thiển Thâm mở to mắt ngẩn ngơ, cô không hi vọng xa vời có thể quay trở lại như trước kia, nhưng cứ tiếp tục sống như thế này được ngày nào hay ngày đấy.

Nhưng cô vẫn đủ tỉnh táo, tay cô cuối cùng cũng sẽ lành, bệnh của cô cũng sẽ khỏi trong một ngày nào đó, cuộc sống như vậy cuối cùng cũng sẽ đi đến hồi kết.

Bạn đang đọc truyện *Thử Hỏi Đấng Cay Nông Sâu Thế Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43

Cuối cùng tay phải của Lương Thiển Thâm cũng đã lành lại, lúc không còn phải đeo thạch cao nặng nề nhất thời cũng có chút không quen, có điều từ nay về sau khi mặc quần áo không cần phải đốc hết sức bình sinh nữa, ăn cơm cũng không cần hành hạ tay trái của mình, Thiển Thâm cảm thấy vẫn rất đáng vui mừng. Điều tiếc nuối duy nhất phải kể tới chính là chính thức chấm dứt cuộc sống sâu lười, sinh hoạt lại quay trở về đúng quỹ đạo, có lẽ buổi sáng thức dậy lại mặt đối mặt với một căn phòng lớn không bóng người, buổi tối lại ăn cơm qua loa ở bên ngoài rồi về.

Sau khi trở lại làm việc Thiển Thâm cảm thấy đang trên bờ vực khủng hoảng, có nguyên nhân tất có kết quả, cô chưa bao giờ cảm thấy hóa ra xử lý các

vụ án lại là một chuyện đáng sợ như vậy. Gia Nỵ nhìn thấy Thiển Thâm dần dần trở thành một người điên cuồng trong công việc không khỏi lo lắng, nhưng mà những lời cô nói căn bản sẽ không thể lọt được vào tai Thiển Thâm, như thế này cô chỉ còn cách lên lút mách lẻo với anh trai.

Vì thế, một ngày cuối tuần, cuối cùng Lương Thiển Thâm cũng có thể ngủ liền một mạch đến khi mặt trời lên cao, dường như mặt trời đã quá trưa rồi, ánh nắng chiếu chếch qua khung cửa sổ tiến vào trong phòng khách không nhiễm một hạt bụi, Thiển Thâm mơ mơ màng màng chậm chạp đi từ trên lầu xuống dưới nhà, Tần Tử đang ngồi ở trong phòng khách nhìn Laptop rất nghiêm túc gõ gõ gì đó, quanh thân mình được phủ một vàng sáng màu vàng nhạt, Thiển Thâm đang mù mờ nhìn thấy không khỏi thất thần.

Tần Tử nghe thấy tiếng động, ngẩng đầu nhìn lại, không khỏi sững sờ: “Tại sao lại không đi dép vào, vẫn còn muốn truyền dịch nữa sao?”

Anh đứng dậy mang theo một đôi dép đặt ở trước mặt Thiển Thâm, thấy cô ấy còn đang đứng trên bậc thang ngăn người, cười khê nói: “Vẫn lơ mơ ngủ sao?”

Thiển Thâm bừng tỉnh, tiếp theo giả bộ vuron vai, ngáp một cái, bộ dạng uể oải đi xuống xô đôi dép lê kia vào, vừa đi vừa dụi mắt: “Tôi vất vả chăm chỉ làm việc, ngủ nhiều một chút cũng là đền bù cho chính mình.”

“Tôi nghe em gái nói gần đây em rất liều mạng, mới khỏi bệnh vẫn cần phải chú ý đến sức khỏe của mình.” Tần Tử rót chén nước giúp Thiển Thâm, lại xoay người tiến vào phòng bếp.

“Tôi không cố gắng làm việc, làm sao có thể nuôi sống bản thân được?” Thiển Thâm vừa uống vừa phản đối.

Tần Tử im lặng một lát, dường như cười nhẹ một tiếng: “Hiếm khi thấy em nghĩ như vậy.”

Vừa dứt lời, không khí cứng lại, thời gian dừng trôi, hai người cùng lúc đều im lặng. Thiển Thâm nhìn chăm chăm hình ảnh bản thân phản chiếu qua chiếc chén thủy tinh về mặt ngơ ngơ ngẩn ngẩn, nhưng ngay sau đó nở nụ cười lạnh nhạt, hay lắm, cô tự chụp mũ chính mình.

Tần Tử từ trong phòng bếp đi ra, trong tay cầm một bát mì Ý, về mặt Thiển Thâm lạnh nhạt như không nhìn thấy anh ta, cầm đũa lên lập tức ăn luôn. Tần Tử ngồi xuống đối diện cô, nhìn cô ấy đang ăn rất buồn chán, suy nghĩ một lát sau đó nói: “Buổi chiều đi cùng tôi ra ngoài một chuyến nhé.”

“Đi đâu?”

“Lần trước tôi nói muốn dẫn em đi gặp một người, hôm nay đi thôi.”

Thấy cô ấy đã uống xong chén nước, vừa định rót giúp cô ấy, cô ấy nhanh nhẹn né khỏi tay anh đứng dậy tự rót cho mình.

Thiển Thâm cầm chén nước đi lên lầu, tùy tiện trả lời: “Uhm, ăn không vào, tôi đi thay quần áo.”

Tần Tử nhìn chăm chăm bàn tay phải trống rỗng, nở nụ cười cô đơn.

Hiếm thấy hôm nào đẹp trời như hôm nay, thoát khỏi chiếc áo khoác nặng nề, Thiển Thâm mặc lên mình một chiếc áo gió sáng màu, tự soi gương, thờ dài, ngủ không đủ giấc ngay lập tức đã hiện lên trên mặt cô, cho dù là mỹ nữ cũng khó che dấu được vẻ mặt tiêu tụy, trang điểm qua một chút bù đắp thêm chút thần thái, Thiển Thâm lại chọn một túi xách nhỏ màu trắng lúc này mới xuống lầu.

Tần Tử không ở trong phòng khách, Thiển Thâm đang muốn gọi với lên trên lầu, chuông cửa vang lên.

Ai lại đến đúng lúc này chứ?

Thiển Thâm chạy đi mở cửa, lại giật mình khi nhìn thấy cái khuôn mặt hiện lên trên màn hình điện báo, thật sự là chuyện tốt thì chẳng thấy đâu, chuyện xấu cứ tới dồn dập không để cho ai được yên ổn. Thiển Thâm nặng nề ấn lên trên nút mở cửa, dù vội những vẫn đứng ung dung ở trước cửa đợi người đó tiến vào.

Nguyệt San cúi đầu đẩy cửa ra, nhìn thấy trước mặt là một cặp đôi rất đẹp thon dài, hơi sững sờ, vội ngẩng đầu, Lương Thiển Thâm hai tay vòng trước ngực tươi cười thanh nhã nhìn cô ta: “Ngọn gió nào thổi Dịch tiểu thư tới đây vậy?”

Sắc mặt của Nguyệt San so với người vừa mới ôm dậy như cô trông cũng không tốt hơn bao nhiêu, cô ta cười dịu dàng, nhìn trang phục của Lương Thiển Thâm như chuẩn bị đi đâu, khê giọng nói: “Ngại quá, tôi không ngờ cô chuẩn bị đi có việc.”

Thiển Thâm cũng không mời cô ta vào nhà, tươi cười nhưng giọng điệu ‘hòa nhã’ nói: “Không phải tôi, là chúng tôi, Tần Tử muốn đưa tôi đi ra ngoài, nếu cô tìm anh ấy e rằng mất công rồi.”

“Không.” Khuôn mặt mịn màng nhỏ nhắn của Nguyệt San đỏ bừng lên, mái tóc dài màu hạt dẻ bị gió thổi tung lên, cô ta nhìn Thiển Thâm muốn nói lại thôi, ánh mắt lóe lên, cuối cùng cũng nói: “Tôi tới tìm cô.”

“Hà? Tìm tôi?” Thiển Thâm hết sức kinh ngạc, nhưng mà trên mặt từ đầu đến cuối vẫn không hề thay đổi, trong lòng lại âm thầm đau đớn nghĩ lát nữa sẽ không xuất hiện cảnh tượng cầu huyết ‘tình nhân’ đánh ghen với ‘vợ chính’ chứ? (cầu huyết là gì vậy các nàng -?)

Nguyệt San khịt khịt mũi, cực kỳ giống một chú thỏ con đáng thương, ánh mắt cô nhìn Thiển Thâm dường như sắp chảy nước mắt đến nơi, tâm Thiển Thâm càng lạnh, mờ hồ có dự cảm chẳng lành.

“Lương tiểu thư, rốt cuộc tôi có chỗ nào đắc tội với cô?” Giọng của Nguyệt San mềm nhũn nghèn nghẹn không ngừng run rẩy, rất ai oán: “Vì sao cô lại bảo chủ tịch Tạ vui đập tôi?”

Trên đầu Thiên Thâm giống như bị giáng trúng một gậy, rất đau nhưng có cảm giác như không thể suy nghĩ được, Nguyệt San bị vui đập? Tạ Tranh vui đập Nguyệt San?

Nhưng mà Tạ Tranh vui đập cô ta thì có liên quan gì tới cô?

Tình hình này dường như lệch xa ra khỏi dự liệu trong khuôn khổ suy nghĩ của cô, ngược lại làm cho Thiên Thâm có chút khó xử.

“Tôi biết cô không thích tôi, nhưng mà, tôi thật sự cố gắng rất nhiều mới tiến vào được phạm vi này, tôi...” Dịch Nguyệt San bỗng nhiên nín bật lại, vội vàng lau hai hàng nước mắt đi, cúi đầu đứng ở trước bậc thềm.

Thiên Thâm thấy cô ta bất ngờ im lặng, nhưng trong đầu vẫn đang suy nghĩ về những điều Nguyệt San đang lên án cô, phản ứng chậm mất một giây, đến khi cô đột nhiên hiểu ra, Tân Từ đã đứng phía sau cô rồi.

“Nguyệt San, sao em lại tới đây?”

Tiếng nói của Tân Từ vang lên sau lưng cô, bình tĩnh không có gì lo lắng. Thiên Thâm hít sâu một hơi, từ từ thở ra, chưa quay đầu lại nhưng trên khóe miệng đã ẩn chứa nụ cười nhìn Dịch Nguyệt San, tăng sương trên mặt đã lạnh như băng.

Nguyệt San nhìn Tân Từ nhẹ nhàng cười, không hề còn một chút buồn bã như vừa rồi: “Không có gì, nghe nói Thiên Thâm đã khỏi bệnh, em muốn tới thăm, không ngờ hai người đang chuẩn bị đi ra ngoài, em không quấy rầy nữa.” Cô lại nhìn Thiên Thâm cười nói: “Nhìn sắc mặt cô không tệ, vậy là tốt rồi. Tôi có mang chút đồ đến, nếu không chê xin hãy nhận lấy.” Nguyệt San nói xong liền buông túi quà xuống đi lui ra cửa.

Thiên Thâm quét mắt nhìn ba túi giấy tinh xảo trên mặt đất không nhúc nhích, Tân Từ từ phía sau đi tới cầm chúng xách vào trong phòng khách, sau khi trở lại cứ thế lấy giày trong tủ ra đi vào, khi cúi đầu anh ta do dự một chút, cuối cùng nói: “Gần đây công việc của Nguyệt San không được thuận lợi, chủ tịch Tạ vừa trở về, lại cất hai hộp đồng của cô ấy, tâm tình cô ấy không tốt lắm.”

Tân Từ đứng lên quay đầu lại, trên khuôn mặt trắng xanh sạch sẽ không có diễn cảm gì, chỉ tùy ý xách theo một túi quà tặng đứng ở đó nhìn Thiên Thâm vẫn không nhúc nhích: “Không đi sao?”

Thiên Thâm lại lui về phía sau một bước, ngửa đầu cười khề hai tiếng: “Anh nghe thấy bao nhiêu?”

Tân Từ sùng sốt, khề thở dài không thể nghe thấy, nói: “Dường như là toàn bộ.”

“Anh cho rằng tôi bảo Tạ Tranh vui đập cô ta?” Thiên Thâm kiên quyết đi về phía sofa ngồi xuống, vắt chân liếc xéo anh ta.

Im lặng một lát, Tân Từ bình tĩnh trả lời: “Tôi không có nói như vậy.”

Đồng tử Lương Thiên Thâm bỗng nhiên co lại, dường như muốn đâm thủng khuôn mặt giả vờ hồ hững của Tân Từ kia, một lúc lâu cô mới cười lạnh nói: “Vậy anh nói cho tôi biết cô ta đáng thương như thế nào làm gì? Anh có thể tiếp tục cư xử rõ ràng chút được không?”

Tân Từ một lần nữa cời giày đi đến trước mặt Thiên Thâm: “Thiên Thâm, em nói tôi không tin em, vậy tại sao trước tiên em không giải thích rằng em có làm hay không?”

Ánh mắt Thiên Thâm lúc này có thể tóa lửa, trên mặt lại lạnh lùng không thêm nhìn anh ta: “Nói cũng vô nghĩa.”

Tân Từ cũng có chút kích động: “Chúng ta có thể không nói chuyện như vậy được không?”

Tân Từ cầm lấy túi xách từ từ đứng dậy, mặt cô nhìn Tân Từ không tức giận ngược lại nở nụ cười: “Không nói chuyện như vậy không phải Lương Thiên Thâm.” Cô đẩy anh ta ra, lập tức đi về phía cầu thang: “Tự anh đi gặp người kia đi, tôi không có tâm trạng chút nào.”

Tân Từ nhìn bóng lưng của cô ấy trầm giọng hỏi: “Lương Thiên Thâm! Em có biết tôi muốn đưa em đi gặp ai hay không?”

Bước chân Thiên Thâm tạm dừng lại, đột nhiên chợt nhớ tới lời nói của anh ta khi cô muốn giải thích cho anh ta biết quan hệ của cô và Nghê Uyên, vì thế, cô ăn miếng trả miếng: “Tôi không có hứng thú muốn biết.”

Trên lầu truyền đến tiếng khóa cửa rầm rầm, Tân Từ đứng nhìn cửa phòng trong góc tối, khớp xương tay cầm chiếc túi giấy đã trở nên trắng bệch, sau khi tìm đập dần dần bình tĩnh trở lại, anh mới lấy điện thoại đi động ta bấm một số máy.

“Bác sĩ Từ, tôi là Tân Từ. Được rồi, ngại quá, hôm nay tôi không đến thăm mẹ tôi được... phu nhân của tôi đột nhiên có việc. Làm phiền ngài chăm sóc mẹ tôi, cảm ơn.”

Không quá ngày thứ ba, lần đầu tiên Thiên Thâm rời khỏi giường trước khi Tân Từ vẫn còn chưa thức dậy, mang theo túi hành lý đi Lâm Thành hoàn thành cho xong vụ án cường hiếp vẫn chưa kết thúc. Lần này trong công ty vô cùng cẩn thận, cử một chuyến xe đặc biệt và người chuyên trách đưa Thiên Thâm đến nơi, Gia Ny vẫn rất lo lắng muốn đi cùng với cô, lại bị Thiên Thâm ngăn lại, cô sợ chẳng may cô và cô ấy nói chuyện tới Tân Từ, cảm

xúc của chính mình sẽ bị mất kiểm soát.

Trên tòa án, Lương Thiển Thâm gặp phật giết phật, gặp ma giết ma, kẻ nào ngăn cản nhất định phải chết, hết lần này tới lần khác tác phong tao nhã, lời nói khéo léo, nét mặt già nua của luật sư phản biện đồ bùng lên không thể nói vài câu phản bác lưu loát.

Một trận chiến nữa lại giành thắng lợi, người nhà nạn nhân cảm động đến rơi nước mắt, nắm tay Thiển Thâm mãi không chịu buông ra, liên tục nói: “Tên cầm thú kia cuối cùng cũng phải chịu báo ứng. Thật sự rất cảm ơn cô, luật sư Lương! Con gái tôi ít nhiều cũng có thể lấy lại được công bằng!”

Thiển Thâm khẽ lắc đầu, trong lòng lại hơi chua chát, đi đến trước mặt cô gái bị hại dịu dàng nói: “Em thật kiên cường, có rất nhiều cô gái bị xâm hại không dám đứng ra lên án kẻ phạm tội, nhưng mà em làm được. Không phải sợ, con đường tương lai vẫn còn rất dài, em đừng cảm như vậy, nhất định có thể nhận được kết quả tốt đẹp.”

Tiền người nhờ vả đi rồi, trong tâm Thiển Thâm trăm thứ cảm xúc lẫn lộn, cô làm luật sư, còn có một lý do nữa là muốn đề ép xu thế phạm tội này xuống, bảo vệ chủ nghĩa nữ quyền. Nhưng mà, ở trong xã hội này người bị hại dám chân chính đứng ra lên án kẻ phạm tội cường gian này có được mấy người? Ngay cả chính cô, nếu không phải được gia tộc bảo vệ, không cần cô ra mặt những người đó cũng bị chết rất thảm hại, cô có thể có can đảm đứng ra sao?

Nói cho cùng, ngay cả can đảm đem chuyện này nói cho người cô yêu thương nhất cô cũng không có.

Khi đó cô chỉ liên tục lẩm bẩm nói với chính mình: Mày đã ô uế rồi, anh ấy vẫn sạch sẽ.

“Thiển Thâm”

Thiển Thâm tỉnh lại từ trong trầm tư, không biết từ bao giờ mình đã đứng ngăn người ở ven đường, ngẩng đầu đã thấy Cố Cảnh Nhiên đứng trước mặt, vừa vui vừa buồn nhìn mình.

“Cảnh Nhiên?” Thiển Thâm mù tịt: “Anh ở đây...”

“Đừng hiểu lầm, tôi cũng có vụ kiện phải thẩm tra ở chỗ này.” Cảnh Nhiên cười chỉ chỉ vào tập tài liệu trong tay mình.

Bọn họ tìm một quán trà nhỏ ngồi xuống, Thiển Thâm tùy ý gọi một chén trà Phổ Nhĩ chậm rãi uống.

“Thời tiết lạnh, uống trà nóng cảm giác thật tuyệt.” Thiển Thâm đang cầm chén trà thỏa mãn uống một ngụm, cảm giác ấm áp lan tỏa từ ngón tay đến toàn thân.

Cảnh Nhiên cười híp mắt cũng thưởng thức một ngụm, nói: “Nhìn bộ dạng của em, lại thắng một trận nữa?”

Thiển Thâm cười cười: “Đúng vậy, đối phương cũng không có ý định kháng án. Anh thì sao?”

“Tôi? Tòa tạm dừng, ngày mai tiếp tục.”

Thiển Thâm nhìn anh ta chăm chăm, Cảnh Nhiên bị cô ấy nhìn khiến cho trong lòng sợ hãi, cúi đầu nhìn lại bản thân, hỏi Thiển Thâm: “Làm sao vậy? Trên người tôi có vấn đề sao?”

Thiển Thâm xoay tròn cái chén, cúi đầu đắn đo nói: “Vụ kiện của Tần Tử... Anh không cần để ý quá.”

“Thật ra em đang an ủi tôi thôi. Không có việc gì, em cảm thấy tôi là loại người thua không đứng dậy nổi hay sao? Trên tòa án, thắng bại là chuyện bình thường của nhà binh.” Cảnh Nhiên trái lại không có vẻ đặt như Thiển Thâm, trả lời thoải mái.

“Vậy anh không muốn nói xấu anh ấy một chút trước mặt em sao?” Thấy anh ta thoải mái như vậy, Thiển Thâm cũng không kiêng kỵ.

Cảnh Nhiên cười ha ha, hỏi lại: “Ồ trước mặt em tôi nói xấu cậu ta chẳng phải là tự tìm đường chết sao.”

Nhưng Thiển Thâm không cười nữa, cô vuốt ve hoa văn gốm sứ trên chén trà, dường như những đường vân trên mặt gốm kia là những vết thương trong lòng cô, lúng ta lúng túng hỏi: “Cảnh Nhiên, anh nói xem anh ấy còn yêu em hay không?”

Cố Cảnh Nhiên khẽ giật mình, im lặng một lúc mới nói: “Tôi không nhận ra được.”

Thiển Thâm dường như cũng không để ý đến câu trả lời của anh ta, nở nụ cười tiếp tục nói: “Đại khái em rất để ý đến anh ấy, trái lại vẫn không nhìn rõ một số chuyện.”

Cố Cảnh Nhiên vội vàng cầm lấy tay Thiển Thâm, nói: “Thiển Thâm, tôi vẫn đang ở đây chờ em, chỉ cần em quay đầu lại, tôi...”

Thiển Thâm nhẹ nhàng lắc đầu, rút tay từ trong tay anh ta ra, vỗ vỗ mu bàn tay anh ta, cười khổ: “Cảnh Nhiên, thật ra mẹ của anh nói rất đúng, con người anh rất tốt. Chúng ta đều hiểu rõ sở dĩ cha mẹ quyết định cuộc hôn nhân này, ngoại trừ việc anh thật sự quan tâm tới em, càng coi trọng lợi ích khi hai nhà chúng ta liên hiệp lại. Còn em, không muốn đi trên con đường của mẹ em.”

Tay Cố Cảnh Nhiên nắm chặt lại, con người tuấn mỹ sâu hun hút chăm chú nhìn Thiển Thâm: “Tôi sẽ không để em đi trên con đường của mẹ em, tôi

cũng sẽ không giống như Tần Tử khiến cho em khổ sở như vậy.”

Thiên Thâm cảm lấy cái chén nâng lên gần khoảng cách giữa hai người bọn họ, bình tĩnh nói: “Em và anh, có duyên, nhưng vô phận. Cho nên, anh là tri kỷ tốt nhất của em, nếu không thì sẽ như chén trà kia.”

Bạn đang đọc truyện *Thử Hối Đắng Cay Nồng Sâu Thế Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44

Thiên Thâm ở lại thêm hai ngày, đợi Cố Cảnh Nhiên xử lý xong vụ kiện kia rồi cùng nhau trở về, Cảnh Nhiên lái xe đưa cô ấy trở về công ty luật. Dọc đường đi Thiên Thâm đều ngủ, rõ ràng rất mệt mỏi, bọng mắt tím đen đẹp như mắt gấu mèo.

Xe dừng lại trước cửa công ty luật, Cảnh Nhiên đánh thức Thiên Thâm dậy, Thiên Thâm dường như rất không hài lòng khi có người đánh thức cô dậy trong lúc đang ngủ mơ, cau mày thò đầu ra bên ngoài nhìn xem, uyển chuyển vờn vai một cái vẫn còn không muốn xuống xe.

Cảnh Nhiên thấy bộ dáng đáng yêu này của cô ấy trong lòng rất ấm áp, nhưng mà nghĩ đến sau chuyện lần trước mầm bệnh trong người cô ấy không khỏi được, lần này lại bị ốm lâu như vậy, không khỏi lo lắng nói: “Thật sự mệt như vậy sao, hay là tôi đưa em về tận nhà?”

Thiên Thâm không đồng ý, quay người túm lấy túi hành lý ở ghế sau lên, kiểm tra thấy mấy món đồ tùy thân đều đủ cả, nói: “Không sao đâu, vụ kiện này xong em sẽ nghỉ ngơi lấy sức một hai ngày. Em đi đây, anh đi đường cẩn thận.”

Thiên Thâm mang theo hành lý đứng ở ven đường, nhìn theo Cảnh Nhiên rồi đi mới xoay người đi về phía tòa nhà. Không ngờ, cô vừa quay đầu lại lập tức nhìn thấy hai anh em sắc mặt khác nhau đang nhìn mình.

Tần Gia Ny liên tục đưa mắt ra hiệu về phía cô, giống như khóe mắt đang bị rút gân co giật vậy, mặt Tần Tử không hề biến sắc nhìn cô, ánh mắt thâm trầm.

Ba người đứng tạo thành thế chân vạc, Thiên Thâm không mở miệng, dứt khoát ném thẳng túi hành lý trên mặt đất, mặc cho bọn họ đứng đó nhìn mình chằm chằm. Nhưng mà, nếu so sánh về phần kiên nhẫn thì không ai vượt qua được Tần Tử. Có điều, Thiên Thâm không phải là người yếu kém nhất trong ba người, bởi vì một lát sau Gia Ny đã không chịu được nữa đứng ra giảng hòa.

Gia Ny tiến lên khoác vai Thiên Thâm, oán trách nói: “Lương, tại sao chị đi công tác cũng không nói cho anh của em biết, hai ngày nay anh ấy rất lo lắng...”

“Tiểu Ny, không cần nhiều lời.” Tần Tử ngắt lời Gia Ny, trên khuôn mặt trắng xanh sạch sẽ bình tĩnh không có điểm nào lạ. “Anh về công ty đây.”

Gia Ny cuống đến mức véo Thiên Thâm, Thiên Thâm đau đến mức phải hít sâu vào một hơi, nhưng mà đáng kinh ngạc là vẫn duy trì im lặng, không nói một câu nào. Nói cho cùng nha đầu Tiểu Ny này vẫn đứng về phía anh trai, thấy hết hi vọng liên hưng hăng xoay đầu nhìn chị dâu của cô. Thiên Thâm cắn răng, khuôn mặt hơi có chút dữ tợn nhìn Gia Ny, tiếng nói xuyên qua kẽ răng hung tợn nói: “Tôi ở đó tình cờ gặp được Cảnh Nhiên, tin hay không tùy các người.”

Cô gỡ tay Gia Ny ra, mặt nhăn nhó vội vàng không ngừng xoa cánh tay của mình, nha đầu chết tiệt kia xuống tay cũng thật mạnh, chắc chắn đã bị tụ máu trong rồi.

Tần Tử vẫn chưa đi xa, lúc nghe thấy thế bước chân thoáng tạm dừng lại, rồi lập tức bước nhanh đi đến chiếc xe phía trước, lên xe rồi đi, không nói tiếng nào.

Gia Ny đi theo Thiên Thâm tiến vào văn phòng, vừa đóng cửa lại đã bắt đầu ném bom liên tục: “Chị đi công tác tốt xấu gì cũng nên nói một tiếng với anh của em chứ. Chị có biết buổi sáng hôm đó anh ấy không nhìn thấy chị, hành lý cũng không còn, bộ dạng hoảng sợ như thế nào hay không?”

“Bộ dạng thế nào?” Thiên Thâm thông thả mở Laptop, thành thoi đối phó với Gia Ny.

Gia Ny bị thái độ không quan tâm của Thiên Thâm chọc giận, tiến lên một bước hung dữ gấp mạnh Laptop của cô ấy lại, về mặt đau lòng nói: “Chị đừng làm anh của em sợ có được không, chị biết rõ anh ấy quan tâm đến chị như thế nào, tại sao chị cứ làm khổ anh ấy vậy. Di động không nghe cũng không trở về đúng hạn, lại trở về cùng với cái ông luật sư Cố kia. Anh của em hằng ngày đều chạy tới công ty luật chờ chị trở về, nhưng mà mới vừa rồi chị còn đối xử với anh ấy như vậy, chị muốn anh ấy phải nghĩ thế nào đây.”

Quan tâm đến cô? Lời này tại sao nghe lại khó chịu như thế.

Thiên Thâm đẩy tay Gia Ny ra, mở Laptop lên, thần nhiên nói: “Tôi và anh của cô tự có cách sinh hoạt của chúng tôi. Bây giờ đang là thời gian làm việc,

xin luật sự Tần chó quên thân phận của mình.”

Gia Ny sừng sốt, không ngờ Thiên Thâm sẽ nói thẳng những lời đui khách với cô như thế, đáng vẻ kiêu ngạo tiêu tan quá nửa, nhất thời vẫn chưa kịp phản ứng.

Ngón tay thon dài của Thiên Thâm nhanh chóng lướt trên bàn phím, vẫn không ngừng đầu lên hỏi lại một lần: “Vẫn chưa đi ra ngoài sao?”

“Lương...”

“Nói chuyện cần đề ý đến tình hình, chú ý công và tư rõ ràng.”

Gia Ny hậm hực ra khỏi cửa, cô ấy không có thái độ đứng mực như anh trai của mình, khi đóng cửa dùng sức rất mạnh, Thiên Thâm cảm thấy ngay cả bàn làm việc cũng chấn động theo. Cô ấy vừa đi ra ngoài, Thiên Thâm lập tức đẩy laptop ra, làm sao còn có nửa phần bộ dạng bình tĩnh tự nhiên khi nãy. Cô đứng dậy đi bộ thong thả vòng quanh phòng làm việc, cô không muốn để cho mình thấy yên tĩnh, giống như chỉ cần đột nhiên yên tĩnh cô sẽ không có cách nào suy nghĩ được.

Giữa bọn họ tồn tại một bầu không khí rất kì quái, đi lại xung quanh bầu không khí đó phải cẩn thận, cô thường xuyên cảm thấy ngạt thở nhưng lại không thể dễ dàng phá tan bầu không khí đó. Bọn họ đứng cách nhau xa, nhìn về phía nhau, không ai bằng lòng bước lên phía trước một bước, vờn tay về phía đối phương trước, dường như người đi động trước sẽ vô tình lọt vào một trận tập kích, sau đó tan thành tro bụi.

Cô lấy từ ngăn bên trong của túi hành lý ra một cái tượng gỗ nhỏ, trải qua thời gian mài mòn, hơn nữa chủ nhân của nó chung quy vẫn rất thích cầm nó vuốt ve trong tay, trải qua một thời gian dài những vết khắc vốn rõ nét sáng bóng đã trở nên trơn nhẵn mờ nhạt, sớm đã không nhận ra đó là nét khắc dựa trên dung mạo của cô.

“Nếu anh vẫn còn yêu em một chút hãy lập tức nói cho em biết đi. Cho dù anh có chấp nhận hay không, em cũng sẽ đem tất cả những chuyện năm đó nói cho anh biết.”

Thiên Thâm vừa sờ cái mũi của tượng gỗ vừa nói, sau đó tập trung chăm chú nhìn nó một lúc lâu, cuối cùng cười khổ một tiếng: “Anh vẫn không chịu nói. Đây là cách tra tấn em của anh sao? Để cho em mãi mãi không thể đoán được trong lòng anh đang nghĩ gì, để lại một mình em khổ sở phiền muộn oán giận. Nhưng mà Tần Tử à, em thật sự quá mệt mỏi rồi.”

Nhanh chóng đến giờ tan tầm, Thiên Thâm mang theo túi hành lý chào hỏi sếp trưởng một tiếng rồi đi về trước. Trong lòng lung tung rối loạn, cô cũng không biết hiện tại mình nên trở về đâu, quay về biệt thự, cô không biết mình nên đối diện với anh ta như thế nào, chẳng may bản thân lại không khống chế được cảm xúc miệng nói không suy nghĩ chỉ khiến tình hình càng hồng hồng, nhưng mà quay về nhà mình cô lại cảm thấy làm như vậy trận chiến tranh lạnh này càng không thể cứu vãn được.

Lúc đi ra khỏi thang máy cô vẫn chưa đưa ra được một quyết định chính xác, nhưng mà trong lúc này trước mặt cô đã xuất hiện một người, cô ngừng đầu vừa nhìn, trong lòng lập tức cười lạnh, chuyện về nhà cứ từ từ tính sau đã, bởi vì hiện tại có chuyện cực kì phiền phức đang đợi cô.

Dịch Nguyệt San đeo kính râm rất to chờ ở đại sảnh lầu một, cũng không biết đã đứng ngăn người ở đó bao lâu, cô ta nhìn thấy Thiên Thâm đi ra vội bước lên phía trước chặn đường cô.

Nguyệt San thoáng kéo cặp kính râm xuống, lộ ra đôi mắt tròn lúng như nước, rất cẩn thận đi theo Thiên Thâm nói: “Lương tiểu thư, tôi đặc biệt đứng ở đây đợi cô, chúng ta có thể tìm một chỗ nói chuyện thẳng thắn không?” Nói xong, lại nhanh chóng đeo kính mắt vào, giống như nơi này rất nguy hiểm, khắp nơi đều có paparazi.

Lương Thiên Thâm từ xưa đến nay thống hận nhất chính là kẻ thứ ba, bà di trong nhà kia đã là một kẻ thứ ba to đùng, trước mặt lại là một kẻ thứ ba nhỏ nhỏ. Kẻ thứ ba đã đành, nhưng mà rõ ràng là kẻ thứ ba còn không tự biết mình cứ bày ra bộ đáng đáng thương yếu đuối, giống như Lương Thiên Thâm mới là kẻ thứ ba đi phá hoại hạnh phúc của người khác, sự thật như vậy khiến cho Thiên Thâm đã hận càng hận hơn.

Tốt, hôm nay vốn dĩ tâm tình cô cũng khó chịu sẵn, Dịch tiểu thư bằng lòng đến làm vật hi sinh, tại sao cô không hoàn thành tâm nguyện cho cô ta chứ.

“Vậy tìm quán cà phê nào đi.” Thiên Thâm đem những suy nghĩ trong lòng giấu thật kỹ, trên mặt nở ụ cười ấm áp.

Nguyệt San dẫn cô đến một quán cà phê tầm thường ngồi xuống, nhưng mà dường như Nguyệt San vẫn không yên tâm, lại chọn một chỗ tối trong quán để ngồi. Thiên Thâm âm thầm hừ lạnh, cô ta đang tự coi mình như một đại minh tinh hay sao vậy.

Nguyệt San quay lưng về phía cửa, lúc này mới tháo kính râm xuống, Thiên Thâm đợi nhân viên phục vụ đưa menu tới liền chọn bữa hai tách cà phê.

Thiên Thâm nhìn Nguyệt San mỉm cười: “Dù sao chúng ta cũng không phải đến một quán cà phê cao cấp gì, uống tạm một chút không sao chứ?”

Nguyệt San không nói gì, điệu ngao gật gật đầu. Sau khi cô ta tháo kính râm xuống, Thiên Thâm mới phát hiện ra sắc mặt cô ta rất tệ, cho dù dùng phấn lót rất dày cũng khó có thể che dấu sắc mặt u ám kia, có điều ánh mắt của cô lạnh nhạt dị thường.

“Lần trước cô nói tôi bảo Tạ Tranh vui dập cô, đã làm rõ chưa?” Qua một lúc lâu đối phương không có động tĩnh gì, Thiên Thâm không muốn tiếp tục đồng dài với cô ta, lạnh lạnh mở miệng.

Nguyệt San vô tội xoa xoa mặt: “Tôi không biết, ngày hôm đó đúng lúc tôi đi tìm chủ tịch Tạ, vừa lúc đứng ở ngoài cửa nghe thấy ông ấy nói tên của

cô.”

Thiên Thâm sắc lạnh nhìn về phía Nguyệt San, khẽ cười nói: “Có tên của tôi suy ra chính là tôi làm sao? Vậy tôi cho cô biết, khoảng thời gian đó tôi ở nhà dưỡng bệnh, không có liên lạc gì với bên ngoài, chuyện Lương Thiên Thâm tôi đã làm nhất định sẽ không trốn tránh, nhưng mà không làm tôi cũng sẽ không thừa nhận.”

“Lương tiểu thư, tôi biết cô có địch ý với tôi, Tân Từ đối xử với tôi rất tốt, cũng rất quan tâm đến tôi, cho nên, tôi là cái gai trong mắt cô.” Nguyệt San dường như không muốn tranh cãi chuyện kia với Thiên Thâm, ngược lại khơi mào câu chuyện nhắc tới người đó: “Không nói dối cô, quả thật tôi thích anh ấy. Khi anh ấy cưới cô, tôi không biết rõ tình hình, nếu không tôi tuyệt đối không để cho anh ấy làm như vậy.”

Lửa giận trong lòng Thiên Thâm bốc lên, chút ý cười cuối cùng cố duy trì trên mặt cũng biến mất không còn dấu vết, còn cô gái ngồi đối diện cô cũng từ từ thu hồi bộ dáng yếu đuối đáng thương, sắc mặt lạnh lùng nhìn Thiên Thâm.

“Rốt cuộc cô cũng ngửa bài với tôi rồi sao?”

Ngón tay Thiên Thâm đặt ở trên đùi phát lạnh, đầu ngón tay hơi ướt, trong lòng có chút phản kích, nhưng mà còn căng thẳng hơn.

Nguyệt San dịu dàng cong khóe môi lên, không trả lời nói: “Thật ra, cô cũng có thể nhận ra, Tân Từ cưới cô chẳng qua vì muốn trả thù cô. Ở trong lòng đàn ông, thứ không chiếm được mãi mãi là thứ tốt nhất. Chúng ta đều là phụ nữ, cho nên, tôi có thể đoán được cô cũng có tình cảm với anh ấy, nếu không cũng sẽ không lấy anh ấy. Nhưng mà, như vậy cô sẽ thật sự vui vẻ sao?”

Cà phê được bùng lên, mắt nhìn thấy chất lỏng màu nâu nóng bỏng kia, Thiên Thâm cố nén lại ý nghĩ sẽ hất nó về phía con tiện nhân kia ở trong đầu. Tất cả đã bày ra rồi, cô cũng không cần tiếp tục giả tạo nữa, Thiên Thâm chẳng thèm nhìn hỏi lại: “Tôi vui vẻ hay không có quan hệ gì tới cô đâu?”

“Nhưng năm cô không ở đây, đều là tôi ở bên cạnh anh ấy, tôi tận mắt chứng kiến anh ấy làm sao có thể từ một anh sinh viên nghèo khổ không xu dính túi trưởng thành trở thành Tân Từ hiện tại. Có lẽ tôi nói như vậy cô không hiểu, nhưng mà, những ngày gian khổ này, đều là tôi cùng ấy ấy đi qua, chứ không phải cô.” Khi Nguyệt San gần từng tiếng nói xong, tiếng nói du dương thánh thót lại lộ ra một khối hung ác, vừa như đang khoe khoang vừa như đang ai oán.

Lương Thiên Thâm cảm tách cà phê, cúi mắt xuống nhìn chất lỏng sóng sánh hai cái, che dấu cuồng nộ trong lòng, cay nghiệt châm biếm nói: “Tôi thật sự rất khinh thường, nếu thật sự anh ta có tình ý với cô như vậy tại sao lại cưới tôi? Mặc kệ động cơ của anh ta là gì, Dịch tiểu thư hiển nhiên không phải người hàng đầu trong lòng anh ta, hay là Dịch tiểu thư tự mình làm tương?”

Đối với lần châm chọc này của cô Nguyệt San lại khẽ cười, vẻ mặt tươi cười bí hiểm, trong mắt hiện lên mũi nhọn chói mắt: “Có chuyện này e rằng Lương tiểu thư không biết, Tân Từ tuyệt đối sẽ không bỏ mặc tôi.”

Chẳng biết tại sao, tâm Thiên Thâm như có sấm nổ, sắc mặt dần dần trắng bệch, trong tiềm thức không muốn nghe những lời nói tiếp theo của cô ta, nhưng mà đối diện với hai cánh môi đỏ mọng liên tục đóng mở, những lời nói giống như quỷ hút máu cứ chui vào trong tai Thiên Thâm không lọt một chữ: “Chuyện này có chút khó nói. Năm đó khi anh ấy vừa mới bắt đầu gây dựng sự nghiệp, tôi vừa tròn mười chín. Tôi vì sự nghiệp trình diễn của mình bỏ ba, anh ấy vì công ty của anh ấy mệt nhọc, chúng tôi cũng vừa mới cùng thuê phòng tại một chung cư, liên từ từ trở nên thân quen. Sau đó không lâu, tôi ký hợp đồng với một công ty nhỏ, cũng bắt đầu chụp hình quảng cáo. Còn khi đó, Tân Từ đang lo lắng vì bản hợp đồng làm ăn đầu tiên của anh ấy, đối phương không muốn ký hợp đồng với một công ty nhỏ không có danh tiếng gì của anh ấy. Tôi muốn giúp anh ấy, liền hao công tốn sức để gặp được ông chủ kia, biết được người kia rất thích xem nữ người mẫu nhảy múa, tôi nhịn nhục nhảy cho ông ta xem một đoạn.” Nguyệt San bỗng nhiên nhắm mắt lại, môi trắng xanh, nước mắt chảy ra: “Sau đó... Lương tiểu thư, đúng như hiện tại cô đang nghĩ đó, tôi... bị người nọ ép buộc, ông ta nói chỉ cần tôi ở cùng ông ta một đêm, ông ta lập tức đem toàn bộ công trình giao cho Tân Từ.”

Cái chén trong tay Thiên Thâm rơi xuống theo tiếng nói, cà phê nóng bỏng vẩy đầy bàn, từ bên cạnh bàn nhỏ xuống chiếc quần trắng của Thiên Thâm những vết lấm tẩm đậm nhạt không đồng đều. Còn cô không hề hay biết, máu dồn ở ngực, những lời của Dịch Nguyệt San nói đối với cô như sét đánh ngang tai, toàn bộ tâm lý được dựng lên sụp đổ ầm ầm.

Nguyệt San thấy mặt Lương Thiên Thâm đã cắt không còn giọt máu, nói tiếp: “Lương tiểu thư, cô cũng biết Tân Từ là người trọng tình trọng nghĩa, nếu anh ấy không thể bỏ mặc tôi, thay vì để ba người đau khổ, không bằng nên chấm dứt thì hơn. Cô xuất sắc như thế, không sợ không tìm được người yêu, nhưng tôi chỉ có Tân Từ.”

Trước mắt Thiên Thâm lúc sáng lúc tối, vẻ mặt đang rơi lệ của Dịch Nguyệt San bị méo mó không còn nguyên hình. Móng tay của cô đã găm sâu vào máu thịt, đau đến thấu tim gan mới bảo vệ được một tia tinh tảo cuối cùng của cô. Cô không thể ngã gục trong lúc này, cô làm sao có thể rơi vào thế hạ phong trước mặt người phụ nữ này.

Thiên Thâm cố tự bình tĩnh nói: “Cô cho rằng cô nói như vậy, tôi sẽ tin cô sao?”

Ngón tay mảnh khảnh của Nguyệt San phe phẩy khăn giấy trên mặt bàn, cười nhạt nói: “Lương tiểu thư, cô có tin tôi nói hay không, tôi không quan tâm, tôi chỉ nói cho cô biết sự thật mà thôi, tôi chỉ cần có Tân Từ tin tưởng là đủ rồi. Huống chi, so với cô, tôi quan tâm đến anh ấy hơn. Cô có biết gần đây tình hình của công ty anh ấy không tốt hay không, có biết gần đây tâm tình anh ấy không tốt hay không, cái gì cô cũng không biết, không quan tâm đến anh ấy cần gì phải chiếm lấy anh ấy không buông đây?”

Thiên Thâm vừa muốn nói gì đó, lại bị Nguyệt San đoạt trước một bước: “À, đúng rồi, tôi quên nói cho cô biết, hôm nay tôi cũng hẹn Tân Từ tới.”

Thiên Thâm sững sờ, lúc này nhân viên phục vụ ở cửa cùng nói một tiếng chào mừng quý khách, Tân Từ từ bên ngoài đi vào. Cùng lúc đó, phía đối diện

mơ hồ truyền đến tiếng nước nở, Thiên Thâm giật mình, ngơ ngác nhìn Nguyệt San chẳng biết từ lúc nào đã điều chỉnh sang cảnh đang là chỗ rơi lệ, bộ dáng đau đớn đáng thương oan uổng.

Tân Từ đã phát hiện ra hai cô, bước tới, còn chưa đến gần cũng đã nhủ mảy.

Anh không nhìn Thiên Thâm, trước tiên chỉ cúi đầu hỏi Nguyệt San đang khóc nức lên không thành tiếng: “Tại sao lại như vậy?”

Đôi mắt Nguyệt San đầm lệ, nước mắt là chỗ rơi xuống như trên châu, yếu ớt nói: “Không có gì... Không có gì...”

Mặt Tân Từ trầm như nước, thấp giọng hỏi: “Khóc thành ra như vậy còn nói không có chuyện gì?”]

“Em... Em chỉ thấy hôm nay tâm tình anh không tốt, e rằng là cãi nhau với Thiên Thâm, liền muốn tìm hai người hòa giải nói rõ ràng.” Cô ta kéo tay Thiên Thâm lại, sợ hãi nói: “Lương tiểu thư, thật sự tôi là Tân Từ không có chuyện gì, tôi xin cô, đừng để chủ tịch Tạ vui đập tôi, được không?”

Lương Thiên Thâm như rơi vào trong hầm băng, toàn thân lạnh như băng, coi như cô đã hiểu rõ rồi, hóa ra người tự cho là đúng chính là cô, trở thành vật hi sinh cũng là cô, từ đầu tới cuối người bị đem ra làm trò đùa vẫn là cô. Cô chính là một kẻ ngu xuẩn từ đầu đến cuối, cô tự chui vào lưới mà người khác đã giăng sẵn ra, phát triển trở thành một vở diễn hay hết đường chối cãi.

Tân Từ im lặng ngồi thẳng lên, cuối cùng nhìn về phía cô, đồng tử màu sáng giấu sau cặp mắt kính rõ ràng, sắc mặt khó đoán, nhưng mà chiếc cằm căng cứng của anh ta giờ phút này đã để lộ ra nội tâm thực của anh.

Sau đó, trái lại Thiên Thâm đã tỉnh táo.

Cô vén mái tóc dài, ngoài người tiến đến trước mặt Dịch Nguyệt San, từ từ nhìn chăm chăm khuôn mặt yếu đuối vô hại: “Cô có biết, vì sao chủ tịch Tạ muốn vui đập cô không?” Thiên Thâm đưa tay dịu dàng lau đi những giọt nước mắt còn sót lại ở khóe mắt Dịch Nguyệt San, bỗng nhiên cười bình tĩnh, trong con ngươi chứa đầy vẻ hung tàn độc ác: “Bởi vì anh ta sợ rằng kỹ thuật diễn xuất của cô quá tốt, những công ty khác điên cuồng tranh cướp a!”

Bạn đang đọc truyện *Thử Hối Đáng Cay Nồng Sâu Thế Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45

Dịch Nguyệt San bị ánh mắt của Thiên Thâm đè ép, trong chốc lát nước mắt cũng dừng ở giữa đường, ngẩng ra nhìn Lương Thiên Thâm. Đầu ngón tay của Thiên Thâm lạnh buốt giống như cây nước đá nhẹ nhàng xẹt qua trên mặt cô ta, trực tiếp truyền tới sống lưng khiến cô ta lạnh cả người.

Thiên Thâm từ từ thu tay lại, cầm lấy khăn giấy trên bàn lau lau tay, ánh mắt vẫn nhìn về phía hai người bọn họ, cô ném khăn giấy, nói không hề chứa chút tình cảm nào: “Dịch tiểu thư, cô biến Tân Từ thành thằng ngốc, nhưng cô cũng đừng coi tôi như là con ngốc chứ!” Ánh mắt Thiên Thâm lạnh như nước trong hồ băng, giọng mỉa mai nói: “Cô đã nói là tôi bảo Tạ Tranh vui đập cô, vậy tôi sẽ khiến cho anh ta vui đập cô hoàn toàn, cô có muốn thử một lần hay không. Lương Thiên Thâm tôi có thể khiến cho cô mãi mãi không có ngày ngốc đầu lên được!”

“Thiên Thâm!” Tân Từ ở bên cạnh cuối cùng cũng không nhìn tiếp được nữa.

Lương Thiên Thâm nhanh chóng cầm lấy túi hành lý, cho dù thân thể không thể không chế không ngừng run rẩy, lòng từ từ chìm xuống, cô vẫn ngẩng đầu lên nhìn thẳng Tân Từ, kiêu hãnh giống như đóa hoa hồng cuối cùng trên sa mạc vậy: “Con mắt nhìn phụ nữ của anh thật sự làm cho người khác thấy thất vọng rồi.”

Cô cần ngay lập tức bầu không khí tươi mới, nếu cứ tiếp tục đứng ngây trong hệ thống sủi ối bức của quán cà phê này sẽ buồn bức chết mất. Thiên Thâm đi rất vội vàng, cô cố gắng hết sức làm cho mình nhìn qua bước chân vẫn kiên định, cố gắng đè nén nước mắt sắp trào ra đến nơi, dù có chết cô cũng sẽ không khóc ở nơi này.

Giây phút đẩy cửa ra, gió lạnh ngày đông, tiếng huyền não ồn ào trên đường lớn đập vào trước mặt, trong biển người mênh mông đông nghịt kia, lại không có nơi nào cô có thể đặt chân đến, những người đi đường lướt qua người cô kia phảng phất như những người đến từ thế giới khác, cô không thấy rõ mặt mũi của những người đó, cũng không hiểu tại sao cô lại đứng ở nơi này. Tại sao túi hành lý trong tay lại nặng nề như vậy, hai chân Thiên Thâm yếu đuối không còn sức lực, mỗi bước đi đều đang run rẩy.

Gió lạnh thổi vào trong mắt của cô, giống như vô số chiếc kim lạnh buốt đâm vào trong mắt cô, cái loại cảm giác lạnh thấu xương này thật khiến cho trong lòng cô đau đớn kiệt sức, hút máu của cô, làm mục nát linh hồn cô. Khi mẹ mất, cô cũng từng đau như vậy, khi rời bỏ Tân Từ, cô cũng từng đau như vậy, vì cái gì mà hiện tại cô vẫn còn phải nếm trải sự đau đớn này! Mọi người luôn bênh vực kẻ yếu, nhưng mà cô không làm gì sai, chẳng qua cô chỉ mạnh mẽ hơn một chút, nhưng mà điều này cũng sẽ không đại diện cho việc cô sẽ không khổ sở, không rơi lệ, không đau đớn.

Chắc hẳn cô đã đi đủ xa, hiện tại có thể khóc rồi, nhưng tại sao, vì sao nước mắt cứ rung rung trong mắt không thể rơi xuống, đau đớn tựa như lòng của

cô, bị muôn vạn chất độc ăn mòn đau đớn thống khổ không thể tả.

Thiên Thâm ngửa đầu nhìn bầu trời u tối cười buồn bã: “Lương Thiên Thâm, mày tự mua dây buộc mình thôi.”

“Thiên Thâm” Phía sau lẳng lặng vang lên một giọng nói sạch sẽ.

Cô đột nhiên đứng bất động, có phải cô gặp ảo giác hay không, tại sao cô lại nghe thấy giọng nói của Tân Từ. Cô lại bước thêm hai bước, cổ tay phải bị người nào đó kiên quyết giữ chặt lấy, người nọ lại gọi cô một tiếng, giọng nói vô cùng bắt mắt: “Thiên Thâm.”

Ánh mắt Thiên Thâm hỗn loạn, ngỡ ngàng nhìn khuôn mặt ở ngay trước mắt: “Anh đuổi theo tôi tới đây làm gì, không phải nên ở đó an ủi cô ta sao?”

Tân Từ khẽ dùng một chút lực kéo Thiên Thâm lại, cô lao đảo một cái xoay người, chiếc cúc áo khoác thứ hai của anh ta đã ở ngay trước mắt cô, mùi hương dễ chịu từ trên người anh ta lập tức thấm vào trong mũi cô.

Tân Từ thở dài một tiếng, cúi đầu, giọng nói vang lên trên đỉnh đầu Thiên Thâm: “Vì sao em cứ phải như vậy? Chẳng lẽ giải thích thêm một câu khó khăn như vậy sao?”

Trong phút chốc Thiên Thâm ngẩng đầu, nhìn chăm chú khuôn mặt trắng xanh thản nhiên của anh ta, trong mắt toàn nước mắt.

Tân Từ hơi sững sờ, kinh ngạc nhìn cô ấy, môi khẽ run lên: “Em khóc...”

“Ai bảo tôi khóc! Tôi không khóc!” Thiên Thâm giống như con mèo bị giẫm trúng đuôi, đẩy tay Tân Từ ra, lùi lại hai bước: “Mất anh có bị sao không mà lại nhìn thấy tôi đang khóc, tôi không có đáng về ghê tởm như của Dịch Nguyệt San vậy đâu.”

Lông mày Tân Từ nhăn tít lại, ánh mắt phức tạp khó nhận ra, anh nhìn Thiên Thâm khẽ quát: “Thiên Thâm, chỉ vì lúc nào em cũng có cái thái độ này nên mới khiến cho vấn đề càng lúc càng lớn thêm, hiểu lầm càng lúc càng sâu thêm!”

“Hiểu lầm? Ý của anh tất cả đều là lỗi của tôi ư? Anh và con đàn bà kia quan hệ mập mờ cũng là lỗi của tôi, con đàn bà kia đề đầu cười cổ tôi tôi nói lại hai câu cũng là lỗi của tôi, tôi đã làm gì, dựa vào đâu mà muốn tôi phải chịu đựng những chuyện này!” Lương Thiên Thâm giận dữ ném túi hành lý trong tay xuống, nếu tiếp tục muốn cô phải nuốt cục tức này xuống, cô sẽ không mang họ Lương nữa.

“Dựa vào đâu?” Ánh mắt Tân Từ bỗng nhiên vụt sáng: “Lương Thiên Thâm, em có gan thì nói lại câu kia một lần nữa xem!”

Thiên Thâm ngửa mặt lên trời cười, trong mắt lộ vẻ kiên quyết: “Được, để tôi nói cho anh biết, tôi sẽ nói cho anh biết, anh chuẩn bị vênh tai lên mà nghe những lời tôi nói cho kỹ đây!”

“Lương Thiên Thâm tôi từ đầu đến cuối không hề thiếu nợ anh chút nào, anh cho rằng Dịch Nguyệt San thật đáng thương, anh cho rằng anh thật đáng thương, đúng không?” Thiên Thâm cười thành tiếng, màn đêm buông xuống, nước mắt của cô từng giọt từng giọt như những hạt ngọc tuôn rơi, trong suốt lấp lánh: “Nếu tôi nói, so với các người tôi còn đáng thương hơn, anh tin hay không! Nếu tôi nói, tám năm trước tôi hận không thể đi tìm cái chết, anh tin hay không! Tân Từ!” Hai mắt Thiên Thâm đỏ bừng, dường như muốn đem toàn bộ huyết lệ trong lòng tuôn ra: “Vì sao tôi lại lấy anh, vì tiền của anh ư? Nếu tôi muốn tiền, những người xếp hàng muốn kết hôn với tôi không người nào thua kém anh! Tôi chịu đựng sự trả thù của anh hay là chuộc tội thay chính mình? Căn bản tôi không làm sai chuyện gì, dựa vào đâu muốn tôi phải đối diện với tất cả chuyện này! Nếu tôi nói, tôi lấy anh chẳng qua vì tôi muốn làm như vậy, tôi muốn ở lại bên cạnh anh, anh có tin hay không! Tôi mới là người bị tổn thương nhất, tôi...” Cô bỗng nhiên dừng lại, không nói thêm gì nữa.

Tân Từ thấy khó thở nhìn Lương Thiên Thâm, cảm giác chấn động quá mức làm cho anh thật sự không thể nói ra một chữ, Lương Thiên Thâm như vậy anh chưa bao giờ nhìn thấy, nước mắt của cô ấy giống như tảng đá nặng ngàn cân tấn nện vào trong lòng anh, quật cho đến khi toàn thân anh suy nhược, khắp nơi đều tuôn trào máu tươi.

“Thiên Thâm, em nói cái gì, em nói cho tôi biết những lời em vừa nói có ý gì!” Khuôn mặt tái nhợt của Tân Từ gấp gáp đến mức không chịu được đi từng bước về phía Thiên Thâm.

“Không được lại đây!” Thiên Thâm giống như đang chạy trốn dịch bệnh liên tiếp lui về phía sau: “Không được đụng vào tôi, anh đi đi, anh tránh ra.”

Tim Tân Từ như bị dao cắt, tâm tư rối loạn, không nhận được cú tiến lại gần Thiên Thâm: “Thiên Thâm, những lời em vừa nói...”

Thiên Thâm bịt tai lại, điên cuồng lác đàu: “Đừng nên ép tôi, anh đi đi, anh đi đi!”

Thiên Thâm xách túi hành lý lên, quay người nhanh chóng chạy tới bên vệ đường, đưa tay đón một chiếc taxi. Tân Từ chạy theo sau cô ấy, liều mạng đánh vào cửa kính xe, Thiên Thâm nhắm mắt lại vùi đầu vào trong tay, không nghe không thấy, cô thật sự rất khó chịu, vì sao nhìn thấy anh ta đứng ở trước mặt mình, cô sẽ không thể không chế được cảm xúc, cô không muốn khóc trước mặt anh ta, không muốn nói những lời kia, nhưng mà cô thật sự không có cách nào áp chế được.

Có điều, câu nói cuối cùng cô vẫn hoàn toàn không có cách nào nói ra khỏi miệng được.

Đây là một chuyện mĩ mai đến cỡ nào, chuyện cô tìm đủ mọi cách không muốn nói ra hiện tại lại trở thành một lợi thế để giữ anh ta lại. Lúc trước cô đã tính toán những gì, cô diễn vở kịch kia như vậy để làm gì, tình yêu này khiến cho cô không sao chịu nổi!

Tân Tử suy sụp đứng ở ven đường, sắc mặt tái nhợt, gió lạnh làm lung lay chiếc áo gió dài màu trắng của anh, khiến cho thân hình cao gầy của anh ta càng yếu ớt mỏng manh.

Những lời nói ban nãy của Thiên Thâm giống như âm thanh ma quỷ xuyên vào trong trí óc, khiến cho anh mất đi khả năng suy nghĩ.

Những lời nói kia của cô ấy rốt cuộc là có ý gì?

Có chuyện gì đó anh không biết hay sao? Hay là có điều gì đó anh đã quên mất sao? Cô ấy nói cô ấy muốn lấy anh, vậy có phải cô ấy muốn nói cô ấy vẫn còn tình cảm với anh hay không?

Suy nghĩ của Tân Tử bị vô số bông tuyết che phủ, bóng lưng tuyệt vọng bị thương của Thiên Thâm khiến cho anh chấn động, cảm thấy như trước lúc chia tay với anh cô ấy vô cùng đau khổ.

Dịch Nguyệt San vẫn đứng từ xa quan sát tình hình của bọn họ, cô ta không nghe được bọn họ nói những gì, nhưng nhìn thấy vẻ mặt kích động của hai người như thế, tất nhiên là đã cãi nhau một trận. Cô ta thấy Lương Thiên Thâm cuối cùng cũng bỏ đi, mới bước nhanh đến bên người Tân Tử, rất cẩn thận đi đến bên cạnh anh ta nói: “Làm sao vậy? Hai người lại cãi nhau sao? Đều do em không tốt...”

Tân Tử gạt tay Nguyệt San đang đặt trên người anh ra, quay đầu lạnh lùng nhìn cô ta chằm chằm.

Trong lòng Dịch Nguyệt San kinh hoàng, không khỏi sợ hãi, ánh mắt của Tân Tử nhìn cô xa lạ như vậy, lạnh buốt như vậy.

“Tân Tử...” Nguyệt San cố gắng bày ra một nụ cười mím dịu dàng.

“Nguyệt San, Thiên Thâm nói rất đúng, em không nên biến chúng tôi thành những kẻ ngốc.” Con ngươi sáng màu của Tân Tử bao trùm một màu đen tối dày đặc như bóng đêm “Có một số chuyện tôi không nói ra, nhưng không có nghĩa là cái gì tôi cũng không biết.”

“Tân Tử, lời này của anh có ý gì, em không hiểu.” Nụ cười trên môi Nguyệt San cứng đờ, nhưng cô ta vẫn cố gắng duy trì bộ dáng nhu nhược yếu đuối kia.

“Thiên Thâm là một người nghĩ gì làm đó, cô ấy làm gì hay không làm gì cũng sẽ có những biểu hiện rõ ràng, tôi liếc mắt một cái liền có thể nhận ra. Chỉ là, tính cách của cô ấy luôn khiến người ta hiểu lầm cô ấy là kẻ ác, thật ra không phải vậy.” Tân Tử tiến thêm một bước đến trước mặt Nguyệt San, cúi đầu nhìn xuống trầm giọng nói: “Lúc trước tôi thấy em lẻ loi một mình lang bạt trong xã hội rất đáng thương, lại nghĩ tới tình cảnh gian khổ của mình, liền coi em như em gái, nhưng tôi trăm triệu lần không ngờ được em sẽ biến đổi bộ dáng như ngày hôm nay.”

Tân Tử còn chưa nói xong, nước mắt của Dịch Nguyệt San đã “rào rào” chảy xuống: “Anh muốn nói em là kẻ ác? Tân Tử, tâm lòng của em đối với anh trời đất làm chứng, em im lặng chờ đợi nhiều năm như vậy, anh lại đối xử với em thế này sao, lúc trước ai vì anh bị người khác ép lên giường, là ai khi anh lấy cô ta làm vợ vẫn không kêu một tiếng, làm sao anh có thể đối xử với em như vậy!”

“Vi tôi?” Tân Tử cười lạnh, ánh mắt lạnh buốt, ngay cả chút tình cảm cuối cùng cũng biến mất chẳng còn gì: “Lúc cô bò lên trên giường của người kia rốt cuộc có bao nhiêu là vì tôi, có bao nhiêu vì chính bản thân cô, Nguyệt San, so với tôi cô hiểu rõ hơn nhiều.”

Nguyệt San kinh sợ nhìn Tân Tử, ngay cả nước mắt cũng quên cho rơi xuống, giống như không thể tin những lời nói vừa rồi xuất phát từ miệng của Tân Tử, trái lại khiến cho cô khóc không ra tiếng: “Còn cái cô Lương Thiên Thâm kia, lúc trước không phải cũng bỏ anh chạy theo người đàn ông khác sao!”

“Cho dù cô ấy bỏ tôi.” Tân Tử ngẩng đầu nhìn về nơi xa: “Mấy hôm nay, tôi đã tìm ra lựa chọn giữa yêu và hận cô ấy.”

Tân Tử nhắm hai mắt lại, một môi nhìn Dịch Nguyệt San nói: “Nguyệt San, nếu em còn có chuyện gì cần tôi giúp đỡ cứ nói cho tôi biết, sau đó, chúng ta đường ai nấy đi đi.”

Thiên Thâm kéo hành lý trở lại trước cửa nhà của mình, ngăn ra đứng ở đó giống như cả chuyện cho tay vào túi táo lấy chìa khóa cùng đều là một việc đặc biệt tốn sức.

Không muốn động đây, cứ đứng mãi như vậy, đợi đến khi đứng mệt mỏi, liền ngã xuống.

Đầu Thiên Thâm dựa vào cánh cửa, một lát sau, đôi mắt lại đỏ. Cô liếc mòng mòng tròng hai mắt, nhưng mà chất lỏng ướt đầm không có rớt vào, trái lại trọng lượng càng lúc càng nhiều, tiếp đó “lách tách lách tách” rơi trên mặt đất.

Cửa phòng đúng lúc này mở ra từ bên trong, đầu Thiên Thâm còn chưa kịp chuẩn bị lao thẳng vào bên trong, nhưng mà cô không muốn vùng vẫy cứ để mặc kệ bản thân lao thẳng về phía trước, nhưng không có đau đớn, cô va vào một lồng ngực ấm áp.

“Đại Bạch? Tại sao em lại trở về?” Nghe Uyên vội vàng đỡ lấy Thiên Thâm, trước tiên dường như có tạt giọt mình giải thích: “Tôi chỉ qua giúp em quét dọn vệ sinh...”

Bỗng nhiên anh cảm thấy Thiên Thâm có gì đó khác thường, dùng sức ôm lấy thân mình yếu đuối vô lực của cô ấy, nâng khuôn mặt của cô ấy lên, nhát thời kinh hãi lồng ngực phát đau.

Thiên Thâm mở đôi mắt mờ mịt ra, cẩn thận nhận biết một chút, lông mi như cánh bướm khẽ run lên, túi thân từ tận đáy lòng bốc lên hừng hực: “Tiểu

Bạch...”

Bạn đang đọc truyện *Thử Hỏi Đấng Cay Nông Sâu Thế Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46

Nghê Uyên không chút do dự, lập tức cúi người ngồi xuống ôm lấy Thiên Thâm, bước nhanh vào trong phòng ngủ đặt cô ấy lên trên giường.

“Đại Bạch, làm sao vậy? Tại sao lại khóc đến mức này?” Nghê Uyên vội vã đến mức lông mày thất lại, nắm chặt tay Thiên Thâm không dám buông ra, đã lâu lắm rồi Thiên Thâm chưa bao giờ khóc vì điều gì, lần này đột nhiên khóc đến mức cả người biến thành như vậy nhất định là gặp phải chuyện gì rất đau lòng.

Nước mắt cũ trên mặt Thiên Thâm còn chưa khô, bị Nghê Uyên hỏi gấp như vậy nước mắt mới lại trào ra, hô hấp không thông liên ho khan dữ dội. Nghê Uyên cuống quýt chạy ra ngoài lấy chén nước rồi chạy lại, lại đặc biệt cẩn thận ôm hờ lấy Thiên Thâm giúp cô uống nước. Sau khi uống nước xong một lúc lâu sau Thiên Thâm mới trở lại bình thường, tựa vào trong lòng Nghê Uyên thở không ra hơi, lại không muốn động đậy. Nghê Uyên khẽ điều chỉnh tư thế một chút, muốn để Thiên Thâm thoải mái hơn, hần đưa tay sờ lên trán cô ấy, lại phát hiện ra toàn mồ hôi lạnh, trong lòng vô cùng hoảng sợ, nhìn không được cúi đầu hỏi tiếp: “Đã xảy ra chuyện gì, em nói cho tôi biết đi, Đại Bạch, em nói một chút đi, em như vậy làm cho tôi rất sốt ruột.”

Thiên Thâm khẽ mở nửa con mắt vô lực lác lác đầu, khẽ nói: “Tiểu Bạch, anh nói xem có phải tôi là một người đặc biệt không biết tự trọng hay không?”

Nghê Uyên sững sờ, một lát sau trả lời dứt khoát: “Cái gì mà không biết tự trọng, em nói mê sảng gì đó!”

Thiên Thâm khịt khịt mũi, chớp mũi đỏ ửng, nâng hàng lông mi ướt nhoe nước mắt lên, giọng nói của cô ấy nghèn nghẹn ở cổ chưa bao giờ chưa xót như thế: “Chẳng lẽ không đúng sao, tám năm trước chính mình muốn rời bỏ, tám năm sau lại là chính mình muốn tiếp tục. Cuộc sống như thế này thật sự quá mệt mỏi, nhưng mà tôi lại không có cách nào buông tay được, anh nói xem tôi nên làm gì bây giờ?”

Nghê Uyên lập tức hiểu ra. Chuyện này nhất định có liên quan tới Tân Từ, ánh mắt trong phút chốc trở nên sắc bén, nhưng anh ta vẫn dịu dàng nói với Thiên Thâm: “Đại Bạch, tôi biết em không thích nghe, nhưng mà tôi đã sớm nói rằng anh chàng Tân Từ đó không thích hợp với em, thay vì khổ sở như vậy không bằng buông tay đi.”

“Tại sao tôi lại phải buông tay! Vì sao tôi lại phải buông tay!” Tâm tình Thiên Thâm kích động, bỗng nghiêng gối giữa ngồi bật dậy từ trong lòng Nghê Uyên, xoay người đối diện với anh ta: “Tôi làm gì sai, dựa vào đâu muốn tôi phải buông tay!”

Nghê Uyên cười khổ, vội vàng vòng tay qua vỗ nhẹ phía sau lưng cô ấy để cô ấy bình tĩnh: “Nhưng mà hai người bé tắc như vậy cũng không phải là chuyện tốt gì, cứ như thế mãi chẳng phải tất cả mọi người đều đau khổ sao.”

“Tôi có nỗi khổ tâm của riêng tôi, nhưng tôi không thể nói cho anh ấy biết, tôi không thể.” Thiên Thâm luống cuống lác đầu, ánh mắt thần thờ nhìn một góc giường: “Anh bảo tôi phải nói với anh ấy thế nào đây, nói tôi bị người khác cưỡng bức, anh ấy còn muốn tôi nữa hay không? Lời này tôi không nói được, Tiểu Bạch, anh biết không, tôi rất sợ anh ấy biết chuyện. Không phải tôi sợ anh ấy không quan tâm đến tôi nữa, tôi sợ từ nay về sau anh ấy không còn hận tôi, trái lại thương hại tôi. Tôi cần tình yêu, không phải cần thương hại, nếu chỉ bởi vì tôi đáng thương mà anh ấy tiếp tục sống chung với tôi, tôi thà rằng để cho anh ấy không biết gì cả cứ hận tôi như vậy giờ.”

Nghê Uyên rơi vào im lặng, Thiên Thâm chưa từng nói những điều đó đối với hần, hần cũng chưa bao giờ biết chuyện cô ấy không muốn cho Tân Từ biết sự việc kia còn có nỗi lo lắng này.

“Huống chi, hiện tại tôi càng không thể nói được, cô gái kia thất thân với hần ấy, nếu hiện tại tôi nói cho anh ấy biết tôi cũng đã... anh ấy sẽ nghĩ như thế nào?” Thiên Thâm tự cười chế giễu, nước mắt chảy xuống không ngừng: “Nhất định anh ấy sẽ cảm thấy Lương Thiên Thâm thật sự tệ hại, thù đoạn gì cũng có thể làm ra được. Tội gì tôi đây phải tự làm mất thể diện của mình.”

Nghê Uyên hít một hơi thật sâu, không nói câu nào, đưa tay đem cô ấy ôm vào lòng. Thiên Thâm không hề giãy giụa, khép mắt lại tựa vào trong lòng ngực của hần ta, giờ phút này cô cần có một bờ vai để cô nghỉ ngơi một chút.

Tiếng nghẹn ngào của cô ấy thỉnh thoảng lại truyền tới, khiến cho hô hấp của hần cũng run rẩy theo: “Đại Bạch, đừng khóc, không có chuyện gì, em còn có tôi, còn có Cảnh Nhiên, chúng tôi đều ở bên cạnh em, không phải sợ.”

Thiên Thâm khóc mãi rồi ngủ lúc nào không biết, Nghê Uyên đặt cô ấy nằm ngang giường, đắp kín chắn, lại lấy khăn ẩm nhẹ nhàng lau nước mắt trên mặt cô ấy. Khăn mặt trong tay hần chạy dọc theo hàng mi, mắt rồi đến mũi của cô ấy, đi qua nơi nào nơi đó tỉnh xảo mỹ lệ không tỳ vết, giống như người trong tranh vẽ, hoàn mỹ không tỳ vết.

Vẫn nhớ năm đó khi hần tám tuổi, lần đầu tiên hần gặp cô ấy, cảm giác cô ấy giống như một thiên thần từ trên trời bay xuống trần gian, đẹp vô cùng, hần

chỉ biết ngây ngốc đứng nhìn cô ấy, đồ chơi cầm trong tay rơi khi nào cũng không biết. Nhưng mà, khi đó hắn cũng tình tường nhận ra ánh mắt cô ấy nhìn hắn tràn ngập căm hận và ghét bỏ. Mẹ nói với hắn. Đó chính là chị gái nhỏ của con. Hắn trốn ở phía sau lưng mẹ rất cẩn thận quan sát cô ấy đang ngồi trên chiếc xích đu phía sau vườn hoa dọc sách, mái tóc dài màu đen được thắt bím lỏng hình con bướm, cô ấy mặc một chiếc váy trắng công chúa giống như một cô tiểu công chúa chân chính cả người đều tỏa sáng.

Lúc nhỏ, hắn không hiểu vì sao cô ấy lại căm ghét hắn, chỉ biết chạy theo sau cô ấy, bị cô ấy đánh mắng cũng không cãi lại không đánh trả, còn cười ngốc nghếch. Đến tận khi mẹ của cô ấy mất cô ấy nổi điên lên xông đến cào hắn đánh hắn, còn cầm cả một cây kéo nhỏ thiếu chút nữa rạch qua khuôn mặt nhỏ nhắn của hắn, hắn mới hiểu, không phải cô ấy căm ghét hắn, mà là cô ấy hận hắn.

Hắn sống trong Nghê gia cũng rất khổ cực, một nửa là vì cô ấy. Nhưng mà như vậy hắn vẫn muốn cô ấy vui vẻ, chỉ cần vừa nhìn thấy cô ấy, trên miệng liền nở nụ cười toe toét lấy lòng cô ấy. Nhưng điều này chỉ đổi lại càng nhiều coi thường, càng nhiều mắng mỏ, càng nhiều lạnh lùng của cô ấy hơn. Khi mẹ phát hiện ra trên người hắn có vết bầm tím, liền hoảng sợ hỏi hắn tại sao lại thế, mỗi lần hắn đều trả lời qua loa nói là đi đánh nhau, hắn che dấu vô cùng tốt, hay nói đúng hơn hắn cũng có chút tiểu tâm đối với hành động này của mình, nghĩ thầm nếu cô ấy biết ở trước mặt người lớn mình không bán đứng cô ấy, nhất định sẽ có thay đổi khi đối xử với hắn, nhưng sự thật không phải như vậy, ngược lại càng tồi tệ hơn.

Nếu muốn nói về đề tiện, thì bộ dạng của hắn mới càng đề tiện.

Mọi chuyện thay đổi kể từ khi cô ấy gặp chuyện không may, cuối cùng hắn cũng có cơ hội khi cô ấy yếu ớt nhất.

Hắn vẫn ghen tỵ với Tân Tử, ghen tỵ với Cố Cảnh Nhiên, bọn họ đột nhiên xuất hiện ở trong cuộc sống của cô ấy, người chiếm được tình yêu của cô ấy, người chiếm được sự tin tưởng của cô ấy. Còn hắn chỉ có mãi mãi đứng sau lưng cô ấy, giống như một người thừa. Cô ấy nói mình ô uế, Cố Cảnh Nhiên nói làm sao em dơ bẩn được, khi đó hắn đứng phía sau bọn họ nói thầm trong lòng: ‘Đúng vậy a, so với người khác em sạch sẽ hơn nhiều.’ Nhưng mà việc hắn có thể làm chỉ là mặt dày chạy theo cô ấy và Cố Cảnh Nhiên khắp thế giới, nhìn thấy nụ cười lại nở ra trên mặt cô ấy một lần nữa. Dĩ nhiên, mọi cố gắng cuối cùng cũng sẽ có kết quả, cô ấy không còn đối với hắn sắc mặt giận dữ, cũng không còn động một chút là lấy hắn ra để trút giận nữa, cô ấy sẽ cùng hắn đi công viên trò chơi, cũng sẽ cùng hắn đi tới thư viện mượn sách, có thể nấu cơm cho hắn ăn, còn cùng chơi ném tuyết với hắn, còn nữa, cô ấy gọi hắn là Tiểu Bạch, e rằng cô ấy không biết hắn vui mừng đến thế nào. Nhưng mà, trong lúc đó bọn họ nhìn như đã không có ngăn cách gì, nhưng mà thật sâu trong đáy lòng hắn biết rằng cho tới bây giờ Lương Thiên Thâm vẫn đều duy trì một khoảng cách nhất định với hắn, không nhiều thì ít, còn hắn vĩnh viễn không có cách nào bước lên thêm một bước.

Hắn nên thấy như vậy là hài lòng, hắn nên lập tức hài lòng, có điều...

Nghê Uyên ngồi bên giường im lặng ngắm khuôn mặt đang ngủ say của Thiên Thâm, khuôn mặt tuấn tú ngông nghênh ngày thường giờ phút này mang theo ý cười dịu dàng. Khuôn mặt của cô ấy hắn đã nhìn hơn hai mươi năm, những vẫn thích ngắm nhìn như thế này, càng thích nhìn xuyên qua ánh mắt của cô ấy bắt gặp linh hồn kiên cường bất khuất của cô ấy. Có rất nhiều người không hiểu Lương Thiên Thâm, cho nên bọn họ làm cô ấy tổn thương, chán ghét cô ấy, lạnh nhạt với cô ấy, nhưng mà chỉ cần là người thật sự hiểu được Lương Thiên Thâm không có ai nhẫn tâm muốn làm cho cô ấy khổ sở?

Tay Nghê Uyên dừng lại ở bên môi Thiên Thâm, yết hầu của hắn giật giật hai cái, cái biệt danh đã chôn giấu ở trong lòng hơn mười năm lúc này hắn muốn thốt ra ngoài: “Thiên...”

Thiên Thâm bỗng nhiên bất an xoay người lại, tay của hắn thu hồi nhanh như điện giật, hoảng hồn nhìn khuôn mặt của cô ấy, phát hiện ra cô ấy vẫn đang ngủ. Tay Nghê Uyên đang giấu sau quần từ từ buông xuống, sau khi bình tĩnh lại lại nhô người lên kéo cao chăn giúp cô ấy.

Hắn ghé vào bên giường lặng lẽ nói với cô ấy: “Yên tâm ngủ đi, tôi ở bên em.”

Vài ngày tiếp theo, không có chút tin tức nào của Lương Thiên Thâm, cô ấy xin phép nghỉ trực tiếp với sếp trưởng, mọi người chỉ nói là thân thể cô ấy không khoẻ nên cần phải nghỉ ngơi. Gia Ny không gọi điện thoại được cho Thiên Thâm, liền hỏi thẳng ông anh trai, không ngờ Tân Tử chỉ nói qua loa trong điện thoại, nói cô ấy không ở nhà, sau đó không chịu nói thêm gì nữa.

Tân Tử ngồi ngẩn người ở trong phòng ngủ của Thiên Thâm, tấm gương của trang điểm ở trước mặt anh ta, người đàn ông ở trong gương mặc một bộ âu phục màu đen nghiêm túc phẳng phiu đang nhìn lại phía anh ta, nhưng mà đáy mắt màu sáng u ám không có ánh sáng, sắc mặt đờ đẫn trống rỗng.

Sau ngày đó Thiên Thâm dường như bốc hơi khỏi các đồng nghiệp, di động tắt máy 24 giờ, chỗ cô ấy ở cũng không có người, Tân Tử đột nhiên phát hiện ra vậy mà anh lại không tìm được cô ấy. Anh bỗng nhiên luống cuống hoảng sợ, cẩn thận nghĩ lại anh chỉ biết số điện thoại di động, điện thoại văn phòng, chỗ ở của cô ấy, trừ những điều này, anh hoàn toàn không biết những chuyện khác của cô ấy. Ví dụ, lúc này cô ấy sẽ đi đâu, cô ấy có ai là bạn bè, cô ấy có thể đi tìm người nhà hay không, nhưng mà nghĩ lại anh phát hiện ra anh không hề biết gì về cô ấy, ngoài trừ Viện Viện Tuyên Hồng Nghê Uyên Cố Cảnh Nhiên và những đồng nghiệp ở công ty luật, anh không biết cô ấy còn những người bạn nào nữa, cũng không biết cô ấy có còn người thân hay không. Cô ấy luôn cô độc một mình, một mình một đường, điều vô giường oai để biến mình thành kẻ xa rời quần chúng, để cho người khác không dám tùy tiện đến gần cô ấy, cũng tự tuyên bố rằng mình bỏ nhà ra đi, không có cha mẹ. Anh nghĩ có lẽ hiện tại cô ấy đang ở chỗ Nghê Uyên, cũng có thể ở chỗ Cố Cảnh Nhiên, nhưng bất luận cô ấy có ở đâu, anh cũng không có cách nào đi tìm cô ấy. Anh chỉ không ngừng nhắn tin cho cô ấy, nói cho cô ấy biết anh đang ở nhà chờ cô ấy trở về, bọn họ bình tĩnh nói chuyện.

Di động vang lên, trong phòng yên tĩnh không có tiếng gió lọt vào giống như có tiếng ma quỷ đang kêu gào.

“Alo” Tân Tử bắt máy điện thoại, cúi đầu đáp lời: “Tôi biết rồi, tôi lập tức tới đón em ngay.”

Sau mấy phút đồng hồ im lặng, Tân Tử đứng dậy, nhìn vào trong gương chỉnh sửa lại cà vạt, lại ngẩng đầu nhìn quanh phòng ngủ của Thiên Thâm lại một lượt, hít thở bầu không khí ở nơi này, sau đó rời đi.

Tối hôm nay, trong một căn biệt thự tư nhân ở ngoại ô thành phố có một buổi thọ yến đặc biệt long trọng, những người có thể nhận được thiệp mời nếu không phải người của hai giới chính thương (chính trị và thương nhân) cũng là những người đức cao vọng trọng và những nhân vật nổi tiếng trong giới thượng lưu. Bởi vì, chủ nhân của buổi thọ yến này là một nhân vật lợi hại hồ mưa gọi gió hơn nửa đời người ở trong thương trường, người hai phe chính thương không muốn đắc tội, mà cũng không dám đắc tội – sinh nhật 80 của tổ mẫu Tăng gia Tăng Khánh Vân.

Tân Từ đang trên đường chờ Nguyệt San đến biệt thự ở trong làng nghỉ mát ở ngoại thành của Tăng gia, Nguyệt San nói với anh lời thỉnh cầu cuối cùng chính là muốn anh đi cùng cô ta đến tham gia buổi thọ yến của Tăng gia này. Đối với chuyện của Tăng gia anh không hiểu biết nhiều lắm, nhưng cho dù như thế, anh cũng đặc biệt hiểu rõ sự nghiệp của Tăng gia huy hoàng quanh vịnh cơ nào. Gia sản của gia tộc bọn họ nhiều tới mức hưởng mấy đời chỉ sợ cũng không hết, mà đáng sợ nhất chính là mấy chục năm qua địa vị của Tăng gia vẫn sừng sững không ngã, không hề có xu hướng suy tàn. Sợ rằng gia tộc có sự nghiệp tương đương với họ chỉ có Nghê gia, e rằng đây cũng là nguyên nhân vì sao Nghê Uyên không coi anh là gì ở trong mắt. Còn về mặt khác, Nam Cung gia vốn dĩ cũng là một cây đại thụ, nhưng mà cây to đón gió, lại thêm sự phân tách của các chi nhánh trong gia tộc, tranh giành quyền lợi, vốn dĩ năm đó có thể xoay chuyển tình thế lập nên kì tích, nhưng mà so sánh với Tăng gia vẫn kém hơn một chút. Còn Tạ gia, bởi vì Tạ lão gia tuổi tác đã cao, còn con trai lớn cứ chạy theo sự nghiệp của mình, con thứ hai ý kiến bất đồng với cha của mình trên thương trường, mấy năm gần đây có xu thế thật lụi. Bởi vậy, nhìn tổng quát cạnh tranh trong kinh doanh, chỉ có Tăng gia là ổn định nhất.

Cách mực tiêu khoảng một đoạn, im lặng một lúc lâu, cuối cùng Tân Từ nói: “Tại sao em lại có được cái thư mời kia? Tôi nghe nói không phải ai cũng có thể nhận được thư mời đó.”

Hôm nay Nguyệt San ăn mặc càng long trọng hơn, trang điểm cẩn thận kĩ càng, bộ lễ phục dạ hội có điểm trần châu cùng phục trang đẹp để càng làm cô nổi bật lên như mặt trăng sáng trong trăng tinh khôi trên bầu trời, trang sức kim cương đeo trên người cũng là loại số lượng hạn chế phải hao công tốn sức mới mua được, chỉ đáng tiếc rằng không phải là bộ trang sức cao cấp nhất mà cô cực kì vừa ý, bộ trang sức đó mấy tháng trước đã có người đặt trước rồi, hơn nữa giá cả đắt đỏ khiến cho người khác cứng lưỡi. Bởi vậy có thể thấy được, cô coi trọng buổi thọ yến này như thế nào, Nguyệt San nhìn vào chiếc gương trang điểm hết sức chăm chú bổ sung trang điểm, hơi phân tâm trả lời: “Mấy hôm trước em đang cùng bàn bạc với một công ty giải trí của Tăng gia, quen biết với Tăng Vĩnh Ngâm, cô ấy là tổng giám đốc của công ty giải trí.”

“Em dự định chuyển ông bầu?” Tân Từ hơi khó hiểu.

Nguyệt San hừ lạnh một tiếng: “Em muốn hủy hợp đồng, tiếp tục ngóc ngách để bị vùi dập như vậy phải chờ tới năm tháng nào mới có thể vượt trội hẳn so với mọi người?”

Tân Từ trầm ngâm một chút, hỏi: “Em có thể tự đi một mình, thật ra tôi có đi hay không đối với em cũng không có giúp đỡ gì nhiều.”

Nguyệt San cất hộp phấn đi, nghiêng đầu dường như có ý rất chân thành nói: “Tôi nay có rất nhiều người có tiếng tăm trong hai giới chính thương tham dự, nếu có thể anh nên đi kết giao với vài vị nhất định có thể giúp đỡ cho công ty của anh thoát ra khỏi hoàn cảnh khó khăn.”

Tân Từ nhú mi lại, hơi có vẻ không hài lòng nói: “Tôi có thể tự nghĩ biện pháp giải quyết.”

Nguyệt San cuống quýt nói: “Không phải em có ý đó, vậy anh coi như đi giúp em đi, em đi vào một mình, bên trong đông người như vậy cũng rất xấu hổ.”

Tân Từ không nói thêm gì nữa, im lặng lái xe. Màn đêm buông xuống, đèn đường bật sáng lên, đi qua con đường này là tới một con đường sáng sủa rộng rãi kéo dài. Đi qua không bao lâu, bốn phía dần dần trống trải, Tân Từ có thể nhìn thấy cách đó không xa là một vùng rộng đèn đuốc sáng trưng.

“Tới rồi.” Tiếng nói của Nguyệt San nghe rất vui vẻ, không nhận được ngồi nhòm dậy nhìn về phía trước.

Quả nhiên, đi được một đoạn liền có một nhân viên mặc lễ phục nhắc tay ý bảo bọn họ dừng xe, sau đó kiểm tra thiệp mời của Nguyệt San, hướng dẫn bọn họ đi vào một bãi đỗ xe vô cùng rộng rãi.

“Oa, không hổ là biệt viện Tăng gia, ngay cả bãi đỗ xe cũng lớn như vậy.”

Sau khi xuống xe, Nguyệt San đã bị cảnh tượng trước mắt làm cho ngây ngời. Cả một bãi đỗ xe rộng mênh mông lúc này đã kín gần một phần ba, đã là những chiếc xe đồ ở đây tất cả đều là những chiếc xe con, xe thể thao cao cấp nhất. Liếc mắt một cái nhìn lại thật là có khí thế. Ở bãi đỗ xe có hơn người nhân viên công tác đang ngay ngắn trật tự sắp xếp chỉ định chỗ đỗ xe cho khách đến tiến vào.

Cảnh tượng xa hoa hoành tráng như vậy hiện ra ở trước mắt mình, Tân Từ lên cười nhẹ, xem ra đây gọi là xã hội thượng lưu.

Nguyệt San không tự chủ khoát tay Tân Từ, Tân Từ hơi do dự, nhưng không đẩy cô ta ra, thầm nghĩ đây là lần cuối cùng.

Từ bãi đỗ xe đi đến cửa lớn, lại từ cửa lớn đi vào biệt thự, khu đất này chủ yếu là của Tăng gia, dọc trên đường đi những ngọn đèn đường sáng rực như bầu trời đêm đầy sao, long lánh xinh đẹp, tuy đang là mùa đông nhưng những khóm hoa trong vườn tuy không khoe sắc rực rỡ, nhưng cũng không có cảnh tượng điêu hiu héo hắt, cây xanh được tu bổ cẩn thận, đài phun nước ở trung tâm trong bóng đêm xẹt qua đường cong long lánh, vô cùng đẹp để lịch sự tao nhã.

Khi bọn họ đứng ở trước cửa chính siêu hào hoa rất lớn màu trắng ngà, hai bên lại nhìn thấy biệt thự theo phong cách Italy không thấy điểm dừng, trong lòng không khỏi rơi vào chấn động.

Khúc nhạc mở màn đêm nay đã cất lên, tối nay nhất định là một đêm không ngủ.

Chương 47

Tân Từ cùng Nguyệt San vừa mới tiến vào cửa chính lại tiếp tục trải qua bước kiểm tra nghiêm ngặt, nhân viên bảo an mặc âu phục, mỗi người đều đeo tai nghe để bất cứ lúc nào cũng có thể thông báo tình hình, một nam một nữ từ bên trong tiến ra kiểm tra xác định trên người bọn họ không mang theo vật gì có tính chất nguy hiểm, lại xác minh thân phận của bọn họ, nhận lễ vật bọn họ đưa tới, lại giúp bọn họ cởi áo khoác, tiếp theo gọi bồi bàn dẫn họ đi vào trong sảnh tiệc. Tân Từ quay đầu lại nhìn một chút, mỗi một vị khách đến đều nhất định phải qua lần kiểm tra này, từng chi tiết nhỏ Tăng gia cũng đều phải nhọc lòng, để đề phòng giữa bữa tiệc lại xảy ra chuyện gì.

Mà vừa bước vào trong sảnh tiệc của Tăng gia, lực xung kích của gia tộc hùng mạnh chân chính đánh ập tới quả thật khó tưởng tượng được, dường như thoáng cái rơi vào cõi mộng, đi qua cánh cửa này dường như tại đây không cùng chung một thế giới với bên ngoài. Đây nhất định là thế giới được xây bởi kim tiền, toàn bộ sảnh tiệc màu vàng lấp lánh giống như cung điện xoa hoa, như mộng như ảo, đưa mắt nhìn lại trong chốc lát không biết đâu là điểm tận cùng. Ban nhạc do nhạc trưởng chỉ huy dẫn dắt đang diễn tấu điệu Valse « Hofballtänze » của Joseph Lanner, cả thể xác và tinh thần của mọi người đều bị khí thế của nơi này cuốn hút.

Sắc mặt Nguyệt San không nên được phủ lên một tầng màu hồng nhạt, trong con ngươi mềm mại như nước thoáng hiện tia sáng, kích động không thôi rồi lại cố gắng bình tĩnh quan sát trước mắt để bóc trần cái khăn che mặt thần bí, thấy được bộ mặt thật sự của xã hội thượng lưu. Lúc này, đã có không ít người có mặt tham dự tiệc mừng thọ, tám năm tùm ba lại một chỗ nói chuyện phiếm, quần áo từng người đều bùng sáng, trên mặt mỗi người đều mang theo nụ cười, mỗi cử chỉ tác phong của từng người đều khéo léo hào phóng như nhau, giống như nơi này thật sự là một tòa lâu đài, các quý tộc đại thần hào hứng sôi nổi tiến đến chúc mừng sinh nhật quốc vương, trong bữa tiệc từng linh đình thể hiện rõ khí chất quý giá đẹp đẽ vô cùng.

Tân Từ hồ hững quan sát hết thấy mọi thứ trước mắt, dường như anh chỉ là người qua đường ở nơi này, không quan tâm, mắt anh nhìn Nguyệt San đang vô cùng phấn khích, trên mặt không có biểu hiện gì, im lặng không nói câu nào. Đến tận giờ phút này, trong lòng anh không hề nghĩ đến xem nơi này xa hoa bao nhiêu, có thể quen biết bao nhiêu nhân vật lợi hại, anh đang nghĩ xem Thiên Thâm đã về nhà hay chưa, cô ấy phát hiện ra anh không có ở nhà đợi mình liệu có phải đang phát cáu hay không.

Nguyệt San bỗng nhiên kéo anh tiến lên một chút, khi anh hoàn hồn lại đã nghe thấy giọng cô ấy khó nén vẻ kích động nói: “Anh nhìn người bên kia kia, là Nam Cung Nguyên, hiện tại anh ta chính là người đứng đầu Nam Cung gia. Vị hôn thê của Tạ Tranh, tên là Zoe cũng rất nổi tiếng, chính là bị anh ta cướp đi.”

Tân Từ nhìn theo hướng cô ấy chỉ, có một người đàn ông anh tuấn phong độ hiển ngang bất phàm đang đứng ở bên kia, anh ta đang cụng ly với mấy người, tao nhã uống rượu vang trong cốc.

“Đáng tiếc Zoe không tới.” Nguyệt San vừa mới có chút tiếc nuối thờ dài xong, bỗng nhiên lại bị cái gì đó hấp dẫn vội vàng la lên: “Bên kia, có phải là Nghê Đạo Viên hay không, để vương Nghê gia? Bên cạnh hình như là vợ của ông ta, còn có cả Nghê Uyên, không ngờ cả nhà bọn họ đều đến đây.”

Tân Từ vừa nghe, còn chưa nhìn thấy người, trong lòng đã nổi lên một hồi chuông báo động khẩn cấp, trong chốc lát không chú ý anh đã quên mất con trai độc nhất của Nghê gia, Nghê Uyên rất có thể tham dự buổi tiệc thọ yến này, nếu bị anh ta phát hiện mình cũng đang có mặt, lại còn đi cùng với Nguyệt San, với tính cách chỉ sợ muốn thiên hạ đại loạn của Nghê Uyên mà nói ắt sẽ đi tố cáo với Thiên Thâm. Có thể nhân lúc hiện tại anh ta còn chưa phát hiện ra lập tức rời đi, Tân Từ nhanh chóng thu hồi tâm tình lại suy xét một phen, quay đầu nhìn Nguyệt San nói: “Em đi tìm Tăng tiểu thư trước đi, tôi đi xung quanh xem một chút.”

Lúc này Nguyệt San cũng đang bắt đầu tìm kiếm bóng dáng của Tăng Vĩnh Ngâm, liền nhanh chóng gật gật đầu, buông Tân Từ ra đi về chỗ đông người tìm kiếm.

Tân Từ lại liếc mắt nhìn một cái về phía Nghê Uyên ở bên kia, anh ta đang đi theo cha của anh ta cùng vài nhân vật nhìn có vẻ không hề tầm thường trò chuyện rất vui vẻ. Tân Từ lấy một ly rượu trên khay nhân viên phục vụ đang cầm trên tay, đi về phía góc khuất của sảnh tiệc.

Người lục tục đến nhiều hơn, bên ngoài cửa liên tiếp có mặt vị đại nhân vật tiến vào, thảo nào vừa rồi ở cửa phải chịu kiểm tra nhiều lần nghiêm ngặt như vậy, nếu không giờ phút này có người có ý đồ bất chính, hậu quả nghiêm trọng thế nào quả thật khó có thể tưởng tượng được. Tân Từ ở chỗ bàn tiệc búp-phê sang trọng lấy đồ ăn, chọn một nơi yên tĩnh từ từ ăn. Đương nhiên, cũng có người cùng chung ý tưởng với anh, có hai người đàn ông cầm Sâm-panh trong tay đang đứng ở một chỗ không xa anh nói chuyện với nhau, tiếng nói không lớn không nhỏ, vừa vắn truyền vào trong tai của anh.

Trong đó có một người đàn ông thân mặc âu phục màu xám đậm, vạt áo trước thả ra vẻ mặt bất đắc dĩ nói: “Lần này tôi bị ông già trong nhà bắt tới đây, thân thể ông ấy không khỏe còn bắt tôi phải đến, loại chuyện giữ thể diện này thật vô cùng nhàm chán.”

“Bản thân tôi cảm thấy đi đến đây cũng không tệ lắm, huống hồ có thể nhận được thư mời vốn đã không dễ dàng.” Một gã đàn ông khác chỉ mặc áo sơ mi màu đỏ sậm lại đang nở nụ cười bí hiểm: “Hai ngày trước, tôi nghe nói cháu ngoại chưa từng lộ diện của Tăng lão phu nhân đã trở về.”

Người đàn ông áo xám không để ý nháp một hộp sâm-panh: “Vậy thì sao?”

Người đàn ông áo đỏ sậm hơi coi thường nhìn anh ta lắc lắc đầu: “Anh thật sự là nông cạn, nhưng mà cũng khó trách, loại chuyện này không có nhiều người biết, đối với đứa cháu ngoại này Tăng gia bảo vệ rất tốt. Có điều, cô gái này có khả năng có lai lịch rất lớn.”

Người đàn ông áo xám kia bắt đầu có hứng thú, vội hỏi: “Lai lịch thế nào?”

“Cô ấy là cháu ngoại mà Tăng lão phu nhân yêu quý nhất, còn yêu quý hơn cả cháu đích tôn của bà ấy. Quan trọng hơn là, cô ấy được sinh ra bởi đám cưới của hai nhà Nghê Tăng.”

“Hai nhà Nghê Tăng.” Người đàn ông mặc áo xám lập tức sững sốt, giọng nói không khỏi nghiêm chỉnh hẳn: “Tại sao tôi lại chưa từng nghe nói đến? Cô ấy là con gái của Nghê Đạo Viễn?”

Nam tử áo đỏ sậm cười nói: “Hai đại gia tộc liên thủ phong tỏa tin tức, làm sao anh biết được?”

“Vậy anh biết được từ đâu?”

“Anh quên tôi là bạn học của Tăng Quân Nặc à, một lần anh ta uống rượu say trong lúc vô tình đã để lộ ra.” Lần này nhìn qua phía người đàn ông áo đỏ sậm có vẻ đắc ý.

“Nhưng mà tại sao lại phong tỏa tin tức, có cần thiết phải căng thẳng như vậy không?”

“Tôi nào biết, đâu là chuyện nhà bọn họ, bản thân tôi lại khá có hứng thú với cô gái kia.”

Người đàn ông mặc áo xám cất tiếng cười không có ý tốt: “Sao thế, có ý tưởng gì?”

Người đàn ông mặc áo đỏ sậm rất thân nhiên nói: “Đúng vậy, nói thật với anh cũng được, cô gái kia một bên là Tăng gia, một bên là Nghê gia, mấy năm nay Tăng Nghê hai nhà mâu thuẫn đè ép nhau, có thể hòa giải duy trì quan hệ bề ngoài như vậy tòa bộ đều nhờ có một người ở giữa là cô ấy, hướng chỉ Nghê Uyên tuy nói là con trai của Nghê Đạo Viễn, chung quy vẫn không thể sánh được với con gái ruột thịt của mình, đến lúc đó cô ấy một người kế thừa một bộ phận tài sản của hai đại gia tộc cũng đủ tiền đề chết người, cưới cô ấy không phải là ôm một tòa núi vàng về nhà hay sao.”

“Anh tính toán như vậy... công ty của anh đã đến mức này rồi sao?” Giọng điệu của người đàn ông mặc áo xám mang vẻ khinh thường.

Về mặt người đàn ông áo đỏ sậm có vẻ không quan tâm: “Có đường đi thoát mái hơn, vậy có sao lại bỏ qua. Có điều không biết đêm nay cô ấy có xuất hiện hay không, nếu đã xuất hiện tôi nhất định phải bảo Quân Nặc giới thiệu cho tôi. Nhưng mà, e rằng cô ấy đã sớm có hôn ước rồi.”

Tân Tử đã sắp ăn hết đồ ăn trong tay, nhưng bên kia vẫn còn chưa nói chuyện xong. Tuy nghe nói thấy buồn cười, có điều không phải không có đạo lý, anh chàng kia đang lẫn lộn vùng vẫy trong thế giới làm ăn buôn bán vắn đục này, chán nản tuyệt vọng, trải qua bao nhiêu lần bị hiện thực tra tấn mới gây dựng được chút thành tích, vậy cơ hội một bước lên trời kia bày ra trước mắt có ai mà không dao động. Có điều, cô gái như vậy, nhất định mất cao hơn đầu, lấy về nhà không biết là phúc hay họa.

Tân Tử buông đĩa đồ ăn, ngẩng đầu nhìn về phía sảnh tiệc xanh vàng rực rỡ, anh thống hận nhất chính là tiền tài, tiền tài làm cho anh cảm thấy mình yếu đuối hèn mọn thế đấy, ngay cả quyền được theo đuổi tình yêu cùng bị cướp đoạt, nhưng mà anh khẳng khái cần phải có tiền tài, chỉ có tiền tài mới có thể để cho anh đoạt lại những điều mình đã bị cướp mất.

Ngay đúng lúc anh hơi thất thần, Nguyệt San dẫn theo một cô gái đi về phía anh, trên mặt hơi có chút không hài lòng nói: “Tại sao anh lại chạy đến một chỗ vắng vẻ thế này, hại em tìm anh cả nửa ngày.” Lại nghiêng đầu nhìn cô gái đứng bên cạnh cười híp mắt nói: “Đề em giới thiệu cho chị, vị này chính là người bạn em dẫn tới, Tân Tử Tân tiên sinh. Còn vị này chính là Tăng Vĩnh Ngâm Tăng tiểu thư.”

Tân Tử lễ phép hơi khom người chào Tăng Vĩnh Ngâm: “Xin chào.”

Vừa nhìn đã biết Tăng Vĩnh Ngâm xuất thân từ gia đình giàu có, trên dưới ba mươi, quần áo hoa lệ, trang sức cao nhã, mặc dù dung mạo không phải là xinh đẹp kinh người, cũng tính là thanh tú dịu dàng, sắc mặt cười ôn hòa càng khiến cho cô ấy tăng thêm khí chất cao quý, cô cũng hướng về phía Tân Tử gật gật đầu, nói: “Xin chào.”

Nguyệt San bày ra nụ cười động lòng người, đáy mắt tràn đầy vẻ khao khát nói: “Chị Tăng, tất cả chuyện của em đều xin nhờ cậy cả vào chị.”

Tăng Vĩnh Ngâm cười không lộ xi, che miệng cười nói: “Không cần phải vội, sang tuần chị sẽ đi nộp báo cáo với ban giám đốc bên kia, nhưng mà, hôm nay trước tiên chị phải đưa em gặp mặt một người đã.”

Nguyệt San bày vẻ nghi hoặc: “Ai vậy?”

“Cô em họ của chị, em thật sự rất may mắn, mấy hôm trước cô ấy vừa trở về. Chuyện này nếu được cô ấy giúp đỡ, có thể dễ dàng hơn rất nhiều.”

“Vi sao?”

Ý cười của Tăng Vĩnh Ngâm càng sâu: “Cô ấy rất thân với chủ tịch Tạ của bên em, nếu để cô ấy giúp đỡ nói chuyện trước với chủ tịch Tạ, có thể chủ tịch Tạ sẽ chấp nhận việc em hủy hợp đồng mà không bắt bồi thường. Đương nhiên, giảm bớt được tiền bồi thường vi phạm hợp đồng cũng là một trong

những nhân tố cần suy xét. Cho nên, để chị dẫn em đi gặp cô ấy, tuy nói cô ấy rất kiêu ngạo, nhưng mà em cũng không cần phải căng thẳng.”

Tân Từ trầm nghĩ, chắc hẳn nhất định đang nói đến cô gái thần bí được sinh ra bởi sự kết hợp của hai nhà Nghệ Tăng mà vừa rồi hai gã đàn ông kia nhắc đến.

Còn Nguyệt San đang bày ra vẻ mặt áy náy nhìn Tăng Vĩnh Ngâm: “Thật ngại quá, làm phiền chị như vậy.”

Tăng Vĩnh Ngâm hiền lành cười nói: “Chủ yếu là em có tiềm năng, công ty của chúng tôi liền chào đón em.” Cô ấy nói xong liền nhìn về phía Tân Từ, cười hào phóng: “Tân tiên sinh làm việc ở đâu?”

Tân Từ khiêm tốn đáp: “Tự tôi mở một công ty nhỏ, vừa mới khởi nghiệp.”

Nguyệt San vội vàng thừa dịp nói thêm vào: “Chị Tăng, công ty kiến trúc của Tân Từ đã có tên tuổi trong giới xây dựng, có điều gần đây gặp một vài phiền toái nhỏ, thời gian trước bị một vụ kiện cáo khó hiểu quẩn lầy, chủ tịch Nghệ kia vịn vào cớ đó đã từ chối ký hợp đồng, chị xem, có thể...”

Tăng Vĩnh Ngâm thông minh vô cùng, lập tức hiểu được ý của Nguyệt San, dựng thẳng ngón trỏ tao nhã lên lắc lắc, phe phẩy: “Xem ra, mục đích tới đây lần này của em không chỉ có một mà thôi.”

Nguyệt San ngượng ngùng đỏ hồng mặt.

Nhưng mà, Tân Từ bỗng nhiên bình thản chen lời nói: “Chuyện này không làm phiền Tăng tiểu thư phải lo nghĩ, vấn đề của công ty tôi tôi sẽ tự mình nghĩ biện pháp giải quyết.”

Nguyệt San sùng sốt, lập tức vội vàng đưa mắt ra hiệu cho Tân Từ, Tân Từ không hề phản ứng, lạnh nhạt nói với cô: “Tôi cũng không cần em phải làm như vậy.”

“Tân tiên sinh thật là một người rất có phong độ.” Trong mắt Tăng Vĩnh Ngâm toát ra ý tán thưởng, đối với người đàn ông hướng mắt nhìn lên cũng không thấy có gì đặc biệt này bỗng có vẻ nhìn với cặp mắt khác xưa, tình tứ đánh giá một phen.

Lúc này, trong sảnh tiệc lại bắt đầu xôn xao, ba người bọn họ đều nhìn lại về phía cửa. Một nhà ba người đang tiến vào từ cửa lớn, nhưng lại nhận được sự chào đón tiếp đãi long trọng. Con trai cả của Tăng lão phu nhân là Tăng Học Dương dẫn theo con trai của mình là Tăng Quân Nặc mặt mày tươi cười đích thân đón chào, định thần nhìn lại, người được mọi người vây xung quanh kia chính xác là phó tỉnh trưởng. Lãnh đạo tự mình đến đây chúc thọ, lập tức khiến cho mọi người chung quanh chú ý, chung quanh nhanh chóng được vây thành một vòng người. Nhưng trong ba người sắp bị che lấp kia thì Tân Từ đột nhiên nhìn thấy một bóng dáng rất quen thuộc.

“Cố Cảnh Nhiên...” Tân Từ thất thần nhìn cái bóng lưng anh tuấn kia, vô ý thức thì thầm.

Tăng Vĩnh Ngâm trái lại cũng có chút kinh ngạc: “Tân tiên sinh có quen biết Cảnh Nhiên sao?”

Lúc này Tân Từ tỉnh táo lại, bình thản cười yếu ớt: “Không tính là quen biết.”

Nhưng đồng thời trong lòng của anh cũng đang cuộn cuộn nổi sóng, kinh ngạc đến tột đỉnh.

Cố Cảnh Nhiên lại chính là con trai của phó tỉnh trưởng, vượt hẳn ra ngoài dự liệu của anh, anh chỉ cho rằng anh ta là con một nhà giàu có bình thường, bản thân lại anh tuấn có chút tài năng.

“Thật ra, Cảnh Nhiên anh ấy...”

“Vĩnh Ngâm” Một giọng nói trầm thấp chững chạc vang lên từ phía sau lưng Tăng Vĩnh Ngâm

Có một loại khí thế mạnh mẽ ập đến, giống như bảo kiếm còn chưa rút ra khỏi vỏ, kiếm khí cũng đã làm người khác bị thương.

Ba người hơi kinh ngạc, đồng thời theo tiếng nói quay lại, một người đàn ông trung niên diện mạo bất phàm bùng chén rượu, mỉm cười nhìn bọn họ, một vị phu nhân dung mạo đoan trang khoác tay ông ta, trên mặt cũng đang nở nụ cười. Còn Nghệ Uyên đứng ở bên cạnh ông ấy ánh mắt âm u, cười như không cười quay lại nhìn quét về phía Tân Từ và Dịch Nguyệt San.

“Dạ.” Hai mắt Tăng Vĩnh Ngâm tỏa sáng, lập tức chào đón: “Người đến đây lúc nào, tại sao cháu lại không nhìn thấy?”

Nghệ Đạo Viễn mỉm cười, ôn hòa nói: “Khi ta tới cháu đi vắng, sao thế, đây là bạn của cháu?”

Ông ta chậm rãi nhìn về phía Tân Từ, ánh mắt kia nhìn như rất ôn hòa, nhưng mà Tân Từ chợt thấy lạnh sống lưng, mồ hôi lạnh toát ra, tim đập không khỏi nhanh hơn, loại cảm giác bất an mãnh liệt này làm cho tay chân anh run lên.

Tăng Vĩnh Ngâm mỉm cười giới thiệu với Nghệ Đạo Viễn: “À, vị này chính là nghệ sĩ công ty cháu muốn ký hợp đồng, Dịch Nguyệt San tiểu thư. Còn vị này...”

“Tân Từ.”

Không đợi Vĩnh Ngâm nói xong, Nghê Đạo Viễn đã nói ra tên Tân Từ.

Phu nhân của ông ta trong chớp mắt ngạc nhiên nhìn Tân Từ, môi run run, nhưng lập tức nhìn chồng của mình, lại thu hồi vẻ mặt im lặng đứng một bên.

Tận đáy lòng Tân Từ cũng khẽ kinh ngạc, để vương Nghê gia một tay che trời thế mà lại biết anh, anh nhanh chóng liếc mắt nhìn Nghê Uyên một cái, kẻ đứng sau vẻ mặt không có biểu cảm gì nhìn lại anh.

“Nghê tiên sinh, xin chào, tôi là Tân Từ.”

Tân Từ cung kính đưa tay trái ra, tay trái Nghê Đạo Viễn còn đang bung chén rượu, lúc này Tân Từ mới phát hiện ra, đang muốn đổi tay, đối phương đã đổi tay trước anh một bước, bàn tay rắn chắc nắm lấy bàn tay có vẻ hơi gầy yếu của Tân Từ, ánh mắt chưa từng rời khỏi mặt Tân Từ, ở trong đó che giấu những mũi bén nhọn lổm đổm: “Không ngờ lần đầu tiên gặp mặt của chúng ta lại ở đây trong hoàn cảnh này.”

Tân Từ ngẩn ra, khó hiểu nhìn người đàn ông khí thế bức người này suy nghĩ cẩn thận từng lời, những văn bình tĩnh đáp: “Tôi nghĩ đây cũng là một loại duyên phận.”

Nghê Đạo Viễn cười vang: “Ha ha, Tiểu Uyên, lại đây, chào hỏi Tân Từ. Lần trước con hủy hợp đồng, ba còn chưa nói con, lần này mau nói lời xin lỗi với người ta.”

Lúc này Tăng Vĩnh Ngâm cùng Dịch Nguyệt San cũng không khỏi kinh ngạc, ánh mắt nhìn về phía Tân Từ lại càng thêm vẻ tìm tòi nghiên cứu. Nguyệt San mắt thấy hiểm khi gặp được đại nhân vật của thương giới chủ động xuất hiện trước mặt họ, thái độ lại thân thiết với Tân Từ như thế, đã kinh ngạc vạn phần, nhưng mà nghe thấy ông ấy bảo con của mình xin lỗi Tân Từ lại càng ngạc nhiên đến mức mờ to hai mắt nhìn.

Nghê Uyên trái lại có vẻ không chú ý đến lời nói của Nghê Đạo Viễn, chỉ vô cùng lạnh nhạt nhìn Tân Từ hỏi: “Tại sao anh tới đây?”

Tân Từ không nghĩ nhiều, trả lời tự nhiên: “Tôi tới đây cùng Dịch tiểu thư.”

“Cậu đi cùng vị tiểu thư này tới?” Nghê Đạo Viễn giống như vừa nghe được một câu chuyện cực kì buồn cười, cười một lát nhưng nhìn về mặt nghi hoặc nhưng cũng rất nghiêm túc của Tân Từ, dần dần thu hồi nụ cười, ánh mắt như lưỡi dao chém về phía Nguyệt San: “Tại sao cậu không cùng đi với phu nhân?”

Cả người Nguyệt San run lên, trên gương mặt kiều mỵ như hoa nhìn Nghê Đạo Viễn cố gắng duy trì nụ cười.

Tân Từ vẫn không hiểu gì cả, nhịp tim đập lại càng lúc càng gấp, anh lấy lại bình tĩnh, trả lời đúng sự thật: “Tôi đi theo giúp Dịch tiểu thư.”

Sau đó, Tăng Vĩnh Ngâm dường như đã tìm ra một chút manh mối gì đó, hít sâu một hơi hơi che miệng nhìn Tân Từ, vẻ mặt trong nháy mắt đã thay đổi mấy lần.

“Tiểu Uyên, con nói có phải ba đã già rồi nên hồ đồ hay không, cái lỗ tai không còn tinh tường nữa. Không đi cùng phu nhân của mình, lại cùng người đàn bà khác đến?”

Nghê Uyên đứng bên cạnh cười nhưng không nói, đáy mắt nhìn Tân Từ tất cả đều là sự châm chọc.

Ý cười trong mắt Nghê Đạo Viễn từ từ biến mất, càng làm cho cho nụ cười bên khóe miệng ông ta khó có thể nắm bắt: “Tôi cũng không hay thích nói đùa, Nghê gia tôi đây làm sao có thể chịu được sự sỉ nhục thế này, Tăng gia cũng vậy. Tại sao cậu lại đi cùng cô gái này, mà không phải đi cùng...”

“Bởi vì, vốn dĩ tôi không định sẽ tham dự.”

Một giọng nữ thanh nhã dễ nghe miễn cưỡng truyền đến.

Bạn đang đọc truyện *Thử Hối Đấng Cay Nông Sâu Thế Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48

Tất cả mọi người đều kinh ngạc, không hề suy nghĩ nhanh chóng nhìn về hướng phát ra tiếng nói.

Nếu thời gian có thể lùi lại, anh nhất định sẽ không để cho bản thân mình xuất hiện ở nơi này.

Bàn tay đang cầm đĩa thức ăn của Tân Từ từ từ lạnh buốt, đầu ngón tay không ngừng run rẩy, đại sảnh màu vàng tràn đầy vẻ ảm áp này, anh lại không hề cảm thấy một tia ảm áp nào.

Cái bóng dáng xinh đẹp rung động lòng người kia trong nháy mắt xuất hiện trong tầm mắt, tất cả tế bào toàn thân anh dường như cũng ngừng hoạt động, mỗi mạch máu trong nháy mắt đều đóng băng, ngay cả không khí hít vào dường như cũng làm cổ họng anh nghẹn lại, loại cảm giác kinh hãi này rít gào từ tận trong đáy lòng đòi ra, làm cho anh yếu ớt đến mức nhìn không rõ cảnh vật trước mắt.

Từ xưa đến nay anh luôn bình tĩnh tỉnh táo, bởi vậy, bởi vậy, anh sẽ không tự đánh lừa mình, anh thật sự biết rất rõ lúc này đang phát sinh chuyện gì, đây không phải là mơ, đó là sự thật.

Nhưng nếu như đây là sự thật, vậy tất cả những việc anh làm, có phải chính là một giấc mộng hay không.

Trong thoáng chốc, anh đột nhiên nhớ tới lời cô ấy đã từng nói với anh từ tám năm về trước: “Tôi và anh căn bản không phải là người cùng đi chung một con đường.”

Lương Thiên Thâm như một con mèo quý tộc cao nhã lười nhác, chậm chạp đi về phía bọn họ, những người chung quanh đang nói chuyện phiếm đồng thời cũng im bật lại, ào ào đưa mắt hướng về phía cô. Mái tóc dài như suối được vén lên tỉ mỉ, lộ ra khuôn mặt xinh đẹp hoàn mỹ của cô, bắt lượn nhìn từ góc độ nào đều xinh đẹp không gì sánh kịp, bộ váy dài chấm đất màu đen bó sát người làm nổi bật vóc dáng tuyệt mỹ của cô, nước da trắng nõn nà không tí vết như tuyết, chiếc vòng quần quanh cổ cô được khảm hai mươi hai viên kim cương thượng hạng càng làm cô nổi bật lên như một nữ hoàng băng giá, trong phút chốc dường như toàn bộ màu sắc của sảnh tiệc đều tập trung cả trên người cô.

“Em gái, tại sao em lại đi xuống? Không phải em nói người không được khỏe không muốn tham dự sao?” Tăng Vĩnh Ngâm là người đầu tiên có phản ứng trong đám người, cô liền bước lên phía trước nở nụ cười nhẹ nhàng nắm lấy tay Thiên Thâm.

Đôi mắt của Thiên Thâm đẹp như kim cương nhưng lại trong trẻo lạnh lùng như ánh trăng, bên môi nhếch lên mỉm cười nhìn tưởng đơn giản nhưng lại không hề đơn giản, biểu cảm nhìn như vô ý nhưng lại có thể giết người một cách vô hình: “A, đúng vậy. Nhưng em nghe nói có vài kẻ mạo danh tiến vào, không nhìn được nên đến xem người nào lại không biết xấu hổ như vậy.”

Tăng Vĩnh Ngâm cười khó xử, nhưng không phụ họa, cũng không ngăn cản sự vô lễ của Thiên Thâm.

Ánh mắt của cô giống như nước chảy từ đầu đến cuối chạy qua trên mặt mọi người, chưa từng dừng lại trên khuôn mặt nào một lát, cho dù là nhìn Tần Tử, cũng chỉ nhìn thoáng qua loa, cũng bởi như vậy nên không người nào có thể nhìn ra được một chút ý tứ gì trên khuôn mặt lạnh nhạt của cô ấy.

Ngoại trừ lúc mới đầu Nghe Uyên nhất thời kinh ngạc, hiện tại đã sớm chìm đắm trong vui mừng nhìn ngắm Thiên Thâm, trên khuôn mặt đặc biệt tuấn tú mang đầy vẻ tươi cười: “Đại Bạch, bộ trang sức kim cương này thật sự rất xứng với em, đôi mắt của tôi bị lóa đến mức không mở ra được.”

Thiên Thâm miễn cưỡng liếc mắt nhìn anh ta một cái, vô tình nói: “Mắt thẩm mỹ lựa chọn đồ trang sức của cậu thật sự càng ngày càng què mùa, nếu tiền có không biết tiêu vào đâu, không bằng để dành làm từ thiện tích đức cho mình đi là hơn.”

Nghe Uyên cười vồn vã, nhưng giọng điệu lại đặc biệt nghiêm túc: “Mua tặng cho em tại sao lại nói là có tiền không biết tiêu vào đâu.”

Thiên Thâm hòa nhã nhìn anh ta nở nụ cười, ánh sáng trong mắt chuyển động: “Cũng tốt, phá nhiều hết nhiều, mang toàn bộ gia sản đi phá hết sạch là tốt nhất. Nhớ rõ sau này đi tán gái cũng phải dùng thật nhiều tiền vào, cô ta vui, tôi cũng vui.”

Nghe Uyên bỗng nhiên không lên tiếng, chỉ cười nhìn Thiên Thâm.

Thiên Thâm lại nói: “Đúng rồi, sau này khi không được sự đồng ý của tôi không được phép đến nhà của tôi nha. Nếu không, thì đem chìa khóa trả lại cho tôi.”

“Thiên Thâm à, Tiểu Uyên nó...”

“Vị di này.” Lương Thiên Thâm đột nhiên thu nụ cười lại, ngẩng đầu lên liếc xéo mẹ Nghe Uyên châm chọc: “Tặng gia từ lúc nào nói chuyện với bà sao?”

Mẹ Nghe Uyên lập tức im lặng, âm thầm chịu đựng không dám nói thêm nửa chữ nào nữa, hai gò má phớt hồng.

“Thiên Thâm.” Nghe Đạo Viễn rốt cục cũng mở miệng, nhưng mà trong giọng nói không nhận ra được là vui hay buồn, ông ta cũng không nói một từ nào tới hành vi ngạo mạn vừa rồi của Thiên Thâm: “Nhìn thấy con trở lại, ba thật vui mừng.”

Lương Thiên Thâm cười lạnh, từ từ đem tầm mắt nhìn đến trên người người đàn ông trung niên kia: “Tôi nghe có người nói, chỉ cần tôi trở về ông ta sẽ không xuất hiện, sao thế, nói không muốn giữ lời sao, hay là da mặt vốn dĩ đã dày như thế.”

“Thiên Thâm...” Thiên Thâm dùng thái độ như vậy cư xử với cha mình, ngay cả Tăng Vĩnh Ngâm đứng ở bên cạnh cũng cảm thấy khó xem.

Nghe Đạo Viễn đưa tay ngăn lại lời của Tăng Vĩnh Ngâm muốn nói, vẫn một bộ dạng khó phân biệt hi nộ kia, giọng trầm thấp vẫn không mất vẻ ôn hòa nói: “Ba đến thăm lão phu nhân, một lát sẽ rời đi.” Ông ta lại xoay người, ánh mắt tinh nhuệ như chim ưng bắn thẳng đến trên mặt Tần Tử: “Tôi gọi cậu một tiếng là con rể, là bởi vì tôi chỉ có duy nhất một cô con gái như vậy, chính cậu tự thu xếp ổn thỏa đi.”

Ba người bọn họ đi rồi, để lại bốn người mặt đối mặt nhìn nhau. Nếu như nói Dịch Nguyệt San là một viên trân châu có giá trị không rẻ, vậy Lương Thiên Thâm chính là một viên kim cương vô giá, khi trân châu gặp phải kim cương, toàn bộ màu sắc đẹp đẽ trong khoảnh khắc biến mất không còn bóng dáng.

Lương Thiên Thâm an nhàn đứng đó không nói lời nào, ánh mắt cũng không còn dừng ở trên người hai người kia, Tăng Vĩnh Ngâm nhìn trái lại ngó phải, háng giọng một cái, nói vài lời hay khuyên bảo Thiên Thâm: “Em gái, năm nào dưỡng cũng đều đến thăm bà nội, mấy năm nay em không về nhà, không biết tình hình, không nên nói chuyện với dưỡng như thế.”

Thiên Thâm nghiêng đầu cười cười, khẽ chớp mắt, từ tốn trả lời: “Chị, em ăn nói không suy nghĩ không phải mới ngày một ngày hai, hay là chị muốn em trong tích tắc phải sửa chữa được ngay? Lại nói, em nói với ông già em như thế nào, ông ấy vẫn không nói gì, chẳng lẽ lại cần phải nhờ chị kêu oan hộ ông ấy sao?”

Tăng Vĩnh Ngâm bị cô ấy nói khiến cho vô cùng áy náy, nhưng mà luận về miệng lưỡi bén nhọn nếu Lương Thiên Thâm đứng thứ hai, ai dám nhận đứng thứ nhất. Hiểu được tính cách này của em gái, người làm chị như cô cũng không nói thêm gì nữa, lập tức nói sang chuyện khác, lại cười nói: “Hôm nay là sinh nhật bà nội, không nói chuyện không vui, để chị giới thiệu với em.” Cô đặc biệt né qua Tân Tử, chỉ vào Nguyệt San nói: “Vị này chính là Dịch tiểu thư, nếu em không đi xuống chị còn đang nghĩ sẽ dẫn cô ấy đi gặp em. Cô ấy là người mẫu mà công ty chị mới tuyển được, chị cảm thấy tư chất các mặt của cô ấy cũng không tệ, cho nên muốn mời cô ấy vào làm nghệ sĩ tiềm năng phát triển của công ty, có điều, gần đây cô ấy bị Tạ Tranh vui dập, em xem, đây không phải là mai một nhân tài hay sao.”

Thiên Thâm vừa nghe, vừa làm bộ như lần đầu tiên nhìn thấy Dịch Nguyệt San, dường như đang thật sự chuyên tâm đánh giá cách ăn mặc trang điểm tinh tế của cô ta. Ngón tay thon dài mảnh khảnh của Thiên Thâm để ở dưới môi, ánh mắt nhẹ như lông chim quét qua quét lại từ trên xuống dưới khuôn mặt của Dịch Nguyệt San.

Tăng Vĩnh Ngâm vẫn không biết hai người bốn mắt nhìn nhau đang có sóng ngầm đấu tranh mãnh liệt, còn ở bên cạnh trợ giúp: “Thiên Thâm, coi như em giúp người làm chị này đi, nói chuyện với Tạ Tranh xem có thể tha người hay không.”

“Em ư?” Thiên Thâm từ từ thu hồi tầm mắt, từ lúc cô xuất hiện đến giờ vẫn duy trì một loại thái độ không thay đổi, cảm xúc dấu dưới nụ cười, người khác không dám đoán mò.

“Đúng vậy a, không phải em chơi rất thân với Tạ Tranh hay sao?”

Ánh mắt nhìn người khác như cá nằm trên thớt chạy không thoát của Lương Thiên Thâm khiến cho người ta như phát điên, nhưng mà trong lòng Dịch Nguyệt San còn cảm thấy may mắn, yếu ớt hỏi lại: “Chị Tăng, vị này chính là... cô em họ mà chị nói đó sao?”

“À, đúng vậy, cô ấy chính là em gái nhỏ nhất của chị, Lương Thiên Thâm.”

“Lương?”

Thiên Thâm ung dung lấy một ly đồ uống từ trong tay bồi bàn, có ý tốt giải thích điều Dịch Nguyệt San khó hiểu: “Đây chính là điều hay của nhà chúng tôi, cậu cả cậu hai theo họ Tăng của bà ngoại, mẹ tôi và dì ba theo họ Lương của ông ngoại, tôi theo họ của mẹ, đương nhiên họ Lương. Còn có vấn đề gì sao? Dịch tiểu thư.”

Trong mắt Dịch Nguyệt San không còn thần thái, giống như một đóa hoa quỳnh, sau khi đã qua thời kì nở rộ, lập tức héo tàn.

“Chị, không phải em không chịu giúp chị, nhưng gần đây em cũng không dính dáng gì đến chuyện làm ăn của Tạ Tranh, thứ hai là anh ta tuyệt đối không phải là một người chẳng biết phân biệt đúng sai, chị có điều tra kĩ càng xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì mà có việc vui dập hay không?” Thiên Thâm xoay tròn chén rượu, nụ cười không giảm, nhìn chằm chằm Nguyệt San hơi lạnh trong mắt làm người khác rùng mình: “Thứ ba, Lương Thiên Thâm tôi là một người nói được làm được. Dịch tiểu thư, trước khác nay khác, có một câu nói rất chuẩn xác, Thiên đường có lối cô không đi, địa ngục không cửa cô lại cứ xông vào. Cô là cái loại đường đi tiện không biết tự trọng, thích tự tìm đường chết.”

Đã nói đến nước này, nếu còn không rõ, Tăng Vĩnh Ngâm cũng không cần tiếp tục mang họ Tăng nữa, mới đầu cô chỉ mơ hồ phán đoán, vẫn không dám khẳng định, nhưng lúc này không cần đoán nữa, Lương Thiên Thâm cùng Dịch Nguyệt San, có mâu thuẫn rất sâu.

Đến nước này trái lại Dịch Nguyệt San lại không sợ hãi, liều chết chống cự: “Cô muốn thế nào đây?”

Thiên Thâm cảm thấy hứng thú với vẻ mặt dữ tợn của cô ta hơn là cái vẻ mặt nhu nhược vô hại kia: “Chính cô thích tự đào mộ chôn mình tôi cùng thành toàn cho cô thôi. Hai ngày trước tôi vừa mới dùng bữa cơm cùng với chủ tịch Tạ của bọn cô, anh ta có nói cho tôi nghe vài chuyện, nghe xong tôi không thể nào ăn được cơm nữa. Có lẽ có ông chủ nào đó thực sự rất khoái chiêu trò kia của cô, nhưng mà cô áp dụng lên trên người Tạ Tranh, hiển nhiên là đã dùng sai thần chú rồi.”

Lương Thiên Thâm đi một vòng quanh Nguyệt San, dừng lại ở sau lưng cô ta, tiến đến chỗ giữa cô ta và Tân Tử, dùng âm lượng để ba người đều có thể nghe được nói: “Tôi đã từng nói sẽ chinh chiến cô, nói là làm.”

Cả người Nguyệt San run lên, Tân Tử dường như bùng tình híp mắt lại.

“Người đâu.”

Thiên Thâm đi trở lại đến trước mặt bọn họ, hướng về phía mấy nhân viên an ninh đứng cách đó không xa ra dấu, lập tức có hai người mặc đồng phục chạy tới.

Lương Thiên Thâm kiêu ngạo phất phất tay: “Vị tiểu thư này không có tên trong danh sách khách mời, mang đi ra ngoài.”

“Tôi có thiệp mời!” Dịch Nguyệt San tránh sáng một bên tiến đến nắm lấy người của cô, nhanh chóng lấy thiệp mời từ trong túi xách ra giờ lên trước mặt Lương Thiên Thâm.

Thiên Thâm chẳng thèm ngẩng đầu lên, ở trước mặt mọi người túm lấy thiệp mời xé làm hai mảnh, lại tiếp tục xé, chỉ trong chốc lát, tấm thiệp kia liền biến thành một đồng giấy vụn như tuyết ào ào rơi xuống.

“Giả.” Thiên Thâm đưa tay lên, vài mảnh nhỏ cuối cùng cũng rơi hết xuống đất, cô ngẩng đầu nhìn hai nhân viên an ninh kia nghiêm khắc nói: “Mang đi ra ngoài. Nhớ kỹ, lần sau khi kiểm tra thân phận đừng cho người có ý đồ khác trà trộn vào, mở to mắt điều tra rõ cho tôi.”

Hai gã nhân viên an ninh cung kính liên tục giải thích, dùng sức một chút muốn kéo Nguyệt San đi ra ngoài.

“Chị Tăng...” Dịch Nguyệt San cảm thấy nhận đủ sự sỉ nhục, bắt lực nhìn về phía Tăng Vĩnh Ngâm, nhưng Tăng đại tiểu thư há hốc miệng cũng không có cách nào ra mặt ngăn cản Thiên Thâm, cô lại nhìn về phía Tân Từ, nước mắt là chả- về mặt sắp khóc đến nơi: “Tân Từ...”

Không đợi Tân Từ trả lời, Lương Thiên Thâm đã tiến lên một bước ghé vào lỗ tai anh ta thấp giọng nói: “Trước khi anh quyết định xem bước tiếp theo nên làm gì thì hãy nghĩ cho thật kỹ, nếu lúc này anh nghĩ rằng tôi thật sự quá đáng, thì trước tiên hãy đặt tay lên ngực tự hỏi lòng mình xem rốt cuộc là ai quá đáng đây.”

Đây là lần đầu tiên trong đêm nay cô ấy đem ánh mắt dừng lại ở trên người anh, cũng là lần đầu tiên trong đêm nay cô ấy mở miệng nói chuyện cùng anh, còn anh chỉ ngơ ngác nhìn cô ấy trở về chỗ cũ không thèm nhìn anh, trên khuôn mặt kiêu ngạo lạnh lùng chỉ đọng lại nụ cười không ai bì nổi.

“Bên này đã xảy ra chuyện gì?”

Dễ nhận thấy, những chuyện đang phát sinh ở góc nhỏ này vẫn quấy rầy đến người khác, cháu đích tôn của Tăng gia là Tăng Quân Nặc vội vàng đi tới, chỉ cần quét mắt nhìn mấy người trước mặt, đại khái hiểu được chuyện gì đang xảy ra.

Nhưng mà, trái lại anh ta lại nhìn hai nhân viên an ninh nói: “Các người làm cái gì vậy, mau buông vị tiểu thư này ra.”

Hai gã nhân viên an ninh không biết nên buông ra hay nên kéo đi mới phải, đứng yên bất động, khó xử nhìn đại thiếu gia Tăng gia. Còn Dịch Nguyệt San hai mắt tràn đầy nước mắt nhìn anh ta, một tia vui sướng thoáng hiện lên, dường như tìm được đường sống từ trong ngõ cụt.

Tăng Quân Nặc lập tức đi đến bên cạnh Thiên Thâm, xoay người nói bên tai cô: “Thiên Thâm, hôm nay là sinh nhật của bà nội, không nên làm lớn chuyện, mọi người xung quanh đều đã bắt đầu chú ý tới bên này. Người tới là khách, vị tiểu thư này là do anh mời tới, em coi như nể mặt ông anh này đi.”

Trong lòng Lương Thiên Thâm lập tức hiểu được, ánh mắt nhìn về phía Dịch Nguyệt San chợt lạnh buốt: “Dịch tiểu thư, cô cũng thật có bản lĩnh, ngay cả anh của tôi cũng quen biết.” Rồi quay người lại nói: “Thế diện của tôi cũng thật lớn, hôm nay cả chị hai và anh cả đều muốn tôi nể mặt hai người, nhưng tôi chỉ có thể khiến các người thất vọng thôi. Tôi đang vì muốn tốt cho bữa tiệc của bà ngoại, đuổi những người làm cụt hứng đi.”

Khi đang trong tình cảnh vô cùng khó xử, một ông già chạy lại, nhìn Tăng Quân Nặc và Lương Thiên Thâm nói rất chững mực: “Quân Nặc thiếu gia, Thiên Thâm tiểu thư, Lão phu nhân chuẩn bị đi ra rồi, bà còn đang tiếp chuyện mấy người bạn cũ. Lão phu nhân còn nói, nếu có vấn đề gì, tất cả đều nghe theo sự sắp xếp của Thiên Thâm tiểu thư.”

Lương Thiên Thâm vô cùng vui vẻ, cảm ơn Lý lão quân gia, cũng không để ý đến phản ứng của Tăng Quân Nặc ra sao, quay đầu lại hướng về phía hai nhân viên an ninh vẫn còn đứng như trời trồng ở đó mắt kiên nhẫn nói: “Còn không dẫn đi.”

“Khoan đã.” Cô từ từ đi đến bên người Dịch Nguyệt San, ở sát bên tai cô ta nhỏ giọng bắt chước giọng điệu nhỏ nhẹ của cô ta nói: “Nhìn cô như vậy còn có mặt mũi nào dám nói thích Tân Từ. Bản thân tôi muốn xem công phu lên giường của cô lợi hại, hai là địa vị Tăng gia của tôi lợi hại hơn.”

Dịch Nguyệt San nhanh chóng được đưa ra khỏi nơi này, lúc gần đi còn để lại cho Lương Thiên Thâm một ánh mắt vô cùng ác độc, Thiên Thâm nhắm mắt làm ngơ.

“Mời các vị đi theo tôi.” Lý lão quân gia đưa tay ra dấu mời.

Tăng Quân Nặc hít sâu một hơi, ổn định khí thế, xoay người cùng đi theo, Tăng Vĩnh Ngâm cũng không nói gì theo sát phía sau.

Thiên Thâm vẫn còn đứng nguyên tại chỗ, Tân Từ ở bên cạnh cô, ngay cả tư thế tay cầm đĩa thức ăn cũng chưa từng thay đổi.

“Hiện tại anh có thể rời đi, cũng có thể ở lại.” Hai tay Thiên Thâm nắm thật chặt thành quyền, đặt ở hai bên sườn ngay thắt lưng, dường như chỉ có như vậy mới có thể khiến cô nói chuyện càng thêm mạnh mẽ bình tĩnh: “Nhưng mà, chỉ cần đi ra khỏi cánh cửa này, sau này anh cũng đừng có hối hận. Tôi sẽ đếm đến ba.”

“Một...”

“Hai...”

Lòng bàn tay nắm chặt của Thiên Thâm hơi toát mồ hôi: “Ba.”

“Lương Thiện Thâm.” Tân Từ đưa mắt nhìn lên phía trước, trong đôi mắt sáng màu không nhìn thấy tiêu cự, anh khó khăn khẽ cử động khóe môi nở nụ cười, lại không biết là đang cười ai, lời nói ra chậm rãi từng chút một, như là đang cố dùng hết sức: “Vì sao bao giờ em cũng có thể khiến cho tôi, chặt vật không chịu nổi như vậy.”

Môi Thiện Thâm run run, đang muốn nói, ngọn đèn ở cả đại sảnh bỗng nhiên dần dần tối, tiếng vỗ tay nổi lên bốn phía, cánh cửa lớn màu trắng phía xa xa từ từ mở ra, Tăng gia tổ mẫu ngồi trên xe lăn, trong vòng vây chúc tụng của mọi người đang đi về phía sảnh tiệc.

Bạn đang đọc truyện *Thử Hối Đẳng Cày Nông Sâu Thế Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49

Lương lão tiên sinh của Tăng gia đã mất từ mười năm trước, nhưng cho dù ông cụ vẫn còn đang tại thế, Tăng lão phu nhân vẫn là nhất gia chi chủ. Đêm nay, Tăng lão phu nhân đoan trang mực thước, dây chuyền mã não, khuyên tai phi thủy, mái tóc bạc được búi gọn lại rất chỉnh tề, trang phục mặc trên người là điển hình của một lão phu nhân thuộc tầng lớp thượng lưu. Bà nhìn khắp lượt cười với khách, tinh thần coi tỏ xuất hiện ở trước mặt mọi người. Đây xe giúp bà đi ra ngoài chính là cháu đích tôn của Tăng gia, cũng là con trai độc nhất của cậu Lương Thiện Thâm, Tăng Quân Nặc. Với tư cách là cháu đích tôn của Tăng gia, toàn thân anh ta từ trên xuống dưới đều lộ ra một bộ khí thế bức người hung hăng đặc trưng, cho dù vừa nhìn có vẻ hào hoa phong nhã, mặt mỉm cười, nhưng mà cái loại khí thế cuồng ngạo bẩm sinh này không thể nào che dấu hết được.

Thiên Thâm không vội vã đi trước, mà muốn đứng nguyên tại chỗ chờ đợi, nghiêng đầu đôi mắt đẹp lấp lánh bất định nhìn về phía Tân Từ: “Tôi khiến cho anh chặt vật không chịu nổi, ngày hôm nay tất cả những chuyện này chẳng lẽ đều đổ hết trên đầu tôi sao?”

Tân Từ thoáng trông như rất bình tĩnh đem đĩa đồ ăn giao vào trong tay người phục vụ, sau đó ánh mắt dừng ở một nơi xa xăm, xương hàm cắn chặt, kìm nén cảm xúc khi nói thành lời ở trong lòng cuối cùng cũng thốt ra được một câu: “Em nói không sai, sau tám năm tôi lại càng ngu ngốc hơn, bị người ta đùa giỡn trong lòng bàn tay, còn không tự biết.”

Thiên Thâm ngăn ra, chút huyết sắc còn lại trên hai gò má cứ từ từ rút sạch, lập tức đánh trả: “Tân Từ, anh có tư cách nói những lời này sao?”

“Đại tiểu thư Tăng gia, con gái một của Nghê gia, em còn có điều gì dấu diếm tôi nữa, nhân lúc này nói tất cả cho tôi biết, cả một khối đê chết tôi là được rồi.”

Tân Từ bỗng nhiên nghiêng đầu, im lặng nhìn Thiên Thâm, anh ta nói xong cặp đồng tử màu sáng trong bóng đêm lặng lẽ tuôn ra một dòng từ ngữ trông vô cùng bi thương. Thiên Thâm đang muốn nói thêm một câu bất ngờ ánh mắt của anh ta bỗng nhiên nín bật lại, từ khi biết nhau tới giờ, cô chưa từng nhìn thấy ánh mắt của anh ấy như thế, nồng đậm khiến cho ngực của cô cứng lại.

Lý lão quản gia lại xuất hiện ở trước mặt bọn họ, cúi đầu không nhanh không chậm nói: “Thiên Thâm tiểu thư, Lão phu nhân gọi cô qua. Còn nữa, mời Tân tiên sinh cùng đi tới luôn.”

Thiên Thâm quay đầu lại, lấy lại bình tĩnh, nói: “Tôi biết rồi, làm phiền lão Lý dẫn đường.”

“Đi thôi.” Thiên Thâm đi lên trước hai bước, thấy Tân Từ không đi theo lập tức dừng lại quay đầu nói: “Sao vậy?”

“Em khẳng định muốn tôi đi với em?” Tân Từ vẫn đứng tại chỗ, Thiên Thâm quay lại nhìn làm sao lại cảm thấy mặt mày anh ta có chút mong lung không rõ.

Cô cố ý giấu cợt hỏi lại: “Anh sợ sao?”

Hình như Tân Từ đang nở nụ cười, ánh mắt tối dần lại, anh dạo bước đến bên người Thiên Thâm, ánh mắt dừng lại như muốn khoan sâu vào bộ ngực lấp ló nửa kín nửa hở của cô: “Có gì mà tôi phải sợ.”

Lúc này, ánh đèn từ từ sáng lại, tay trái đeo nhẫn kim cương của Thiên Thâm vẫy vẫy Tân Từ: “Váy đi tới đi.”

Tăng gia tổ mẫu đang tìm cô cháu ngoại của mình ở trong đám người, vừa phát hiện ra bóng dáng của Thiên Thâm, trên nét mặt dày đặc nếp nhăn lập tức lộ ra nụ cười hòa ái hiền lành, vội vàng vẫy vẫy tay về phía cô: “Thiên Thâm, mau tới đây, bà ngoại của con ở đây.”

Thiên Thâm lập tức thanh nhả đi về phía Tăng lão phu nhân, dọc đường đi thỉnh thoảng lại xen kẽ gật đầu thăm hỏi khách quan, cử chỉ cao quý đúng mực hoàn hảo. Tân Từ đi theo bước chân của cô ấy đi qua lối mà đám người tránh qua một bên, ánh mắt xung quanh chăm chú giằng co trên người bọn họ, anh không để ý trong ánh mắt này mang theo bao nhiêu sự tò mò dò xét, khẽ buông mí mắt xuống, dùng ánh mắt nhìn đáng vẻ tự nhiên khéo léo của Thiên Thâm, đã nhìn quen bộ dáng dễ nóng nảy hay bông đùa của cô ấy rồi, lúc này trông cô ấy cao cao tại thượng như vậy, hay là nói cô ấy như vậy mới chính là Lương Thiện Thâm, thiên kim tiểu thư nhà giàu, được mọi người vây quanh tung hô.

“Bà ngoại.” Thiên Thâm mỉm cười đi đến bên người Tăng lão phu nhân, nắm lấy bàn tay bà cụ.

Lão phu nhân khẽ trách, nhưng lời nói lại mang vẻ yêu chiều, trong mắt tràn đầy thương yêu: “Lúc này ở đâu thế, ban này mãi chẳng thấy bóng dáng con đâu.”

Thiên Thâm cúi đầu cười híp mắt đáp: “Con thấy đông người, nên đi tới một góc phòng ngồi nghỉ ngơi. Bà ngoại, hôm nay con dẫn theo Tân...”

“Con đi theo ta.” Tăng lão phu nhân chậm rãi ngắt lời Thiên Thâm, vẫn mang vẻ mặt từ ái, ánh mắt một khắc không rời đặt ở trên người cháu ngoại, từ đầu đến cuối không liếc mắt nhìn Tân Từ lấy một cái, giống như anh chỉ là một đám không khí, không tồn ở phía sau Thiên Thâm.

Tinh thần lão phu nhân hôm nay tốt lắm, sắc mặt hồng nhuận, bà dẫn Thiên Thâm đi theo bên người, bảo Tăng Quân Nặc đẩy xe cho bà đi lên trên đài ở trước sảnh tiệc, cầm lấy microphone hướng về chỗ các vị khách ở phía dưới nhiệt tình nói: “Vô cùng cảm tạ các vị dù bận trăm công ngàn việc đã tới tham dự tiệc mừng thọ 80 của tôi, hôm nay tôi vô cùng vui mừng, cũng đặc biệt xúc động, có thể nhìn thấy nhiều bạn bè thân bằng gần xa tập trung ở nơi này như vậy. Tăng gia chúng tôi trải qua mấy chục năm sóng gió, tôi chẳng làm được gì nhiều, đều dựa vào sự cố gắng nỗ lực của các thành viên trên dưới Tăng gia cùng sự trợ giúp của các vị.” Tăng lão phu nhân nói rất nhiệt thành, hơi dừng lại một chút, đem Thiên Thâm đang đứng bên cạnh kéo đến bên người, lại nói tiếp: “Mà hôm nay tôi vui mừng nhất là toàn bộ thành viên Tăng gia chúng tôi rất cực cũng tới đông đủ, vị này chính là đứa cháu ngoại bảo bối nhất của bà già này, hi vọng các vị làm bậc cha chú sau này khoan dung độ lượng với nó. Thiên Thâm, con nói vài lời đi.”

Thiên Thâm bị đẩy lên trước đài, sau khi khẽ kinh ngạc, lập tức điều chỉnh biểu cảm cho tốt, nhìn đám nhân vật nổi tiếng trong xã hội kia, trên môi cong lên một góc ba mươi độ nhỏ nhỏ, khéo léo khẽ nâng cằm, bày ra nụ cười tươi đẹp nhất của bản thân, trong trẻo nói: “Xin chào các vị, tôi là Lương Thiên Thâm, nói ra thật xấu hổ, đã tám năm nay tôi chưa về qua nhà, cho nên, cũng không có nhiều người biết Tăng gia còn có một người tên là Lương Thiên Thâm, nhưng tôi thật sự chính là một phần tử của Tăng gia.” Giọng điệu Thiên Thâm thoải mái mang theo một chút trêu chọc bản thân, bên dưới đã bắt đầu có người cúi đầu cười thành tiếng. Thiên Thâm nhìn chung quanh bốn phía phía dưới, lại bước lên trước hai bước: “Tôi là một người không thích gò bó, sau khi mẹ tôi qua đời tôi luôn tự sống một mình, vô cùng cảm ơn bà ngoại đã cho con một không gian tự do trọn vẹn, phóng tay để cho con được làm việc mà con thích, để cho con mấy năm nay được đi du lịch các nước, để cho con tìm được công việc mà con yêu thích, cũng cho con... tự do yêu đương, tự chủ kết hôn. Chồng của tôi hôm nay cũng có mặt ở đây, thật vui, anh ấy có thể đi cùng tôi trở về nhà.” Trong khoảng khắc, cô muốn nói “Cũng cho con được gả cho người con thích”, nhưng sau khi nghĩ lại, cô không có nói ra.

Cái hình dáng cao gầy kia đứng trong đám người không dễ thu hút sự chú ý của người khác, nhưng cô có thể liếc mắt một cái cũng tìm được. Bên dưới lập tức có người nhìn theo tư thế tay cô chỉ nhìn vào trong đám người nhìn thấy một người trông không được hợp nhãn cho lắm, liền đem tầm mắt xoay qua chỗ khác. Tân Từ đang cúi đầu đứng ở dưới đài, nghe thấy Thiên Thâm bỗng nhiên nhắc tới bản thân không khỏi sùng sốt, ngẩng đầu nhìn lên đài, cô ấy đang mỉm cười nhìn mình, nhưng mà vừa chạm vào tầm mắt của anh lại lập tức quay đi.

Thiên Thâm xoay người đi đến bên người bà ngoại, nhắc lần vẩy lên từ từ ngời xôm xuống, bàn tay nhỏ nhắn trắng nõn đặt lên trên bàn tay già nua đầy nếp nhăn của bà cụ: “Bà ngoại, sinh nhật vui vẻ, con chúc bà phúc như Đông Hải, thọ tựa Nam Sơn.”

Nụ cười của cô ấy giống như một viên đá quý lấp lánh khiến người khác không cách nào rời mắt được, anh yên lặng nhìn cô ấy, cố gắng hết sức lờ đi những ánh mắt mà người bên cạnh đang chiếu tới, trong lòng vốn không yên lại càng thêm khó có thể bình tĩnh. Đó là loại cảm xúc gì, anh không thể nào hiểu được, đau thương căm giận, khó xử, sụp đổ, rung động, buồn bực xấu hổ... còn có vui sướng, kích động..., cảm xúc quá phức tạp dường như đang bao trùm lấy anh, tám năm nay tâm tình của anh chưa bao giờ biến đổi nhanh như lúc này, thế nên khiến cho anh không có cách nào ung dung ứng phó với những nghi hoặc này, có lẽ là coi thường, có lẽ là ao ước, có lẽ là thăm dò, có lẽ là những ánh mắt lạnh nhạt.

“Không tệ, khá khen cho dũng khí, có gan đem cái vị đại tiểu thư xảo quyệt kia cưới vào nhà, tôi vẫn cho rằng chỉ có Cố Cảnh Nhiên ngốc nghếch liều lĩnh kia mới có thể có loại ý nghĩ ngu ngốc trong đầu như thế đối với nàng ta. Tiểu tử, cậu được a, có thể khiến cho Nữ Vương kia cam tâm tình nguyện gả cho cậu, nói mau, làm sao vợ vào tay được?”

Tân Từ cả kinh, chẳng biết từ lúc nào có người từ phía sau lại trắng trợn khoác vai anh như thế, còn mang bộ dạng anh cả ghé vào tai anh căn nhắc liên miên, giọng nói rõ ràng lại cố ý biến thành khàn và nhỏ, há mồm ra miệng toàn mùi rượu, kỳ lạ ở chỗ lại khó mà có thể làm cho người khác khó chịu. Tân Từ nghiêng đầu, hơi lộ vẻ kinh ngạc khi nhìn thấy người kia.

Người này... vô cùng vô cùng... nói chung là, vô cùng vô cùng bắt mắt. Nhưng mà nếu không phải anh ta mặc trên người một bộ lễ phục nam hàng hiệu, thân cao trên 1m80, thì ngay lúc này, đa số mọi người sẽ nghĩ ngược lại về giới tính của anh ta. (kaka người quen xuất hiện :>)

Người thanh niên trẻ tuổi kia đang bày ra bộ dạng cười hung tợn nhìn Tân Từ, mái tóc ngắn màu vàng kia cực kì chói mắt, khoảng cách gần như thế, da thịt anh ta trắng nõn mịn màng không thể nhìn thấy một cái lỗ chân lông nào, hai má đỏ hồng xem ra đã uống nhiều rượu, mũi cao thanh tú, môi mỏng hồng nhuận, điểm chết người chính là ánh sáng chớp động trong đôi mắt hồ ly như thu thủy, phối hợp với lông mi dài và dày khẽ vể... Tuy nhiên, người nọ cho rằng bộ dáng này của mình rất hào phóng ngang ngạnh.

Tân Từ không khỏi nhũn mảy, nghĩ muốn đẩy tay người nọ ra, không ngờ, thân thể người này nhìn có vẻ “mảnh khảnh”, lực trên cánh tay lại mạnh mẽ dị thường, ghim Tân Từ không thể cử động, hơi giữa đầu cần chén rượu trong tay còn hơn một nửa uống một hơi cạn sạch, đặc biệt bắt nã lấy mu bàn tay quệt quệt mồm, lại quay đầu trở lại, tiếp tục dùng những lời nói và hành động cực kì thô lỗ không hợp với vẻ bề ngoài nói: “Mẹ nó chứ, rượu này thật sự nhạt toét, không hợp ý của lão tử... Đây, Cậu mau nói cho tôi nghe một chút xem làm thế nào cậu lại có thể đem Nữ Vương nhà chúng tôi nắm được trong tay vậy?”

Tân Từ do dự một chút, hỏi lại: “Anh là...”

Trong nháy mắt ánh sáng từ cặp mắt hồ ly bắn ra bốn phía: “Nhớ cho kỹ, bốn đại gia chính là tay súng thiện xạ anh dũng vô địch, sấm sét trong giới cảnh sát, là ngôi sao, niềm hi vọng của giới cảnh sát, năm nào cũng là người manly siêu cấp quả cảm dũng mãnh nhất, Tô Trí Cường chính là ta đây. Cậu tên

gi?” (Phun com mắt thôi, Nhược ca của em =))))))

“Tân Từ.” Đối với những thứ loằng ngoằng phi logic mà người kia tự giới thiệu không hề ở trong lòng, chỉ nhớ kĩ tên của người kia.

“Tân Từ?” Người nọ bỗng nhiên buông anh ra, tự mình rơi vào trầm tư, ánh mắt có điệu bộ như đang thẩm vấn phạm nhân nhìn chằm chằm Tân Từ một hồi lâu, lăm lăm lâu lâu: “Khó trách... Hóa ra là người này...” Lại lăm lăm mầu câu, ví dụ như: “Cậu nên đối xử tốt với Nữ Vương nhà tôi một chút. Tuy rằng cô ấy hơi có chút tùy tiện quá mức, lại có chút ngang ngược vô lễ, có chút ương bướng nóng nảy, nhưng mà... Aiz, trong lòng chúng ta tự hiểu, dù sao những người trải qua loại chuyện này như cô ấy rất nhiều người tính cách khó tránh có chút biến thái, cậu nên nhường nhịn cô ấy nhiều hơn một chút.”

Cũng không đợi Tân Từ mở miệng đáp lời, anh ta lại chồm lên ôm lấy Tân Từ, lời nói ân cần: “Cảnh Nhiên ngốc nghếch liều lĩnh kia nhất định sẽ không dứt hết tình cảm với nữ vương, dù sao người ta cũng là ân nhân cứu mạng của cô ấy, Nữ Vương không thể vô tình với tên kia, chúng quy vẫn nhớ đến phần tình nghĩa này, lại nói nhà kia có một ông bố kiêu ngạo làm quan, tôi không biết cậu có gia thế thế nào, có điều, cậu đừng tưởng rằng cưới được vào nhà rồi thì mọi chuyện đều êm đẹp, làm gì cũng nên cẩn thận thì hơn.”

Anh ta nói một tràng giang đại hải, Tân Từ nghe không vào tai được bao nhiêu, chỉ có một câu hung hăng đâm xuyên vào tai anh: “Ân nhân cứu mạng, anh nói, Cố Cảnh Nhiên là ân nhân cứu mạng của Thiên Thâm? Lời này có ý gì?”

Tô đại gia cực kì hoảng sợ, diễn cảm trên mặt thay đổi liên tục, đôi mắt hồ ly nhanh chóng liếc trộm hai bên trái phải, trên khuôn mặt xinh đẹp dị thường không thể che dấu được tâm tư, cuối cùng lộ ra bộ dạng tỉnh ngộ kèm theo hồi hận vạn phần.

“Ách... Tôi uống nhiều quá, những gì vừa mới nói, tôi không nhớ rõ lắm...” Tô đại gia lập tức buông Tân Từ ra, giống như ném một củ khoai lang nóng bỏng tay, lập tức lùi lại vài bước, cười hi hi ra vẻ không hề ý.

Tân Từ nhảy bèn cảm nhận được ở trong một đồng tình hình phức tạp rắc rối này, còn có một điều gì đó mà anh không biết rõ. Cố Cảnh Nhiên và Lương Thiên Thâm, Nghê Uyên và Lương Thiên Thâm, Tăng gia và Lương Thiên Thâm, Nghê gia và Lương Thiên Thâm, lại thêm người ở trước mặt xinh đẹp còn hơn cả phụ nữ này và Lương Thiên Thâm. Trên người Lương Thiên Thâm rốt cuộc còn có bao nhiêu bí mật to lớn nữa mà anh không biết!

“Tiểu Quai, anh đang làm gì vậy?”

Nhưng đúng lúc này, nhân vật lộ liễu nhất tới nay chẳng biết đã đi đến trước mặt bọn họ từ lúc nào, ánh mắt lướt qua giữa hai người, cuối cùng nhìn chăm chú vào Tô Trí Nhược.

Tô Trí Nhược bỗng nhiên hung dữ. hai mắt đỏ bừng: “Không được phép gọi cái tên ghê tởm kia.”

Lương Thiên Thâm không đồng ý, cứ làm theo ý mình, ánh mắt không hề nghi ngờ: “Ngoan nào, uống nhiều quá nên đi rửa mặt đi.”

Tô Trí Nhược cười giỡn: “Nhiều năm không gặp như vậy, giọng điệu của cô em vẫn vô sỉ không thay đổi như vậy. Đây, lão tử chính là anh của cô đó.”

“Tôi không nhớ có người anh trai nào tên là Tô Trí Cường, tên nghe mắc ói, lời nói thô tục, chẳng rõ ngôi thứ, hướng chỉ so với tôi anh chỉ lớn hơn một tháng, không thấy xấu hổ khi bắt tôi gọi một tiếng anh hay sao? Tiểu Quai, tôi khuyên anh đừng phí công suy nghĩ tính toán nữa, cái tên Tô Trí Nhược mới thật sự thích hợp với anh.” Thiên Thâm không nhanh không chậm cười nói: “Lại nói, so với tôi anh nào có khá hơn bao nhiêu, mấy năm nay đã về nhà được bao lần?”

“Không nói nhiều với cô nữa, nhứt đầu bốn đại gia.” Tô Trí Nhược tự nhận mình là loại người phóng khoáng, không muốn bả ra bộ dạng tính toán so đo cùng Lương Thiên Thâm, đang chuẩn bị bước đi lại quay trở lại: “Dựa vào khả năng nhìn thấu mọi chuyện nhảy bèn trong vào năm trong ngành của tôi, trong thời gian lát nữa họp gia tộc, các người nên cẩn thận một chút.”

Cảnh cáo xong, bỏ của chạy lấy người.

Sau khi Tô Trí Nhược đi không lâu, Thiên Thâm quay đầu lại bình tĩnh nói: “Anh ta là con trai của dì ba nhà tôi.”

Tân Từ lại bình tĩnh nói: “Ra là thế.”

Một lúc sau, hai người mặt đối mặt, mắt lạnh đối mắt lạnh, cho dù trong lòng mỗi người đều ngổn ngang trăm điều muốn nói, nhưng mà vì thể diện nên không ai mở miệng trước, tình hình sắp rơi vào thế căng thẳng.

Không ngờ, lúc này có người đi về phía Thiên Thâm, làm bộ nho nhã khom lưng đưa tay ra: “Không biết Lương Thiên Thâm tiểu thư có thể cho tôi được hân hạnh nhảy cùng tiểu thư một điệu hay không?”

Tân Từ nhận ra người này chính là người đàn ông mặc áo sơ mi màu đỏ sậm ban nãy, gã nhìn Thiên Thâm cười nhiệt tình như vậy, hoàn toàn không để Tân Từ vào trong mắt.

“Ngại quá, tôi đang có dự định nhảy điệu đầu tiên cùng với bà xã của tôi.” Tân Từ cướp lời Thiên Thâm dùng thái độ lễ phép lại vô cùng kiên quyết, đem lực chú ý của người kia chuyển tới trên người mình, sau đó vừa dứt lời liền kéo Thiên Thâm nhanh chóng đi vào sàn nhảy.

Con người đen láy của Thiên Thâm ở dưới ánh đèn vàng lại càng lấp lánh rạng rỡ, che dấu nụ cười: “Tôi tưởng rằng cái gì anh cũng không biết.”

Đôi mắt đen sau thấu kính của Tân Từ đối diện với ánh mắt của Thiển Thâm, lại không có ý cười: “Tôi không phải người chết.”

Thiển Thâm cười đáng yêu, hơi ác ý: “Vậy nói cho tôi nghe một chút coi, cảm giác bây giờ của anh là gì?”

Tân Từ đưa cô vòng qua người một vòng, chậm rãi xoay tròn theo điệu Walt, chỉ nói: “Tay em thật lạnh, còn có mồ hôi lạnh.”

Mắt to của Thiển Thâm híp lại, cũng không che dấu: “Biết tôi đang tức giận là được rồi, tôi không giỏi trong việc khống chế cảm xúc.”

“Tức giận?” Tân Từ nghiền ngẫm suy nghĩ về từ này, hơi nghiêng đầu cười khê: “Vậy tôi thì sao, em cũng biết cảm giác bị người khác biến thành chuột bạch là thế nào mà?”

Khúc nhạc du dương như thế, có điều lời nói của Thiển Thâm lại dần dần gay gắt lên: “Dù sao thì so với cảm giác việc nhìn thấy chồng mang theo vợ bé điều vô dương oai đến nhà mình vẫn tốt hơn.”

Thiển Thâm không nhận ra được Tân Từ có bị chọc giận hay không, cô chỉ cảm thấy ánh mắt mà anh ta đang nhìn cô thâm trầm vô cùng: “Vì sao em lại muốn suy diễn mọi việc ra như vậy, có những chuyện mắt nhìn thấy, cũng không nhất định là sự thật.”

Lời này đúng là lời cô muốn nói: “Vậy còn anh, có một số việc không thể dựa vào mắt thấy, phải dùng tâm để cảm nhận, dùng đầu để suy nghĩ.”

“Theo như em nói, tôi rất ngốc, nghĩ mãi không ra, vậy em nói cho tôi biết đi, Cố Cảnh Nhiên là ân nhân cứu mạng của em, chuyện này rốt cuộc là thế nào?”

Tiếng nhạc lúc này cũng vừa dừng lại, bước nhảy cuối cùng tạo thành một tư thế vô cùng duyên dáng, tiếng vỗ tay bốn phía vang lên, chỉ chốc lát sau, khúc nhạc tiếp theo lại vang lên.

Thiển Thâm buông tay Tân Từ ra, hay tay nắm chặt lại, duy trì khoảng cách vài bước với anh ta, nhìn thấy sắc mặt của cô ấy có chút cứng ngắc. Tân Từ nhìn cô không chớp mắt, vẻ mặt nghiền túc, chỉ có bàn tay nắm chặt thành quyền đấm ở sau lưng là để lộ ta tâm tình của anh giờ phút này căng thẳng đến cực điểm

“Thiển Thâm.”

Tăng lão phu nhân được Tăng Vĩnh Ngâm diu đến từ từ bước đến bên cạnh bọn họ, bầu không khí khê khê thay đổi, hai người đồng thời quay đầu lại.

“Theo bà ra phía sau nào.” Tăng lão phu nhân lần đầu tiên nhìn về phía cháu rể nói: “Cậu cũng lại đây.”

Bạn đang đọc truyện *Thử Hối Đáng Cay Nồng Sâu Thế Nào* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50

Đi qua một vườn hoa, băng qua một cái hành lang dài, cánh cổng lớn khu nhà phía sau của Tăng gia được điêu khắc hoa màu trắng sữa hiện ra trước mắt.

Tăng lão phu nhân ngồi ở ghế chủ, nhận trà của người phục vụ đưa lên, nhẽ nhàng thổi bọt trà, từ từ uống. Những người khác sau khi vào cửa đều ở bên dưới lão phu nhân. Tự tìm chỗ ngồi xuống. Thiển Thâm và Tân Từ đi vào sau cùng, sau đó phát hiện ra tình hình trước mắt hóa ra là như thế này, ngoại trừ cả nhà cậu cả Tăng Học Dương cùng vợ chồng cậu hai Tăng Thế Khải ở bên ngoài chào hỏi khách khứa, tất cả những người khác đều tụ tập ở đây, mà càng khiến cho Thiển Thâm bức mình chính là Nghệ Đạo Viễn cũng ở đây, Cố Cảnh Nhiên và ba mẹ ngồi ở bên cạnh Nghệ gia, Cảnh Nhiên cởi áo khoác ngồi ở trên ghế không có ngăn đầu nhìn Thiển Thâm.

Không khí đông lại, trên mặt của mọi người chẳng biết tại sao đều không có nổi một nụ cười, sau khi ngồi xuống cũng không có ai mở miệng nói chuyện trước. Chỉ có Tiểu Quai ngồi ở cửa lớn, bộ dạng lờ lờ, cả vật đã bị kéo xuống, hai chân bắt chéo, thấy Thiển Thâm tiến vào liền trừng mắt nhìn về phía cô. Dì cả lập tức cầu, véo anh ta một cái, anh ta lập tức nhe răng trợn mắt một phen.

Cửa lớn từ từ được đóng lại, Thiển Thâm nhìn xung quanh một chút, đang định dẫn Tân Từ đi tới hàng cuối cùng phía bên trái ngồi xuống, trên đỉnh đầu đã truyền đến tiếng nói giả nua nhưng uy nghiêm của Tăng lão phu nhân: “Thiển Thâm, lại đây.”

Thiển Thâm hơi sững sốt, nhìn và ngoài chỉ chỉ chính mình, hỏi: “Con?”

Tăng lão phu nhân gật đầu cười: “Đúng vậy, đến bên cạnh bà nào, chỉ mình con thôi.”

Thiển Thâm vô thức quay đầu lại nhìn Tân Từ, anh ấy đứng thẳng, ánh mắt không hề né tránh nhìn về phía Tăng lão phu nhân ngồi ở vị trí trung tâm.

“Còn không mau qua đây.: Tăng lão phu nhân thoáng trầm giọng.

Thiên Thâm do dự một chút, cúi đầu nhấc làn váy lên lướt qua mọi người đi đến ngồi xuống ghế dựa bên cạnh Tăng lão phu nhân. Lại ngẩng đầu lên, cục diện hiện nay không khỏi khiến cho cô lo lắng. Tất cả mọi người đều đang ngồi, thân hình cao gầy của Tân Từ đứng cô lập trong đại sảnh, giống như phạm nhân chờ đợi chịu thẩm vấn, thu nhận đủ loại ánh mắt thiện ác khó phân từ khắp nơi bắn tới.

“Tăng lão phu nhân, hôm nay bà nên trả lại công bằng cho tôi. Vì sao Lương Thiên Thâm của nhà bà bỗng nhiên lại lập gia đình, hôn sự của cô ta và con trai tôi thì sao?” Người đầu tiên lên tiếng không ngờ lại là mẹ của Cố Cảnh Nhiên, bà ta phồng má tròn mắt hiển nhiên đã nhẫn nhịn lâu ngày, vừa chớp được thời cơ liền lập tức nói một hồi thao thao bất tuyệt: “Tôi thật ngốc lại đi tin những lời nói kia của con trai tôi, nó nói nó đã thích người khác nên chia tay với Lương Thiên Thâm, tôi còn có chút áy náy trong lòng, không ngờ rằng hôm nay vừa đến đây thật sự là được mở rộng tầm mắt a!”

Cố Cảnh Nhiên liền vội vàng kéo mẹ lại, thấp giọng nói: “Mẹ!”

Phó chủ tịch Cố không có nổi giận dưng dưng như phu nhân của mình, nhưng sắc mặt cũng không dễ coi: “Tăng lão phu nhân, Nghê tiên sinh, chuyện này tôi cũng cảm thấy nên phải nói cho ra lẽ.”

Con trai bị ám ức, người mẹ bao giờ cũng gấp hơn người khác, Cố phu nhân nhìn về phía Thiên Thâm nói rất gay gắt: “Nói xem, Cảnh Nhiên nhà chúng tôi có điểm nào không xứng với cô, lại có điểm nào không sánh bằng thằng nhãi kia? Còn nữa, Cảnh Nhiên nhà chúng tôi tám năm nay đối xử với cô vẫn còn chưa đủ tốt hay sao, cô gặp phải chuyện như vậy, nếu không phải Cảnh Nhiên nhà chúng tôi...”

“Mẹ!” Cố Cảnh Nhiên chán nản gầm nhẹ với mẹ mình: “Mẹ đang nói gì đó!”

Sắc mặt mọi người ở đây trong nháy mắt đều thay đổi, Tân Từ nhìn về phía Thiên Thâm thấy sắc mặt cô thoáng chốc xanh lét, nhìn về phía Cố Cảnh Nhiên thấy ánh mắt của anh ta vô cùng hoảng loạn, chỉ chốc lát lại cúi đầu, lên cần mũi.

Cô ấy đang sợ hãi? Đôi mắt bình tĩnh của Tân Từ trong phút chốc dậy sóng mãnh liệt.

Nghê Đạo Viễn không biết vô tình hay cố ý ho hai tiếng, đôi mắt như chim ưng nhìn Cố phu nhân chằm chằm.

Nghê Uyên ở bên cạnh lạnh giọng nói: “Cố phu nhân, xin bà chú ý cách dùng từ.”

Tăng lão phu nhân vẫn giữ phong cách quý phái, ung dung an nhàn, đang cầm chén trà chậm rãi nói: “Cố phu nhân không nên gấp gáp, đợi tôi hỏi cho kỹ càng một chút rồi tiếp tục đưa ra kết luận cũng không muộn.”

Trong lòng Thiên Thâm cả kinh, nếu nói người mà trong lòng cô thật sự kính sợ nhất, nhất định là bà ngoại của cô. Tăng lão phu nhân cũng không phải là loại người nhân từ nương tay gì, nhưng cũng không phải loại người lòng dạ độc ác, chính bởi như vậy, bà mới có thể cân bằng nhiều người trong hai giới chính thương (chính trị và thương nhân) như vậy. Giờ này phút này, Thiên Thâm ngồi ở bên cạnh bà ngoại cũng không khỏi căng thẳng, có điều... Cô nghiêng đầu nhìn về phía Tân Từ, nhìn thấy anh ấy tứ cố vô thân, lại thêm vừa rồi mẹ Cố Cảnh Nhiên hung hăng dọa người như thế, cô nhìn không được muốn đứng ra kéo anh đi khỏi đây. Nhưng vừa nghĩ tới cảnh tượng anh ta đi cùng Dịch Nguyệt San, con tức giận đang bị đè nén trong lòng cô lại bùng lên hung dữ giằng co với lòng cô. Thiên Thâm nhắm mắt lại, quay đầu trở lại, buộc chính mình không nghĩ về anh ta nữa.

“Cậu tên Tân Từ phải không, mở công ty kiến trúc?”

Tăng lão phu nhân bắt đầu tiến vào chủ đề chính.

Tân Từ thu lại toàn bộ suy nghĩ, giọng nói sạch sẽ vừng vàng đáp: “Dạ.”

“Công ty nhỏ, hừ.”

Tăng lão phu nhân khẽ giọng cân nhắc một câu, bà vẫn không có ngẩng đầu nhìn cậu cháu rể kia, dường như chiếc chén trà sứ thanh hoa trong tay sản sinh lực hấp dẫn rất lớn, không ngừng xem.

“Chuyện cậu và Thiên Thâm nhà chúng tôi kết hôn, ngay ngày hôm đó tôi và ba của nó đã biết. Tôi lập tức phản đối, có điều ba của nó nói, nếu Thiên Thâm tự thích, tự mình bằng lòng, chúng tôi cũng đừng nên áp đặt hay can thiệp vào.”

Lông mi Thiên Thâm run lên, khẽ ngẩng đầu nhìn về phía Nghê Đạo Viễn, người đó tựa lên trên ghế một tay chống cằm bộ dạng như đang có suy nghĩ gì đó.

“Thiên Thâm trước nay vẫn ở một mình, tôi cũng không có ý định can thiệp vào cuộc sống của nó. Vốn dĩ hai người kết hôn không thông báo cho nhà chúng tôi biết còn chưa nói, rốt cuộc vì sao cậu lại kết hôn với nó, chúng tôi cũng không hỏi đến nữa, Chỉ cần cậu đối xử tốt với Thiên Thâm nhà chúng tôi, tôi và cha nó cũng sẽ không làm khó cậu. Có điều...” Lời nói của Tăng lão phu nhân biến đổi, chén trà nặng nề gõ lên trên bàn: “Cậu cho rằng cậu đối đãi với Thiên Thâm như thế nào chúng tôi cũng không biết hay sai, cậu thực sự cho rằng chúng tôi già rồi nên hồ đồ? Thiên Thâm của chúng tôi há có thể dễ lãng phí vì cậu như vậy! Dám trắng trợn dẫn theo loại đàn bà không đứng đắn bước vào nhà chính là Tăng gia chúng ta, mặt mũi của Tăng gia chúng ta còn để ở đâu!”

Lão phu nhân khó thở, Thiên Thâm vội bước lên phía trước giúp bà dễ thở hơn, cầm lấy chén trà đưa tới trước mặt bà ngoại, cô rất nhanh đưa mắt nhìn Tân Từ, tuy rằng thân hình anh ta vẫn đang đứng thẳng như trước, nhưng mà xem ra mặt sẫm đã cắt không còn giọt máu, gần như trong suốt.

Thiên Thâm thu hồi tầm mắt do dự một chút, nhẹ giọng kêu: “Bà ngoại...”

Tăng lão phu nhân chặn chén trà lại, lập tức ngắt lời cô: “Thiên Thâm, con đừng nói thay cậu ta, tất cả đều có bà ngoại thay con làm chủ.” Bà lại nhìn về phía Tân Từ, nói: “Các người cứ kéo dài như vậy, cũng không phải biện pháp, tôi cho cậu một cơ hội, cậu nói xem, dựa vào cái gì khiến cho Thiên Thâm gả cho cậu. Tôi coi Cảnh Nhiên gần như là cháu trai, chuyện này tôi cũng cảm thấy quá thật ảm ức thay cho nó. Nếu cậu không nói rõ được nguyên do vì sao... Tôi coi như cuộc hôn nhân này cũng không tính đến nữa.”

Trong lòng Thiên Thâm thót một cái, tay cầm chén trà run lấy bầy, không hề nghĩ ngợi liền đứng bật dậy kêu lên: “Bà ngoại!”

“Thiên Thâm, con không phải nói gì cả!”

Tăng lão phu nhân lớn tiếng ngăn cản Thiên Thâm, giọng điệu không để cho cô kháng cự. Thiên Thâm sững sốt, lại chậm chạp ngồi trở lại ghế.

Tân Từ dùng cặp mắt sáng màu đảo qua nhìn những người trước mắt một lượt, đem tất cả đều nhìn vào trong mắt, bọn họ khinh thường không thèm để ý đến ánh mắt của anh, giống như anh cũng không xứng đứng ở nơi này.

Anh cười nhạo bản thân mình, tám năm qua mình cố gắng dường như muốn phát điên, liều mạng chạy đôn chạy đáo dốc sức vì sự nghiệp, mệt mỏi đến chết đi sống lại mới đạt được một chút thành tựu như ngày nay, kết quả lại thay đổi đột ngột, đến tận cùng là anh tra tấn bản thân mình như vậy vì cái gì! Anh nói với cô ấy Tân Từ đã không còn là thằng con trai nghèo kiết xác quê mùa trước kia nữa, khi đó, có phải tận đáy lòng cô ấy đang cười nhạo anh không biết tự lượng sức mình hay không?

“Tăng lão phu nhân, tôi chỉ muốn nói ba việc.: Anh ổn định cảm xúc, ngẩng đầu lên, tiếng nói thanh nhã không cao không thấp, vừa đủ để mọi người ở đây đều có thể nghe thấy: “Thứ nhất, trước khi tôi cưới Thiên Thâm, không hề biết cô ấy là người của Tăng gia, cũng không biết cô ấy là người của Nghê gia. Thứ hai, quan hệ của tôi và tiểu thư Dịch Nguyệt San chỉ là bạn bè, tuyệt không có chuyện gì khác. Thứ ba...” Tân Từ tạm dừng một chút, sắc mặt kiên định, ánh mắt trong suốt: “Tôi biết Cổ Cảnh Nhiên luôn ở bên cạnh Thiên Thâm tám năm qua, trong mắt các vị, là tôi không biết thân phận, không có địa vị, lại không thức thời làm người chen chân phá đám bọn họ. Nhưng mà...” Tân Từ cao giọng: “Tám năm trước Thiên Thâm bỏ tôi mà đi, sau tám năm tôi vẫn như trước kia luôn mong muốn được lấy cô ấy làm vợ. Những gì tôi muốn nói, chỉ có vậy thôi.”

Giờ phút này, Thiên Thâm không thể thờ nổi, ngơ ngẩn ngẩn ngẩn nhìn khuôn mặt gầy gò tái nhợt của anh ấy. Anh bình tĩnh nhìn lại cô, cặp mắt kính phản quang, che đi cảm xúc vô cùng phức tạp của anh lúc này.

“Tôi đây không thể không nói vài câu.” Tiểu Quai Tô Trí Nhược từ đầu đến giờ cứ phải chịu đựng làm người tàng hình lão đảo đứng ra nói: “Tôi cảm thấy rằng không cần phải khiến cho mọi chuyện phức tạp như vậy, đây là thời đại nào rồi, mẹ nó chứ còn ngồi đó mà nói môn đăng hộ đối, bà ngoại, thôi đi, tự Nữ Vương thấy thích là được rồi.”

“Con trở lại đây cho mẹ.” Dì cả Lương Tuyết Du không khách khí đem con của mình nhéo quay về chỗ ngồi.

“Hơn kém quá nhiều, cũng chưa hẳn đã là chuyện tốt.” Nghê Uyên hai tay vòng trước ngực, không chút nghiêm túc phản kích lại.

Hơi rượu trong người Tô Trí Nhược bốc lên, cũng không để ý tình hình thế nào, nhắm ngay phía Nghê Uyên gào lên: “Mày nha chó có đứng đó mà thêm dầu vào lửa nữa, mày làm đại gia của mày, mày còn không phải...”

“Tiểu Quai, ngồi xuống.” Tăng lão phu nhân nheo mắt lại ra lệnh.

“Mẹ nó, loại chuyện này mà còn phải mở cuộc họp gia đình? Giải tán giải tán, không phải là chuyện riêng của hai người thôi sao. Dựa vào đâu.” Tô Trí Nhược hung hăng vò vò mái tóc vàng anh tuấn của anh ta: “Đi thôi, không có việc gì đừng gọi tôi trở về.” Tiếp theo anh ta đá văng cửa ra bước đi không quay đầu lại.

Sau khi Tô Trí Nhược rời đi được tầm ba phút, không khí rơi vào nặng nề quỷ dị.

Cổ phu nhân nhìn trái nhìn phải thấy mọi người đều không ai nói lời nào, giọng nói bén nhọn phá không mà đến: “Đây là ý gì? Không phản đối sao?”

Nghê Đạo Viễn nhíu mày, giọng nói trầm ổn khiến cho không khí nặng nề thêm chút yên ổn lại: “Hỏi Thiên Thâm một chút đi, xem nó dự định như thế nào?”

Giây lát sau, toàn bộ lực chú ý đều chuyển lên trên người Lương Thiên Thâm.

“Thiên Thâm, cho dù ly hôn bà ngoại cũng ủng hộ con.” Tăng lão phu nhân nhể nhàng vỗ lên mu bàn tay đang nắm của Thiên Thâm.

Thiên Thâm đặt chén trà xuống, chậm rãi đứng dậy, cô đi đến bên cạnh Tân Từ, không có ngẩng đầu nhìn anh, chỉ đứng ở bên cạnh anh, cách một khoảng ngắn.

Thiên Thâm ngược mắt nhìn về phía mọi người, tiếng nói rất nhẹ: “Ly hôn thì sao. Ly hôn có thể giải quyết vấn đề sao? Nếu như có thể dễ dàng như vậy, con đã sớm làm vậy. Tiểu Quai nói rất đúng, chuyện này không nên nói ở nơi này, con nghĩ hai người chúng con cần nói chuyện cho rõ ràng cẩn thận thì hơn. Bà ngoại, hôm nay con mệt rồi, con xin phép về trước.”

“Cảnh Nhiên mà chúng tôi đây phải làm sao bây giờ...”

“Cô, chú.” Thiên Thâm đi đến trước mặt vợ chồng Cố thị, không cho Cố phu nhân nói thêm gì nữa: “Con vô cùng cảm tạ những việc Cảnh Nhiên làm cho con, phần ân tình này cả đời Lương Thiên Thâm con sẽ không quên. Nhưng mà, điều này cũng không có nghĩa là con cần phải lấy thân báo đáp. Chuyện hôn ước, từ trước đến nay con đều không đồng ý, thật xin lỗi.”

“Thiên Thâm...” Cố Cảnh Nhiên suy sụp nhìn Thiên Thâm, yết hầu giật giật lên xuống, không nói nên lời chữ nào.

Thiên Thâm tránh ánh mắt của anh ta, hơi nghiêng đầu nói với Tân Từ: “Đi thôi.”

Không ai ngăn bọn họ lại, hai người một trước một sau biến mất ở sau vườn hoa, Nghe Uyên nhìn bóng lưng Thiên Thâm ngẩn ngơ, Nghe Đạo Viễn âm thầm lén ghé vào lỗ tai anh ta khẽ nói: “Không nên nghĩ, cũng đừng có nghĩ.”

Nghe Uyên đột nhiên hoàn hồn, nhanh chóng quay đầu lại, Nghe Đạo Viễn đang châm một điếu thuốc, nhìn xa xăm, không nói thêm lời nào. Mẹ Nghe Uyên có chút lo lắng nhìn con trai của mình.

Đúng lúc này, Tăng Quân Nặc đi từ gian nhà trước tới, cảm thấy không khí nặng nề trong phòng không khỏi ngạc nhiên, nói: “Bà nội, có khách muốn bà ra gặp.”

Tăng lão phu nhân trầm ngâm một lúc lâu, chống quai trượng đứng lên ngồi trở lại xe lăn, nói: “Chúng ta lên nhà trên đi.”

Tăng Quân Nặc tiến đến bên cạnh Tăng Vĩnh Ngâm khẽ hỏi: “Làm sao vậy?”

Tăng Vĩnh Ngâm xua xua tay: “Còn có thể có chuyện gì nữa, ngoài chuyện của em gái thôi.”

Ánh mắt Tăng Quân Nặc chợt lóe lên, không hề hỏi nhiều, ra giúp Tăng lão phu nhân trở lại sảnh tiệc một lần nữa.

Hai người Thiên Thâm và Tân Từ đi ra từ cửa sau của Tăng gia, xe của Tân Từ đã dừng ở bên ngoài.

Thiên Thâm nhìn Tân Từ nói: “Để tôi lái xe cho, anh uống rượu.”

Tân Từ không nói gì, đem chìa khóa ném cho cô. Ô tô khởi động, chỉ chốc lát đã bỏ biệt thự náo nhiệt xa hoa của Tăng gia lại phía sau, trên đường đi hai người không nói gì, gió lạnh thổi vào trong xe, không khí buốt lạnh tới cực điểm.

Vừa về đến nhà, Thiên Thâm cởi giày đi vào phòng khách, Tân Từ theo sát phía sau.

Cô xoay người, anh ta đang đứng ở cửa trước, cửa chính bị anh ta vung tay một cái, nặng nề đóng sầm lại.

Bạn đang đọc truyện *Thử Hỏi Đấng Cay Nồng Sâu Thế Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51

Không ai có thể đoán trước được, bọn họ cũng sẽ có lúc như bây giờ, trông như hai kẻ thù đang hung hăng nhìn nhau chằm chằm, loại ánh mắt sắp chém giết này khiến cho người khác không lạnh mà run.

Không một ai dám manh động, thu hẹp lại dây thần kinh toàn thân, chờ đợi thời khắc hết sức căng thẳng kia.

Cuối cùng, Tân Từ cũng nhúc nhích, Thiên Thâm theo phản xạ lùi lại một bước, sau khi lùi lại lập tức giật mình vì hành động này của mình rất bất lợi, lại lập tức bước lên trước một bước. Vì sao cô phải cảm thấy sợ hãi, phải cảm thấy bất an, phải cảm thấy chột dạ, rõ ràng là anh ta sai trước, cô tuyệt đối sẽ không lùi bước. Nghĩ như vậy, Thiên Thâm liền lại bày ra tư thế lạnh lùng nhất đối diện với Tân Từ.

Nhưng mà, Tân Từ chỉ cúi người cởi giày, lại từ tủ giày bên cạnh lấy ra đôi dép lê đi thay. Động tác của anh đầu vào đấy, giống như đây chỉ là một ngày bình thường như bao ngày khác, anh tan làm lái xe về nhà. Nhưng mà, cho dù động tác của anh thoải mái tự nhiên thế nào, cũng không cách nào che giấu được những dòng khí lạnh đang bao bọc quanh thân.

Thiên Thâm nhìn thấy anh ta đang đi về phía mình, cô chưa từng nhìn thấy anh ấy như vậy, không khí lạnh trước mắt mang theo luồng khí vô cùng sắc bén dường như muốn cắt lên da thịt non mềm của cô. Tân Từ mặt không đổi sắc đứng ở nơi cách cô ấy hai bước, anh ngẩng đầu lên, đưa mắt liếc nhìn cô ấy, vừa từ từ tháo cà vạt xuống tiện tay quăng ra, cởi áo khoác, lại tiện tay quăng đi. Thiên Thâm không khỏi lén hít sâu một hơi, cố gắng ngăn đầu tiếp tục lạnh như băng nhìn anh ta.

Giống như trước đây, nếu so độ kiên nhẫn, cho tới bây giờ cô luôn là bại tướng dưới tay anh, sau năm phút đồng hồ trôi qua, cuối cùng cô cũng bị cái

ánh mắt nghĩ mãi không thể nhìn thấu kia bức bách đến cực hạn: “Nói đi, tại sao lại dẫn người đàn bà kia đến nhà của tôi?”

Tân Từ khề hừ một tiếng, lập tức khề nghiêng đầu cười nhạt một tiếng, đưa tay đẩy kính mắt, vẫn không nói lời nào.

“Anh cười cái gì?” đôi mắt đẹp của Thiên Thâm híp lại, lại bỗng nhiên tròn to, ở khóe mắt bắn ra tia sáng làm cho người ta không dám nhìn thẳng vào.

Tân Từ tiến lên trước hai bước, vươn tay về phía Thiên Thâm, cả người Thiên Thâm cứng đờ, không ngờ tay của anh ta dừng lại ở trên cổ của cô, còn cách một khoảng không vượt ve chiếc dây chuyền kim cương xa xỉ kia.

Ánh mắt của anh ta chăm chú nhìn chăm chăm món hàng đắt tiền lóa mắt kia, môi mông giật giật: “Bao nhiêu tiền?”

Thiên Thâm vội vàng lùi lại phía sau, thái dương giật thình thịch, nét mặt lạnh lùng của cô càng tỏa ra vẻ âm lãnh, nói: “Tôi không biết.”

Tân Từ khề thu tay về, cứ thế bình thản nói tiếp: “Đồ Nghệ Uyên tặng, giá trị tất nhiên không rẻ. Vậy em nói cho tôi nghe một chút, đại khái em có thể thừa kế bao nhiêu tài sản? Tôi nghe người ta nói, lấy được cháu ngoại của Tăng gia, chẳng khác nào ôm một tòa kim sơn về nhà, có phải như vậy hay không?”

Thiên Thâm không thể tin nổi nhìn anh ta, giống như đang trong trời đông giá rét lại được cho uống một chén nước lạnh, lạnh đến mức làm cho cô run lên, Thiên Thâm hô hấp không ổn định lớn tiếng chầm chọc nói: “Anh muốn biết sao?”

Cô lập tức giật phăng chiếc dây chuyền kim cương quơ quơ trước mặt anh ta, lại hung hăng ném phăng xuống đất: “Loại mặt hàng này, trong hộp trang sức của tôi có một bó to, còn nữa, không phải anh bảo tôi mua xe sao? Ở trong ga-ra của Tăng gia có đồ mấy chiếc của tôi tôi cũng không nhớ rõ nữa.” Thiên Thâm dùng sức mở túi xách ra, lấy ra một chiếc thẻ vàng: “Tiền ở bên trong này tôi không hề động đến dù chỉ một sợi lông, nhưng tôi nói cho anh biết, tài khoản tiết kiệm của tôi mỗi tháng đều sẽ có người gửi vào đó hai mươi vạn, thẻ tín dụng của tôi dùng thoải mái vĩnh viễn không bao giờ lo lắng sẽ cạn kiệt. Còn nhà đất, khi đến sinh nhật của tôi ‘ông già’ sẽ tặng tôi biệt thự, bà ngoại sẽ tặng tôi làng nghỉ mát, chỉ dựa vào những bất động sản dưới danh nghĩa của tôi có thể cung cấp cho tôi ăn chơi cả đời không phải lo nghĩ. Anh còn muốn biết gì nữa? À, tôi có thể thừa kế bao nhiêu, làm sao bây giờ, ôi chao tôi cũng không biết nữa, Nghệ Uyên không phải là con trai ruột của ‘ông già’, tốt xấu gì tôi cũng sẽ được hưởng đến một nửa gia sản của ông ấy, bà ngoại ít nhất cũng cho tôi vài triệu. Quên chưa nói, trước kia tôi đã được thừa kế từ mẹ tôi năm trăm ngàn, công việc đối với tôi mà nói đơn thuần chỉ là để tiêu khiển. Quả thật tôi không có nói cho anh biết tôi là người nhà Tăng gia, nếu không chắc anh sẽ không đi cùng cô ta tới Tăng gia, làm sao lại tự chuốc lấy nhục nhã? Thế nào, so với việc để con tiện nhân kia đưa anh đến kết thân với xã hội thượng lưu, không bằng tìm tôi a, tôi đảm bảo rằng quy mô công ty anh trong vòng nửa năm sẽ khuếch trương lớn gấp ba lần.”

Thiên Thâm vừa nói xong, hô hấp bắt đầu dồn dập, có điều cô không cười nổi, không thể cười nổi chút nào, khoe miệng cổ sức kéo lên, lại chỉ có thể bày ra một vẻ mặt so với lúc khóc trông còn khó coi hơn, chưa xót cuộn trào lên trên chóp mũi, cô phải nhẫn nhịn lại mới ngăn không cho tình cảm tuôn ra ngoài.

Sắc mặt Tân Từ lúc cô còn chưa nói xong đã càng lúc càng khó coi, đồng tử màu sáng bây giờ xám như tro, trong thời điểm chờ cuối cùng của cô rơi xuống đất, tiếng dây cung kéo căng lên hết cỡ trong đầu anh ta bắn tuôn ra âm ảm, tình cảm bao nhiêu năm rồi tích tụ trong lồng ngực bùng nổ trong nháy mắt. Anh không hề báo trước vùng tay quét phăng toàn bộ đồ đạc trên bàn trà, máy điện thoại bị đánh bay ra ngoài, đập vào tường văng ra vỡ vụn. Thiên Thâm sợ hãi kêu lên, bịt miệng ngơ ngác nhìn đồng đồ đạc hỗn độn.

“Lương Thiên Thâm! Em nhất định phải bức tôi đến phát điên hay sao! Trước khi nói những lời này, rốt cuộc em có nghĩ qua đến cảm nhận của tôi hay không?” Tân Từ vọt tới trước mặt cô, hai mắt đỏ bừng, hung dữ túm lấy hai bả vai của cô khiến cô loạng choạng. “Tám năm, em nói cho tôi biết, tôi rốt cuộc đang cố gắng vì cái gì, làm sao tôi lại phải tra tấn bản thân mình. Em có biết tôi oán hận tiền đến mức nào không, rồi em có biết tôi có khát vọng về tiền thế nào không? Em còn nhớ rõ tám năm trước em đã nói thế nào không? Em nói em muốn có tiền, sau đó tôi liền liều mạng kiếm tiền, tôi trăm cay nghìn đắng mở công ty, mỗi ngày chỉ ngủ bốn năm tiếng, chẳng qua vì muốn có thể mua được nhà, mua được xe, một ngày kia tôi có thể đứng trước mặt em đối mặt với em mà nói, tôi cũng có khả năng. Thiên Thiên!”

Thiên Thâm hoàn toàn mất đi khả năng suy xét, mặt trắng bệch luống cuống mở to hai mắt nhìn thấy anh ta đang đứng trước mặt mình đi tới bên bờ vực sụp đổ, một tiếng “Thiên Thiên” quả thực làm cho phổi của cô muốn nổ tung ra ngoài: “Vì sao hiện tại em mới nói cho tôi biết tất cả mọi chuyện tôi làm đều là phi công, em căn bản không cần tiền, cho dù tôi có liều mạng cả đời cũng chưa chắc có thể sánh được với một phần mười tài sản hiện có của em. Vậy em nói cho tôi biết, tám năm trước vì sao em lại rời bỏ tôi mà đi? Vì sao?”

“Tân Từ...” Giọng điệu của Thiên Thâm run rẩy không thốt nên lời.

Tân Từ lại bỗng nhiên buông cô ấy ra, anh lắc lắc đầu, bỗng đột nhiên, nước mắt lăn dài xuống hai gò má xương xương của anh, giống như trận mưa cuối cùng trong mùa đông, lạnh băng đầy tuyệt vọng.

“Tôi có thể thề tôi không hề có chút quan hệ nào với Dịch Nguyệt San, ngay cả một đầu ngón tay của cô ta tôi cũng chưa từng chạm qua, tôi chỉ cảm thấy cô ta thật đáng thương, dường như rất giống tôi, ở trong xã hội tôi tầm này phải cố liều lĩnh, cho dù thương tích đầy mình cũng sẽ không hối tiếc. Đúng vậy, tôi nghĩ đến chuyện hận em, nhưng đối với em tôi không thể nào hận nổi, quả thật là tôi cố ý thả dể cho cô ta ở bên cạnh tôi diễn kịch cho em xem, bởi vì tôi không dám giống như tám năm trước ngoan ngoãn phục tùng em như vậy nữa, thiên ân vạn sủng, tôi sợ tôi đối xử quá tốt với em, em sẽ lại không chút lưu tình bỏ tôi mà đi. Nhưng mà, cho dù tôi đã cho rằng tôi cuối cùng cũng có thể giữ em ở lại bên cạnh tôi, tôi mới phát hiện ra sự thật vốn dĩ không phải như thế.”

Thiên Thâm sớm đã khóc nức lên, cô xông lên trước giữ chặt tay anh ta, bắt lực lắc đầu: “Đừng nói nữa, Tân Từ, em xin anh...”

“Thiên Thiên.” Anh khề gọi tên cô, giống như anh đang dùng toàn bộ linh hồn đặc biệt cẩn thận gọi cái tên này. “Vì sao chúng ta lại trở nên như vậy, vì

sao chúng ta yêu nhau lại muốn tra tấn nhau, tôi rất muốn mỗi ngày mỗi ngày đều có thể gọi em bằng cái tên này, nhưng chúng ta giống như hai con nhím không thể tới gần nhau vì sẽ làm tổn thương nhau. Tôi đầu hàng có được không, phải làm gì em mới bằng lòng ở lại bên cạnh tôi, Cố Cảnh Nhiên rốt cuộc đã làm gì cho em mà khiến em nhớ mãi không quên, Thiên Thiên, em nói cho tôi biết...”

Tân Từ nắm thật chặt bàn tay lạnh lẽo của Thiên Thiên, nước mắt ngập tràn trong mắt đã đủ để khiến cho anh ta không thể nhìn rõ thế giới này, khuôn mặt xinh đẹp của cô ấy đã mơ lại càng thêm mơ hồ, anh càng cố mở to mắt nước mắt lại càng trào ra. Nam nhi không dễ rơi lệ, từ nhỏ đến lớn anh chưa từng khóc vì điều gì, nhưng mà nhiều năm qua chịu đựng cùng đau khổ, từ sáng tới tối chịu đủ áp lực cùng tủi nhục đã khiến cho tinh thần của anh không thể chịu đựng thêm được nữa.

“Tám năm trước em bỏ tôi mà đi, tám năm sau tôi vẫn như trước muốn kết hôn cùng em, những lời này là thật lòng.”

Thân thể Tân Từ từ từ trượt xuống, tiếng đầu gối chạm vào sàn nhà khiến cho tâm Thiên Thiên tan vỡ.

“Tân Từ...”

Cô cảm thấy hô hấp của mình sắp nghẹt lại, cổ họng nghẹn ngào không tả xiết, tình cảm mãnh liệt quá mức như thủy triều đập không ngừng nghỉ vào phòng tuyến cuối cùng trong lòng cô, cái loại cảm giác đau đớn đâm vào máu thịt này làm cho người ta phải run rẩy cả người, một phen mưa to gió lớn của anh ta làm cho cô không biết nên vui hay buồn, mỗi một tiếng anh ta gọi cô là “Thiên Thiên”, lòng của cô đều như đang nhỏ máu.

Cô không nên như vậy, cô không muốn nhìn thấy anh ấy rơi lệ, cô hối hận, cô không nên nói những lời làm tổn thương người khác như vậy.

Thiên Thiên không quan tâm gì nữa quỳ trước mặt anh, hai cánh tay mở rộng ra ôm lấy anh đang vô cùng đau khổ, khóc lóc kể lể: “Em không cần tiền, em cần bản không cần tiền. Tân Từ, thực xin lỗi, em sai rồi, em không nên nói như vậy. Em chỉ thấy rất tức giận, thấy khó chịu quá, anh lại không muốn giải thích với em, còn em không chịu nổi chuyện anh có quan hệ cùng người đàn bà khác, em sợ rằng anh không còn yêu em, em lo lắng cuộc hôn nhân này sẽ chấm dứt bất kì lúc nào.”

Cô nâng khuôn mặt cô yêu thương sâu sắc lên, nhìn sâu vào trong mắt anh, gần từng tiếng run rẩy nói: “Tin em đi, em không muốn gì hết, em chỉ muốn anh. Em sẽ ở lại bên cạnh anh, không bỏ đi nữa, chúng ta đem toàn bộ những chuyện đã qua quên đi, bắt đầu lại một lần nữa, được không?”

Tân Từ túm lấy bàn tay của Thiên Thiên, khó tin nhìn cô, hơi thở cứng lại: “Em nói thật?”

“Vâng.” Trong mắt cô tràn đầy nước mắt.

“Thiên Thiên...” Giọng nói của anh đã trở nên khàn khàn vô cùng, nhìn thấy bộ dạng khóc lóc của cô ấy vì mình, anh cảm thấy sao lại đẹp như vậy, tay anh muốn chạm vào gương mặt cô, nhưng mà lại dừng lại ở giữa không trung như thườ ban đầu khi bọn họ bắt đầu yêu nhau, anh cẩn thận hỏi lại cô ấy: “Khi đó em cũng không muốn rời bỏ tôi, phải không?”

Thiên Thiên hai mắt nhắm lại, dùng sức hít vào một hơi, cầm tay anh, áp lên trên khuôn mặt mình vuốt ve, nhẹ nhàng gật gật đầu.

Trong mắt anh có loại tia sáng kì quái được thắp lên, anh lại hỏi: “Vậy nói cho tôi biết, em gặp phải chuyện gì, là bởi vì Cố Cảnh Nhiên sao?”

Động tác của cô bỗng nhiên dừng lại, vẻ mặt cứng ngắc, trong nháy mắt không hề chớp mắt nhìn anh, hồi lâu mới run run nói: “Nếu em nói em thật sự có nỗi khổ riêng, nhưng em không biết phải nói với anh như thế nào, anh có thể không hỏi được không? Chúng ta không cần nhắc lại những chuyện đã qua, hãy để những chuyện cũ trôi qua đi, nhé? Được không, Tân Từ.” Nói xong lời cuối, dường như cô lại muốn khóc lên thành tiếng.

Tân Từ nhìn sâu vào trong đôi mắt đen như mực của cô ấy, ở trong đó cất giấu lưu luyến, khổ sở, không yên lập tức thiêu đốt trái tim anh. Đúng vậy a, kia chỉ là quá khứ, bọn họ dùng thời gian tám năm để tự xoa dịu miệng vết thương của mình, hai bên dùng thời gian tám năm để cố gắng nhớ về nhau, dùng thời gian tám năm tự mình chịu đựng đau thương chia lìa, tám năm, tám năm còn chưa đủ để bọn họ truy điệu những chuyện chết tiệt đã qua hay sao? Đời người có thể có được mấy lần tám năm, sau tám năm người mà mình yêu thương nhất lại quay trở về bên cạnh mình, họa chăng anh có bị điên mới đẩy cô ấy ra khỏi vòng tay của mình. Cho dù, đó là một nút thắt trong lòng cô ấy, nhưng nếu như cô ấy không muốn, vậy anh sẽ không cời bỏ.

“Thiên Thiên.” Đây là cái tên đặc biệt được cô ấy cho phép gọi mà trong giấc mộng anh đã trăm ngàn lần kêu lên, cuối cùng, anh cũng có thể thật sự ở trước mặt cô ấy gọi một tiếng này.

Thiên Thiên khẽ nở nụ cười, tươi đẹp như mặt trăng tròn vành vạnh trong sương mù: “Em đây.”

Thờ dài một tiếng, anh không biết nên dùng từ gì để hình dung tâm tình giờ phút này, cái loại cảm giác này hết như trái qua đau khổ được tận hưởng hạnh phúc làm anh như lên đến thiên đường. Tăng gia thì sao, Nghê gia thì sao, Cố Cảnh Nhiên thì sao, Nghê Uyên thì sao, hèn mọn thì sao, chỉ cần cô ấy ở bên cạnh anh, anh có thể rất kiên cường, rất kiên định.

Nhẹ nhàng hôn một cái thật lâu trên trán cô ấy, ở trong đó chứa đầy tình yêu tinh khiết và sâu sắc vô cùng của anh đối với cô ấy, anh bắt nó phải cất giấu ở trong lòng tám năm, tích lũy hằng ngày hằng đêm. Mà nay, khi anh mở toang lòng mình ra chính anh cũng phải sợ ngày người, hóa ra tình yêu này sớm đã ăn sâu vào tận xương tủy, hòa cùng máu thịt.

Mặc kệ trước kia cô ấy đã làm những gì với anh, mặc kệ cô ấy có từng vứt bỏ anh hay không, anh đều nguyện ý tiếp tục tin tưởng cô ấy thêm một lần, lại yêu cô ấy thêm một lần nữa.

Anh vén những sợi tóc dài rối loạn của cô ấy ra sau tai, lau khô nước mắt trên má cô ấy, dừng lại trên khuôn mặt tuyệt mỹ cùng đôi mắt bất an của cô

ấy, dùng giọng nói hết sức dịu dàng: “Được, chúng ta bắt đầu lại một lần nữa.”

Bạn đang đọc truyện *Thử Hối Đãng Cay Nông Sân Thế Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 52

Có hương vị của ánh nắng đang quán quanh đầu mũi, Thiên Thâm không có ý thức tiến sát lại gần cái hướng kia, trong lòng lập tức được mùi thơm nồng của xà bông khiến cho cảm thấy ấm áp, giống như đang bị mê hoặc, cô lại hướng về phía nguồn nhiệt kia không chút do dự áp mặt vào cọ xát tiếp, tìm một tư thế thoải mái nhất cuộn tròn trong ổ, ý nghĩ an tĩnh lại tiếp tục giấc mộng đẹp.

Nhưng mà... tại sao cô lại cảm thấy có cái gì đó đang gác lên trên đỉnh đầu cô? Thiên Thâm đột nhiên mở to mắt, đưa mắt nhìn qua đích thị là một chiếc áo sơ mi nam, đại não của cô vẫn còn đang ở trong trạng thái chậm chạp làm cho cơ thể phản ứng theo bản năng, còn chưa kịp nghĩ xem rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra, sợ hãi trong nháy mắt đã bao trùm toàn bộ tâm trí cô, cô hoảng sợ muốn đẩy người kia ra, đỉnh đầu lại đập thẳng vào cằm người kia, lập tức trên đỉnh đầu truyền đến tiếng răng chạm nhau côm cốp cùng một tiếng kêu rên.

Lúc này Thiên Thâm sửng sốt, động tác dừng lại, đại não trùng xuống, một tia sáng lóe lên, cảnh tượng tối qua nhanh chóng thoáng hiện lên một lần trong đầu cô, bọn họ ôm nhau khóc thật lâu, cuối cùng hai người đều mệt mỏi, Tân Từ ôm cô trở lại phòng ngủ của cô, sau đó ngã xuống giường ôm nhau ngủ. Nghĩ đến đây, trên mặt cô nóng lên, thân thể lập tức cứng ngắc nằm ở nơi này giả bộ làm tượng gỗ. Sau đó, trong đầu Lương Thiên Thâm vô cùng hỗn loạn, trong chớp mắt tim đập nhanh hơn, nhưng mà cô đang liều mạng nói với chính mình: Bình tĩnh, bình tĩnh... chúng ta đã hòa thuận rồi, mình hẳn nên chậm rãi ngẩng đầu, sau đó... cười một cái? Hay là nói... Buổi sáng tốt lành? Cô vui mặt xuống sắc mặt không ngừng biến hóa, chính mình đấu tranh với chính mình, lúc này chỉ nghe thấy trên đỉnh đầu tiếng nói sạch sẽ ẩn chứa ý cười của người nọ: “Đang suy nghĩ gì đấy?”

Thiên Thâm đem cơ thể mình thu lại càng nhỏ, chỉ lắc đầu, vẫn không nói lời nào, loại bộ dạng khó coi này có phải nói rằng cô đang... thẹn thùng hay không?

Tiếng cười trong sáng vui tai của Tân Từ thốt ra từ bên trong khoe miệng, anh tiến đến bên tai cô nhẹ nhàng nói: “Thiên Thiên, không cần phải cúi đầu.”

Vàng tai trắng nõn của Thiên Thâm theo từng tiếng nói của anh ấy ửng hồng từng chút, từng chút một, lòng toắt phát nhìn qua thật thú vị. Tân Từ biết cô ấy quả thật đang thẹn thùng, liền cũng không muốn làm khó cô, ôm lấy eo của cô nói: “Vây tiếp tục ngủ thêm một lúc nữa.”

“Không cần! Em... Em dậy rồi.” Nhìn thấy Thiên Thâm tưởng như muốn làm cho chính mình ngạt thở rốt cuộc cũng ngẩng đầu vội vàng đẩy mình ra, ý cười trong mắt Tân Từ rốt cuộc không thể che dấu hết, con ngươi màu sáng dịu dàng giống như nước suối trong lành chảy ra từ khe núi.

Thiên Thâm hơi xấu hổ, nhưng mà lập tức lại có ý nghĩ không phục: dựa vào đâu mà cái tên kia lại tự nhiên như vậy, còn mình lại mất tự nhiên như vậy. Sau khi tỉnh dậy cô cầm lấy đồng hồ báo thức đưa mắt nhìn, thả ra, sau ba giây, đột nhiên lại cầm lấy đồng hồ báo thức.

“Á! Đã trễ thế này rồi! Chết rồi chết rồi!” Thiên Thâm sợ hãi kêu lên sau đó mặc kệ tất cả, cô vội vội vàng vàng từ trên giường đứng lên, cúi đầu vừa nhìn thấy trên người mình còn mặc cái bộ lễ phục tối hôm qua, kinh ngạc, tiếp theo mặt lại mất đầu đỏ lên không kiềm chế được, không dám ngay lúc này quay đầu lại nhìn người nào đó cũng đã ngồi dậy.

“Em... Đi tắm.”

Thiên Thâm vén chăn lên, đang muốn xuống giường, không ngờ bị người đứng phía sau ôm chặt từ sau lưng.

“Không cần phải vội vàng, sáng nay Gia Ny đã gọi điện đến thúc giục, anh nói với nó rằng thân thể em không được khỏe, chiều nay sẽ tới. Nó đã giúp em sắp xếp cuộc hẹn với khách hàng sang ngày mai.” Tân Từ đem cằm đặt lên trên vai Thiên Thâm, tiếng nói của anh sạch sẽ giống như nước suối chậm rãi chảy qua tai Thiên Thâm, giống như còn mang theo dư âm ‘leng keng’.

Thiên Thâm vỗ vỗ hai má: “Em ngủ say như vậy sao?”

Tân Từ cúi đầu nở nụ cười nói: “Chút chút, điện thoại vang lên cũng không có phản ứng.”

Tân Từ đang muốn quay lại nói với anh ấy một câu, lại nhìn thấy vết tích màu đen trên tay mình lập tức ngẩng người, cái này... Mặt của cô... Ngay sau đó, Thiên Thâm có loại ý nghĩ muốn đào một cái hố để mình chui xuống đó ngay lập tức. Tối hôm qua khóc lóc thảm thiết như vậy, lớp trang điểm trên mặt trôi hết sạch, từ nhỏ cô chỉ cần khóc thôi là ngày hôm sau ánh mắt chắc chắn rằng sẽ sưng đến mức cực kì khó coi, tình cảnh bi thảm hiện tại làm cho người ta khóc không ra nước mắt.

Mà người nọ ở sau lưng dường như có thuật đọc nội tâm người khác, lên tiếng an ủi cô: “Ánh mắt của anh cũng rất sưng, không có việc gì đâu, dù sao cũng đã khóc cả một buổi tối.”

Thiên Thâm hoảng sợ, theo phản xạ lập tức quay ngoắt đầu lại, nhìn thấy một đôi mắt quả thật có đôi chút sung đỏ nhưng ánh mắt vẫn thanh nhã như cũ, cái này có thể nói không đến mức bi thảm lắm.

Cô chớp chớp đôi mắt còn đang sung lên, lập tức quay đi lấy tay che mặt mình, cuối cùng cũng bày ra bộ dạng nữ vương, bi phần nói: “Không cho phép nhìn! Ánh mắt của anh đâu có sung lên, không công bằng!”

Tân Từ gạt mình, lập tức đem mặt vùi vào trong cổ cô ấy, khom xuống nheo nheo mắt cười: “Em quả thật có chút cường điệu lên, nhưng mà không sao, chờ anh xuống dưới lấy chút nước đá chườm cho em một chút là ổn thôi.”

Bên tai Thiên Thâm nóng lên, cổ tình dùng khuỷu tay hất anh ngã về phía sau, tiếp theo đi chân trần bò xuống giường cực kỳ nhanh chóng vọt vào phòng tắm. Cửa phòng tắm đóng sầm lại, lưng cô trượt dọc theo cánh cửa ngồi bệt xuống nền đất, nâng khuôn mặt vẫn còn đang phả ra khí nóng thở phào một hơi.

Chỉ một buổi tối thôi mà, nhưng sau khi bọn họ ra dùng hết sức xé tan tờ giấy ngăn cản trước mặt bọn họ kia, không khí bao quanh hai người trở nên đột biến. Cô giống như lại trở về là Lương Thiên Thâm khi mới vừa cảm nhận anh, cái loại tâm tình tốt đẹp nhưng phức tạp này rõ ràng đang nhảy múa trong cơ thể cô, điểm khác biệt chính là khi đó cô cảm nhận được nó là một loại hạnh phúc nho nhỏ, tất cả trong lòng đều là bọt khí ngọt ngào, còn lúc này đây cô lại cảm nhận được trong lòng tràn đầy chua xót và thống khổ, ngay khi cô nghe anh nói: “Được, chúng ta bắt đầu lại một lần nữa.” Thì rốt cuộc giống như trút được gánh nặng, đó là loại hạnh phúc to lớn khi mất đi rồi lại có được.

Thiên Thâm nằm trong bồn tắm, nhìn chiếc nhẫn trên ngón áp út ngăn người. Kiểu dáng rất đơn giản, đúng như con người của anh, sạch sẽ thanh đạm, mọi hành động cử chỉ đều bình tĩnh ung dung như vậy. Rồi nghĩ đến cảnh tối hôm qua anh thất thố ôm cô khóc đến mức vô cùng đau khổ như vậy, lòng của cô giống như đang bị xoắn lại chung một chỗ không thể thở nổi.

Bọn họ đều cho rằng mình là người chịu tổn thương nhiều nhất, cho rằng đối phương trong tám năm qua sống rất vui vẻ, sau đó mang nỗi đau đớn thống khổ của mình đi so đo với hạnh phúc của đối phương, lại càng cảm thấy không thể tha thứ cho đối phương. Cô luôn nói rằng anh đang trả thù cô, nhưng chính cô lại không cảm thấy được mình ích kỷ ra sao, làm cho anh hoàn toàn không hề biết chân tướng tình hình thật sự nhưng lại liên tục dùng lời nói kích động anh, điều này chẳng lẽ lại không tính là một loại tra tấn hay sao? Cô cho rằng anh luôn có thể tuyệt đối bình tĩnh, thấy biến cũng không sợ hãi, ở trước mặt cô cũng sẽ không lộ ra vẻ mặt bi thương, vì thế cô quên mất thật ra anh cũng rất yếu đuối, đến trước ngày hôm qua cô không hề biết nguyên nhân để cho anh yếu đuối như thế hóa ra chính là cô.

Thiên Thâm nắm tay lại thả vào trong nước nóng, hơi nước làm cho cả căn phòng tắm trở nên mờ ảo, cô đem mình chìm vào trong nước, tâm tư không thể tránh khỏi nghĩ tới sự kiện mấu chốt kia. Cô cũng nghĩ muốn nói cho anh biết, đúng như lời nói tối hôm qua khi anh ôm cô chìm vào giấc ngủ: “Thiên Thiên, sau này chúng ta không nên nói dối thêm nữa, tám năm qua đã đủ rồi”. Cô vừa muốn mở miệng, anh dùng ngón tay đặt lên môi cô, hơi lời tận đáy lòng: “Nguyên nhân em rời bỏ anh có quan hệ tới chuyện em yêu hay không yêu anh hay không?” Cô đương nhiên lắc đầu, anh liền buông tay ra ôm chặt cô nói: “Vậy là được rồi, nếu em không muốn nói, anh sẽ không hỏi lại.”

Thật ra, cảnh tượng ngày hôm qua vượt ra khỏi dự kiến của cô, cô và anh đều kích động quá mức, mà chuyện tám năm trước kia đến chính cô cũng không dám chạm vào miệng viết thương, cô thậm chí không để cho mình nhớ lại cái hồi ức đêm hôm đó. Cho nên, cô sợ rằng nếu lúc ấy đi xé mở cái vệt sẹo kia thật sự sẽ không không chế nổi cảm xúc quá khích của chính mình.

Hiện nay khi đã tỉnh táo lại, cô bắt đầu lần thứ hai nghiêm túc suy nghĩ lại chuyện này, nếu bọn họ muốn tiến thêm nữa, chuyện này tất nhiên phải nói cho anh biết, quan trọng là... muốn lựa chọn một cơ hội thích hợp. Hai người tạo dựng lại quan hệ một lần nữa cô quyết tâm dốc sức giữ gìn, để có được ngày hôm nay, cô đã không còn lo lắng anh sẽ bỏ cô mà đi, cũng không còn lo lắng tình yêu của anh đối với cô sẽ thay đổi, trái lại cô sợ anh vì chuyện này mà khổ sở đau lòng, càng sợ rằng anh sẽ tự trách bản thân, dù sao khi đó bọn họ cãi nhau là do anh khơi mào trước...

Thiên Thâm lau khô thân mình, thay quần áo sạch sẽ, nhìn ánh mắt mình trong gương đã bị thu hẹp lại một phần ba, có thể coi như là tinh thần sáng khoái nhìn mình nở nụ cười, Lương Thiên Thâm, tốt xấu gì cũng nên nhớ ngày hôm nay.

Sau khi dọn dẹp ổn thỏa Thiên Thâm mang theo hơi nước ẩm ướt đi xuống lầu, chạm mặt nhìn thấy Tân Từ đang chạy lên trên lầu.

“Cuối cùng em cũng đi xuống, anh còn đang nghĩ xem tại sao em đi vào lầu như vậy vẫn chưa đi ra.”

Tân Từ cũng đã tắm rửa qua rồi đổi quần áo, khoảng cách gần như vậy làm mùi hương nhẹ nhàng khoan khoái trên người anh như đang vây quanh lấy cả người cô.

“Lâu thật sao? Em cảm thấy thoải mái nên tắm lâu một chút.” Hai má Thiên Thâm bởi vì ngâm nước lâu mà lộ ra vẻ khỏe mạnh ửng hồng, chỉ khẽ cười một cái cũng khiến cho người nhìn đui mù.

Tân Từ ho khan một tiếng, xoay người nói: “Đói bụng quá đi, anh làm chút gì ăn.”

Trên bàn bày biện mấy món ăn sáng. Một chén cháo loãng, nhưng mà khiến cho mười ngón tay của cô động đậy.

“Chờ một chút, tóc ướt có thể dễ bị cảm mạo.”

Thiên Thâm cầm đĩa lên nhìn đồ ăn gần ngay trước mắt, lại nhìn Tân Từ, vô cùng không bằng lòng.

“Được rồi, vậy em ăn trước đi.” Tân Từ bị cô ấy nhìn đến mức bối rối, dùng dấy lấy máy sấy đi vòng qua sau lưng cô: “Để anh sấy tóc giúp em, em ăn đi.”

Thiên Thâm hơi sững sờ, trong lòng được một điều gì đó dịu dàng bao trùm lấy, lại có chút cảm giác chua xót tàn ra. Cô gật gật đầu, cầm lấy bát từ từ bắt đầu ăn.

Tân Từ dịu dàng vừa lấy tay nâng tóc của cô lên, vừa cảm máy sấy sấy khô từng chút một mái tóc của cô. Cảnh tượng như vậy, mới ngày hôm qua thôi, anh còn không dám nghĩ tới, cho dù có nghĩ tới, anh cũng sẽ tự cười nhạo bản thân mình hay mơ mộng, lại bắt đầu không thực tế. Nhưng mà, giờ phút này, cô ấy lại đang ngồi yên lặng trước mặt anh, ngón tay của anh lùa vào trong mái tóc của cô ấy, mùi thơm thoang thoang của mái tóc làm lay động lòng người, cái loại cảm xúc dịu dàng này khiến cho tâm hồn căng thẳng mệt mỏi của anh cũng bình yên lại.

Tối hôm qua, cả đêm anh chưa hề chợp mắt. Chung quy cũng tại sợ nhắm mắt rồi đến khi mở ra lần nữa, tất cả những chuyện này sẽ lập tức trở về trạng thái ban đầu, chỉ là cảnh trong mơ. Người trong lòng dường như đang ngủ, nhưng cũng không an ổn, cứ lục tục điều chỉnh tư thế nhiều lần ở trong lòng anh mới có thể ngủ say. Sau khi cô ấy ngủ say anh mới bật đèn ngủ lên, dựa vào chút ánh sáng đánh giá khuôn mặt tỉnh tề đang say giấc của cô ấy. Cho dù khỏe mắt còn mang theo chút nước mắt, lớp son phấn trên mặt cũng đã trôi hết, nhưng đây mới đích thực là cô ấy, nằm ở trong lòng của anh, có thể đưa tay chạm tới được. Giống như một thói quen cứ đang ngủ cô ấy lại khẽ nhíu mi, anh liền khẽ hôn lên giữa hai hàng lông mày của cô, cảm giác thỏa mãn tận đáy lòng khó nói thành lời, dường như làm nước mắt của anh lại muốn trào ra.

Có lẽ, cô ấy còn có chuyện gì đó giấu anh, e rằng là cái gì đó thật sự khổ sở, cũng có khả năng là do ngày trước tuổi trẻ bồng bột gây ra chuyện gì, sau này mới hối hận, có thể trong thời gian anh không có mặt Cố Cảnh Nhiên đã giúp đỡ cô ấy việc gì đó, hay là có liên quan tới tính mạng của cô ấy. Nhưng khi nhìn thấy cô ấy khóc không thành tiếng, cho dù anh có muốn biết sự thật đến cỡ nào, nhưng làm sao anh có thể nhẫn tâm ép cô ấy nói tiếp, đúng như theo lời cô ấy nói đau khổ trong tám năm này cô ấy phải chịu đựng lớn hơn anh gấp trăm ngàn lần.

Mặc kệ như thế nào, cô ấy trở về là tốt rồi, cô ấy còn thương anh là được rồi, như vậy anh có thể buông xuống gánh nặng trầm trọng này một lần nữa cùng cô ấy bước lên con đường tương lai.

Sau khi ăn cơm xong, Thiên Thâm trở về phòng thay đổi quần áo, tuy rằng Tân Từ đã chườm lạnh giúp cô, nhưng mà cô vẫn vô cùng buồn bực với đôi mắt cá vàng của mình ngày hôm nay, không còn cách nào khác cô vẫn phải mang theo túi xách và laptop chuẩn bị đi đến Công ty. Bên dưới nhà, Tân Từ đã đứng ở cửa chính đợi cô, thấy cô đi xuống lập tức hiện ra một nét thoáng mỉm cười: “Để tôi đưa em đi.”

Thiên Thâm lập tức gật đầu, cười híp mắt đi theo anh lên xe. Trong xe đang bật nhạc cổ điển rất tao nhã, Thiên Thâm thuận miệng nói một câu: “Âm nhạc thị trường dễ nghe hơn.”

Tân Từ lập tức tiếp lời: “Vậy ngày mai anh sẽ đổi.”

Thiên Thâm nghiêng đầu nhìn anh, hôm nay anh ấy mặc một chiếc áo khoác ngoài màu vàng nhạt, ve áo lộ ra cổ áo sơ mi màu trắng bên trong, vẫn nhớ rõ từ ngày xưa anh ấy đã luôn thích màu trắng. Có điều, cô không thể không thừa nhận, màu trắng thật sự vô cùng hợp với anh ấy.

“Tại sao lại nhìn anh như vậy?” Cho dù vẫn muốn bình tĩnh, nhưng bị cô ấy cứ nhìn chăm chú như vậy thật sự có chút không được tự nhiên.

Thiên Thâm vội vàng quay đầu đi, bịt miệng cười trộm, nói: “Không có gì.”

Anh dùng khỏe mắt đã nhìn thấy vẻ mặt đang cười trộm của cô trên cửa sổ, không nhìn được cũng cười rộ lên: “Tối nay ăn gì bây giờ?”

Ngón tay Thiên Thâm đang nhẹ nhàng gõ gõ lên trên mặt, nghĩ một chút, đột nhiên quay đầu nhìn anh nói: “Để em làm cơm cho.”

Tân Từ có chút ngạc nhiên, rồi sau đó lập tức cười nói: “Được, lần trước em nói tay nghề mình khá lắm, hôm nay anh có lộc ăn rồi.”

“Vậy cũng được.”

Xe dừng lại vững vàng ở bên đường, Thiên Thâm lại hướng về phía gương trang điểm cảm thán chính mình hôm nay hai mắt sưng thật ghê rợn, bắt đầu đi lắc lắc đầu.

Tân Từ ở bên cạnh nhìn bộ dạng u buồn của cô ấy, không khỏi đưa tay nâng khuôn mặt của cô ấy lên nhìn bao quát một chút, vẻ mặt thành thật nói: “Vẫn rất khá, không sao, lên đi.”

Mặt Thiên Thâm lại nóng lên, vội nhẹ tay anh ra, trợn mắt ‘căm giận’ nói: “Không cần an ủi em...”

“Anh nói thật mà.” Tân Từ lập tức không cười nữa, bình tĩnh nói thêm một câu.

Thiên Thâm nán lòng, cầm túi xách lên muốn xuống xe, bỗng nhiên xoay người với một tốc độ cực nhanh khiến cho Tân Từ không kịp phản ứng gì trên môi đã khẽ chạm, chạm nhẹ một chút.

“Em đi đây.”

Thiên Thâm không dám nhìn anh, kích động đẩy cửa xe ra. Còn chưa kịp thò một chân ra, đã bị người ngồi phía sau túm ngược trở lại.

Mặt Tân Từ liên tục lần tới, gần đến mức cô có thể nhìn xuyên qua mắt kính đếm được lông mi của anh, ánh sáng trong mắt của anh tất cả đều rất ôn hòa, cô hồi hộp nhìn anh.

“Đó là hôn tạm biệt sao?” Anh hỏi.

Thiên Thâm hít một hơi thật sâu, nói: “Đúng vậy a, có ý kiến gì hông?”

Anh không trả lời cô, mà dùng hành động trả lời cho cô biết.

Trên môi mềm mại ấm áp, mang theo chút thật cẩn thận, bày ra dịu dàng vô hạn, khiến cho cô có loại cảm giác được che chở. Đây mới là Tân Tử của cô, lòng mi kích động run lên, người hiện tại này là Tân Tử yêu thương của cô.

Có lẽ đã rất lâu, cũng có lẽ mới vài giây, anh buông cô ra sau đó nhẹ nhàng giúp cô chỉnh lại mái tóc đang rối loạn, cười nói: “Chiều tối anh tới đón em.”

Cô biết nhất định mặt mình đang rất hồng, bởi vì mặt của anh ấy cũng rất hồng. Được rồi, cả hai người đều đỏ mặt, vậy cô cũng không cần phải giả bộ làm gì.

Sau khi xuống xe, cô đứng ở bên đường vẫn nhìn theo xe của anh đi lên phía trước tới khi rẽ ngoặt sang đường khác không thấy bóng dáng đâu nữa, nhưng vẫn không muốn xoay người. Nhưng mà, ngay khi cô đang tưởng tượng lại nụ hôn tạm biệt kia, đột nhiên có tiếng nói phá tan cảnh vật phát ra ở bên tai cô.

“Em không nhìn lắm chứ...”

Thiên Thâm nhanh chóng quay đầu lại, đã thấy Tân Gia Ny há học miệng tròn mắt nhìn cô, cô rất muốn nói với Gia Ny rằng: “người đẹp sẽ không há miệng của mình lớn đến mức có thể nhét vừa một quả trứng gà đâu...”

“Cái gì mà không có nhìn lắm.”

Thiên Thâm biết rõ còn có tình hời, cảm túi xách đi về phía phòng làm việc, Gia Ny vẫn đi theo sau lưng cô với bộ dạng hoảng sợ bất thành hình: “Tình cảm của chị với anh của em trở nên tốt đẹp như thế từ bao giờ vậy? Vừa rồi ở trong xe...” Nếu không phải đúng lúc cô tiến một khách hàng xuống lầu, đúng lúc tận mắt nhìn thấy cảnh tượng vừa rồi, có đánh chết cô cũng không tin ông anh có vẻ mặt cứng nhắc khô hạn của cô sẽ... Cô không thể tưởng tượng nổi loại cảm giác này.

Thiên Thâm đi vào trong thang máy, nhún vai giả bộ: “Chị với anh của em tình cảm không tốt khi nào vậy ta.”

“Chắc chắn, không thể chấp nhận được, nói điều không biết ngược kia.” Gia Ny lại nghĩ một chút, nói: “Có điều hai người như vậy em lại yên tâm, nhớ kỹ nên đối xử với anh của em tốt một chút.”

Tâm Thiên Thâm thầm nghĩ: “Cái này còn cần em phải nhắc.”

“À, đúng rồi.” Tới trước cửa văn phòng Thiên Thâm, Gia Ny bỗng nhiên nghĩ ra một chuyện: “Có người tên Cố Cảnh Nhiên đang đợi chị ở bên trong.”

Thiên Thâm dừng lại một chút, gật gật đầu.

Trong lòng bình tĩnh lại, Thiên Thâm mở cửa đi vào, người đang ngồi trên ghế sa lon ở trong phòng lập tức đứng lên, sắc mặt anh ta có chút tiều tụy, vừa nhìn thấy cô lập tức mỉm cười: “Em đã tới rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Thử Hối Đáng Cay Nồng Sâu Thế Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53

Lúc này vừa thấy Cố Cảnh Nhiên, trong lòng Thiên Thâm trăm thứ cảm xúc lẫn lộn, lại cảm thấy có chút khó chịu.

Thiên Thâm khẽ gật gật đầu, nghiêng người đóng cửa lại, đi tới ngồi xuống sau bàn làm việc, nhắc tay ý bảo Cảnh Nhiên ngồi xuống: “Mời ngồi.”

Cố Cảnh Nhiên ngồi xuống chiếc ghế đối diện với cô, Thiên Thâm lập tức có thể thấy rõ dưới mắt anh ta xanh xao, sắc mặt trắng bệch, hình như đã mất ngủ mấy đêm liền.

“Con mắt của anh làm sao vậy?” Đúng lúc Thiên Thâm nhận ra quầng mắt của anh ta thâm đen, Cố Cảnh Nhiên cũng nhanh mắt phát hiện hôm nay mắt Thiên Thâm như mắt cá vàng: “Em đã khóc sao?”

Thiên Thâm cúi đầu, có chút xấu hổ làm bộ như đang sắp xếp lại tài liệu trên bàn, nhẹ giọng “ừm”.

“Vi sao lại khóc? Là cậu ta bắt nạt em!” Có Cảnh Nhiên lập tức kích động, toàn bộ lông mày trên khuôn mặt nhăn tít lại, nhưng có điều, một chút mong đợi ẩn dấu trong lời nói kia trong một phút lơ đãng đã hé lộ ra ngoài.

Thiên Thâm ngạc nhiên, đứng dậy lấy chén nước rót cho hai người ly cà phê, cô đem cái chén đưa cho Có Cảnh Nhiên nhưng do không cẩn thận đã chạm phải ngón tay hơi lạnh của anh ta, cuống quýt thu tay về, cho dù cử động vô cùng nhỏ như vậy, nhưng Có Cảnh Nhiên vẫn đã nhìn thấy, vết thương chỉ trong nháy mắt, nổi đau lại tồn tại thật lâu dài, có điều anh ta không nói gì.

Thiên Thâm bưng lấy cái chén của mình ngồi quay trở lại chỗ, ngẩng đầu nhìn lên, Có Cảnh Nhiên đang cúi đầu nhìn khói nóng bốc lên hơi hổi trong chén, khuôn mặt tuấn mỹ của anh mờ mờ ảo ảo.

“Tôi...”

“Em...”

Hai người bỗng nhiên đồng thời mở miệng, Cảnh Nhiên ngừng phát đầu dậy, Thiên Thâm hạ mắt xuống, nói: “Anh nói trước đi”.

“... Tôi tới muốn giải thích chuyện ngày hôm qua. Mẹ của tôi hơi quá đáng, nói nhiều lời nhằm vào em như vậy. Nếu tôi biết em cũng sẽ tham dự tôi tuyệt đối sẽ ngăn bà lại, không cho bà đi.”

Thiên Thâm lắc đầu, bình thản nói: “Chuyện này không liên quan tới anh, vốn là do người lớn tự làm chủ. Huống hồ, quả thật em cũng có một phần trách nhiệm trong đó, lúc trước em vốn cũng mặc kệ, cũng không có phản đối kịch liệt, mới có thể khiến cho cục diện hôm nay trở nên như thế.”

“Thiên Thâm...”

Thiên Thâm thở dài, trực tiếp đem những lời tận đáy lòng của Có Cảnh Nhiên chôn càng sâu xuống nền đất, tất cả những lời tiếp theo đều nghẹn lại ở yết hầu không phát ra tiếng.

Thiên Thâm nhấp một hớp cà phê, nét mặt mơ màng, từ từ nói: “Em biết cà phê rất dễ gây nghiện, nhưng mà em vẫn thích uống cà phê. Thậm chí ngày hôm nay so với ngày hôm trước lại càng yêu thích hương vị này hơn, cũng như với...” Cô khẽ cười, thuần khiết như hoa bách hợp: “Cảm giác của em đối với Tân Từ, chỉ cần nhấp qua một ngụm, liền không cách nào buông ra. Ngày hôm qua, em và anh ấy đã nói chuyện rất lâu, cuối cùng chúng em quyết định... không bao giờ chia tay.”

Có Cảnh Nhiên im lặng nhìn Thiên Thâm, giống như chưa từng quen biết cô, loại ánh mắt này giống như đóm lửa cuối cùng bùng cháy sau đó tắt lịm chẳng còn lại gì.

“Chúng em xa nhau tám năm, kể cả sau khi kết hôn vẫn luôn tra tấn lẫn nhau, ngày hôm qua Tân Từ hỏi em, vì sao chúng em yêu nhau lại vẫn làm như vậy. Sau đó, em đã khóc, anh ấy nói rất đúng, yêu nhau không thể ở bên nhau thật sự rất đáng buồn, chúng em yêu nhau hơn nữa còn đã kết hôn, như vậy vì sao không thể thấu hiểu và khoan dung bỏ qua, bắt đầu lại một lần nữa?” Thiên Thâm đem cái chén ném tới trước mặt mình, ánh mắt lạnh nhạt tuyệt đối không hàm chứa thương hại: “Không phải em tàn nhẫn, nhưng đau dài không bằng đau ngắn, anh biết sớm một chút cũng tốt.”

Ở trong thế giới tình yêu khi xuất hiện người thứ ba liền mất đi sự cân bằng, cho nên, cho dù hiểu rằng như vậy sẽ mang đến cho đối phương đau khổ rất lớn, nhưng tốt nhất là nên dứt khoát, thẳng thừng thì hơn. Có Cảnh Nhiên ngồi ở đây chỉ vì muốn cô giải thích rốt cuộc cô đang làm gì, cho nên, cô nhất định phải đưa ra câu trả lời cuối cùng thật thuyết phục.

E rằng bị đá kích quá lớn, cũng có thể do cuối cùng ảo tưởng cũng tan biến, trong chốc lát Có Cảnh Nhiên có chút nói năng lộn xộn: “Không bao giờ chia tay... em tha thứ cho anh ta? Anh ta biết em... còn nữa, nhà em...”

“Cảnh Nhiên”, Thiên Thâm âm giọng ngắt lời anh ta: “Chúng em đã quyết định quên đi những chuyện không vui, còn về nhà của em em cũng chỉ còn cách nói rõ tình hình cho bọn họ, cho dù bọn họ có phản ứng như thế nào, cũng không đến lượt em lo lắng.”

Có Cảnh Nhiên hoàn toàn mù mịt, trơ mắt nhìn Thiên Thâm chia một bàn tay về phía anh, mỉm cười thân thiết nhưng không phải thân mật: “Chúng ta vẫn là bạn bè, bạn bè tốt nhất.”

Trước đây công việc đầu tiên khi Tân Từ đến công ty chính là đem tất cả những tài liệu mà thư ký đã sửa soạn lại đặt hết ở trên bàn đọc qua và ký duyệt một lượt, nhưng hôm nay anh đã ngần ngại đứng một mình ở trước cửa sổ mỉm cười nửa ngày vẫn chưa bắt đầu công việc.

Sau khi Mạc Thiên gõ cửa tiến vào liền nhìn thấy cậu ta đang quay lưng về phía cửa không biết đang suy nghĩ gì, anh gọi cậu ta hai câu, vẫn không hề có phản ứng. Mạc Thiên đi đến bên cạnh Tân Từ, Tân Từ vẫn không phát hiện ra, anh lại tiến gần thêm hai bước, Tân Từ vẫn không phát hiện, đúng lúc này Mạc Thiên kinh ngạc nhìn thấy Tân Từ đang nhìn khung cửa sổ nở nụ cười, hoàn toàn giống như một tên ngốc vậy.

“Chủ tịch à, có người đang âm thầm thu mua cổ phần của công ty chúng ta, làm sao cậu... còn có tâm trạng bật cười?” Mạc Thiên bực mình đến cực độ, cuối cùng không nhịn được đem người nào đó kéo về với thực tại.

Lần đầu tiên Mạc Thiên nhìn thấy ánh mắt mờ mịt của Tân Từ như vậy làm Mạc Thiên thật sự khó xử, gần nửa ngày sau anh mới hồi phục lại tinh thần, sau đó lập tức bị Mạc Thiên nhìn trừng trừng rất lúng túng: “Cậu đến rồi sao? Ngồi xuống trước đi, có gì từ từ nói.”

Tĩnh tĩnh Mạc Thiên cũng khá dễ chịu, cho nên, anh ta chỉ bị chọc cho tức đến chảy máu trong, cũng không đến mức học máu. Sau khi anh ta buồn bực ngồi xuống, đem tập tài liệu đưa cho Tân Từ, hơi có vẻ bất mãn nói: “Gần đây cậu làm sao vậy, hai hôm trước mặt đen như nhọ nồi, hôm nay tâm tình lại

tốt như đang hồi xuân.”

Tân Tử không hề để ý lật xem tài liệu, khẽ cười nhưng cũng không phản bác, cũng không giải thích, chỉ nhìn nội dung tài liệu đưa ra quan điểm của mình: “Xem ra, có người muốn nuốt chửng chúng ta.”

“Đối phương nhìn qua thật cẩn thận, động tĩnh cũng rất nhỏ, lúc chúng ta phát hiện ra bọn chúng đã thu mua được nhiều như vậy, Tân Tử, câu nói xem làm sao bây giờ?”

Tân Tử không có lo lắng như Mạc Thiên, ngón tay chỉ lên trên tờ giấy gỗ vài cái, lãnh đạm nói: “Tạm thời xem lại xem, mặc kệ như thế nào, cổ phần trong tay tôi, cậu và Hạ Quý vẫn vượt quá 50%, không có gì phả lo lắng. Việc hiện tại cậu cần làm chính là dùng hết khả năng tra xét xem đối phương là ai, có điều nhớ phải cẩn thận, không nên đánh rắn động cỏ.”

“Nhưng mà, bọn chúng thật sự kín đáo. Sợ rằng tìm hiểu không phải chuyện dễ dàng.” Mạc Thiên khẽ nhủ mảy.

“Cũng bởi vì chuyện này không dễ làm nên mới tìm cậu.” Lời này của Tân Tử vừa ra khỏi miệng, lập tức chặn lời Mạc Thiên lại: “À đúng rồi, hai hôm nay tôi không nhìn thấy Hạ Quý, cậu ta lại đi Macao sao?”

“Haiz, anh chàng đó...” Mạc Thiên làm bộ khổ sở bất đắc dĩ: “Vừa mới hoàn thành xong một công trình liền nói muốn đi xả hơi thư giãn, xin nghỉ đông rồi.”

“Lại dư dả thời gian để xin đi nghỉ như vậy?” Tân Tử nói thì nói vậy, nhưng cũng không bày bộ mặt mất hứng: “À còn nữa, hai tuần tới tôi cũng muốn xin nghỉ đông.”

Mạc Thiên ngẩn ra, công việc bù đầu mà cậu ta lại muốn chủ động xin nghỉ phép? Hay là, người ở trước mặt anh từ đầu đến giờ, hoàn toàn không phải là Tân Tử?

“Cậu đi đâu vậy?” Mạc Thiên lập tức cảnh giác hỏi

Tân Tử ung dung khẽ dựa lên trên ghế tựa, ngón tay khẽ động một chút: “Bí mật.”

Mạc Thiên hoảng sợ run lên: “Tiểu Tân, có phải cậu bị cái gì đã kích hay không?”

Điện thoại rung lên, Tân Tử lấy điện thoại di động ra nhìn, thuận miệng bí hiểm nói một câu: “Có gì đâu, chỉ là chợt phát hiện ra, cuộc đời lại có ý nghĩa. À, nếu xong rồi, trước tiên cậu có thể đi ra ngoài làm việc.”

Mạc Thiên chẳng hiểu gì cả nhìn Tân Tử bắt đầu chú tâm đọc tin nhắn, ý cười trên khóe môi nhếch lên càng lúc càng nồng đậm, cũng bắt đầu mài miết nghiêm túc nhắn tin lại cho đối phương, nhìn qua thật sự rất quái dị.

Tân Tử không ngừng đầu lên lại nói thêm lần nữa: “Còn không đi ra ngoài?”

Mạc Thiên liếc mắt, càng cảm thấy buồn bực rồi đi.

Thiên Thâm nhắn tin tới thấy biểu hiện của cô ấy khó chịu giống y như buổi sáng.

“Tại sao lại không gọi điện thoại cho em?”

Quả đúng là nữ vương.

Tân Tử trả lời một câu: “Em đang đợi điện thoại của anh sao?”

Rất nhanh, tin phản hồi đã tới: “Không có... chỉ nhàm chán thôi.”

“Nhàm chán?” Tân Tử cố ý đùa cô: “Nhưng mà trong tay anh còn rất nhiều tài liệu phải phê duyệt.”

Đợi một lúc, tin phản hồi lại tới nữa: “... Cố Cảnh Nhiên tới tìm em, anh muốn xử lý tài liệu của anh, hay là nghe em nói xem chúng em đã nói những gì?” Thêm một biểu tượng mặt cười đang nhủ mảy, rất ư khiêu khích. (cái biểu tượng này nè >”

Tân Tử ngạc nhiên, nghĩ một chút, gõ vài chữ, lại nghĩ một chút, xóa bỏ toàn bộ, một lần nữa nhập lại: “Nhưng mà tài liệu vẫn còn rất nhiều đi.”

Sau đó, hoàn toàn im lặng. Cảm di động đợi một lát, biết người nào đó nhất định đã chạm phải tính tự ái tiểu thư, tính toán thời gian không sai biệt lắm, Tân Tử bấm số điện thoại của Thiên Thâm, tiếng chuông vừa cất lên chưa đầy hai tiếng điện thoại đã được bắt máy.

“Alo, gọi lại làm gì, không phải không muốn nghe em nói sao.” Mới mở miệng giọng điệu đã hơi khó chịu, có điều nghe thế nào cũng thấy có hương vị cố tình giận dỗi, tuyệt nhiên không có tức giận.

“Tài liệu vẫn còn một lượng lớn nữa.” Đã lâu anh không có nhìn thấy bộ dạng bị chọc giận của cô ấy, quay quay bút máy trong tay, tâm tình càng thêm vui vẻ, ngay lập tức đã muốn trêu chọc cô ấy.

Thiên Thâm ghen lời, im lặng nửa ngày mới nói một câu: “Vậy anh nên hoàn thành nốt lượng tài liệu lớn kia đi.”

Là người có chừng mực, biết điểm dừng, Tân Từ vội vàng sửa lời: “Không nên tức giận, anh nói đùa mà, từ đầu cho đến bây giờ anh vẫn chưa phê duyệt được một tập tài liệu nào.”

“Có thật hay không đó.” Ở đầu dây bên kia cô nói thăm một câu, anh cũng có thể đoán được bộ dạng cô ấy ở bên kia đang mừng ra mặt.

“Cố Cảnh Nhiên tìm em có chuyện gì không?” Nói không hồi hộp là giả, có điều, đã không còn giống như khoảng thời gian trước đây thấy run sợ trong lòng.

Đầu dây bên kia Thiên Thâm khẽ cười hai tiếng, chậm rãi nói: “Có a, hỏi em có thể... cho anh ta thêm một cơ hội nữa hay không, lại hỏi em bao giờ sẽ ly hôn... Khiến cho em còn nghĩ...”

Tân Từ nhin cười, dịu dàng nói: “Thiên Thiên... Nói thật đi.”

Thiên Thâm lập tức bị chọc đúng điểm yếu, không kiên nhẫn nói: “Thật đáng ghét, bị anh nhìn thấu rồi. Được rồi, cũng không có gì, em nói với anh ta chúng ta sẽ không ly hôn, vẫn là bạn bè tốt với anh ta. Vừa lòng chưa?”

Tân Từ không có trực tiếp trả lời, trái lại dùng giọng điệu vô cùng bình tĩnh nói: “Nếu em muốn ngay bây giờ anh sẽ tới đón em.”

Ở đầu dây bên kia một lúc lâu Thiên Thâm vẫn chưa có phản ứng, anh biết, khẳng định là cô ấy đang thẹn thùng, thật ra, cô ấy còn hơn anh, nhìn qua cái gì cũng không để ý nhưng lại rất nhạy cảm, lại càng dễ bị một vài việc nhỏ làm cảm động, cho dù cô ấy sẽ giả bộ không sao cả như trước. Quả nhiên, chỉ chốc lát sau truyền đến thanh âm thản nhiên của cô ấy.

“Làm việc của anh cho tốt đi, còn hơn một giờ nữa mới tới giờ tan sở cơ mà.”

Thiên Thâm vội vàng cúp điện thoại, rồi lại ngồi nhìn điện thoại ngẩn người, sau đó đứng lên lại ngồi xuống, ngồi xuống lại đứng lên, không thể nhẫn nại thêm, lập tức cầm túi xách chạy khỏi văn phòng.

Lúc Tân Từ đang duyệt được tầm một phần tư tài liệu trong tay, có người gõ cửa, anh thuận miệng hô to: “Mời vào.”

Đang lúi húi viết, tiếng giày cao gót xuất hiện, Tân Từ nghe tiếng ngẩng đầu lên, bỗng nhiên kinh ngạc, quên mất chính mình đang làm gì.

“Làm sao vậy, chỉ mới có mấy tiếng thôi đã quên mất vợ của anh trông như thế nào sao?” Thiên Thâm giống như một con mèo tao nhã, nhẹ nhàng ngồi xuống trước mặt anh, túi xách tiện tay đặt lên bàn, vắt chân dài lên, nghiêng người hai tay đan lại chống lên cằm, lông mi thật dài che đi con ngươi đen nháy, cô liếc mắt nhìn tập tài liệu trên bàn Tân Từ: “Vẫn còn chưa làm xong một lượng lớn sao?”

Tân Từ nhanh chóng ký tên đóng dấu tập tài liệu bên dưới, tiếp theo đem tất cả đóng tài liệu gom lại, bút máy vừa để xuống, ngẩng đầu nhìn Thiên Thâm nói: “Xong rồi, chúng ta đi thôi.”

Trái lại Thiên Thâm cảm thấy kinh ngạc: “Bây giờ sao?”

Tân Từ mặc áo khoác vào, đi qua kéo người cô, cười nói: “Anh đói bụng, muốn ăn cơm tối.”

Cô lập tức hiểu được ý của anh, cúi mắt xuống nhìn bàn tay đang được anh nắm lấy, khó có thể không chế cảm giác nhịp tim đang đập.

Thiên Thâm giả bộ không sao xách túi đứng dậy, ngược cầm, mắt nhìn phía trước rất trấn định, giọng nói thanh thanh: “Vậy trước tiên đi mua đồ ăn đi.”

Quá trình mua thức ăn ở siêu thị quả thực thuận lợi, Thiên Thâm rất biết chọn đồ ăn, hiện tại khiến Tân Từ mở rộng tầm mắt, hơn nữa cô ấy vô cùng xoi xét, không phải đồ tốt nhất nhất định sẽ không mua, nói là vì cuộc sống khoẻ mạnh, muốn mua rau quả hữu cơ. Khi ra quầy thanh toán, nhân viên thu ngân đọc cho cô số tiền, cô đang muốn sờ ví, bỗng nhiên chỉ chỉ phía sau: “Chồng tôi trả.” Nói xong, không thèm nhìn phía sau, bắt đầu chăm chú sắp xếp đồ đã mua.

Tân Từ nghe xong hơi choáng váng, sau hai tiếng nhân viên thu ngân thúc dục, mới có phản ứng lấy ví ra thanh toán tiền. Thiên Thâm đứng ở cửa chờ anh, anh đi tới phía sau xách lấy gói đồ to ở bên trong tay phải của cô ấy, lại chia tay trái hướng về phía cô, trên khuôn mặt trắng xanh có một chút thần thái làm lay động lòng người: “Thiên Thiên, chúng ta về nhà.”

Bạn đang đọc truyện *Thử Hối Đáng Cay Nồng Sâu Thế Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54

Tình yêu tồn tại vô hình vô ảnh ở trong cuộc sống thường ngày, trú ngụ ở đáy lòng trong khoảng thời gian cô độc bây giờ lại từ từ nhớ về những năm tháng xanh tươi kia, không để cho mình sa vào trong cơn lốc đau thương và khổ sở, nhớ về hơi ấm thiếu đốt tăng bằng dây đã một ngày một đêm, bằng càn đây, hơi ấm lại càng cao.

Hai người lại nắm tay nhau, dịu dàng mềm mại, ấm áp hợp lại cùng một chỗ khiến cho vết sẹo tồn tại dưới đáy lòng kia dần dần thuyên giảm, tơ vương chôn dấu ở trong lòng phá tan tầng băng, từ bình minh cho tới hoàng hôn hơi ấm đều không ngừng toả ra, dường như muốn đem toàn bộ cảm xúc tám năm phóng thích hết ra ngoài.

Cũng khó trách tại sao Gia Ny nhìn hai người dính nhau như hình với bóng lại trợn mắt há hốc mồm, ác miệng nói: “Hai người vẫn còn đang yêu đương cuồng nhiệt sao... Thật sự là... Rất buồn nôn.”

Ngay cả Viện Viện khi đang uống trà chiều với Thiển Thâm nhìn thấy bộ dạng cứ thần thơ cười một mình của cô cũng phải thốt lên: “Không thể tin được hai người còn có thể tiếp tục quay về bên nhau, khi đó, nhìn thấy hai người chia tay như vậy, thật làm cho người ta... Cũng may, hiện tại đã tốt đẹp rồi.”

Thiển Thâm đang cầm chén trà nở nụ cười, mặt mày rạng rỡ, tươi tỉnh nói: “Nói rất đúng, hiện tại mình chẳng cần gì cả, thậm chí chỉ mong luôn được ở bên anh ấy.”

Tuy nói tay nghề nấu nướng của Thiển Thâm quả thật rất cao siêu, nhưng mà, nói cho cùng cô cũng là một người lười, thỉnh thoảng nung đúc gia tăng tình cảm còn tạm được, chứ bắt cô phải trường kỳ kháng chiến một cách hăng hái là không thể nào. Có điều, đừng lo, có người vô cùng tự giác nhận trách nhiệm giúp cô, xuống bếp đảm trách mọi chuyện. Nhưng mà, Thiển Thâm vẫn thích đứng ở trong bếp xem Tân Từ xào nấu, Tân Từ mời cô đi ra ngoài xem TV, đứng ở chỗ này ngửi khói bếp. Thiển Thâm không nghe, liền ngồi ghé nào trên bàn ăn xem anh kiên nhẫn nấu nướng một mâm thức ăn, giống như đối xử với từng tác phẩm nghệ thuật vậy.

Buổi tối, Tân Từ ngồi ở phòng đọc sách xem xét tài liệu trên máy tính, ánh sáng màn hình chiếu vào trên mặt anh tạo ra một mảng sáng tối, khuôn mặt không cười nhìn qua như một bức tượng điêu khắc âm trầm, đồng tử màu sáng toả ra ánh sáng lạnh lùng làm cho người khác hết hoảng. Đồng hồ chỉ hướng mười một giờ, Tân Từ cầm chén trà đang muốn uống, lại phát hiện ra bên trong chỉ còn tro lại lá trà, nước đã cạn sạch. Thở dài, Tân Từ tháo mắt kính xuống xoa nhẹ lên viền mắt, tiếng gõ cửa vang lên.

“Mời vào.” Nhanh chóng đóng máy tính lại, vừa ngẩng đầu, khuôn mặt vốn vô cảm đã thay bằng khuôn mặt tươi cười dịu dàng.

Thiển Thâm bưng một cái khay nhỏ tiến vào, bước chân chậm lại cẩn thận đi đến bên cạnh anh, buông khay xuống, thở phào một hơi, cười nói: “Tổ yến, để anh tắm bổ thân thể.”

Tân Từ mở nắp bát sứ, ngửi một chút, dịu dàng nói: “Không ngờ lại có bữa ăn khuya.”

Thiển Thâm gục xuống bàn, chống cằm nghiêng đầu chỉ chỉ chiếc thìa bên cạnh: “Nhân lúc còn nóng mau uống đi, gần đây anh vất vả như vậy, ngày nào cũng thức khuya, không tắm bổ sao được.”

Hai ngày trước trong giờ nghỉ trưa cô chạy qua thăm anh, biết được anh đang thị sát ở công trường xây dựng liền đi tới đó, sau đó cô mới biết, Tân Từ thật sự vô cùng vất vả, cô trốn ở trong xe nhìn thấy anh đang kiểm tra chỗ bê tông cốt thép, tới giờ cơm chưa ăn một miếng, lại đang hít bụi đất ở công trường, tìm Thiển Thâm đau nhức nhối. Sau khi Tân Từ lên xe, người đầy bụi đất, lại nhìn thấy khuôn mặt đau lòng của cô, còn cười nhạt nói: “Không sao đâu.”

Tân Từ tuân lệnh, cúi mắt xuống đúng lúc nhìn thấy đôi chân trần của Thiển Thâm: “Tại sao lại không đi dép.” Giọng điệu trách móc cùng thương xót.

Thiển Thâm giật mình, cúi đầu nhìn bàn chân không của chính mình, không để ý nói: “Em lười.”

Tân Từ vỗ vỗ trán, lắc lắc đầu, tiếp đó quay ghé nhích lại gần, dang hai tay ra nhìn Thiển Thâm. Thiển Thâm nhìn anh khó hiểu, Tân Từ đành phải vỗ vỗ lên trên đùi của mình: “Lại đây, mặt đất rất lạnh đó.”

Vừa hiểu ra, mặt Thiển Thâm lập tức đỏ như tôm nhúng dầu, cố làm ra vẻ bước hai bước, mới ngồi xuống trên đùi anh. Tân Từ ôm vòng eo mảnh mai của cô, để cô dựa vào trong lòng ngực của mình, mái tóc dài mang theo hương vị tươi mát chưa được hong khô hoàn toàn bay vào trong mũi, áp lực cũng mệt mỏi một ngày đều bởi vì cô mà tan thành hư không.

“Em bón cho anh.” Thiển Thâm múc một thìa tổ yến, thổi bay hơi nóng, đưa tới bên miệng Tân Từ.

Anh cũng không biết mùi vị của thìa cháo đó thế nào, chỉ cảm thấy toàn bộ lực chú ý đều đặt ở bộ dáng cúi đầu khẽ thổi của cô ấy, mặt mày như vẽ, hình như là một bức tượng ngọc trắng nõn không tỳ vết, xinh đẹp đến mức làm cho anh không thể chớp mắt.

“Dịch Nguyệt San...”

Nghe thấy cái tên này, bỗng nhiên Thiển Thâm dừng lại, ánh mắt nhạy cảm bắn tới.

“Không cần phải căng thẳng như vậy.” Tân Từ ngăn ra, vội vàng vỗ nhẹ lên lưng của cô.

Thiển Thâm nhất thời quần bách, sau khi quay mặt đi, cứng miệng nói: “Em đâu có.”

Tân Từ không nhịn được khẽ cười: “Lúc em giận dữ thật sự... rất đang sợ. Hôm đó trong bữa tiệc đêm ấy, lần đầu tiên anh nhìn thấy em hung ác như

vậy đó, không ai có thể bì nổi.”

Thiên Thâm cúi, véo anh một chút, giận dỗi trừng mắt: “Anh còn dám nói!”

“Nguyệt San, thật ra cũng là một cô gái rất đáng thương, cuộc đời biến cô ta thành người như bây giờ, không phải anh muốn nói tốt hộ cô ta, cô ta đã làm gì, là người như thế nào, so với em anh còn hiểu rõ hơn.” Tân Từ nắm lấy bàn tay của Thiên Thâm, mười ngón tay đan vào nhau. “Thiên Thiên, sau khi gặp em, tôi chưa từng thích thêm một ai, hoặc có thể nói, toàn bộ tình cảm của tôi đều dành trọn cho em, Nguyệt San xuất hiện chưa từng để lại ấn tượng trong lòng anh, anh chỉ cảm thấy cô ta cũng giống như mình, mỗi ngày bên ba bận rộn, nhưng vẫn không thể nhìn thấu được hết lòng người để thay đổi. Cô ta và Gia Nỵ tuổi tác cũng tương đương, so sánh như vậy, anh cũng chỉ coi cô ta như là em gái. Cho dù cô ta lừa gạt anh nói cô ta vì anh mà bị người khác cưỡng bức... anh cũng chỉ cười chứ không có vạch trần.”

Tân Từ nhìn về mặt cúi đầu như đang có suy nghĩ gì của Thiên Thâm, nắm tay cô thật chặt, Thiên Thâm quay đầu nhìn lại, anh nhìn ánh mắt của cô nói: “Người ta đáng giận những cũng có chỗ đáng thương, có một số việc giống như em nói là quá khứ rồi hãy để nó trôi qua đi.”

“Em biết mà.” Thiên Thâm khe khẽ gật đầu, lại múc thêm một thìa đưa đến bên miệng Tân Từ, sắc mặt lạnh lùng: “Người không phạm ta ta không phạm người, chỉ cần cô ta đừng đến gây chuyện với em, em cũng sẽ không gây phiền phức cho cô ta nữa.”

Vừa nghe thấy thế, Tân Từ thức thoi ngậm miệng lại, Lương Thiên Thâm nổi tiếng là... Lòng dạ hẹp hòi.

Thiên Thâm không nói thêm lời nào mà đem tổ yến bón cho bằng hết, Tân Từ nhìn cô, cô không nhìn anh, cầm chén để lên trên bàn, ngồi bất động. Anh vươn người qua, nhìn thấy cô cứng đầu quay mặt, nhẹ giọng hỏi: “Tức giận sao?”

“Chuyện này có thể bỏ qua được. Có điều...” Thiên Thâm bỗng nhiên vươn tay chỉ chiếc kết sắt nhỏ trên bàn trà cách đó không xa. “Khi đó em tuyệt không nghĩ rằng muốn lấy trộm tin tức gì của anh nói cho Cảnh Nhiên, anh vu oan cho em, anh phải giải thích rõ cho em.”

Tân Từ hiểu ra: “Khi đó... Ah, anh có nói... Được rồi, rốt cuộc em muốn làm cái gì?”

Thiên Thâm nén tức giận, nghĩ một chút, chuyển qua vấn đề của anh, nói: “Ở chỗ đó anh cất giấu bảo bối gì, phải căng thẳng như vậy?”

“Muốn biết sao?” Tân Từ đứng dậy kéo cô đi đến chiếc sofa nhỏ ngồi xuống, đem chiếc kết sắt nhỏ kia đặt vào trong tay Thiên Thâm. “Vậy chính em mở ra nhìn thử xem.”

“Mật mã?”

Tân Từ nheo mắt lại, mỉm cười: “Em đoán thử xem.”

Thiên Thâm mở to hai mắt nhìn anh, trong đôi mắt hạnh vừa mừng vừa sợ, thật giống như một ngôi sao vừa được thấp sáng lên trên bầu trời.

Tìm Thiên Thâm đập có chút vội vã, đầu ngón tay nhấn trên nút con số, từng chút một nhập sinh nhật mình, một giây đồng hồ sau, mở ra. Cô nhìn Tân Từ, anh gật gù đầu. Cô giống như một đứa trẻ vừa tìm thấy kho báu, thật cẩn thận mở chiếc hộp ra, trong lòng khí nhin được đoán xem sẽ có cái gì đang chờ cô... Sau đó, đáp án liền xuất hiện trước mặt cô.

Tân Từ nhìn thấy ở khoảnh khắc mở rương ra cô không có phản ứng, lẳng lặng nhìn chằm chằm vật ở trong rương, một lúc lâu sau, cô vươn tay cúi đầu tìm được món đồ ở bên trong chiếc rương, rồi lại bỗng nhiên thu tay về che mặt lại thắm hít một hơi thật sâu. Tiếp đó, cô lại đưa tay lấy đồ vật bên trong kia ra – Một chiếc kính mắt cùng một cái móc khoá bằng bạc đã cũ.

Cô nghiêng đầu, đôi mắt có chút đỏ lên cực kỳ giống như một chú thỏ con bị kính hải, trên khuôn mặt hoàn mỹ lộ ra biểu tình vừa muốn khóc vừa muốn cười. Anh chỉ ngồi bên cạnh cô khẽ cười nhìn cô, nhưng trong lòng sớm đã xúc động vạn phần. Cô nhìn thật kỹ, đeo vào thay anh, bộ kính mắt này vẫn mới như vậy, nhìn ra được chủ nhân của nó thường xuyên đem nó lấy ra lau chùi bảo dưỡng.

Cô không biết nên nói gì, trong lòng tràn đầy cảm xúc, nhưng lời nói lại thoát ra thật khó khăn: “Tại sao lại không dùng đến nó...”

Đeo chiếc kính mắt này, anh giống như lại trở về bộ dạng thời trung học cả người toàn sách vở, khuôn mặt sạch sẽ, dưới vẻ mặt thản nhiên là một nội tâm vô cùng kiên cường nhưng dịu dàng, môi mòng khẽ cười, nhất cử nhất động, phải chăng chỉ cần ngồi lẳng lặng yên ổn cũng là Tân Từ đủ để khiến cô mê muội.

Tân Từ nhìn cô nháy mắt một cái không dám nhìn mình, khoé miệng cong lên: “Anh sợ làm hỏng.”

Tân Từ cũng không thể nhẫn nhịn thêm được nữa, nhào lên ôm chặt lấy anh, giống như dùng hết sức lực toàn thân đem mình và anh cùng gắn chặt lại một chỗ, đem linh hồn của bọn họ cùng trói buộc lại một chỗ, đem tính mạng của bọn họ cùng trói buộc lại một chỗ. Cô vòng tay qua cổ anh, không chịu rời lỏng một giây nào, cô không dám tưởng tượng, nếu khi đó người anh cười không phải là cô, cô nên làm gì bây giờ, nếu khi đó anh không có ở trước mặt cô rơi lệ trước, cô nên làm thế nào cho phải, nếu... Không phải mỗi lần đều là anh cúi đầu với cô trước, bọn họ có phải sẽ không có ngày hôm nay hay không?

Sự tùy hứng cùng kiêu ngạo của cô thiếu chút nữa phá hủy đi hạnh phúc của bọn họ, may mà là anh, không để cho tình yêu của bọn họ đi tới ngõ cụt không có đường tiến thêm.

“Thiên Thiên?”

Thật lâu, cô vui đầu chịt vào lồng ngực anh không chịu đi ra, không biết có khóc hay không. Anh gọi cô một tiếng, cô càng vui đầu chịt hơn, liều mạng lắc đầu.

Anh vén mái tóc dài của cô lên, áp lên trên tai cô, nhẹ nhàng hôn lên vành tai của cô, thấp giọng hỏi: “Muốn làm anh nhột chết hay sao?”

Thiên Thâm nhanh như điện giật, tay phải vội vàng che lỗ tai, mặt mũi đỏ bừng lên: “Anh... Anh từ khi nào lại chủ động như vậy?”

Tân Từ không cười, nắm tay cô, đặc biệt nghiêm túc nhìn cô: “Anh không muốn tiếp tục buông em ra nữa.”

Thiên Thâm ngơ ngác nhìn Tân Từ, trong nháy mắt xuyên qua thời gian, trở lại tám năm trước đó, anh kéo tay cô chạy về phía trước, độ ẩm của lòng bàn tay có thể hoà tan cô, nhìn thấy cặp mắt trong veo kia, cô xúc động không kiềm nén được nói với anh một câu.

Mà nay, lại đương đầu với ánh mắt này, cô chỉ muốn đem câu nói kia nói thêm một lần: “Chúng ta vĩnh viễn không bao giờ rời xa nhau.”

Không có phản ứng như dự liệu, Tân Từ chỉ lẳng lặng nhìn cô, ánh sáng trong mắt dịu dàng mệnh mang lưu chuyển trên mặt anh: “Lần này, không phải chỉ có nói không, không được thôi ý.”

Cô không hề nghĩ ngợi liền gật đầu, sau đó cô nhìn nụ cười của anh, bao nhiêu lần cô nghe có người ở sau lưng nói Tân Từ không xứng với cô, cô cảm thấy những người đó cực kỳ buồn cười, tất cả đều là có mắt không trông không nhìn thấy điểm tốt của anh, có điều, bọn họ không nhìn thấy là tốt nhất, cô có thể một mình độc chiếm anh. (em thích ý nghĩ của chị rồi đó nha Thiên Thiên)

“Hai ngày trước em đã tìm bà ngoại nói qua...”

Tân Từ trầm ngâm một chút, hỏi: “Người trong nhà của em, vẫn phản đối sao?”

“Không biết nữa. Em nói xong cũng đi luôn.” Thiên Thâm gục đầu vào trán anh, cọ cọ chóp mũi anh, quật cường nói: “Em mặc kệ bọn họ có phản ứng gì, dù sao em rời nhà đi đã nhiều năm, chuyện của mình mình có thể làm chủ. Anh không cần tự tạo áp lực cho mình, không có chuyện gì đâu.”

Anh thở dài: “Đáng ra em nên để anh cùng đi với em.”

“Vào nhà giàu sang sâu như biển, chúng ta sống cuộc sống của mình là được rồi, đừng đi để ý đến bọn họ.” Cô không đồng ý, cười híp mắt hôn lên đôi môi mềm mại của anh, cố ý chạm vào một chút rồi buông ra, sau đó lại chạm vào một chút rồi buông ra, trong ánh mắt có ý gì đó bất hảo.

Có điều, tiếp tục thêm một chút... Ánh mắt của anh chợt loé, bỗng nhiên giữ chặt lấy cô, không cho cô trốn, cô sùng sốt, cười trộm một chút rồi bắt đầu tỉnh tề tể mi đáp lại.

Nụ hôn lần này hình như có cái gì đó không đúng, môi quấn lấy môi như gió táp mưa sa, hương vị của Tân Từ gất gao bao vây lấy cô, không có một khe hở, nụ hôn của anh giống như mê hồn khiến cho cô toàn thân vô lực, mềm nhũn, nhưng lại không muốn dừng lại, tìm đập rất nhanh, có thể nghe được tiếng lồng ngực chấn động của hai bên, cảm giác máu huyết dâng trào.

Gắn bó triền miên khiến cho Thiên Thâm đầu hoa mắt váng, bọn họ chưa bao giờ thử hôn sâu, Thiên Thâm muốn tách ra tìm chút không khí để thở, Tân Từ lại đuổi theo không cho cô trốn. Thường xuyên qua lại, nhiệt độ trong phòng nhanh chóng tăng cao, Thiên Thâm cảm thấy nóng quá, bị Tân Từ ôm nóng quá. Tân Từ hơi rời ra một chút, ánh mắt mê ly, sắc mặt hồng lên, khuôn mặt trước kia bỗng nhiên gọi cảm thần kỳ, anh nằm ở trên người Thiên Thâm, dịu dàng hôn lên những điểm mê hoặc rồi dừng ở trên hai má, vành tai, xương quai xanh... của Thiên Thâm.

Đợi một chút... Thiên Thâm rất vất vả mới bình tĩnh trở lại há mồm thở dốc, sùng sốt, từ khi nào đã lên tới đỉnh điểm thế này?

“Thiên Thiên...”

Tiếng nói của Tân Từ đã nhuộm màu tình ái, khàn khàn trầm thấp, nếu là người khác, lúc này nhất định bảy hồn cũng bị dẫn dụ mất ba phách. Có điều, Thiên Thâm giống như bị ai đó dội một gáo nước lạnh, tỉnh táo lại ngay lập tức, trần nhà màu trắng hiện ra, trong nháy mắt biến thành đen như mực. Thiên Thâm trừng lớn hai mắt nhìn chằm chằm chỗ ấy, có lối suy nghĩ như sắp chết, hô hấp ngừng lại, trước mắt một đoạn cảnh tượng kinh khủng điên cuồng hiện lên, lạnh như băng, vô tình, xé rách, bi thống... Nỗi sợ giống như dung nham núi lửa trong phút chốc rít gào tuôn trào dâng lên.

“Tân Từ... Đợi một chút...”

“Đừng nói gì cả, Thiên Thiên...”

Nhiệt độ trên người Tân Từ nóng đến dọa người, cô có thể tưởng tượng cảm giác được bàn tay nóng bỏng đang thăm dò vào trong áo cô, kích thích lên da thịt lạnh lẽo của cô.

Thiên Thâm sợ, dường như theo bản năng vịn vào gối dậy, nhanh chóng túm lấy tay anh, run giọng nói: “Không được...”

Nhưng Tân Từ lúc này đã mười phần động tình nghe thấy lại tưởng chính là biểu hiện thiện thiện của cô.

“Nào... Đừng sợ...” Thật sự anh cũng rất hồi hộp, cảm giác mình muốn nổ tung, lại phải chịu nhịn, tiếp theo nên làm như thế nào anh chỉ có hiểu biết mơ hồ, nhưng mà lần đầu tiên, anh không muốn làm cho cô có ấn tượng không tốt.

Tay của Tân Từ tiếp tục hướng lên trên, bỗng nhiên Thiên Thâm kịch liệt chống cự, thét một tiếng chói tai: “Không được!”

Tân Từ vội dừng lại, toàn thân lạnh lẽo, ngơ ngẩn nhìn Thiên Thâm, Thiên Thâm hoảng sợ nhìn anh, ánh mắt trống rỗng, không có tiêu cự. Một giây sau, đột nhiên cô đẩy anh ra, xoay người rơi xuống đất, lao ra cửa.

Thiên Thâm trốn trong phòng tắm liều mạng lấy nước tạt chính mình, giọt nước lạnh lẽo tung toé đầy mặt đất, cô ngẩng đầu nhìn chính mình trong gương, nước lạnh chảy qua hai má của cô, dọc theo khuôn mặt từng giọt từng giọt chảy xuống, cô bỗng nhiên luống cuống, hung hăng đập vào bồn rửa mặt.

“Thiên Thiên, em đang làm gì thế? Ra ngoài đi, không nên giam giữ chính mình!” Tân Từ đuổi theo tới nơi, ở ngoài cửa dường như nghe thấy động tĩnh bên trong, lập tức không ngừng gõ cửa, hô to: “Thiên Thiên, không có chuyện gì đâu, em ra ngoài đi!”

Tay nắm cửa lại phát ra tiếng lạch cạch, cửa phòng tắm mở ra từ bên trong. Thiên Thâm giống như vừa trải qua một hồi đại chiến, sắc mặt tái nhợt, quần áo nửa trên người đều ướt.

“Thật xin lỗi.”

Hai người bỗng nhiên đồng thời mở miệng.

“Thật xin lỗi... Em... Vẫn chưa chuẩn bị tâm lý thật tốt.” Thiên Thâm vội vàng giải thích với anh.

Tân Từ không biết chính mình nên bày ra vẻ mặt như thế nào, sắc mặt của anh cũng hơi tái nhợt, phản ứng mâu thuẫn kịch liệt như vậy của cô ấy làm anh không kịp chuẩn bị, có điều, nhìn vẻ mặt như muốn khóc kia của cô khiến cho tim anh bỗng nhiên trùng xuống. Tân Từ đến bên cô, đau lòng đem cô ôm lại thân thể Thiên Thâm trong nháy mắt cứng ngắc.

Tân Từ vỗ nhẹ lưng của cô, thử khiến cô bình tĩnh lại: “Đưa bé ngốc nghếch này, không cần phải giải thích với anh mấy chuyện này. Là anh không tốt, chắc tại thức khuya nhiều nên không biết tại sao anh lại ảm đầu... Em chớ có trách anh, là anh quá vội vàng, không quan tâm đến cảm nhận của em.”

“Em...”

“Em không muốn anh sẽ không ép buộc em, chúng ta cứ từ từ cũng được.” Tân Từ dịu dàng đối diện với con người bất an của Thiên Thâm, nhéo mũi của cô một cái: “Em không có sai, cho nên không cần tự trách, ok?”

Lời còn chưa dứt, vừa nói xong, đêm nay không biết đã là lần thứ mấy, cô giật giật cánh mũi, vừa muốn khóc.

Tân Từ nhìn bộ dạng còn rối rắm của cô ra vẻ bất đắc dĩ nói: “Được rồi, không cho phép khóc, nếu khóc ngày mai làm sao anh đưa em đi gặp người khác được.”

Thiên Thâm dán vào trước ngực Tân Từ, nghi ngờ nói: “Người nào vậy?”

“Lần trước đã muốn đưa em đi gặp, có điều ngày hôm đó chúng ta cãi nhau một trận nên không đi được.”

Là lần đó... Thiên Thâm nhớ ra: “Rất cuộc là ai?”

Tân Từ mỉm cười, nói: “Mẹ anh.”

Bạn đang đọc truyện *Thử Hối Đáng Cay Nồng Sâu Thế Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55

Sáng sớm, khi tia nắng mặt trời đầu tiên chiếu xuống, Thiên Thâm còn đang ngủ rất say sưa, khi trong phòng đã bừng sáng, ánh mặt trời xuyên qua tấm màn màu trắng ngà toả ra một tầng sáng vàng nhạt. Nửa ngày trôi qua, Thiên Thâm mới tỉnh dậy, nhìn đồng hồ, đã chín giờ, hôm nay là cuối tuần, nếu trong quá khứ khẳng định cô sẽ ngủ đến tận khi mặt trời lên cao, nhưng mà hôm nay chẳng biết tại sao, ban đêm mơ mơ màng màng tỉnh giấc nhiều lần. Cô giờ tay lên dụi dụi con người, có điều một tiếng nói mờ ám lập tức xuất hiện từ phía sau lưng hỏi: “Đã tỉnh rồi?”

Nghe tiếng nói của anh hẳn là đã tỉnh dậy từ lâu, Thiên Thâm xoay người, mặt đối diện với Tân Từ, mỉm cười: “Anh dậy đã lâu chưa?”

Tóc trên trán của Tân Từ vẫn còn ẩm, hình như vừa mới tắm qua: “Anh đi tập thể dục buổi sáng đã về rồi.”

Thiên Thâm kinh ngạc: “Hả? Anh đã đi tập thể dục về rồi sao? Làm sao anh có thể dậy sớm như vậy?”

Tân Từ cảm thấy về mặt giết mình của cô ấy như vậy đáng yêu cực kì, cười nói: “Anh có thói quen dậy sớm. Tối qua em ngủ không ngon, hay là ngủ thêm một lúc nữa?”

Tối qua sau khi nằm ngủ, anh ôm cô có thể cảm thấy được thỉnh thoảng cô lại run lên khe khẽ, trong lòng không đành lòng, lại càng tự trách, loại chuyện này anh không nên vội vã, là anh đã khiến cô hoảng sợ.

Thiên Thâm cũng đã đứng dậy, lắc đầu nói: “Không được, không phải nói muốn đi gặp mẹ của anh sao, em phải chuẩn bị một chút.” Cô vừa xuống giường, vừa lại bắt đầu bắt mẫn nói: “Mấy chuyện này đáng ra anh phải nói sớm với em! Trước tiên em phải mua quà tặng, cũng phải đi thăm mỹ viện chăm sóc da một chút mới phải, haiz, bức ghê cơ, tại sao hôm qua anh mới nói với em.”

Tân Từ dựa lưng vào thành giường bật cười, tối hôm qua khi anh nói cho cô biết muốn dẫn cô đi gặp mẹ của mình, cô liền lập tức lái nhái nói đi nói lại về vấn đề này mãi không thôi, trách anh trước đó không để cho cô có thời gian chuẩn bị tâm lý, lại ra sức hỏi mẹ chồng thích gì, cần mua quà cáp gì, cô nên ăn mặc như thế nào cho phù hợp, mỗi lần khuôn mặt nhỏ nhắn lộ ra lại thấy đang chau mày nhăn tít lại. Tân Từ im lặng hồi lâu, về tình hình mẹ của anh hiện nay anh suy nghĩ cẩn thận một chút, vẫn không có nói trước cho cô biết, chỉ nói rằng mẹ của anh không xoi xét, cô chỉ cần đi cùng anh là được rồi.

Cuối cùng, Tân Từ vất vả lắm mới ngăn được một đồng ý nghĩ muốn mua những món đồ sang quý trong đầu Thiên Thâm, rốt cuộc chỉ mua một cái giỏ hoa quả rồi lên đường.

Thiên Thâm nhìn giỏ quả phía sau, hiển nhiên không hài lòng, hỏi lại lần nữa: “Chỉ mua một giỏ hoa quả như vậy, mẹ của anh có thể cho rằng em rất hà tiện hay không? Không được, anh để em đi mua thêm một chút đi.”

Tân Từ nghiêng đầu nhìn cô, an ủi: “Thật sự không cần, đến đó, em sẽ biết.”

Về mặt Thiên Thâm đầy nghi hoặc, hỏi lại, Tân Từ cũng không muốn nói nhiều.

Ngày hôm đó mặt trời không quá gay gắt, thời tiết cũng không quá lạnh như mấy ngày trước, Thiên Thâm chỉnh trang ăn mặc cẩn thận, mặc một chiếc áo bành tô màu trắng đơn trang, quần mông màu trắng dài quá đầu gối, lại phối hợp với một đôi giày bốt cao bằng da bò, như vậy đáng vẻ dung nhan chắc hẳn không thành vấn đề. Thiên Thâm ngồi ở trong xe nhìn phong cảnh bên ngoài cửa sổ dần hiện ra trước mắt, trong lòng có chút nghi ngờ, những vấn đề lo lắng nhiều hơn, về căng thẳng có thể so sánh với uy thế lúc cô một mình chống lại cả nhà. Tân Từ chưa từng đề cập với cô chuyện mẹ của anh, cô chỉ biết anh có một ông bố dượng biến thái, còn về mẹ của anh, trong đầu Thiên Thâm luôn hình dung xoay quanh hình tượng về một người phụ nữ vừa hoà ái lại có chút nghiêm khắc, cô chưa từng mất lòng tin với bản thân mình như vậy, cho nên, âm thầm nắm chặt tay ghế hôm nay nhất định phải cố hết sức dịu dàng, không thể lộ ra nửa phần tính xấu được.

“Chúng ta đến rồi.”

Khi suy nghĩ thời gian quả thật trôi rất nhanh, khi Thiên Thâm hoàn hồn lại Tân Từ đã cho xe dừng lại, tắt máy. Cô đưa đầu hướng ra ngoài phóng mắt nhìn, lập tức ngăn người, không xác định hỏi lại Tân Từ: “Là nơi này... sao?”

“Uhm, xuống xe đi.” Tân Từ bình tĩnh trả lời.

Tân Từ cầm giỏ hoa quả xuống xe, Thiên Thâm đi theo sau anh, lúc này vẫn còn đang hoảng sợ. Nơi này, cô lại nhìn xung quanh bốn phía, khẳng định nơi này là một bệnh viện tâm thần tư nhân. Cách đó không xa có một khoảng đất trống, có một vài người nhìn như bệnh nhân được chăm sóc đang đi đi lại lại hoặc đang ngồi phơi nắng, hoặc ăn cái gì đó, hoặc đang ngủ người, nhưng mà tất cả bọn họ đều có một điểm chung, toàn bộ ánh mắt đều đổ dồn, không có bộ dạng mình mẫn chút nào.

“Tân Từ...” Thiên Thâm bước nhanh đi đến bên cạnh Tân Từ, bỗng nhiên hiểu được ý tứ lúc trước anh im lặng, trong lòng khó chịu không hiểu vì sao.

Tân Từ xoay người, vươn tay về phía cô, trên mặt vẫn là biểu cảm lãnh đạm như cũ, khẽ dịu dàng, ánh mắt trong sáng: “Bà ở trên lầu.”

Cô cầm tay anh, hai người cùng đi đến trước một gian phòng bệnh, đã có một bác sĩ trung niên đang đứng ở đó chờ bọn họ, Tân Từ tiến lên bắt tay với ông ta, rất chân thành nói: “Bác sĩ Từ, vất vả cho anh quá, gần đây mẹ của tôi thế nào?”

“Có gì đâu, đây là chức trách của tôi thôi. Tình hình gần đây của mẹ anh cũng không tệ lắm, vẫn tương đối ổn định.” Bác sĩ Từ đưa mắt nhìn Thiên Thâm, lễ phép nở nụ cười: “Vậy hai người vào thăm bà ấy một chút đi, tôi đi trước.”

Bác sĩ Từ đi rồi, Tân Từ cũng không có vội vã đi vào, anh đứng ở cửa, quay đầu lại lẳng lặng nhìn Thiên Thâm nói: “Thiên Thâm, bên trong chính là mẹ anh, nếu... Bà có hành động gì đó không hay lắm, em đừng lấy làm phiền lòng.”

Thiên Thâm sùng sốt, tiếp theo lập tức có phản ứng, làm bộ như tức giận nói: “Anh nói gì vậy, mau vào đi thôi.”

Tân Từ nở nụ cười, đẩy cửa ra, phòng bệnh không lớn, bên trong có một cái giường màu trắng, hai cái tủ đầu giường, một cái sofa nhỏ, một cái bàn trà con, còn có một cái tủ quần áo hai cánh. Thiên Thâm dường như lập tức liền nhìn thấy một bà lão đang ngồi ở trên ghế sofa, nhưng, so với hình tượng tưởng tượng trong đầu cô thua kém nhiều lắm. Bà không hoà ái cũng không nghiêm khắc, tóc hoa râm, nếp nhăn hằn sâu, một đôi mắt ngây dại nhìn chằm chằm phía trước, môi không ngừng run lên, mà đôi tay của bà lại ngăm đen thô ráp vô cùng, mẹ của Tân Từ chính là một người phụ nữ lao động điển hình không thể điển hình hơn.

“Mẹ.” Tân Từ rất tự nhiên tiến lên phía trước buông giỏ hoa quả xuống, cầm lấy tay mẹ, thân thiết hỏi: “Con tới thăm người, gần đây có ngoan hay

không?”

Mẹ của anh cũng không có phản ứng gì, ngờ ngác liếc nhìn anh một cái, ánh mắt xa lạ khô khan như thố, Tân Từ lại giống như tập mãi đã thành quen, vẻ mặt tươi cười như trước chăm chú nhìn mẹ của mình, Thiên Thâm thấy vậy trong lòng chua xót.

“Mẹ của anh gần đây ăn uống không tẻ, rất phối hợp làm theo.” Y tá đứng bên hồi đáp.

Tân Từ gật đầu, lại tiếp tục vô cùng tự nhiên nói: “Mẹ, mẹ đoán xem hôm nay con dẫn ai tới thăm mẹ này?”

Anh rất tự nhiên quay đầu lại.

“Thiên Thiên.”

Anh quay đầu lại gọi cô một tiếng, Thiên Thâm hiểu ý lập tức đi đến ngồi xổm xuống bên cạnh anh, Tân Từ nắm tay cô nhìn mẹ mình nói: “Cô ấy là Thiên Thâm, vợ của con, hôm nay con dẫn cô ấy tới thăm mẹ, mẹ, mẹ nhìn chúng con đi.”

Thiên Thâm cũng đưa tay nắm chặt bàn tay già nua kia, âm giọng nói: “Mẹ, con là Thiên Thâm, thật xin lỗi, vốn lần trước muốn tới thăm người, nhưng bởi vì tính cách kinh không đúng lúc của con mà chậm trễ, mẹ đừng trách con nha.”

Tân Từ nghiêng đầu dịu dàng nhìn Thiên Thâm, trong mắt đầy cảm kích cùng vui mừng.

Bà Tân nghiêng đầu ngây ngốc nhìn Thiên Thâm, bỗng nhiên rút mạnh tay lại, hướng về phía không khí hô to: “Con ơi, con ơi, con đang ở đâu? Con ơi, con ơi...”

Thiên Thâm sững sốt, chỉ thấy bà Tân đứng lên bắt đầu đi khắp phòng, hình như coi như trong phòng không có hai người bọn họ, kêu ầm ỹ lên, cô y tá lập tức đi theo sau bà để ngừa bà làm chính mình bị thương.

Bọn họ ở trong phòng bệnh đợi đến sau mười hai giờ chờ mẹ Tân Từ nằm ngủ mới đi ra, Thiên Thâm hơi nghiêng đầu phát hiện thấy khoé mắt Tân Từ có chút gì đó ươn ướt, vẻ mặt bình tĩnh, ánh mắt bị thương. Thiên Thâm không hề nghĩ ngợi gì nắm lấy tay anh, quả nhiên có chút lạnh. Tân Từ lập tức quay đầu nhìn cô, thấy vẻ mặt lo lắng của cô, liền lập tức quay về vẻ cười lãnh đạm, nắm lấy bàn tay cô an ủi: “Không sao đâu, chúng ta trở về thôi.”

Lúc xuống lầu, Thiên Thâm biết rõ trong lòng Tân Từ đang rất khổ sở, cho rằng anh sẽ không nói thêm điều gì, cô cũng không muốn quấy rầy suy nghĩ của anh, thật không ngờ anh lại chủ động nhắc tới chuyện trong nhà: “Sau khi em đi, bố dượng của anh liền xảy ra chuyện, ông ta đâm nghiêng cờ bạc, cuối cùng mang họa sát thân, bọn họ vay nặng lãi kéo đến rất nhanh, mẹ của anh bị ép buộc phải mang bán toàn bộ gia sản, cuối cùng tuy rằng trả hết nợ, nhưng mà bà cũng bị bức cho phát điên. Lúc anh học đại học là dựa vào nguồn vốn vay trợ giúp sinh viên mới sống được, lại vừa phải lo tiền đóng học phí cho Tiểu Ny, vừa phải chăm sóc cho mẹ thân trí đã không còn bình thường. Chờ sau khi anh đi làm, anh đưa bà tới nơi này, nơi này có điều kiện chăm sóc và chữa bệnh đảm bảo tốt nhất, mỗi tuần anh là Tiểu Ny đều tới thăm bà. Nhưng mà, khi anh có thể cho bà một cuộc sống yên ổn thì bà đã không còn nhận ra bọn anh được nữa. Hôm nay coi như cũng tốt, trước kia, bà còn có thể cầm đồ vật ném bọn anh, đánh bọn anh...”

Nói xong lời cuối cùng, giọng của Tân Từ càng ngày càng nhẹ, cho đến khi không nghe thấy gì nữa, đứng lại ở cửa lầu một, dùng sức thở mạnh.

Sinh ra trong gia đình hạnh phúc là điều may mắn, còn gia đình bất hạnh đều do không may mắn mà thôi.

Bọn họ đều tự thừa nhận do mình ở trong gia đình không may mắn, nếu không nghèo khổ, thì cũng lạnh nhạt, hoặc bạo ngược, hoặc chết, đối mặt với bất hạnh bọn họ từng một mình ra sức chiến đấu, cho dù đầu rơi máu chảy, thương tích đầy mình, sức cùng lực kiệt, nhưng không ai biết tới, không ai thương yêu. Bọn họ thất lạc nhau tám năm rồi cuộc đời tự ném ít nhiều đau khổ, trong lòng cũng phải nhỏ vài giọt lệ, nỗi nhớ cũng cháy bỏng ít nhiều, hiện giờ nghĩ lại đúng là đau tận đáy lòng, một lời khó nói hết.

“Tân Từ.”

Thiên Thâm đứng ở trước mặt anh, ngẩng đầu lên, mong tiến vào trong đôi mắt trong suốt kia, kiên quyết dị thường nói: “Chúng ta đều sinh ra trong gia đình không may mắn, nhưng chúng ta có thể tự tạo cho mình một gia đình hạnh phúc. Vậy nên, anh không nên đau khổ quá, sau này em sẽ luôn ở bên anh.”

Tân Từ ngẩn ra một lát, bỗng nhiên nở nụ cười, dung nhan ôn tồn trước mặt so với ánh mắt trời rục rờ còn ấm áp hơn, ánh mắt sáng dịu dàng, anh mở miệng, tiếng nói thanh thanh vô cùng dịu dàng: “Được.”

Thiên Thâm chợt nhớ tới một ca khúc của Lương Tĩnh Như 《 Thuộc về 》

Ngày hôm qua trước khi tắt nắng thuộc về ta

Ta quyết định quyết định của ta

Ngày sau tươi sáng với bao khát khao thuộc về ta

Ta tin tưởng tin tưởng vào ta

Từng ly từng tý đau khổ cũng thuộc về chúng ta

Chúng ta đều cần tập quên đi

Tình yêu lấp lánh toả sáng cũng thuộc về chúng ta

Chúng ta tiếp tục cùng nhau cố gắng

...

Đời người luôn phải trải qua khó khăn, cuộc sống luôn luôn uốn nắn, bao nhiêu thăng trầm đã qua nếu không thể phiêu tán cùng gió, vậy chúng ta hãy cùng nắm tay nhau đi tới, cùng nhau vượt qua sóng gió cũng không còn là việc khó, trên con đường tương lai, có anh đang ở đây, vậy em còn phải sợ cái gì nữa.

Vài ngày sau, Tân Từ bận rộn vô cùng, thức khuya dậy sớm, có nhiều khi còn chẳng kịp đưa Thiển Thâm đi làm, anh thực sự áy náy, nhưng Thiển Thâm cũng không quá để ý đến việc này, cô lo lắng anh làm việc nhiều sẽ kiệt sức. Nhưng, Tân Từ nói với cô rằng đợi mấy ngày bận rộn này trôi qua, anh muốn đưa cô ra ngoài chơi, hi vọng cô cũng có thể sắp xếp công việc của mình trong hai ngày này cho tốt để dư ra thời gian. Đương nhiên, “đi ra ngoài chơi”, đây cũng chỉ là nói cho có vẻ thôi, chứ ý tứ thực sự của Tân Từ, là – Hưởng tuần trăng mật.

Phương pháp gia tăng tình cảm có rất nhiều loại, nhưng anh không thuộc về loại người lãng mạn cho lắm, cho dù Thiển Thâm vẫn ôm cổ anh về mặt say mê nói: “Anh chính là điển hình nhất cho loại người hoàn mỹ.” Nhưng, trong lòng anh hiểu rất rõ, khi đứng cạnh Thiển Thâm, anh có lẽ quả thật không phải là người xứng với cô ấy nhất, nhưng anh không phải loại dễ dàng từ bỏ, dễ dàng chịu nhận mình là kẻ thua cuộc. Bởi vậy, anh sẽ dùng hết khả năng và sức lực để yêu cô ấy, cho dù cả thế giới chỉa mũi nhọn về phía anh phản đối, anh cũng sẽ không khuất phục.

Hôm nay, Thiển Thâm như thường ngày ngồi ở trong phòng làm việc tâm tình vui vẻ sửa soạn lại tài liệu vụ kiện, cho dù nghĩ đến tối phải ăn cơm một mình, cô cũng không cảm thấy quá khó chịu. Bởi vì, Tân Từ chủ động nói rằng muốn dẫn cô đi hưởng tuần trăng mật, chỉ cần nghĩ đến chuyện này, cô liền không thể khống chế chính mình tâm tình quá mức hưng phấn, đối với người nào mặt mày cũng tươi cười vui vẻ, khiến cho đám người ở văn phòng lượt ánh mắt cả ngày như gặp quỷ ngó nhìn cô.

Di động vang lên, Thiển Thâm nhanh chóng bắt máy, dùng giọng nói dễ nghe hỏi: “Lương Thiển Thâm nghe, xin hỏi ai vậy?”

“Lương tiểu thư, xin chào.” Đầu dây bên kia truyền đến giọng nói tà ác lạnh như băng, hình như một con rắn độc đang dán vào vành tai bạn dùng cái lưỡi chẻ tím ngắt của nó không ngừng liếm láp bạn.

Động tác trong tay Thiển Thâm đột nhiên dừng lại, chẳng biết tại sao, mồ hôi lạnh trong nháy mắt túa ra phía sau lưng.

“Xin hỏi, anh là ai.” Thiển Thâm hơi nheo mắt lại, giọng nói không tự giác lạnh lùng.

“Ha ha”, Đối phương nở nụ cười cổ quái, trắng dã làm người khác buồn nôn, hần giống như... âm khí lớn vùn không tan: “Cô không cần biết tôi là ai, cô chỉ cần biết rằng tôi bảo cái gì cô làm theo là được. Nghe cho kỹ đây, nếu không muốn scandal này của cô truyền bá rộng rãi ra bên ngoài, cô liền lập tức gửi 500 vạn vào tài khoản tiền gửi tiết kiệm đến cho tôi.”

Bạn đang đọc truyện *Thử Hỏi Đấng Cay Nồng Sâu Thế Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 56

Người nọ vừa nói xong, trong đầu Thiển Thâm đang nổ đùng đùng, đồng tử màu đen chợt thu nhỏ lại, trong nháy mắt mắt cắt không còn giọt máu, tốc độ tim đập làm cho toàn thân cô có loại cảm giác tê dại hần đi.

Đối phương thấy cô không có phản ứng gì, lại ở đầu dây điện thoại bên kia bật cười hai tiếng, giọng nói giống như của loài rắn rết liếm láp nhơ nhớp cuộn lấy bên tai Thiển Thâm: “Chỉ có 500 vạn đối với Lương tiểu thư mà nói hẳn không có vấn đề gì đi, chỉ cần cô đem tiền gửi tới, tôi tự nhiên không tới quấy rầy cuộc sống hạnh phúc mỹ mãn của cô nữa.”

Thiển Thâm cứ nghĩ đi nghĩ lại mãi, cuộc điện thoại xa lạ này thật sự kỳ quái, những người biết chuyện năm đó có thể đếm được trên đầu ngón tay, ngoại trừ vài người đó ra thì chẳng có ai cô không quen mà biết đến chuyện này, nếu muốn tổng tiền thì cần gì phải đợi đến bây giờ mới xuất hiện?

Cuối cùng Thiển Thâm cũng bình tĩnh lại, móng tay gõ gõ lên mặt bàn dường như muốn gãy rời, cô lạnh giọng cười khế, giọng nói ra vẻ khinh thường mỉa mai: “Mày cho rằng Lương Thiển Thâm tao là đồ ngu sao, mày nói mày muốn 500 vạn, tao phải cho mày 500 vạn sao? Còn nữa tao thì có cái scandal gì có thể bùng phát, tao khuyên mày nên bảo tao đây chỉ là mày nói đùa thôi, đừng quên tao là luật sư, có tin là tao có thể cho mày vô khám bác lịch dài hạn hay không!” (Đoạn này mình chém cho căng ==))

Đối phương dường như không quan tâm tới công kích của cô, ngược lại càng thêm ung dung bình tĩnh bắt đầu phân tích lợi và hại cho cô thấy: “Luong tiểu thư, tôi biết cô là luật sư, nhưng tôi cũng thừa biết cô là cháu ngoại nhà họ Tăng, con gái độc nhất của Nghê gia. Scandal của cô tôi cũng biết rất rõ ràng tường tận, nếu tôi đem tin tức này bán ra ngoài, chắc chắn, không biết Tăng Nghê hai nhà sẽ xử lý ra sao đây, cuộc sống hôn nhân hạnh phúc mỹ mãn của cô rồi sẽ như thế nào...”

“Bán ra ngoài?” Thiển Thâm ngửa mặt lên trời cười, bàn tay để lên bên cạnh bàn vừa dùng lực đẩy ghế da lập tức lui về phía sau nửa thước, cô đứng dậy nhìn chằm chằm một tập tài liệu trên bàn, không khách khí nói: “Mày cho rằng mày chỉ nói mấy câu mà tao sẽ tin sao? Mày cũng không nhìn lại mình xem mày được đến đâu, báo giới truyền thông nguyện ý đắc tội với hai nhà Tăng Nghê sao, hay là đem mày hất ra cửa. Tao không có nhiều thời gian nói nhảm với mày, mày tự lo lấy thân đi.”

Không đợi đối phương nói thêm gì, Thiển Thâm lập tức cúp điện thoại, trong phòng im lặng đến mức quỷ dị, chỉ nghe thấy chính tiếng hít thở nặng nề của cô, di động vẫn còn nằm trong tay, cho dù cô có thể cố gắng bình tĩnh đấu tranh từng lời với người nợ, nhưng mà, mồ hôi lạnh bắt tri bắt giác đã túa khắp toàn thân, lòng bàn tay túa mồ hôi, có cảm giác đang mơ một con ác mộng giữa ban ngày.

Lại bấm số điện thoại của người nợ nhìn một lát, chứng minh đây là một người lạ, Thiển Thâm ngã xuống ghế tay chống lên trán để chính mình bình tĩnh lại, kiểm tra lại một lượt nữa những người biết chuyện đó. Người trong Tăng gia ngoại trừ bà ngoại, hai cậu biết ra, anh cả, anh hai và chị cả cũng biết, cả nhà Cảnh Nhiên biết, ‘ông già’ kia cũng biết, Tiểu Bạch và mẹ của anh ta cũng biết, nếu nói là đám người có mặt lúc đó, ông già hẳn đã rửa thật sạch sẽ. Trừ lần đó ra, Thiển Thâm không thể nghĩ ra còn ai biết được chuyện này. Nhưng, nghe giọng điệu của tên kia, dường như rất chắc chắn. Vậy, rốt cuộc là ai đây, hẳn chỉ vì tiền ư? Sau khi tĩnh táo suy nghĩ cẩn thận, Thiển Thâm không còn lo lắng như trước nữa, dù sao loại chuyện này không kể đến hẳn có thể thật sự dám làm hay không, nhưng hẳn không có bằng chứng thì có bao nhiêu người tin lời hắn nói, cô hoàn toàn muốn bắt được hắn đem đi khỏi tổ để hắn phải quỳ xuống đất cầu xin tha thứ, muốn chết cũng không được.

Nghĩ như vậy, tâm lý Thiển Thâm thoải mái hơn không ít, cảm giác khủng hoảng cũng theo đó mà tan rã, loại vụ án bị người khác tố tiền cô cũng đã từng làm, có hai lần chứng minh đối phương hoàn toàn tự bịa đặt mọi chuyện để tố tiền. Không tới năm phút đồng hồ sau, chuông điện thoại di động lại vang lên, Thiển Thâm đang trầm tư, hoảng sợ thiếu chút nữa nhảy dựng lên. Thiển Thâm dùng tay vỗ ngực để chặt cảm giác hoảng sợ này xuống, nuốt nước miếng, cầm lấy di động nhìn qua, thoáng thờ phảo một cái, trên mặt điện thoại viết rõ ràng chữ: Chồng iu. (em lại chém)

“Alo.”

“Đang làm gì thế?” Nơi đầu dây bên đó truyền đến giọng nói giống như một đôi tay ấm áp trong chớp mắt làm thần kinh căng thẳng của cô được yên lòng.

Thiển Thâm nhìn chằm chằm đoạn móng tay gãy, cười nói: “Sửa móng tay.”

Tân Từ không kịp phản ứng, hỏi lại lần nữa: “Sửa móng tay, rảnh rồi vậy sao? Đã sắp xếp công việc ổn thỏa hay chưa, đừng quên tuần sau chúng ta chuẩn bị đi du lịch đó.”

Thiển Thâm gãi gãi cằm, cười ha ha nói: “Không quên, làm sao lại quên được. Anh hiện tại đang giải lao hay sao, có thời gian gọi điện thoại cho em.”

Đầu dây bên kia thoáng im lặng như đang sợ bị mất tự nhiên chậm rãi nói: “Không có gì, chỉ là... đột nhiên muốn nghe giọng nói của em một chút thôi.”

Lời này vừa nói ra, cả hai đầu dây đều im lặng tựa như có một điều gì đó nhóm lên giữa hai người bọn họ.

Qua một lát, Tân Từ lại ho khê một tiếng ở đầu dây bên kia, giọng nói của anh có chút quẩn bách: “Anh đi có chút việc, tối này sau khi em đi dự tiệc về anh tới đón em.”

“Tân Từ.” Khi anh đang muốn cúp điện thoại, Thiển Thâm bỗng nhiên gọi anh lại.

“Hả?” Anh dùng giọng mũi, làm cho lòng cô nổi lên tầng tầng cảm giác dịu dàng.

“Cám ơn.” Thiển Thâm nhắm mắt lại. “Cám ơn anh đã gọi điện cho em, em cảm thấy em lại có sức mạnh.”

Tân Từ cười khê một tiếng, giọng nói sạch sẽ như ánh mặt trời rạng rỡ ấm áp dễ chịu: “Nói ngốc ngếch gì đó, cứ như vậy nhé.”

Thiển Thâm nhanh chóng vực lại tinh thần, rũ bỏ tạo niệm, bắt tay vào bắt đầu sắp xếp lại vụ kiện trong đầu mình, lật xem tình hình tiến triển công việc gần đây, may mà gần đây cô không có nhận vụ kiện nào mới, nếu không thật sự không thể thoát thân ra được. Đến tận lúc tan sở, Thiển Thâm đã hoàn toàn vui đầu vào trong công việc, nếu Gia Ny không gõ cửa tiến vào nhắc nhở đã hết giờ làm việc, có lẽ cô sẽ chìm đắm trong sự bận rộn đó đến khuya.

Thiển Thâm nhìn đồng hồ, lập tức đứng lên, sau khi thu dọn qua loa xong, liền nhìn Gia Ny nói: “Chị đi trước, chuyện sáng nay chị dặn em đừng có quên nha, hai ngày nữa chị xin nghỉ vài ngày.”

“Chị lại xin nghỉ, chị đã nghỉ mấy lần rồi còn gì...”

Thiển Thâm véo khuôn mặt tròn nhỏ nhắn của Gia Ny, cười nói: “Hai lần trước là chị bị tai nạn, lần này là nghỉ phép.”

Gia Ny nhăn mặt nhủ mày, quyết miệng nói: “Chị đi đâu vậy?”

Thiển Thâm mỉm cười đầy ẩn ý nhìn cô, ngón trỏ thon dài lắc lắc trước mặt Gia Ny, phe phẩy: “Đương nhiên là đi tiêu dao khoái hoạt với anh của em

rồi.”

Thiên Thâm là một người lười, cho nên dù có xe cô cũng không muốn tự lái, trước kia toàn Tiểu Bạch đưa đi đón về, hiện tại có Tân Từ làm việc này, gần đây Tân Từ bận việc cô liền gọi taxi. Lúc này đúng giờ cao điểm tan tầm, đứng ở đầu đường một hồi lâu vẫn chưa gọi được xe, đúng lúc này di động trong túi xách lại vang lên. Thiên Thâm lấy ra vừa nhìn, là một dãy số xa lạ, nắm ở trong tay chờ nó vang lên năm lần, cô mới chậm chạp nghe máy.

Lúc này, cô nín thở im lặng, chỉ đợi đối phương mở miệng trước.

“Lương tiểu thư, còn nhớ tôi chứ.” Giọng nói trắng già vẫn không đổi, Thiên Thâm cảm thấy tối nay mình khó mà có thể nuốt nổi cơm.

Cố gắng nhẫn nhịn, Thiên Thâm hạ thấp giọng hung dữ nói: “Tao đã nói rõ với mày rồi, mày còn có chuyện gì nữa.”

“Tôi nghĩ Lương tiểu thư vẫn còn chưa hiểu rõ đi.” Tên kia vẫn giữ làn điệu cổ quái không nhanh không chậm, “Cô thật sự không sợ tôi đem chuyện cô bị người ta... haha, cưỡng gian công bố ra?”

Nghe được hai chữ cưỡng gian, toàn thân Thiên Thâm run rẩy theo phản xạ, vô cùng ghê tởm.

Người nó lại tiếp tục nói: “Nếu để cho mọi người biết đại luật sư xinh đẹp chuyên nhận các vụ án hiếp dâm lại chính là người đã từng bị cưỡng gian, nếu là tôi, chắc tôi không còn mặt mũi để nhìn ai nữa mất.”

“Mày dám, mày cứ thử xem!”

Thiên Thâm không chút do dự cúp điện thoại, cô hận nhất chính là loại người đã biết người khác bị thương còn thừa dịp ăn hôi đánh thêm mấy cái, nếu cứ chiều theo ý loại bại hoại như thế, nghe lệnh mà làm, quả thật quá ngu xuẩn, loại chuyện này cô cực kì rõ ràng, có lần đầu tiên sẽ có lần thứ hai, có lần thứ hai sẽ có lần thứ ba. Bọn chúng sẽ giống như quỷ hút máu bám chặt lấy bạn, đến lúc bạn không còn cách nào có thể thoát khỏi dục vọng tà ác của chúng nữa.

Nhưng, vì muốn tránh tai họa ngầm, cô muốn tìm Tiểu Quai thương lượng một chút, chuyện này cô không muốn để cho mọi người cùng biết, xem có thể bảo Tiểu Quai âm thầm tìm ra người này hay không thôi.

Thiên Thâm vừa nghĩ như vậy, vừa bắt xe phóng tới bữa tiệc.

Hai ngày nay, Tân Từ chỉ chăm chú kiểm tra các khoản của công ty, mơ hồ cảm thấy được có chút kì quái, nhưng gọi kế toán đến hỏi một lượt lại không phát hiện ra vấn đề. Mặc Thiên đối với chuyện có người âm thầm thu mua cổ phần của công ty truy xét thật lâu, nhưng đối phương vô cùng cảnh giác, dường như nhận thấy đang có người điều tra y, vì thế lập tức dừng lại toàn bộ hành động, biến mất trong biển người mênh mông, tan biến vào hư không.

Mặc Thiên lần này cảm thấy rất chán nản, tự trách bản thân trước mặt Tân Từ nửa ngày, nói là do mình không đủ bình tĩnh, mắt thấy sắp bắt được, lại để cho đối phương chuồn mất, bắt trượt. Tân Từ không cho rằng như vậy, có một số việc anh không nói cho Mặc Thiên biết, nhưng chính trong lòng anh vô cùng rõ ràng. Cái bọn họ phải đối mặt, hoặc nói trắng ra là, là anh phải đối mặt, là thứ không thể nhìn thấy đầu, không thể thấy hết được thế lực cường đại, khoảng cách xa như vậy, anh cũng có thể cảm giác được cỗ lực kia mơ hồ phát ra áp lực vô hình có thể giết người, giống như chỉ cần anh cử động một chút, một giây sau liền bị tan xương nát thịt.

Loại cảm giác này không phải mới chỉ ngày một ngày hai, có người muốn anh “Chết”.

“Tân Từ?” Mặc Thiên thấy Tân Từ nhú mày hồi lâu vẫn không nói tiếng nào, vẻ mặt lạnh lùng muốn dọa người, tàn thuốc trong tay đều đã cháy hết, cậu ta vẫn không hề có phản ứng, vì thế anh hơi quan tâm gọi cậu ta một tiếng.

Tân Từ vừa mới hoàn hồn, ngón tay đã bị tàn thuốc cháy tới cuối bốc nóng lên hăm hập, anh vung tay, vội vàng dập tắt tàn thuốc, xin lỗi nhìn Mặc Thiên cười: “Ngại quá, vừa rồi thất thần.”

Mặc Thiên mờ mịt thờ dài, lắc đầu: “Không sao, trong khoảng thời gian này cậu cực khổ nhất, mà tôi lại không có cách gì giúp đỡ.”

Tân Từ đứng dậy vòng qua bàn làm việc đến bên cạnh cậu ta vỗ vỗ vai, không nhìn được cao giọng một chút: “Uể oải như vậy làm gì, nhớ ngày đó khi chúng ta bắt đầu gây dựng sự nghiệp so với hiện tại còn gian nan khó khăn hơn gấp trăm lần, khi đó còn vượt qua được, hiện tại đã tính là gì? Còn nữa...” Tân Từ cong khoé môi lên, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng: “Cho dù ngã xuống, chỉ cần tiếp tục đứng lên là được.”

Những lời này, dường như anh đang tự nói cho mình nghe.

Mặc Thiên mặc dù vẫn còn buồn bực, nhưng mà lúc đi ra đã không còn ủ rũ như khi đi tới nữa. Tân Từ tựa lưng vào ghế sofa không làm gì cả, chỉ yên lặng hút thuốc. Đối với thuốc lá, anh hiểu được cần phải khống chế bản thân, tuyệt đối không nghiện, chỉ khi xã giao ngẫu nhiên hút qua hai điếu, cho dù gần đây tương đối nhiều chuyện phiền lòng, anh cũng chỉ hút trong công ty, thông thả chậm rãi, ở trước mặt Thiên Thâm từ trước cho tới giờ anh đều không hề hút thuốc lá.

Chợt nhớ tới hôm qua lúc tâm tình tồi tệ nhất anh gọi điện thoại cho cô ấy, cô ấy nói anh cho cô ấy sức mạnh, lúc ấy anh chỉ cảm thấy sóng trong lòng bất đầu rạo rực, thật ra, phải nói cô ấy cho anh sức mạnh mới đúng. Đối mặt với tương lai mù mịt không hề biết trước sẽ thế nào kia, chỉ cần nghe thấy giọng nói của cô ấy, nhìn thấy nụ cười của cô ấy, anh đã cảm thấy cả người tràn ngập sức mạnh, cho dù anh có bị đánh ngã sắp người không ngóc đầu lên được, nhưng chỉ cần cô ấy ở bên cạnh anh, như vậy, anh có thể đứng lên vô số lần.

Đang nghĩ như vậy, tiếng gõ cửa bên ngoài vang lên, giọng cô thư kí vang lên: “Ngài có bưu phẩm gửi tới.”

Bưu phẩm gửi cho anh? Tân Từ sững sốt, một lát sau nói: “Mang vào đây.”

Cô thư ký sau khi đem gói đồ vào xong liền lui ra ngoài, Tân Từ cầm ở trong tay suy nghĩ một chút, rất nhẹ, lại nhìn tên người gửi đồ, nặc danh.

Tân Từ lại nhìn nó một lúc, bắt đầu cẩn thận mở ra, có điều mở ra một tầng bên trong lại còn một tầng nữa, tiếp tục bên trong lại vẫn còn có một tầng nữa, tất cả lung tung lộn xộn, cuối cùng cũng lộ ra một phong thư lớn màu vàng đất, trên bì thư vẫn như trước không có bất kì chữ cái nào.

Anh men theo cạnh bì xé mở phong thư, từ bên trong rơi xuống lộ ra một tờ báo. Tân Từ nhặt tờ báo lên mở ra đọc một chút, trong tay không phải là mấy tờ báo của các đô thị lớn hay là bản tin buổi chiều, mà hoá ra là một tờ báo lá cải nhỏ của địa phương xa xôi nào đó. Tân Từ nhú nhú mày, không biết là người nào nhân rồi lại đi tặng cho anh tờ báo này.

Nhưng mà, bức tranh ở góc dưới bên trái tờ báo dùng bút lông màu đỏ đánh dấu rất to lại hấp dẫn sự chú ý của anh, anh đem tờ báo lên lật ra, cầm lên nhìn cho kỹ rồi lại nhìn hàng chữ tiêu đề.

Trong giây lát, sắc mặt Tân Từ trắng bệch, cả người cầm tờ báo nhìn vẫn không nhúc nhích, ngón tay nắm tờ báo dường như đã biến đổi hình dạng, khớp xương trở nên trắng bệch.

Cô thư ký ở gian ngoài đang ở trên mạng QQ tán gẫu, đang nói vô cũng hứng khởi thì thấy chủ tịch gần như là xô cửa mà ra, bước chân loạng choạng vọt tới trước mặt mình, nhìn mặt trắng như tờ giấy, ngay cả môi cũng mất đi huyết sắc.

Cô thư ký sợ tới mức quên mất đang chat chit, chỉ biết ngơ ngác nhìn chủ tịch Tân: “Chủ tịch... có... có chuyện gì không?”

“Cái này.” Tân Từ chỉ vào tờ giấy bọc gói đồ, giọng nói run rẩy: “Ai đưa tới?”

Có phải cô đã phạm sai lầm gì hay không, cô thư ký buồn rầu lắc đầu: “Tôi không biết... vừa có một người đàn ông đội mũ lưỡi trai tự xưng là nhân viên công ty chuyển phát nhanh...”

“Anh ta đi bao lâu rồi?”

“Cũng một lúc rồi.” Cô thư ký quan sát sắc mặt chủ tịch, cẩn thận hỏi: “Chủ tịch, có vấn đề gì sao?”

“Không có việc gì... không có việc gì...” Tân Từ hồn xiêu phách lạc khoát khoát tay.

Cô thư ký có chút bận tâm nhìn Tân Từ trở về phòng, lại không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, chẳng lẽ thật sự là do gói đồ kia xảy ra vấn đề gì? Cô chưa từng thấy chủ tịch có bộ dạng mất hồn giống như ngày hôm nay.

Cửa ban công từ từ đóng lại, Tân Từ ngây ngẩn đứng ở trước bàn làm việc, trên mặt bàn là một tờ báo đã bị lật đi lật lại nhiều lần.

Nhưng mà, trên mặt bức tranh bị đánh dấu đỏ kia còn có thể lờ mờ nhìn thấy được: Thiên kim tiểu thư của một nhà giàu tám năm trước bị cưỡng hiếp, tin tức được người biết chuyện cung cấp.

Ở ngay chính giữa hàng chữ cuối cùng còn lộ ra một tờ giấy, trên mặt là một địa chỉ trang web, có chữ viết bằng máy tính: Trên mạng càng đặc sắc.

“Thiên Thiên...”

Bạn đang đọc truyện *Thử Hỏi Đấng Cay Nông Sân Thế Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 57

Khi Tân Từ về đến nhà đã gần mười giờ đêm, bước vào cửa chính, trong phòng không bật đèn, chỉ có TV trong phòng khách loé lên, một bộ phim của cục điện ảnh trung ương đang chiếu trên TV. Anh đem cặp xách đặt ở trên tủ giày trước cửa, đi vào trong phòng khách, quả nhiên, Thiên Thâm đang nằm ngủ ở trên ghế sofa. Ánh sáng trên màn hình lúc sáng lúc tối, màu sắc sắc sỡ chiếu lên trên khuôn mặt Thiên Thâm, khuôn mặt đang ngủ say lúc này của cô ấy xem ra lại có chút gì đó mộng ảo, tuy đẹp nhưng không chân thật.

Tân Từ đứng ngây ngẩn ở trước mặt cô, lại nhẹ chân nhẹ tay ngồi xuống trên sàn nhà, tựa vào ghế sofa ở bên cạnh cứ như vậy nhìn cô không chớp mắt. Khi Thiên Thâm ngủ thường hay nhíu mày, giống như không thể ngủ sâu, có điều gì đó quấy nhiễu làm cô ấy không thể không lo lắng. Trước kia anh không biết, rốt cuộc là cái gì quấy nhiễu giấc mộng của cô ấy, cô ấy có lo lắng lo âu điều gì?

Đúng vậy a, Lương Thiên Thâm là thiên kim đại tiểu thư, có gia thế hiển hách làm chỗ chống lưng vững chắc ở trên đời, cô ấy có bà ngoại giàu có bậc nhất, lại còn có một người cha cũng tương tự như vậy, mà điều làm cho không ai có thể cưỡng lại được chính là cô ấy còn có một dung nhan tuyệt mỹ không thể xoi xét, tuy rằng tính cách có chút tùy hứng, nhưng điều này cũng có liên quan tới tuổi thơ không êm đềm của cô ấy. Ngoại trừ điều đó, bên cạnh cô ấy luôn có nhiều vệ tinh bao quanh theo đuổi, đủ hoa tươi quà tặng, luôn luôn được người khác đặt nâng niu như một nàng công chúa, ví dụ Cố Cảnh Nhiên, hoặc là Nghê Uyên. Anh không có trầm tĩnh lạnh nhạt như bề ngoài của mình, anh cũng biết tức giận, biết ghen tị, còn có thể thù hận, vẫn còn nhớ rõ một năm trước, bảy năm sau khi chia tay lần đầu tiên anh lại nhìn thấy cô ấy ở trước cửa toà án, từ đó về sau anh bắt đầu suy nghĩ lần lượt xem sẽ làm gì, vì điều gì mà anh đau khổ như vậy, mà cô ấy còn có thể tươi cười sống vui vẻ như thế.

Anh nghĩ, hận cô ấy đi, không nên tiếp tục yêu nữa.

Nhưng, trong một năm đó, tại một góc khuất mà cô ấy không biết, anh im lặng nhìn theo cô ấy, nhìn thấy cô ấy đi uống cà phê tại quán cà phê cô thích nhất, nhìn thấy cô ấy đi đến các cửa hàng đồ hiệu xa xỉ, nhìn thấy cô ấy... Cùng một người đàn ông tên Nghê Uyên gặp mặt hàng ngày, anh nhiều lần muốn biết xem có phải người đàn ông đó chính là chân mệnh thiên tử của cô ấy hay không. Sau đó anh đau lòng phát hiện, anh không có cách nào có thể không chế, yêu cô ấy dường như là chuyện anh không thể nào không chế chính bản thân mình.

Gia Ny không hay biết gì, anh lợi dụng điểm này của cô bé từ đó biết được tình hình mấy năm nay của cô ấy, sau đó, anh đưa ra quyết định khó khăn nhất, nguy hiểm nhất, nếu làm không tốt sẽ trở nên ngu xuẩn nhất trong cuộc đời anh.

Anh thử vận may.

Trong khoảnh khắc cười cô ấy vào cửa, anh có một loại khoái cảm, không liên qua tới hạnh phúc, đó dường như là đau khổ chồng chất với kiên nhẫn, cuối cùng cũng có một ngày khoái cảm tuôn trào. Thậm chí anh còn điên cuồng nghĩ rằng, tám năm trước cô ấy bỏ anh mà đi, tám năm sau, cô ấy vẫn trở lại bên cạnh anh, điều này không phải vì muốn tư lợi của anh hay sao? Nhưng, mỗi ngày đều có thể nhìn thấy cô ấy, cái cảm xúc cực đoan bén nhọn phức tạp kia lại càng tăng lên, anh chịu đựng thật sự quá giỏi, cô ấy không hề biết rằng, mỗi khi cô ấy châm chọc anh, tức giận mắng chửi anh, hơn nữa trong đêm đó cô ấy còn lẩm bẩm nói rằng cô không nợ anh, hận ý cùng lửa giận trong nháy mắt bùng nổ dường như có thể thiêu cháy trái tim anh.

Bị hai loại cảm giác yêu hận đan xen này tra tấn, làm sao anh lại không nghĩ rằng anh mới là người thiệt thòi, đau khổ cũng là anh, chẳng lẽ ngay cả một chút áy náy đối với anh mà cô ấy cũng không có hay sao? Một người thích làm gì thì làm sẽ ích kỉ đến thế sao? Nhưng anh vẫn muốn giữ cô ấy ở bên cạnh mình.

Cảnh bắn nhau trong TV bắt đầu đi đến hồi đấu tranh kịch liệt, màn hình càng thêm sáng tối phập phồng hơn, ánh sáng trong phòng khách biến ảo càng quỷ dị.

Cô ấy vẫn ngủ, nếp nhăn giữa lông mày thoáng chốc giãn ra, yên bình giống như đứa trẻ, vẻ mặt không quan tâm đến mọi thứ xung quanh trong veo làm cho người khác không đành lòng chạm vào.

Cục nghẹn trong lồng ngực đột nhiên ngưng tụ lại, Tân Từ ngửa đầu thở mạnh, không ngờ yết hầu đột nhiên có cảm giác ngai ngái, nghẹn ngào không thể không chế, từng làn hơi nóng xộc thẳng lên đại não, mơ hồ thấy đau. Anh vội vàng che miệng lại, không để cho mình phát ra một tiếng động nào, còn thân thể sớm đã run rẩy không thể không chế chính mình.

“Lương Thiên Thâm tôi từ đầu đến cuối không hề thiếu nợ anh chút nào, anh cho rằng Dịch Nguyệt San thực sự đáng thương, anh cho rằng anh thực đáng thương, đúng không?”

Khi đó, trong lòng anh nói đúng, đúng thế, so với cô ấy anh đáng thương hơn, anh mới là người bị vứt bỏ.

“Nếu tôi nói, so với các người tôi còn đáng thương hơn, anh có tin hay không! Nếu tôi nói, tám năm nay tôi chịu đau khổ so với những gì Tân Từ anh phải nhận còn hơn trăm ngàn lần, anh có tin hay không! Nếu tôi nói, tám năm trước tôi hận không thể tìm đến cái chết, anh có tin hay không!”

Khi đó, anh muốn tin, nhưng, cô không cho anh lí do để tin tưởng. Cô bảo anh không nên ép cô, còn anh chỉ một lòng muốn biết đến tận cùng vì sao cô ấy lại nói như vậy, đến tận cùng là cô ấy dựa vào cái gì mà cho rằng cô không cần phải chịu trách nhiệm gì về sự đau khổ này.

Cái gì mới là chân tướng, chân tướng là cái gì.

Nếu quả thật cô ấy không thể chấp nhận được, cõi lòng tan nát tưởng chết đi, nước mắt giàn giụa tuôn rơi, vậy tám năm trước tâm trạng của cô ấy như thế nào khi bình tĩnh đứng trước mặt anh nhìn anh và nói: “Chúng ta chia tay đi.” Lại tâm trạng của cô ấy thế nào khi đối mặt với mọi sự sỉ nhục chửi mắng của mọi người, tâm trạng của cô ấy như thế nào khi một lần nữa đối mặt với anh đeo nhẫn cưới, trong đêm đó, tâm trạng của cô ấy như thế nào khi đẩy ngực anh ra, trong đôi mắt ngập tràn sợ hãi kia thấy điều gì, vết thương chồng chất trong lòng để lại những vết sẹo sâu bao nhiêu... .

“Thiên Thiên...” Tân Từ thì thầm không ra tiếng, ngay cả trong tim cũng đang nhỏ máu.

Tiền, có lúc anh đã thực sự nghĩ rằng, cô ấy chỉ vì những thứ phàm tục toả ra hơi tiền mà quên đi anh, nhưng trên thực tế... Mỗi lần cô ấy muốn nói với anh, vẻ mặt muốn nói lại thôi, cô ấy bất an giãy giụa nói cô ấy không biết phải nói như thế nào với anh, hiện tại cuối cùng tất cả anh đều hiểu rõ hết rồi.

“Tại sao có thể như vậy, tại sao lại như vậy?”

Anh cảm thấy anh sắp phát điên rồi, người yêu thương nhất đã gặp phải chuyện đau lòng không chịu nổi như vậy, mà anh còn cho rằng cô ấy hạnh phúc hơn anh, thậm chí còn mắng cô ấy tám năm trước biến anh thành thằng ngốc, tám năm sau vẫn coi anh là thằng ngốc, lúc ấy nghe xong trong lòng cô ấy có cảm giác gì! Vừa hồi tưởng lại, anh liền... hận không thể tự đánh chết bản thân mình.

Còn Cố Cảnh Nhiên, hoá ra gọi là ân nhân cứu mạng là do sự việc này, nếu cô ấy lựa chọn anh ta, thì sau này, anh cũng không có quyền gì để nói.

Trên ghế sofa, Thiên Thâm khẽ giặt mình, Tân Từ lập tức lau đi nước mắt còn dính trên khoé mắt, điều chỉnh hơi thở, nhìn cô ấy từ từ mở mắt.

Mới đầu cô ấy con mơ mơ màng màng, con người xinh đẹp hơi lộ vẻ mờ mịt, tiếp theo bỗng nhiên từ trên ghế sofa ngồi dậy, sợ hãi kêu lên: “Anh đã về rồi!” Tiếp theo, không đợi anh nói câu nào, sợ hãi kêu lên: “Canh của em!”

Trong ánh sáng mờ ảo anh nhìn thấy cô ấy hốt ha hốt hoảng ba chân bốn cẳng vọt vào trong bếp ngoài miệng vẫn không ngừng kêu: “Tiêu rồi tiêu rồi, canh bát bảo của em!”

Tân Từ đi theo cô đến phòng bếp, đã nhìn thấy cô đang luống cuống tay chân muốn đổ canh trong nồi ra, không ngờ trong lúc vội vã đã quên lấy lót tay, trực tiếp lấy tay bưng nồi, bị bỏng cô vội vàng rút tay lại nắm lấy lỗ tai hít một hơi. Tân Từ lập tức chạy tới ngăn Thiên Thâm còn muốn tiến lên lại, quả quyết cầm lấy khăn lót tay bưng nồi ra từ từ rót canh vào trong bát.

Thiên Thâm sau khi thấy anh ấy thu phục xong nồi canh mới ngó xuống bát nghiên cứu một phen, lúc này mới thở phào một hơi thật dài, xoay người nhìn anh nói: “May mà không có việc gì.” Cô lại chán nản gõ đầu mình, tức giận nói: “Tại sao lại ngủ quên cơ chứ, xấu hổ quá. Canh này từ xế chiều đã bắt đầu hầm, mà nguyên liệu nấu món này không hề dễ mua a, nếu nấu hỏng, em sẽ...”

“Em sẽ làm sao?” Tân Từ ngắt lời cô, nhẹ nhàng kéo đôi tay mềm mại của cô lên kiểm tra xem có bị bỏng hay không: “Không cần thận như vậy, nếu bị bỏng thì làm sao bây giờ?”

Thiên Thâm lại gần nhìn tay của mình, thối thối chỗ bị đỏ hai cái, không quan tâm nói: “Em không có yếu ớt như vậy, nhưng mà canh kia là em nấu riêng để anh uống, hôm nay anh phải uống hết cho em nha.”

Lúc cô mới ngủ dậy cười thì ánh mắt sẽ giống như phát sáng, làm sáng bừng cả khuôn mặt xinh đẹp mê người, Tân Từ chậm rãi cúi đầu cẩn thận kiểm tra lại một lượt, nói: “Để anh đưa em lên trên nhà bôi chút thuốc mỡ nha, không được chủ quan, nếu chẳng may bị bỏng thật lúc đó em sẽ nếm mùi đau khổ.”

Thiên Thâm vẫn cười, mặc kệ Tân Từ kéo tay cô vừa xem vừa thổi, cô thích loại cảm giác này, cảm giác được anh nâng niu trong lòng bàn tay, nhưng mà bỗng nhiên cô nhận ra được điều gì đó, hỏi: “Giọng nói của anh tại sao lại khàn như vậy? Bị cảm?”

Tân Từ giặt mình, lập tức cười nói: “Có lẽ vậy, hôm nay quả thật hơi đau đầu.”

“Dự báo thời tiết nói có đợt không khí lạnh tăng cường, ngày mai nhớ mặc nhiều một chút.” Thiên Thâm theo Tân Từ đi đến phòng ăn, sau khi đặt anh ngồi trên ghế, lại chạy vào phòng bếp lấy chén canh kia ra: “Nhân lúc còn nóng mau uống hết đi, đợi lát nữa tắm nước nóng xong lập tức đi ngủ, cuối tuần chúng ta còn phải đi du lịch, anh không thể bị bệnh lúc này được.”

Tân Từ bưng bát uống từng hớp một, mỗi một ngụm nuốt vào anh đều cảm nhận được có một dòng nước ấm chảy vào trong tim anh, nhưng mà cảm giác đau đớn lưu lại trong lòng cũng tăng lên theo, anh liền ngừng đầu hỏi Thiên Thâm: “Em muốn đi du lịch ở đâu?”

Thiên Thâm kì quái hỏi lại: “Không phải anh nói muốn đi Hy Lạp sao?”

“Đây chẳng qua chỉ là suy nghĩ của anh, em có muốn đi đâu không?”

Ở trong đầu Thiên Thâm đảo qua một vòng, lắc đầu nói: “Không có.” Cô cầm chén nước hớp một ngụm, cười duyên nói: “Thật ra đi nơi nào không quan trọng, chủ yếu là đi với ai thôi.”

Động tác múc canh của Tân Từ thoáng tạm dừng, nhẹ nhàng trả lời: “Em nói đúng.”

Sai khi uống canh xong, Tân Từ bị Thiên Thâm giục đi tắm, nhưng anh đứng ở bên ngoài cửa phòng bếp không nhúc nhích, nhìn cô ấy một mình vừa cười vừa dọn dẹp nhanh nhẹn, trong lòng ngực anh đau xót, không thể tưởng tượng thân hình mảnh mai yếu ớt kia tại sao có thể chịu đựng đau đớn tê tâm liệt phế như thế. Nếu có thể, anh mong quá khứ quay trở lại, anh nhất định sẽ không cãi nhau với cô ấy, nhất định sẽ không rời cô ấy nửa bước, anh càng muốn có thể thay cô ấy chịu đựng tất cả những chuyện này, dù không thể ngăn cản, nhưng khoảng thời gian cô ấy đau khổ nhất cũng có anh ở bên cô ấy.

Thiên Thâm đang lau chùi mặt bàn bỗng nhiên bị người ôm lấy từ phía sau, hơi ngạc nhiên, cô nghiêng nửa đầu cười nói: “Làm sao vậy, còn chưa đi tắm sao?”

“Thiên Thiên...” Tân Từ vùi đầu vào trong cổ cô, khẽ kêu tên của cô.

“Ai da... Nhột quá đi...” Thiên Thâm không nhịn được cười vụn vụn cổ.

Tân Từ vẫn cứ ôm cô như vậy, dùng hết toàn lực để ổn định lại âm điệu đang muốn run rẩy của mình: “Anh đã từng nói anh yêu em hay chưa?”

Thiên Thâm giặt mình, lập tức nhú mày cố ý châm chọc nói: “Rốt cuộc anh cũng ý thức được chính mình đáng ghét thế nào rồi sao?”

Tân Từ không phản bác, cúi đầu ‘uhm’ một tiếng.

Bên tai Thiên Thâm nhột không chịu nổi, lại bắt đầu giục anh: “... Biết là tốt rồi, á... ah mau đi tắm đi...”

“Tôi yêu em...” Tân Từ lại dùng lực ôm chặt Thiên Thâm, hít sâu một hơi: “Thiên Thâm, Anh yêu em”

Thiên Thâm trong nhất thời không có phản ứng, một lát sau mới mới có phản ứng tiếp tục lần tới: “... Lần sau nếu khi nào anh muốn sến có thể nói trước cho em biết một tiếng được không?”

“Anh yêu em” Tân Từ dường như không nghe thấy cô ấy nói gì, nỉ non như trước.

Thiên Thâm đang nghĩ không biết nên trả lời thế nào, chỉ có thể gật gật đầu nói: “Uhm, em biết...”

“Không, em không biết.” Tân Từ bỗng nhiên có chút kích động, cô có thể cảm giác được lồng ngực của anh đang áp lên lưng cô phập phồng dồn dập: “Em không biết anh yêu em nhiều thế nào đâu.”

“Tân Từ...”

Tân Từ cắn chặt răng, nói từng chữ một, mỗi chữ cái anh đều nghĩ muốn khắc sâu vào trong lòng cô ấy: “anh yêu em, thật sự rất yêu em, Thiên Thâm, em nhớ cho kỹ, bất kể có xảy ra chuyện gì, anh đều yêu em”

Thiên Thâm rốt cuộc không nhịn được xoay người nhìn anh, mặt của cô đã nóng bừng lên, dường như Tân Từ có chút hơi quá đà, cô vỗ nhẹ gương mặt của anh, nghi ngờ hỏi: “Tại sao đột nhiên lại nói với em những lời này? Hôm nay anh là lạ.”

Tân Từ đem tay cô cầm thật chặt, lắc đầu, có chút khó khăn để bày ra cho mình một nụ cười: “Không phải đột nhiên, đã sớm muốn nói cho em biết. Nhớ kỹ nhé?”

Thiên Thâm ôm chặt lấy cổ anh, kiễng chân hôn anh một cái, cười tươi như hoa: “Em sẽ nhớ kỹ. Hiện tại, có thể đi tắm được chưa, ông xã thân yêu của em?”

Nhìn thấy cô ấy cười như vậy, nhưng lại như từng vết cắt ở trong lòng của anh, Tân Từ cố gắng bình tĩnh, cúi xuống hôn cô ấy, nói: “Tuân lệnh, bà xã.”

Sau khi Tân Từ lên lầu, Thiên Thâm cũng đem phòng bếp thu dọn xong, vì thế cô trở về phòng ngủ lập tức ngã xuống giường, ôm gối đầu lăn lộn mấy vòng. Sau một lúc lâu, cô mới thò đầu ra khỏi đồng chăn bông, sau đó bắt đầu ngây ngô cười vui vẻ.

Bỗng nhiên, điện thoại di động ở đầu giường rung lên hai cái.

Thiên Thâm quay người lại, đảo qua cầm lấy di động, là một tin nhắn... từ dãy số xa lạ kia.

Trong lòng rung mình, có một loại cảm giác không tốt dâng lên, từ tối hôm qua tới giờ người này vẫn chưa tìm tới cô, còn cô vốn định liên hệ với Tiểu Quai, nhưng mà được biết anh ta đã đi làm nhiệm vụ, nhất thời nán lại chưa liên hệ.

Trong lòng Thiên Thâm nói: “Bản thân tao cũng muốn xem mày lại muốn đùa giỡn trên chộc gì đây.”

Cô mở tin nhắn ra, chỉ thấy trên đó viết: “Tiện nhân, chớ có trách tao, đây là mày tự chuốc lấy, không biết tấm ảnh chụp trên mạng đó, mày xem có hài lòng không?”

Bạn đang đọc truyện *Thử Hối Đáng Cay Nồng Sâu Thế Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58

Thiên Thâm nhìn cái tin nhắn kia, hoàn toàn mất hết phản ứng, cô nhìn lại một lần nữa, xác định chính mình không có nhìn nhầm, có điều, ảnh chụp gì nhỉ? Trên mạng có ảnh chụp gì?

Ngay sau đó, Thiên Thâm tung chăn lên vội xuống giường lao về phía túi đựng laptop, tay cô run bần bật, giống như có một con mãnh thú hung ác liên tục đuổi theo phía sau lưng cô, thế nên mất một thời gian khá dài cô mới có thể lấy được laptop từ trong túi ra.

“Không có khả năng, không thể.”

Laptop từ từ khởi động, màn hình sáng lên, chiếu ánh sáng trắng quỳnh diệp lên trên mặt cô, Thiên Thâm ngồi dưới đất tay nắm chặt, một loại cảm giác sợ hãi khó hiểu dâng lên trong lòng khiến cho cô ngạt thở.

Tân Từ từ trong phòng tắm đi ra đang cầm khăn mặt lau đầu, vừa mở cửa phòng ngủ ra, đã nhìn thấy một cảnh tượng. Thiên Thâm đang quỳ dưới đất, giấy tờ trong túi đựng máy tính rơi đầy mặt đất, còn cô ấy đang ôm laptop về mặt hoảng sợ ra sức gõ bàn phím.

Trái tim Tân Từ đột nhiên ngừng đập, dường như không hề nghĩ ngợi liền xông lên trước có chút kích động hỏi: “Thiên Thiên, em đang làm gì vậy?”

Thiên Thâm hoảng hồn lập tức đóng laptop lại, ngẩng đầu khá mất tự nhiên nhìn anh nở nụ cười: “Không có gì... Kiểm tra tư liệu, em có một vụ án cần lên mạng kiểm tra lại một vài thông tin.”

Tân Từ lập tức kịp nhận ra vừa rồi giọng điệu của mình có chút hấp tấp, anh cười ngồi xổm xuống, xoa xoa hai má Thiên Thâm, dịu dàng nói: “Hôm nay không cần làm việc có được không, qua đây giúp anh.”

Thiên Thâm ôm laptop, nhún vai cười nói: “Được, có thể đợi một chút được không, em kiểm tra vài thông tin đã, rồi lập tức qua đó ngay.”

“Không được.” Dường như là buột miệng nói ra, anh cũng không biết vì sao mình lại kích động như vậy, chỉ là bản năng nhanh chóng phản đối, vừa nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc của cô ấy, anh lại giả bộ cảm thấy có chút mệt mỏi, lập tức lại gần cô ấy hạ giọng có chút mê hoặc: “Hôm nay anh rất vất vả và không muốn thức đêm, em vẫn chưa buồn ngủ, vậy giúp anh một chút đi, nha?”

Tâm tư Thiên Thâm vẫn còn đặt trên chiếc máy tính, trầm ngâm một lát, nói: “Vây anh chờ chút đi, thật đấy, em làm xong nhanh thôi, anh xem tóc anh vẫn còn chưa khô kia kìa, mau đi sấy tóc đi.”

Cảm giác khủng hoảng trong lòng Tân Từ càng trầm trọng hơn, anh nhìn chăm chăm vào đôi mắt Thiên Thâm, nhưng mà cô ấy lại không muốn đối diện với anh, chỉ nhìn chăm chăm vào chiếc khăn mặt trên người anh.

“Thiên Thiên, ngày mai kiểm tra có được không...” giọng nói của Tân Từ rất sạch sẽ, nếu như không có ý đề thấp cũng có cảm giác mê hoặc không ai có thể ngăn được, như có như không khẽ hôn lên vành tai của Thiên Thâm: “Chúng ta đến phòng khách chơi game đi? Lần trước không phải nói muốn đánh thắng anh sao, lại nữa tóc anh cũng ngắn, một lát là khô thôi ấy mà.”

Thiên Thâm buồn bực không hiểu tại sao, đẩy anh ra, có chút mất kiên nhẫn nói: “Anh làm sao vậy, em chỉ lên mạng kiểm tra một chút thôi mà, cũng không có mất bao nhiêu thời gian, vì sao anh lại không để em...”

Thiên Thâm bỗng nhiên dừng lại, ngăn người nhìn Tân Từ, mắt mở to không chớp nhìn anh chăm chăm: “Vì sao anh lại không muốn để em lên mạng?”

Về mặt Tân Từ trong nháy mắt trở nên cứng ngắc, lập tức cố nặn ra một nụ cười: “Anh không có a, chỉ muốn em đi với anh thôi.”

“Bây giờ em muốn anh đi xuống trước chờ em thêm năm phút nữa.” Thiên Thâm từ từ thu hồi ý cười lại.

Tân Từ ngồi dưới đất không nhúc nhích, yết hầu co giật lên xuống, cố hết sức bình thản nói: “Nếu anh nói, anh muốn bây giờ em đi với anh thì sao?”

Thiên Thâm nhún mày: “Tân Từ...”

Tân Từ rất nghiêm túc hỏi: “Anh và công việc, công việc vẫn quan trọng hơn sao?”

Thiên Thâm cảm thấy chẳng hiểu gì cả: “Vì sao anh lại so đo như vậy chứ? Có cần phải như vậy không, em chỉ muốn lên mạng kiểm tra chút thông tin, nhưng mà anh ngay cả việc này cũng không cho...”

“Nếu tôi nói, tôi muốn em lựa chọn.” Ánh mắt của anh nhìn cô không hề chớp mắt, giống như thật sự muốn để cô đưa ra lựa chọn.

Thiên Thâm nhìn thẳng anh một lát, cuối cùng chậm rãi lắc đầu, cảm thấy anh có chút ngang ngạnh: “Việc nào không có gì phải lựa chọn, đây chỉ là một chuyện rất nhỏ, anh làm sao lại muốn làm tới như vậy... nông nổi...”

Thiên Thâm bỗng nhiên không nói gì cả, cả người khựng lại, cứ như vậy nhìn Tân Từ.

Tân Từ thấy thế vội vàng nở nụ cười: “Không phải, tôi chỉ đùa một chút thôi, em không nên tức giận...”

“Vì sao anh lại không cho em vào mạng?” Thiên Thâm hỏi lại lần nữa, lần này cô thật sự không cười, ngược lại sắc mặt bỗng nhiên trở nên rất khó coi.

Tân Từ cố gắng nở nụ cười, nhìn cô, nhưng không thể nào cười nổi: “Anh... không có a.”

Hai mắt Thiên Thâm đột nhiên mở lớn, liên tiếp lui về phía sau, trên mặt viết mấy chữ không dám tin

Cử chỉ bối rối đau đớn của cô ấy, cũng làm cho đầu anh rối loạn, Tân Từ tiến tới gần Thiên Thâm một chút, cô lại liên tiếp lui về phía sau, ra sức ôm laptop.

“Thiên Thiên, làm sao vậy? Anh sai rồi, tôi đi xuống dưới chờ em đây...” Tân Từ cười vươn tay về phía cô, trong lòng bàn tay, tất cả đều là mồ hôi.

Thiên Thâm nhìn theo bàn tay anh, giống như muốn đem tất cả những gì có trong lòng bàn tay kia ghi nhớ thật kỹ. Anh vẫn không thu tay về, cứ duy trì tư thế đó đợi cô.

Sau đó, anh phát hiện ra cô ấy đang run lên.

Tân Từ rút cuộc không nhịn được nữa gọi cô một tiếng: “Thiên Thiên...”

“Anh biết những gì?” Thiên Thâm đột nhiên ngẩng đầu, ánh mắt không ngừng đảo quanh trên mặt anh

Tân Từ làm bộ như mù tịt không hiểu gì cả, bật cười hỏi lại cô: “Em cho rằng anh biết cái gì sao? Em sao vậy Thiên Thiên?”

“Anh biết, có phải hay không?” Thiên Thâm cảm thấy lời nói của anh rất ngớ ngẩn, nhìn anh chằm chằm, hơi thờ rỗi loạn: “Hèn chi, tối nay lại nói với em những lời kia...”

Trong nháy mắt, Tân Từ cảm thấy sợ hãi, anh liều mạng muốn kéo Thiên Thâm lại, nhưng Thiên Thâm lại càng lùi trốn về phía sau: “Thiên Thiên, những lời anh nói hoàn toàn không có ý gì khác, chỉ đột nhiên cảm thấy muốn...”

Thiên Thâm buông mạnh laptop ra ôm chặt lấy đầu, bịt chặt hai tai thất thanh kêu lên: “Anh biết!”

Cô thờ từng ngum khó nhọc, ánh mắt rối loạn, hai tay áp chặt lên tai không ngừng run rẩy, thoáng chốc cô vội vàng ôm lấy laptop, liều mạng mở ra xem

“Đừng nhìn!” Tân Từ hô to một tiếng, tiến lên dùng sức giằng lấy laptop trong tay cô, giờ lên cao.

Thiên Thâm ngẩn người, lập tức giờ tay quơ quơ lên muốn đoạt lại: “Anh trả lại cho em, cho em xem, cho em xem!”

Tân Từ cầm laptop quay lưng về phía Thiên Thâm không cho cô đoạt được: “Trên mạng không có gì cả, Thiên Thiên, em bình tĩnh một chút! Bình tĩnh một chút!”

“Anh cho em xem đi, rốt cuộc có cái gì, là ảnh chụp gì, anh nói cho em biết đi là ảnh chụp gì!” Thiên Thâm đã ở trong trạng thái cuồng loạn, giọng nói mang theo tiếng khóc nức nở, liều mạng kéo áo T-shirt của Tân Từ, tiếng vải bị xé rách đột ngột trở nên cao ngất, hai người đều giật mình hoảng hốt.

Tân Từ nhân lúc đó dùng hết sức mình đem laptop ném ra ngoài cửa, rầm một tiếng, trong phòng chỉ còn lại tiếng thờ hồng học.

“Thiên Thiên.” Tân Từ quay người ôm cô cô, mặc cho cô điên cuồng đánh anh, móng tay bén nhọn cào xước da thịt anh, anh vẫn như trước đem cô ôm vào trong lòng không rên một tiếng

“Có ảnh chụp gì vậy, rốt cuộc là ảnh chụp gì vậy! Tại sao lại có thể có ảnh chụp, không thể nào, không thể nào!” Tâm tình Thiên Thâm kích động có chút không khống chế được, gào thét đến mức giọng khan hẳn đi, nhưng mà Tân Từ vẫn mạnh mẽ giữ chặt lấy cô, đến cuối cùng cô thật sự mệt không thể nhúc nhích được nữa, cả người giống như kiệt sức ngã vào trong lòng Tân Từ hai mắt mở to, không ngừng thờ gáp.

Đợi cô bình tĩnh hơn một chút, Tân Từ mới dám buông lỏng ra, anh nâng đầu Thiên Thâm lên, trên mặt cô sớm đã phủ đầy nước mắt, tóc dài ướt đầm mồ hôi, một sợi tóc dính lên trên gò má ướt nhẹp, ánh mắt chậm chạp nhìn về phía anh.

“Thiên Thiên, em đừng nên như vậy... em như vậy, anh thật không yên lòng.”

Môi Thiên Thâm tái nhợt, mỗi một câu nói, nước mắt lại tuôn rơi: “Rốt cuộc anh... làm sao anh biết? Anh đã nhìn thấy gì? Không thể có ảnh chụp được, khi đó tại sao có thể có ảnh chụp...”

Tân Từ vén sợi tóc rối loạn của cô lên, đầu ngón tay lau đi lệ trên khoé mắt cô, còn chưa lau xong, nước mắt đã lập tức thấm ướt khuôn mặt cô, Tân Từ cố gắng hết sức dùng giọng nói nhẹ nhàng nhất với cô: “Có người gửi chuyển phát nhanh cho anh... Làm sao anh biết không quan trọng, quan trọng là... em không cần phải tiếp tục chịu đựng một mình nữa, không cần phải sợ hãi nữa, Thiên Thiên, không có chuyện gì, có anh ở bên em. Ảnh chụp trên mạng... Cha của em đã bắt tay vào nhờ người khác xóa hết rồi, em không cần lo lắng.”

Anh chỉ nhớ rằng lúc ấy bản thân mình cũng bị chấn động, từ đầu đến cuối không có chú ý bức ảnh chụp đó rốt cuộc như thế nào, hình ảnh cực kì mờ hồ, màu sắc tối mờ, dường như khó có thể nhìn thấy người trong ảnh đang làm gì, nhưng chỉ cần đập vào thị giác đã muốn khiến cho tinh thần anh suy tụt chút nữa nổi điên. Nửa giờ sau cha của cô ấy gọi điện thoại cho anh, mới đầu giọng điệu mới chỉ dò hỏi, sau khi biết rằng anh đã biết, lập tức nghiêm khắc nói với anh chuyện này ông đã xử lý rồi, nhưng bên phía Thiên Thâm nhất định phải có người trông chừng, để tránh cô ấy làm ra những chuyện ngu ngốc. Tân Từ xé tan tờ báo trong tay, không chút do dự nói: “Con sẽ bảo vệ cô ấy, nhất định không rời cô ấy nửa bước.”

Thiên Thâm ngậm miệng mắt mở lớn, không ngừng tự hỏi bản thân: “Ông ấy cũng biết sao?”

Lúc này Thiên Thâm mới chính thức hiểu ra được, hoá ra cái lý do muốn tống tiền của tên kia chỉ là lừa, nhưng chính cô cũng ngàn vạn lần không thể ngờ được tên kia lại có một chiêu như vậy. Là cô chủ quan, cũng chính cô tự cho rằng mình có thể ứng phó được tất cả chuyện này, nhưng kết quả là, cô có thể làm gì? Cô không thể làm gì cả, vẫn giống như tám năm trước, phải nhờ ‘ông già’ mới có thể bình thường. Ngay cả cơ hội xem tám ảnh chụp đó cô cũng không có, cô thật sự muốn nhìn thấy bức ảnh chụp đó sao? Thiên Thâm khẽ neho mắt lại, không, cô không muốn nhìn thấy tám ảnh đó, như vậy là nghe theo lời kẻ ác muốn cô nhìn thấy cảnh tượng đáng chết đó. Nhưng, tám ảnh đó từ đâu mà đến?

“Thiên Thiên?” Tân Từ căng thẳng phát hiện ra Thiên Thâm đang híp con mắt lại, sắc mặt có chút dị thường: “Làm sao vậy, em đang suy nghĩ điều gì? Thiên Thiên, em nhìn anh đi!”

Thiên Thâm thông thả ngẩng mặt lên nhìn Tân Từ, lông mi run run, giọng nói khó khăn: “Thật xin lỗi... làm anh đau.”

Trong đôi mắt to của cô ngập nước mắt, mờ ảo nhìn những vết thương rớm máu trên người Tân Từ, những vết thương này đều do vừa rồi cô không thể khống chế được mà cào anh, làm sao cô có thể đem những bức tức của mình trút hết trên người anh như vậy!

Tân Từ nâng mặt của cô lên, bắt cô phải nhìn mình: “Không có vấn đề gì, em có thể đánh tôi, mắng tôi, trút bức tức lên người tôi, nhưng em không cần phải tự chịu đựng tất cả mọi chuyện một mình. Chuyện này, nhất định chúng tôi sẽ giúp em điều tra ra, em yên tâm.” Nhưng, còn có điều gì đó không thích hợp: “Làm sao em lại biết chuyện này?”

Thiên Thâm cắn môi, thấp giọng nói: “Có người gọi điện thoại cho em, nói... muốn em gửi cho hắn 500 vạn, nếu không liền đem chuyện này phơi bày ra ánh sáng...”

“Em bị kẻ khác tống tiền?” Tân Từ đau lòng không thôi, không khỏi hoảng sợ nói: “Tại sao em không nói với anh?”

Thiên Thâm nước mắt như mưa, lắc đầu nói: “Em không đưa tiền cho hắn, chuyện này tám năm trước đã bị ‘ông già’ cho chìm xuống, em cảm thấy hắn chỉ muốn uy hiếp em, sẽ không thật sự làm như vậy.” Thiên Thâm hít một hơi thật sâu, nín lấy T-shirt của Tân Từ, giọng nói khàn khàn: “Thật xin lỗi, không phải em cố ý muốn giấu diếm, em thật sự muốn nói chuyện này cho anh biết, có điều... Em không biết nên mở miệng như thế nào, rất đau khổ, em không muốn nhớ lại, không muốn một chút nào...”

Con người nhất Tân Từ giăng kín một tầng sương mù, trong đôi mắt hàm chứa bi thương vỗ oà: “Anh biết, anh biết hết mà. Vì sao em phải nói xin lỗi anh? Nên là anh nói mới đúng... Thiên Thiên, tám năm trước, có phải vì như vậy nên em mới rời bỏ anh hay không?”

Thiên Thâm cúi mặt cuống, khẽ gật đầu.

“Em cho rằng vì như vậy mà anh sẽ không yêu em nữa? Thiên Thâm, tại sao em lại ngốc như vậy...” Không thể nói tiếp, Tân Từ hơi ngẩng đầu lên, trăm ngàn lời nói cũng không thể tả hết tâm trạng đau đớn của anh lúc này: “Là lỗi của anh, tất cả đều là lỗi của anh, nếu ngày đó anh không cãi nhau với em, nếu anh luôn ở bên cạnh em, em sẽ không...”

“Không phải đâu...” Ngón tay lạnh lẽo của Tân Từ nhẹ nhàng xoa lên khuôn mặt đau khổ của Tân Từ, “Không phải như vậy, trước khi quen biết anh, em đã làm rất nhiều chuyện sai lầm không quan tâm tới hậu quả, đắc tội rất nhiều người, tính cách quyết định vận mệnh, đó là báo ứng...”

Trong mắt Tân Từ vô cùng đau đớn, không ngừng lắc đầu, muốn nói gì đó, lại bị Thiên Thâm lấy tay che đi: “Nếu có thể quay trở lại một lần nữa, em vẫn sẽ rời bỏ anh. Khi đó em không thể đối mặt với chính bản thân mình, cảm thấy mình thật bẩn, thậm chí thế nào cũng không sạch sẽ, còn anh lại sạch như vậy, nếu em tiếp tục đứng ở bên cạnh anh, bản thân em cảm thấy thật ghê tởm. Khi đó là thời khắc mấu chốt để thi đại học, em sao có thể trở thành gánh nặng của anh...” Về mặt Tân Từ đau đớn thống khổ trong lòng cô, cô không muốn nhìn thấy vẻ mặt của anh như vậy, cho nên, cô miễn cưỡng bày ra một nụ cười như an ủi: “Không sao đâu, tám năm, dù có đau thế nào cũng đã vượt qua được. Có điều em không muốn nói cho anh biết, vì sợ anh lại tự trách bản thân, nhưng thật sự chuyện này không liên quan tới anh, do chính em tùy hứng làm bậy mới dẫn tới kết quả như vậy, em không muốn anh phải dằn vặt vì em, anh hiểu được ý của em không? Nhìn thấy anh khổ sở, em sẽ càng đau khổ, cho nên, đừng để em đau khổ, được không?”

Thiên Thiên của anh, vì sao còn có thể người nói với anh những lời đó. Tân Từ cố nén cơn đau xót kịch liệt, anh biết nét mặt của mình bây giờ nhất định khó coi, nhưng...

“Để cho anh ôm em một lát, chỉ một lát thôi, sau đó, anh tuyệt đối sẽ không để em tiếp tục đau khổ...”

Tân Từ lại đem thân thể mảnh khảnh của Thiên Thâm ôm vào trong ngực, Thiên Thâm im lặng vòng tay qua lưng anh để mặc cho anh ôm. Cô có thể cảm thấy được chất lỏng ấm áp liên tục không ngừng chảy xuống cổ cô, có thể cảm giác được anh liều mạng áp chế thanh âm nghẹn ngào, có thể giảm bớt được hai tay anh ôm cô không ngừng run rẩy.

Sau một lúc đợi tâm tình của hai người gần như bình phục lại, bọn họ ôm nhau ngồi ở đầu giường bắt đầu chậm rãi suy nghĩ. Thiên Thâm không muốn tìm hiểu xem bên ngoài có phải đã xôn xao dư luận rồi hay không, hay đã bị ông già áp chế rồi, cô thật mệt mỏi, thậm chí muốn cứ dựa sát vào anh như vậy không ngừng làm thêm gì.

Tân Từ nắm tay Thiên Thâm, thủ nhẹ giọng hỏi: “Em cho rằng ai có khả năng làm như vậy?”

Thiên Thâm theo bản năng run lên, giọng nói yếu ớt: “Em không biết, kẻ đó dùng máy chỉnh giọng. Người biết chuyện này không nhiều lắm, hơn nữa em khẳng định không có khả năng có ảnh chụp được giữ lại... Trừ khi...”

“Trừ khi cái gì?”

Trong mắt Thiên Thâm bỗng nhiên sắc bén: “Trừ khi có người cố ý làm tới, đơn giản là muốn bắt chết em.”

“Có điều...” Tân Từ do dự một chút, nói: “Nếu là người biết chuyện này, vì sao lại chọn đến bây giờ mới tìm em làm phiền?”

Thiên Thâm cười nhạt một tiếng, nắm chặt tay Tân Từ: “Bản thân em thấy được mấu chốt của vấn đề ở chỗ hắn không có liên tục thúc giục em đòi tiền, mới chỉ qua một ngày đã đem chuyện này tung ra ngoài. Nếu như vì tiền, không có khả năng dễ tức giận như vậy. Cho nên, tổng tiền em là không có căn cứ, công bố chuyện này ra ánh sáng mới là việc hắn muốn làm. Có điều...” Thiên Thâm lại nghĩ ngợi: “Nếu như tổng tiền không có căn cứ, vậy tại sao hắn còn muốn làm việc thừa này?”

Bạn đang đọc truyện *Thử Hối Đắng Cay Nồng Sâu Thế Nào* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59

Hai ngày này, Tân Từ không cho phép Thiên Thâm đọc báo, xem TV, càng không cho phép cô ấy lên mạng, còn bắt cô ấy ở nhà không được đi đâu, chính anh cũng ở bên cô mỗi ngày không tới công ty, nhìn thế nào cũng thấy anh còn căng thẳng hơn cả cô.

Cô hỏi anh, cái này có tính là đang trốn tránh hay không. Anh nói, không phải, em chỉ đang chữa lành vết thương thôi.

Di động của Thiên Thâm bắt đầu từ ngày đó luôn ở trong tình trạng tắt máy, Tân Từ cũng vậy, cho dù như vậy, trạng thái tinh thần của Thiên Thâm cũng không thật tốt. Tuy rằng nhìn cô ấy như bình tĩnh, ăn uống ngủ nghỉ như thường, cả ngày ngồi đọc sách, kiểm tra đồng tài liệu trong quá khứ, hoặc việc hay làm nhất là cùng với Tân Từ ở trong phòng chiếu phim mini xem phim, chơi game.

Có lẽ, cuộc sống như vậy thật đúng như ý nguyện, không có bất kỳ ai ở bên ngoài quấy rầy, bọn họ có thể ở trong vườn hoa trồng cây, đem bồn cây lớn trồng trên đất trống, lúc trời nắng thì mang chăn màn ra giặt giũ, cùng nhau phơi quần áo, mùi thơm bột xà phòng tán ra làm không khí thêm mát mẻ, toả ra màu sắc rực rỡ lung linh xinh đẹp dưới ánh mặt trời. Sau khi ánh nắng lên cao cô vội tránh tránh né né, anh cố ý tình bơ, bỗng nhiên đột ngột, từ phía sau xông lên trước đem cô ôm chặt lấy, cô hoảng sợ kêu lên cười ngả trong lòng ngực của anh, trong mắt long lanh vui vẻ.

Có lẽ, chỉ có lẽ.

Lương Thiên Thâm cũng chỉ là một cô gái bình thường, cho dù Tiểu Quai gọi cô là Nữ vương, cho dù đồng nghiệp nói cô là cô gái mạnh mẽ, nhưng cô cũng chỉ là một cô gái bình thường, có đôi khi còn bình thường hơn nhiều so với những người khác. Người thường cảm thấy như thế nào, cô cũng như vậy, bên ngoài tiếp tục bình tĩnh, ban đêm vẫn giật mình tỉnh giấc trong cơn ác mộng, mồ hôi lạnh toát thân. Có điều, so với người khác cô may mắn hơn, cô có một bờ vai có thể dựa vào, có một người toàn tâm toàn ý bảo vệ cô, bởi vậy, cho dù cô đau khổ không dám đối mặt với thế giới này, cũng có người hàng ngày ôm cô nói: Anh ở bên cạnh em.

Thời tiết trong hai ngày này, mưa nhỏ bắt đầu rơi tí tít tách, Thiên Thâm một mình ngồi trước cửa sổ cảm quyền sách ngăn người, quyển sách này vẫn y nguyên như hôm trước cô bắt đầu đọc, nhưng mà lật tới lật lui vẫn dừng lại trên chương ba. Tiếng mưa rơi rào rào giống như bài hát ru khiến tinh thần con người hoảng loạn, ánh mắt Thiên Thâm không chớp chút nào nhìn chăm chăm sàn gỗ, về mặt kia quả thực có thể nhìn sàn nhà sâu hoắm thành một cái hố.

Tân Từ từ trên lầu đi xuống, nhìn thấy Thiên Thâm đang ngồi một mình ngăn người, tình trạng như vậy thường xuyên xuất hiện hai ngày nay, ở trước mặt anh cô vì không muốn để anh lo lắng, cố hết sức duy trì nụ cười, nhìn thấy anh ngẫu nhiên lộ ra vẻ mặt khổ sở, còn cố ý dọa anh: “Nếu còn lộ ra vẻ mặt này, em sẽ không để ý tới anh nữa.” Có điều, loại cảm xúc lơ đãng yếu ớt này, giống như một cái cây cắm rễ ở trong lòng anh, càng ngày càng sâu.

Tân Từ đi đến ngồi xuống bên cạnh cô, khẽ nói: “Đừng cố chịu đựng, lạnh đó”

Thiên Thâm quay đầu lại, cười yếu ớt nói: “Không sao đâu, ngồi như vậy mới thoải mái.”

“Thiên Thiên.”

“Uh? Chuyện gì vậy?” Thiên Thâm đóng sách lại, ôm đầu gối, nghiêng đầu cười nhạt nhìn anh.

Tân Từ vén sợi tóc dài che trên trán cô, hỏi: “Có muốn đi tới phòng trọ của anh nghỉ ngơi hai ngày hay không?”

“Phòng trọ của anh?” Thiên Thâm có vẻ rất mơ hồ.

“Lần trước em hùng hổ đi tới đó.”

Thiên Thâm lập tức hiểu ra, ngay sau đó nhớ tới lần không thoải mái đó, khẽ nhún mày: “... Không muốn đi.”

“Vẫn còn để bụng?”

“Ai để bụng!” Lương Thiên Thâm không bao giờ qua được phép khích tướng: “Đi, lập tức phải đi.”

Lần này Tân Từ ngạc nhiên, giữ chặt Thiên Thâm lại: “Chúng ta đi ngay bây giờ sao?”

Thiên Thâm tiến đến trước mặt anh nựng nựng mặt của anh, nhún mày cười nói: “Đúng vậy nha, bây giờ không đi, thì đợi đến bao giờ?”

Thu dọn đơn giản xong vài món đồ dùng thiết yếu, Tân Từ dẫn theo Thiên Thâm đi ra ngoài, hai ngày này anh ở trong nhà quan sát một chút, phát hiện

bên ngoài không có phòng viên cầm chót chụp ảnh. Nhưng anh vẫn muốn cảnh giác kiểm tra lại một lượt, sau đó mới an lòng lái xe rời đi. Nhưng, anh không biết vài cử chỉ nhỏ này của anh tất cả đều lọt vào trong mắt Thiên Thâm, cô không nói gì, yên lặng đeo kính râm ngồi trên xe.

Trên đường kẹt xe, phải mất gần một giờ mới đi được tới nơi. Sau đó, sắc trời đã rất tối, trong tiểu khu sáng rực ánh đèn đường, mưa càng lúc càng nặng hạt, dưới ánh đèn giống như chuẩn bị đan thành một tấm thảm bạc. Tân Từ dẫn theo Thiên Thâm đi thang máy ở tầng hầm gara lên trên, dừng lại ở lầu mười hai. Trong trí nhớ của cô, đối với nơi này không có chút ấn tượng gì, lần đó khi tới trong lòng nóng như lửa đốt, lúc đi ra thể lửa cháy lan rộng lại càng to, làm sao còn quan tâm nhìn xem trong phòng rốt cuộc như thế nào.

Tân Từ mang theo va ly hành lý đi vào trong phòng ngủ trước, Thiên Thâm thay giày đứng ở cửa nhìn xung quanh một lượt thấy nơi này được trang trí theo phong cách châu Âu hiện đại. Lần đầu tiên tới đây không cảm thấy gì, nhưng bây giờ nhìn kỹ một lúc, dường như có chút gì đó quen mắt, nhưng mà rốt cuộc là nơi nào quen thuộc như vậy, cô lại không thể nói ra được.

“Tại sao không vào trong?” Tân Từ từ phòng ngủ đi ra, thấy Thiên Thâm vẫn còn đứng ở cửa, dường như còn lăm bọ như đang suy nghĩ điều gì đó.

“Em cảm thấy...” Thiên Thâm chậm rãi bước vào nhà, ngửa đầu nhìn ngọn đèn treo bằng thạch anh ở trong phòng khách: “Dường như em đã từng tới nơi này?”

“Em đã tới một lần rồi.” Tân Từ mỉm cười đi đến bên cạnh Thiên Thâm, ôm eo của cô.

“Không phải cảm giác như vậy.”

Thiên Thâm dựa vào trong lòng Tân Từ cắn ngón tay khó hiểu khó nghĩ một lát, giống như đang đắm chiêu suy nghĩ, nhưng mà không thể tìm ra được đáp án, trong lòng ngứa ngáy như bị mèo cào, cô thật sự không nhận được xoay người nói: “Em thật sự cảm thấy giống như rất lâu trước kia đã từng nhìn thấy...”

Tân Từ rất muốn lấy ngón tay gõ gõ lên cái đầu nhỏ của cô, có điều vẫn nhịn được: “Cách trang trí nơi này đều là anh dựa theo ngôi nhà trước kia em từng ở mà thiết kế.”

Thiên Thâm ngẩn ra, tỉnh ngộ, cô lập tức chạy quanh gian phòng ngủ mấy lần, khi trở lại phòng khách vẻ mặt kích động, cô cảm thấy tâm hồn mình trở nên thật mềm mại, nhìn anh đứng ở nơi đó hướng về phía cô mỉm cười, cả người đều bao quanh một tầng sáng ấm áp, không hiểu sao cảm thấy tâm tình thoải mái khoan thai.

“Cám ơn.” Thiên Thâm nghĩ nửa ngày, không thể tìm ra được từ nào miêu tả chính xác tâm tình của mình lúc này.

Tân Từ kéo cô đến trước mặt mình, lăm bọ như không hài lòng nói: “Anh có làm gì đâu mà tự dưng lại cám ơn?”

Thiên Thâm lắc đầu, ngửa mặt lên nghiêm túc nhìn anh: “Em muốn nói cám ơn anh dẫn em tới nơi này. Em biết, anh sợ có phóng viên tìm tới nhà, cho nên mới đặc biệt có ý dẫn em tới nơi này, đúng không?”

Trên mặt Tân Từ lại hiện lên một tia mắt tự nhiên, hơi có vẻ hồi hộp hỏi: “Anh chỉ không muốn em...”

“Em biết.” Thiên Thâm vuốt lên nếp nhăn trên ấn đường của anh: “Anh tốt với em. Nhưng, anh thật sự không cần căng thẳng như vậy, em hiểu mà, em sẽ không làm những chuyện ngu ngốc, anh còn có công ty cần phải quản lý, không nên hàng ngày đều ở nhà coi chừng em đâu.”

Tân Từ lại cố chấp nói: “Anh muốn ở bên em, không có gì quan trọng hơn em.”

Không có gì quan trọng hơn em

Lúc đi tắm Thiên Thâm luôn nhắc tới câu này, ngẫm mình trong bồn tắm không hiểu tại sao lại mỉm cười một mình, hơi nóng khiến cho mặt cô đỏ bừng, con mắt loé sáng trong suốt, đáy lòng bị tổn thương đau đớn gần như chỉ vì một câu nói của anh, từ từ bắt đầu giảm đau. Tính cách Tân Từ luôn rất cố chấp, thích đem những suy nghĩ của mình giấu ở trong lòng, có đôi lúc muốn nghe anh nói một câu thật lòng rất khó, không phải anh không chịu nói, mà là anh không biết nói như thế nào. Nhưng, Thiên Thâm phát hiện Tân Từ đang dần dần thay đổi, vì cô mà thay đổi, trước kia sau khi đem những lời không dễ dàng nói ra khỏi miệng, lần nào cho dù sau khi đã nói xong cũng đều thẹn thùng không dám nhìn vào mắt cô, nhưng anh vẫn bắt buộc bản thân nghiêm túc nhìn cũ, khuôn mặt như vậy vừa cố chấp vừa đáng yêu, bảo sao cô không thương cho được.

Sau khi Thiên Thâm tắm xong lau khô tóc trở về phòng, Tân Từ đã đang dựa vào đầu giường không biết đọc sách gì, thấy cô đi vào, lập tức đóng sách lại. Lúc này Thiên Thâm mới phát hiện anh đang xem quyển sách gần đây cô mới đọc, tuy rằng cô cũng mới chỉ đọc được vài trang.

“Đạo này tại sao em lại thích đọc mấy loại sách giải trí như vậy?”

Thiên Thâm chui vào trong chăn, áp lên người Tân Từ cầm quyển sách quơ quơ, nói: “Muốn trở nên ôn hoà nhã nhặn một chút, như vậy cũng không được hay sao.”

Một lúc lâu, Tân Từ vẫn chưa trả lời, Thiên Thâm khó hiểu ngẩng đầu nhìn anh, thấy anh đang nhìn mình, ánh mắt thâm trầm, ở trong đó có thương yêu nồng đậm không có lối thoát.

Anh khẽ hôn lên trán Thiên Thâm, nhẹ giọng nói: “Không sao đâu, ngày hôm qua tôi có nói chuyện điện thoại một lần với cha của em, ông nói đã áp chế được mọi chuyện, nhưng vẫn có vài vấn đề xử lý chưa tốt, muốn em vẫn nên tiếp tục tránh mặt một thời gian.”

Thiên Thâm nghe xong im lặng suy nghĩ, gật gật đầu, nhưng không có nhiều phản ứng.

Qua một lát, cô chăm chú nhìn cổ áo ngủ của Tân Từ, nhỏ giọng hỏi: “...Anh có muốn có một đứa con hay không?”

Tân Từ ngạc nhiên, dường như chưa nghe rõ cô đang nói gì, một lúc lâu mới có phản ứng hỏi lại một lần: “Em... Nói cái gì?”

Thiên Thâm cảm thấy mặt mình bắt đầu nóng bừng lên, đem mặt đầu trong gối đầu nói lại một lần nữa: “Em nói, anh muốn có một đứa con hay không...”

Những lời này, tiếp tục làm người nghe nghe xong hai lần vẫn không hiểu đối phương nói như vậy là có ý gì.

Thiên Thâm cảm thấy mình đã phải mạo hiểm đến vậy, những vẫn chưa nghe được một câu trả lời thuyết phục của Tân Từ, có chút nhụt chí cộng thêm buồn bực, lặng lẽ thò đầu ra liếc trộm Tân Từ, anh đang có vẻ mặt ngờ ngác nhìn cô, không có chút phản ứng nào.

Thiên Thâm nóng nảy, vén chăn lên xoay người đứng lên đẩy anh một cái: “Anh mau nói gì đi chứ!”

Mặt Tân Từ nháy mắt đỏ lừ, màu tai đỏ sẫm lên như máu, ánh mắt anh mơ màng nhìn phòng ngủ một lượt, cuối cùng dừng lại ở trên người Thiên Thâm: “Tại sao lại đột nhiên hỏi vấn đề này?” (Ặc, anh Tân Từ chậm tiêu quá >”

Thiên Thâm ghen lời, mặt lại đỏ hồng lên, cuối cùng khó chịu trợn trừng mắt, cứng rắn nói: “Quên đi.” Nói xong kéo chăn lên quay về giường.

“Muốn!” Tân Từ cuồng quýt tiến lên ngồi xuống sau lưng Thiên Thâm, một lát sau lại vội nhận ra chính mình trả lời... quá nhanh, nghe có chút khó hiểu.

Tân Từ vội vàng điều khiển giọng nói chậm lại, nhẹ nói bên tai Thiên Thâm: “Đương nhiên anh hy vọng có thể có một đứa con.”

Thiên Thâm lơ đãng “Ừm” một tiếng, tiếp tục không nói thêm gì nữa. Tân Từ đợi một hồi, cô ấy vẫn không có phản ứng, suy đi nghĩ lại nửa ngày, nội tâm đấu tranh hồi lâu, cuối cùng lặng lẽ, im lặng nằm lại chỗ của mình.

Bên này anh vừa mới nằm xuống, bên kia Thiên Thâm liền lập tức lật người, hai mắt mở to về mặt không thể tin nổi nhìn Tân Từ.

Tân Từ sùng sốt, đem thân mình nhích lại gần: “Làm sao vậy?”

Thiên Thâm cảm thấy vô cùng dở khóc dở cười, nhưng, loại chuyện này làm sao có thể để cô phải nói toạc ra một lần những, thật là thật là! Cô không nói, chắc chắn anh sẽ không có bất kì hành động gì...

Thiên Thâm thiếu chút nữa tức chết, Tân Từ liền nhìn thấy cô ấy sau một hồi nhủ mảy, hít sâu một hơi, rồi lại bắt đầu trợn mắt nhìn anh, về mặt thay đổi liên tục, trong lòng anh cũng không yên, mơ hồ cảm thấy mình cần phải làm những gì, nhưng lại không biết phải làm sao cho phải.

Thật vất vả, Thiên Thâm quyết định, hai tay nắm chặt chăn cổ kim nén cơn bực tức nói: “Anh không làm cái gì... Làm sao có thể có con được!”

Tân Từ có cảm giác như bị sét đánh ngang tai, đầu ù đi, nhưng mà thần kinh trong một khắc này nháy mắt nhanh nhạy, máu huyết toàn thân cuộn cuộn xối xả sôi lên sùng sục, tuần hoàn càng lúc càng nhanh, chỉ có như vậy, anh không dám tin những lời vừa rồi do Thiên Thâm nói ra, có phải là ý kia hay không? (em bó tay với anh Tân Từ luôn à, chết cười vợ chồng nhà này =)))

Thiên Thâm hoàn toàn nhụt chí, bình thường cũng không thấy anh ngờ nghệch nói mãi không hiểu như vậy.

Thoáng chán nản cắn cắn môi, thân nghiêng lại chuẩn bị nằm xuống một lần nữa, Tân Từ bỗng nhiên đem cô kéo vào trong lòng, tiếng tim đập trong lồng ngực anh chấn động dồn dập như tiếng trống, ngay cả hơi thở nói chuyện cũng không ổn: “Em xác định?”

Thiên Thâm nắm lấy ống tay áo của anh, khuôn mặt đỏ lên, mạnh mẽ gật đầu.

Lúc này đây mắt Thiên Thâm sáng nước lưu chuyển, xinh đẹp lung linh triu mến, khuôn mặt tuyệt đẹp môi hồng răng trắng, hai gò má đỏ hồng như lò lửa, mềm mại tựa vào trong lòng Tân Từ. Tân Từ là một người đàn ông bình thường, nhưng anh là một người đàn ông bình thường rất mạnh mẽ tự chủ, trên trán khê đỏ mồ hôi, những vẫn không quá yên tâm, thoáng tạo khoảng cách giữa hai người, hỏi: “Em thực sự mong muốn...”

Lúc này Thiên Thâm không hề thấy tức giận chút nào nữa, chỉ cảm thấy buồn cười, người đàn ông này thật sự rất cưng chiều cô. Thiên Thâm đề lên bờ môi của anh, ngất lời anh, áp chặt vào anh hôn thật sâu, lông mi của cô nhẹ nhàng chớp động trên gương mặt anh, mùi thơm mát sau khi tắm xong dường như tán ra một vị ngọt khiến cho anh cũng lập tức có cảm giác mê mẩn, ngay cả hô hấp cũng cảm giác như ngừng hẳn lại.

“Chỉ cần là anh, em sẽ không sợ.” Thiên Thâm ôm lấy cổ Tân Từ, ôm thật chặt, mon trớn vành tai của anh khê nói.

“Thiên Thiên...” Tân Từ thở dài một tiếng, đẩy cô ngã xuống giường.

Tóc đen tung bay, như bầu trời đêm sâu thẳm, khuôn mặt đẹp như bạch ngọc hơi có vẻ căng thẳng hồi hộp, nhưng trong mắt lại có ý chí quật cường, bàn tay nắm lấy tay anh chưa phút nào chịu buông lỏng, nhưng, thân thể của anh vẫn cứng ngắc như trước, thậm chí khê run lên.

Tân Từ vẫn còn đang do dự, nhưng Thiên Thâm không cho anh tiếp tục do dự: “Xin anh... Giúp em quên chuyện kia... Ban đêm...”

Không nhẫn nhịn nữa, Tân Từ hôn lên môi cô mang theo ngàn vạn tình ý, Thiển Thâm tình tế khéo léo đáp lại, toàn thân dần dần nóng lên, chỉ cảm thấy mình muốn hoà tan trong nụ hôn của anh.

“Gọi tên em đi.”

“Thiển Thiển.”

“Tiếp tục, đừng nên dừng lại...”

“Thiển Thiển, Thiển Thiển...”

Trong một đêm xuân, ác mộng đáng sợ quán quýt lấy khoái cảm ngọt ngào liên tục thay đổi, run rẩy cùng run rẩy liên miên bất tuyệt, ở giai đoạn quan trọng nhất, sợ hãi của cô trong giây lát bành trướng đến cực đại, hình ảnh ghê tởm nhất lại hiện lên trong đầu, cô dường như muốn đẩy anh ra, nhưng...

“Thiển Thiển...”

Cô nghe thấy giọng nói khắc sâu vào xương tủy ấy, cô cố hết sức nhắm mắt lại, tự nói với mình, người ôm cô chính là Tân Từ.

Nước mắt giàn giụa tuôn rơi, ướt hai gò má, nhưng trong lòng thoả mãn hài lòng.

Một đêm này Thiển Thâm ngủ rất sâu, ngủ say không mộng mị, giống như đã lâu rồi cô không có cảm giác ngủ yên ổn như vậy. Cho nên, khi cô mở mắt tỉnh giấc, trong phòng dường như đã sáng trưng, ngó lên nhìn đồng hồ báo thức cũng đã ghé sang buổi chiều.

Thiển Thâm bộ dạng uể oải chuyển người lại, vừa sờ, không có ai. Thiển Thâm hoàn toàn hết buồn ngủ, vừa muốn đứng dậy, không hề đoán trước lại ngã xuống giường, lúc này cô mới nhận ra toàn thân cô đều đau nhức không thôi, không chịu được rên rỉ kêu la. Chỉ chốc lát sau, Tân Từ liền từ bên ngoài vô cùng khẩn trương tiến vào.

“Làm sao vậy?”

Lời mới nói ra, hai người đối diện chưa đầy một giây, đồng thời nghĩ đến một chuyện, trên mặt đỏ ửng giống như tôm hùm nướng, Thiển Thâm vội vàng chầm kín chặn yếu ớt nói: “Không có chuyện gì, không có chuyện gì.”

Tân Từ ở cửa do dự một lát, đi đến bên giường ngồi xuống, sau đó ôm lấy Thiển Thâm từ phía sau, câu nói kia sáng sớm nay sau khi anh tỉnh dậy đã luyện tập mười mấy lần ở trong lòng, nhưng đến thời điểm mấu chốt, trong lòng anh liên căng thẳng, càng lúc càng căng thẳng, càng không biết phải đem những lời đó nói ra như thế nào.

Thiển Thâm cảm thấy hơi thở của anh đang ở sau người, đem mình vùi vào trong chăn càng sâu, giọng nói từ trong chăn phát ra, nghe vô cùng quái dị: “Anh đi ra ngoài trước đi... Em muốn mặc quần áo...”

Tân Từ lập tức “A” lên, nhanh chóng rời đi, nhưng mà vừa đi tới cửa, bỗng nhiên dừng lại ở trong lòng lăm lăm hai lần, lấy lại bình tĩnh, đem lời nói đã tập đi tập lại mười mấy lần cuối cùng lắp ba lắp bắp nói ra: “Tối hôm qua, cảm giác thế nào? Ý anh là... Cái kia...” (LOL, em đi chết đây anh Tân Từ ơi, có ai như thế này bh k? có anh nam chính nào thế này k?)

Biết rằng anh có ý gì, Thiển Thâm trong lòng xấu hổ muốn chết vội vàng ngắt lời anh: “Tốt lắm, tất cả đều tốt.”

“Vậy là được rồi. À... tôi đã làm cơm xong rồi, em mau dậy ăn đi.” Tân Từ có chút bối rối trả lời một câu, lập tức đi ra ngoài, thuận tay đóng cửa lại.

Thiển Thâm thoáng thở phào một hơi, có chút cố hết sức đi từ trên giường xuống, bỗng nhiên ngạc nhiên nhìn gì đó trước mắt, trên ghế bên cạnh giường đã có một chồng quần áo sạch sẽ được gấp gọn gàng, sau khi cảm động liền biến thành một từ gì đó không nói nên lời, cô dường như có thể cảm thấy anh thay cô tỉ mỉ chuẩn bị tốt từng chi tiết nhỏ một.

Thiển Thâm rửa mặt chải đầu xong đi ra phòng khách, lại kinh ngạc, trên bàn ăn... món ăn rất phong phú.

Tân Từ che miệng khẽ ho một tiếng, kéo ghế ra hộ Thiển Thâm, nói: “Lại đây ngồi đi.”

Thiển Thâm chỉ chỉ một bàn ngập thức ăn, kinh ngạc nói: “Không phải anh muốn em ăn hết toàn bộ chỗ này chứ?” Tối hôm qua cô cũng không phải vừa đi đánh trận về mà...

Tân Từ đẩy kính mắt, khuôn mặt trắng xanh ửng đỏ: “... Muốn ăn món gì thì ăn món đó đi, Ừm... Tự nhiên chả hiểu sao đi nấu một đồng.”

Thiển Thâm nhìn thấy dáng vẻ căng thẳng của anh còn hơn cả cô không nhịn được cười rộ lên, đang muốn nói chuyện, chuông cửa vang lên.

Bọn họ liếc mắt nhìn nhau, vẻ mặt hai người đều khẽ biến, Tân Từ đi ra mở cửa.

Cửa vừa mở ra, một người không thể ngờ tới đang đứng ở cửa chống tay, chiếc cằm tinh xảo quá mức khẽ nâng lên, rất du côn nhìn Tân Từ gật gật đầu: “Hai người quả nhiên ở trong này.”

Bạn đang đọc truyện *Thử Hỏi Đấng Cay Nông Sâu Thế Nào* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 60

Tân Từ lập tức quay đầu lại nhìn Thiên Thâm, hiển nhiên cô cũng đang giật mình vì sao Tô Trí Nhượng lại xuất hiện ở nơi này.

“Này, hai người không phải cứ để cho tôi đứng mãi ở bên ngoài như vậy chứ?” Tô Trí Nhượng gõ trên ván cửa thu hút lại lực chú ý của hai người kia.

Tân Từ mỉm cười xin lỗi anh ta, đứng qua một bên nhường lối, nói: “Mau vào đi.”

Tô Trí Nhượng thay giày đi vào trong phòng, không khách khí đặt mông ngồi lên ghế sofa, duỗi đôi chân dài, áo khoác da màu đen mở phanh ra để lộ áo T-shirt màu trắng bên trong, khuôn mặt xinh đẹp đến mức khó tin phối hợp với biểu cảm vô sỉ, mái tóc vàng kim của anh ta hơi ướt, hình như tại bên ngoài trời đang mưa, anh ta đảo qua hai mắt nhìn Tân Từ rồi lại nhìn Thiên Thâm, thờ dài liên tục.

Tâm Thiên Thâm nhanh chóng suy chuyển, mở miệng liền hỏi: “Làm sao anh lại tìm được tới đây? Có chuyện gì sao?”

Tô Trí Nhượng khẽ cười đắc ý, lấy ngón tay chỉ chỉ chính mình: “Tôi là ai? Muốn điều tra ra hai người ở đâu chỉ là chuyện vặt, hôm nay tôi tới là muốn nói cho hai người biết ba chuyện.”

Tân Từ đi đến bên cạnh Thiên Thâm, lặng im cầm tay cô, nhìn Tô Trí Nhượng nói: “Không biết là chuyện gì?”

“Hai người này, thật là... chẳng quan tâm đến chút chuyện gì ở bên ngoài cả...” Tô Trí Nhượng sờ sờ cằm, đôi mắt hồ ly híp lại: “Có điều như vậy cũng tốt, những chuyện lộn xộn này hai người không cần phải hiểu.”

“Rốt cuộc làm sao vậy? Anh nói nhanh một chút đi.” Thiên Thâm kích động không nhịn được.

“Thiên Thâm, không nên vội vàng.” Tân Từ giữ chặt cô nói để cô yên lòng.

Tô Trí Nhượng buông chân đang bắt chéo trên bàn xuống, thân mình ngồi trên ghế sofa nhồm dầy, cái vẻ ‘ông tướng muốn đùa giỡn với đời’ cũng thu liễm lại, mặt khá nghiêm túc, anh ta không thường có vẻ mặt như vậy, khiến Thiên Thâm càng thấy bất an, lông mày chau lại cùng một chỗ.

Tô Trí Nhượng chia ba ngón tay, nhìn Thiên Thâm nói: “Chuyện đầu tiên, chuyện của em đã được giải quyết xong, kẻ kia hiện tại đang ở trong tay anh, có muốn đi gặp kẻ đó hay không do chính em tự quyết định, chuyện thứ hai, chuyện của em toàn bộ ban giám đốc đã biết hết, bọn họ yêu cầu loại bỏ em ra khỏi danh sách những người được chọn sẽ thừa kế sản nghiệp, chuyện thứ ba... Bà ngoại trúng gió nhập viện, có điều, tình hình bây giờ đã ổn định rồi.”

Tô Trí Nhượng vừa mới nói xong, sắc mặt Thiên Thâm liền biến đổi lớn, ánh mắt khiếp sợ, Tân Từ nắm chặt tay cô lo lắng nhìn cô, cũng may cô nhanh chóng nhắm mắt, sau khi mở ra, đã gần như khôi phục lại bình tĩnh.

Ba chuyện này nếu nói riêng lẻ từng cái một cũng đã đủ hoảng hồn, huống chi hiện tại Tô Trí Nhượng nói hết một hơi tất cả cho Thiên Thâm nghe.

Đã chuẩn bị xong tâm lý, Thiên Thâm thờ dài một hơi, nhìn về phía Tô Trí Nhượng bình tĩnh hỏi: “Kẻ đó là ai?”

“Một thằng đàn ông tên là Trần Kiệt, em có quen không?”

Cái tên hoàn toàn xa lạ, mặt Thiên Thâm đầy vẻ nghi hoặc, lông mày càng nhíu chặt, nhưng vẫn khó hiểu. Cô nghĩ đến sẽ là tên của một trong chín người kia, hoặc ít nhất là một cái tên cô có ấn tượng, nhưng mà cái tên này ở trong đầu cô hoàn toàn trống rỗng.

“Không biết sao?” Thấy Thiên Thâm cắn môi không nói, Tân Từ cúi đầu hỏi

Thiên Thâm lắc đầu, buồn bực nói: “Không biết, không có ấn tượng.” Thuận miệng lại hỏi Tô Trí Nhượng: “Anh khẳng định người này chính là kẻ tổng tiền em sao?”

Tân Từ không trả lời, lấy từ trong ví da ra một bức ảnh đưa tới trước mặt Thiên Thâm: “Trần Kiệt, chính là người này.”

Thiên Thâm vừa nhìn thấy tấm hình kia, nhất thời vô cùng hoảng sợ, bỗng nhiên dùng sức nắm chặt tay Tân Từ.

Tân Từ đưa mắt nhìn người trong ảnh, ngạc nhiên: “Là người này...”

“Cậu có biết hắn?” Tô Trí Nhượng cảm thấy kinh ngạc.

Tân Từ không trả lời ngay lập tức, mà kéo Thiên Thâm lại gần, nâng mặt của cô lên mạnh mẽ bắt cô phải nhìn mình: “Thiên Thiên, đừng sợ.”

Thiên Thâm khó khăn gật gật đầu, lại nhìn tấm hình kia một chút, vẫn không thể tin được, lúc trước ‘ông già’ rõ ràng từng nói đã giải quyết những người đó sạch sẽ, vì sao người này vẫn còn chưa chết?

Thiên Thâm trầm mặt: “Hiện tại hắn đang ở đâu?”

Tô Trí Nhục thu hồi bức ảnh lại, đáp: “Anh dẫn em đi.”

Không nói thêm lời nào, Thiên Thâm lập tức trở về phòng thay quần áo, Tân Tử theo cô đi vào phòng thấy cô lấy từ trong tủ quần áo ra một chiếc áo len màu đen dệt kim cùng một cái quần bò, khi kéo chúng từ trong đồng quần áo ra vô tình khiến toàn bộ quần áo trong tủ rơi hết ra ngoài, Thiên Thâm ngạc nhiên, vội vàng nhặt chúng lên muốn gấp gọn lại, nhưng làm như thế nào tất cả vẫn lung tung lộn xộn.

Tân Tử đề tay cô lại, âm giọng nói: “Đề anh làm cho.”

Quần áo trong tay Thiên Thâm bị anh rút ra, từng chiếc từng chiếc gấp lại gọn gàng chỉnh tề, chỉ chốc lát sau liền khôi phục lại nguyên dạng. Tân Tử đóng tủ quần áo lại, Thiên Thâm vẫn còn ngồi xồm trên mặt đất ngẩn người, trong tay vẫn còn cầm chiếc áo len màu đen dệt kim kia.

Tân Tử đưa mặt cô quay về phía mình: “Đừng lo lắng, có anh ở đây.”

Thiên Thâm im lặng nhìn anh hai giây, khẽ gật đầu.

Tô Trí Nhục ở bên ngoài dựa vào cửa lớn tay rút túi quần đợi một lúc, cuối cùng cũng nhìn thấy hai người một trước một sau đi ra, Tân Tử đội mũ cho Thiên Thâm, lại giúp cô vuốt phẳng nếp áo, cúi đầu nói gì đó bên tai của cô, Thiên Thâm nghe xong sắc mặt vẫn có chút hơi khó coi, nhưng đã có chút ý cười. Thiên Thâm chưa ăn cơm, anh còn cố tình cầm theo sandwich và sữa nữa. (quan tâm thể cơ mà >”

Tô Trí Nhục quay lưng đi ngửa đầu giả bộ không nhìn thấy gì hết, trong lòng không khỏi thở dài, nói thử xem ban đầu khi ở Tầng gia hai vợ chồng nhà này giống như kẻ thù hận không thể xông lên chém chết đối phương, khiến cho cả nhà gà chó không yên. Nhưng mà bây giờ quay đầu nhìn lại hai người kia, Tô Trí Nhục không khỏi run lên, không thể tin được cảnh tượng bây giờ lại chênh lệch lớn như vậy.

Thiên Thâm vỗ vỗ vai Tô Trí Nhục, bình tĩnh nói: “Tiểu Quai, đi thôi.”

Tô Trí Nhục theo phản xạ muốn vùng lên chống đối, nhưng vừa quay người lại nhìn thấy Nữ vương nhà anh xem ra không có vẻ ‘duy ngã độc tôn’ như ngày xưa trái lại trên mặt hơi có vẻ u buồn, nhất thời nghẹn lời, cuối cùng anh chỉ ậm ừ, sau đó dẫn đầu đẩy cửa đi ra.

Dọc đường đi, Tô Trí Nhục đem một vài tình hình cơ bản nói cho Thiên Thâm, mọi chuyện vừa phát sinh Nghe Đạo Viễn đã tức giận thét lên ra lệnh không từ một thủ đoạn nào trong nửa giờ đem toàn bộ tin tức phong toả hết lại, cho nên chuyện này không có lưu truyền ra ngoài. Nhưng những chuyện trong nhà kia thì anh ta cũng chỉ biết qua như Thiên Thâm, hai người đều là người tính tình cố chấp, đã tách ra ngoài sống từ sớm. Có điều, Tô đại gia anh so với Thiên Thâm còn khó chịu hơn nhiều, bảo anh về nhà một chuyến thả giết anh đi còn hơn. Cho nên, khi mẹ anh gọi điện thoại nói với anh tình hình bà ngoại bệnh tình nguy kịch, anh không tin, cho rằng trong nhà lại nghĩ ra dùng thủ đoạn gì để lừa anh trở về thành cháu ngoan của bà ngoại nhà giàu đây. Đến tận khi mẹ anh cầm giấy thông báo bệnh tình nguy kịch của bà ngoại đứng trước mặt anh, anh mới biết được hoá ra thật sự đã xảy ra chuyện.

Thiên Thâm nghi hoặc, trầm ngâm nói: “Tại sao bà ngoại lại đột nhiên phát bệnh, sức khoẻ của bà không phải vẫn luôn tốt lắm hay sao?”

Tô Trí Nhục phát phát tay, nói thẳng: “Còn không phải bị ban giám đốc chọc tức sao, bọn họ liên tục nói em không thích hợp để kế thừa công ty, sẽ phá hỏng hình tượng của công ty.”

“Hừ.” Thiên Thâm cười lạnh, chua ngoa nói: “Em còn lạ gì cái quyền thừa kế kia nữa, đám lão gia này liền bắt đầu giờ nanh múa vuốt đấy.”

Trên khuôn mặt xinh đẹp của Tô Trí Nhục hiện lên một tia do dự, nói: “Nhưng mà... Có tin đồn nói bà ngoại đã lập di chúc xong rồi, đại bộ phận cổ phần của công ty đều để lại cho em, nếu không, ban giám đốc cũng sẽ không có động tĩnh lớn như vậy.”

Trong tâm Thiên Thâm nhảy dựng lên, mặt càng lúc càng nhẩn lại, cho tới bây giờ bà ngoại vẫn chưa từng nói với cô muốn để cô thừa kế tài sản, huống chi đối với chuyện làm ăn buôn bán cô chưa từ động tay vào, ngoài ra tính cách của bà như thế nào lại để cho một người ngoài nghề như cô tiếp quản vương quốc của gia tộc bà đã hao hết tâm huyết cả đời xây dựng lên?

Tân Tử vừa lái xe, vừa yên lặng nghe, thế gia hào môn sâu như biển, lấy tính cách của Thiên Thâm quả thật không thích hợp tranh đấu với người khác, có điều... cho dù chính cô ấy không muốn, nhưng xuất thân của cô ấy không thể nào thay đổi, nhất định phải đối mặt với tất cả chuyện này. Tân Tử tiếp tục tăng ga lái xe nhanh dần lên, anh đột nhiên cảm giác được ở trong trận nước lũ này, có rất nhiều chuyện bọn họ không thể khống chế đang bắt đầu nảy sinh, hoặc là đã nảy sinh.

Xe vững vàng dừng lại ở đồn cảnh sát, Thiên Thâm cùng Tân Tử bật ô lên đi theo sau Tô Trí Nhục, Tô Trí Nhục một mình đội mưa xông lên trước, vừa vào cửa liền có rất nhiều người tiến lên chào hỏi anh ta, xem ra tiểu tử này ở trong này làm loạn cũng không tồi, dọc theo đường đi hết người này đến người nọ ôm vai bá cổ, cao thấp mập ốm không thiếu một ai. Có điều, lúc này Tô Trí Nhục chỉ phản ứng có chút đối phó, sau đó tiếp tục dẫn theo Thiên Thâm cùng Tân Tử đi vào trong, đến tận một cánh cửa mới dừng lại.

Cửa có một người trông giữ, cậu ta vừa nhìn thấy Tô Trí Nhục lập tức chào đón, môi như mỉm cười: “Anh Cường.”

Thiên Thâm vừa nghe thấy kiểu xưng hô này thiếu chút nữa phun ngay ra ngum khí vừa mới hít vào, Tô Trí Nhục lập tức nhảy cảm liếc mắt lườm cô

một cái, ngoài miệng ra lệnh như đại ca nói với chàng trai kia: “Thằng chết tiệt bên trong có... Ngứa da hay không?”

“Bị anh Cường chinh đồn qua, làm sao nó còn dám ho he gì nữa?” Tiểu tử đó về mặt kính nề trả lời, ánh mắt gần như toả sáng.

Tô Trí Nhực hài lòng gật gù đầu, đưa ngón tay chỉ vào cánh cửa, nói: “Mở ra.”

Trong nháy mắt, hơi thở của Thiên Thâm hồi hộp hẳn lên, cái loại cảm giác hồi hộp có thể làm bị thương bất cứ người nào nhanh chóng bao quanh cô, Tân Từ nắm tay cô, cảm thấy nhiệt độ trên tay cô dần lạnh đi, anh do dự một lát, vẫn nói: “Có muốn tôi vào gặp trước hay không?”

“Không cần.” Thiên Thâm ngẩng đầu, nhìn thẳng phía trước, sắc mặt lạnh lùng: “Em phải tự mình đối mặt, huống chi, bản thân em cũng muốn nhìn một chút xem hẳn là loại người nào, có mấy lá gan.”

Trong phòng mới đầu rất tối, Tô Trí Nhực vừa mới tiến lên trước bật đèn, tất cả lập tức sáng lên. Gian phòng thăm vãn này không lớn, liếc mắt một cái có thể nhìn thấy hết bốn bức tường, ở giữa có một hàng song sắt, đem hai bên ngăn cách, đằng sau song sắt chỉ có một cái ghế, trên ghế có một người ngồi. Người nọ đầu cúi rất thấp, không thấy rõ mặt của hẳn, gầy trơ cả xương, toàn thân là một bộ quần áo thể thao màu lam cũ nát, chỗ đầu gối đã bị mài đến mức trắng bệch, giày rách mất một chiếc, hai tay hẳn đeo còng số 8, chỗ cổ tay vẫn còn ẩn hiện vết máu, xem ra đã từng gây dạn kịch liệt.

Tô Trí Nhực nhú nhú mày, chán ghét đi lên trước gõ vào hàng song sắt, hướng người nọ quát: “Này, ngẩng mặt lên.”

Thiên Thâm nhìn thấy người nọ từ từ ngẩng đầu, ánh mắt khẽ nhích dường như không chịu nổi ánh sáng của đèn huỳnh quang vội nheo lại, cả khuôn mặt vàng như sáp nến, bệnh hoạn khiến cho người khác ghê tởm. Qua một lát, cuối cùng hẳn cũng mở mắt ra, một đôi mắt mờ đục phủ kín tơ máu, khi nhìn qua phía Thiên Thâm, Thiên Thâm cảm thấy mình như bị một con giòi xấu xa dính lên người. Chính là tên khốn này, tám năm trước đứng bên cạnh cô, chứng kiến toàn bộ mọi chuyện.

“Ha ha ha ha...” Vừa nhìn thấy Thiên Thâm, ánh mắt của hẳn không tiếp tục chuyển động nữa, bỗng nhiên cúi đầu nở nụ cười, hẳn cười, rất cả cơ trên khuôn mặt đều nhăn nhó lại cùng một chỗ, như một tảng da chết.

“Khốn kiếp, mày cười cái rắm, nếu còn dám cười nữa bố mày quát chết mày.” Thiên Thâm vẫn chưa có phản ứng, Tô Trí Nhực đã muốn bùng nổ.

Người nọ căn bản để ngoài tai những lời Tô Trí Nhực nói, cứ thế nói: “Đây không phải... Lương đại tiểu thư sao, ha ha, đã lâu không gặp, hình dáng của cô thật đúng là càng ngày càng trở nên hút hồn...”

Giọng nói của hẳn khác nhiều so với trong điện thoại, nhưng cái loại cảm giác trắng già ghê tởm này không thay đổi, dạ dày Thiên Thâm cuộn cuộn lên, từng đợt ghê tởm, nhưng cô vẫn như trước mặt trầm xuống không chút thay đổi nhìn hẳn. Tân Từ đứng bên nghe thấy những lời người nọ vừa phun ra, người không dễ dàng tức giận như anh cũng cảm thấy có một luồng khí nóng đang nhanh chóng lan rộng đến đây thân kinh bình tĩnh của anh.

Trần Kiệt liềm môi rất đáng khinh bỉ, cười nói: “Thế nào? Có hài lòng với bức ảnh đó không?”

“Mấy thứ đồ già đó, có cái gì đáng xem?” Thiên Thâm hết sức không chế tâm tình của mình, lạnh giọng nói.

“Ha ha ha.” Trần Kiệt lại điên cuồng cười, trong không gian không lớn vọng lại tiếng nói biến thái của hẳn: “Tôi vẫn còn nhớ rõ khi đó về mặt của cô lúc đang ở dưới thân đại ca, loại cảm giác này thật làm cho người ta sôi trào nhiệt huyết...”

“Mấy cam miệng lại!” Tô Trí Nhực xuất ra ánh mắt giết người nhìn Trần Kiệt chằm chằm, nhe răng trợn mắt rống lên.

Sắc mặt Thiên Thâm trắng bệch tái nhợt, thân hình khẽ lung lay, nhưng cô cố tự bình tĩnh nhìn Trần Kiệt, nặn ra một nụ cười thoáng hiện: “Tao tưởng là mày đã sớm tiêu rồi, không ngờ mày vẫn còn sống trên cõi đời này, nếu như mày còn sống nên biết điều quý trọng tiện mạng của mình cho tốt, vậy mà lại tự đi tìm đường chết.”

“Tự tìm đường chết?” Ánh mắt Trần Kiệt hung ác, bật cười, vài sợi tóc bóng loáng lơ phơ rũ xuống: “Tao mạng lớn, không có bị cha của mày dòn vào chỗ chết, nhưng mấy năm nay tao ham sống sợ chết, vẫn không dám lộ diện, những này kia trôi qua mà mày gọi là sống sao! Còn mày thì là cái thá gì, chúng tao chơi mày thì sao nào? Trên đời có câu lý lẽ thuộc về tay kẻ mạnh, mày tự cho rằng mình rất tuyệt vời, rất thanh cao? A, nếu như không phải mày có một lão già như vậy chống lưng, mày còn không phải cũng bị chúng tao lấy ra để mua vui đến chết sao, mày có thể trở thành đại luật sư giống như bây giờ sao? Có điều, cho dù hiện tại, cả đời này mày cũng đừng mong có thể coi được chiếc mũ bị người khác chụp vào này!” Trần Kiệt bỗng nhiên lại nhìn về phía Tân Từ, cười nhạo nói: “Một kẻ bị đánh, một kẻ bị chơi, chúng mày trở thành một đôi vợ chồng coi thật xứng đôi.”

“Mấy can đảm dám nói ra những lời như vậy, xem ra kẻ chống lưng cho mày cũng không nhỏ.” Ánh mắt Tân Từ sau thấu kính giống như phủ một lớp băng mỏng, anh không hề tức giận ngược lại còn cười, cười rất chân thành, nhưng giọng nói rất lạnh lùng, đâm thẳng vào xương tủy.

Thiên Thâm nhanh chóng quay đầu lại, Tân Từ lặng lẽ mỉm cười một cái để cô yên lòng.

Trần Kiệt ngạc nhiên, sắc mặt vàng như nền lập tức khô héo như gỗ mục, nhưng chốc lát sau vừa cười vừa nói: “Cái rắm ấy, tao chỉ muốn cá chết lười rách, thế nào?”

“Mày chỉ vì tiền sao, xem ra người kia cho mày không ít hơn 500 vạn?” Tân Từ đi đến trước mặt hẳn, ánh mắt sắc bén, vẫn tươi cười như cũ: “Chúng ta làm một cuộc giao dịch, thế nào?”

“Giao dịch?” Trần Kiệt bị hành động bất ngờ của Tân Từ khiến cho vô cùng kinh ngạc, hẳn chợt phát hiện ra người đàn ông trước mắt không hề yếu đuối

giống như bề ngoài của anh ta.

Khuôn mặt trắng xanh của Tân Từ vẫn bình tĩnh như nước, lời nói ra cũng rất cẩn thận: “Có thể mày cảm thấy hấn có thể bảo vệ mày, nhưng, tao có thể cam đoan với mày, tao nhất định sẽ khiến mày sống không bằng chết. Cho dù tao không làm được, Nghê tiên sinh đương nhiên cũng sẽ không bỏ qua cho mày. Mày có thể tìm đường sống trong chỗ chết một lần, có bản lĩnh lặp lại lần thứ hai, vậy có chắc chắn thêm lần thứ ba? Lại nói, mày khẳng định mày sẽ không bị người kia giết người diệt khẩu sao?”

Trần Kiệt không tự giác thu hồi khuôn mặt tươi cười, đôi mắt cá chết vẫn hung hăng trợn lên nhìn Tân Từ, lại nhìn Thiên Thâm nói: “Đại luật sư, cô có bản lĩnh thật sự, giết người cũng có thể không phạm pháp hay sao?”

“Tao nhờ vào, nói pháp luật với mày cái rắm, loại người như mày nên một giây đập chết đi! Nếu không phải tao bắt mày sớm trước một bước, hiện tại mày đã trên đường xuống hoàng tuyền rồi, con mẹ nhà mày vẫn còn dám ở nơi này nói luật với bố mày sao!” Tiểu Quai nổi giận, mắt lộ hung quang.

Tân Từ đưa tay ra hiệu ý bảo anh ta đợi một chút, nhìn Trần Kiệt cong khoé miệng lên, lãnh lũng nói: “Cho dù cô ấy có nói luật, chúng tao cũng không nghe, chính mày khi làm việc nên nhận rõ trước hậu quả sẽ như vậy. Thế nào, mày nên cân nhắc một chút rồi cuộc nên đứng về phe ai. Có điều tao có thể nói cho mày biết, nếu mày lựa chọn chúng tao, tao có thể cho mày một con đường sống.”

Tô Trí Nhục tức giận nói: “Này, cậu điên rồi sao, hấn đã làm những gì với Thiên Thâm, rất vất vả tôi mới bắt được người này, làm sao có thể tha cho hấn được!”

“Tiểu Quai, nghe lời Tân Từ đi.” Thiên Thâm từ đầu đến cuối vẫn im lặng đột nhiên mở miệng, Tô Trí Nhục trợn mắt há hốc mồm, đã nhìn thấy vẻ mặt kiên quyết của Thiên Thâm: “Bọ ngựa bắt ve, chim sẽ đứng đằng sau. Trần Kiệt, chính mày hãy tự lo liệu đi.”

Nói xong, Thiên Thâm không chút do dự xoay người đi ra khỏi không gian làm cô thấy ngạt thở này.

Dựa vào bức tường bên ngoài, Thiên Thâm ôm chặt cánh tay, mồ hôi lạnh sao lưng từng giọt tuôn ra, ghê tởm tận đáy lòng, ghê tởm quá khứ của cô, ghê tởm kẻ kia, ghê tởm nhân tính không sạch sẽ trong thế giới này. Cô chỉ muốn thật yên bình sống bên người cô yêu thương, chỉ như vậy mà thôi.

Một lát sau, cửa lại mở ra, Tân Từ từ bên trong đi tới.

Mặt Thiên Thâm tái nhợt nghiêm túc nhìn anh, Tân Từ đưa cho cô một tờ giấy.

Thiên Thâm cúi đầu nhìn lại, trên đó có viết một cái tên, mi mắt cô khẽ chớp động, nhưng, cô cũng không quá ngạc nhiên.

Cô đem tờ giấy kia nắm lại, một môi gật gật đầu: “Em biết rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Thử Hối Đãng Cay Nông Sân Thế Nào* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 61

Thiên Thâm đứng ở trước cổng sở cảnh sát đợi Tân Từ đi lấy xe, Tiểu Quai đứng bên cạnh giúp cô che ô, liên tục nghiêng đầu nhìn cô, bĩu môi, nói: “Cho dù là anh ta, thì sao, bố mày cũng không tin bà ngoại sẽ để mặc anh ta làm bậy.”

Thiên Thâm không đáp lời, cúi đầu nhìn mũi chân của mình.

Tô Trí Nhục dùng lực vỗ vỗ lên vai Thiên Thâm, Thiên Thâm hơi rút lại, quay đầu nhử mày nhìn anh, anh ta nhếch miệng nở nụ cười, lộ ra một hàm răng trắng bóc: “Anh sẽ cố gắng giúp em, đừng cau mày sẽ mau già đó, có khó khăn gì, anh cũng sẽ bảo vệ em, anh cả cũng khó có thể lấy thúng úp voi được? Chưa kể đến bà ngoại, cậu hai và cả mẹ anh ở đó cũng có thể trị anh ta được.” Thiên Thâm cup mắt xuống vẫn không nói chuyện, Tô Trí Nhục quơ quơ nắm đấm trong không khí, nói: “Anh ta dám làm như thế, chúng ta cũng không cần phải khách khí với anh, chẳng qua bị vạch mặt, con mẹ nó chứ anh thật đúng là không thể nhìn ra anh ta lại là loại người không có nhân tính như vậy, một cho anh phải nhiều năm như vậy gọi anh ta là anh cả...”

“Đừng nói vậy.” Thiên Thâm đột nhiên ngắt lời Tô Trí Nhục, sắc mặt khó coi: “Tiểu Quai, chuyện này anh không cần nhúng tay vào, tự em sẽ lo liệu mọi chuyện.”

Tô Trí Nhục vẻ mặt căm giận, hơi chút hung ác: “Thiên Thâm, anh cho em biết, việc này không có gì đáng sợ, di chúc của bà ngoại để lại cho em, em nên kiên trì đến cùng, được bao nhiêu tài sản tất cả đều phải giữ chặt trong tay, đừng chia cho anh ta bất cứ một xu nào.”

Lúc này, Tân Từ lái xe đến trước mặt bọn họ, Thiên Thâm nhìn Tô Trí Nhục phất phất tay, ánh mắt u ám: “Đề em tự suy nghĩ đi, hiện tại trong đầu em có chút rối loạn. Có chuyện gì, anh cứ gọi điện thoại cho em, em sẽ bắt máy.”

Sau khi lên xe, Tân Từ không hề nói tới một chữ nào chuyện vừa rồi, anh biết Thiên Thâm đang suy nghĩ, nhưng thái độ im lặng của Thiên Thâm lần này càng làm anh đau lòng, nếu vừa rồi cô ấy tức giận, e rằng cảm xúc bùng nổ khó có thể khống chế, bây giờ so với lúc ấy có lẽ vẫn còn tốt hơn.

Thiên Thâm dựa vào cửa sổ lấy điện thoại di động ra, hít một hơi khỏi động nút nguồn máy, đã nhiều ngày nay, hôm nay mới là lần đầu Thiên Thâm bật máy, lúc màn hình sáng lên, lòng bàn tay của cô khẽ run lên. Thiên Thâm nhìn chăm chăm hình ảnh hoa mỹ khởi động máy, nhưng trong đầu vẫn hiện lên ba chữ xấu xí trên tờ giấy kia. Cô không hề ngạc nhiên chút nào, hoặc là nói, cô đã không còn cái cảm giác ngạc nhiên, trong lòng bị nhấn chìm trong đau thương và thất vọng, ngay cả tức giận oán hận đều trở nên nhỏ bé. Lẽ ra cô phải không chút do dự xông tới trước mặt Tăng Quân Nặc, tặng cho hắn một cái tát thật kêu, vạch trần cái bộ mặt người dạ thú của anh ta, sau đó vô cùng tàn nhẫn tuyệt tình cười chỉ vào mũi nói cho anh ta biết, muốn tài sản, chờ kiếp sau đi.

Nhưng, nghĩ đi nghĩ lại cô vẫn cảm thấy đau buồn khó hiểu, nhà họ Tăng giàu có, chẳng lẽ nhà giàu có liền không thể nói đến tình thân nữa hay sao? Khi lợi ích của bản thân bị uy hiếp, càng trở lên lạnh lùng vô tình, không để ý đến sống chết của người khác? Tuy rằng anh em bọn họ từ nhỏ quan hệ không quá thân thiết, nhưng cũng khá hoà thuận, cho dù cô rời nhà đã nhiều năm, nhưng tầng quan hệ lạnh nhạt bên trong vẫn có thể giữ được vẻ bình thân bên ngoài. Anh cả mặc dù không thân cận như cô và Tiểu Quai, nhưng như vậy cũng coi như là khá lắm rồi, tính tình cô không tốt lắm anh ấy cũng luôn nhường nhịn cô, ở bên ngoài trước mặt bà ngoại, trong đám con cháu anh ấy cũng khá nhất.

Thiên Thâm tự nhận là mình không thể thay thế được vị trí của anh ấy, vấn đề thừa kế ngay từ đầu cô chưa bao giờ nghĩ tới, cũng không cần, trong khái niệm của cô nhiều hay ít tiền cũng không cần quá rõ ràng như vậy, bởi vì, cô đã sớm hiểu được, đời người không thể chỉ vì có tiền mà có được hạnh phúc vui vẻ. Nhiều tiền hơn nữa cũng không thể đổi lại những thứ cô đã đánh mất, cô muốn đem mình ẩn giấu ở trong đám đông, trải qua cuộc sống bình thường, nhưng đâu thể như vậy, vẫn phải sống ở nơi đầu song ngọn gió.

Di động liên tục rung lên không ngừng, tin nhắn liên tục không ngừng được gửi đến. Thiên Thâm cầm lên nhìn tên người gửi thư một chút, Tiểu Bạch, Cảnh Nhiên, dường như bọn họ ném bom hòm tin của cô, chị Vịnh Ngâm và Gia Ny, Mạc Thiên cũng gửi tới nấy tin, thậm chí còn có Tăng Quân Nặc? Thiên Thâm ngạc nhiên, nhưng không đợi cô nghĩ tiếp, cô lại nhìn thấy một cái tin nhắn, không có đề tên họ trong danh bạ, nhưng cô lại nhận ra đây số lạ kia. Nội dung tin nhắn kia rất đơn giản, giữa những hàng chữ thậm chí còn mang theo vẻ đồng cảm, có điều, giờ phút này, bỗng nhiên chỉ vì vài chữ ngắn ngủi này mà Thiên Thâm có cảm giác xúc động muốn khóc.

“Con gái, yên tâm đợi ở nhà.”

Cảm thấy Thiên Thâm có điều gì đó khác thường, Tân Từ quay đầu lại đã nhìn thấy cô bịt chặt miệng vẻ mặt đau buồn, cảm thấy bối rối, cuống quýt dừng xe lại, kéo tay cô vội hỏi: “Làm sao vậy?”

Chớp mũi Thiên Thâm ửng đỏ, nhưng không hề khóc, ánh mắt vẫn lạnh lẽo, cô nhìn thấy anh sùng sốt một lúc, đôi mắt giống như tích nước đã lâu, cô bỗng nhiên vô cùng kích động: “Em không hiểu, vì sao anh ấy phải đối xử với em như vậy, cho dù thế nào em cũng là em gái của anh ta! Vì gia sản anh ta có thể làm ra những chuyện tổn thương em như vậy sao, em cơ bản không cần mấy thứ tài sản đó, anh ta lại coi tiền quan trọng hơn tất cả mọi thứ, em không như vậy, anh ta có thể nói thẳng với em, em sẽ buông toàn bộ quyền thừa kế xuống! Em đã sớm rời khỏi ngôi nhà kia, làm như vậy không phải đã nói cho bọn họ biết em không muốn gia sản, em chỉ muốn tự do, nhưng tại sao anh ta lại dùng loại thủ đoạn thấp hèn này khiến cho ban giám đốc muốn loại bỏ em. Anh xem” Cô lại lấy điện thoại ném tới trước mặt Tân Từ, chỉ vào màn hình nói: “Anh ta vẫn gửi tin nhắn đến dỗ dành em, như vậy là sao, coi em là con ngốc sao?”

Bỗng nhiên cô lên cơn ho sặc sụa không thể đem những lời muốn nói nói ra hết, trong đôi mắt có cảm giác vô cùng đau thương, chưa từng bị phản bội như thế, lại còn do chính người nhà mình gây nên, chuyện này làm sao cô chịu nổi.

Tân Từ không đành lòng, ôm chặt lấy vai cô khẽ hôn lên trán của cô, một lúc lâu, anh mới do dự nói ra vấn đề vừa rồi liên tục suy nghĩ: “Thiên Thiên, có vài chỗ chúng ta suy nghĩ chưa cần thận.”

“Cái gì?”

“Lần trước khi tôi tới nhà gặp anh cả của em tuy rằng cảm thấy anh ta là người lòng dạ rất sâu, cũng rất ngạo mạn, nhưng, anh cảm giác anh ta không phải loại người... sẽ làm như vậy...”

Thiên Thâm bỗng dung đẩy anh ta, tránh tay của anh, ánh mắt lợi hại: “Anh nói như vậy là có ý gì?”

“Thiên Thiên, em nghe tôi nói cho hết đã.” Tân Từ vội vàng kéo cô lại. “Em cẩn thận nghĩ lại xem, địa vị của Tăng Quân Nặc ở Tăng gia đã thực sự vững chắc, có lẽ chuyện này thật sự sẽ khiến em mất đi tư cách thừa kế, nhưng em không biết làm như vậy quá mạo hiểm sao? Tạm thời không nói đến khi bà ngoại em biết sẽ như thế nào, chỉ cần nói cha em ở đó chắc chắn sẽ không bỏ qua cho người làm tổn thương em, hơn nữa nếu để ban giám đốc biết người đứng đằng sau chính là anh ta, với anh ta mà nói cũng không có lợi, loại thủ đoạn mờ ám này cho dù có thể khiến cho anh ta lên cao, nhưng chung quy lại cũng sẽ để lại chứng cứ.”

Trong mắt Thiên Thâm dần dần lộ vẻ mê mang, cô buồn bực ần ần huyết thái dương, nói: “Ý anh muốn nói, không phải anh ta làm sao?”

Tân Từ bình tĩnh phân tích nói: “Anh cũng không chắc chắn, nhưng, anh cảm thấy vấn đề không chỉ đơn giản như vậy. Vừa rồi khi chúng ta ép hỏi Trần Kiệt, mới đầu hắn vô cùng kháng cự, sống chết cũng không chịu nói, nhưng đến cuối cùng hắn ta vẫn nói cho tôi biết, nhưng cả quá trình này anh cảm thấy quá thuận lợi, thật giống như hắn ta biết trước rằng chúng ta sẽ ép hỏi hắn kẻ chủ mưu đứng phía sau là ai.”

Trải qua lần tự thuật này của Tân Từ, Thiên Thâm cố quyết tâm suy nghĩ thật kỹ, dường như cũng thấy có chỗ không hợp lý. Câu năm của cô gần đây thân thể không tốt, cậu hai không hề có ý nghĩ muốn buôn bán, di cả sau khi lập gia đình không hề đề ý tới việc đối ngoại, kỳ thật Tăng Quân Nặc gần như đã nắm giữ phần lớn thực quyền của Tăng gia, Bà ngoại mặc dù không có trông chờ ở người cháu đích tôn của mình quá nhiều, nhưng đối với anh ta

cũng cảm thấy khá yên tâm, anh ta làm như vậy chẳng may bị bại lộ, quả thật giống như tự tát vào mặt mình, không chiếm được nửa phần ưu thế.

Nghĩ đến đây, Thiên Thâm lập tức xem lại cái tin nhắn kia của anh ta: “Mọi chuyện vẫn đang xử lý, không cần quá lo lắng, tình hình bà ngoại nhập viện đã ổn định.” Đây là cách che mắt sao, đem mình phân rõ giới hạn với chuyện này?

Nhưng mà công việc thường ngày Tăng Quân Nặc cũng rất đề ý, làm chuyện gì cũng rất chắc chắn, tâm tư lại kín đáo, thận trọng, mà nay lại dễ dàng bị bọn họ phát hiện anh ta đang thao túng chuyện này, dường như quả thật không phù hợp với tính cách của anh ta.

Một thời gian dài trôi qua, cuối cùng Thiên Thâm cũng từ trong khổ nghĩ thoát ra từ từ nhắm hai mắt dựa lưng vào ghế, giống như vừa trải qua một cuộc đại chiến mệt mỏi không chịu nổi, cô cảm thấy mình bị hãm thật sâu, nhưng tất cả vẫn như một đám sương mù.

“Thiên Thiên?” Tân Từ lo lắng gọi cô một tiếng, sắc mặt của cô thoát nhìn vô cùng tái nhợt, trên trán chẳng biết từ lúc nào đã phủ kín một tầng mồ hôi.

“Em không sao.” Thiên Thâm không mở mắt ra, thấp giọng nói: “Vừa rồi em hơi nóng này, anh không nên để ở trong lòng.”

“Không sao đâu.” Anh làm sao lại đi đề ý mấy chuyện nhỏ nhặt này, Tân Từ trầm ngâm một chút, nói: “Em tính xem nên làm như thế nào?”

Đôi mi thanh tú của Thiên Thâm giống như bết tắc, ra sức nhũn lại: “Để em nghĩ thêm một lát.”

Tân Từ khẽ vuốt mái tóc dài của cô, dịu dàng nói: “Không nên vội vàng, rồi cũng sẽ biết người kia là ai thôi.”

“Nhưng mà...”

Lời còn chưa dứt, chuông điện thoại di động tại không gian nhỏ hẹp này vang lên vô cùng bén nhọn, Thiên Thâm ngạc nhiên một lúc, màn hình chớp tắt, tên Tiểu Bạch không ngừng hiện lên, tới đi rồi lại hiện lên.

“Alo?”

“Thiên Thâm!” Đầu dây bên kia Tiểu Bạch hoảng sợ tuôn ra một giọng nói vô cùng xuyên thấu.

Thiên Thâm bị dọa sợ thiếu chút nữa không cầm nổi di động: “Tôi đây.”

Đầu dây bên kia bỗng nhiên lại không có tiếng nói, một lúc lâu, Nghe Uyên mới mở miệng lần nữa, giọng nói run run: “Em đang ở đâu? Rốt cuộc em đang ở nơi nào?”

Thiên Thâm khẽ quay đầu qua nhìn Tân Từ, Tân Từ thản nhiên nhìn cô, ánh mắt bình thản.

Thiên Thâm thu hồi tầm mắt, áp điện thoại nói: “Tôi rất khỏe, tôi đang ở cùng với Tân Từ.”

“Tôi hỏi hiện tại em đang ở nơi nào, tôi tới tìm em.” Giọng điệu Nghe Uyên vô cùng kiên quyết.

Thiên Thâm lại nhìn Tân Từ, Tân Từ khẽ xoa đầu cô, cười dùng khẩu hình như muốn nói: Không sao, nói cho cậu ta biết đi.

“Vậy cậu đến trung tâm vườn hoa chợ Kim Thần đi.”

Vừa dứt lời, đối phương lập tức *Ráp* cúp điện thoại, Thiên Thâm nhìn di động ngẩn người, Tân Từ khởi động xe, quay về nhìn cô nói: “Quay về thôi, phỏng chừng cậu ta sẽ đưa xe tới đó tìm em.”

Thiên Thâm dường như thật sự mệt muốn chết, sau khi xe lăn bánh cô liền ngồi vật xuống ghế, nghiêng nghiêng thân mình cuộn tròn ngủ. Tân Từ muốn hỏi xem cô có cảm thấy thoải mái hay không, nhưng lại không đành lòng quấy rầy giấc ngủ của cô. Xe đi một lúc lâu nữa mới tới đoạn đường gần trung tâm chợ Kim Thần rẽ vào khu nhà ở cao cấp, Tân Từ dừng xe xong xuôi ở tầng hầm gara, đang nghĩ xem có nên đánh thức Thiên Thâm hay không, Thiên Thâm đã ngồi dậy, nhưng hai má ửng đỏ, môi cũng hồng lên một cách mất tự nhiên.

Tân Từ thấy thế lập tức sờ trán của cô, hơi nóng, tiếp tục cầm tay của cô lại rất lạnh, hoảng sợ nói: “Em bị sốt sao?”

Thiên Thâm dùng mu bàn tay của mình sờ lên trán thử nhiệt độ, không có cảm giác gì: “Không biết nữa, chỉ thấy hơi mệt, vầng đầu.”

“Vậy mau lên nhà nghỉ ngơi một chút, hôm nay em cũng chưa ăn gì rồi.”

“Uhm.”

Bọn họ còn chưa đi đến cửa nhà, liền có một người vọt lên trước mặt, một trận gió đập vào mặt, Thiên Thâm thấy mắt hoa lên, còn chưa kịp phản ứng gì đã bị người đó dùng lực ôm vào trong ngực, vừa ngửi thấy mùi nước hoa Cổ Long Thiên Thâm liền biết ngay là ai.

Trong đầu đang choáng váng, sau một lúc lâu tinh thần mới hồi phục lại, Thiên Thâm vận vẹo cơ thể muốn thoát ra nhưng người nọ căn bản ôm quá chặt không thể nhúc nhích, bà vai cũng bắt đầu thấy đau.

“Tiểu Bạch...”

Nghê Uyên dường như căn bản không nghe thấy gì, cũng không thèm để ý tới Tân Từ, ôm Thiên Thâm mãi giống như vẫn hoảng sợ chưa ổn định lại, chỉ biết không ngừng thì thầm bên tai cô: “Em làm tôi sợ muốn chết, tôi mới đi Mỹ về liền xảy ra mấy chuyện này, nhưng mà đi tìm em hoài vẫn không thấy, Thiên Thâm tôi sợ em xảy ra chuyện bất trắc.”

Giấy dựa vô ích, cũng không còn sức để giấy dựa, Thiên Thâm đành phải bắt đắc dĩ dựa vào cậu ta: “Tôi có thể xảy ra chuyện gì bất trắc, Tân Từ luôn ở bên tôi, tôi không sao đâu.”

Thân thể Nghê Uyên bỗng nhiên cứng ngắc lại, một lát sau từ từ buông ra, nhưng mà hai tay vẫn còn nắm chặt bả vai Thiên Thâm không chịu thả ra, anh ta cũng không nhìn Tân Từ, cứ như vậy ngơ ngác nhìn Thiên Thâm, giống như nếu không nhìn Thiên Thâm chăm chăm như vậy cô ấy sẽ đột nhiên biến mất.

Thiên Thâm vốn định trách mắng cậu ta vài câu, nhưng vừa nhìn thấy vẻ mặt tiêu tụy, đầu tóc rối bời của cậu ta, bọng mắt sưng húp, Tiểu Bạch này khẳng định không tìm thấy cô nên lo lắng gần chết, vì thế dù tức giận hành động vừa rồi của cậu ta thế nào hiện tại cũng không muốn nói nữa, Có điều... Thiên Thâm nhanh chóng đưa mắt nhìn sang bên cạnh, may quá, sắc mặt Tân Từ vẫn bình thường, nhìn thấy cô quay lại anh còn khẽ cười.

“Cha nói đã bắt được tên kia rồi, nhưng không để cho tôi đi, em biết không?” Nghê Uyên lắc lắc, khẽ gọi Thiên Thâm đem lực chú ý của cô quay trở lại.

Tâm Thiên Thâm nghĩ, cậu kích động như vậy, nếu đi còn không lập tức chém chết tên kia hay sao, cô gật đầu nói: “Biết rồi, có điều, có chút vấn đề không đơn giản như bên ngoài.”

Khuôn mặt tuần tú của Nghê Uyên nhăn tít lại, sắc mặt không tốt hỏi: “Còn có vấn đề gì? Bắt được hẳn phải đánh chết bắt khai ra nha.”

“Tôi nói vấn đề không đơn giản như vậy...”

Bỗng nhiên, Thiên Thâm ngừng lại, Nghê Uyên theo tầm mắt của cô quay đầu nhìn thấy trước thang máy có ba người mặc đồ cảnh sát đi về phía bọn họ.

Thiên Thâm nghi hoặc, cô mới từ trong cục cảnh sát đi ra, hay là lại xảy ra chuyện gì?

Nhưng, ba người kia không đi về phía cô, ba gã cảnh sát dừng lại trước mặt Tân Từ, người đi đầu vẻ mặt nghiêm túc lấy ra một tờ giấy triệu tập, sau đó nhìn Tân Từ nói: “Xin hỏi đây là Tân Từ tiên sinh phải không?”

Tân Từ quét mắt nhìn tờ giấy triệu tập kia, bình tĩnh trả lời: “Là tôi.”

Người nọ tiếp tục nói như cái máy: “Chúng tôi nghỉ ngơi công ty của anh có hành động rửa tiền mờ ám, xin mời anh theo chúng tôi trở về hỗ trợ điều tra.”

Bạn đang đọc truyện *Thử Hỏi Đấng Cay Nồng Sâu Thế Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 62

Thiên Thâm sững sờ ngay tại chỗ, cô có nghe lầm hay không, anh cảnh sát kia vừa mới nói gì? Tân Từ rửa tiền?

Tân Từ bình tĩnh tự nhiên nhìn ba người kia gật gật đầu, nói: “Được.”

“Chờ một chút!”

Thiên Thâm đẩy Nghê Uyên ra, bước nhanh đi đến trước Tân Từ chắn giữa hai nhóm người, giương mắt nhìn cảnh sát cầm đầu chăm chăm, nói: “Tôi là luật sư của anh ấy, xin cho phép đương sự của tôi thay quần áo rồi sẽ tiếp tục đi với mấy người.”

Vị cảnh sát kia có chút nghi ngờ nhìn Thiên Thâm, Thiên Thâm đón ánh mắt của anh ta bình tĩnh nói: “Có cần tôi phải đưa ra giấy tờ chứng minh không?”

Ba gã cảnh sát trao đổi ánh mắt một chút, cuối cùng người cầm đầu kia lại nhìn áo khoác ẩm ướt trên người Tân Từ, gật đầu, nói: “Được rồi, mời nhanh cho.”

Thiên Thâm dẫn Tân Từ nhanh chóng vào nhà, theo sau còn có ba cảnh sát và Nghê Uyên. Thấy ba người kia muốn vào nhà, Thiên Thâm lập tức quay đầu lại không hề khách khí nói: “Mời đợi ở bên ngoài, nếu không xin hãy thay giày rồi hãy đi vào.”

Ba gã cảnh sát hơi bất ngờ, sau đó một người bắt đầu đổi sang dép lê, còn hai người đợi ở ngoài cửa, Nghê Uyên vào phòng, nhìn thấy Thiên Thâm cùng Tân Từ muốn nói gì đó lại thôi, Thiên Thâm thì không hề nhìn bọn họ, kéo Tân Từ đi vào phòng ngủ, chỉ còn để lại ba người đứng ở bên ngoài.

Bước qua cửa, Tân Từ còn chưa kịp xoay người, Thiên Thâm lập tức giảm thấp giọng xuống, trên mặt hoàn toàn kinh ngạc, khẩn trương kêu lên: “Đây là chuyện gì vậy?”

Tân Từ đi tới muốn giữ chặt lấy tay Thiên Thâm, Thiên Thâm lại lui về phía sau một bước, cô rất lo lắng, vô cùng lo lắng, mọi chuyện tới quá nhanh, quá đột ngột, giông bão bất chợt xuất hiện hoàn toàn không cho cô kịp có thời gian để suy nghĩ, chuyện của cô vẫn chưa có tin tức gì, bên này Tân Từ đã xảy ra chuyện, biến cố bất thành linh xảy đến, Lương Thiên Thâm cô có làm bằng sắt cũng sẽ không chịu nổi.

Tay Tân Từ dừng lại giữa không trung nhưng không buông xuống, hai tròng mắt như một dòng suối mắt nhìn cô, không biết tại sao, nhìn vào trong đó tâm lý hoảng loạn của cô từ từ bình phục. Thiên Thâm đến gần anh, vươn tay nắm lấy lòng bàn tay anh, lòng bàn tay anh ấy ấm áp khô ráo, cũng như con người của anh gặp biến cố không hề sợ hãi, đối mặt với chuyện gì cũng đều bình tĩnh thản nhiên.

Tân Từ nở nụ cười, ý cười trên mặt anh giống như ánh mặt trời ban trưa, anh nói: “Thiên Thâm, em có tin anh không?”

Thiên Thâm không hề do dự gật đầu.

Nụ cười của anh càng ôn hoà, tiếng nói trước sau như một dịu dàng sạch sẽ: “Tôi không sao đâu, để tôi đi cùng bọn họ về điều tra là được, em không cần phải đi với tôi, tôi hi vọng em có thể đi tìm Mạc Thiên giúp tôi.”

“Không được.” Thiên Thâm không hề nghĩ ngợi liền lập tức từ chối: “Em đi với anh.”

“Đừng vội vàng, chỉ là hỗ trợ điều tra, bọn họ cũng không ăn thịt anh đâu.” Tân Từ vỗ vỗ vào tay Thiên Thâm, muốn cô yên lòng nói: “Mạc Thiên có lẽ sẽ biết được chuyện gì đó, em đi tìm cậu ấy hỏi một chút đi. Nhưng ngàn vạn lần phải chú ý đến sức khoẻ của mình, không cần cố sức chống đỡ. Còn nữa, chuyện kia của chính em cũng không thể coi thường.”

“Đã là lúc nào rồi, anh còn lo lắng cho em. Anh có biết đi vào sở cảnh sát nguy hiểm biết bao nhiêu không? Tội rửa tiền, tội này có thể lớn có thể nhỏ, em... Tốt xấu gì em cũng là một luật sư, em biết bọn họ nói là điều tra, có thể sẽ không dễ dàng bỏ qua cho anh. Không được, em nhất định phải đi cùng...”

Thiên Thâm còn chưa kịp nói xong, ngoài cửa liền truyền đến tiếng đập cửa dồn dập, tiếp theo tiếng nói của vị cảnh sát cầm đầu kia vang lên: “Bên trong nhanh lên một chút.”

“Xin đợi thêm một lát.” Tân Từ quay về phía đó nói. Anh cúi đầu nghiêm túc nói với Thiên Thâm: “Mặc kệ như thế nào, trước tiên em hãy đi tìm Mạc Thiên bàn bạc một chút, không nên tự mình kích động làm việc.”

Thiên Thâm còn muốn nói thêm gì đó, Tân Từ lắc đầu, tiếp đó cúi người xuống hôn lên hai má của cô, sau đó nhanh chóng thay một bộ quần áo sạch sẽ, mở cửa đi ra ngoài.

Anh đi đến trước mặt vị cảnh sát kia, sắc mặt bình ổn nói: “Có thể đi được rồi.”

Khi anh đi qua chỗ Nghê Uyên tạm dừng một chút, không nhìn cậu ta, chỉ nhẹ giọng nói một câu: “Giúp tôi chăm sóc Thiên Thâm.”

Nghê Uyên mặt không hề thay đổi nhìn anh một lúc, dòi tầm mắt, nói: “Tôi đương nhiên sẽ chăm sóc cô ấy.”

Thiên Thâm đi theo tới tận dưới lầu, nhìn thấy anh bị dẫn vào trong xe cảnh sát, nếu không có Nghê Uyên lôi kéo cô, cô còn muốn hung hăng chạy vào trong mưa.

“Công ty Tân Từ... Hình như có chút vấn đề.” Không biết là nói cho Thiên Thâm hay là nói cho mình nghe, Nghê Uyên nhỏ giọng thì thầm một câu.

Thiên Thâm lập tức giống như mèo bị giật phải đuôi, lông mao toàn thân đều dựng lên, nhe nanh trợn mắt nhìn Nghê Uyên: “Tân Từ không phải là loại người như vậy, hơn nữa trước khi định tội, anh ấy vẫn trong sạch!”

Nghê Uyên vội vàng xua tay, tiến đến trước mặt Thiên Thâm cẩn thận nói: “Tôi chỉ nghe trong giới xây dựng đồn thổi, em không thích tôi sẽ không nói nữa, không nói nữa.”

Đôi mắt hạnh của Thiên Thâm nhú lại, chỉ vào mặt cậu ta nói: “Tất cả chỉ là lời đồn, lời đồn có thể tin được sao?” Cảm xúc có chút kích động, mặt của Thiên Thâm vốn dĩ đã hơi hồng giờ càng đỏ lên quý dẻ, màu môi tái nhợt làm sắc mặt của cô trông càng thêm khủng bố.

Có điều, hiện tại cô không hề cảm thấy thân thể không khoẻ chút nào, chuyện Tân Từ chiếm lấy toàn bộ tâm tư của cô, ngay cả ai hãm hại cô, cô cũng chẳng quan tâm. Thiên Thâm vội vàng trở về phòng, thay bộ quần áo, cầm lấy túi xách lại muốn đi ra ngoài, Nghê Uyên bám sát lấy cô không rời nửa bước mở ô ra, ngoài miệng không ngừng hỏi: “Em muốn đi đâu?”

“Tôi muốn đến công ty của Tân Từ.”

“Tôi đưa em đi!”

Lòng nóng như lửa đốt, giống như ngàn cân treo sợi tóc, bên dưới là vực sâu vạn trượng, dung nham nóng chảy trào lên, phải chịu dày vò, thần kinh Thiên Thâm chưa bao giờ phải chịu đựng cảm giác bối rối dày vò này, giống như lúc cô chỉ biết đứng phía sau không có cách nào khác theo sát bên người Tân Từ. Cô buồn bực ngồi trong xe đóng cửa sổ lên, một lát lại mở cửa sổ ra, gió lùa vào mái tóc dài của cô, sợi tóc tung bay quần lên trên mặt

cô, nhưng vẫn không thể ngăn được lòng mảy của cô đang nhúu chặt.

“Đừng quá lo lắng, chỉ điều tra một chút thôi.”

Nghê Uyên nhiều lần muốn thay đổi lực chú ý của cô, nhưng đều không thành công. Thiển Thâm bây giờ không hề để vào tai chuyện linh tinh, trong đầu tất cả đều là chuyện của Tân Từ.

“Không phải bảo cậu đi hỗ trợ điều tra, cậu ở ngoài nói gì mà chẳng được!”

Lương Thiển Thâm bây giờ tức giận sắp bùng phát, Nghê Uyên ngoan ngoãn cầm miệng nếu không muốn chọc tức cô.

Vừa đến công ty, Thiển Thâm lao nhanh xuống xe cả ô cũng không bật lên liền nhảy vào trong mưa, Nghê Uyên ở phía sau gọi lại cũng không được, anh đồ xe lung tung, bật ô lên liền lao ra theo. Thiển Thâm chạy đến văn phòng Mạc Thiên, cửa chính vẫn mở, nhưng bên trong không một bóng người. Cô không hề dừng lại chạy thẳng đến văn phòng của Tân Từ, cô thư ký ngồi ở bên ngoài ngay người nhìn.

“Quản lý Mạc của các người đâu?” Thiển Thâm nhào đến há to miệng hỏi.

Cô tiểu thư kinh ngạc, đợi đến khi nhìn rõ ra người mới tới, vội vàng đứng dậy nói: “Đang ở trong phòng làm việc của chủ tịch ạ.”

Thiển Thâm không nói hai lời bước nhanh vào văn phòng của Tân Từ, quả nhiên, Mạc Thiên đang đứng ngồi không yên trên ghế sofa, Hạ Quý ở bên cạnh cũng nồn nóng đi qua đi lại.

“Mạc Thiên.”

Mạc Thiên lập tức quay đầu lại, vừa nhìn thấy Thiển Thâm lập tức kích động dường như trực tiếp đứng bật dậy từ ghế sofa phóng tới trước mặt cô, quần áo cậu ta không chỉnh tề, vẻ mặt âm đạm, trong mắt đã đầy tơ máu: “Hai người đã đi đâu vậy, hai ngày nay tôi không thể nào tìm được hai người, di động tắt máy, điện thoại trong nhà cũng không có người nghe! Tôi chạy đến biệt thự của hai người cũng không có ai ở nhà!”

Có một số việc rất khó giải thích, Thiển Thâm chỉ nói qua: “Chúng tôi ở nhà trọ của Tân Từ.”

Mạc Thiên cuồng quát hỏi: “Công ty đã xả ra chuyện, cục cảnh sát cho người đến tìm Tân Từ hai lần rồi, hiện tại cậu ta đang ở đâu?”

Thiển Thâm chán nản gật đầu, nói: “Tôi biết, anh ấy vừa mới bị người trong cục cảnh sát tới đưa về thẩm vấn. Mạc Thiên, rốt cuộc tại sao lại thế? Cảnh sát nói công ty có hoạt động rửa tiền, rốt cuộc các người làm gì mà để người khác điều tra vậy?”

Mạc Thiên vừa nghe nhất thời đỏ mặt, dậm chân nói: “Khoảng thời gian trước chúng tôi phát hiện có người đang âm thầm thu mua cổ phần của công ty chúng tôi, chúng tôi chỉ quan tâm tới chuyện này, nhưng đột nhiên trong viện kiểm sát nói tài khoản của chúng tôi có vấn đề, cục cảnh sát lập tức tham dự bắt đầu điều tra, sau đó liền từ vài tài khoản của công ty tra ra có một số khoản tiền có vấn đề.”

“Có người muốn thôn tính các người?” Thiển Thâm kinh ngạc nói: “Tại sao đến bây giờ Tân Từ vẫn không nói cho tôi biết?”

“Có lẽ cậu ta sợ cậu lo lắng...” Mạc Thiên bỗng nhiên thở dài một hơi, vẻ mặt bi thương: “Cũng không hiểu đã gặp phải chuyện xui xẻo gì, hơn nửa năm nay không sống nổi mấy ngày yên ổn, liên tiếp bị hủy hợp đồng, không thì cũng bị người hãm hại, còn bị quan tụng quần thân. Tân Từ duy trì bình tĩnh, nhưng những chuyện tai bay vạ gió từ trên trời cứ rơi xuống, cậu nói xem, chuyện này phải làm sao cho phải.” Nói xong, anh lại cúi đầu khó nén nỗi thở dài.

“Tiểu tử cậu cũng đừng thở dài nữa, tôi nghe thấy cũng phiền lòng!” Hạ Quý từ đầu tới giờ chưa hề hé răng đi tới đây Mạc Thiên: “Tôi mới đi Ma Cao có mấy hôm, công ty đã xảy ra nhiều chuyện lớn như vậy!”

“Mấy hôm, cậu bảo đó là mấy hôm sao? Công ty từ trên xuống dưới đều là tôi và Tân Từ khổ công chống đỡ, còn cậu thì đi ăn chơi đảng điểm?” Mạc Thiên bình thường hiền như đất lúc này cũng tức giận không khống chế được, tiếng nói càng lúc càng cao, nước miếng bay tứ tung, gân xanh nổi đầy trán.

Hạ Quý cũng không chịu yếu thế, tay lớn vung lên, tức giận nhìn Mạc Thiên: “Chuyện quan trọng như vậy cậu cũng không nói với tôi, tôi biết làm sao được?”

“Cậu...”

“Được rồi! Hai người các người cầm miệng cho tôi!”

Thiển Thâm nhìn không được, hô to một tiếng, cuối cùng khiến cho hai người đang hùng hùng hổ hổ muốn xông lên sống mái một phen trong nháy mắt im bật, đồng thời quay đầu nhìn về phía cô.

“Mấy người làm loạn như vậy có ích lợi gì?” Thiển Thâm tách hai người bọn họ ra, cô đã đang rất hỗn loạn, không ngờ hai người này so với cô còn hỗn loạn hơn: “Hai vị quản lý muốn đánh nhau máu chảy đầu rơi, sau đó để công ty đóng cửa, để cho người khác chế cười phải không?”

Mạc Thiên giống như bức tượng, mặt hết đỏ lại trắng, tròng mắt hồi lâu không nói lời nào, Hạ Quý nặng nề trở lại ghế sofa, tay không ngừng ấn lên huyệt thái dương, mày càng nhúu chặt lại.

Thiên Thâm cảm thấy mình đang bị đốt cháy, làn da đã nóng rực lên đến mức phát đau, máu ở dưới da chảy rất nhanh, nhiệt độ trên người càng nóng hầm hập, đầu đau muốn nứt ra, hơi thở cũng càng ngày càng nặng nề, ngay cả ‘a’ một hơi cũng có thể khiến cho nhiệt độ quanh thân lên cao.

Nhưng mặc dù như vậy, cô vẫn ưỡn ngực đứng trước mặt hai người đàn ông, không hề nể tình lạnh giọng trách mắng: “Tân Từ hiện tại đang ở đồn cảnh sát, tình hình còn không biết thế nào, khá khen cho hai người, ở trong này tính đánh nhau long trời lở đất. Công ty chi của một mình anh ấy thôi sao? Xảy ra chuyện chỉ một mình anh ấy phải chịu thôi sao?”

Sau khi bị Thiên Thâm mắng một trận, lý trí của Mạc Thiên một lần nữa trở về, sắc mặt cũng bình tĩnh hơn một chút: “Thật xin lỗi, vừa rồi tôi không khống chế được, nhất thời thần trí hoảng loạn.”

“Tôi có thể hiểu được, hiện tại tôi cũng rất loạn.” Thiên Thâm chậm giọng nói: “Việc quan trọng trước mắt là làm rõ một số chuyện, Tân Từ muốn tôi đi tìm cậu để cậu nói cho tôi biết rõ tình hình, cậu đem tất cả vấn đề nói qua một lần với tôi.”

“Đúng vậy, càng gặp những chuyện như thế này càng cần phải bình tĩnh, mọi người ngồi xuống phân tích.”

Nghê Uyên từ đầu đến cuối vẫn đảm nhiệm vai khán giả lúc này đứng ra nói, bây giờ Mạc Thiên mới phát hiện ra trong căn phòng này còn tồn tại người thứ tư. Nghê Uyên cứ thế kéo Thiên Thâm ngồi xuống ghế sofa, nhưng đúng lúc này, cậu ta phát hiện trên người Thiên Thâm nóng không bình thường.

“Em bị sốt!”

Thiên Thâm giật mình, lập tức rút tay ra, tránh khỏi ánh mắt lo lắng của Nghê Uyên, thần nhiên nói: “Không sao đâu.”

Thái độ của Nghê Uyên bỗng nhiên trở nên rất cứng rắn: “Làm sao lại không sao được, nóng hầm hập như vậy, không được, em phải quay về nghỉ ngơi.”

Hạ Quý cũng lập tức nói: “Chị dâu, chị ngã bệnh sao được, nơi này có chúng tôi, chị vẫn nên đi về trước nghỉ ngơi đi, nếu không mau tới bệnh viện khám đi.”

“Tôi đã bảo không sao cả!...”

Thiên Thâm tức giận vỗ sofa vụt đứng dậy, nhưng bỗng nhiên dưới chân mềm nhũn, trước mắt tối sầm, không hề báo trước ngã xuống đất.

Bạn đang đọc truyện *Thử Hối Đáng Cay Nóng Sâu Thế Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63

Thiên Thâm chưa từng oán hận thân thể ốm yếu của mình như thế này, ngã xuống rồi không có cách gì gượng dậy, trong thân thể cứng ngắc lúc lạnh lúc nóng, trong mơ nhìn thấy hào quang sắc sỡ nhưng cuối cùng lại không biết mơ thấy cái gì. Đến khi cô có thể nâng mí mắt nặng nề dậy, bất ngờ không hề nghĩ thấy mùi thuốc sát trùng, vừa đập vào mắt chính là đèn treo thạch anh được tạo hình kì dị trên trần nhà, trong óc Thiên Thâm ong ong mờ mịt, đây là nơi nào?

Cô vội vàng từ trên giường ngồi dậy, hơi cử động một chút mới phát hiện trên tay đang cầm dây truyền bình thuốc, trên người cũng đổi thành áo ngủ rộng rãi, tiếp tục hướng nhìn bốn phía đích thật là một căn phòng xa lạ, phong cách rất hay, đồ dùng trong nhà thực sự xa hoa, không giống với vẻ trầm ổn của Tân Từ, phong cách nơi này vô cùng hiện đại đơn giản, thậm chí có chút đồi lập. Căn phòng như vậy, Thiên Thâm mơ hồ đoán được chủ nhân của nó là ai, sau đó cả người cảm thấy mất tự nhiên.

Thiên Thâm tìm kiếm khắp nơi, không tìm thấy quần áo gì của mình, đành hướng về phía cửa kêu lên: “Có ai không?”

Chỉ chốc lát sau, ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân dồn dập, người nọ còn chưa vào phòng, tiếng nói gấp gáp cũng đã hùng hực truyền vào: “Em đã tỉnh rồi?”

Thiên Thâm không ngẩng đầu, nhắm mắt nhủ mảy, không quá bình tĩnh hỏi: “Đây là đâu vậy, nhà ‘ông già’?”

Nghê Uyên quỳ xuống bên giường, nhẹ giọng ‘uhm’, nói: “Em ngắt xi, tôi chỉ có thể đưa em về nhà, bác sĩ Hứa đã khám qua cho em, nói em...”

“Tôi ngủ bao lâu rồi?” Thiên Thâm không kiên nhẫn nghe những lời này, mở mắt ra ngắt lời Nghê Uyên, hỏi.

Nghê Uyên ngừng một chút, đáp: “Một ngày.”

“Một ngày?”

Thiên Thâm hít sâu một hơi, thiếu chút nữa nhảy dựng lên trên giường, nhưng trên đầu choáng váng một trận khiến cô không thể không ngã lộn xuống giường, cô điều hoà hô hấp lập tức vô cùng lo lắng chỉ vào Nghê Uyên nói: “Tân Từ có biết tôi ở trong này hay không? Anh ấy có gọi điện thoại cho tôi không?”

Thiên Thâm nhìn thấy trên mặt Nghê Uyên xuất hiện một tia do dự, chuông báo động trong lòng nhất thời reo to, nhéo tay Nghê Uyên hỏi: “Làm sao vậy?”

Nghê Uyên thờ dãi, đành phải nói thật: “Anh ta vẫn còn ở đồn cảnh sát, bên kia không thả người.”

Thiên Thâm ngán ra, không hiểu được: “Không thả người? Có ý gì?”

Nghê Uyên nhìn sắc mặt Thiên Thâm, liền nói giảm nói tránh: “Chuyện của anh ta dường như rất ồn ào, hình như có liên quan tới một tập đoàn buôn lậu ma túy lớn, nên bên phía cảnh sát mới không thả người.”

Thiên Thâm ngồi một chút lại chống tay đỡ người đứng dậy, biên độ động tác lớn đến mức khiến cho chiếc kim truyền thuốc ở trên mu bàn tay bị rút ra ngay lập tức, chất lỏng màu đỏ trong nháy mắt rơi tí tách trên ga giường màu xanh đậm, nhưng cô hoàn toàn không để ý, vẫy tay hỏi: “Mau đi tìm người bảo lãnh hậu thẩm, nộp tiền bảo lãnh để anh ấy trở về đi! Mạc Thiên đầu, hai ngày nay cậu ta đang làm gì, vẫn ngu ngốc nhìn Tân Từ bị nhốt ở trong đó sao?”

Nghê Uyên hoảng hốt vội rút khăn tay đè lên tay cô cầm máu, không nhịn được khế trách: “Em vội vàng như vậy cũng vô dụng, vấn đề lần này của anh ta thực sự rất nghiêm trọng, cảnh sát tham dự điều tra nói chắc chắn mười phần muốn khởi tố anh ta, công ty của anh ta cũng bị điều tra.”

Thiên Thâm vừa nghe xong, đầu liền lập tức nổ tung: “Không được, tôi muốn đến cục cảnh sát.”

Nghê Uyên nhào lên ôm lấy cô, sống chết không cho cô xuống giường, không nể mặt quát: “Em cứ gây sức ép cho chính mình như vậy sao, thân thể còn chưa khoẻ đi làm sao đến cục cảnh sát được? Đến lúc đó lại té xỉu tiếp thì làm sao bây giờ!”

Thiên Thâm giận tím mặt, mặt đỏ lên tranh luận: “Vậy cậu muốn tôi trở mặt nhìn Tân Từ bị giam ở trong đó sao? Chỗ kia cho dù không nói được cũng phải tìm người gây dựng quan hệ, cậu đừng ngăn cản tôi.”

Nghê Uyên dùng sức túm lấy cánh tay đang vùng vẫy của cô, nghiêm mặt nói: “Vậy em lo chuyện của mình thế nào đây? Bà ngoại của em còn nằm trong bệnh viện, ban giám đốc còn đang ép buộc bà, trong nhà vô cùng hỗn loạn, em cũng chỉ nghĩ đến Tân Từ Tân Từ, em có nghĩ tới bản thân mình hay không, nghĩ tới bà ngoại của em, Thiên Thâm, bây giờ em mà quan tâm sẽ bị loạn, em phải bình tĩnh từ từ suy ngẫm lại đại cục.”

Thiên Thâm dường như muốn hét lên: “Đại cục? Cậu nói chuyện đại cục gì với tôi, chuyện Tăng gia hỗn loạn như thế nào cũng không liên quan đến tôi, bọn họ muốn tài sản gì thì cứ lấy cái đó là được, con mẹ nó tôi còn lạ gì nữa, tôi chỉ cần Tân Từ bình an.”

“Hai đứa nào loạn gì đó! Ở dưới lầu cũng nghe thấy tiếng của hai đứa.”

Một tiếng trách mắng trấn trụ cả hai người trong phòng, Thiên Thâm cùng Nghê Uyên đồng thời nhìn về phía cửa, Nghê Đạo Viễn về mặt âm trầm đứng ở đằng kia.

“Hừ.”

Thiên Thâm lạnh lùng thu hồi tầm mắt, hơi khế dùng lực gãy cổ tay vừa nãy bị Nghê Uyên túm lấy giữ chặt, trên da thịt trắng nõn lưu lại dấu đỏ nông sâu không đồng đều, Nghê Uyên ngán ra nhìn năm dấu tay đỏ kia, trong lòng tê rần, lưng túng đưa tay muốn xin lỗi, Thiên Thâm nghiêng thân tránh đi, thân nhiên nói: “Cậu lấy điện thoại cho tôi, tôi muốn gọi điện thoại.”

Yết hầu Nghê Uyên nghẹn lại, nhìn về mặt lạnh nhạt của cô ấy chán nản không thôi, nhưng thấy thái độ của cô ấy kiên quyết như vậy, sợ nếu phản đối nữa sẽ thật sự khiến cô ấy nổi trận lôi đình, đành phải lấy từ trong túi áo ra điện thoại của cô ấy đưa tới trước mặt cô, áp ứng nói: “Em đừng nên kích động, mọi chuyện từ từ giải quyết, tôi sẽ giúp em.”

Nghê Uyên nói xong thấy Thiên Thâm vẫn lạnh mặt không phản ứng, đành phải ngượng ngùng đứng dậy, lúc đi tới cửa, Nghê Đạo Viễn nhìn cậu ta trầm giọng nói: “Đi ra ngoài đóng cửa lại, ba muốn nói chuyện với nó.”

“Có chuyện gì để nói đây?” Nghê Uyên mới rời khỏi cửa, Thiên Thâm liền tức giận hỏi.

Nghê Đạo Viễn tay vất chéo sau lưng dạo bước đến bên cạnh Thiên Thâm, dùng khoeo mắt liếc cô một cái, trên khuôn mặt cứng ngắc không nhìn ra cảm xúc: “Thân thể mình không tốt cần phải chú ý hơn một chút, tức giận với Tiểu Uyên làm gì, nó cũng không phải nơi trút giận của con.”

Lương Thiên Thâm hiện tại chính là một con nhím, lông toàn thân đều là vũ khí, cô ngửa mặt lên nhìn thẳng Nghê Đạo Viễn, ánh mắt sắc nhọn: “Chuyện không liên quan gì tới anh ta, anh ta đương nhiên có thể bình thân ung dung, nhưng tôi không đợi được!”

Nghê Đạo Viễn không hiểu giọng điệu quá kích của cô, chỉ bình tĩnh hỏi lại cô: “Con tin tưởng tiểu từ đó như vậy sao?”

Thiên Thâm nắm chặt di động, quay lại thờ hờn hèn cãi: “Tôi luôn tin tưởng anh ấy.”

“Có điều...” Nghê Đạo Viễn khẽ nheo mắt lại, ý tứ sâu xa chép miệng, nói: “Ba phải người đi nghe ngóng, lần này e rằng nó khiến cho con thất vọng rồi.”

Sắc mặt Thiên Thâm không tự giác khẽ đổi, có điều nhanh chóng bình tĩnh khôi phục lại vẻ bình thường, cô cười xoa một tiếng: “Ông cho rằng ông nói vậy tôi sẽ tin sao?”

Nghê Đạo Viễn quan sát vẻ mặt Thiên Thâm, đôi mắt thâm thúy lại nhìn chăm chăm ánh mắt của cô một hồi lâu, nở nụ cười, nói: “Xem ra con thật sự rất vừa ý với tiểu tử đó.”

Thiên Thâm chán ghét quay đầu đi, cứng ngắc nói: “Không nên gọi tiểu tử này tiểu tử nọ, anh ấy có tên, là Tân Tử.”

Nghê Đạo Viễn nhàu mày, lập tức gật gật đầu, nói: “Ba biết, quả là một thanh niên cố gắng nỗ lực phấn đấu, chẳng qua, có một số chuyện vẫn chưa đủ kinh nghiệm.”

“Tóm lại, Tân Tử tuyệt đối sẽ không làm những chuyện trái pháp luật, anh ấy bị oan, tôi nhất định sẽ không để cho anh ấy ngồi tù.”

Nghê Đạo Viễn cong khoé miệng lên, không bình luận gì thêm nói: “Vậy, ba liền mỏi mắt mong chờ, con rể Nghê gia ta rốt cuộc có phải có đúng là một người nhân phẩm lương thiện như lời con nói hay không.”

“Ông...” Thiên Thâm mặt sượng trân không nói tiếp được, cũng không biết tại sao lại buồn bực, nín thở nửa ngày không nói nên lời.

Lúc này, Nghê Đạo Viễn thu hồi khuôn mặt tươi cười, nhìn con gái mình lời nói sâu xa: “Có điều, Thiên Thâm, biết người biết mặt không biết lòng, giống như chuyện của con rốt cuộc là ai làm còn chưa thể điều tra được, chuyện của Tân Tử cũng như vậy. Nhưng, lần này ba sẽ không giúp con.”

Thiên Thâm kinh ngạc tròn mắt nhìn ông, Nghê Đạo Viễn lại nói tiếp: “Thế giới này có đôi khi rất tàn khốc, con nhất định phải tự mình trải qua mới có thể trưởng thành, hôn nhân của con và cậu ta cũng như vậy.”

Thiên Thâm nhảy bèn cảm giác được câu nói của ông có hàm ý khác, ngay lập tức bắt lấy: “Ông... có phải biết chuyện gì hay không?”

Nghê Đạo Viễn lại lắc đầu phủ nhận: “Ba chẳng biết gì cả, đây chỉ là kinh nghiệm cá nhân của ba mà thôi.”

Sau khi Nghê Đạo Viễn rời đi, Thiên Thâm ngồi im trên giường ngẩn người, cô cảm thấy trong lời nói của ‘ông già’ có dấu điểm huyền cơ, nhưng cẩn thận nghĩ lại lại cảm thấy như càng thêm lọt vào trong sương mù, không biết nên làm gì. Không hề nghĩ nhiều, việc quan trọng trước mắt là phải đi thăm Tân Tử, Thiên Thâm xuống giường, kêu người hầu lấy quần áo thay xong, lúc bước đi người vẫn còn có chút yếu, dưới chân mềm nhũn giống như đang đi trên mây. Cô một tay nâng đầu, một tay chống tường dò dẫm, một lát sau đi ra khỏi phòng ngủ xuống lầu. Không khí trong phòng khách lớn như vậy rất trầm lắng, Nghê Uyên ngồi ở trên ghế sofa không rên một tiếng, mẹ của anh ta ở bên cạnh cũng không biết nên làm sao, vừa nhìn thấy Thiên Thâm đi xuống vội đẩy đẩy con trai.

Nghê Uyên theo phản xạ lập tức đứng lên: “Em muốn đi ra ngoài?”

“Uhm”

Thiên Thâm tùy ý đáp lời, cúi đầu gọi di động, điện thoại nhanh chóng nổi máy, giọng nói của Mạc Thiên ở đầu dây bên kia khàn và nhỏ khẽ lo lắng: “Thiên Thâm, tình hình cậu sao rồi? Tôi gọi điện thoại di động cho cậu mà không được.”

“Tôi không sao, cậu mau nói cho tôi biết tình hình hiện tại của Tân Tử như thế nào?” Thiên Thâm vừa đi vừa gọi điện thoại, Nghê Uyên đi theo cô trái phải giúp cô mở cửa, tới cửa lại báo người khởi động xe rồi thay Thiên Thâm mở cửa xe, Thiên Thâm nhìn anh một cái, ngồi trên xe, trong điện thoại Mạc Thiên đang nói tình hình rõ ràng với cô.

“Cần 300 vạn?” Đám cảnh sát kia là thổ phi hay sao, Thiên Thâm nhăn nhó, nói: “Có 300 vạn có thể bảo lãnh sao?... uhm, Tôi biết rồi, tôi sẽ qua ngay.”

Cúp điện thoại, Thiên Thâm quay đầu hướng Nghê Uyên nói: “Nhanh chóng đi đến cục cảnh sát, khoan đã... tôi muốn đi đến ngân hàng một chút.”

“Em muốn đi rút 300 vạn sao?”

Thiên Thâm thúc giục nói: “Uhm, mau lái xe, còn một lúc nữa ngân hàng mới ngừng hoạt động, đi ra ngân hàng công thương ở gần nhà là được, tôi có người quen.”

Đường cũng không xa, lái xe cùng lắm mất hơn mười phút là tới nơi, Thiên Thâm bảo Nghê Uyên ngồi trong xe chờ, sau đó một mình xuống xe đi thẳng đến đại sảnh, cô vừa muốn chạy đi tìm chủ tịch ngân hàng, lại nhìn thấy một cô gái đang đi tới làm Thiên Thâm sững sờ.

Cô gái này cho dù có hoá thành tro, Lương Thiên Thâm cô cũng có thể nhận ra.

Thiên Thâm đứng nguyên tại chỗ không nhúc nhích, liền nhìn thấy cô ta đang đi từng bước về phía mình, cuối cùng chỉ còn cách một bước chân, phía sau cô ta còn có hai người trông giống như vệ sĩ.

Cô ta nhìn Thiên Thâm thân nhiên cười, nhẹ nhàng nói: “Lương tiểu thư.”

Thiên Thâm ôn hoà trả lời: “Tôi thích người khác gọi tôi là Tân phu nhân.”

Dịch Nguyệt San tươi cười không đổi, giọng nói mềm mại chậm rãi bay vào trong tai Thiên Thâm: “Tân Từ ở trong cục ăn không ngon ngủ không yên, Tân phu nhân không đi thăm một chút sao?”

Lời nói mang tính khiêu khích quá rõ ràng, Thiên Thâm khẽ nhũ mày đánh giá cô gái chói lọi trước mắt này, cùng so sánh với cô gái lần trước mặt xám mày tro lần trước bị đuổi ra khỏi Tăng gia quả thực như hai người khác nhau.

“Tôi đương nhiên sẽ đi thăm anh ấy.” Lúc này, Thiên Thâm chú ý tới chiếc rương nhỏ trong tay cô ta đang cầm, còn có hai vệ sĩ của cô ta đứng phía sau trong tay xách hai cái rương.”

Dịch Nguyệt San nhận thấy ánh mắt của Thiên Thâm, xách thùng lên vỗ vỗ, lại chỉ chỉ phía sau, nói: “Chỗ này là tiền bảo lãnh của Tân Từ.”

Thiên Thâm đột nhiên ngừng đầu, lại nghe thấy Dịch Nguyệt San tiếp tục nói: “Tân phu nhân nhìn qua tiêu tụy đi không ít nhĩ, bản thân xảy ra chuyện, Tân Từ cũng xảy ra chuyện, trong lòng cô cũng chịu khổ sở đi.”

Giọng nói của cô ta ôn hoà nhẹ nhàng như thế, yếu đuối như nước, ở trong đó còn hàm chứa giọng điệu tiếc nuối tha thiết, không phân biệt được thật giả, có điều cho dù cô ta dùng giọng điệu như thế nào, vào trong tai Thiên Thâm quả thực giống như những ngôn ngữ ác độc nhất trên thế giới càng khiến cho cô nghiêng răng nghiêng lợi.

“Dịch tiểu thư...” Thiên Thâm cười rét lạnh đến xương, sắc mặt như sắt: “Làm sao cô biết tôi đã xảy ra chuyện?”

Bạn đang đọc truyện *Thử Hối Đấng Cay Nồng Sâu Thế Nào* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64

Về mặt Dịch Nguyệt San vô cùng kinh hãi, nụ cười đang dừng lại giữa chừng khiến cho cả khuôn mặt của cô ta đều biến dạng, ánh mắt trong veo như nước nhìn trừng trừng Thiên Thâm vô cùng khủng bố. Lương Thiên Thâm đem toàn bộ vẻ mặt của cô ta thu vào trong tầm mắt, cô cười như không cười nhìn cô gái này, ánh mắt như một chiếc lưới không chút lưu luyến liếm khắp trên mặt Dịch Nguyệt San.

Dịch Nguyệt San bị Lương Thiên Thâm nhìn sợ nổi da gà, ánh mắt như vậy làm cho trong cơ thể cô ta như ẩn chứa ngàn mũi kim châm, đâm chích lục phủ ngũ tạng của cô ta, làm đóng băng các mạch máu dẫn đến trái tim cô ta, cô ta vẫn giữ nguyên nụ cười cổ quái kia, giải thích: “... Tôi nghe người ta nói.”

“Ah?” Ánh mắt Lương Thiên Thâm lạnh hơn, giọng nói êm tai đến mức quý dị: “Nghe ai nói? Theo như tôi biết, chuyện này, tất cả đều đã bị cha tôi cho chìm xuống, không có truyền ra bên ngoài thì phải.”

“Ha ha.” Dịch Nguyệt San che miệng cố tình cười ồm lên, lời nói cũng cứng rắn hơn: “Trên đời này không có bức tường nào không lọt gió, Tân phu nhân có lẽ không phải là người ngu. Xin lỗi, tôi còn phải đến nộp tiền bảo lãnh cho Tân Từ, cáo từ.”

Còn muốn chạy? Không có cửa đâu.

Thiên Thâm bước thêm một bước vừa vặn đứng chắn trước mặt Dịch Nguyệt San, bước chân Dịch Nguyệt San khẽ lão đảo, vẻ mặt cứng lại, cuối cùng mỉm cười nói: “Sao vậy, còn có việc gì sao?”

Lương Thiên Thâm ngừng đầu đối diện với tầm mắt của cô ta, giọng điệu đẹp mà êm ru nói: “Nếu muốn người khác không biết, trừ khi mình đừng làm, Dịch tiểu thư, chiêu thức của cô thật sự càng ngày càng hèn hạ.”

Dịch Nguyệt San đầu chịu để người khác vu vạ, cho dù sắc mặt khó coi, vẫn lập tức lên tiếng phủ nhận: “Không phải tôi, cô không cần đổ tội cho tôi. Còn nữa, nếu chuyện đó của cô là sự thật, người biết không chết hết, cô cũng không nên mơ tưởng rằng nó sẽ được giấu kín ở trong bụng mọi người mãi mãi.”

“Sao vậy, cô dám làm không dám chịu sao?”

Ánh mắt Lương Thiên Thâm càng lúc càng lạnh, lệ khí bức người, lại bước lại gần cô ta thêm một bước, khoảng cách cả hai người lúc đó chỉ hơn kém nhau một centimet, hơi thở ấm áp của cả hai đều phả trên mặt nhau. Hai tên vệ sĩ của Dịch Nguyệt San ở phía sau thấy không ổn muốn đi lên giữ lấy Lương Thiên Thâm, Lương Thiên Thâm xoay chuyển ánh mắt bắn xuyên qua, hai tên đồng thời giật mình, đúng lúc này Nghe Uyên chạy tới quát lạnh hai tên kia: “Bọn mày dám động vào Lương Thiên Thâm thử xem, tao lập tức cho chúng mày đời này không thể góc đầu lên được nữa.”

Dịch Nguyệt San đưa mắt nhìn Nghê Uyên, liếc mắt, phát phát tay với hai tên phía sau, hai tên kia liếc nhìn nhau, lui lại hai bước. Dịch Nguyệt San thu hồi khuôn mặt tươi cười, nhìn Lương Thiên Thâm nói: “Không phải tôi không phải tôi, cô tránh ra, tôi muốn đến cục cảnh sát.”

“Chuyện của Tân Tử không phiền cô phải lo.” Thiên Thâm vẫn đứng yên không nhường lối: “Tôi mới là vợ của anh ấy, cũng là luật sư của anh ấy, cô lấy tư cách gì mà đi?”

“VẬY Ạ? VẬY SAO ĐÃ 48H KỂ TỪ LÚC ANH ẤY BỊ BẮT ĐẾN ĐÓ, VẪN CHẴNG NHÌN THẤY BÓNG DÁNG BÀ VỢ YÊU QUÝ CỦA ANH ẤY ĐÂU. TỐT NHẤT CÔ NÊN LO LIỆU CHUYỆN CỦA MÌNH CHO TỐT ĐI. KỂ CẢ TÔI, CŨNG HIỂU ĐƯỢC CÔ ƠN PHẢI BÁO, TRƯỚC KIA TÂN TỬ TỪNG GIÚP TÔI, LẦN NÀY TÔI ĐƯƠNG NHIÊN MUỐN GIÚP ANH ẤY.” Dịch Nguyệt San lộ ra bộ mặt thật miệng lưỡi bén nhọn vô cùng.

“Tôi . . .”

Di động của Thiên Thâm vang lên, thật sự biết chọn đúng thời điểm a, là Tăng Vịnh Ngâm gọi. Dịch Nguyệt San nhân cơ hội này né qua người cô nhanh chóng rời đi, hai tên vệ sĩ ở sau lưng vội vàng theo đuôi, Nghê Uyên đang muốn đuổi theo, Thiên Thâm đã đưa tay ngăn anh lại: “Không cần đuổi theo.”

Thiên Thâm ra khỏi ngân hàng, bắt máy điện thoại, giọng điệu của chị cả nghe rất vội vàng: “Thiên Thâm, bà ngoại mới xuất viện, bà muốn gặp em một chút, em có tiện không thì qua nhà một chuyến?”

Thiên Thâm hơi do dự: “Ngay bây giờ sao? Bây giờ e rằng không được, bà ngoại không có vấn đề gì chứ?”

“Đã không sao nữa rồi, chỉ là do khó thở và ức chế nên lập tức bất tỉnh, chuyện của em chúng ta cũng biết, có điều, bà ngoại thật sự rất mong được gặp em”

Thiên Thâm đi đến ven đường, nhìn bầu trời xanh thăm thẳm im lặng một lúc lâu, đáp: “Tối nay em sẽ qua đó.”

Cúp điện thoại, Thiên Thâm ngồi vào trong xe, Nghê Uyên nhanh chóng khởi động xe, cậu ta cũng không hỏi gì nhiều, chờ thẳng Thiên Thâm tới cục cảnh sát.

“Tại sao vừa rồi anh lại đi vào đó?” Một lúc sau, Thiên Thâm đặt câu hỏi.

“Tôi nhìn qua cửa kính xe thấy tình hình không ổn lắm, liền lập tức đi vào.” Nghê Uyên vẫn cầm chặt vô lăng, trộm liếc mắt nhìn sắc mặt Thiên Thâm, hỏi: “Em cho rằng là cô ta làm? Vậy để tôi cho người bắt cô ta về thẩm vấn một phen.”

Thiên Thâm nhớ lại biểu hiện vừa rồi của Dịch Nguyệt San, không khỏi cười lạnh: “Con đàn bà này, cho dù không phải cô ta làm, cô ta cũng không thoát khỏi liên quan. Bị bức bách một chút liền lộ ra bộ mặt thật, làm khổ tôi còn cảm thấy kỹ thuật diễn xuất của cô ta không tệ. Hiện tại bắt hay không bắt cô ta cũng không quan trọng, cô ta vừa nghĩ tới chuyện tôi vấp ngã, đã muốn lợi dụng mồm mép xia xối, cho nên, mới có thể lòi đuôi cáo ở trước mặt tôi. Huống chi, 300 vạn, cảnh sát giờ vô sự từ ngoạn rõ ràng muốn làm khó chúng ta, Dịch Nguyệt San tài giỏi cỡ nào lại có thể lập tức huy động được một số tiền lớn như vậy, cho dù là tôi cũng không dám cam đoan có thể lập tức lấy ra một số tiền mặt lớn như vậy.”

Nghê Uyên nghiêng đầu khó hiểu: “Kẻ đó... là ai?”

Thiên Thâm chống cằm nhìn bên ngoài cửa sổ không trả lời thẳng, chỉ nói: “Đi tới cục cảnh sát đi.”

Nghê Uyên không hỏi tiếp nữa, nhưng không lâu sau, anh ta bỗng nhiên lại hỏi: “Thiên Thâm, nếu em biết ai là người làm em tổn thương, em sẽ đối xử với kẻ đó như thế nào?”

Trong lời nói của Thiên Thâm lộ ra một ý cười độc ác: “Cậu cảm thấy như thế nào?”

Nghê Uyên giống như đang ngẫm nghĩ một phen, cuối cùng đưa ra kết luận của bản thân: “Tôi đoán... Em sẽ đem kẻ đó giày vò sống không bằng chết? Hay là vĩnh viễn không được siêu sinh?”

“Cậu giúp tôi xử lý hấn chứ?” Thiên Thâm dường như cảm thấy buồn cười, nghiêng đầu.

Nghê Uyên khó xử, cười ha ha nói: “Được a, tôi thay em lột da hấn.”

Thiên Thâm theo đó cười nhẹ hai tiếng, sợi tóc buông rơi che trước con ngươi mắt cô, giọng cô hít sâu vào một hơi lại nặng nề thờ ra: “Tiểu Bạch, nếu tôi nói cho cậu biết tôi không biết sẽ phải làm sao, cậu tin không?”

Nghê Uyên sững sốt, lập tức nhìn sang phía cô, còn Thiên Thâm đã một lần nữa quay đầu đi, anh chỉ có thể nhìn thấy cô nhắm mắt quay mặt, duy trì im lặng, nếu không muốn cô ấy phải cau mày.

Chỉ có ưu thương là không tan đi, trên mặt vẫn còn một môi, ở phía sau cái vè xinh đẹp cao ngạo kia, Lương Thiên Thâm dùng một khối linh hồn kiên cường bắt khuất chống đỡ thân thể máu thịt gầy yếu đối phó với kẻ địch trong bóng tối không thể nhìn thấy. Nghê Uyên hỏi cô người làm cô tổn thương là ai, Thiên Thâm không muốn trả lời, bởi vì cô càng đến gần sự thật, cô lại càng không muốn biết kẻ đó là ai, người ngoài hăm hại cô ra sao, cô cũng không cần quan tâm, nhưng, nếu không phải người ngoài, cô nên lấy cảm xúc gì để đối diện?

Thật sự muốn đấu tranh đến khi cá chết lưới rách sao? Hay là ăn miếng trả miếng, diệt sạch không chừa đường lui, phải trả lại cho cô tất cả những gì đã

nợ cô?

Nhưng tại sao cứ phải như vậy, rõ ràng có thể không cần đi đến cái tình huống đó mà.

Trong lòng vô cùng buồn bực, cũng may xe chậm chậm ngừng lại, Thiên Thâm mở mắt ra, ổn định cảm xúc một chút, mở cửa xuống xe.

Nhưng mà cô vừa bước nào cửa đã nghe thấy tiếng cãi nhau vang vọng.

Tiếng nói của Dịch Nguyệt San không hề dễ nghe xen lẫn với tức giận rất rõ ràng: “Vì sao lại nói không thể nộp tiền bảo lãnh? Anh phải nói rõ ràng cho tôi!”

Trong tâm Thiên Thâm trầm xuống, trong đầu nóng lên, không hề nghĩ ngợi liền xông lên phía trước hỏi: “Không thể nộp tiền bảo lãnh? Các người có nói đến pháp luật hay không?”

Dịch Nguyệt San cực nhanh liếc xéo nhìn Thiên Thâm một cái, khó hiểu nhìn cô.

Tên cảnh sát kia trái lại vô cùng bình tĩnh, ngồi ở trên ghế không hề tức giận với hai người phụ nữ hùng hùng hổ hổ, chậm rãi nói: “Vụ án này khá phức tạp, chúng tôi không thể thả người dễ dàng, tình hình cụ thể cấp trên nghiêm khắc yêu cầu giữ bí mật, thứ lỗi cho tôi không thể nhiều lời.”

Dịch Nguyệt San vẫn còn đang ở đó kích động, nhưng Thiên Thâm đã tỉnh táo lại, suy nghĩ của luật sư lập tức khiến cô hiểu được nếu chỉ dùng thái độ kích động cứng chọi cứng với cảnh sát sẽ chỉ làm hỏng chuyện, quyền chủ động nằm trong tay người ta, thái độ của cô nếu không bình tĩnh sẽ làm hại Tân Từ.

Thái độ của Thiên Thâm mềm xuống, cố gắng bày ra bộ mặt tươi cười, ra vẻ tạ lỗi với cảnh sát đại nhân: “Ngại quá, vừa rồi tôi có chút sốt ruột, tôi là Lương Thiên Thâm luật sư của Tân Từ, tôi muốn hỏi chút chuyện liên quan tại sao lại không thể để người nhà bảo lãnh hậu thẩm?”

Dịch Nguyệt San lập tức ném tới một ánh mắt xem thường, Thiên Thâm nuốt con tức này xuống, cười lấy lòng như cũ. Nghe Uyên đứng ở bên cạnh nhìn thấy cô cố gắng gượng ép khuôn mặt tươi cười, bỗng nhiên gục đầu xuống cắn chặt môi.

Cảnh sát kia vẫn chậm chạp nói: “Đã nói tất cả là đại án, không thể tiết lộ.”

Xem ra vẫn phải bảo Tiểu Quai đi thăm dò, Thiên Thâm thấy cục diện tạm thời không thể cứu vãn liền thôi lui: “Vậy tôi có thể gặp mặt đương sự của tôi không?”

Đồng chí cảnh sát uống ngụm trà, gõ gõ mặt bàn, mắt nhỏ hé lên nhìn Lương Thiên Thâm một chút, bộ dáng vô cùng khó khăn: “Thật xin lỗi, tình huống đặc thù, hiện tại cô không thể đi gặp anh ta.”

Thiên Thâm còn chưa kịp nói gì. Dịch Nguyệt San đã không kìm chế được: “Ngay cả gặp cũng không được? Chỗ này của các người là nhà giam hay sao? Nhà giam còn có thể thăm tù cơ mà!”

Vị đại ca kia cũng không cãi nhau với Dịch Nguyệt San, không thêm trả lời cô ta.

“Tôi muốn biết anh ấy ở bên trong đó có ổn không?” Thiên Thâm thông minh không tiếp tục dây dưa với bọn họ.

“Điều này cô yên tâm, ăn ngon ngủ ngon.” Vị cảnh sát kia vẫn giữ bộ dạng như nước nguội.

Lương Thiên Thâm gật gật đầu, tay nắm chặt thành quyền khẽ run lên, sau đó cô không dài dòng, xoay người muốn đi. Nhưng cô chưa đi được ba bước đã bị người từ phía sau giữ chặt, không cần nghĩ cũng biết là ai. Thiên Thâm không cảm thấy phiền quay đầu lại, về mặt Dịch Nguyệt San như chứa thâm thù đại hận cộng thêm khinh miệt, đôi mắt cô ta trợn lên đã lớn hết cỡ: “Còn dám nói là vợ của Tân Từ, cô làm vợ của anh ấy mà như vậy sao?”

Thiên Thâm xoay cánh tay rút ra, ôn hoà đáp lời: “Tôi làm vợ của anh ấy ra sao không cần cô phải quan tâm, tiếp tục náo loạn cũng không có cách gì, tôi khuyên cô không cần phí võ mồm nữa, đỡ gây cho Tân Từ thêm phiền toái.” Cô nói xong không hề quay đầu lại bước nhanh ra khỏi cục cảnh sát.

Chỉ có cô biết, thế lực áp bức anh, hay nói đúng hơn là áp bức cô, rất cường đại.

Nghe Uyên đi theo sau Thiên Thâm, nhìn thấy cô đứng lại trước cửa xe bất động liền thử hỏi một câu: “Đi thôi?”

Tưởng rằng không có câu trả lời, không ngờ Thiên Thâm nhanh chóng trả lời anh: “Đưa tôi đến nhà chính của Tăng gia đi... Chờ một chút, để tôi gọi điện thoại đã.”

Nghe Uyên ngồi vào trong xe chờ Thiên Thâm, từ kính chiếu hậu có thể nhìn thấy Thiên Thâm đang gọi điện thoại cho một người, cô ấy chỉ hỏi một câu sau đó chủ yếu lắng nghe, anh không biết cô ấy gọi cho ai, cũng không biết người đó nói gì với cô, trong lúc nói chuyện Thiên Thâm hỏi xen vào hai câu, sắc mặt của cô ấy theo lời nói của đối phương dần dần âm trầm.

Sau khi để điện thoại di động xuống, cô nhìn chằm chằm mặt đất gần người, qua một lát, rốt cuộc cô khôi phục tinh táo, ngồi trên xe bình tĩnh nói với anh: “Đi thôi.”

Anh muốn từ trong ánh mắt của cô ấy nhìn ra một thứ gì đó, nhưng mà cặp mắt vốn dĩ trong sáng như nước kia ngoại trừ trong suốt tới tận đáy ra, không

còn thêm chuyện gì khác.

Không giống với ngôi nhà đèn hoa rực rỡ đêm hôm đó, ngôi nhà to như vậy âm trầm, hoang vắng lạnh lẽo dường như không có một chút hơi người. Nhưng mà, ngôi nhà này xung quanh phòng sâm nghiêm, e rằng gần đây phóng viên truyền thông thường xuyên xuất hiện, xe của bọn họ đi qua ba trạm kiểm soát mới đến được cửa chính. Sau khi Nghe Uyên đưa Thiên Thâm đến liền rời đi, Thiên Thâm một mình đi vào ngôi nhà không tính là nhà này.

Lão quản gia họ Lý cung kính đón Thiên Thâm đi vào, ông nói qua cho cô những chuyện phát sinh gần đây trong nhà, trong công ty vẫn tương đối loạn, Tăng Quân Nặc một mình xử lý chuyện ban giám đốc, nhưng hai bên vẫn đang giằng co, ông ta đưa cô đến trước cửa phòng lão phu nhân, sau khi cúi đầu nhẹ nhàng rời đi. Thiên Thâm thở chậm lại, đưa tay lên gõ cửa, một lát sau, bên trong truyền ra tiếng nói già nua nhưng không kém phần uy nghiêm của lão phu nhân: “Vào đi.”

Thiên Thâm nắm tay nắm cửa xoay tròn, cửa mở.

Trong phòng, bà ngoại đang nằm trên giường đeo kính lão đọc báo, chị cả ngồi ở bên giường tập trung gọt vỏ táo.

Bà ngoại vừa nhìn thấy cô ánh mắt lập tức sáng lên, vội vàng ngồi dậy ngoắc tay về phía Thiên Thâm: “Chao ôi, bảo bối của ta, mau tới đây để bà ngoại nhìn kỹ một chút.”

Tăng Vịnh Ngâm nhìn Thiên Thâm cười cười, tự động nhường chỗ đi ra ngồi trên ghế sofa, Thiên Thâm ngồi lại vị trí của chị ta, vươn tay cầm tay bà ngoại, xin lỗi nói: “Bà ngoại, thật xin lỗi, bây giờ con mới tới thăm bà.”

Tăng lão phu nhân lén thở dài, sờ sờ mặt Thiên Thâm, không nén được nhủ thầm: “Khô cho con quá, bà ngoại biết gần đây con rất vất vả, chuyện vừa qua làm sao con chịu đựng được. Cho nên, bà chỉ hi vọng con có thể chăm sóc cho mình thật tốt, những chuyện khác, có ra sao ta cũng không quan tâm.”

Thiên Thâm lộ ra vẻ mặt nghi hoặc: “Chị nói bà rất muốn gặp con.”

Tăng lão phu nhân ngạc nhiên, lập tức quay đầu nhìn Tăng Vịnh Ngâm không hài lòng nói: “Khi nào ta nói muốn gặp Thiên Thâm? Không phải ta đã nói gần đây không cần quấy rầy nó hay sao?”

Ánh mắt Tăng Vịnh Ngâm nhíu lại, lập tức cúi đầu đem quả táo đã cắt miếng đặt lên trên đĩa, sau đó mỉm cười bụng đến bên giường, hắng giọng: “Bà ngoại, con nhìn thấy bà ăn không ngon ngủ không yên nhất định là lo lắng cho em gái, ngoài miệng bà không nói, con vẫn đoán được bà muốn gặp cô ấy, cho nên... con tự chủ trương, bà đừng trách con.”

Tăng lão phu nhân mặc dù vẫn còn không hài lòng, nhưng cũng không tiếp tục trách mắng, chỉ bảo cô ta lần sau không nên tiếp tục tự làm theo ý mình, Tăng Vịnh Ngâm đồng ý hết thảy, mắt nhắm lên cười ôn hòa, rồi hướng Thiên Thâm nhảy mắt mấy cái, Thiên Thâm không trả lời, nghiêng mặt tránh đi.

“Cháu ngoan, con gầy quá, nhưng mà con không cần lo lắng, bên phía ban giám đốc ta sẽ chỉnh đốn.”

Thiên Thâm lắc đầu, rất nghiêm túc nói: “Bà ngoại, có phải bà tính đem tài sản để lại cho con?”

Trong phút chốc, hơi thở cả ba người đều hồi hộp, chưa chờ đến lúc Tăng lão phu nhân mở miệng, Thiên Thâm đã nói trước: “Trước tiên bà nghe con nói xong được không. Con thật sự không cần tài sản gì, có thể thừa kế cái gì hay không cũng không sao cả, với con mà nói tiền tài không phải thứ quan trọng nhất, con chỉ muốn có một người yêu con, có một gia đình hạnh phúc thuộc về con. Bà ngoại, con chỉ mong muốn như vậy thôi.”

Tăng lão phu nhân lạnh mặt: “Con muốn nói đến cái thằng vừa bị bắt kia? Thiên Thâm, con xứng đáng có một người đàn ông tốt hơn.”

Thiên Thâm cố chấp nói: “Con biết bà không thích anh ấy, nhưng con thích anh ấy.”

Tăng lão phu nhân tiếc rề nói: “Hiện tại nó đã phạm vào chuyện...”

“Con tin rằng anh ấy trong sạch.”

Tăng lão phu nhân nhìn ánh mắt của Thiên Thâm, con người kia rất giống mẹ của cô, cũng là cô con gái út của Tăng Khánh Vân bà, con gái bảo bối nhất, ánh mắt như vậy không khỏi làm bà nhớ tới lúc Vân Nhã con gái bà đỏ mặt kiên quyết nói với bà: “Con chỉ thích Nghe Đạo Viễn.” Vì thế, khi biết trước đây Nghe Đạo Viễn đã từng có người yêu 7 năm, chia rẽ đôi tình nhân đó, bức bách Nghe gia thúc đẩy hôn lễ giữa hai nhà, bà nghĩ rằng giúp con gái gả cho người con mình yêu có thể khiến nó hạnh phúc, nhưng mà bà trấn ngấm lần không ngờ rằng cuộc hôn nhân kia lại là bắt đầu của một bi kịch.

Hiện tại, bánh răng vận mệnh lại càng không ngừng tiến lên phía trước, mà vận mệnh trên người con gái của Vân Nhã sẽ như thế nào? Bà phải bảo vệ đứa trẻ này, cũng không thể không bảo vệ gia tộc Tăng gia này, duy trì cân bằng toàn bộ gia tộc, bắt đầu dĩ cảm thấy có một cục khí chặn lại trước ngực làm bà khó thở.

Suy nghĩ liên tục thay đổi, cuối cùng Tăng lão phu nhân nói: “Nếu nó thật sự vô tội thì thôi, nhưng nếu nó thật sự làm chuyện không nên làm, con nên lập tức ly hôn với nó!”

Thiên Thâm biết cuối cùng bà cũng chịu nhượng bộ, nhẹ nhàng thở ra, tươi cười cũng có chút thoải mái.

Lão phu nhân vuốt vuốt mái tóc dài của Thiên Thâm, lộ ra nụ cười hiền lành hiếm thấy: “Bà thấy hiện tại tâm tư của con khẳng định không ở trong này, trở về đi, làm việc con phải làm đi.”

Thiên Thâm gật gật đầu, cũng không phải giả vờ bộ dạng luyến tiếc muốn lưu lại, chỉ trước khi đi hỏi: “Bà ngoại, chuyện của con sẽ không tạo ảnh hưởng không tốt gì với công ty chứ?”

“Không cần lo lắng, ba của con hành động rất nhanh, nhưng mà có mấy người trong ban giám đốc cũng biết. Nhưng ta đã khiến cho họ giữ chặt miệng lại, con vẫn có thể ưỡn ngực làm người.”

Thiên Thâm hỏi lại: “Bà biết là ai làm sao?”

Tăng lão phu nhân gật gật đầu, nói: “Trí Nhược có nói với ta nó đã bắt được kẻ phạm tội, con muốn xử lý hần thế nào thì tùy, không cần phải thương hại cái loại người này.”

Thiên Thâm cảm thấy trong cơ thể cô dâng lên một loại cảm giác bất lực, lẫn át cả phần nộ và bi thương của cô, không thể nói rõ mong hay không mong, bởi vì vốn dĩ cô đã không quá kì vọng. Dù sao so sánh cô với toàn gia tộc, toàn bộ công ty quả thật cô không đủ trọng lượng.

Cô đứng dậy rời đi, mắt cúi xuống lúc đi qua Tăng Vĩnh Ngâm nói: “Chị, tiền em một đoạn đi.”

Sau khi hai người ra khỏi cửa, cách một lớp cửa phòng, Thiên Thâm đi đến cầu thang liền dừng lại, chưa hề quay đầu, Tăng Vĩnh Ngâm cảm thấy khó hiểu, nhưng cũng dừng ở sau lưng cô.

Thiên Thâm chăm chú nhìn phía trước, giọng điệu bình tĩnh vô cùng: “Vừa rồi chị cũng đã nghe được những lời em nói, chuyện chị muốn tài sản cũng không liên quan đến em, nhưng, chị làm ra những chuyện kia đối với em, có phải chị nên áy náy một chút hay không?”

Bạn đang đọc truyện *Thử Hối Đấng Cay Nồng Sâu Thế Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 65

Tân Từ tựa người trên tường mắt cúi xuống, một mình đơn độc trong căn phòng nhỏ nhỏ không lấy gì làm sạch sẽ, cũng không có chỗ có thể tắm rửa, nhưng ít ra cũng có khung cửa sổ để thông khí, đến đúng giờ là có cơm canh ăn đầy bụng, có một chiếc giường đơn có thể ngủ, không có những người linh tinh sống chung phòng với anh, anh không biết đãi ngộ này của cục cảnh sát là tốt hay xấu, kể cả muốn hút một điếu thuốc, nói một tiếng với người cai tù cho dù nhận được ánh mắt chẳng tốt đẹp gì, nhưng hần vẫn sẽ cho. Nơi này không giống như trên TV 24h suốt ngày đêm tiến hành thẩm vấn, khiến cho bạn người không ra người quý không ra quý, đến mức không thể chịu đựng nổi nữa, sau đó tự giác nhận tội. Lại càng không có những kiểu tra tấn bức cung biến thái, bọn họ chỉ giam giữ anh, cũng không thẩm vấn anh, cứ như vậy để anh cắt đứt liên lạc với bên ngoài, đúng vậy, bọn họ muốn để cho anh cắt đứt liên lạc với bên ngoài, từ sau khi Dịch Nguyệt San đến thăm tới nay, anh không hề gặp mặt người khác, Gia Ny nhất định rất sốt ruột, Mạc Thiên cũng nhất định bán loạn tay chân, còn cả Thiên Thâm.

Anh từng cố gắng hỏi qua nhân viên cảnh sát đến đưa cơm rót nước cần giam anh bao lâu, vì sao lại giam giữ anh, vụ án điều tra thế nào rồi, nhưng đều không nhận được đáp án. Anh đòi đề tài, hỏi anh có thể gặp luật sư của anh hay không, cũng chính là vợ của anh, nhưng bọn họ nói với anh vụ án này quan hệ nhiều người, tạm thời không được thẩm hỏi. Anh biết điều đó không được pháp luật cho phép, nhưng, thực tế cùng luật pháp khác nhau nhiều lắm, ở địa bàn của ai phải nghe lời người đó. Anh ngậm miệng, im lặng nghe theo quy tắc trò chơi của bọn họ, sau đó âm thầm quan sát bọn họ, thường là thăm dò tin tức, tin tức nói lòng một chút cảnh sát sẽ lộ ra cho anh vài thứ, sau đó anh phát hiện bọn họ kỳ thật không có tích cực điều tra chuyện công ty của anh mấy, trái lại giống như từ từ, im lặng kéo cho anh một cái tội danh.

Tân Từ ngồi ở mép giường, đã nhiều ngày nay mỗi đêm anh chỉ ngủ mơ màng, vừa nhắm mắt không phải nghĩ đến những cảnh ngộ oái oăm có lẽ mình sẽ gặp phải, thì là khuôn mặt lo lắng căng thẳng của Thiên Thâm ở bên ngoài kia. Cô ấy không giống anh, thích ứng trong mọi hoàn cảnh, tính cách trầm tĩnh, có việc gì thích để ở trong lòng không biểu hiện ra mặt, dưới tình huống khẩn cấp anh vẫn có thể đủ bình tĩnh so sánh phân tích vấn đề. Ngay cả cảnh sát trông coi anh cũng không khỏi nói trước mặt anh ông ta chưa từng thấy người nào bình tĩnh như anh, đối với việc đó anh chỉ mỉm cười. Tính cách của Thiên Thâm cùng anh vừa vặn tương phản, gặp chuyện liền cực kì kích động, sẽ vơ đũa cả nắm xúc động làm việc, cô ấy bị nuông chiều có khi trở nên tự thích làm theo ý mình, ngạo mạn, nhưng... Tân Từ không tự ý thức khẽ cười, anh lại rất thích tính cách này của cô ấy, anh hi vọng Thiên Thâm của anh sẽ mãi mãi không thay đổi, cứ luôn luôn duy trì tính cách tự hứng như vậy.

Nhưng, hiện tại anh bắt đầu lo lắng, Thiên Thâm nhất định đã đến tìm anh, cũng nhất định bị chặn ở ngoài cửa, anh sợ với tính cách của cô ấy mới đầu có thể chịu đựng, nhưng càng về sau sẽ không nhịn được nữa trở mặt với cục cảnh sát. Huống chi chính cô ấy cũng bị chuyện phiền toái quẩn lấy thân, khi anh bị bắt đến cục cảnh sát cô ấy còn đang bị sốt, nghĩ tới đây đáy lòng Tân Từ không khỏi nôn nóng, tâm tình mấy ngày liên tiếp bình tĩnh như nước xuất hiện một chút rối loạn. Anh nhớ khuôn mặt cô ấy quá, muốn nói cho cô ấy biết không cần hoảng loạn, anh không sao đâu, còn muốn nói với cô ấy, không nên vì anh mà huỷ hoại bản thân, không khoẻ liền thay anh tìm một luật sư khác đứng toà giúp anh, anh cũng muốn nói cho cô ấy biết, anh rất nhớ cô ấy, xin lỗi vì khi cô ấy cần anh nhất anh lại không có cách nào ở bên cạnh động viên cổ vũ cô ấy trái lại phải để cô ấy quan tâm đến mình.

Anh đoán, Thiên Thiên nghe được những lời này của anh nhất định sẽ hung hăng lừa anh, sau đó đổi mắt lại đỏ hồng, nhưng, sẽ không rơi nước mắt.

“Ăn cơm đi!”

Bên ngoài có người gọi anh, Tân Từ đột nhiên nhận ra trong lúc suy nghĩ miên man thời gian trôi qua thật nhanh, chớp mắt đã tới giờ ăn cơm.

Có người từ ngoài cửa tiến vào, cầm khay trong tay, Tân Từ dừng dậy tùy ý nhìn lướt qua, thức ăn rất đơn giản, giống như hai ngày trước, có điều, anh cũng không quá quan trọng. Anh nhận lấy chén đĩa từ trong tay cảnh sát, lễ phép nói tiếng cảm ơn. Nhưng khi anh chuẩn bị ngồi xuống bắt đầu dùng cơm, một giọng nói xa lạ trộn lẫn quen thuộc mang theo ý cười vang lên trên đỉnh đầu: “Thức ăn đơn giản như vậy sao?”

Tân Từ khẽ ngạc nhiên, đột ngột ngẩng đầu nhìn người vừa tới, nói không kinh ngạc là gat người, nhưng muốn nói hoàn toàn bất ngờ cũng không đúng, nhưng bên ngoài mặt Tân Từ không có lộ ra một chút kinh ngạc mấy may.

Người vừa tới đem về mặt của Tân Từ nhìn hết vào trong mắt, tiện đà cao giọng cười: “Xem ra con không phải quá mức ngạc nhiên.”

“Không, con vô cùng ngạc nhiên.”

Tân Từ buông đĩa xuống, lại đem bàn ăn đặt qua một bên, ngồi im nhìn người trước mắt này.

Là ông ta sao? Người kéo anh vào trò chơi hắc ám này, vì muốn kiểm tra phẩm chất của anh, còn muốn kiểm tra tình cảm của anh và Thiên Thâm, hoặc cũng thật sự muốn đưa anh vào chỗ chết?

“Con đang nghĩ, có phải ta chính là bàn tay đen đứng sau cánh gà hay không, đúng không?”

Người nọ nhìn xung quanh một vòng, nhíu mi như đang đánh giá hoàn cảnh có vẻ không ổn này, tiếp đó tự mình ngồi xuống chiếc ghế băng, khí chất bảm sinh trên người ông cho dù ở một nơi nhỏ hẹp thế này cũng toả ra vô cùng tinh tế.

Tân Từ cũng không hề phủ nhận, thẳng thắn nói: “Con chỉ đoán.”

“Ah?” Người nọ nghe vậy rất thích thú, hỏi: “Nói lý do của con xem?”

“Rất đơn giản, Ba có thể trực tiếp vào đây gặp con.”

“Chỉ có vậy?”

Tân Từ trầm nghĩ một chút, mới nói: “Ba có đủ thể lực để đánh ngã con.”

“Còn gì nữa không?”

“Hết rồi.”

Tầm mắt của người kia dừng lại ở trên mặt Tân Từ, ánh mắt chậm rãi xẹt qua anh, người này ý chí rất mạnh, đừng nhìn thấy ông ta nhìn bạn ánh mắt không chớp mà vội vàng căng thẳng, ông ta từ từ mở miệng: “Kẻ thù của con và Thiên Thâm xem ra không ít. Có điều, ta không tính là một trong số đó.”

Tân Từ cũng không giả bộ ngờ ngẩn để lừa gat ai, nói thẳng: “Nghe tiên sinh, ngài tới vì điều gì?”

Nghê Đạo Viễn lấy ra một điều thuốc, châm lửa, hít vào thở ra, làn khói ngăn cách tầm mắt hai người bọn họ, tiếp theo đó giọng nói của ông ta trở nên xa xưa đứng lên: “Con thấy chuyện này thế nào?”

Tân Từ trả lời rất quả quyết: “Con bị hãm hại.”

Nghê Đạo Viễn khẽ cười, lắc đầu nói: “Toà án sẽ không chỉ vì một câu nói của con như vậy mà phán con vô tội. Con cũng sẽ không ngốc nghếch đến độ nghĩ cây ngay không sợ chết đứng chứ, thế giới này trắng đen cũng có thể đảo lộn cả.”

Tân Từ không chút hoang mang nói: “Con biết, kẻ đó muốn nhắm vào con, con cũng đã sớm phát hiện khi hắn bắt đầu có hành động với công ty của con. Từ việc thu mua cổ phần công ty để thu hút sự chú ý của con, đến mục đích thật sự, muốn để con bị tình nghi rửa tiền.”

Nghê Đạo Viễn gạt tàn thuốc, bụi phát phơ bay xuống: “Xem ra con cũng không ngốc, suy nghĩ rất rõ ràng. Vậy làm sao bây giờ, tính ngồi chờ chết sao, hay là chờ Thiên Thâm cứu con ra?”

Nhắc tới Thiên Thâm, trong mắt Tân Từ phủ lên một tầng thần thái khác thường: “Cô ấy sao rồi, có khoẻ không? Có còn ốm không?”

Trong lòng Nghê Đạo Viễn thầm ngạc nhiên, trong tâm niệm của thằng nhóc này không phải là vụ án của mình, trái lại lại là tình hình đứa con gái thích tùy hứng của mình.

Ánh mắt nhìn Tân Từ có thêm vài phần tán thưởng, Nghê Đạo Viễn trả lời: “Gần đây nha đầu kia bị bệnh, có vẻ cũng khá mệt. Có điều, con cũng không cần quá lo lắng, bệnh cũ của nó với vì chuyện kia còn chưa khỏi, lại tái phát, thân thể hơi yếu.”

Tân Từ nghe xong lòng mảy lập tức nhúu chặt lại: “Nghe tiên sinh... Con có thể xin ngài thay con chuyển một câu tới Thiên Thiên không?”

“Con nói đi.”

Tân Từ vô cùng thành khẩn nói: “Làm phiền ngài nói cho cô ấy biết không cần vì con mà huỷ hoại sức khoẻ bản thân, hay là xin đổi luật sư đi, còn nữa, bảo cô ấy không nên lo lắng quá, con không sao.”

“Làm sao con biết sẽ không sao, phải biết rằng rất có thể con sẽ phải ngồi tù thêm mười năm có lẽ nữa. Đến lúc đó con bảo Thiên Thâm phải làm sao bây giờ, chờ con mười năm? Những lời này của con, ta sẽ không chuyển.” Nghe Đạo Viễn ném đầu mẩu thuốc lá đi, đi đi giày lên, gót giày hung hăng giẫm giẫm hai cái.

Tân Từ xem ra mặt gặp biến vẫn không sợ hãi: “Lâu như vậy rồi mà kẻ đó vẫn còn chưa có động tĩnh gì có phải còn đang do dự nên xử lý con như thế nào, điều đó nói lên chuyện này còn có dư âm gì đó, hơn nữa, khi con còn ở trong công ty không phải chẳng làm gì chỉ chờ người đến bắt.”

Nghe Đạo Viễn cười cười không đưa ra ý kiến, ánh mắt sâu xa, diễn cảm khó có thể hiểu được: “Ta hiểu rồi, được, ta cho phép con.”

Trong nháy mắt Tân Từ khẽ giật mình khó hiểu.

Nghe Đạo Viễn đứng dậy đứng trước mặt anh, vỗ vỗ bờ vai của anh, nói: “Vốn dĩ ta định nếu con là một con chuột nhắt nhát gan, hoảng hốt chạy bừa, bất kể con có vô tội hay không, khi trở về ta lập tức bảo Thiên Thâm ly hôn với con. Nhưng, hiện tại xem ra, con cũng có chút gan dạ, cũng không phải loại người hữu dũng vô mưu. Ta đã nói với Thiên Thâm lần này sẽ không giúp nó, nhưng, chuyện này có vẻ sẽ gây ra những chuyện không thể cứu vãn, ta cần phải ra tay giúp con một phen.”

“Ồi chào.” Nghe Đạo Viễn đề Tân Từ đang nhanh chóng muốn đứng dậy xuống nói tiếp: “Giúp như thế nào ta tự có cân nhắc, cũng không phải là đại ân gì, chỉ là chỉnh đốn kẻ đó một chút, không nên làm việc quá đáng.”

Tân Từ rút cuộc bày ra vẻ mặt kinh ngạc, thậm chí trong lúc nhất thời còn có chút ngây ngốc.

Nghe Đạo Viễn biết ai hành hạ anh, nhưng vẫn duy trì im lặng.

Như vậy, ông ấy thật sự muốn nhân cơ hội này để thử anh, mỗi một câu ông ta nói đều ẩn chứa thâm ý. Tân Từ không nhịn được lập tức toàn thân toát mồ hôi lạnh, may mà vừa rồi anh tương đối trấn định, gặp nguy không loạn, nếu không không biết sẽ dẫn tới kết quả gì.

Mà người kia dường như không phát hiện ra vẻ mặt kinh ngạc của anh, thu hồi bàn tay đặt trên vai anh, nói tiếng giữ gìn sức khoẻ, liền tiêu sái rời đi.

Ngày bị giam tiếp đó, vẫn là gian phòng kia, vẫn là cảnh sát luân phiên trông coi, điều khác biệt duy nhất chính là cơm nước từng bữa dần tốt lên, từ một bát cơm đã tăng lên thành hai bát cơm, thức ăn cũng tăng lên, Tân Từ không nghĩ nhiều, đưa tới cái gì ăn cái đó.

Ngày thứ ba sau khi Nghe Đạo Viễn tới hỏi thăm, cuối cùng cửa lớn đóng chặt chỉ dùng để đưa cơm cũng mở ra, một cảnh sát đi tới nói: “Ra ngoài, có người tới thăm anh.”

Không kịp ngạc nhiên, Tân Từ lập tức đi theo cảnh sát vào một phòng khác dùng để tiếp khách. Trên đường đi anh vẫn còn đang suy nghĩ xem lần này là ai đến thăm anh, nhưng cửa còn chưa mở ra hết cỡ, bóng lưng quen thuộc kia xuất hiện trên mi mắt, mạch máu bình thường trong người anh chồm lên, thậm chí dường như không thể khống chế nổi tâm tình bước nhanh về phía trước, nhưng mà cánh tay của đồng chí cảnh sát rõ ràng ngăn lại trước ngực anh, ánh mắt hơi uy nghiêm, Tân Từ thu hồi bước chân, nở nụ cười xin lỗi, ngoan ngoãn theo quy củ đi vào.

Trước bàn vuông, Thiên Thâm mặc một bộ đồ công sở màu xám nhạt, tóc dài búi lên, dung nhan xinh đẹp thoá thêm chút phấn, nhưng vẫn nhận ra cô ấy hơi gầy, cũng tiêu tụy đi không ít, Tân Từ nhất thời đau lòng. Ngồi bên cạnh cô ấy còn có Nghe Uyên, mặc một bộ âu phục đơn giản cùng màu, trên mặt dùng dụng nhìn thấy anh bước vào cũng không có phản ứng gì, ánh mắt lướt qua trên người anh, lại nhìn xuống dưới tay của mình. Tự nhìn lại bản thân, mấy ngày nay không hề tắm rửa, mặc dù không quá rối bù, nhưng như vậy trông khá không vừa mắt.

Anh ngồi xuống trước mặt Thiên Thâm, nhưng mà đối mặt như vậy, anh lập tức lại không biết nên nói gì. Một ngày không gặp tựa ba thu, tâm tình của anh tự nhiên rất kích động, hình như có thủy triều không ngừng tuôn ra bên ngoài, nhưng mà ngoài miệng không thốt nên lời, cho dù có cả ngàn lời lờ lờ nhưng trong lòng xoay chuyển nửa ngày lại quay về, vẫn không dám mạo hiểm nói ra.

Sau khi Tân Từ ngồi xuống Thiên Thâm mới ngẩng đầu nhìn anh, sắc mặt của anh tái nhợt, quần áo trên người cũng xộc xệch dơ bẩn, nhưng mà trong mắt vẫn rất có thần, bên môi ẩn chứa nụ cười ôn hoà thanh nhã, khi nhìn cô cô có thể thấy được trong mắt của anh ẩn sâu lo lắng cùng vương vấn, cho dù anh chưa nói một câu.

Còn cô nhất định phải mở miệng nói trước khi anh nói ra, nếu không, cô sợ chính mình cũng không thể đem những lời tiếp theo nói ra cho hết được.

Cô khẽ cúi mắt xuống, nói: “Hai ngày nay, tôi đã nghĩ rất nhiều.”

“Uhm... anh cũng...”

“Cuối cùng tôi cũng phát hiện ra, cứ tiếp tục như vậy không phải cách hay.” Giọng nói của cô cao lên ngắt lời anh.

Chẳng biết tại sao, Tân Từ đột nhiên cảm thấy hơi lạnh.

Không ngờ không giống như vẻ mặt lo lắng, cũng không có tức giận phát điên như trong tưởng tượng, người ngồi đối diện dường như không có ý tạo khoảng cách xa lánh giữa bọn họ, lời nói âm điệu vững vàng làm cho người khác hoảng hốt.

“Tôi mệt mỏi.” Cô há miệng thở dài, tạm dừng một chút, nói: “Tôi rất buồn, nhưng, tôi không thể không đưa ra quyết định này, chúng ta chấm dứt đi.”

Bạn đang đọc truyện *Thử Hỏi Đấng Cay Nồng Sâu Thế Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66

Cái từ chấm dứt này có rất nhiều ý nghĩa.

Chúng ta chấm dứt vụ án này đi, hoặc là, chấm dứt chuyện bị giam ở đây, hoặc có thể là, cô ấy không có quyền nhận vụ án này, tìm người khác đi. . .

Mặc kệ có nhiều gương ép, Tân Từ vẫn tiếp tục nghĩ như vậy, nhưng nghĩ như thế nào cũng không thể đem dòng suy nghĩ đẩy lên thêm một tầng nữa, giống như những ý nghĩ này đi đến dây thần kinh nào đó ở trong đầu liền bị đánh bật ra, những u ám ở tầng đáy che khuất bầu trời đem lý trí của anh huỷ diệt.

Biểu tình trên mặt Tân Từ động lại như cũ không hề thay đổi, chỉ có ánh mắt hơi loé lên: “Vụ án, có thể tìm người khác tới xử lý.”

Một lúc lâu sau Thiên Thâm không hé răng, ánh mắt sững sờ, ngăn người nhìn chăm chăm tập tài liệu trên bàn, đến khi Nghe Uyên ở bên cạnh khẽ đẩy cô một chút, cô mới hồi phục lại tinh thần.

“Không phải, ý của tôi không phải như vậy.” Thiên Thâm nhanh chóng vọt ra một câu, mười ngón tay dài nhỏ quấn chặt lấy nhau, hơi thở của Tân Từ dần dần yếu đi, đến khi nín thở, da đầu có chút run lên, không biết sau khi nghe xong câu nói phát ra từ miệng cô sẽ biến thành bộ dạng gì.

“Ý của tôi là, chúng ta ly hôn đi.”

Cảm xúc có lẽ giống như cơn cuồng phong vừa thổi quét qua, trong phòng im lặng giống như lập tức ngập thờ, tiếng hít thở nông sâu đều đều giống như châm ngòi nổ cảm xúc.

Cảnh tượng tám năm trước trong ký ức như vừa mới đây, khi đó cô ấy nói ra hai chữ chia tay cũng không có như đứng đồng lửa, như ngồi đồng than giống như bây giờ.

Một lúc lâu, người đối diện mới có phản ứng, trước sau bình tĩnh như một: “Anh có thể nói chuyện một mình cùng em được chứ?” Nói xong, ánh mắt Tân Từ chuyển lên trên mặt Nghe Uyên.

Không chờ Nghe Uyên mở miệng, Thiên Thâm đã tranh nói trước: “Có chuyện gì cứ nói thẳng ra đi, Tiểu Uyên ở trong này... không có vấn đề gì.”

Hai người kia đều sững sờ, Nghe Uyên sững sờ bởi vì đây là lần đầu tiên Thiên Thâm gọi anh là Tiểu Uyên, Tân Từ sững sờ bởi vì thái độ của Thiên Thâm.

Một lúc lâu sau, Tân Từ đem bàn tay đang bám chặt trên bàn buông xuống, còng lưng tựa vào ghế ngồi, giọng nói của anh cực xa, giống như bay từ nơi nào tới: “Được, cứ vậy đi.”

“Anh... nói cái gì?” Thiên Thâm nhanh chóng ngắt đầu, trên mặt khó tin.

Tân Từ mở mắt, giọng điệu bình thản giống như việc không liên quan đến mình: “Anh đồng ý ly hôn.”

Thiên Thâm há miệng thở gấp còn muốn nói thêm điều gì, nhưng nhìn khuôn mặt lạnh như băng không có chút nhiệt độ của Tân Từ lại không thể nói nên lời. Lương Thiên Thâm trở nên không biết phải làm sao, trước khi đến cô từng nghĩ rằng sẽ đối mặt với một Tân Từ giống như tám năm trước, anh sẽ cố gắng cầu xin, đã từng nghĩ sẽ đối mặt với một Tân Từ kích động, anh sẽ oán hận thái độ thay đổi thất thường của cô, cũng có thể không không chế được cảm xúc kiên quyết không đồng ý. Cô nghĩ, Tân Từ yêu cô như vậy, phản ứng của anh phải thế mới đúng.

Cho nên, thấy Tân Từ lạnh nhạt không có một tia tình cảm, tiêu sái nghiêng mặt không nhìn cô, trên khuôn mặt thanh nhã không nhìn thấy nửa phần cảm xúc khiến cho Thiên Thâm không khỏi luống cuống.

Tân Từ đợi nửa ngày không thấy Thiên Thâm nói thêm gì, liền thông thả qua đầu lại, cười như không cười hỏi lại một câu: “Anh đã đồng ý rồi, còn có vấn đề gì sao?”

Nghê Uyên nghiêng người nhích lại gần phía Thiên Thâm, thấp giọng nói: “Thiên Thâm, đem tài liệu đưa anh ta đi.”

Tâm lý xây dựng rõ ràng quá yếu ớt của Lương Thiên Thâm đại tiểu thư phải mất nửa ngày mới đem ngum khí ảm ức trong lồng ngực thở thông được, nhưng vẫn có cảm giác đau đến tê tâm liệt phế. (đau thấu tim gan đó)

Thật giả giống như đã không còn vấn đề gì khiến cô lo lắng, Thiên Thâm máy móc mở tập tài liệu ra, trong đầu buồn chán như bị cái gì đó độn phải. Trong túi xách có một tờ đơn xin ly hôn. Mặt bàn gỗ nâu sẫm, tờ đơn ly hôn giấy trắng mực đen kia lạnh như băng vô tình nổi bật lên trên. Đem giấy đây về phía Tân Từ, ngón tay khẽ dừng lại trước mặt, rồi thu hồi.

“Tôi đã... ký tên rồi.” (đây là lời chị Thiên Thâm nói)

Nghê Uyên kịp thời đem một chiếc bút máy Pike tinh xảo ném tới, sau đó ngồi thẳng người lại trên ghế im lặng quan sát phản ứng của Tân Từ.

Trong trí nhớ thiếu niên trước mặt có khuôn mặt trắng bóc sạch sẽ, mặc dù không có ngũ quan xuất chúng, nhưng tổng thể làm cho người ta thấy trong ánh mắt anh u tình nồng lung, theo từng hơi thở của anh, sau đó khi anh mỉm cười trong chớp mắt giật mình nhận ra tâm tư đã sớm đắm chìm trong đó. Người trước mặt đã trưởng thành nhiều lắm không còn ngây ngô như khi đó, lúc bình tĩnh thần thái say mê thần bí làm cho người khác không khỏi chột dạ.

Khi Tân Từ cầm lấy bút máy, trái tim Thiên Thâm đã nhảy vọt tới tận cổ họng.

Cán bút màu vàng chuyển động trên đầu ngón tay thon dài của anh, lại dừng lại, anh không nhìn trên tờ giấy kia viết cái gì, trái lại đầy tâm ý nhìn Thiên Thâm. Thiên Thâm bị loại ánh mắt không rõ cảm xúc này nhìn đến lạnh cả người, khoảnh khắc ánh mắt chạm nhau đáy lòng nổi lên một trận rét lạnh.

Cuối cùng cán bút lẩn trên mặt bàn hai vòng rồi bắt động. Tân Từ muốn nói gì đó, nhưng dường như do dự thật lâu, cuối cùng chỉ mở miệng nói: “Đây là lần cuối cùng, anh cũng không có khả năng sau khi bị em bỏ rơi hai lần còn theo đuổi em nữa. Cho nên” Anh vẫn ngồi im trên ghế, trên mắt kính bỗng nhiên phản quang, sâu không lường được: “Em hãy nghĩ kỹ xem bản thân mình đang làm gì, sau đó nói cho anh biết em nhất định sẽ không hối hận, anh sẽ ký tên. Anh lặp lại một lần nữa, chính em hãy suy nghĩ cho kỹ, anh sẽ không giữ em lại.”

Khi anh nói lời này về mặt nghiêm túc giống như băng đá trong ngày đông giá rét âm mười hai độ, còn có hơi nước lạnh buốt nguy hiểm, thậm chí anh còn chẳng hỏi cô vì sao, có phải nếu thật sự đợi sau khi cô lên tiếng xác nhận, anh sẽ lập tức đi không quay đầu lại. Trong mắt Thiên Thâm tràn đầy vẻ muốn buông xuôi, đây không phải là tình trạng cô dự tính, là cô đem mọi chuyện hiểu rất đơn giản, xem nhẹ nhân tố quan trọng nhất.

Tân Từ thật sự yêu cô, nhưng anh là một người đàn ông, bất kỳ một người đàn ông nào cũng không thể chịu đựng được việc bị cùng một người đàn bà vứt bỏ đến hai lần, huống chi anh ấy còn là một người đàn ông có lòng tự trọng rất cao.

Nhưng, vì đạt được một vài mục đích, không thể không trả giá thật nhiều.

Hì vọng, ngày mục đích đạt được không còn xa.

Thiên Thâm hít sâu một hơi, bày ra vẻ mặt hồ hững hờ rằng khó có thể xoi xét, nói: “Chuyện của anh e rằng không có cách nào cứu vãn rồi, tôi tin tưởng anh như vậy, thế nhưng anh...”

“Được rồi, em không cần nói nữa. Tôi hiểu rồi.” Tân Từ có vẻ hơi thô bạo ngắt lời Thiên Thâm, sắc mặt dần tái nhợt: “Em đi đi. Khi anh ký tên xong, sẽ thông báo cho em.”

“Nếu muốn ý tên, hay là bây giờ ký luôn đi.” Nghê Uyên từ đầu đến giờ chưa lên tiếng, cuối cùng cũng nói một câu.

Tân Từ cong khoé miệng, cười lạnh nói: “Tôi phải xem cho rõ ràng trên đó viết cái gì có thoả đáng không. Ví dụ như...” Anh mở mắt trống rỗng nhìn vách tường màu xám cách đó không xa: “Phân chia tài sản chẳng hạn.”

“Mày còn muốn chút tiền này của Thiên Thâm sao...”

“Chúng ta đi thôi.” Thiên Thâm giữ chặt Nghê Uyên đứng đây, quay lưng lại trả lời một câu: “Ký tên xong nói cho tôi biết, tối nay anh có thể ra ngoài, xem như... đây là chuyện cuối cùng tôi làm cho anh đi.”

Sau lưng không tiếng động, Thiên Thâm bước hai bước lại quay trở lại, lấy từ trong túi ra một cái vật nhỏ màu trắng ném lên trên mặt tờ đơn ly hôn. Tân Từ lơ đãng cúi đầu, khi nhìn thấy đó là thứ gì, mặt hoàn toàn trắng bệch, trong đôi mắt sáng xanh một mảnh u tối.

“Trả lại anh, nếu muốn ném.” Thiên Thâm hơi dừng lại, lại nhìn chiếc móc khoá kia, nhìn bóng người Tân Từ vẫn không nhúc nhích: “Hay đập bỏ thì tùy.” Nói xong câu cuối cùng, Thiên Thâm nhìn chằm chằm Tân Từ, anh vẫn không ngẩng đầu. Vì thế, cô cũng không quay đầu lại đi ra khỏi cửa, Nghê Uyên khinh khỉnh ném lại một câu: “Nếu là của anh sẽ là của anh, nếu không phải của anh, ép buộc cũng vô dụng.”

Nghê Uyên đưa Thiên Thâm về nhà, trên đường đi Thiên Thâm rất lặng lẽ, lời của anh nói là đa số. Anh chỉ nói đơn giản vài lời trấn an người khác, nào là đau dài không bằng đau ngắn, tất cả đều sẽ qua đi, không cần nghi ngờ lựa chọn của mình vân vân. Từ trước đến nay Nghê Uyên vẫn không đồng ý cuộc hôn nhân này của bọn họ, cho nên những lời này nói ra lưu loát trôi chảy sinh động, có ý hả lòng hả dạ. Thiên Thâm chống cằm ngơ ngác nhìn hình ảnh vùn vụt trôi qua ngoài cửa sổ, nhớ tới đầu tranh lúc đầu khi đưa ra quyết định này, về mặt không khỏi ảm đạm, những lời nói của Nghê Uyên không lọt tai một chữ, không lọt tai một chữ.

Khi về đến nhà, hiếm khi thấy Nghệ Đạo Viễn đang ngồi trên ghế sofa trong phòng khách đọc báo, di ghế luôn bị Thiên Thâm bỏ qua đang ngồi bên cạnh ông ta gọt vỏ táo, bộ dáng xem qua rất cẩn thận. Nghệ Đạo Viễn thấy Thiên Thâm trở lại, chỉ đơn giản gật đầu, tỏ vẻ biết rồi. Thiên Thâm không có tâm trạng trả lời, chỉ đáp qua loa liền muốn trở về phòng, không ngờ bị Nghệ Đạo Viễn gọi lại: “Đã nói rõ rồi?”

“Không nói gì, không cần tôi nói, anh ấy đồng ý.” Thiên Thâm không muốn nhớ lại cảnh tượng vừa rồi.

Nghệ Đạo Viễn trầm ngâm một lát, nói: “Cũng tốt, phân chia sạch sẽ, chuyện của nó đỡ liên lụy đến nhà của chúng ta và Tăng gia.”

Dây thần kinh gần huyết thái dương của Thiên Thâm nhảy lên, nhưng may mà không có thật sự gây ra phản ứng dây chuyền để thân thể nhảy dựng lên, cố gắng duy trì im lặng.

Không khí khê biến đổi, Thiên Thâm không nói lời nào chỉ cúi đầu, không nhận ra có tức giận hay không, chỉ là cô mơ hồ cảm nhận thấy bên cạnh mình có một cỗ áp lực, lúc mạnh lúc yếu. Di ghế đang gọt táo cũng dừng lại, hệ thống sưởi của phòng khách lớn như vậy dường như có vấn đề, nhiệt độ nhanh chóng giảm mạnh.

Nghệ Đạo Viễn không phản đối đeo kính mắt, tiếp tục đọc báo: “Chính con tự lựa chọn, đừng hối hận.”

“Tôi không hối hận, chẳng lẽ tôi thật sự nên chờ đợi mười năm sau anh ta trở lại?” Thiên Thâm tràn đầy vẻ tức giận, nói không tới hai câu đã ngừng thở, mùi thuốc súng, cô áp chế lửa giận nói: “Tôi đi lên lầu.”

Giọng của Nghệ Đạo Viễn không cao không thấp vẫn cúi đầu đọc báo vang lên: “Bên phía chị của con, con thực sự tính tiêu diệt nó hay sao?”

“Làm ra những chuyện như vậy, trừng phạt là đúng tội.” Nghệ Uyên thay mặt Thiên Thâm nói, rất kinh thường, có chút giống như đứa trẻ nhất định phải lấy răng đối răng.

“Không phải hỏi con, con bớt nói đi thì hơn.” Tiếng nói của Nghệ Đạo Viễn không cao, nhưng lại rất hữu hiệu ngắt lời Nghệ Uyên.

Thiên Thâm đi được nửa đường dừng lại, trong óc hiện lên đối thoại ngày đó.

“Vừa rồi chị cũng đã nghe những lời em nói, chuyện chị muốn tài sản không liên quan đến em, nhưng, chị làm ra những chuyện như vậy đối với em, có phải chị nên á náy một chút hay không?”

Tăng Vĩnh Ngâm dường như trước tiên thanh minh cho bản thân: “Em gái, em nói gì vậy, chị phản đối em làm cái gì đây!”

“Chuyện đã đến nước này rồi, chị không cần che giấu làm gì.”

“Thiên Thâm, đừng như vậy, chuyện kia thật không phải do chị làm. Tại sao chị lại đi hại em?”

Giọng nói Tăng Vĩnh Ngâm tiếp tục lo lắng, không như trước, lọt vào trong tai Thiên Thâm lại giống như một diễn viên tay cầm kịch bản, hoá trang, chỉnh đốn quần áo, bắt đầu diễn trò trên màn ảnh, bởi vì quá chân thực, ngược lại lộ ra giả dối.

“So với anh cả, tôi biết chị càng ghét tôi hơn. Có điều, anh cả sẽ không che giấu, chị lại rất biết cách che giấu.” Thiên Thâm đứng trên bậc thang, có chút tự chế giễu lại có chút phẫn hận: “Vì chị rất chán ghét tôi, cho nên, khi nắm được cơ hội liền trở nên có chút hưng phấn quá độ không biết nên xử lý như thế nào.”

Sau lưng không có tiếng nói, chỉ còn lại tiếng hít thở cúi đầu.

Thiên Thâm tiếp tục: “Biết không, khi chị bảo Trần Kiệt thú nhận là anh cả thật sự là một chiêu thất bại. Anh cả không phải kẻ ngu, tôi cũng không phải kẻ ngu, tôi chỉ cần tìm anh ấy đối chất sẽ biết. Còn nữa, chị cùng Dịch Nguyệt San tại sao lại cùng thông đồng tôi mặc kệ, nhưng chị cũng nên nghĩ làm cách nào đảm bảo miệng của cô ta chứ.”

“Em có chứng cứ gì.” Tăng Vĩnh Ngâm cuối cùng không thể tiếp tục giả bộ được nữa.

Khi đó Thiên Thâm nghĩ thầm, nếu chị hiểu ra, thật tốt biết bao, nhưng mà, tiếc là không được như thế. Nhìn Tăng Vĩnh Ngâm nói: “Không có, đó chỉ là trực giác của tôi. Xem ra, tôi đã đoán đúng.”

“Cho dù em nói ra, chị cũng không sợ em đâu.”

“Đúng vậy, chị không cần sợ tôi. Lời của bà ngoại vừa rồi không phải ngoài sáng và trong tối đều bảo vệ chị sao, tôi có thể làm gì?” Thiên Thâm hít mắt lại, lông mi vươn ra như mũi nhọn: “Chị, chị nghĩ rằng tôi và chị đều rất được cưng chiều, trưởng bối hai nhà đều rất yêu thương đến tôi, đúng không?”

Tăng Vĩnh Ngâm hỏi lại: “Chẳng lẽ không đúng sao?”

“A...” Tiếng Thiên Thâm cười mỉa, khuôn mặt vô cùng lạnh nhạt: “Cho nên chị mới đối xử với tôi như vậy. Nhưng tôi nói cho chị biết, không phải bọn họ yêu thương tôi, mà là thương hại tôi. Anh cả hiểu rõ điều này, cho nên, chị vĩnh viễn không bao giờ tranh giành được với anh ấy. Còn tôi, vốn sẽ không tạo thành uy hiếp cho chị, chị hạ sai chú rồi.”

Thu hồi suy nghĩ, Thiên Thâm liếc mắt xuống dưới lầu, mấy người kia đều ngẩng đầu nhìn cô, giống như chỉ cần cô ra lệnh một tiếng, liền lập tức quên

mình đem Tăng Vịnh Ngâm băm vằm thành trăm mảnh.

Nhưng, như vậy có ý nghĩa gì đâu.

Lương Thiên Thâm quả thật là người thù dai, cô cũng không phải người lương thiện, lấy đức báo oán căn bản không hợp với cô. Nhưng hôm nay cô cảm thấy mệt chết đi được, nếu làm đến cùng không phải là một vở kịch náo loạn, để người ngoài cười chê, người trong nhà trở mặt thành kẻ thù, rất căng thẳng. Cho dù là một ngôi nhà lạnh lùng như thế, nhưng cũng hi vọng không bị tan nát.

Nét mặt Thiên Thâm thay đổi mấy lần, cuối cùng bình thản nói: “Quên đi, dù sao sau này chị ta ở Tăng gia cũng sẽ không còn vẻ vang gì, tôi không muốn làm lớn chuyện.”

Thiên Thâm còn chưa vội, Nghê Uyên đã rất gấp gáp: “Cứ buông tha cô ta như vậy sao? Nếu em còn có điều gì lo lắng suy nghĩ, tôi sẽ giúp em.”

“Nên khoan dung độ lượng một chút. Cậu nên tự để cho mình một đường lui thì tốt hơn.”

Sau khi Thiên Thâm để lại một câu nói thật giả khó phân như vậy liền bước nhanh trốn vào trong phòng ngủ. Vừa tiến vào trong phòng cô liền ngã xuống giường, đem nhón ở trên ngón áp út tháo xuống áp vào ngực, nắm lại trong lòng bàn tay. Nhìn xà nhà trắng tinh, đèn thủy tinh sáng chói, trước mắt không tự chủ được liền hiện ra khuôn mặt của Tần Tử.

Không biết hiện giờ anh ấy thế nào. Có phải rất hận cô hay không, hay là rất đau lòng, hay là đã vô cùng tuyệt vọng.

Trong lòng như bị vô số sợi bông tinh tế tỉ mỉ quấn quanh, hơi chút cử động liền vô cùng đau đớn.

Thiên Thâm chuyển người lại, im lặng thì thầm: “Qua mau đi, tất cả đều qua mau đi...”

Bạn đang đọc truyện *Thử Hối Đấng Cay Nồng Sâu Thế Nào* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 67

Mọi chuyện đúng như lời Thiên Thâm nói, chưa cần đến tối, chính xác sau khi nói chuyện một giờ, Tần Tử được thả ra. Cảnh sát trông coi không nói gì thêm, chỉ thẩm tra và đối chiếu một vài vật phẩm của anh, trả lại cho anh đồng hồ, ví, điện thoại di động trước khi bị giam đã tịch thu của anh, để anh ký tên liền thả anh đi. Anh đem tất cả những món đồ đó để trong một cái túi giấy, lúc cầm tờ đơn xin ly hôn hơi thất thần một chút, lập tức ném vào trong. Chỉ có chiếc móc khóa kia anh vẫn còn nắm ở trong tay.

Không một ai biết anh được thả ra. Anh cũng không biết tại sao cảnh sát đột nhiên đồng ý để có người bảo lãnh hậu thẩm cho anh, hoặc có lẽ thật sự là chuyện tốt cuối cùng Lương Thiên Thâm làm vì anh.

Hoạn nạn thấy chân tình, có phải đúng như câu nói đó hay không.

Hay là giống như câu, hoạn nạn đến đến ai người đó tự chịu, hình như còn có cái thành ngữ gì mà nhất phách lưỡng tán. (kiểu có phúc cùng hưởng, có họa đưa nào đưa đó chịu ấy)

Tần Tử đứng ở ven đường đón xe, trong óc lại trát đầy những từ ngữ vỡ vụn đó. Chạng vạng, đứng giờ cao điểm lúc tan tầm, anh đứng ngây ở đó mười lăm phút vẫn không bắt được xe. Lấy điện thoại di động ra nhìn một chút, đau buồn nhận ra đã hết pin, ngắt lại cũng đứng, đã qua nhiều ngày như vậy, thời gian chờ của điện thoại NOKIA cũng không thể dài hơn thời gian anh bị giam ở trong sở cảnh sát được.

Chịu đựng trong gió lạnh thêm năm phút đồng hồ, thật sự không còn cách nào, Tần Tử tìm một trạm điện thoại công cộng gọi điện cho Gia Ny, cô gái nhỏ nhận được điện thoại của anh kích động đến mức không nói rõ lời, sau đó vội vàng chạy tới nơi này. Lái xe không ngờ là Mạc Thiên, xem ra hai người bọn họ vì chuyện của anh cùng nhau bàn bạc. Tần Tử ngồi ở ghế sau, tựa lưng vào ghế thở phào một cái, túi giấy vút sang một bên.

Mạc Thiên vững vàng lái xe BMW, nhưng nghe giọng nói của cậu ta mà đoán có lẽ rất kích động: “Tại sao đột nhiên đã thả cậu rồi? Đã nộp tiền bảo lãnh rồi sao?” Cậu ta nghĩ một chút, cuối cùng đưa ra kết luận: “Nhất định là Thiên Thâm giải quyết giúp cậu đúng không, nhắc mới nhớ tại sao cô ấy không tới đón cậu?”

Tần Tử mơ hồ hừ một tiếng, Mạc Thiên đợi một lúc nghe được cậu ta thấp giọng: “Chúng mình ly hôn.”

Tính năng xe BMW vẫn còn tốt, trong chớp mắt phanh gấp xe vững vàng dừng lại, đương nhiên ngay sau đó tiếng Tần Gia Ny kêu ré lên.

Tần Tử tựa vào trên ghế sau khẽ nhủ mày, đầu gục sang bên trái, sắc mặt nhìn qua trắng xanh, đầu tóc rối bời, cảm giác vô cùng suy sụp. Nhưng, thần thái của anh từ đầu đến cuối đều vững vàng bình tĩnh, cảm xúc rất trấn tĩnh, Mạc Thiên không khỏi hoài nghi độ tin cậy của câu nói kia.

Tân Gia Ny dường như muốn từ chỗ ngồi của mình nhảy thẳng đến trước mặt anh trai, nửa người đã chồm tới: “Anh, anh lại nói đùa rồi, hai người ly hôn? Điều đó không có khả năng!” Phù định theo bản năng.

Tân Từ không muốn nói nhiều đến vấn đề này, chỉ thản nhiên lên tiếng.

“Cô ấy muốn vậy, hay là cậu muốn vậy?” Mạc Thiên nhanh chóng suy nghĩ, nhưng mà vấn đề này không thể nghĩ được.

Thấy Tân Từ không lên tiếng, Mạc Thiên hiểu ra.

“Mẹ nó, trán Lương Thiên Thâm bị va vào đầu hồng rồi có phải hay không! Trong lúc quan trọng thế này lại làm những chuyện như vậy! Hèn chi gần đây mình không tìm thấy cô ấy...”

Mạc Thiên không hề nghĩ ngợi nhiều chửi ầm lên, đời này anh an phận thủ thường, thật thà hiền lành gần ba mươi năm, đã từng thấy qua rất nhiều phụ nữ, cũng đã tiếp xúc không ít, nhưng chưa thấy ai giống như Lương Thiên Thâm kia... Tiễn nhân. Anh không muốn mắng, tốt xấu gì cũng ngồi cùng bàn với anh ba năm, nhưng mà anh tận mắt nhìn thấy bọn họ chia cách, rồi lại hoà hợp, vốn nghĩ rằng sau khi kết hôn có thể sống an ổn, ai ngờ lại tiếp tục nhìn thấy bạn thân của mình bị cùng một người phụ nữ chơi đùa thêm một lần, thật sự là vô cùng nhục nhã, tính cách anh hiền lành đến vậy cũng không nhịn được muốn mắng chửi người, huống chi là Tân Từ. Cậu ấy còn chưa trả hết nợ với Lương Thiên Thâm sao, mối tình đầu đến bây giờ, trong hoàn cảnh nào cũng chỉ yêu mến duy nhất một mình Lương Thiên Thâm, hay lắm, cậu ta coi cô là bảo bối, tìm cách cưới hỏi đàng hoàng, cuối cùng vẫn bị người ta chơi xỏ. Cậu ở phương diện khách quan thấy Tân Từ làm như vậy không đáng, Lương Thiên Thâm không phải chỉ có chút xinh đẹp sao, nhưng trên đời này thiếu gì những người con gái xinh đẹp, cũng chẳng có tính cách tồi tệ như vậy! Đương nhiên, những lời như vậy anh không dám nói trước mặt Tân Từ, tuy rằng nhìn qua cậu ấy thật sự bình tĩnh, nhưng mà trong lòng cậu ta rốt cuộc nghĩ như thế nào anh không đoán nổi.

Gia Ny vội vàng lấy điện thoại di động ra gọi điện cho Thiên Thâm, nhưng mà trong điện thoại chỉ truyền đến một tiếng nói dịu dàng: “Thuê bao quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được.” Cô rất lo lắng, nhưng gọi điện thoại không được.

“Anh, lúc anh ở trong đó đã xảy ra chuyện hiểu lầm gì, chị Lương không phải người như vậy.”

“Cô ta là hạng người gì em còn chưa thấy rõ hay sao, lúc trước cô ta bỏ Tân Từ đáng hận biết bao nhiêu, hiện tại lại tái diễn như cũ, còn thậm tệ hơn!” Mạc Thiên có chút khó thở, lời vừa nói ra khỏi miệng liền gạt mình, vội vàng nhìn sắc mặt của Tân Từ.

Tân Từ không phản ứng gì, mi nhíu lại không giãn, nói: “Đưa tôi về trước, tôi muốn tắm rửa sạch sẽ rồi ngủ một giấc.”

Xe lại khởi động, không ai nói thêm, chỉ có tiếng thờ dài liên tục của Gia Ny. Mạc Thiên vốn đang muốn nói với anh chuyện vụ án, nhưng nhìn qua kính chiếu hậu thấy anh nhắm mắt lông mày nhíu chặt liền đem lời muốn nói nuốt trở lại trong bụng.

An ủi Gia Ny một chút, Tân Từ một mình trở về nhà, sau khi vào cửa cởi áo khoác lao vào phòng tắm hung hăng tắm rửa một hồi, ước chừng hơn một giờ mới từ trong phòng tắm đi ra, làn da hấp hơi nước đỏ lên, đã khôi phục về sạch sẽ nhẹ nhàng khoan khoái. Anh nhìn khuôn mặt tiêu tuỵ không chịu nổi của mình trong gương hơi ngán người.

Tân Từ trở lại phòng khách, khởi động hệ thống lò sưởi, mặc một bộ áo ngủ tựa trên ghế sofa nhìn cái túi giấy kia không cách nào động tay chân. Đồng hồ trôi qua hai tiếng, anh mới đưa tay đem đồ vật bên trong theo trí nhớ đồ ra. Đồng hồ không cẩn thận rơi xuống tầm tầm lông dê rất dày trên sàn, không phát ra tiếng động, cũng không quay cuồng, cứ nằm như vậy trên mặt đất. Tân Từ không quan tâm đến nó, chỉ lấy tờ đơn xin ly hôn kia ra đọc lại, nhưng mà... mấy chữ to kia chiếu vào mi mắt khiến anh khó có thể tiếp tục đọc hết được nữa. Một vài nét bút kia như biến thành một con dao găm đâm vào lồng ngực anh, chui vào không nhổ ra được, ngay cả máu cũng không nhổ ra.

Anh đem tờ đơn ly hôn lật đến trang cuối cùng, tên của Lương Thiên Thâm xuất hiện rõ ràng, chữ kí của cô ấy viết rất ngoạn, cũng như tính cách ương bướng của cô ấy. Nhìn xa hơn sang bên cạnh, còn có một chỗ ký tên để lại cho anh.

Cho tới bây giờ anh cũng chưa có cách nào dám tin đây là Thiên Thâm chính tay đưa cho anh, đau khổ còn hơn tám năm trước, lần này anh không có cái cảm giác sống không bằng chết, chỉ là trái tim tê dại đi, không còn nhịp đập, có oán hận hay không cũng không nằm trong phạm vi lo lắng nữa. Thật ra, khi đó anh nghĩ, anh sẽ không phải ngồi tù, kẻ mạo hiểm dùng con dấu của anh ký tên lên tập tài liệu đó thật sự có vấn đề, anh sớm đã động tay động chân lên con dấu, anh có thể chứng minh sự trong sạch của mình, cho nên anh không vội vàng, thật ra anh muốn nhìn một chút xem người hại anh rốt cuộc muốn gì. Nhưng, anh không nói, nên Thiên Thâm mới không tin lời của anh như vậy.

Di chứng của việc mấy ngày liên tiếp ngủ không ngon giấc chính là đau đầu, tờ đơn ly hôn này càng thêm kích phát cảm giác đau đớn, Tân Từ cố gắng khắc chế cảm xúc muốn xé tờ giấy kia, pha cho mình ly cà phê, nhưng mà tay cầm thìa lại không ngừng run lên. Phong độ tốt nhất của anh đã không còn, hiện tại, anh không còn cách nào thờ ơ như vậy nữa. Quay đầu lại nhìn thấy trên bàn trà có hai chiếc móc khoá không hoàn chỉnh, nửa trái tim bên trái của anh, nửa bên phải của Thiên Thâm.

Nếu đây là tín vật đính ước, ngay cả anh cũng cảm thấy buồn cười, thứ không đáng giá như vậy lại được hai người bọn họ quý trọng nhiều năm như vậy, mà nay cuối cùng cũng ở chung một chỗ, lại giống như vật bị người ném bỏ.

Thiên Thâm đem nửa trái tim của Thiên Thâm nắm trong tay, phát hiện chiếc móc khoá này đã rất cũ như chiếc của mình, có hai đáp án: Một là, cô ấy luôn mang theo bên mình, mãi cũ. Hai là, thật ra cô ấy cũng không quá để ý đến nó.

Tân Từ nhìn chiếc móc khoá ngăn người, đến tận khi tóc được hệ thống sưởi thổi khô, anh mới cười chế giễu chính mình. Cô ấy nói, nếu muốn ném, đập bỏ đều được.

“Đập bỏ...” Thiển Thâm đem những lời này nhắc lại hai lần, bỗng nhiên nghĩ vì sao phải đập bỏ... ném thì ném, cầm gì phải làm điều thừa này?

Bỗng nhiên, có một ý tưởng xuất hiện trong đầu, hơi thờ Tân Từ cứng lại, trên tay thiếu chút nữa không cầm vững chiếc móc khoá.

Anh quan sát một hồi, cuối cùng phát hiện ra chiếc móc khoá bằng bạc này có khe hở, dùng cái kìm này nửa ngày, cuối cùng cái móc khoá cũng bung ra, Tân Từ sùng sốt, trong tay khẽ dùng lực, mở.

Ở chính giữa bên trong lộ ra một tờ giấy nhỏ.

Khi Tân Từ mở nó ra không dám thở, giống như nếu anh dùng lực quá mạnh tờ giấy nhỏ sẽ vỡ vụn.

Anh nhìn lướt qua rất nhanh, giật mình, lại nhìn lần nữa, từng chữ từng chữ nhìn qua, trái tim nặng trĩu giống như được hồi sinh điên cuồng đập liên hồi, sự thật đã phơi bày trước mắt.

Thiển Thâm ngồi trong phòng ăn dùng điểm tâm, di ghế của cô từ sáng sớm đã rời giường nấu cơm, cô ngồi xuống tập trung ăn không hề hé răng nói nửa lời. Nghê Uyên sau khi tập thể dục xong về lập tức tắm rửa thay đổi quần áo cùng ăn cơm với Thiển Thâm.

“Hôm qua có ngủ được không?” Hần gấp giúp Thiển Thâm một miếng bánh mì nướng, đặt lên đĩa của cô.

“Cũng tạm tạm, hơi lạnh.”

“Hôm nay đi sẽ bảo người mang thêm mền qua cho con.” Mẹ Nghê Uyên vội tiếp lời.

Thiển Thâm đang uống sữa, trả lời: “Uhm.”

Nghê Đạo Viễn đang đọc báo đưa mắt nhìn con trai và con gái của mình: “À, hôm qua Cảnh Nhiên có gọi điện thoại đến đây, đúng lúc con vừa ngủ.”

Thiển Thâm ngẩng đầu: “Anh ấy tìm tôi?”

“Uhm, nói không gọi điện thoại đi động cho con được. Ba nói với nó, con ly hôn với Tân Từ.” Nghê Đạo Viễn cười cười: “Con đoán xem nó thế nào?”

Thiển Thâm thành thật: “Không biết.”

“Nó đang ở Mỹ, nói lập tức bay trở về.”

“Tại sao anh ấy lại đến Mỹ?”

“Không rõ lắm... cha mẹ để cho nó đi.”

Nghê Uyên không nhịn được hỏi: “Anh ta sắp trở lại?”

Nghê Đạo Viễn lật tờ báo, ánh mắt dừng lại trên người con trai, cười rất cổ quái: “Đúng vậy đó.”

Sắc mặt Nghê Uyên không dễ coi im lặng ăn điểm tâm, Thiển Thâm đẩy hần một phen: “Làm sao vậy?”

Nghê Uyên quay về khuôn mặt tươi cười, rất anh tuấn: “Không sao đâu, hôm nay em có rảnh không, tôi đưa em đi ra ngoài chơi giải sầu?”

“Anh không đi làm?”

“Không sao.”

Thiển Thâm nghĩ kỹ một lát, đồng ý: “Được.”

“Đi ra ngoại ô đi, không khí ngoại ô rất tốt, đi làm cho các con một chút đồ ăn mang theo nha.” Mẹ Nghê Uyên dường như rất vui mừng.

Nghê Uyên vội nháy mắt lắc đầu với mẹ mình: “Mẹ, không được đâu, trời lạnh như vậy đi ra ngoại ô làm gì, nói đùa sao?...”

Thiển Thâm ăn xong miếng bánh mì cuối cùng, buông đĩa bạc xuống, lông mi cũng không hạ xuống, nói: “Đi, phải đi ra ngoại ô. Làm phiền dì. Ăn xong rồi, chuẩn bị đi thôi.”

Nghê Uyên mở to hai mắt, mẹ của hần đã hoàn toàn rơi vào trạng thái ngây ngốc, chỉ có Nghê Đạo Viễn vẫn bình yên đọc báo, khoe miệng lơ đãng gọi lên về tươi cười.

“Trợn mắt nhìn tôi làm gì?” Thiển Thâm cúi, véo khắp mặt Nghê Uyên.

“... Không có gì... tôi xong sẽ gọi em”

“Được.”

“Thiên Thâm...” Ở đầu cầu thang, Thiên Thâm bị gọi lại: “Em thật sự muốn ly hôn với Tân Từ sao? Không phải em rất yêu thương anh ta sao?”

“Yêu?” Thiên Thâm dường như nở nụ cười rất khó hiểu: “Cỡ lẽ vậy, có điều, điều kiện quan trọng anh ta phải là một người chánh trực. Còn có việc gì không? Nếu không để tôi đi lên lầu thay quần áo.”

Tay Nghê Uyên đặt ở thắt lưng, mỉm cười: “Không có.” Nghê Uyên dẫn theo Thiên Thâm đi đến một biệt thự khác của Nghê gia ở ngoại ô chơi, có thể nhận ra anh ta rất có chủ ý, lúc nào cũng muốn để Thiên Thâm vui vẻ, luôn luôn suy nghĩ giúp Thiên Thâm, Thiên Thâm không mang khăn quàng cổ Nghê Uyên đem khăn quàng cổ cái lên cho cô, đi chèo thuyền trên hồ cũng là Nghê Uyên chèo thuyền, Thiên Thâm ôm lò sưởi rúc vào phía đối diện hắn. Hắn nói, quá lạnh, chúng ta trở về phòng thôi. Thiên Thâm nói với hắn, lạnh, ý nghĩ của con người mới có thể tỉnh táo, lúc ý nghĩ tỉnh táo, mới có thể biết được cái gì đúng, cái gì sai. Nghê Uyên hỏi cô có ý gì, hỏi hận ly hôn sao? Thiên Thâm cười rất mê người, trong ánh mắt long lanh phát sáng, không hỏi hận.

Nghê Uyên dường như rất để ý đến tâm tình của cô ấy. Biểu hiện của Thiên Thâm rất bình thường, không có gì vui sướng, cũng không có quá nhiều bi thương, nếu có cũng không chế rất khó. Nghê Uyên cảm thấy Thiên Thâm cần phải có thời gian để tiêu tán ưu sầu, càng không ngừng an ủi quyết định ly hôn không hề sai, sau này mọi chuyện sẽ khá hơn, người yêu cô rất nhiều, so với Tân Từ cũng tốt hơn nhiều. Thiên Thâm cười mà không đáp, lông mi thật dài hơi che đi đồng tử màu đen.

Lúc ăn cơm tại khách sạn, Thiên Thâm đột nhiên có ý tưởng muốn đến xem nhà của Nghê Uyên, Nghê Uyên khó hiểu hỏi cô vì sao, Thiên Thâm liếc mắt nói chưa từng đến đó, không muốn thì thôi. Sau đó Tiểu Bạch lập tức cầu xin tha thứ, quay đầu xe lại, tiến lên một hướng khác. Thiên Thâm che miệng nhìn cửa sổ cười nhạt một chút, khẽ không thể nhận ra.

Có điều, khiến Thiên Thâm không ngờ tới chính là vừa đến nhà Nghê Uyên cô liền nhận được điện thoại của Cố Cảnh Nhiên, giọng điệu rất vội vàng. Tiểu Bạch vừa mới gặp hàng xóm đang đứng nói chuyện, Thiên Thâm nhìn mặt nghiêng của hắn, khẽ ngẫm nghĩ, cuối cùng nói cho Cảnh Nhiên địa chỉ nhà Nghê Uyên.

Nghê Uyên cũng ở một căn biệt thự nằm riêng biệt, biệt thự xây ở trên sườn núi, tất cả đều là tâm huyết của hắn, vô cùng xa hoa, Thiên Thâm ngẩng đầu nhìn cánh cổng lớn cao và đen thẫm kia trên đũa hắt xa xỉ. Nghê Uyên vô tội nháy mắt mấy cái, cũng không phản đối, mở cửa tạo dáng rất nho nhã mời Thiên Thâm tiến vào.

“Muốn uống gì?”

Thiên Thâm chăm chú đánh giá nhà hắn, trả lời qua một tiếng: “Nước được rồi.”

“Có nước trái cây đó em thích không?”

“Càng tốt.” Thiên Thâm đi lên cầu thang, quay đầu lại hỏi hắn: “Nhà cậu mấy tầng?”

“4 tầng.”

Thiên Thâm bày ra bộ dạng khó nghĩ lắc lắc đầu: “Không được, làm sao tôi có thể đi xem hết toàn bộ căn nhà lớn như vậy.”

Nghê Uyên nhìn qua tâm tình rất vui mừng, thật tự nhiên nói: “Tùy ý, coi như nhà của em là được.”

Thiên Thâm đi lên lầu hai nhìn qua mỗi gian phòng một lần. Dường như phòng cho khách chiếm đa số. Cô lên tới tầng thứ ba, có ba gian phòng, trong đó có một phòng đọc sách. Thiên Thâm nhanh chóng đi vào phòng đọc sách, do dự một chút không khoá cửa. Phòng đọc sách của Nghê Uyên cũng có khí chất đặc biệt, có điều Thiên Thâm không có tâm tình thưởng thức. Đi đến trước bàn đọc sách của Nghê Uyên, trên bàn chất đầy tài liệu, rất hỗn loạn, không gọn gàng ngăn nắp như Tân Từ. Thiên Thâm không biết nên tìm cái gì, cũng không dám đi loạn, mồ hôi lạnh tuôn ra không khoan nhượng trong lòng bàn tay. Việc này khác với khi đó ở trong phòng đọc sách của Tân Từ, cô rất căng thẳng, chẳng may Nghê Uyên đột nhiên xông vào, cô tuyệt đối không biết nên lấy lý do gì.

Nhưng mà đúng lúc này, dưới lầu truyền đến vài tiếng đánh nhau, cửa phòng này không đóng hẳn, truyền đến xuyên qua khe cửa, từ trên lầu ba có thể nghe thấy được tình hình bên dưới rất nghiêm trọng.

Thiên Thâm lập tức hết hồn, lạnh cả người, trong chốc lát lại có tiếng trầm đục phát ra. Thiên Thâm tự mắng một câu đáng chết, nhanh chóng xuống lầu, sau đó nhìn thấy một màn vô cùng hoảng sợ, Cố Cảnh Nhiên nắm chặt lấy cổ áo của Nghê Uyên, bộ dạng hung ác trước đó chưa từng có. Nghê Uyên lạnh lùng đối diện với anh ta, thái dương có chất lỏng đỏ tươi chảy xuống, nhuộm đỏ áo len đen màu trắng, nhìn rất ghê người.

Mắt Cố Cảnh Nhiên đỏ lên, dường như nghiêng gãy răng nanh: “Nghê Uyên! Vì sao mày trở nên vô sỉ như vậy!”

Bạn đang đọc truyện *Thử Hối Đắng Cay Nông Sâu Thế Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 68

Thiên Thâm ngơ ngác đứng ở cầu thang nhìn Cổ Cảnh Nhiên đã tiến vào trạng thái điên cuồng cùng Nghê Uyên thủy chung duy trì im lặng. Hiện trường hết sức căng thẳng, Thiên Thâm không thể nào nhấc nổi chân, Cảnh Nhiên nhìn qua rất kích động, không giống anh ấy chút nào, còn sắc mặt Nghê Uyên lại càng âm trầm, máu chảy vào trong mặt anh ta cũng không hề bận tâm, nhìn chằm chằm Cổ Cảnh Nhiên.

Cổ Cảnh Nhiên hung ác hiểm thấy tiếp tục túm áo Nghê Uyên: “Mày cho rằng hai thằng ở sân bay kia có thể đối phó được tao? Hay là, mày cho rằng bảo mẹ tao đuổi tao tới Mỹ thì mọi chuyện đều thuận lợi?”

Lông mày Nghê Uyên nhíu chặt lại, màu đỏ quý dị kia nổi bật trên sườn má.

“Tiểu Uyên, mày có biết mày đã làm gì tao hay không?”

“Tao đã làm gì?” Nghê Uyên cười lạnh, thân thể vẫn bị cùm cứng.

Cổ Cảnh Nhiên quay về tặng hẳn một nụ cười lạnh: “Tân Tử.” Hai chữ này ngưng kết trong không khí thành chất rắn, rơi trên mặt đất, tạo ra tiếng động rất lớn.

“Chứng cứ.” Nghê Uyên lạnh lùng phun ra hai chữ.

“Mày...”

“Tao làm sao?” Nghê Uyên nâng mi lên: “Trên thương trường chưa từng có công bằng, nó vấp ngã chỉ có thể nói là do nó không đủ kỹ năng, trách tao cái gì? Cổ đại thiếu gia, tao nói không phải sao?”

Tay Cổ Cảnh Nhiên dùng sức xách Nghê Uyên lên: “Chẳng lẽ hãm hại người khác không tính là gì sao?”

Nghê Uyên mặc kệ anh ta đùa nghịch, ôn hoà trả lời: “Thương trường như chiến trường, không phải tao chết thì là mày vong...”

“Mày còn dám nói! Vì sao mày phải hãm hại cậu ta?”

Nghê Uyên không chút hốt hoảng, bình tĩnh: “Không có, đừng nên ăn nói lung tung.”

“Mày cho rằng tao không biết gì hay sao? Mày và mẹ tao làm chuyện tốt như vậy, tao rất rõ ràng.”

“Vậy sao? Nghê Uyên từ từ lộ ra vẻ mỉm cười: “Hoá ra là do Cổ phu nhân làm.”

Cổ Cảnh Nhiên gầm nhẹ: “Mày đừng có nói lung tung.”

Nghê Uyên không chút hoang mang, từ từ lạnh lùng: “Vừa rồi chính mày tự nói, mẹ mày làm – chuyện tốt, tao thề cho dù mày muốn tố cáo tao, tao cũng có thể vô tội được tha.”

“Nghê Uyên! . . .”

“Được rồi, hai người các người đều dừng lại cho tôi.” Một người ngồi, một người nằm úp sấp, hai người trên mặt đất đột nhiên ngẩng đầu, đồng loạt nhìn về phía Lương Thiên Thâm. Một lát sau, Nghê Uyên quay đầu lại đẩy Cổ Cảnh Nhiên ra, cúi đầu từ từ đứng lên khỏi mặt đất, đồng thời tiện tay xoa xoa trán, cổ tay áo sơ mi trắng lập tức bị nhuộm bẩn, hấn chà lau rất chậm, không biết trong lòng đang nghĩ gì.

“Thiên Thâm...” Cổ Cảnh Nhiên muốn tiến lên trước, lại bị ánh mắt của Lương Thiên Thâm khiến cho bất động.

“Trên thế giới này, tôi chỉ tin tưởng ba người. Tôi tin tưởng ba người này nhất định sẽ không làm tôi tổn thương, cũng là chỗ dựa cho tôi.” Thiên Thâm chậm rãi đi đến phòng khách, đưa lưng về phía bọn họ: “Tiểu Uyên, cậu là một trong số đó.”

Động tác chà lau của Nghê Uyên đột nhiên dừng lại, tựa như dây cót mắc kẹt.

Giọng nói của Thiên Thâm giống như dòng suối nhỏ chảy qua tảng đá xanh, lạnh lạnh, muốn đưa tay chạm vào, lại không thể sờ tới: “Có thể cậu vẫn cho rằng tôi rất chán ghét cậu, rất hận mẹ cậu, nhưng thật ra trải qua nhiều năm như vậy rồi, tôi đã sớm coi như xong. Tôi biết cậu tốt với tôi, cậu im lặng làm nhiều chuyện cho tôi, cho dù cậu muốn tài sản Nghê gia tôi cũng không có ý kiến.”

“Tôi không muốn mấy cái tài sản đó, những thứ đó là của em.” Rốt cuộc Nghê Uyên không im lặng nữa.

“Tôi không quan trọng, mấy thứ tài sản đó sinh ra hay chết đi đều không thể mang theo, tôi chỉ để ý rốt cuộc có mấy người đối xử thật tâm với tôi.” Thiên Thâm khẽ nghiêng người, ánh đèn trên đỉnh đầu chiếu sáng một bên mặt cô, trông rất đoạ người.

“Tôi rất thật lòng.” Trái tim Nghê Uyên nhanh chóng co rút hai cái.

Một lúc lâu sau, khoé miệng Thiên Thâm khẽ nâng lên, quay đầu đi, ý cười dung hoà với giọng nói biến thành nọc độc hoành hành: “Sự thật quả là tàn

nhân, tôi và anh ấy ly hôn, cậu rất vui mừng đúng không?”

Không đợi người sau lưng trả lời, Thiển Thâm lại hỏi: “Nếu như là sự thật, cũng đừng kể lại cho tôi, trả lời tôi, chuyện của anh ấy rốt cuộc cậu có bao nhiêu quan hệ.”

Yết hầu hần lên xuống hai lần, Nghe Uyên há mồm nhưng không phát ra tiếng.

“Tiểu Uyên, mày trả lời đi.”

Cổ Cảnh Nhiên liếc mắt nhìn Nghe Uyên, trong mắt đã tràn ngập cảm xúc không nói rõ.

Nghe Uyên nhẫn nhịn, vẫn không nhịn được: “Vì sao em lại ly hôn với anh ta, em vẫn muốn lo chuyện của anh ta?”

Thiển Thâm không đáp, lại nói: “Ông già nói, nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất, ngược lại cũng thế.”

Cổ Cảnh Nhiên nhìn thấy sắc mặt Nghe Uyên nháy mắt tái nhợt, hoàn toàn không có vẻ bình tĩnh lạnh lùng vừa rồi.

Thiển Thâm nhắm mắt lại, nhớ tới hôm kia ‘ông già’ nói chuyện phiếm với cô, mới đầu cô không quá quan tâm, nhưng đột nhiên nghe thấy ông ta nói: “Con nói Tân Từ bị hãm hại, nhưng mà con có nghĩ tới vì sao cậu ta lại bị hãm hại hay không? Nếu thật sự là tranh đấu trên thương trường cũng hiếm có khả năng.” Khi đó, Thiển Thâm tức giận nhìn ông ta nói: “Vậy ông nói xem vì sao?” ‘Ông già’ nghiêng đầu qua liếc mắt nhìn cô một cái, miễn cưỡng nói: “Không phải vì tiền, thì là cách đối nhân xử thế.”

Thiển Thâm khó hiểu, đem mọi chuyện nghĩ kỹ từ trước đến sau lại một lượt, cuối cùng trong đầu cô bỗng nhiên nảy ra một ý nghĩ, ý nghĩ này đã từng quấy nhiễu cô, nhưng mà lần nào cũng bị cô phủ định, lần này cô bưng đầu lắc liên tục. Nhưng mà quay đầu lại nghĩ một chút, lòng của cô càng lúc càng chìm xuống. Tăng Vịnh Ngâm như đỉnh đồng cột phủ nhận chuyện của Tân Từ có liên quan tới chị ta, bọn họ đã thừa nhận chuyện ảnh chụp, Dịch Nguyệt San trong lúc vô ý đã biết chuyện này cũng dùng việc đó để uy hiếp vào làm ở công ty của chị ta, vì thế phải đưa cho Tạ Tranh một số tiền đền bù rất lớn. Đã nói toạc ra được tất cả mọi chuyện, như vậy chuyện của Tân Từ chị ta cũng không cần phải tiếp tục cố che giấu. Nói cách khác hãm hại Tân Từ là một người hoàn toàn khác, mà người này ở ngay bên cạnh cô.

Muốn chứng thực điều này, Thiển Thâm liền đưa kẻ đó vào một cái lồng, tuy rằng cô không biết làm như vậy cuối cùng sẽ đưa đến kết quả gì, nhưng, muốn bắt được kẻ đó cô đem hết hi vọng ra đánh cược.

Rốt cuộc là ai, vài ngày sau trong lòng mơ hồ có đáp án, là ai hàng ngày đều ở bên cô, là ai tích cực giúp cô xử lý việc ly hôn, là ai an ủi cô lập đi lập lại nói: “Ly hôn là đúng.”

Nhưng mà, cô không thể nào dám tin, kẻ đó chính là anh ta.

Tăng Vịnh Ngâm làm tổn thương cô, nhưng chỉ tạo trên người mấy vết thương, sau khi máu chảy xong, kết vảy đã không còn đau. Nhưng... anh ta không giống như vậy.

“Cậu nói cho tôi biết.” Đợi nửa ngày không nhận được lời đáp của Nghe Uyên, Thiển Thâm hỏi ra vấn đề chôn sâu trong lòng từ rất lâu: “Có phải cậu yêu tôi hay không?”

Lời vừa ra khỏi miệng, Cổ Cảnh Nhiên kinh ngạc đến ngây người, Nghe Uyên sững sốt. Không gian tĩnh lặng thêm vài phần, mấy phút đồng hồ này còn dài hơn cả một thế kỷ.

Ngay khi Thiển Thâm nghĩ rằng sẽ không nhận được đáp án, tiếng nói của Nghe Uyên rốt cuộc vang lên: “Bây giờ em mới biết hay sao?”

“Cậu điên rồi?” Lương Thiển Thâm bỗng nhiên xoay người đi thẳng đến trước mặt anh ta, dương tay tát một cái: “Tôi là chị cậu!”

“Em không phải.” Một cái tát kia dường như không có tác dụng gì, hần nghiêng đầu hờ hững nói: “Cho tới bây giờ tôi chưa từng gọi em là chị, cho tới bây giờ em cũng chưa bao giờ để tôi gọi như vậy.”

Trong mắt Thiển Thâm ngoại trừ tức giận còn có đau đớn: “Nghe Uyên, có phải vì vậy nên cậu mới hại Tân Từ hay không?”

“A... Nó thì có là gì.” Nghe Uyên âm lãnh nở nụ cười, vẻ mặt có chút vận vẹo.

Thiển Thâm không khỏi lắc đầu: “Cậu quá ác độc.” Cái từ này toàn toàn châm ngòi cảm xúc của Nghe Uyên.

“Tôi ác độc? Lương Thiển Thâm, tôi ở bên cạnh em bao nhiêu năm? Anh ta ở bên cạnh em bao nhiêu năm?” Hai mắt Nghe Uyên đỏ bừng chỉ về phía Cổ Cảnh Nhiên “Còn thẳng khốn đó ở bên cạnh em bao nhiêu năm? Nhưng, đã bao giờ em muốn gặp tôi, đã bao giờ em quay đầu lại, tôi luôn đứng ở phía sau em, nhưng mà em ngay cả mắt cũng không hề nhìn tôi. Tôi không muốn tài sản gì, cũng không cần thân phận thiếu gia Nghe gia, tôi lại càng không muốn làm thẳng em chó má gì của em! Tôi chịu đựng hai mươi năm, nhưng tại sao em không thể quay đầu lại liếc mắt nhìn tôi một cái!”

Thiển Thâm khiếp sợ nhìn Nghe Uyên, người luống cuống trước mặt này tại sao xa lạ như thế.

Giọng nói của Nghe Uyên đều đang run rẩy: “Tôi biết em từ đầu đến cuối đều đang dối gạt tôi, ly hôn... loại xiếc này rất nông cạn, mấy ngày nay em đối xử thật tốt với tôi cũng là giả, tôi biết em đang thử tôi. Nhưng tôi muốn cho dù chỉ vào ngày, cũng nguyện ý để bị lừa, tôi cam tâm tình nguyện, tôi yêu em

hiều năm như vậy, vì sao em không nhìn tới!”

Thiên Thâm không nói nên lời, Cổ Cảnh Nhiên hoàn toàn không kịp phản ứng.

“Ta đã từng nói, cái gì không phải của con thì đừng nghĩ lung tung, con không nghe, còn chìm sâu như vậy, còn ra thể thống gì!”

Giọng nói không nên xuất hiện bỗng nhiên xuất hiện, ba người trong phòng đồng loạt nhìn lại phía cửa, chỉ thấy Nghê Đạo Viễn đen mặt đứng ở cửa, bên cạnh là... Tân Từ, anh chỉ nhẹ nhàng đảo qua ba người bọn họ, sau đó thu hồi tầm mắt.

“Tiểu Uyên, không nên tiếp tục sai lầm nữa.”

Nghê Uyên thất thần một lát, lập tức hoàn hồn: “Nếu tôi nói tôi muốn để nó chết thì sao?” Ánh mắt âm hàn của hắn dừng lại trên người đứng phía sau Nghê Đạo Viễn.

“Ta đây liền từ mặt con, không để con làm ra cái chuyện bại hoại gia phong này!” Cuối cùng Nghê Đạo Viễn cũng tức giận: “Ta cho con cơ hội sửa đổi dứt khoát, ta cho con thời gian đem mọi chuyện trở lại trật tự con không làm, được lắm, ta sẽ làm.”

“Không! Anh ta căn bản không xứng với Thiên Thâm, anh ta chẳng được việc gì, dựa vào cái gì đứng bên cạnh Thiên Thâm?”

“Con nghĩ rằng người ta để mặc con xâu xé sao?” Nghê Đạo Viễn tung ra một chồng tài liệu, những tờ giấy trắng bóc rơi tán loạn trước mặt Nghê Uyên: “Những tài liệu này thật ra đều không dùng được, đã có người có thể chứng minh con đứng đằng sau! Cái người tên Hạ Quý kia đã khai nhận toàn bộ, còn không hối cải?”

Nghê Uyên cúi đầu nhìn đồng giấy trên mặt đất, không kiểm tra, nhưng sắc mặt của hắn trắng bệch từng chút một.

Thiên Thâm nhìn thấy bộ dạng này của hắn chợt nhớ tới trước đây khi cô cầm kéo đâm hắn chỉ đứng ngây ngốc bất động, khuôn mặt nhỏ nhắn đã trắng bệch đáng sợ. Chiếc bóng cô đơn kia, bộ dáng sợ hãi nhưng không dám phản kháng khi đó rơi vào trong lòng Thiên Thâm.

Nghê Đạo Viễn nhìn thấy đứa con trai không phải do mình sinh ra nhưng lại coi hơn con ruột, đau lòng, nếu lúc trước khi nó mới có chút tâm tư này ông đã bóp tắt nó, có lẽ cũng không xảy ra chuyện ngày hôm nay.

“Con đi theo ta.”

Nghê Đạo Viễn nói xong cũng xoay người, Cổ Cảnh Nhiên nhìn thấy Nghê Uyên không hề động đậy tiến lên kéo hắn, Nghê Uyên từ chối, một lúc lâu sau, cuối cùng bước chân nặng nề nâng lên.

“Tiểu Uyên.”

Khi hắn sắp bước ra khỏi nhà, Thiên Thâm gọi hắn lại, bình tĩnh nói: “Từ rất lâu trước kia, tôi đã coi cậu như một đứa em trai, em trai ruột thịt.”

Có cái gì đó mơ hồ trong hốc mắt, ẩm áp ẩm ướt, lại quật cường không chịu rơi xuống.

“Thật ra, tôi đã biết sẽ có một ngày như thế. Hay ngày vừa qua là ngày tôi vui sướng nhất, cho nên, tôi sẽ không hối hận, cũng sẽ không nói xin lỗi.”

Cha con họ Nghê một trước một sau rời đi, Cổ Cảnh Nhiên nhìn Tân Từ thận trọng giải thích: “Mẹ của tôi yêu con nên sốt ruột, mong cậu tha thứ.” Không nói gì thêm, anh ta không nhìn Thiên Thâm liền vội vàng rời đi.

Bọn họ đi rồi, chỉ để lại Thiên Thâm cùng Tân Từ đưa mắt nhìn nhau. Cả phòng yên tĩnh, phòng khách lớn như vậy lại có vẻ băng lãnh, chỉ dù còn hai người đứng đó. Từ sau khi vào nhà Tân Từ không nói một lời, anh mặc quần áo đen, sắc mặt dường như cũng rất bình tĩnh, ánh mắt không biết dừng ở nơi nào, rất im lặng, nhưng không hề nhìn Thiên Thâm. Thiên Thâm nhìn anh, cảm giác bất an trong lòng nhảy lên liên tục, há miệng muốn nói gì đó, lại phát hiện không tìm ra từ thích hợp để phá vỡ tình trạng xấu hổ này. Nhưng, Tân Từ nếu còn ở đó không tỏ vẻ gì muốn nói chuyện với cô, cô sẽ chờ một lát.

Quả nhiên, sau khi không trí trầm lặng trôi qua, Tân Từ rốt cuộc cũng thay đổi động tác. Anh lấy ra tập tài liệu mang theo bên mình, rút đơn ly hôn bên trong ra, đi đến trước mặt Thiên Thâm, khẽ cong thắt lưng đem đồ đó buông xuống, tiếng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng không hề lộn xộn: “Tài liệu ở trong này, anh đã xem qua, em lấy về đi.”

Trong đầu Thiên Thâm nổ oành một tiếng, trợn mắt há hốc mồm nhìn khuôn mặt bình tĩnh quá mức của Tân Từ, ánh mắt của anh xuyên qua thấu kính nhìn cô, ánh mắt trong suốt sạch sẽ, không có một tia cảm xúc lừa gạt hỗn loạn.

Thân thể Thiên Thâm cứng nhắc không có cách nào nhúc nhích, cổ nở nụ cười phồng phồng cũng khó coi đến cực điểm: “Anh ký xong rồi sao?”

“Uhm.” Giọng mũi mơn hờ, hai tay Tân Từ rút túi trả lời Thiên Thâm.

“Anh thật sự ký rồi?”

Tân Từ tránh tầm mắt của cô, nói: “Không phải em bảo anh ký tên sao?”

Mặt Thiên Thâm lập tức xám như tro, phải mắt nửa khép con tức trong cơ thể cô bắt đầu hừng hực thiêu đốt: “Em... Em bảo anh ký anh liền ký sao?”

“Lương Thiên Thâm, không nên giống như đứa trẻ thế.” Lòng mảy Tần Tử cũng không hề nhúu nhưng mặt nhăn lại.

Lương Thiên Thâm bị chọc chân phát đau, nếu là ngày thường có thể đã bắt đầu phản kích, nhưng lần này cô không có cách nào, chuyện này là cô gây ra trước, nhưng, Thiên Thâm chán nản nghĩ lại, không phải cô đã từng ám chỉ cho anh rồi sao, hay là anh nghe không hiểu?

Tần Tử dùng ánh mắt nhìn về mặt đấu tranh của Lương Thiên Thâm, cố ý hỏi: “Chẳng lẽ không phải em bảo anh ký tên sao? Hay là muốn anh giống như trước kia cầu xin em đừng ly hôn? Yêu cầu của em không phải quá đáng sao?” Lời này nói ra, Lương Thiên Thâm làm sao có thể thờ ơ được nữa, cô ngẩng mặt lên, hai má bởi vì kích động mà ửng hồng, cô khó thở nói: “Em không có tham vọng quá đáng như vậy.”

“Vậy là tốt rồi, không còn việc gì, anh đi trước.”

“Anh chẳng lẽ thật sự không biết vì sao em phải làm như vậy?” Thiên Thâm không chịu nổi tiến lên chặn đường đi của anh.

Tần Tử khẽ cúi đầu, trên mặt mang theo mỉm cười, ở trong mắt Thiên Thâm lại và về ‘dịu dàng tàn nhẫn’, anh nói với cô: “Anh biết, tôi không xứng với một đại tiểu thư như em, anh còn có thể bị vướng vào tù tội, anh khiến em thất vọng rồi.”

“Tần Tử! Ở trong lòng anh em chính là loại người như vậy sao?”

“Là em khiến cho anh cảm thấy em là người như vậy.” Tần Tử nói rất nhẹ nhàng, nhưng lại khiến cho tim Lương Thiên Thâm như bị dao cắt.

Hai mắt Lương Thiên Thâm mở to nhìn Tần Tử, sức mạnh trong thân thể nhanh chóng bị bào mòn, anh khẽ cười một chút khiến cho tinh thần của cô lập tức sụp đổ.

Có phải cô thật sự tùy hứng hay không, cô hay tự cho mình là đúng, cảm thấy chuyện gì cuối cùng đều có thể dựa theo tính tình của mình, người nào cuối cùng cũng đều chịu thua dưới chân cô, sau mỗi lần đó cô đều nghĩ không có chuyện gì cô không thể giải quyết, nhưng mà cô chợt phát hiện ra thật ra cô chẳng làm được chuyện gì, nếu như không có lực lượng hai nhà Tăng Nghi đứng phía sau, có lẽ cô chẳng làm được chuyện gì cả. Lần này ‘ông già’ không ra tay giúp có lẽ muốn để cô thấy rõ thế giới này không phải cô có thể muốn khống chế thế nào cũng được, cô không thể tiếp tục tùy hứng làm bậy như vậy, cô đã hai mươi bảy tuổi, không còn có thể là một cô nữ sinh làm loạn, Thiên Thâm đột nhiên nhận ra những chuyện mình làm rất thiếu suy nghĩ.

Cho nên, cô cần chịu trách nhiệm với hành động của chính mình.

“Em làm như vậy là có nguyên nhân, em... cho dù anh thật sự bị giam năm năm mười năm, em cũng sẽ chờ anh.”

Anh nói cô không thích giải thích, mới có thể khiến cho mọi chuyện càng ngày càng tệ, bây giờ cô giải thích, cô vội vàng nhìn ánh mắt trong veo của anh, cô gấp gấp đến độ ánh mắt ướt hết, hơi thở không đều theo tiết tấu, có phải như vậy anh ấy có thể hiểu được cô hay không?

Tần Tử nhìn cô không chớp mắt, nói: “Cầm đơn ly hôn chờ anh sao?”

“Cái móc chìa khóa kia! Không phải em đã đưa cho anh rồi sao?”

Tần Tử gật gật đầu: “Đúng vậy, anh nghe lời em nói, ném đi rồi.”

“Anh thật sự làm theo lời em nói? Đập bỏ, ném đi?”

“Vì sao phải đập bỏ? Cứ ném thôi.” Tần Tử buồn cười nhìn Lương Thiên Thâm mặt mày lo lắng.

Thiên Thâm như bị người ta dội một gáo nước lạnh từ đầu đến chân: “Anh không nhìn thấy?”

“Anh nên thấy cái gì?” Tần Tử khó hiểu hỏi lại.

“Ờ giấy, tờ giấy a!” Thiên Thâm cuống lên không hiểu, cảm thấy hết đường chối cãi.

Tần Tử vẫn giữ vẻ mặt kia, mi khẽ nâng lên nhìn.

“Anh ném ở đâu?” Thấy vẻ mặt anh thật sự hoàn toàn không biết gì, cảm xúc của Thiên Thâm rơi xuống mức thấp nhất.

“Dưới sông chỗ cầu vượt phía thành Tây.”

“Không phải em đã nói đập bỏ sao, đập bỏ mà!” Cô vội vã muốn phát điên, tới tới lui lui đảo quanh trong phòng: “Những lời này rất khó hiểu ư? Rất khó sao?”

“Đập bỏ, là phá hủy, sao có thể đối đãi với tín vật của chúng ta như vậy?” Một đôi tay vòng qua eo Thiên Thâm đưa đến trước mặt của cô, lòng bàn tay mở ra, một nửa trái tim của cô đưa cho anh nằm im ở trong đó, nhìn qua hoàn hảo không tổn hao gì.

Thiên Thâm nhất thời sững sờ, trong óc trống rỗng.

Tân Từ ở bên cạnh nhìn về mặt ngây ngốc của cô, tâm tình rất tốt. Thân thể sát lại cô một chút, tay phải càng ôm chặt lấy eo cô, cảm giác được trên người cô lạnh lẽo và căng thẳng, sau đó dùng chính nhiệt độ cơ thể mình truyền cho cô một chút ấm áp.

Hơi nóng bên tai làm cho ý thức của Thiên Thâm mê man, trong lúc ngất ngây cô nghe thấy tiếng cười yếu ớt của anh: “Đây coi như là sự trừng phạt cho việc em dám ‘ly hôn’ với tôi.”

Thân thể khẽ bay bổng, giống như đi trên mây, cô cố gắng quay đầu lại nhìn Tân Từ, Tân Từ bị vẻ mặt mù mờ không thể tin của cô khiến cho buồn cười, cả khuôn mặt dịu dàng sắp sáng lên. Anh hôn lên đỉnh đầu cô, nói: “Những chuyện như ly hôn không thể dễ dàng nói ta, tuyệt đối không thể, nhớ kỹ đó?”

“Anh... Trêu đùa em?”

Thiên Thâm cuối cùng cũng hiểu rõ tình hình, về mặt lúc này là anh cố ý.

“Chẳng lẽ anh không nên dọa một chút như vậy sao, cho em biết cảm giác khi em nói ly hôn với anh như thế nào?” Một câu của Tân Từ lập tức đem ngọn lửa giận của Thiên Thâm vừa dâng lên đã dập tắt, sau đó lời nói tiếp theo của anh làm cô hoàn toàn không còn ngọn lửa giận nào nữa: “Tại sao lại nghĩ ra loại ý nghĩ kì cục này? Nếu anh quả thật không thấy tờ giấy đó, nếu em không dụ được kẻ đó ra, nếu Cố Cảnh Nhiên không có phát hiện ra mẹ anh ta làm – chuyện tốt, nếu anh thật sự ký tên lên đó, em định làm thế nào?”

Thiên Thâm im bất, hoàn toàn không trả lời được, đầu cúi xuống trầm tư một lát, nói: “Lúc ấy rất sợ, không nghĩ ra cách gì, chiều nào cũng bị người chặn lại, thời gian lại quá gấp. Nếu anh thật sự bị người ta hại, nhưng em lại không có cách nào ngăn cản, em không dám nghĩ tới. Anh cũng biết, em không thể mất anh được.”

Giọng nói cuối cùng của Thiên Thâm đã nhẹ không thể nhẹ hơn.

Tân Từ tiến lên trước mặt cô, nâng đầu cô lên hỏi: “Em nói gì vậy?”

Ánh mắt Thiên Thâm mơ hồ, nói lầm bầm: “...”

“Cái gì?”

Anh còn đang mê man, Lương Thiên Thâm rất muốn hung hăng trợn mắt nhìn anh, nhưng không biết tại sao không thể hung dữ như vậy. Tâm như bị nện cười yếu ớt trên khoé miệng anh hoà tan, dịu dàng bối rối, âm ức khó chịu sớm đã bị ném lại đằng sau, khí thế nữ vương lại càng không thể dùng để nói chuyện.

Anh quay mặt cô đối diện mặt mình, xoa nhẹ tóc của cô, nói: “Em phải học cách tin tưởng anh, anh không phải loại người để mặc cho người ta chém giết, cha của em đã nói những gì. Em muốn bảo vệ anh, anh rất vui mừng, nhưng, nếu muốn bắt anh ly hôn làm vô bực, anh thả người tù còn hơn. Thiên Thiên, em phải hiểu rằng, anh cũng không thể để mất em.”

Thiên Thâm ngơ ngẩn ngẩn ngẩn nhìn Tân Từ chăm chăm, trong đôi mắt to phủ kín một tầng hơi nước, cảm thấy mình thật vô dụng, chớp mũi vừa nhức nhối vừa chua xót, sắp nhìn không được. Mấy ngày liên tiếp chịu đau khổ tra tấn, toàn bộ đều hoá giải trong câu nói của anh, theo giọng nói đó tan biến đi.

“Cho nên...”

Tân Từ nhanh chóng dùng lực xoay người, Thiên Thâm vừa hô lên, đã bị anh ôm chặt lấy lưng.

Trong mắt anh giao hoạt khó thấy, vô cùng động lòng người: “Trừng phạt cuối cùng là, em đem những lời trong tờ giấy kia nói lại một lần nữa.”

Thiên Thâm sửng sốt, lập tức mặt đỏ hồng, ôm cổ của anh, rất ngượng ngùng: “Không phải anh đã đọc qua rồi sao?”

“Không tính.”

Anh nhẫn nại rất tốt, anh chậm rãi chờ đợi, quả thật có vài người trời sinh khuyết thiếu tính cách nhẫn nại này, nhưng lâu ngày, anh nghe được lời cô nói dường như rất tổn sức, không khỏi cười to trong lòng, nhưng bên ngoài bộ dạng vẫn rất trang nghiêm tuyệt đối không thoả hiệp.

“Em... Anh... Em...”

“Thiên Thâm, đơn ly hôn vẫn đang ở bên...”

“Em yêu anh, tin tưởng em, em yêu anh.” Nói xong một hồi, sau đó trốn trong lòng ngực anh sống chết không chịu ngẩng đầu, cô có cảm giác muốn cắt đứt cổ của anh, tại sao mới bị giam vài ngày liền học thói xấu, dám trêu chọc cô, nhưng chung quy cô chỉ nhẹ nhàng cầu, vẹo anh một chút.

Có người rất chán nản, có người rất hài lòng, còn cố ý khẽ cắn lên vành tai đỏ hồng như máu của cô, khiến cho trong lòng người run rẩy một trận.

“Sau này có dám như vậy nữa không?”

“Không dám, em thật sự hối hận.”

“Ngoan, anh đưa em về nhà, chúng ta dường như còn rất nhiều chuyện phải làm.”

“Chuyện gì?” Thiên Thâm hơi lộ ra con mắt xinh đẹp khiến cho người ta ngơ ngẩn.

“Ví dụ như...” Tân Từ cúi đầu ở bên tai cô nói câu gì đó, toàn thân Lương Thiên Thâm lập tức biến màu như tôm chao dầu.

“Đáng chết! Anh học được bộ dạng này ở đâu đó...”

“Có người đã làm sai chuyện, đương nhiên muốn nhân cơ hội này trừng phạt một chút, nếu không làm sao bồi thường tổn thất tinh thần cho anh đây?”

“Không phải mới vừa rồi anh nói đó là trừng phạt cuối cùng sao?”

“Anh có nói vậy sao?”

“Có!”

“Tôi không nhớ rõ lắm.”

“Tân Từ!”

“Chuyện gì vậy, bà xã?”

“...”

Sau đó Thiên Thâm cũng không hề gặp Nghê Uyên, nghe nói bị điều sang một chi nhánh ở bên Mỹ, Tăng Vịnh Ngâm hoàn toàn bị đá ra khỏi danh sách người được đề cử thừa kế, còn chuyện của Tân Từ cũng không ai quan tâm, bên phía cục cảnh sát đưa ra một câu trả lời mơ hồ thuyết phục, những bất luận có như thế nào cũng chẳng ai để ý. Còn có một số việc đã qua trong quá khứ, Thiên Thâm ngẫu nhiên quay đầu lại ngắm nghĩ còn có chút cảm ơn người đã làm tổn thương cô, chính bởi vì bọn họ tàn nhẫn phá hỏng, cô mới học được cách trưởng thành, học được bao dung, học được cách càng phải yêu quý người yêu của mình.

Có đôi khi, cùng Tân Từ nói đến chuyện này, cô tựa vào trong lòng ngực anh vừa ăn bắp bung vừa hỏi tại sao Nghê Uyên trăm phương ngàn kế bày ra nhiều chuyện như vậy nhưng vẫn bại lộ chân tướng?

Tân Từ cúi đầu nhìn cô chăm chăm thật lâu, chậm rãi nói, bởi vì hắn phải đối mặt với một người phụ nữ tên là Lương Thiên Thâm.

Thiên Thâm ngồi xuống, về mặt đặc ý, anh muốn nói em rất lợi hại sao?

Tân Từ bắt đầu dĩ vãng dài, tháo kính mắt xuống, đổi đề tài, nói, nghĩ kỹ xem nên đi nơi nào nghỉ tuần trăng mật? Ah, tuần trăng mật.

Lực chú ý của Thiên Thâm hoàn toàn thay đổi, hai mắt toả sáng nhìn cảm nang du lịch thế giới.

Tân Từ chăm chú nhìn bóng lưng nhẹ nhàng của cô, khe khẽ mỉm cười.

Hoàn

Bạn đang đọc truyện *Thử Hối Đắng Cay Nồng Sâu Thế Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: Phiên ngoại: Hẹn lớp (1)

Chuyện này xảy ra hai tháng sau khi hai người Tân Từ và Lương Thiên Thâm đi hưởng tuần trăng mật ở Châu Âu về, hai người cảm thấy vô cùng hứng thú vui quên trời đất. Nhất là việc Thiên Thâm lúc đi thì chỉ mang theo có 03 túi hành lý, nhưng lúc về... Tân Từ có chút bất đắc dĩ nhìn đồng thùng chiếm hết một phòng khách, tuy nhiên Thiên Thâm nói tất cả đều là quà tặng bạn bè thân quen.

Quay về phòng ngủ, Thiên Thâm đang loay hoay, vắn vò một bức tranh mà cô lúc ở Pháp đã mua được trên phố của một người vẽ tranh dạo. Không thể nói là vì tài năng của người vẽ nhưng quả thật cô rất thích bức vẽ này, vừa nhìn thấy bức tranh mô tả vẻ đẹp mê mông, trải dài bất tận của cánh đồng hoa Oải Hương (Lavender) cô đã thích. Sau khi trở về, cô luôn cân nhắc xem nên treo nó ở chỗ nào. Tân Từ tắm rửa xong, ngồi ở trên giường, nhìn thấy bóng dáng bận rộn của cô, tiện thể nói: “Tuần này hội bạn học của anh tới đây chơi”.

“Uhm” Thiên Thâm không để tâm, ừ ừ đại, mảy mui lại, miệng lẩm bầm treo ở nhà ăn vẫn hợp hơn.

Tân Từ nghiêng đầu, cầm cuốn tạp chí ở đầu giường lật lật xem, nói tiếp: “Bọn họ sắp tới rồi, anh cũng muốn lấy danh nghĩa người chủ nhà mà tiếp đãi họ thật tốt, em thấy tổ chức họp lớp ở chỗ nào thì được?”

“Thế nào chẳng được, tìm một nhà hàng ngon ăn uống một chút, sau đó tìm quán nước nào đó tâm sự...Họp lớp?” Lúc này Thiên Thâm mới kịp phản ứng, vội vàng quay đầu lại, kinh ngạc hỏi: “Họp lớp nào?”

Đôi đồng tử đeo kính mắt của Tân Từ lộ ra ánh sáng lấp lánh, thần nhiên nói: “Lúc học đại học, anh là lớp trưởng. Anh vốn dự định đợt tết vừa rồi, tụ tập mọi người một chút, nhưng sau do xảy ra nhiều chuyện quá nên trì hoãn mãi. Mấy hôm trước, hội bạn có liên lạc với anh, dường như cũng có ý này, họ dự định tuần này sẽ đến đây, anh định đồng ý, em thấy thế nào?”

Hội thi đại học, Tân Từ thi ở nơi khác, lần họp lớp này là mọi người tụ tập nhau, coi như là một lần đi du lịch tập thể.

Thiên Thâm buống bức tranh xuống, lên giường, một tay chống đầu, nằm nghiêng nhìn Tân Từ: “Có bao nhiêu người?”

“Chắc khoảng mười người, một số người không liên lạc được, một số không sắp xếp được thời gian”

Thiên Thâm cân nhắc một chút, đôi mắt sáng bừng thông suốt, cười nói: “Vậy ban ngày anh đưa họ đi chơi, buổi tối đưa họ qua uống rượu ở quán bar của em”

“Quán Bar?”

“Dạ, chỗ của em bọn anh thích ăn chơi thế nào cũng được, buổi tối em qua tìm anh”

Tân Từ không biết sự tính toán của Thiên Thâm, cũng không nghĩ nhiều liền gật đầu, chỉ nói là không cần quan tâm tới bọn họ quá, thoải mái là được rồi, Thiên Thâm trong lòng đầy hỗn loạn gật đầu đồng ý

Ngày họp lớp tới, Tân Từ đồng thời phát hiện Thiên Thâm rất khác thường.

Đầu tiên là từ trước tới giờ, anh phải làm mọi cách từ nịnh nọt tới cứng rắn mới mời được người nào đó rời giường, nhưng hôm nay người nào đó như một kị tích, tự mình dậy, so với anh còn sớm hơn một chút. Bạn học của anh đã lục tục tới đây từ hôm qua, anh đã sắp xếp, giúp đỡ mọi người đăng kí khách sạn tốt, buổi chiều anh cũng đã đưa mọi người đi tham quan thành phố. Lúc anh ăn cơm thì Thiên Thâm bắt đầu giúp anh lựa chọn quần áo. Sau khi dùng xong bữa, cũng đã quá trưa, anh đành đứng nguyên một chỗ để mặc cô gầy vò hồi lâu. Cuối cùng anh “được” khoác một bộ đồ mà khi đi dạo phố ở Italy Thiên Thâm ưng ý đã mua cho anh.

Áo gile màu xám xanh, rất hợp với hoa văn của chiếc áo sơ mi trắng bên trong, sạch sẽ, nhẹ nhàng, khoan khoái, thêm một phần lại quá mức trang trọng, bớt một phần lại có vẻ hơi tùy tiện, hiện tại xem như là vừa “chuẩn”. Hơn nữa thời tiết tháng 4 cũng đã ấm lên, nếu nóng quá có thể cởi áo khoác, thoải mái lại không mất đi vẻ phong nhã. Thiên Thâm vô cùng hài lòng vuốt ve chiếc áo. Cô lại chọn một đôi giày da màu ca phê đen cho đủ bộ. Tuy nói, Thiên Thâm bình thường cũng rất thích giúp anh chuẩn bị quần áo đi làm, nhưng việc cô đặc biệt cẩn thận như ngày hôm nay khiến Tân Từ rất nghi hoặc, nhưng cũng không nói gì. Lúc gần đi, anh cùng cô hẹn thời gian gặp mặt. Buổi tối, quán Bar sẽ có tiệc buffet, cô sẽ tới sau khi anh đưa bạn học đến. Thiên Thâm ghi nhớ ở trong lòng, sắp chia tay, cô kiễng chân hôn lên má anh, dặn đi đường cẩn thận. Tân Từ giữ chặt cô, cực kì nghiêm túc hôn môi cô, đến tận lúc Thiên Thâm gần như ngạt thở, mới buông cô ra, mỉm cười mở cửa rời đi.

Tân Từ chân trước mới vừa đi, Thiên Thâm sau lưng cũng rời khỏi, đi thẳng một mạch tới thẩm mỹ viện, Tân Gia Ny đang đợi cô ở đó.

“Đã nói là mười hai rưỡi đợi ở đây rồi mà, bây giờ quá giờ mất rồi.” Gia Ny trên mặt tràn ngập vẻ giận dữ.

Thiên Thâm hai mắt cười híp lại, giảng hòa: “Còn không phải tại tốn thời gian giúp anh trai em ăn diện đẹp một phen sao. Được rồi, được rồi, mau làm việc chính đi, chị chỉ còn có hơn 4 tiếng nữa thôi.”

Gia Ny thấy cô bộ dạng như đi đánh gặc, cảm thấy buồn cười, vội trêu chọc: “Chị không phải là một đóa hoa rực rỡ sao, người cao quý như chị mà cũng lo lắng sao? Không nghĩ là Lương đại mỹ nhân cũng có thời khắc lo lắng như thế này. Nếu biết sớm em sẽ không thêm nghe chị nói nữa...”

Thiên Thâm không chút do dự, đập cho cô một phát, tròng mắt, nhưng mà hung ác không đủ nhưng phong tình có thừa, Gia Ny to gan lớn mật càng ngày càng không coi Lương Thiên Thâm cô ra gì: “Biết rồi, em hôm nay nhất định giúp chị khiến toàn trường kinh sợ, tất cả các đóa hoa ở trước mặt chị không thể tỏa ra một chút hấp dẫn nào.”

“Chị mà cần em giúp? Chị chỉ cần em ở đây góp ý thôi”. Thiên Thâm tìm được người trang điểm của mình, thần nhiên ngồi xuống, vẽ mặt mắt tự nhiên, cô ra vẻ bình thường.

Gia Ny bĩu môi, không thêm để ý, còn nói thêm: “Kỳ thật chị không cần cuồng lên như thế, em cảm thấy đúng là cô ấy rất được nhưng chị cũng không kém mà, nói sao thì anh của em bốn năm cũng chưa dao động một lần, làm sao có một đêm lại phản bội được...”

Thiên Thâm có vẻ hơi xấu hổ, nhìn thấy người trang điểm đang cố nhịn cười, hung tợn trách mắng: “Con nhóc con cầm miêng, nếu không chị không chia quà cho em nữa”

Vừa nghe đến chữ “quà”, Gia Ny lập tức ngồi nghiêm chỉnh không dám hó hé nữa, Thiên Thâm vừa lòng cười, nhún nhún đôi mi thanh tú, hạ lệnh: “Em

biết điều thì kể hết mọi chuyện cho chị nghe một lần đi”.

Qua tiết xuân phân, thời gian buổi tối dài hơn, qua 5 giờ, trời bên ngoài chỉ còn sót lại chút ánh sáng, Thiên Thâm cùng Gia Ny chia tay nhau. Cô nhanh chóng tới quán bar tham gia sắp đặt, tuy rằng Tân Từ đã nói rõ cô không cần lo lắng, nhưng một trong những người chủ quán Bar này – Nghe Uyên đi rồi, cô không thể không tự mình cai quản, hơn nữa là bà chủ nhà, cô cũng cần cố gắng giữ gìn thể diện cho chồng chứ.

Dặn dò riêng phòng bếp, đêm nay thức ăn cần phải làm tốt nhất, các nguyên liệu nấu ăn phải tuyệt đối tươi ngon, màu sắc và hoa văn không thể một dạng lặp lại, cần cam đoan nửa giờ thay đổi một lần, bữa ăn Trung Quốc và Phương Tây đều giống nhau, món điểm tâm sau khi ăn cơm là bánh ngọt thuần túy. Nhóm đầu bếp cảm thấy ngạc nhiên, nhưng thấy chủ nhà vô cùng cẩn thận như vậy, cũng tập trung chiến đấu một cách hăng hái. Đêm nay, Thiên Thâm vẫn cố ý không chế số lượng người trong quán, dàn nhạc cũng phối hợp diễn tấu những giai điệu Piano với âm hưởng tuyệt vời. Phong cách cao nhã đơn giản hàm súc, không khí ôn hòa khiến người ta thư thái, không có chướng khí ngột ngạt như các quán bar khác, tự nhiên thể hiện được bộ mặt của một quán bar chất lượng nhất nhì của thành phố.

Thiên Thâm nhận được tin nhắn của Tân Từ nói anh sắp đến, vừa vặn cô cũng đã sắp xếp xong xuôi mọi thứ, liền chỉ đạo quản lý phía dưới đưa đám bạn của chồng cô lên vị trí đã bố trí ở tầng hai, sau đó cô nhanh chóng chui vào toilet làm công tác chuẩn bị cuối cùng.

Vì thế, khi Tân Từ mang nhóm bạn đi vào cửa trước của quán bar xa hoa mà người thường nhìn qua sẽ phải cân nhắc ví tiền của mình thì đã gặp ngay quản lý Ngô.

“Tân tiên sinh, anh đến rồi ạ, cô chủ chỉ đạo cho tôi đưa các anh lên tầng hai, cô chủ cũng đã dành riêng chỗ tốt cho các vị.”

Tân từ cùng vị quản lý Ngô cũng đã gặp nhau vài lần, biết người này thường giúp Thiên Thâm xử lý công việc trong quán bar, liền lễ phép mỉm cười : “Vậy làm phiền anh, Thiên Thâm tới rồi sao?”

“Dạ vâng, cô chủ nói sẽ ra ngay”

Tân Từ không hỏi nhiều, hướng về sau tiếp đón những người liên quan, nhờ người quản lý hướng dẫn vào các ghế ngồi có vị trí tốt nhất ở tầng hai. (chỗ này bìa...!hihi)

Nhóm bạn học này của Tân Từ có thể nói là tình cảm với nhau rất tốt. Trước kia khi còn học đại học, thường cùng nhau vẽ suốt đêm tại phòng học chuyên dụng của khoa kiến trúc, cùng nhau hoàn thành bản vẽ, cùng nhau ăn lẩu khuya ở quán lẩu nhỏ trong ngõ tắt phía sau trường, lúc tốt nghiệp vài người ôm đầu khóc rống khi không nhìn thấy tương lai việc làm. Mấy năm nay mặc dù cũng ít liên lạc, vậy mà vẫn thân thiết, có người phía sau đã bắt đầu nói chuyện phiếm.

“Minh nói này, quán này hoành tráng ghê”. Lâm Phàm ngồi ở ghế sau của xe từ lúc đi lên đã bắt đầu đánh giá, sợ hãi than: “chủ quán này nhìn qua có vẻ rất lợi hại nhỉ, chắc là mời chuyên gia, mỗi một chỗ thiết kế đều rất độc đáo.” Những người đang ngồi đây đều là dân trong nghề nên cũng có chút bệnh nghề nghiệp, đi vào chỗ nào điều đầu tiên là quan sát kết cấu phòng ốc, trang trí nội thất.

Khi anh ta ngồi xuống, cời áo khoác đồng thời lại mở miệng đánh giá: “Minh cũng thấy, nhìn qua có điểm giống phong cách của Vương Tôn, ông ta mấy năm trước đặc biệt thích phong cách sắc nét này.” Sau đó, đưa ánh mắt hướng sang Tân Từ .

Anh ta và Tân Từ cùng ở chung một phòng, một ánh mắt của anh ta Tân Từ cũng hiểu là anh ta muốn hỏi cái gì. Tân từ từ chối cho ý kiến, cười cười, sự trong trẻo tràn ngập trong ánh mắt: “Đúng, ông ta thiết kế đấy.”

Mấy người còn lại mặt lộ rõ vẻ kinh ngạc cùng nghi ngờ. Người trong nghề không ai không biết Vương Tôn là một người rất cố chấp trong các thiết kế, liền vội vàng ngăn lên quan sát các góc nhìn.

Phương Giản Đồng rất đặc ý với ánh mắt tinh ý của mình: “Quả nhiên, mình đã nói khí thế nơi này quá mạnh mẽ mà”.

Lúc này, quản lý Ngô đã mang theo vài người bồi bàn đi lên, bày đầy bàn các món hoa quả, thịt nguội cùng 5 bình rượu, nói: “Thức ăn tối ở dưới lầu, các vị có thể chọn tùy thích, nếu thích loại rượu khác xin cứ tự nhiên.”

Bạch Hi Hàn cảm lấy một chai rượu mà hoa cả mắt, liền thờ dãi: “Rượu này ghê quá, ít nhất cũng phải một vạn một chai...Xem ra lớp trưởng tối này chuẩn bị máu không ít, mang chúng ta tới đây đốt tiền”. Nói thì có vẻ thế nhưng lại nhanh chóng rót cho mình một chén.

Lâm Phàm hưng phấn, nhào qua cầm một chai: “Thật à? Tiểu Tân, không uống công chúng tớ trèo đèo lội suối tới đây!”

Tân Từ trong lòng hơi sững sờ, mặt không biểu lộ một chút nào, cũng không giải thích nhiều, chỉ nói: “Mọi người thích là tốt rồi”.

“Mấy cậu đừng có uống nhiều quá, kéo lúc về lại phải để người khác công.”

Nói chuyện chính là một trong hai cô gái duy của nhóm đang ngồi phía trong, cô gái đó tay cầm một chén nước nhỏ chậm rãi uống vào, trông như đang phẩm rượu, tao nhã, u ám, dưới ánh sáng mờ mờ chỉ thấy hiện lên một thân ảnh mê mẩn người khác, tóc ngắn, váy đỏ, ánh mắt như tơ. Một ánh nhìn liếc qua cũng khiến cho tâm trí người ta hốt hoảng, đi vào mơ màng mất ba phần.

Có người lập tức phản đối: “Nhất Nhất, cậu muốn thiên vị lớp trưởng cũng không thể cứ như thế mà thiên vị, chúng tớ vất vả lắm mới được đến đây tụ tập, đương nhiên là không say không về. Cậu nói đi, lớp trưởng...”

Lời còn chưa dứt thì đã bị Phương Giản Đồng vỗ cho một phát: “Nói chuyện chú ý quy củ”.

Tạ Nhất Nhất tầm mắt nhẹ nhàng quay lại, dừng trên thân hình người ở đối diện, đôi mắt đẹp dịu dàng ản long lanh, lại nhìn không ra bên trong chất chứa những gì.

Tân Từ che miệng ho nhẹ, giọng nói nhẹ nhàng tỉnh bơ buông ra: “Các cậu thích thế nào thì cứ thế đi, cứ thoải mái vào.”

“Này! Mình vừa mới đi dạo một vòng ở dưới kia, gặp được một cô đẹp cực.”

Người đột nhiên gia nhập hội là một trong nhóm bốn người luôn bị ám ảnh bởi việc kết hôn – Bành Từ Tuấn, anh chàng này mấy năm gần đây đã gào lên mấy lần đòi rượu cưới, đối với việc kết hôn có chút mơ hồ, có thể nói là luôn cho mình ở vị trí rất cao, ánh mắt cay độc, yêu cầu đối tượng phải có tướng mạo, người bình thường chẳng lọt vào mắt anh ta. Cho nên, ánh mắt mấy vị đang ám ảnh về việc kết hôn đều thay đổi nhất loạt, ánh mắt sáng bừng nên có thể làm đèn pha được

“Đẹp thật không đấy, ở đây chúng ta cũng đã có một đại mỹ nữ rồi”. Một cô gái khác tên Cổ Như cất giọng có chút khinh thường khoác vai Tạ Nhất Nhất, người được khoác vai cười tự phụ, phong tư tràn đầy.

Phương Giản Đồng hừ giọng: “Đúng vậy, phu nhân lớp trưởng của chúng ta cũng là đại mỹ nữ mà.”

“Thật không?” Mọi người kêu lên kinh ngạc

Hôn lễ của Tân Từ ngày đó, bởi vì các loại nguyên nhân, nên mọi người ngồi đây không có mấy người được gặp qua Thiên Thâm, Phương Giản Đồng vừa dứt lời một vài chủ, ánh mắt nhiệt huyết dôn cả lên người Tân Từ, như sói như hổ, Tân Từ cơ hồ chịu không nổi, dờ khóc dờ cười giải thích: “Cô ấy một lúc nữa sẽ tới”. Ngụ ý là chính các cậu tự xem đi. Vừa nghe nói chị dâu sắp tới, đám người đó ánh mắt càng hừng hực.

Tạ Nhất Nhất nhìn chăm chăm khuôn mặt thuần khiết của Tân Từ cười nhạt một chút, ngửa đầu uống hết một ngụm rượu, chiếc cổ thon dài tạo thành một đường cong vô cùng đẹp. Cô vô ý bật ra một tiếng rên nhẹ, tuy thấp, âm điệu có thể có chút lạnh lẽo. Tân Từ không khỏi có chút bất an, cảm giác như cô cần phải lấy dũng khí thì phải.

Bành Từ Tuấn tự nhận là người có ánh mắt sắc bén không ai bằng, hiện đang cùng người khác tranh luận mỹ nữ kia thế nào, mấy người khác cũng vô tình tham gia tán gẫu tranh luận vô bờ bến, tất cả dần dần đều nói đến những việc gần đây với vẻ mặt vui mừng. Nhiều bạn học bắt đầu tăng bốc chủ nhà Tân Từ kiếm tiền ngày càng giỏi, sự nghiệp gia đình đều như ý. Tân Từ hàm ý cảm ơn, chỉ chỉ y phục trên người mỉm cười nói: Bà xã chọn. Bốn phía lập tức ồn ào, mấy người chưa kết hôn nhìn thấy ghen tị đến đỏ mắt.

Tạ Nhất Nhất không nói gì, chỉ thỉnh thoảng lại nhìn chăm chăm cửa cầu thang, đứng đây như không có gì, nói: “Tiểu Như, đi theo giúp mình lấy chút gì ăn đi.”

Cổ Như vui vẻ đồng ý, Tạ Nhất Nhất cố ý như vô ý hướng ánh mắt về phía Tân Từ, nhưng Tân Từ đang ở chỗ Phương Giản Đồng, vừa nói chuyện vừa nhắn tin, hoàn toàn không chú ý tới cô. Cổ Như phát phát tay, Tạ Nhất Nhất hoàn hồn, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng, cùng với vẻ nóng bỏng của y phục tạo ra sự tương phản rõ rệt. Tạ Nhất Nhất không nói được lời nào giậm lên đôi giày cao gót hướng cửa cầu thang đi đến, vừa muốn xuống lầu liền va vào một cô gái đang cúi đầu xem di động.

“Ngại quá”.

Đối phương lập tức phản ứng kịp, ngăn đầu giải thích

“Không...sao”

Hai người đối diện một giây, chỉ một giây hai mắt gặp nhau này tia lửa điện, nam thạch bùng phát trong không khí vô cùng ý nhị, trực giác của phụ nữ linh mẫn vô cùng.

Tạ Nhất Nhất sắc mặt hơi thay đổi, đôi môi đỏ mọng mím nhẹ, ánh mắt sáng thẳng tắp gắn trên người Thiên Thâm.

Lương Thiên Thâm vô cùng thông minh, không ngại giao tiếp, có qua có lại mới toại lòng nhau, cũng đem ánh mắt liếc nhìn toàn bộ mặt mày đối phương, trong lòng yên lặng buồn bực. Con nhóc tiểu Gia Ny kia ngữ văn trong đầu chắc chỉ ở bậc tiểu học quá. Thiên Thâm dựa vào tay vịn đứng đợi, cuối cùng nhìn không được khách khí nói với vị mỹ nữ trước mặt: “Có thể nhường tôi đi qua một chút không?”

Bạn đang đọc truyện *Thử Hối Đáng Cay Nồng Sâu Thế Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 70: Phiên ngoại: Hợp lớp (2)

Tạ Nhất Nhất nhìn thấy Lương Thiên Thâm thì trong lòng nghi hoặc, chẳng lẽ là cô ấy?

Lương Thiên Thâm nhìn chằm chằm Tạ Nhất Nhất, vấn đề có vẻ càng nghiêm trọng. . .

Tạ Nhất Nhất đứng sang bên cạnh nhường đường, ánh mắt lại như keo dính trên người Lương Thiên Thâm, một phút cũng không thả lỏng, miệng như hơi hơi hé ra, cũng lấy ánh mắt tương tự đánh giá Lương Thiên Thâm. Các cô với ánh mắt như vậy chưa đến nỗi là căm thù nhưng cũng không thân thiện gì.

Thiên Thâm trong tầm mắt dây dưa sáng quắc của cô nâng kia đi lên tầng hai, cho dù cô đã quay lưng về phía cô ta, nhưng cô vẫn có thể cảm giác được nhiệt độ nóng bỏng ở trên lưng mình.

Thâm bĩu môi, Thiên Thâm buồn bực nhớ tới lời nói của Tân Gia Ny, bỗng nhiên thấy bụng đầy bực bội. Cái gì là người tính tình cao nhả, ngoại hình cuồng dã gọi cảm, chỉ xinh đẹp như kim cương thì cô ấy là một viên thạch anh tinh xảo. . . Thực sự là gây khó cho cô nàng khi không thông qua đại não để phun ra một so sánh không có tí chiều sâu nào, còn trở mặt mo ra nâng đi mấy món quà lớn của cô. Con nhóc lừa gạt người khác thì thôi, dám lừa gạt cô, con mắt nào của cô nàng nhìn ra sau lưng vị “thạch anh” kia. Người ta mà là “thạch anh”, nếu “thạch anh” trông như vậy thì kim cương không cần bán nữa!

Đúng vậy! Cô ta chính là “kim cương”, không thể nào bị so sánh thấp hơn được!

Thiên Thâm đem Tân Gia Ny hung hăng chửi bới một phen, ngoài mặt không biểu lộ sơ hở gì, tươi cười vô cùng hoàn mỹ, tư thế hoàn mỹ, khí chất hoàn mỹ, vững vàng đi về phía Tân Từ. Hình như

cô còn chưa đi tới chỗ Tân Từ, phía bên kia đã có người chú ý tới cô, sau đó đột nhiên có một vị trong nhóm chỉ thẳng ngón tay về phía cô về mặt kích động nói gì đó với người đang đứng bên cạnh. Ngay sau đó, cô nhìn thấy Tân Từ đang chuyên tâm nói chuyện với người khác, cũng quay đầu nhìn về phía bên này, khoảng cách đủ để cô thấy biểu tình có chút kinh ngạc của anh. Ánh mắt thoáng qua rất nhanh, anh lại nhanh chóng khôi phục về tươi cười, vươn tay về phía cô: “Thiên Thiên, bên này.”

Hành động này của Tân Từ kéo theo sự quay đầu của một loạt những người xung quanh anh. Từng đôi mắt như ánh đèn pha sáng rực chằm chằm hướng về phía cô, mấy người đứng đây định đi xuống lầu cũng dừng lại, dùng ánh mắt “thêm dầu vào lửa” mà nhìn cô.

Thiên Thâm bị những ánh mắt nóng rực này nhìn có chút sợ hãi ở trong lòng, nhất thời không biết ở đây xảy ra chuyện gì, ngẫm lại, cuối cùng cũng hiểu ra.

Thiên Thâm đến gần bọn họ, cả người cô như được bao phủ bởi một tầng ánh sáng, xinh đẹp không thể nói lên lời, toàn thân trên dưới không thể không nói là lấp lánh, một cái nhãn mày, một nụ cười đủ để thấp sáng cả khu lầu hai này. Có người dựa vào ăn mặc, có người dựa vào khí chất để nổi bật nhưng khó nhất là dựa vào quần áo mà thể hiện được vẻ đẹp nhất, phải là người rất hiểu biết mới nắm được điều này.

Thiên Thâm một thân váy xanh như hồ nước sâu phả bày cho mọi người thấy cái gì gọi là người phụ nữ hoàn mỹ, dịu dàng nhưng đầy quyến rũ, thực sự khiến lòng người dao động.

Cô chủ tâm muốn đến chào hỏi mọi người, nhưng đã có người tiến đến trước mặt cô chào hỏi trước: “Xin chào, tôi là Phương Giản Đồng, bạn thân của Tân Từ.”

Nụ cười nở ra có thể so với ánh mặt trời sáng lạn, Thiên Thâm quả thật có chút ấn tượng với người này, cô lễ phép quay lại mỉm cười: “Xin chào, tôi là Lương Thiên Thâm.”

Thiên Thâm đi đôi giày cao gót, cẩn thận vòng qua mấy người ngồi ngoài đi vào trong, ánh mắt ngưỡng mộ của mọi người dính chặt trên người Thiên Thâm, khiến vẻ mặt cô lộ vẻ ngại ngùng, không biết làm sao. Một người trong nhóm có đôi chân dài để ngang trước mặt Thiên Thâm, cô gọi hai lần vẫn chưa phản ứng, cô đành vỗ vai người nọ: “Làm phiền anh, tôi phải vào trong”.

Anh chàng chưa phản ứng kịp, quýnh lên, xấu hổ vô cùng, ngại ngùng cười hai tiếng, đứng bật dậy thu chân, cuối cùng cúi đầu nhìn đôi chân thon dài đi qua trước mắt mình.

Tân Từ nhường chỗ ngồi bên cạnh mình cho cô, Thiên Thâm vui vẻ ngồi xuống, nghiêng đầu, mỉm cười: “Xin lỗi vì đã tới trễ”.

Trong quán bar, tràn ngập âm thanh của bản tình ca hòa tấu bằng piano tạo nên một bầu không khí mát dịu, lấp lánh, vô cùng quyến rũ. Trong đấy nhất Tân Từ đang tràn đầy những tâm tình như vậy, sự ôn nhu tiến thẳng vào đáy lòng, một lúc sau anh mới đáp: “không sao”.

“Này, cậu ngăn người gì thế.”

Thiên Thâm quay đầu lại, vừa vận bất gặp nụ cười xấu xa của Phương Giản Đồng ở phía đối diện dành cho vẻ mặt mắt mờ và kinh ngạc của một anh chàng gần đó: “Hoàn hồn đi, đây có phải là thịt trong bát của cậu đâu.”

“Hừ hừ, xem ra cái mồm thối của cậu không nói được nửa câu dễ nghe.”

Bành Từ Tuấn mặt đỏ lựng lên, dù đã bị ngọn đèn che lấp nhưng vẫn lộ ra vẻ mặt rạn rở, cậu ta liếc nhanh Thiên Thâm một cái, hất cằm về phía Tân Từ ước hời: “Vợ cậu à?”

Rồi nháy mắt, ánh mắt tán thưởng.

Tân Từ không đáp, mỉm cười gật đầu.

Lần này, tình huống quay ngược, mọi người vây quanh vợ chồng Tân Từ, tiếng cười nói buồn chuyện huyền ảo đến mức hỏi đủ thứ chuyện riêng tư trên trời dưới đất. Điều bộ, quả thực quá hùng hổ, như mấy phùng gian ác, cười đều, đầy ẩn ý không tốt, Tân Từ theo phản xạ nắm chặt tay Thiên Thâm, khiến ánh mắt mọi người liếc nhìn càng thêm mờ ám

“Lốp trưởng, ghê thật đấy, hóa ra phu nhân của cậu xinh đẹp thế này, cậu lại dám giấu diếm đến tận bây giờ không mang ra giới thiệu cho anh em gặp gỡ, mình mà biết sớm thế này, hôm cưới cho dù có phải bơi từ biển Australia về mình cũng bơi”

Một tiếng nói này của Quách Tương cất lên kéo theo rất nhiều tiếng nói khác.

Tân Từ còn chưa kịp trả lời, thì bên kia Bạch Hi Hàn bụng đã nập mảy chén hơi ngà ngà say, miệng không quản được bắt đầu phát ngôn:

“Lốp trưởng quả là người mạnh mẽ, ẵm được một mỹ nhân về làm vợ, thực mẹ nó chứ bỗng nhiên nổi tiếng, tiểu sinh hâm mộ sát đất.”

“Cậu phải nói là cực kì hâm mộ đi, cậu làm sao có được cái phúc khí đó” Lập Phàm đập cho anh chàng một phát, lại rót thêm cho một ly rượu.

“Được rồi, được rồi, mình vận khí tốt, được chưa”. Tân Từ không thể không lên tiếng giảng hòa, trên lưng toát đầy mồ hôi, thật không biết với mồm mép chẳng biết giữ của lũ này sẽ còn nói ra cái gì nữa.

“Cái này sao có thể được, phải phạt cậu, này uống đi!” Bành Từ Tuấn đỏ mắt ghen tị, bắt đầu nghĩ cách “hành hạ” Tân Từ, không biết kiếm đâu ra một cái ly lớn, rót đầy một ly rượu “Vạn Nguyên”, màu đỏ trong suốt phát ra ánh sáng long lanh.

Tân Từ không từ chối, cầm lấy uống, Thiên Thâm hoảng hồn, vội vàng ngăn lại: “Anh điên rồi à, uống hết một hơi sẽ có chuyện đấy.”

“Tinh ý ngọt ngào” như vậy lại khiến xung quanh ồn ào một trận, có người lập tức mượn gió bẻ măng: “Tốt lắm, nếu vậy thì phu nhân thay mặt uống giúp vài chén, chúng tôi coi như bỏ qua”

Tân Từ nắm chặt tay ngăn Thiên Thâm lại, tay kia vẫn cầm chắc chén rượu như trước, cười nói: “Cô ấy không uống rượu, cứ để mình chịu đi”.

“Không sao đâu, chỉ là một chén nhỏ thôi, chị dâu, chúng tôi đều là anh em thân thiết cùng ăn cùng mặc suốt năm năm đại học của Tân Từ, chị cũng nên nể mặt chúng tôi một chút chứ”. Người đứng ra nói chính là Phụng Giản Đồng.

“Đã nói với mọi người là cô ấy không uống rượu, cậu đối tôi chóng mặt rồi phải không, mau xuống lấy chút gì ăn đi” Tân Từ cùng Phụng Giản Đồng qua lại với nhau mãi cũng quen rồi.

“Đứng đấy, bên dưới có rất nhiều món ngon, cái nhóm quý chết đói các cậu khi mới vào cửa không phải còn kêu réo là dạ dạy thùng sao, giờ còn không mau mà đi lấy đi.”

Thiên Thâm hơi hơi áp chế mi mắt, sau đó mới nhẹ nhàng, chậm rãi ngẩng đầu lên, cô nàng váy đỏ đang đứng ở phía đối diện, một tay cầm một cái đĩa, một tay nâng một chiếc cốc để dài, bên trong là màu sắc rực rỡ mê người của rượu Kê Vĩ Tửu, cô ta từ trên cao nhìn xuống về mặt có chút kiêu căng,

“Ha ha, cũng hay, đi, mau đi xem có món gì ngon, mình chỉ nghe nói quán này có rượu ngon, không biết thức ăn thì thế nào”.

Quách Tương đi trước, ngay sau đó vài người khác cũng đứng dậy xuống lầu kiểm đồ ăn.

Tân Từ nghiêng người bên tai Thiên Thâm nhẹ nhàng hỏi: “Có muốn ăn chút gì không?”

“Không”

“Chúng ta cũng đi xuống đi”.

Ngay lúc hai người vừa đứng dậy, Tạ Nhất Nhất đang thưởng thức đồ ăn ngon bỗng nhiên ngẩng đầu dịu dàng nói với Tân Từ: “Món này nhìn giống như canh đậu hũ nhưng thật ra là thịt cua đấy, cậu cẩn thận đừng ăn nhé, cậu bị dị ứng mà.” (chị nghi anh này thuộc loại dị ứng canxi, không ăn được đồ hải sản. Ôi mặc niệm giúp anh một chút, bỏ qua bao nhiêu món ngon trên đời!hihi)

Tân Từ nhìn về thoáng qua đĩa của cô nàng, mỉm cười cảm ơn.

Thiên Thâm trong đầu trống rỗng như bị người đập một cước, khó chịu chết đi được. Tân Từ bị dị ứng thịt cua...Sao cô lại không biết chứ?

Không dễ dàng bộc lộ cảm xúc trên khuôn mặt, bước chân tự nhiên nặng lên rất nhiều, Tân Từ ở phía sau lưng nói với cô: “Tụi nó thường nói chuyện như vậy, nhiều câu thẳng thắn quá nhưng không có ác ý, em đừng để bụng.” Thiên Thâm quay đầu lại nhìn Tân Từ, về mặt anh bình thản, một chút buồn bực cũng không có, cô tạm thời nuốt nghi vấn kia vào bụng – trở về tính số sau.

Đi đến khu vực tự chọn, nhìn quanh xem! tất cả đều đang dùng công phu “mười ngón” gấp đồ ăn, Thiên Thâm được chứng kiến đám bạn học của Tân Từ, người thì gấp một bàn đồ ăn ề hề, người thì hai tay cầm đồ ăn gặm.

“Em muốn ăn gì? Anh lấy giúp em” Tân Tử cầm khay ăn hỏi Thiên Thâm.

Thiên Thâm rút khay ăn trong tay anh, thản nhiên nói: “Không cần đâu, em tự mình làm được mà.” Nói xong liền hành động, Tân Tử sững sốt, dường như không phản ứng kịp, đứng nguyên tại chỗ.

Trong ngực Thiên Thâm như bị chặn bởi một cục nghẹn, lượn vài vòng qua lại không gấp gì giống như không muốn ăn, rầu rĩ nghĩ đầu bếp ở đây sao lại mất tiêu chuẩn như thế chứ, sao không tìm thấy món nào ngon miệng hết vậy. Vì thế, cô chọn đại một tảng thịt bò lớn, bỏ thêm chút rau dưa, salad, không khác lắm cứ thế đi.

“Ăn như vậy thôi sao?”

Thiên Thâm ngẩng đầu, Lâm Phàm ở phía đối diện đang nhìn cô mỉm cười.

“Dạ vâng, thế đủ rồi!” Lời nói dối đôi khi cũng muốn được thốt ra trôi chảy.

Lâm Phàm cười rộ lên làm lộ ra cái núm đồng tiền nhỏ, trông có chút thanh tú tuấn lãng, anh chỉ chỉ con tôm hùm trước mặt Thiên Thâm: “Tiệc rượu này quả thật phải có gan tiêu xài mới có, những món đắt đỏ như vậy cũng đưa lên bàn.”

“Anh có thích không?” Thiên Thâm dò hỏi.

Lâm Phàm cảm thấy ngạc nhiên, liền đưa qua một cái đĩa: “Thích chứ, cô giúp tôi lấy một con với.”

Thiên Thâm gấp một con thật lớn cho anh chàng, Lâm Phàm cười nói: “Cảm ơn”.

Cảm giác được đối phương còn đang nhìn mình, Thiên Thâm nhướn mắt lên hỏi: “Sao thế?”

“Không có gì...” Lâm Phàm cúi đầu cười cười, nhưng chỉ chốc lát lại ngẩng đầu nói: “Chúng tôi ngày trước đều cố đoán xem bà xã của Tân Tử sẽ là người thế nào.”

“Sao?” Thiên Thâm tràn đầy hứng thú hỏi lại, “Các anh đoán sẽ thế nào?”

“Ít nhất...chắc là không cần đẹp lắm. Chúng tôi chỉ đoán thôi, cô đừng để ý.”

Thiên Thâm cười cười: “Vì sao lại thế?”

Lâm Phàm ra vẻ thần bí mà nghiêng người về phía trước nói: “Bởi vì cậu ta không thích gái đẹp.”

“...Vì sao?”

Lâm Phàm cười ha ha: “Bởi vì có con gái đẹp theo đuổi, cậu ta cũng không phản ứng gì hết. Cho nên, chúng tôi vẫn cảm thấy dạng người như cậu ấy đại khái là muốn tập trung cho sự nghiệp thành công, ít nhất cũng là sau 30 tuổi mới cưới vợ, không nghĩ tới cậu ấy so với tất cả chúng tôi ở đây lại kết hôn sớm hơn.”

Thiên Thâm cuối cùng nở nụ cười, giống như lơ đãng hỏi: “Đúng vậy, chính là cô gái mặc váy đỏ kia đúng không?”

Lâm Phàm có chút kinh ngạc hỏi lại: “Cô cũng biết à?”

Thiên Thâm nhúm mày, hơi cúi đầu gầy gầy đồ ăn trong đĩa chậm rì rì nói: “Không biết”

Đã có người lục tục trở lại ghế ngồi, có rượu thơm cùng thức ăn ngon, nên mọi người đều rất hưng phấn. Thiên Thâm im lặng ăn đồ này đồ kia, thỉnh thoảng trả lời người khác một chút.

Bỗng nhiên, có một giọng nữ trong trẻo nhưng lạnh lùng vang lên trong không khí đặc tiếng đàn ông: “Luong tiểu thư, hiện làm nghề gì?”

Thiên Thâm đưa mắt nhìn người đối diện Tạ Nhất Nhất, cô nàng đang cầm khăn tay, nhẹ nhàng lau môi, một động tác đơn giản cũng nói không hết sự gọi cảm trong đó.

“Tôi là luật sư”

“Chà, luật sư à, nghề này cũng không tệ nhì.” Nói thì nói thế, giọng cô ta có lẽ cũng không hẳn là đang nói chuyện, một lát sau, cô ta hình như có chút khinh khỉnh giới thiệu: “Tôi tự mình mở một công ty thiết kế riêng, đây là danh thiếp của tôi.”

Thiên Thâm hơi nhòm người lên, hai tay tiếp nhận danh thiếp, sau đó cũng đưa danh thiếp ra: “Tôi có mở một văn phòng luật, nếu sau này có vấn đề gì liên quan tới pháp luật Tạ tiểu thư có thể đến tìm tôi.”

Tạ Nhất Nhất nhìn chằm chằm Thiên Thâm hai giây, mới nhận danh thiếp của cô, vội vàng nhìn lướt qua tên của cô, sắc mặt tối sầm.

Thiên Thâm lại giới thiệu tiếp: “Hôm nay, xin Tạ tiểu thư cứ ở đây tận hưởng thoải mái, tất cả đều miễn phí.”

Tạ Nhấtchau mày, tầm mắt nhìn về phía Tân Tử: “Miễn phí?”

Thiên Thâm trong lòng bức bối nói: Cô ngó anh ấy làm gì, anh ấy cũng không phải là người cho cô ăn uống!

Trên mặt anh như lộ ra chút ngưng ngưng, cười yếu ớt, nói với mọi người: “Các bạn hôm nay đừng khách khí, mọi người từ xa đến đây mình là chủ quán Bar này đương nhiên sẽ chiêu đãi mọi người hết sức.”

Biểu hiện của Thiên Thâm vượt cả tiêu chuẩn, chưa bộc lộ bản tính, mỉm cười nhiều, làm cho người khác cảm thấy vô cùng hòa nhã, tốt bụng, ngay cả Tân Tử cũng không dùng được quay đầu nhìn cô nhiều lần, Thiên Thâm hôm nay hơi khó hiểu.

“Cậu là ông chủ của quán này?”

Quách Tương kêu lên kinh ngạc, rồi lại nghi hoặc: “Nhưng mình nghe nói chủ quán này là thiếu gia duy nhất của một tập đoàn...”

Thiên Thâm cười một tiếng: “Cậu ấy là em trai tôi. Mấy hôm trước đã đi Mỹ rồi, nên hiện tại nơi này thuộc về tôi.”

Tất cả mọi người im bật, dường như đang cố gắng tiêu hóa câu nói tuy kỳ quái mà rất đơn giản của Thiên Thâm.

Nghê Uyên là em trai của Lương Thiên Thâm, như vậy Lương Thiên Thâm là con gái của Nghê Đạo Viễn...

Thần sắc mọi người khác nhau, nhưng đa số là ngạc nhiên, cũng có người tò mò, nghiêng ngả, đương nhiên còn có người sắc mặt đen mặt nửa, tỷ như cô nàng kia.

Phương Giản Đồng ngồi gần Tân Tử và Thiên Thâm trong lúc đó đã nhìn qua nhìn lại mấy lần, không chịu nổi, tò mò hỏi: “Em và Tân Tử làm sao mà quen nhau thế?”

Thiên Thâm khác hoàn toàn liếc nhìn Tân Tử một cái, vừa hay Tân Tử cũng đang nhìn cô, ánh sáng trong đôi mắt anh ánh lên rực rỡ như ngọn đèn khiến Thiên Thâm như chìm trong một loại men rượu, Tân Tử trả lời Phương Giản Đồng: “Chúng mình học cùng hội trung học.”

“Tôi sau đó có ra nước ngoài, sau này trở về nước mới cùng nhau kết hôn.” Thiên Thâm bổ sung thêm một câu.

Vừa nói xong, Thiên Thâm lập tức nhận thấy không khí trong phòng thay đổi, Phương Giản Đồng há to miệng nhìn cô, Lâm Phạm ánh mắt thâm trầm, Bạch Hi Hàn mặt say sưa lơ đãng lung thoảng chốc trảng lớn như ốc nhồi, xung quanh yên tĩnh, mà sắc mặt Tạ Nhất Nhất ở phía đối diện rất khó coi, toàn bộ khuôn mặt đen thui. Cô Như ngồi cạnh cô, về mặt lo âu ngược nhìn khuôn mặt đen xì của Tạ Nhất Nhất.

Thiên Thâm khó hiểu nhưng biết hỏi thẳng là không tiện nên thôi.

May mà có người giúp cô giải đáp vấn đề này, Bành Tử Tuấn nâng chén vọt tới trước mặt cô: “Vây em nhất định phải bị phạt, uống hết chén này! Bọn anh ngưỡng mộ em đã lâu rồi!”

“Ý anh là gì?” Thiên Thâm không hề nghĩ ngợi hỏi lại.

“Ha ha...” Bành Tử Tuấn cười gian, lộ ra hàng răng trắng đều đặn, “Hồi đại học, bọn anh luôn đoán cậu ta chắc chắn có người trong lòng, nhưng hần luôn luôn giấu kín, nay nhờ trời cuối cùng cũng được nhìn thấy người thật rành rành trước mắt! Có người yêu là em thế này, chẳng trách tên nhóc đó chường mặt với các nàng oanh oanh, yến yến khác.”

Lời nói trắng này phát ra, có vẻ nhắm vào người nào đó, Thiên Thâm thích nghe.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Cô nàng nữ vương lòng dạ hẹp hòi đã bộc lộ bản tính của mình!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Thích thì nhấn lại, không cần giả bộ đâu!!!

Bạn đang đọc truyện *Thử Hỏi Đấng Cay Nồng Sâu Thế Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 71: Phiên ngoại: Họa lớp (3)

Thiên Thâm từ chỗ Tân Gia Ny biết được Tạ Nhất Nhất là hoa khôi của đại học xây dựng, gần như khắp học viện đều có người theo đuổi cô, thế mà lại có người không coi cô hoa khôi xinh đẹp, giỏi giang đó ra gì, quả thật đúng là có mắt không trông. Khi đó, Bành Tử Tuấn chính là một trong những người theo đuổi người đẹp mạnh mẽ nhất. Anh luôn tự nhận mình là người có điều kiện không tồi, bởi vậy khẳng khái giữ nguyên tắc bất kể thế nào

cũng phải cưới được một cô vợ có dung mạo tương xứng với vẻ đẹp của mình, điều kiện khác chưa nói nhưng chắc chắn tương mạo phải xuất sắc. Cho nên, một tuần sau khi anh quen biết Tạ Nhất Nhất đã bắt đầu dùng toàn bộ các phương thức biết được đề mà ưa cảm người đẹp. Nhưng mà sự tình cũng không thuận lợi như ý muốn của anh. Người đẹp Tạ từ đầu tới cuối hoàn toàn không để ý đến anh. Cho rằng vấn đề chính là thời gian, Bành Tụ Tuấn mạnh mẽ đè bẹp các đối thủ cạnh tranh, trở thành đối tượng đáng chú ý nhất. Có điều, mặc dù anh đã kiên trì theo đuổi suốt năm tháng nhưng đối tượng theo đuổi lại đột nhiên thổ lộ với anh chàng cùng lớp có dung mạo không nổi bật nhưng tài năng thì nổi trội. Lúc đấy, trong trường khá là âm ỉ, làm kinh sợ một nhóm người, nhóm người này điên cuồng tiến hành điều tra, cuối cùng tìm ra được đó là người học năm nhất ở khoa Kiến Trúc, Tân Từ trở nên nổi tiếng toàn trường.

Có câu nói rất đúng, bề ngoài càng lạnh lùng trong lòng lại càng mãnh liệt, Tạ Nhất Nhất theo đuổi Tân Từ làm những người chứng kiến cũng phải lác đầu, hoảng chi là đương sự. Rất nhiều người đoán, không quá một tuần Tạ Nhất Nhất có thể cưa đổ Tân Từ, nhưng rồi, tất cả mọi người đều đoán sai. Thành trì của Tân Từ quả là vững chắc không vừa, Tạ Nhất Nhất đã dùng tất cả nhiệt tình của mình nhưng người đối diện vẫn tro tro như tảng đá, vật cách điện, phát ra không biết bao nhiêu tín hiệu mà vẫn im bất.

Tại đây, trong suốt 04 năm, Tạ Nhất Nhất đã vì Tân Từ lần đầu tiên làm rất nhiều chuyện chưa có tiền lệ, lần đầu vì chuyện tình cảm với một người con trai mà phát khóc, người nghe cũng chỉ bình thản an ủi, cuối cùng còn thêm một câu: “Thật xin lỗi, mình không thể chấp nhận cậu được”; lần đầu tiên trước mặt mọi người tặng quà cho một người con trai, Tân Từ nhận nhưng chưa thấy anh một lần quàng chiếc khăn cô tự tay đan; lần đầu tiên thức canh cả đêm bên cạnh một người con trai khi anh bệnh, cẩn thận chăm sóc, vậy mà người đó khi mở mắt ra câu đầu tiên nói lại là: “Cậu về đi, một mình tôi có thể tự lo được”; lần đầu tiên lên sân khấu đàn Piano và hát cho một người con trai, nhưng lần hội diễn văn nghệ đó anh từ đầu tới cuối không hề xuất hiện; lần đầu tiên uống rượu muốn thừa dịp ngà ngà say để được ôm người đó, lại bị đẩy ra một cách lạnh lẽo... Những điều như vậy, nhiều không kể hết, phàm là con gái đẹp, lòng tự trọng đương nhiên cao hơn người khác, cô cũng từng thực sự tức giận, thực sự đau lòng, tuyên bố chiến tranh lạnh. Kết quả là đối phương chẳng thêm phản ứng, cuối cùng cô chịu không nổi sự tra tấn của tình cảm, lại tự mình hủy bỏ chiến tranh lạnh. Rồi, mọi việc vẫn cứ như vậy mà tuần hoàn. Tân Từ độc thân năm năm, an phận học tập cũng không đáp lại Tạ Nhất Nhất chút nào. Tận đến khi khóa anh tốt nghiệp trước một năm, Tạ Nhất Nhất mới rung rung buồn bã bằng lòng tuyên bố buông tay. Một đoạn tình cảm đơn phương lắt léo theo đuổi trong suốt bốn năm này luôn là ba chủ đề hot được đề cập đầu tiên trong chương mục tin vĩa hè của trường, lúc nào cũng có thể nghe được người khác hỏi: “Tạ Nhất Nhất và Tân Từ đã tốt đẹp chưa?” Không những thế còn “Oa, tại sao vẫn chưa được...” vv... Mà Bành Tụ Tuấn sau hai năm theo đuổi không có kết quả, có chút thay đổi vì yêu sinh hận, cuối cùng cũng rút lui khỏi vòng quay ba người này. Tuy nhiên, anh chàng mặc dù không theo đuổi được Tạ Nhất Nhất, cũng không có ghét bỏ Tân Từ, ngược lại rất bội phục bản lĩnh và sự bình tĩnh của anh.

Hiện tại, Tân Từ đứng chắn trước mặt Thiển Thâm, nói với Bành Tụ Tuấn: “Cô ấy không uống rượu, mình uống thay cô ấy.”

“Chỉ là một chén nhỏ thôi mà...”

“Không được”. Tân Từ rất kiên quyết, khiến cho Bành Tụ Tuấn không khỏi sừng sốt.

“Thực ra... Uống một chút cũng không sao đâu.”

Người nói chính Lương Thiển Thâm đang bị kẹp ở giữa, cô mỉm cười cầm chén rượu trong tay Tân Từ, nâng chén với Bành Tụ Tuấn, cười nói: “Hiếm có dịp vui vẻ như hôm nay, tôi cũng vừa biết được mọi người hứng thú với tôi như vậy, tôi làm sao có thể phá vỡ hứng thú của mọi người chứ?”

“Nhưng mà, Thiển Thiển...” Lòng mày Tân Từ chau lại, quả nhiên là rất lo lắng.

Thiển Thâm liền cúi sát đầu bên tai anh hạ giọng nói: “Đừng lo lắng quá, em bây giờ có thể uống rượu mà, có anh ở đây, em còn sợ gì chứ!”

Những người khác không biết hai người nói gì, chỉ thấy Tân Từ trên mặt mơ hồ sợ run lên, rất nhanh lại thay bằng nụ cười đồng ý, vẻ mặt dịu dàng đến nỗi làm cho người khác phải thét lên. Thấy tình huống như vậy, đám người ưa náo nhiệt này sao có thể dễ dàng buông tha cơ chứ, liền sôi nổi nâng chén mời rượu, Thiển Thâm rất thoải mái uống hết.

Có người vỗ tay, Thiển Thâm nhìn lại, phía bên kia Tạ Nhất Nhất đang mỉm cười nói: “Không nghĩ tới Lương tiểu thư uống giỏi như vậy.”

Thiển Thâm nhếch nhếch khóe môi, lên tiếng một câu ngoài dự đoán của mọi người: “Tạ tiểu thư, muốn cụng ly không?”

Tạ Nhất Nhất hiển nhiên không ngờ rằng Lương Thiển Thâm sẽ chủ động đưa ra lời đề nghị như vậy, trong khoa không ai không biết cô Tạ Nhất Nhất là người ngàn chén không say, trừ bỏ một lần say rượu thất thổ kia. Nhưng nay, người phụ nữ xinh đẹp quá mức này lại dám nói cùng cô cụng ly, có vẻ như không biết lượng sức mình thì phải?

“Được” Tạ Nhất Nhất cũng rất thoải mái đồng ý “Chỉ là không biết Tân Từ có đồng ý không?”

Thiển Thâm không nói lời nào, chỉ quay đầu lại nhìn Tân Từ, anh không phải không nhận ra trong cặp mắt của cô tràn ngập tín hiệu cô phải đấu cho bằng được, đành thờ dài, nói: “Đừng uống quá chén là được.”

“Tốt lắm” Thiển Thâm lập tức đứng lên vẫy người bồi bàn đang đứng gần đó gọi: “Mang thêm 10 bình rượu nữa lại đây”.

Điều này khiến tất cả mọi người kinh sợ, đêm nay không biết Lương Thiển Thâm đã làm bọn họ kinh sợ mấy lần rồi, bà xã của Tân Từ quả thật không chỉ xinh đẹp ngoài dự kiến của mọi người mà còn rất có vai vế. Lúc đầu mọi người còn nghĩ người đẹp Lương Thiển Thâm cưới Tân Từ là vì anh có công ty riêng, có tài, có tiền nhưng trăm triệu lần không nghĩ tới nhà của cô còn có tiền, có tài hiển hách gấp nghìn lần, càng không nghĩ tới cô chính là mối tình đầu nhớ mãi không quên của Tân Từ. Nếu lúc đó, hai người đã là người yêu của nhau như đã nói, thì những từ câu khen nịnh lúc trước của họ quả thật đã bôi nhọ Lương Thiển Thâm. Giống như Cổ Như kể lại sau này, mới đầu phía Tạ Nhất Nhất còn có ý coi thường Lương Thiển Thâm, nghĩ sẽ dạy cho cô một bài học, Nếu biết rằng Tạ Nhất Nhất sẽ bị hạ gục bởi cô ấy thì lúc này có lẽ mọi người sẽ không phải âm thầm kinh hãi, hóa ra núi cao còn có núi

cao hơn.

Đội 10 bình rượu được mang lên, sau đó mọi người lại trợn tròn mắt ... Trời, người này cũng là ngàn chén không say sao?

“Tôi mời Tạ tiểu thư một chén, lúc Tân Tử học đại học, đã được cô đã quan tâm không ít”. Dứt lời, Thiên Thâm nâng chén như kính cô một ly.

Lời nói của cô khiến tất cả mọi người xung quanh đưa mắt nhìn nhau, không dám lên tiếng. Tân tử ngồi trên ghế salon nghe cô nói như thể liền ngừng đầu nhìn cô, tim đập thình thịch. Nhưng Thiên Thâm vẫn nhìn Tạ Nhất Nhất cười híp mắt như trước, ly rượu úp xuống, tỏ ý mình đã uống cạn 100%. Tạ Nhất Nhất nghiêm mặt một hồi, cố gắng tìm ra dấu vết trên khuôn mặt tao nhã, vô hại của Thiên Thâm, hít một hơi, cô cũng đứng lên tự rót cho mình một ly, ngửa đầu cạn sạch.

“Hay quá, Tạ tiểu thư đã nhận thành ý của tôi, tôi cũng đã lâu không có nhậu nhẹt, nhân dịp tốt này, chúng ta cùng uống một phen.”

Tạ Nhất Nhất nở nụ cười, ánh sáng trong mắt ẩn chứa ý tứ không rõ, lại cố nặn ra một nụ cười, nụ cười chậm rãi của nàng rất tuyệt nhưng khiến cho khuôn mặt đẹp lại mang chút vẻ đánh đá, cô cố vẻ ngời ngời, nói: “Nhưng uống kiểu này không hay lắm, chỉ bằng chúng ta chơi trò chơi đi. Mọi người đều biết, trò “mạo hiểm – nói thật” thì sao?

“Được chứ” Thiên Thâm không chút do dự đồng ý ngay.

“Nhưng quy tắc có thể thay đổi một chút”,

“Cô nói đi”

“Hai lá bài, quân đỏ là tôi, quân đen là cô, những người khác chỉ rút bài, rút trúng ai thì người đó chọn nói thật hoặc mạo hiểm, cộng thêm một chén rượu.” Nói thẳng ra thì trò chơi này chính là hai cô đặt cược với nhau, lúc này khi Tạ Nhất Nhất liếc mắt đã bộc lộ rõ sự khiêu khích.

Chẳng chút lo lắng, Thiên Thâm đồng ý: “được”. Hai bên không khí nhất thời lắng xuống.

Tân Tử trong lòng nhấp nhúm, anh chưa từng nhắc tới chuyện hồi đại học với Thiên Thâm, mà Thiên Thâm lại biết, không chỉ biết, mà hiện tại còn đang “trăm phương ngàn kế” giờ trò. Chỉ có vậy, mới có thể giải thích được những hành vi kì quái của cô ngày hôm nay. Tân Tử không biết rằng Thiên Thâm đang vì mình mà âm thầm, tích cực làm mọi việc, cô cố ý để thua Tạ Nhất Nhất, cô rất bí mật, chỉ là...

Anh nhẹ nhàng kéo tay Thiên Thâm, Thiên Thâm không hiểu, lấy hai lá bài, úp lên bàn, nhìn xung quanh một vòng, hỏi: “Ai lật trước?”

Mọi người nhìn nhau, anh nhìn tôi, tôi nhìn anh, không ai muốn làm người hi sinh đầu tiên.

“Không sao đâu, vấn đề gì cũng có thể hỏi, không hạn chế, đúng không, Lương tiểu thư” Tạ Nhất Nhất nghe rằng cười khiến lòng người rung động

Thiên Thâm cũng cười chum chim khiến người khác rung rinh: “Đúng”

“Vậy thì để tôi”

Một cô gái đang ngồi cuối cùng xung phong nhận, không đợi ý kiến nào nữa sờ lên lá bài, hé hé bài ra.

Quân đen, Thiên Thâm không cần nhìn bài, chỉ nhìn về mặt lộ ra nét hưng phấn của Cổ Như là cô đoán được.

Quả nhiên, Cổ Như mở bài ra, đúng là quân đen: “Nếu vậy ... tôi muốn hỏi Lương tiểu thư một chút ... cô nhận nói thật hay mạo hiểm?”

“Gọi tôi là Thiên Thâm thì hay hơn” Cô nhiệt tình nói.

Cổ Như sững sốt, Tạ Nhất Nhất bên cạnh âm thầm cắn chặt răng.

“Thiên Thâm...” Cổ Như ngón tay cầm lá bài, cười không có ý tứ: “Có thể nói cho chúng tôi biết chuyện của cô cùng lớp trưởng của chúng tôi không? Cậu ấy theo đuổi cô hay cô theo đuổi cậu ấy?”

“Đây là hai vấn đề mà...” Thiên Thâm cười bí hiểm. “Tuy nhiên, không vấn đề gì, tôi chỉ đáp một câu thôi. Tôi chưa cảm anh ấy trước, nhưng thổ lộ lại là anh ấy.”

“Em chưa cảm anh?” Vị được nhắc tới có vẻ vô cùng kinh ngạc: “Anh sao lại không biết nhỉ...”

Thiên Thâm cúi xuống, thân mật véo véo má anh, buồn cười buông một câu: “Bởi vì anh ngốc quá mà”.

Đồng tác vô cùng thân mật này lại kích thích lòng hiếu kì khao khát tin vĩa hè của mọi người, vì thế ngay sau khi Thiên Thâm một hơi cạn sạch ly rượu, người thứ hai đã giờ tay sờ bài.

Vẫn là quân đen, may mắn vẫn là quân đen, quả không phụ sự kỳ vọng của mọi người.

Bạch Hi Hàn cân nhắc một hồi, đôi mắt nhỏ đảo quanh hai vòng hỏi: “Sao em chưa được Tân Tử?”

Người đẹp Tạ khổ sở theo đuổi suốt bốn năm và vẫn trắng tay kia kia.

Thiên Thâm lúc này uống rượu trước, sau đó mới trả lời: “Thì thường tìm cơ hội ở riêng cùng anh ấy, chủ động tiếp xúc nhiều, chỉ vậy thôi.”

“Đơn giản thế thôi à? Em không đầu gi đấy chứ!”

“Sự thật là vậy mà, tuy nhiên anh ấy thật sự thật sự rất chậm hiểu.”

Câu trả lời này thật khiến mọi người mở rộng tầm mắt, cả nhóm còn tưởng sẽ có một bí kíp sát thủ nào đó chứ, không nghĩ tới chỉ đơn giản như vậy. Có người bắt đầu cảm thán thay cho người đẹp Tạ, đúng là sinh không gặp thời.

Sau đó, người thứ 3 là Bành Tử Tuấn, quân bài anh ta lật chính là quân đỏ.

Tạ Nhất Nhất không đợi anh chàng mở miệng, uống rượu luôn sau đó thân nhiên nói: “Cứ hỏi đi, tôi nói thật.”

Bành Tử Tuấn có chút hơi do dự, bàn tay nắm lá bài hơi chặt quá, giống như cố gắng lắm mới hỏi được vấn đề này, sau một lúc lâu, anh chậm rãi hỏi: “Em thích gì ở Tân Từ?”

Vấn đề kinh khủng này khiến Tân Từ vã mồ hôi lạnh, không dám thở mạnh, liếc nhanh sắc mặt của Thiên Thâm. Nhưng mà, đối diện với câu hỏi như bom đột kích này, Thiên Thâm vẫn ngồi đó bình tĩnh, tự nhiên, vuốt vuốt ly rượu, ngay cả ý cười trên mặt cũng chưa giảm.

Vấn đề này Tân Gia Ny đã đề cập qua, nếu không chỉ sợ lúc này Thiên Thâm đã bỏ chạy ngay lập tức.

Tất cả mọi người đều chờ đợi câu trả lời của Tạ Nhất Nhất, đôi mắt người đẹp như lâm vào mơ màng, một lúc lâu sau, cúi đầu nói: “Toàn bộ.”

Bành Tử Tuấn cảm chai rượu nốc mạnh một hơi, Tân Từ xấu hổ cũng uống một ngụm rượu, Lương Thiên Thâm mỉm cười có chút dọa người.

Một hồi yên tĩnh diễn ra, sau đó Lâm Phàm rút bài, không ngờ lại là Lương Thiên Thâm.

Thiên Thâm vẫn chọn nói thật.

“Tôi muốn hỏi một vấn đề là...Nếu bên ngoài Tân Từ có..., em sẽ làm thế nào?”

Bạn đang đọc truyện *Thử Hối Đáng Cay Nồng Sâu Thế Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Phiên ngoại: Hẹn lớp (4)

Anh vừa hỏi xong, Thiên Thâm lườm Tân Từ một cái, rồi nhìn chén rượu cười nhạt nói: “Anh ấy thích, thì cứ thử xem.”

“Khụ khụ...” Tân Từ đứng ngồi không yên, cảm thấy cần thanh minh cho mình một chút liền nói: “Cậu hỏi vấn đề này vớ vẩn quá.”

“A!!!!!!”

Toán người gào thét ầm ĩ một trận, nét mặt sau đó lộ rõ vẻ như lần đầu nhìn thấy Tân Từ, Lâm Phàm cười nói: “Lớp trưởng nóng tính quá, ha ha.”

Các vòng tiếp theo trôi qua, vấn đề mọi người hỏi đều rất bình thường, trong lúc Thiên Thâm chọn mạo hiểm, người ra đề cũng không có ý tốt, cố ý gây khó cho cô, nên nói muốn cô thay mặt bọn họ chọn một anh chàng ở bàn khác, không phải nhóm bọn họ xuống sân khấu phía dưới hát tặng một bài, ý đồ muốn cô sử dụng mỹ nhân kế. Nhưng chuyện này với Thiên Thâm mà nói cũng chẳng phải chuyện khó khăn gì. Cô xuống các bàn dưới lầu một, rất nhanh tìm được một vị khách quen, nhờ vả, người nọ vui vẻ đồng ý, dễ dàng qua được.

Cuối cùng Phương Giản Đồng lên sân khấu, Tân Từ trán lấm tấm mồ hôi, thẳng ranh này bụng toàn ý nghĩ xấu xa, cầu mong nó đừng có đưa ra vấn đề vớ vẩn nào khiến Thiên Thâm mất hứng. Tính đến giờ, Thiên Thâm đã uống 7 ly, Tạ Nhất Nhất cũng đã uống 5 ly. Rượu này là rượu nặng, độ cồn cao, Tạ Nhất Nhất đã bắt đầu say, hai má ửng hồng như hoa đào, Thiên Thâm thì trông vô cùng bình thường, nói cười tự nhiên.

Thiên Thâm chọn nói thật

Phương Giản Đồng im lặng nửa ngày, giờ ra mặt, ánh mắt lộ vẻ ranh mãnh, cười nói với Thiên Thâm: “Tôi muốn hỏi vấn đề có hơi riêng tư một chút. Chắc không sao đâu nhỉ”

“Được, anh cứ tự nhiên”

Tân Từ liên tiếp dùng ánh mắt ra hiệu cho tên nhóc đó nhưng đều bị hất lờ đi.

Phương Giản Đồng háng giọng hỏi: “Tiểu Tân. . .phương diện kia thế nào?”

Thiên Thâm về mặt ngẩn ra, không hiểu lắm hỏi lại: “Cái gì cơ?”

Tân Từ phản ứng ngay lập tức, trên mặt hết trắng lại đỏ, rồi âm thầm hỏi hận đã kết bạn quá tùy tiện. Những người còn lại sắc mặt lộ rõ vẻ hứng thú, trong đầu còn đang trầm trồ khen ngợi, Phương Giản Đồng dám bạo dạn hỏi về vấn đề này, quả là dũng cảm, đáng khen.

Tất cả đều là một đám lưu manh.

Tân Từ đang muốn dùng vấn đề này lại thì không ngờ Thiên Thâm “à” lên một tiếng như đã hiểu, có thể nói sự bình tĩnh của cô còn cao hơn Tân Từ rất nhiều, mặt không đổi sắc, nhìn Phương Giản Đồng, đuôi lông mày ánh lên vẻ vui mừng, nói: “Perfect, very perfect, Cuộc sống của chúng tôi vô cùng hoàn mỹ, trả lời như vậy có được không?”

Thấy Lương Thiên Thâm một chút đỏ mặt cũng không có, trả lời thần nhiên, Phương Giản Đồng có chút ngượng ngùng, vội vàng nâng một chén rượu nói: “Được, được, xem ra hai người thực sự rất hạnh phúc, Tiểu Tân, cậu khiến cho anh em chúng tôi ghen tị chết mất thôi.”

Tân Từ cười có chút miễn cưỡng, mặt không biết nên thể hiện thật vui sướng hay phải thật nghiêm nghị, cứng rắn, đe dọa Phương Giản Đồng, ánh mắt của anh lướt qua khuôn mặt trong sáng của Thiên Thâm, cô mỉm cười trang nhã như tỏa ra tầng tầng ánh sáng dịu dàng, Tân Từ giật mình, cảm giác chuyển choáng. Có một người con gái như vậy bên cạnh anh, một cô gái dễ dàng hấp dẫn ánh mắt của người khác là bà xã của anh, mỗi một nụ cười, mỗi một tiếng nói thanh mềm, mỗi một cái ôm, mỗi một cái hôn môi của cô, đều thuộc về anh, cho dù có ghen tuông, đố kỵ, nhỏ nhen cũng thuộc về anh, là Lương Thiên Thâm độc nhất của anh. Tâm tình Tân Từ không hiểu sao tự nhiên kích động, tay phải tự nhiên nắm chặt tay Thiên Thâm, rất chặt.

Tạ Nhất Nhất theo tầm mắt nhìn xuống đôi tay đang nắm chặt của họ, trong lòng tự nhiên buồn lòng, như có gánh nặng nào đó được buông ra, có điều gì đó được cắt đứt, những dây dưa qua lại trước đây nháy mắt mờ hồ biết mất, như sương như khói tan biến.

“Tư lượng của Lương tiểu thư quả là vô địch, tôi chịu thua”.

Ngẩng đầu nhìn người con gái xinh đẹp động lòng người trước mắt, cô đã hiểu được tại sao Tân Từ cứ luôn chỉ có mình cô ấy như thế, nói tóm lại cô không có được cái khí thế cường đại như trên người Lương Thiên Thâm

Đôi mắt Tạ Nhất Nhất bỗng nhiên vui tươi vô cùng, Thiên Thâm ngẩng người mất một lúc, ngày sau đó cũng tươi cười nâng chén đáp lại.

Trên đường về nhà, Tân Từ và Thiên Thâm đi cùng một xe, Thiên Thâm trên đường kêu choáng đầu, hai người liền để xe lại bên đường, cùng đi bộ về nhà. Tân Từ đang nhớ lại ánh mắt hâm mộ và những câu ghen tị chua ngoa của đám anh em bạn bè. Phương Giản Đồng lúc gần đi, lẳng lẽ nói với Tân Từ: “Lâu lắm chưa gặp qua cô gái như vậy, không đồng đánh, không. . .kiêu kì, Tiểu Tân cậu có được bảo bối rồi.”

Lúc này, anh nghiêng đầu nhìn về người bên cạnh đang nhắm mắt, hưởng thụ sự vuốt ve của làn gió, tóc dài bay bay, phát phơ. Trong làn gió nhẹ nhàng đó, cô mềm mại nằm trong vòng tay anh, mười ngón tay dường như có thể cảm nhận được nhịp đập của trái tim.

“Thiên Thiên. . .” Tân Từ tâm tư xao động, không nhìn được dừng bước, ánh mắt nhẹ nhàng chăm chú quan sát gương mặt cô.

Thiên Thâm cũng dừng lại, xoay người, ngửa đầu đối diện với Tân Từ. Sau đó cảm thấy khó chịu vì anh đang đứng ở phía sau khóm hoa, nếu không cô có thể cúi đầu nhìn anh, ôm cổ anh, vô cùng sung sướng cười với anh, ánh mắt như dòng nước lấp lánh, như sương mù bao phủ toàn bộ trái tim anh, hai gò má xinh đẹp mang theo chút men say ngà ngà ửng hồng lên.

Tân Từ rất ít khi có cảm giác nhiệt huyết sôi trào như thế này, có thể tối nay, ở một khắc này trong phút chốc anh cảm thấy máu chảy ngược lên đầu, nóng đến không chịu nổi. Ngày hôm nay Thiên Thâm xinh đẹp, đáng yêu quá khiến cho anh rất khó điều khiển được trái tim mình. Không nghĩ gì đã hành động, Tân Từ nhắm mắt lại, tay phải đỡ gáy cô, môi dán chặt lên đôi môi đỏ mọng của cô. Thiên Thâm trong mắt xẹt qua tia kinh ngạc.

Bờ môi của anh hơi lạnh, miết chặt lên cánh môi ấm áp của cô, hơi thở nóng rực nhanh chóng bao trùm hai người, anh mềm mại lại mãnh liệt dây dưa hôn cô, đầu lưỡi thăm dò vào trong, mang theo lửa nóng, đào qua khắp mọi ngõ ngách trong miệng cô, vòng quanh đầu lưỡi của cô, triền miên, hút hết những gì tốt đẹp trong cô, kích động như thể khơi gợi cảm giác kích thích từ tận xương tủy khiến cả hai đều tê dại, run rẩy.

Trong miệng Thiên Thâm là cảm giác ngọt ngào, say đắm lòng người, nếu nói mùi rượu trên người người khác khiến người ta khó chịu bao nhiêu thì mùi rượu trên người cô khiến anh muốn ngừng mà không được. Anh không hợp với sự phóng túng, anh cho tới bây giờ luôn là vẻ thâm trầm, bình tĩnh, thậm chí là người vô cùng khắc chế bản thân. Nhưng giờ khắc này, nơi ngã tư đường, anh không cách nào buông được thân ảnh mềm mại trong lòng. Tân Từ như rơi vào một tầng mộng ảo tiên cảnh, không không chế được mình.

Thân thể Thiên Thâm mềm nhũn không sao đứng thẳng được, Tân Từ bất thành linh hồn, nháy mắt đã tước đoạt đi lý trí trong cô, thời gian đã trôi qua lâu, Thiên Thâm thấy mình sắp ngất thì Tân Từ chậm rãi buông cô ra, môi vẫn lưu luyến trên môi cô. Thiên Thâm vô lực tựa vào ngực Tân Từ, mắt như có lớp sương mù che khuất. Không kịp phản ứng, hơn nửa ngày trọn mắt nhìn anh, náo như ngừng hoạt động, mơ mơ màng màng.

Thở một lúc, Thiên Thâm dần dần tỉnh táo, bỗng nhiên tách ra, nheo mắt nhìn anh tra xét: “Nói, có phải đã làm gì có lỗi nên thấy chột dạ không?”

Tân Từ quả nhiên không cười nổi, nói: “Có chột dạ gì đâu...”

“Hừ, dấu điểm lâu như vậy, anh tưởng em sẽ không bao giờ biết sao? Được người đẹp như vậy theo đuổi suốt bốn năm, cảm giác thế nào?”

Tay Tân Từ đặt trên eo cô siết chặt, khiến thân thể họ dính sát vào nhau, quả nhiên, mặt Thiển Thâm lại đỏ thêm.

“Anh sợ em nghĩ nhiều, thực sự là không có gì, anh chẳng có cảm giác gì hết.” Anh cố nín cười, dùng ánh mắt chân thành nhìn cô.

Thiển Thâm trừng mắt: “Nói dối, anh dám nói anh không hề rung rinh, không hề có một chút xao động nào sao?”

Tân Từ cực kì vô tội nói: “Thật sự không có, khi đó tâm niệm chỉ tập trung học tập, rung động thế nào được, nhưng cũng cảm thấy có chút phiền phức.”

Thiển Thâm trừng mắt nhìn anh nửa ngày, như muốn tìm ra sơ hở nào đó trên mặt anh, nhìn hồi lâu mà không tìm ra cái gì, đột nhiên buông một câu: “Anh thật đáng ghét.”

Xem ra là cô say rồi, Tân Từ nhìn cô say đắm, trong lòng mềm mại, không nhịn được hỏi lại: “Đáng ghét thế nào?”

“Thì chính là đáng ghét ấy”. Thiển Thâm vòng tay ôm anh, mặt dẫu ở cổ anh, tức giận nói: “Vì sao mấy cô gái đẹp đều thích anh, đầu tiên là Dịch Nguyệt San, sau đó là Tạ Nhất Nhất, anh đúng là đồ trên hoa ghẹo nguyệt!”

Ôi trời, anh chẳng làm gì cả mà vẫn là lỗi của anh.

“Nhiều người đẹp như vậy nhưng anh chẳng có phúc hưởng, anh chỉ cần một người thôi là được rồi...” Tân từ thấp giọng nói xong, nghiêng đầu hôn lên tai cô, khiến người trong lòng run lên nhẹ nhẹ.

Một lúc lâu không thấy Thiển Thâm nói gì, Tân Từ thấy nghi hoặc ngẩng đầu nhìn cô, chỉ thấy hai mắt cô nhắm chặt, lông mi dài như quạt hương bồ khiến người ta yêu thích.

Thiển Thâm nhắm chặt mắt, nhẹ giọng hỏi: “Nếu... em nói nếu người anh gặp đầu tiên là cô ấy, anh có phải cũng sẽ không để ý đến em không? Vì em là người bốc đồng, đánh đá, vô lý, ích kỉ, tính tình khó ưa, em cũng không biết anh bị dị ứng thịt cua...”

“Sao em lại nghĩ như vậy?” Thanh âm quyến luyến của anh chậm rãi rót vào lòng cô: “Đồ ngốc, đây không phải là vấn đề trước sau, cho dù anh gặp em sau, anh vẫn nghĩ em mới chính là người anh cần cho dù em là người bốc đồng, đánh đá, vô lý, ích kỉ, khó ưa... Chúng ta chưa bao giờ ăn cua, em làm sao mà biết được.”

Tân Từ cảm thấy lực ôm trên cổ anh tăng thêm, hơi thở nóng rực của Thiển Thâm phả ra, tiếng nói mềm mại của cô hàm chứa tình cảm mãnh liệt, khiến tâm hồn anh chấn động: “Vậy nên, em không thể để người khác cướp mất anh được.”

Tân Từ lại bật cười, phải là anh nói những lời này mới đúng chứ...

“Thiển Thiển, em say rồi.”

Người trong lòng lại dụi dụi vào ngực anh, bĩu môi, kiên quyết nói: “Say cũng không để ai cướp anh đi...”

Thiển Thâm ngủ gục, Tân Từ ôm cô về đến nhà, nhẹ nhàng cởi áo khoác và thay quần áo ngủ giúp cô, bế cô đặt lên giường.

Kỳ thật, mãi sau này anh mới biết tất cả mọi việc đêm nay đều được cô dốc sức chuẩn bị, từ đề nghị đến quán Bar ăn cơm, chuẩn bị quần áo giúp anh, đến cách cô bắt ngờ xuất hiện trước mặt mọi người, cố ý thể hiện vẻ dịu dàng, hào phóng, còn đôi khi vô tình phát ra những câu nói có tính chiếm hữu.

Từ đôi mắt Thiển Thiển anh biết, cô đang ghen, nhưng chút hẹp hòi này của cô đáng yêu vô cùng, sự ghen tuông của cô khiến lòng anh kích động rất lâu mới bình tĩnh được.

Tân Từ ngắm cô, bộ dáng cô khi ngủ trông như em bé vậy, đáng yêu vô cùng, anh hôn nhẹ lên trán cô, thì thầm: “Lúc nào anh cũng là của em!”

Bạn đang đọc truyện *Thử Hối Đắng Cay Nồng Sâu Thế Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Phiên Ngoại 5: Mang Thai

Gần đây, có một vị nữ vương tâm tình cực kỳ cực kỳ không ổn, từ sáng sớm đến tối muộn sắc mặt lúc nào cũng âm u. Tân Gia Ny hơi sợ gọi điện thoại cho anh của cô muốn hỏi thăm tình hình, thật không ngờ đến Tân Từ cũng thờ dài trong điện thoại tỏ vẻ không biết vì sao, anh ấy cũng đang không hiểu

tại sao.

Hơn nữa, anh cũng bỗng nhiên quên mất, bọn họ đã nửa tháng rồi chưa từng sống cuộc sống “Perfect” mà mình nói. Mới đầu anh còn không để ý, vì gần đây anh có một công trình mới rất tâm đắc nên bận bù đầu, nhưng qua hai ngày anh bắt đầu cảm thấy tình hình không ổn lắm. Mấy ngày nay anh cố tỉnh lên giường sớm hơn, nhưng Thiên Thâm lại cố tình ngủ trễ, hiếm khi có hôm bọn họ ngủ cùng lúc, anh cảm thấy đây đúng thời cơ rồi, vì thế lặng lẽ từ phía sau kéo cô vào trong lòng mình, ai ngờ Thiên Thâm bất ngờ không phối hợp, lại nhích gần về phía bên kia giường, mơ màng nói: “Đừng nghịch nữa, em mệt lắm.” Lúc đó anh rất sùng sốt, hôm nay là thứ bảy... Cả ngày nay cô ấy đều không phải đi làm... Tất cả những ý nghĩ kỳ quái trong lòng đều chạy đến vây lấy anh, cuối cùng ý muốn làm vừa lòng Thiên Thâm áp đảo trong lòng anh, anh chỉ hôn khẽ lên trên gương mặt cô một chút, nói câu chúc ngủ ngon.

Nhưng một đêm nay anh ngủ không ngon giấc.

Nếu như chỉ một đêm, vậy cũng bỏ đi, nhưng nếu như liên tiếp hai đêm, ba đêm, suốt một tuần thì sao đây?

Tuy rằng Tân Từ là một người tự biết kiềm chế, đối với mặt này cũng không đòi hỏi nhiều, hơn nữa bình thường bọn họ đều rất ăn ý, anh cũng không cần quá chủ động. Nhưng mà, tốt xấu gì anh cũng là đàn ông, có một bà xã dễ yêu thương, bà xã cũng rất được đi, trong quá khứ anh và bà xã trên phương diện sinh hoạt nào cũng rất hoàn mỹ, nếu đột nhiên có một ngày, ban đêm bà xã không quần quýt muốn ngủ cùng anh, trái lại chạy đến phía bên kia giường quay lưng về phía anh, anh cố lấy can đảm làm bộ ám chỉ rất rõ ràng, nhưng mà bà xã vẫn thờ ơ, thậm chí có chút chán nản, thần kinh anh có thể không căng thẳng không? Tân Từ rất căng thẳng, cũng rất lo lắng, anh nhìn bóng lưng Thiên Thâm suy đi nghĩ lại vẫn chưa hiểu rõ cuộc chuyện gì xảy ra.

Tại sao Thiên Thâm bỗng nhiên lạnh nhạt với anh như vậy.

Thái độ Tân Từ nghiêm nghị, đặc biệt nghiêm túc nhớ lại biểu hiện gần đây của mình, suy nghĩ nửa ngày phát hiện điểm không tốt duy nhất chỉ có thường xuyên tiếp khách bên ngoài, không có thời gian ăn cơm tối với cô ấy. Nhưng mà anh đều về nhà trước 9h, ở bên ngoài cũng đặc biệt chú ý lời nói hành động của mình, ngăn chặn tất cả nhân tố nguy hiểm. Chỉ có như vậy, sắc mặt gần đây của Thiên Thâm đã không thấy dễ chịu, nói đúng hơn là gần đây cô ấy rất buồn bực, bực dọc, tâm tình lúc tốt lúc xấu, nhưng mà đa số là xấu, Thiên Thâm chưa từng như vậy, Trước kia chỉ cần anh nạt cô một chút, cô lập tức liền dịu ngoan, nhưng gần đây anh hỏi gì cô cũng không nói, lúc nào cũng ôm khư khư laptop thần thần bí bí không biết đang làm gì.

Bỗng nhiên, Tân Từ nảy ra một ý nghĩ đáng sợ, hay là... Về mặt kia anh có vấn đề khiến cho Thiên Thâm cảm thấy... Không thể nào...

Tối hôm đó, Tân Từ mới vừa tiếp khách xong về đến nhà liền nhìn thấy trong phòng khách có thêm một chiếc máy tập chạy bộ, Thiên Thâm mặc áo T-shirt, quần đùi, giày thể thao, tóc dài buộc túm thành đuôi ngựa, trên cổ quàng một chiếc khăn mặt, đang chạy mồ hôi vã ra như tắm.

“Thiên Thâm, em làm gì vậy?”

“Chạy bộ!” Thiên Thâm thở dốc rất gấp, một lát sau cuối cùng không chịu nổi phải dừng lại, sau đó ngã lên trên ghế sofa giữa đầu há mồm thờ dốc, tóc trên trán tán loạn, sợi tóc dính trên mặt, cả khuôn mặt bị khí nóng hấp hơi đỏ lên, mồ hôi lấm tấm trên trán và chóp mũi.

“Tại sao bỗng nhiên lại mua máy chạy bộ?” Tân Từ bỏ cặp xách, ngồi bên cạnh Thiên Thâm nghi ngờ hỏi.

Thiên Thâm đang lau mồ hôi, dường như rất mệt, lời nói không ra hơi: “Em rèn luyện thân thể.”

“Đang bình thường tại sao bỗng nhiên lại muốn tập thể dục?” Lương Thiên Thâm thật ra là một người lười, nếu có thể ngủ thêm một phút, cô nhất định không bỏ lỡ một giây, cho nên sáng nào cũng là anh tự dậy tập thể dục một mình, anh từng nói qua vài lần với cô ấy, đều bị cô ấy kiên quyết từ chối.

Thiên Thâm cảm lấy cốc nước trên bàn chậm rãi uống một ngụm, nói: “Sáng sớm em dậy không nổi, đành phải mua máy tập. Sao vậy, có ý kiến gì ư?”

“Không có...” Anh làm sao dám có ý kiến, nhưng mà anh vẫn không hiểu nổi, nhìn thấy mặt Thiên Thâm ửng hồng quay đi, bỗng nhiên nghiêm túc nói: “Thiên Thâm, anh muốn nói chuyện với em.”

Thiên Thâm hơi ngần ra, lúc này mới nghiêng mặt qua, mắt to trừng lên hỏi: “Nói chuyện gì?”

Tân Từ do dự một chút, có gắng tìm lời nói không chạm đến tự ái của Thiên Thâm, đem vấn đề chuyển lên trên người mình: “Gần đây em đối với tôi không vui lắm... có gì không hài lòng ư?”

Thiên Thâm trả lời rất nhanh: “Không có a.”

Tân Từ không tin, cô ấy trả lời càng nhanh càng chứng tỏ có vấn đề, tâm không khỏi chìm xuống: “Em có thể nói thẳng cho anh biết, không sao, không cần lo cho anh, anh sẽ cố gắng... Cải tiến.”

Thiên Thâm nhúm mày, vẻ mặt mù tịt, không biết Tân Từ đang nói gì: “Không có gì thì anh muốn em nói gì đây?”

Trong lòng Tân Từ lo lắng, nhìn không được nói rõ vấn đề: “Vậy tại sao gần đây em lại đối xử lạnh nhạt với anh như vậy?”

Hai người đồng thời giật bản mình, Thiên Thâm bỗng nhiên quay mặt đi há miệng thở gấp, Tân Từ cũng tự thấy xấu hổ, nhưng, anh lập tức khôi phục thái độ, còn nói hai vợ chồng có vấn đề phải nhanh chóng giải quyết một chút, càng che dấu càng tăng thêm vấn đề, nhất là đặc biệt ảnh hưởng tới từng bộ phận của cuộc sống hạnh phúc vợ chồng, làm không tốt sẽ trở thành ngòi nổ khiến hôn nhân tan vỡ.

Nói hơi quá, tuy rằng anh không cho rằng mọi chuyện nghiêm trọng đến nông nổi đó, nhưng anh đặc biệt không hy vọng sinh ra một chút khoảng cách nào với Thiên Thâm, bất kể ở mặt nào.

Thiên Thâm lại bắt đầu lấy khăn lau mặt: “Không có chuyện gì...”

Tân Từ bắt lấy cổ tay cô, nâng người cô lên bắt cô phải nhìn mình, đặc biệt nghiêm túc nói: “Thiên Thiên, nếu trong lòng có suy nghĩ gì không nên cất giấu, giữa chúng ta còn có điều gì không thể nói? Anh thấy gần đây tâm tình của em không tốt, có phải vì anh hay không? Hay là công việc có điều gì phiền não?”

Thiên Thâm vừa muốn mở miệng, lại bị ánh mắt Tân Từ chế trụ: “Không được gạt anh.”

Ánh mắt Thiên Thâm đảo qua vài lần, môi cắn cắn, dường như cố gắng hạ quyết tâm: “Được rồi được rồi, nói cho anh... Ồi, em... Em không thể nhìn...”

Tân Từ nghe rất khó hiểu: “Cái gì?”

Thiên Thâm chỉ chỉ máy tập chạy bộ: “Anh có biết tại sao em lại tập thể dục không?”

Tân Từ lắc đầu.

“Em đang bị sock, em đang béo lên!!!”

Thiên Thâm vừa mới nói xong, vẻ mặt Tân Từ giật mình, nhưng tiếp theo lại khó hiểu: “Em béo lên, rất bình thường mà.”

“Bình thường?” Long mi Thiên Thâm dựng thẳng lên: “Trong 2 tuần em tăng 8 cân! Anh nhìn mặt em xem, anh không phát hiện ra sao, trên mặt em toàn thịt là thịt!”

Nói xong, vẻ mặt Thiên Thâm như muốn khóc đến nơi.

“Không có a, mặt không béo chút nào.”

“Anh gạt em.” Thiên Thâm buồn bực chỉ chỉ phần eo của mình: “Còn nữa, thắt lưng em cũng to ra, chân cũng to ra, em không sống nổi mất!”

Tân Từ bị dọa sợ, không phải chỉ béo lên sao, thật ra trước kia anh cảm thấy Thiên Thâm thân cao 1m68 nhưng chỉ nặng có 50kg, anh ôm cô hoàn toàn không tốn chút sức, thật ra như vậy hơi gầy. Bây giờ đánh giá bộ dạng hiện tại của cô ấy, chẳng trách gần đây anh cảm thấy Thiên Thâm đẹp lên, hoá ra bởi vì do người hơi có da có thịt, sắc mặt hồng nhuận, điều này đâu có gì là không tốt.

Tân Từ lên thở phào, may mà là vấn đề này: “Thiên Thiên, cá nhân anh cảm thấy đẹp hơn trước kia, thật ra là trước kia em hơi gầy, bây giờ vừa đẹp.”

Thiên Thâm bán tín bán nghi: “Thật ư?”

“Lừa em làm gì.” Tân Từ lắc đầu cười: “Hay gần đây em tự đoán mò như thế?”

“Tại sao lại tự đoán mò! Cơ thể của em từ xưa tới nay không bao giờ béo, không vận động ăn nhiều hơn nữa cũng không béo, nhưng mấy ngày gần đây cân nặng tăng nhanh như vậy, cả quần áo em cũng mặc không vừa...” Mặt Thiên Thâm nhăn nhó về khổ sở quá.

Tân Từ lập tức ôm cô dỗ dành: “Mặc không vừa thì mua bộ khác, có gì không được đâu. Còn nữa, em căng thẳng quá rồi, anh cũng không thấy em béo mà.”

Thiên Thâm đem mặt vui vào trong lòng ngực của anh, nhỏ giọng nói: “Lúc tự mình tắm rửa nhìn qua... Nhìn đến thắt lưng trông như đang đeo đồ lặn vậy.”

Tân Từ sững sốt, suy nghĩ, hai mắt toả sáng, cúi đầu hạ thấp giọng áp vào bên tai cô: “Thiên Thiên... Có phải em vì như vậy, mới từ chối anh...”

“...”

Tân Từ không biết nên cười hay nên khóc, bản thân nhìn nhiều ngày như vậy, hoá ra là vì nguyên nhân này, có điều, sau khi khẳng định bản thân mình không có vấn đề gì, cả người anh đều thoải mái.

Vì thế, Tân Từ quyết định nói cho Thiên Thâm đang bị mặc cảm quá độ hiểu: “Thiên Thiên, nếu một ngày kia anh bụng bia hai cằm, có phải em sẽ ghét bỏ anh, không quan tâm đến tôi hay không?”

Thiên Thâm lập tức ngẩng đầu lên: “Sao như thế được! Em là người nông cạn như vậy?”

Tân Từ nhún mày hỏi lại: “Vậy anh thì sao? Em cảm thấy anh có phải một người nông cạn không? Chỉ bởi vì bà xã tăng thêm mấy cân sẽ không thích cô ấy nữa?”

Thiên Thâm không nói gì, con ngươi đen như hạt châu không hề chớp mắt nhìn Tân Từ chăm chăm.

Tân Từ nhẹ nhàng đem sợi tóc bên má cô đẩy ra, nói tiếp: “Cho dù thế nào ở trong mắt anh em mãi mãi là người xinh đẹp nhất, cho dù em béo lên 8 cân hay 80 cân, anh cũng không để ý, hiểu chưa? Sau này em đừng tự để tâm những chuyện vụn vặt, em có biết trong khoảng thời gian này sắc mặt em khó coi thế nào không. Tiểu Ny bị em dọa sợ mấy lần rồi.”

Thiên Thâm vô cùng cảm động, bỗng nhiên chia hai tay ra lần đầu tiên từ hơn nửa tháng nay chủ động ôm lấy Tân Từ, siết chặt, đôi môi mềm mại hôn lên hai má anh một chút, thật ấm áp.

“Thật xin lỗi, để anh lo lắng.”

Cô áp vào mặt anh, tiếng xin lỗi trôi xuống tận đáy lòng anh, Tân Từ nhắm mắt lại, tảng đá trong lòng cuối cùng cũng hạ xuống, bà xã cuối cùng cũng tự động ôm ấp chính mình, lo sợ hàng ngày cuối cùng cũng kết thúc.

...Đường như béo lên một chút cảm giác ôm tương đối thoải mái.

Ngày hôm sau, Tân Từ vừa gặp Tuyên Hồng, hai người rủ nhau đi uống trà, nói hết chuyện này đến chuyện khác.

“Ha ha ha, mình cười chết mất, Lương Thiên Thâm... Mình không dùng, không dùng lại được.”

Tuyên Hồng vỗ cái bàn bên đó một cái, cười đến mức vô cùng mất hình tượng, Tân Từ cầm lấy chén trà bắt đầu dĩ nhiên cô ta, anh chỉ nói cho cô ta biết Thiên Thâm buồn phiền vì chuyện cân nặng, cô ta liền cười đến sái cả quai hàm.

“Có gì buồn cười như vậy sao?”

“Quá buồn cười, mình quả thực không thể tưởng tượng được Lương Thiên Thâm béo phì trông như thế nào, cô ấy theo thon đúng 60cm, lúc ấy khiến cho nữ sinh trong lớp ghen tức phát điên.” Cuối cùng Tuyên Hồng cũng ngừng cười, cầm lấy khăn tay bên cạnh lau nước mắt: “Hèn chi cô ấy muốn nổi điên, nếu đổi lại là mình nhất định cũng sẽ vội vàng.”

“Phụ nữ đều rất chú trọng đến thân hình của mình sao?”

Người vừa mới cười như điên lập tức thay đổi vẻ mặt nghiêm trang: “Điều này là đương nhiên, dáng người đôi khi còn quan trọng hơn cả khuôn mặt.”

Tân Từ cuối cùng cũng hiểu được hàm ý câu “Giảm béo là chuyện quan trọng nhất của phụ nữ.”

“Thật ra tôi cảm thấy cô ấy quá căng thẳng, có điều, cô ấy nói trước kia cô ấy ăn thế nào cũng không béo, như vậy có lạ quá không?”

“Đột nhiên béo lên?”

“Uhm, cô ấy nói trong khoảng thời gian này như vậy.”

Tuyên Hồng ngẫm nghĩ một lát.

“Tiểu Tân... Có một chuyện mình không biết có nên hỏi hay không.”

Tân Từ nhìn thấy bộ dạng thần thần bí bí của cô ta liền bật cười: “Có chuyện gì cứ việc nói thẳng.”

Người Tuyên Hồng nghiêng lên trước, lòng bàn tay che khuất miệng, nhìn anh nháy mắt mấy cái: “Bình thường các người có dùng các biện pháp tránh thai không?”

“Không có, chúng tôi muốn thuận theo tự...” Từ “hiền” còn chưa nói đến miệng, ánh mắt Tân Từ đã mở to.

Ngay sau đó, anh đã cầm lấy di động đứng dậy, tốc độ nhanh như một con gió, vội vàng tới mức chỉ kịp nói với Tuyên Hồng một tiếng: “Lần sau mời cậu ăn cơm.”

3h sau, Tân Từ kéo tay Thiên Thâm đứng ở trước cửa bệnh viện sản phụ khoa im lặng nhìn nhau, hai người dường như vẫn chưa hồi phục tinh thần sau khi nghe bác sỹ nói.

“Lương tiểu thư, chúc mừng cô đã mang thai được 7 tuần.”

“Cô không phát hiện thời gian mình bị dừng kinh sao?... A, Thời gian có kinh của cô từ trước đến nay không đều.”

“Cô cho rằng mình đang béo lên, ha ha... Cái gì! Cô dùng máy tập chạy bộ giảm béo?! Lương tiểu thư, cô thật quá may đó, con của cô không bị làm sao.”

“Thai vị của hai người không ổn lắm, sắp tới phải cẩn thận, nên năng tới kiểm tra thêm vài lần.”

...

Thiên Thâm nhìn Tân Từ, sắc mặt tái nhợt có chút doạ người: “Ông trời thương tình, thiếu chút nữa em lại gây ra đại họa.”

Lúc này Tân Từ mới phát hiện ra tay cô ấy rất lạnh, nhưng ngay cả anh nhớ tới bộ dạng chạy bộ của cô ấy cũng cảm thấy sợ hãi: “Trở về liền vứt máy tập chạy đi.”

Cô gật gật đầu, trong mắt lại khê lộ ra vài tia không dám tin, sau khi từ trong đó đi ra, lần thứ năm hỏi anh: “... Chúng ta, thật sự có con sao?”

Nhìn thấy ánh mắt của cô ấy như thế, tim của anh mềm nhũn đến phát đau, đem đầu của cô dựa vào trên vai mình, khẽ nói: “Thật vậy.”

“... Tại sao em cảm thấy giống như đang mơ vậy.”

Có một sinh mệnh nhỏ bé đang thai nghén ở trong cơ thể của cô, nghĩ đến ý tưởng này trong đầu, có một loại tình cảm giống như sóng biển vỗ lên bờ cát, khuấy động đặc hơn, bao trùm cả linh hồn cô.

“Không phải mơ, Thiên Thiên, chúng ta... cuối cùng chúng ta cũng có một gia đình đầy đủ.”

Còn nhớ cô ấy từng nói với anh, chúng ta đều sinh ra trong gia đình không may mắn, nhưng chúng ta có thể tự xây dựng cho mình một gia đình hạnh phúc.

Vậy mà bây giờ, anh lại cảm nhận sâu sắc được hai chữ hạnh phúc tốt đẹp đến nhường nào, khắc sâu trong đáy lòng anh, theo từng nhịp đập của trái tim càng thêm dào dạt.

“Em quyết định.” Thiên Thâm bỗng nhiên từ trong lòng ngực anh ngẩng đầu lên, đặc biệt nghiêm túc nhìn anh: “Cứ để béo lên, cho dù em có béo lên 80 cân, vì con em, hi sinh một vài cân nặng có là gì.”

Nghe cô ấy vừa nói như thế, anh cũng cười: “Có phải con trai không, anh lại cảm thấy có thể là con gái lắm.”

“Con trai con gái đều được.” Cô cũng không có quan niệm trọng nam khinh nữ.

Anh đưa cô về nhà, dọc đường đi nghe cô hưng phấn nói chuyện, trên mặt đỏ bừng, trong con mắt loé sáng thần kỳ, thần thái sáng láng, anh ở bên cạnh chăm chú lắng nghe, chân chính cảm nhận được cuộc sống gia đình bình thường nhất khiến cho người ta có cảm giác hạnh phúc thăng hoa đến thế nào.

Nhưng... Anh đột nhiên nghĩ tới một vấn đề.

Cuộc sống “perfect” của bọn họ có phải sẽ kéo dài vô thời hạn hay không...

-Hoàn toàn vẫn –

Bạn đang đọc truyện *Thử Hỏi Đấng Cay Nồng Sâu Thế Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.